

Bình minh

MÀU
ĐỎ

Biên soạn
MẠNH HỒ NGUYỄN

Biên tập
MÂY

Tải ebook miễn phí: dtv-ebook.com

Thể loại: Ngôn tình hiện đại trong thành phố.

Bạn đang đọc truyện Bình Minh Màu Đỏ của tác giả Minh Ngũ Nguyệt. Tại một thành phố xa lạ, Diệp Phi gặp được Lê Tiệp Nam.

Cuộc sống của cô đang rất hỗn độn.

Anh đứng dựa vào cột đèn bên đường, áo gọn gàng, khuôn mặt lạnh lùng và cử chỉ cao quý. Dáng vẻ hào sảng khiến người ta không thể quên.

Khi anh bắt gặp ánh mắt của cô, anh cong môi cười mời cô cùng ăn bữa tối.

"Cùng nhau đi chứ?".

Bằng sự ân cần dịu dàng, anh dẫn cô sa vào không gian tuyệt vời.

Trước khi tốt nghiệp đại học, Diệp Phi đã gác lại chuyện tình cảm để tập trung vào học hành.

Nếu bạn yêu thích ngôn tình, hãy đọc thêm Ngôn Hoan hoặc Không Phụ Thê Duyên.

Chương 1: 1: Đêm Đông Lạnh Giá

Diệp Phi nhớ lại ngày đầu tiên cô gặp Lê Tiệp Nam, có rất nhiều chi tiết đều nhớ không thể nào nhớ ra nổi, cô cẩn thận suy nghĩ đã bắt đầu như thế nào, nhưng cũng chỉ nhớ được một hai mảnh ghép nhỏ ở trong đầu.

Cô nhớ tới hôm nay giáo sư có đưa cho cô một quyển sách của Wilde.

Trong đó có nói là, bạn thích tất cả mọi người, nhưng mọi người đều hờ hững với bạn.

Người đàn ông vẫn cứ đứng ở góc đường như thế, lạnh lùng và cô độc, như ngọc bích lạnh lẽo ngâm trong hồ, như là tấm lụa trắng bị cháy thành tro trắng như tuyết, quay đầu lại nhìn thấy cô, cong môi cười rộ lên.

Lúc đó có một vài cảm giác không rõ ràng, giống như mặng mùa xuân ngủ đông, đột nhiên đâm thủng màn đêm mùa đông lạnh thấu xương này.

Sau đó còn nhớ đến một câu gì đó nữa?
Đừng nhẹ nhàng chìm vào màn đêm đẹp để đó.

— — Tháng 1 năm 2022.

Mạnh Ngũ Nguyệt.

— —

Mùa đông năm 2013 ở Yến Kinh lạnh lẽo đến kỳ lạ.

Cuộc sống của Diệp Phi cũng rối tung lên.

Cô kéo theo vali đứng ở dưới ký túc xá, trong tay còn cầm theo sách vừa mới mượn từ thư viện.

Tiết Như Ý khóc thút tha thút thít, “Phi Phi, cậu cứ chuyển đi như thế này sao? Cậu đừng để lời của hai người đó nói ở trong lòng..... Cậu đi rồi thì tớ biết làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu, là tớ đi làm thêm quá bận rộn, khiến cho các cậu không thể ngủ ngon được.

Dù sao thì cũng chỉ còn một học kỳ nữa là phải đi thực tập rồi,” Diệp Phi tỏ ra nhẹ nhàng, “Cũng không phải là không gặp nhau được nữa, bây giờ thuận tiện như vậy, cậu nhắn tin cho tớ là được rồi mà.

”

Tiết Như Ý là người bạn duy nhất của cô ở thành phố Yến Kinh này, cũng là bạn cùng phòng của cô, là một cô gái rất đơn thuần.

Nghe cô nói như vậy, Tiết Như Ý mới ngảy thơ gật đầu, “Cậu tìm phòng nhanh như vậy..... Có ổn không?”

“Cũng tạm được, ở ngay trong ngõ Hòe Tam, không xa,” Chuông điện thoại Diệp Phi vang lên, là tài xế tới xe hẹn đến rồi, cô nhỏ giọng nói với Tiết Như Ý, “Tự chăm sóc bản thân cho tốt, chúng ta còn có thể gặp nhau, không phải là còn chưa tốt nghiệp sao.

”

Tiết Như Ý khóc thút tha thút thít đến mức nước nở, cô gái nhỏ gầy gầy, cứ một hai phải xách hành lý giúp cô, vừa xách vừa hỏi, “Phi Phi, tiền thuê nhà bên kia chắc là rất đắt, đúng không? Cậu vất vả như vậy, vừa làm thêm ở bên còn muốn vừa chăm chỉ học tập, nếu mà quá đắt, chờ tớ tìm được công việc thực tập, tớ và cậu cùng thuê chung, tớ và cậu chia sẻ với nhau!”

Diệp Phi cười cầm lấy hành lý trong tay cô ấy, Tiết Như Ý là cô gái Giang Nam, nói chuyện ngọt ngào và mềm mại, “Cậu tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng cãi nhau với các cậu ấy, chờ sau này tớ mời cậu ăn cơm.

”

Hốc mắt Tiết Như Ý đỏ bừng gật gật đầu, nhìn theo Diệp Phi lên xe.

Lúc đó đã là hơn năm giờ, mùa đông trời tối sớm, ở đây ồn ào náo nhiệt.

Ngõ nhỏ Hòe Tam bên này rất có thú vị.

Đúng là ở trung tâm thành phố, một con phố bên trái, là khách sạn sao lộng lẫy, ở ngay ngã tư, có một khu vườn nhỏ yên tĩnh — — đương nhiên đó cũng không phải là vườn hoa, là mô phỏng kiến trúc ở Giang Nam, là khu dành cho nhà giàu hàng đầu ở trong nước, cái tên vừa nghe đã giữ kín như bưng: Đàn Cung Tây Giao.

Bên phải, là những con ngõ nhỏ đổ nát, ngõ nhỏ Hòe Tam chính là một trong số đó, nói là ngõ nhỏ chật hẹp, có một vài căn tứ hợp viện.

Ngược lại cũng đều là tắc đất tắc vàng ở thành phố Yến Kinh rộng lớn này, chỉ là một cái ở trên trời, một cái dưới mặt đất.

Diệp Phi kéo vali đi dọc con ngõ, mấy ngày hôm trước đã tới xem qua vài lần.

Diệp Phi đứng trong gió lạnh gõ cửa một lúc lâu, bên trong rốt cuộc cũng có người đi ra mở cửa, là một bà cụ hơn tám mươi tuổi, mặc một cái áo lông thật dày, mái tóc hoa râm ngắn, nhanh nhẹn, nhưng lạnh lùng.

“Không phải đã nói là năm giờ đến sao? Đã là năm giờ mười lăm rồi.

” Bà cụ mở cửa xong lại chống gậy đi vào.

“Trên đường bị kẹt xe ạ.

”

“Không có lần sau.

” Bà cụ chống gậy, dừng lại ở giữa sân, cầm gậy lên chỉ vào — — Chính là một căn tứ hợp viện rất bình thường, vừa vào trong sân hình chữ “Khẩu”, cửa làm bằng gỗ, sân rộng khoảng năm sáu mét vuông, trải gạch màu xám tro.

Phía bắc có ba căn phòng, chính sảnh, hai căn phòng hai bên là phòng ngủ, hai căn phòng phía đông và tây lần lượt là phòng bếp và phòng chứa đồ.

“Cháu ở căn phòng bên tay phải phía bắc, đã nói với cháu rồi, tôi lúc năm giờ sáng, ngủ vào bảy giờ tối, cháu đi đâu thì về sớm, âm thanh nhỏ một chút, nghiêm cấm đưa người khác về nhà, phòng khách và phòng bếp của tôi cũng không được dùng, cháu trở về ngủ là được, ban ngày nếu cháu ở nhà, cũng chỉ cho phép ở trong phòng và sân này, nếu nhà vệ sinh này bị hỏng rồi, thì đi nhà vệ sinh công cộng ở bên ngoài, tôi chưa tính chung cả tiền điện nước của cháu, cháu phải trả riêng cho tôi.

”

“Vâng ạ.

”

Diệp Phi đồng ý, bà cụ đưa chìa khóa cho cô, “Dọn dẹp một chút rồi đi ngủ đi.

”

Diệp Phi mím môi, bà cụ chống gậy đi về phòng.

Diệp Phi kéo vali đi sang bên phải mở khóa, trong phòng thật sự

trống rỗng, không có máy sưởi, chỉ có một giường một bàn, nền được trải bằng gạch từ thế kỷ trước, phòng sạch sẽ, vẫn là cửa sổ kiểu cũ.

Cô mua tấm đệm và chăn điện, đồ đạc của cô cũng rất ít, thu dọn một chút, căn phòng có hơi cũ kỹ, nhưng tóm lại thành phố Yến Kinh rộng lớn này có một chỗ ở cũng tốt rồi.

Thật ra dọn ra ngoài là bất đắc dĩ, không muốn vì cô mà là cho mối quan hệ trong ký túc xá xấu đi, cô cần tiền, cho nên cuối tuần bình thường có thời gian rảnh rồi sẽ đi làm thêm, cái gì cũng làm, không tránh được chuyện ngủ sớm dậy sớm, giấc ngủ của bạn cùng phòng không sâu, mỗi lần đều cố ý ném đồ đạc thể hiện sắc mặt.

Tiết Như Ý có cãi nhau với bạn cùng phòng vài lần để bảo vệ cô, Diệp Phi rất khó chịu, cảm thấy đó đều là vấn đề của mình, tự mình dọn ra ngoài, có lẽ có thể làm cho mối quan hệ căng nhắc ở ký túc xá chấm dứt.

Giá nhà ở Yến Kinh đắt muốn chết, tìm được mấy chỗ thuận tiện, hoặc là xa, hoặc là những nơi xây dựng vi phạm diện tích.

Một ngày nọ, vào lúc cô tuyệt vọng nhất, nhìn thấy có thông báo cho thuê nhà được dán ngay đầu ngõ Hòe Tam, tự viết bằng bút lông, nói là cho thuê một phòng ở trong tứ hợp viện, chính là bà Triệu này.

Lúc ấy cũng tưởng là kẻ lừa đảo, ngày đó cô còn cố ý chọn một ngày chủ nhật đến đây vào ban ngày, bà cụ Triệu ngồi uống trà ở trong sân, liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng thờ ơ, nói hai ngàn đồng chưa bao gồm điện nước, căn phòng thật sự rất tồi tàn.

Bà cụ bên cạnh lôi kéo cô nói, “Tính tình bà Triệu không tốt lắm, cháu gái cũng không thường lui tới, thuê nhà là chúng ta khuyên bà ấy kiếm người làm bạn, cháu chịu khó một chút, bà Triệu không phải là người không xấu, lúc còn trẻ cũng là người làm công việc văn hoá đọc sách.

”

Lúc ấy quả thật Diệp Phi cũng rất do dự — — phòng ở quá rách nát, nhưng cũng may là ở trung tâm thành phố, cách trường học đi cũng chỉ mất hai mươi phút, ngõ nhỏ lại có vài quán cơm, khoai tây sợi xào, tiện nghi giá cả phải chăng và thuận tiện, hướng chi chỉ có hai ngàn đồng, ở trong thôn xa thành phố thì không nói, phòng ngủ một hai ba mét vuông cũng phải bốn năm ngàn.

Thậm chí còn có cái loại tầng hầm ở dưới lòng đất, vừa ẩm ướt vừa lạnh vừa dất — — chủ yếu là không thuê nổi.

Diệp Phi tính toán tỉ mỉ quyết định thuê, kết quả bà Triệu lại đi đến chỗ trạm bảo vệ ở đầu ngõ, kéo ông bảo vệ đến, cẩn thận kiểm tra thẻ sinh viên và thẻ căn cước công dân của của Diệp Phi, gửi một bản sao cho bảo vệ, “Đừng nói là cháu sợ, một bà già sống một mình như tôi còn sợ cháu không phải là người tốt nữa đó.

”

“Sinh viên khoa Văn học Đại học Yển Kinh?” Ông bảo vệ cũng đi đến gần nhìn thoáng qua, khen ngợi, “Học sinh giỏi.

”

“Học sinh giỏi cũng là một học sinh nghèo.

” Bà cụ đã chuẩn bị một hợp đồng đơn giản trước, đeo kính cho người già bảo Diệp Phi ký tên.

— — Cứ như vậy thuê xong, ba tháng trả một lần.

Diệp Phi xoa xoa mặt, mở máy tính gửi bản thảo cho tổng biên tập ở chỗ mình làm thêm, sau khi gửi bài xong định đi đến đầu ngõ ăn một bữa cơm, kết quả vừa mới tắt máy tính, tin nhắn thông báo trừ tiền trong điện thoại vang lên, tiền tiết kiệm trong thẻ ngân hàng gần như bị trừ hết sạch.

Vừa mới đi đến đầu ngõ, điện thoại trong túi cô liên tục rung lên rất nhiều lần.

Mở ra xem, nhắc nhở thông báo khấu trừ tiền học phí của Đại học YẾN Kinh, tin nhắn của tổng biên tập — — Bản thảo vừa rồi của cô đã bị gạch hết, phải viết lại.

Diệp Phi đi vào tiệm cơm nhỏ ở đầu ngõ, thực đơn dán trên tường có giá cả phải chăng, khoai tây sợi xào tám đồng một phần, kết quả khoai tây sợi xào không còn, thịt kho tàu cà tím cũng không có, chỉ còn canh sườn và thịt kho tàu.

Diệp Phi tìm kiếm trên bản đồ, bên cạnh có một cửa hàng tiện lợi, cô đi theo, có lẽ là bởi vì vị trí, thương hiệu mì ăn liền cũng đắt, cô lại đi đến chỗ bán thức ăn nhanh bên kia, chọn một món được giảm giá, nhờ nhân viên cửa hàng làm nóng một chút, cửa hàng tiện lợi không có chỗ ngồi, cô sợ sau khi trở về sẽ bị nguội, dứt khoát đứng ở cửa cửa hàng tiện lợi giải quyết nhanh chóng.

Đối diện cửa hàng tiện lợi chính là cửa chính của Đàn Cung Tây Giao, ở nơi tắc tắc vàng này, trước kia đã từng nhìn thấy ở truyện cười trên mạng, nói giá nhà khởi điểm ở tiểu khu này đã là sáu con số, còn cần phải xác minh, người có thể sống ở đây đều là người ở giới thượng lưu không phú thì quý.

Khi đó Diệp Phi còn chưa có nhiều suy nghĩ như vậy, vừa cắn một miếng sandwich ấm áp, vừa nhìn bức tường đá màu xám xanh mô phỏng Giang Nam.

Một chiếc xe chạy đến đây, theo bản năng cô nhìn sang, chiếc xe thể thao màu đen chạy đến gần Đàn Cung Tây Giao thì dừng lại, một cô gái trẻ bước từ trên xe xuống, mùa đông ở YẾN Kinh đã xuống âm độ, cô gái đó lại để chân trần, chỉ mặc một cái váy ngắn, bên ngoài khoác một cái áo khoác lông thú, cô gái hôn gió với người ngồi trên xe, rồi sau đó vẫy vẫy tay, xe chạy vào.

Diệp Phi cụp mắt, người đó là bạn cùng phòng của cô, trước kia quan hệ cũng không tệ lắm, hai người đều là người đến từ tỉnh phía bắc, tên là Lư Nhân, vốn dĩ là một cô gái không có gì nổi bật, cũng là dựa vào thành tích thi đậu Đại học Yển Kinh, sau đó có vài lần đêm không về ngủ, sau đó gặp lại, cô ta như là được tái sinh.

Có một chiếc Audi A8 màu đen thường đậu ở dưới ký túc xá của trường.

Khi có một số người đang bàn tán, Lư Nhân đã nhận được lời mời đi thực tập ở một công ty nổi tiếng.

Có hâm mộ không? Hay là ghen ghét? Hay là không cam lòng? Lúc đó cô nghe được Lư Nhân gọi điện thoại, cô ta đứng ở trên ban công hút thuốc, nói, nếu có một chiếc siêu xe dừng ở dưới lầu, cậu bước lên, sau khi xuống lấy được số tiền mà cậu không dám nghĩ tới, đi lên một con đường tắt mà mười năm học tập gian khổ cũng không sờ đến được, cậu có bước lên chiếc xe này hay không? Diệp Phi ăn sandwich, bị nghẹn lại.

Cô quay đầu lại tìm người, kết quả tầm mắt dừng lại.

Bên cạnh quán cà phê ngoài trời, có một người đàn ông đang đứng một mình, bóng dáng lơ mơ, mơ hồ nhưng dáng người ưu việt.

Dáng người người đàn ông cao lớn dựa vào cột đèn ở bên đường, nghiêng đầu châm thuốc, góc nghiêng khuôn mặt lạnh lùng, chiếc áo khoác nỉ được cắt may tỉ mỉ, anh chỉ cần điều thuốc, tay còn lại cầm chiếc bật lửa làm bằng kim loại, nhẹ nhàng châm lửa, sợi vonfram kim loại sáng lên, anh đưa điều thuốc đến gần bật lửa, rồi sau đó thu lại, chỉ là động tác trong vài giây, nhưng lại giống như cảnh trong một phim Hồng Kông.

Trời xuống âm độ, anh mặc rất ít, để lộ ra cổ tay trắng nõn, ánh đèn

lập lờ, đúng lúc anh nghiêng đầu nhìn cii một cái, động tác căn điều thuốc khựng lại một chút, anh cong môi cười.

Đèn đường nhấp nháy, tất cả mọi thứ giống như biến thành chuyển động chậm.

Anh cười, làn khói xanh trắng tản ra xung quanh, một đôi mắt quyến rũ, giống như ngọc bích lạnh lẽo ngâm trong hồ, phủ một tầng sương mù sâu thẳm, cười rộ lên lại có loại áo giáp khiến cho trái tim của người khác nhất thời loạn nhịp.

Cái mùa đông lạnh lẽo này như trở thành hậu thuẫn của anh, còn anh giống như cái gì.

Giống như là tấm lụa trắng bị cháy thành tro trắng như tuyết, trống vắng, lạnh lẽo.

Diệp Phi vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục ăn sandwich của mình.

Điện thoại lại rung lên một lần nữa, tổng biên tập gửi cho cô một tin nhắn, là tin nhắn thoại, ngón tay của cô lạnh lẽo đến mức đông cứng lại, nhấn mở giọng nói — —

“Phi Phi, chúng tôi gọi cà phê, nhưng lại không giao được, cô đi lấy đưa đến đây đi.

”

Sau đó lại gửi đến một chuỗi địa chỉ, là một nhà hàng tư nhân, đây vốn dĩ không phải là công việc của cô, nhưng cũng bị người ta sai thành quen, cẩn thận đánh chữ trả lời lại vâng.

Cô tốc chiến tốc thắng, bị sandwich làm cho nghẹn một chút, ho khan vài tiếng.

Đang định ném giấy gói vào thùng rác, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay này chỉ bùng một ly cà phê nóng, khớp xương rõ ràng, mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, vừa thấy đã biết chính là bàn tay sống trong nhung lụa.

Trong không khí ngập tràn mùi thuốc lá nhất nhát và mùi tuyết sam hòa vào nhau, yên lặng, trong vắng và lạnh lẽo, cô ngước mắt lên, đặng phải đôi mắt cười sâu thẳm của người đàn ông, “Bị sặc rồi? Chậm một chút.

”

“.....”

“Mới vừa mua, cầm đi, nếu lạnh, đi vào bên trong uống xong rồi đi,” Trong tay anh đang cầm chìa khóa xe, “Đi đây.

”

— — Cô căn bản không quen biết anh, không biết ma xui quỷ khiến lại cầm lấy.

Một chiếc màu đen xe dừng ở ven đường, chìa khóa xe có hai chữ R, anh lên xe, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, để lộ góc mặt nghiêng của người đàn ông rõ ràng, nhìn cô ở bên ngoài, ý cười dịu dàng nhưng xa cách, tựa như một bông hoa đông bị cứng trong khối băng đã tan ra, phân tán thành dòng nước tinh khiết.

Đó chính là anh tiện tay ném ra một chút lòng tốt, tựa như đối với ai cũng đều quan tâm, cũng giống như mỉm cười nhưng lại không thật sự là vậy.

Cô đứng ở trong gió lạnh, nhìn theo kia chiếc Rolls-Royce màu đen biến mất ở đầu phố, đầu ngón tay còn sót lại một chút một chút mùi hương nhàn nhạt, tim đập thành thịch như thủy triều, rất lâu sau vẫn chưa thể bình thường lại được.

.

Chương 2: 2: Màu Đỏ Mập Mờ

Diệp Phi đi lấy cà phê, đưa đến vị trí tổng biên tập gửi đến.

— — Hiện tại cô đang làm trợ lý cho tổng biên tập của một công ty văn hóa nổi tiếng trong nước, năm 2013, sự phát triển của báo giấy không còn quá khởi sắc, nghe nói tổng biên ký kết thêm một vài tác giả hàng đầu, nhưng không ký kết được, gần đây tổng biên tập đã xây dựng một đường dây, nghe nói tìm được một tác giả rất nổi tiếng, muốn ký hợp đồng với sách mới, đang mời khách ăn cơm ở chỗ này.

Trong ngõ nhỏ là một thế giới hoàn toàn khác biệt, bên trong có một nhà kiểu nhà sàn được trang trí độc đáo, nhân viên phục vụ hỏi cô phòng hào, sau đó dẫn cô lên lầu.

Thảm màu đỏ, trên vách tường treo những bức tranh thủy mặc, có một căn phòng rất ồn ào.

“Phòng 1686 phải không?” Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng hỏi cô.

“Đúng vậy.

” Diệp Phi lại nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

Nhân viên phục vụ gõ cửa giúp cô.

“Cốc cốc cốc — —”

Cửa phòng được mở ra.

Diệp Phi đứng yên ngay tại chỗ.

Là một căn phòng nhỏ, bàn tròn kiểu Trung Quốc, bên cạnh có mấy cái ghế sofa, trên sofa có mấy người đang ngồi đánh bài, trên bàn vẫn là bữa tiệc không tàn, một vài người đàn ông nhàn tản ngồi ở đó hút thuốc nói chuyện, trong phòng ngập tràn mùi thuốc lá nhàn nhạt và mùi rượu.

Trên bàn đánh bài có hàng đồng chong tiền mặt màu đỏ tươi, bình rượu Mao Đài quý giá mấy ngàn tệ một bình nằm trên mặt đất.

Trên bàn không có một khuôn mặt nào cô biết.

— — Chuẩn xác mà nói, có lẽ là có một người.

Là người đàn ông vừa mới cho cô cà phê.

Anh cởi áo khoác, áo sơ mi màu sáng, dáng ngồi trên ghế nhàn nhã như đang nằm, ánh sáng trong phòng đầy đủ, cô mới nhìn thấy rõ được đây là khuôn mặt khiến cho người ta rung động như thế nào, người khác đang nói chuyện với anh, rõ ràng là mang theo nụ cười, nhưng lại càng như là lạnh lẽo, hờ hững.

Trong phòng không có ai nhìn cô, cô luống cuống, như là xông vào một giấc mơ hào nhoáng hư ảo.

— — Tổng biên tập gửi nhầm số phòng rồi.

“A, thật đúng lúc, đến đây, đưa anh Nam về.

”

Có một người đi từ bên ngoài vào, uống rượu xong, nói chuyện không quá lưu loát, lấy một chùm chìa khóa xe từ trong túi ra nhét thẳng vào trong tay cô.

“Tôi không phải.....”

Diệp Phi hoảng loạn, cô rất nhát gan, lần đầu tiên bước vào môi trường như thế này, cô liên tục suy diễn ra những tình tiết không hay lắm, liên tục xua tay muốn giải thích.

“Không đủ tiền?” Người đàn ông cười lạnh một tiếng, khom lưng cầm lấy một xấp tiền mặt từ trên bàn nhét vào trong tay cô, hành động rất phung phí, “Không đủ thì tự mình lấy, đưa tiền còn không muốn sao?” “Tây Chính, cậu uống nhiều rồi đó.

”

Ngay lúc Diệp Phi có hơi sợ hãi, người đàn ông bên kia cầm áo khoác lên đi về phía bên này.

“Anh Nam, để em cho người đưa anh về.....” Giọng nói của người đàn ông trẻ tên Tây Chính say khướt, đứng cũng không vững.

Lê Tiệp Nam nhìn thoáng qua bên cạnh, có người tới rồi.

“Đợi lát nữa đưa Tây Chính về.

”

“Vâng.

” Người kia hỏi, “Anh Lê, kia anh.....”

Tầm mắt Lê Tiệp Nam nhìn về phía cô gái trước mặt.

Anh không nói gì, Diệp Phi có hơi ngẩn người, một lúc lâu sau mới mới phản ứng lại đây, ngược mắt nhìn về phía anh, đường nét trên khuôn mặt người đàn ông sắc bén anh tuấn, cằm nhọn, khung xương rất đẹp, hốc mắt có hơi sâu, khí chất trong trẻo và lạnh lùng.

Áo sơ mi sáng màu sơ vin lại, quần tây Naples chỉnh tề, giản dị và ổn trọng, phác họa ra vòng eo gợi cảm eo độc quyền của một người đàn ông trưởng thành.

Cô ma xui quẻ khiến thế mà gật đầu.

Trong lòng còn cầm chìa khóa xe và tiền mặt, trong lúc nhất thời cô không biết nên phản ứng như thế nào.

“Có thể lái xe không?”

“Có thể.

”

“Cầm đi.

” Anh nói.

Nhân viên phục vụ đã sớm đi rồi.

Diệp Phi đặt túi cà phê ở trước quầy lễ tân, tiền đương nhiên không dám cầm, nhờ nhân viên phục vụ đợi lát nữa đưa lại, sau đó thấp giọng hỏi một câu bãi đỗ xe ở đâu.

“Chỗ chúng tôi không thể đỗ xe ở đây, cô nhìn sang đầu ngõ bên kia, xe của khách phòng 1686 đều ở bên kia.

”

“Vâng.

” Diệp Phi mím môi, xách theo chìa khóa xe đi ra ngoài, bên kia là một bãi đất trống đậu một dãy siêu xe, chỉ là chiếc xe kia quá dễ nhận ra, trên chìa khóa xe có hai chữ R, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ngay chiếc xe kia đậu ở trong góc.

Không biết chuyện sao lại thành ra thế này, chìa khóa trong tay làm cho cô nghĩ đến bóng người đứng ở góc đường, cao quý và lạnh lùng, ở một góc không quá nổi bật như vậy, càng lộ ra sự tịch mịch.

Diệp Phi lái xe đến đây, màn hình trên xe sáng lên, ánh sáng mập mờ, trên xe có đặt bằng lái của anh, cô ma xui quẻ khiến cầm lấy

nhìn thoáng qua.

Lê Tiệp Nam.

Là tên của anh.

Cửa sổ xe kéo xuống một nửa, Triệu Tây Chính uống say, lão đảo lắc lư, Lê Tiệp Nam đứng ở đầu ngõ, mấy người đưa xuống dưới, giọng nói của Triệu Tây Chính có hơi lớn, kéo giọng Bắc Kinh nói, “Anh Nam thật lợi hại, tay nuôi cá cũng thật giỏi, chờ hôm nào đưa mấy người đi xem cá của anh nam.....”

Diệp Phi ngồi ở trong xe, nghe thấy những lời này, tầm mắt rũ xuống, cá này là cá, hay là thị phi?

Không thể suy nghĩ đến nữa, cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở đầu ngõ mỉm cười xa cách, rồi sau đó nói tạm biệt với mấy người kia, kéo cửa xe ghế phụ ra bước lên, anh có uống một chút rượu, Diệp Phi không thích mùi thuốc lá và rượu, nhưng ngửi ngửi, mùi rượu gần như không có, chỉ có một vài mùi hương thoang thoảng khiến người ta không nhận được ngửi thêm vài lần.

Vô thức nắm lấy vô lăng, ngồi thẳng lưng, giọng nói có hơi khô khốc, “Anh Lê, đi đâu vậy?”

Lúc đầu anh không nói gì, thông thả dựa vào lưng ghế, tiếng hít thở phập phồng nhẹ nhàng.

Diệp Phi nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn anh, Lê Tiệp Nam ngồi ở đó, đôi mắt hơi nhắm lại, trông như là mệt mỏi, anh giật giật, chậm rãi chống người ngồi thẳng dậy, ở trong xe đen như mực hai người bốn mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên mặt cô nóng lên, trần trụi rơi vào trong đôi mắt này.

Anh lại cong môi cười, cũng không biết đang cười cái gì, âm thanh rất nhẹ rất nhẹ, khiến cho má cô nóng lên.

Lê Tiệp Nam lấy hộp thuốc từ trong túi ra, kéo cửa sổ xe xuống một

chút, sau đó hình như lại nghĩ đến không nên hút thuốc ở trong xe, lại đóng nắp hộp thuốc lá đặt về chỗ cũ, giọng nói của anh rất êm tai, trầm thấp, có một chút lười nhác, giống như là đang trêu chọc mặt nước nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ, “Ăn cơm chưa?”

Bọn họ đã gặp qua nhau một lần ở trước cửa hàng tiện lợi — — là anh đã quên, hay là cố ý nói như vậy?

“Tôi nhớ rõ cô,” anh đã nhận ra ánh mắt của cô, “Cà phê.

”

Diệp Phi quần bách, có chút đứng ngồi không yên, Lê Tiện Nam chỉ ngồi ở đó, cô đơn nhưng lại có loại cảm giác ấm áp khiến người ta an tâm, tay anh đang chơi đùa với cái bật lửa thuốc lá bằng kim loại kia, giọng nói cô tịch và bình thản, “Đi ăn cùng tôi được không?”

Là một câu hỏi, giọng nói rất trầm, giống như là chỉ lơ đãng hỏi một câu không liên quan gì.

Chỉ trong nháy mắt đó, Diệp Phi vô cớ nhớ tới một câu mà Lư Nhân đã nói.

Có một số lựa chọn sẽ là ngã rẽ trên đường đời, bình thường hoặc là từng bước thăng tiến, muốn chọn như thế nào?

Mặc dù cũng không biết câu chuyện sẽ phát triển theo hướng nào, nhưng lúc này cô vô cùng rối rắm, anh đưa cho cô một ly cà phê nóng, cô uống một ngụm, đắng, nhưng còn đọng lại một chút vị caramel.

“Làm chậm trễ thời gian của cô sao?”

“Không chậm trễ.

”

Lê Tiện Nam giống như là đã biết đáp án, nói ra một địa chỉ, Diệp Phi lúc đầu không nhúc nhích, anh nghiêng người sang, hướng dẫn vị trí điều khiển.

Lúc anh nghiêng người sang, mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn với mùi

tuyết sam, mát lạnh dễ ngủ.

Ngón tay của anh thon dài, chỉ vào hướng dẫn, vô cùng kiên nhẫn.

Diệp Phi nhìn thoáng qua vị trí, thế mà lại là ở gần ngõ nhỏ Hòe Tam.

“VẬY, không phải đều là nhà kiểu tứ hợp viện hết sao?” Diệp Phi nhẹ giọng hỏi một câu.

“Chẳng phải đi là sẽ biết ngay sao?” Anh cười nhạt một tiếng, giống như cũng không quá để ý, cúi đầu nhìn điện thoại.

Diệp Phi nghiêm túc lái xe, ban đêm ngõ nhỏ Hòe Tam yên tĩnh, nơi này dường như đều là người già sống, mới hơn chín giờ tối, đã yên tĩnh không giống thành phố Yến Kinh, một chút nào.

Diệp Phi dừng xe ở đầu ngõ, đang băn khoăn kế tiếp nên đi như thế nào, đã nhìn thấy từ phía xa trong ngõ nhỏ có người đi ra, hình như là đang xác nhận biển số xe.

Lê Tiệp Nam xuống xe trước, có đi theo ở phía sau.

Trong lòng đoán chừng, hai người chỉ mới gặp nhau một lần ở trước cửa quán cà phê, chắc là anh cũng chỉ mới uống một chút rượu ở bữa tiệc mà thôi, đại khái cũng chỉ là yêu cầu cùng ăn một bữa cơm — — Diệp Phi nghĩ như vậy.

Ngõ nhỏ nói có hơi cũ kỹ này, cũng chính lúc này cô mới phát hiện ra nơi này ẩn chứa một bí ẩn.

Cuối ngõ nhỏ có một cánh cửa gỗ, cánh cửa gỗ có hình con sư tử đá đang chơi bi, đẩy cửa ra, là lối đi nhỏ hẹp, trên tường đá có ngọn đèn lồng sáng mờ ảo.

Hình như là có chữ.

Bước chân Diệp Phi dừng lại nhìn, mới phát hiện mỗi một viên gạch trên bức tường này, thế mà còn có khắc tên, quét mắt nhìn sơ qua vài lần, đều là tên những nhân vật nổi tiếng, còn có khắc ngày.

Diệp Phi đứng thẳng người lên, Lê Tiện Nam đi ở phía trước, phía trước con đường nhỏ làm chút tạo cảnh, sương mù phù phiếm lượn lờ nối đuôi nhau, hoa súng trong ao trôi nổi lơ lửng thành một tầng dày đặc, bóng dáng anh cao lớn, yên tĩnh và nặng nề như bóng đêm.

Nhà hàng này quả thật là có một phong cách thiết kế rất riêng, người phụ nữ mặc váy đen ngồi trên sân khấu đàn đàn hạc, thiết kế theo kiểu Trung Quốc, Lê Tiện Nam dường như cũng thường tới đây, quán gia kia đưa bọn họ đi đến một phòng riêng nào đó ở lầu một.

Trên bàn có đặt sẵn thực đơn.

Không có niêm yết giá, nhưng liếc mắt một cái đã biết ngay là giá cả không hề rẻ, trên thực đơn cũng chỉ là một hai ba phần ăn khác nhau.

Tầm mắt Diệp Phi nhìn qua nhìn lại bên trái và bên phải, nhưng những từ đó xếp chồng chất lên nhau làm cho cô không có cánh nào phán đoán được cái nào thoát nhìn sẽ rẻ hơn một chút.

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy quẫn bách mà không thể hiểu được lý do như thế này, vào ngay chính lúc này.

Lê Tiện Nam duỗi tay lấy thực đơn sang, kỳ thật chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, giọng nói trầm thấp, hỏi cô có ăn kiêng gì hay không.

Diệp Phi thụ sủng nhược kinh, “Không có.....”

Lê Tiện Nam bảo nhân viên phục vụ thu dọn bàn, anh sờ soạng lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc ra, chơi đùa ở giữa ngón tay, “Được rồi, tôi gọi hết rồi, thích cái gì thì ăn cái đó, đột nhiên mời cô đi ăn bữa cơm cùng tôi vào lúc này, làm mất nhiều thời gian của cô rồi.

”

Giọng điệu nhẹ nhàng và bình tĩnh, giống như không quá để ý, cô ngược mắt lên, người đàn ông cứ như vậy ngồi đối diện cô, áo khoác gió cởi ra khoác lên trên lưng ghế, bên trong áo sơ mi chỉnh tề, cà vạt cũng không hề cầu thả, đầu ngón tay anh kẹp điều thuốc không hút, tầm mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại, Diệp Phi nhìn anh, cảm thấy giống như một giấc mơ không quá chân thật.

Cô không thể nào suy đoán được xu hướng phát triển của hiện tại.

Nhân viên phục vụ bưng từng món ăn lên, trên đĩa đều là những món ăn tinh xảo, một đĩa cũng chỉ có một ít, lúc này cô mới phát hiện ra đây là nhà hàng chay.

Lê Tiệp Nam ăn cơm không nói lời nào, nhân viên phục vụ rót cho anh ly nước đá, trời lạnh như vậy, còn uống nước đá?

Trên bàn chõng không ít đĩa, đây đúng là ý tưởng kinh doanh sáng tạo, tạo hình cũng rất kỳ lạ, nhiều lần cô liếc mắt nhìn thoáng qua, Lê Tiệp Nam nhìn thấy, bảo nhân viên phục vụ bưng mâm đồ ăn đến trước mặt cô, nhân viên phục vụ giới thiệu cho cô — —

“Đây là nấm Vân Nam và cây khô làm từ mỡ quỳnh vào mùa xuân, gia vị được thêm vào là nước măng tươi và muối khoáng Himalaya được nấu trong hai mươi tư tiếng đồng hồ.

”

Nhân viên phục vụ giới thiệu tỉ mỉ, Diệp Phi không tránh khỏi lo lắng, trong tay cầm đũa, lại cảm thấy đây không giống như là đũa dùng để ăn.

Vì thế ngồi ở đó “Ừm ừm” vài tiếng — — thật sự là quá quẩn bách, đầu cũng không dám ngẩng lên, nhưng cũng có thể mơ hồ nhận thấy ánh mắt đang rơi vào trên người cô.

Lê Tiệp Nam cười, bảo nhân viên phục vụ kia đi ra.

Nhân viên phục vụ đi rồi, như là sợ cái gì đó, lại gọi quản lý ở quầy lễ tân dẫn đầu bếp chính đây, là một người phụ nữ rất giỏi giang, đến đây cười hỏi, “Anh Lê, là nhân viên phục vụ mới tới làm không tốt chỗ nào sao?”

“Được rồi, không cần giới thiệu, lần đầu tôi dẫn người đến đây ăn cơm, mấy người lại dọa cho người của tôi sợ rồi.

”

Anh vẫn cười, nhưng lần này tầm mắt đều dừng ở trên người cô, trở tay đặt điện thoại lên trên bàn, quản lý xấu hổ mỉm cười, nói vài câu khách khí rồi mới đi.

Như thế này càng càng làm cho cô lúng túng hơn.

Lê Tiệp Nam đưa cái thìa bên tay trái cho cô, cái thìa nhỏ làm bằng bạc, Diệp Phi ngơ ngác nhìn anh.

Anh có một đôi rất đẹp đôi mắt, là mắt hai mí tiêu chuẩn, lúc cười lộ lên đuôi mắt hơi nhếch lên, mí mắt mỏng, càng có vẻ vừa sâu vừa sắc bén, nhưng ánh mắt vẫn luôn bình thản và thâm thúy, như là một đôi mắt lạnh lẽo, nhưng trời sinh lại thâm tình lưu luyến.

Đàn hạc trong nhà hàng đang chơi một bài hát Giáng Sinh vui vẻ, ông Lawrence, nhẹ nhàng đến nỗi buồn không biết tên, câu chuyện tự như là bối cảnh của bài hát này —

Biết rõ nụ hôn kia sẽ chôn vùi cuộc đời của mình, Jack vẫn bất chấp tất cả để hôn lên.

Ngày đó ánh mắt ngông cuồng của Jack nhìn chằm chằm Genoi, có một chút giống như là xuyên thấu tình yêu vốn đã bị sự ngăn cấm che khuất, một chút hư ảo nhưng lại ăn sâu bén rễ đang sụp đổ.

— — “Genoi, anh là ác ma sao?”

— — “Anh không phải ác ma, cũng không phải thánh nhân, anh là con người.

”

Diệp Phi nhận lấy cái thìa, cả người căng chặt hơi thả lỏng hơn một chút.

Lê Tiện Nam rút cuộc cũng nói với cô mấy câu, cuộc đối thoại rất tự nhiên.

“Sinh viên?”

“Đúng vậy.

”

“Tôi đoán là Đại học Yến Kinh, có phải hay không?”

“Đúng vậy.

”

“Sao lại chỉ nói đúng vậy.

” Anh khẽ cười một tiếng, dáng vẻ trông như là rất dễ nói chuyện, tầm mắt Diệp Phi không biết đặt ở đâu, rất nhanh lại liếc mắt nhìn nhau một cái, luôn cảm thấy giống như là tâm tư của mình đều bị anh nhìn thấy rõ ràng hết vậy.

Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu, “Học Văn học ở Đại học Yến Kinh.

”

Thật ra anh không nói quá nhiều, lượng đồ ăn trên bàn vốn dĩ cũng đã ít đi, Diệp Phi căng thẳng, nhìn thấy không khác lắm, Lê Tiện Nam cầm lấy áo khoác, nghiêng đầu hỏi cô, “Nhà có xa không? Nếu mà xa, tôi sẽ gọi người khác đến lái xe, đừng để đến lúc đó trở về, không có tàu điện ngầm, cô gái nhỏ phải tự mình trở về có rất nhiều rắc rối.

”

“Không xa, ở ngay chỗ này, ngõ nhỏ Hòe Tam.

”

“Vậy được, còn phải làm phiền cô lái xe đưa tôi về.

”

“Không có gì.

”

Giọng nói của Diệp Phi có hơi khô khốc.

Trên hướng dẫn có đặt sẵn vị trí nhà anh, biệt thự số 1 Đàn Cung tây giao.

Là chỗ sâu nhất ở trong khu rừng sâu thẳm này, nơi tách biệt với thế giới nhất, nơi này yên đến kỳ lạ, con đường đi vào cũng hẹp, hai bên là rừng trúc tươi tốt, từ sau khi Lê Tiện Nam lên xe cũng không nói chuyện, im lặng, Diệp Phi có mấy lần hoài nghi là có phải anh đã ngủ rồi không.

Nhưng mà không.

Lê Tiện Nam nói với cô dừng xe ở cửa là được rồi.

Diệp Phi nghe theo, dừng xe lại, đưa chìa khóa xe cho anh.

Lê Tiện Nam vươn tay ra, chìa khóa rơi vào trong lòng bàn tay anh.

Diệp Phi nói tạm biệt với anh, bước chân dừng lại, ở trong bóng đêm, căn biệt thự này là định viện kiểu Trung Quốc, thiết kế tương đối độc đáo, hàng rào gỗ thấp thấp tạo thành tường ngăn cách, mơ hồ có thể nhìn thấy con đường đá nhỏ ở giữa, hai bên lóe lên ánh nước lấp lánh.

Diệp Phi có hơi tò mò, nhìn thoáng qua bên kia.

Vừa nhìn thấy đã hơi kinh ngạc, trong sân thế mà lại làm một hồ nước bao quanh biệt thự, nước hồ trong suốt, bên trong bên trong có

rất nhiều con cá koi chậm rãi bơi ở trong đó, cá koi đỏ trắng đan xen nhau, thậm chí còn có cá koi màu vàng sẫm, một con cá koi nhảy lên từ trong nước, bọt nước bắn ra tung tóe.

Xung quanh đều được trồng rất nhiều cây không biết tên, cắt tỉa gọn gàng.

Cô không khỏi nghĩ đến lời người đàn ông trẻ tên “Tây Chính” nói lúc tối — —

“Anh Nam là một tay nuôi cá rất giỏi.

”

..... Thật sự là cá.

Diệp Phi vô cớ cười cười, lúc đang chuẩn bị đi, đứng dậy, lại nhìn thấy Lê Tiện Nam chưa đi vào, anh đứng ở cuối con đường đá xanh, tầm mắt dừng ở trên người cô.

Hai người cách nhau không tính là xa, chỉ là cô đứng ở ngoài sân, anh ở trong sân.

Trong cơn gió mùa đông nhẹ nhàng, cô lại cảm thấy ánh mắt của anh như là xuyên qua trái tim của cô, khuôn mặt vô cớ nóng lên.

Lê Tiện Nam đứng ở đó, trong tay cầm chìa khóa xe, anh lạnh giọng nói một câu, “Ngày mai có rảnh không?”

“Ngày mai..... Chắc là phải đi học.

” Cô căng thẳng đứng ở bên ngoài.

Lê Tiện Nam lại cười rộ lên, “Cô căng thẳng cái gì, vừa vặn tôi không thích ăn cơm một mình, nên muốn ăn cùng cô, được không?”

Lời anh nói quá nhẹ nhàng, thật sự tựa như là đang ra một chuyện rất bình thường.

Lời Diệp Phi muốn nói đều mắc ở trong cổ họng, đối tới đối lui, dứt

khoát nói thẳng, “Nhưng tôi không hiểu những cái đó.....”

“Không phải cũng khá tốt đó sao? Ăn ngon chính là ăn ngon, không thể ăn chính là không thể ăn, bót cho bọn họ lừa gạt tôi.

” Giọng nói của anh hàm chứa ý cười, như là một loại trêu chọc vừa phải, làm cho bóng đêm này có thêm một lớp màu đỏ không thể nói rõ ràng.

Diệp Phi đứng yên tại chỗ, không biết mình nên coi chuyện này là thật hay là chỉ là một trò đùa vui nghe một chút là được.

“Trở về sớm một chút đi, buổi tối không an toàn, đợi lát nữa tôi sẽ bảo bảo vệ Tây Giao đưa cô trở về.

”

“..... Được, cảm ơn.....”

Lê Tiệp Nam cười cười, Diệp Phi quay đầu lại rời đi.

Bước chân anh dừng lại một chút, cầm lấy chìa khóa, lúc mở cửa cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cô gái nhỏ đã quay đầu đi ra ngoài, cô mặc một cái quần jean dày, sáng màu, giày thể thao giống như học sinh, bên trong mặc một chiếc áo len mỏng, áo khoác dài màu vàng nhạt, mái tóc màu đen tuyền dài và thẳng, lộ ra trán trơn bóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ thanh xuân non nớt, đôi mắt hạnh trong trẻo, rất chuẩn tam đình ngũ nhãn (*), cằm nhọn, khuôn mặt hình trứng ngỗng, mặc dù non nớt nhưng cũng có loại cảm giác như tình đầu quý giá, ngũ quan trẻ trung, có một chút quật cường giấu ở trong sự ngây ngô đó, còn cổ tình khom lưng đến gần hơn để có thể nhìn thấy cá trong ao, mày cong cong, thêm một chút ngây thơ, tự động làm cho anh nhìn nhiều hơn một cái.

(*) Tam đình ngũ nhãn nguyên gốc là “三庭五眼”: là câu tục ngữ cổ của người Trung Quốc, là tỉ lệ tiêu chuẩn về chiều ngang và chiều dài

của một khuôn mặt bình thường.

Nếu như không phù hợp với thước đo này có nghĩa là khuôn mặt này sẽ nảy sinh những điểm bất hợp lý.

Như ngày nay, dựa trên nền tảng “Tam đình ngũ nhãn” các nhà khoa học đã tính ra được tỉ lệ chuẩn hơn, mọi bộ phận trên khuôn mặt đều phải hợp lý.

Có thể hiểu là khuôn mặt có tỉ lệ hoàn hảo.

Là một cô gái rất đơn thuần.

Vốn dĩ anh cũng không muốn ăn thêm một bữa cơm nữa, chỉ là vì muốn ném đi một chút thời gian, mới không để cho buổi tối này có vẻ quá dài.

Lại hoặc là nói, nghĩ đến thấy cô gái kia rất đáng thương, một mình đứng ở trong gió lạnh gặm một cái bánh sandwich.

Chuyện này nói không rõ, cứ xem như là thuận nước đẩy thuyền vậy.

.

Chương 3: 3: Lần Sau Đừng Căng Thẳng

Diệp Phi kỳ thật chỉ xem câu nói kia của anh thành một câu anh thuận miệng nói ra, dù sao thì hai người ngay cả cách liên lạc với nhau cũng không có, anh cũng không biết tên của cô là gì.

Cô chỉ biết tên của anh là Lê Tiệp Nam, những thứ khác, hình như hoàn toàn không biết gì cả — cũng không đúng, chỉ có cái tên Triệu Tây Chính này và khuôn mặt của người này làm cho cô có cảm giác như là đã từng quen biết, sau khi suy nghĩ lại, là một thiếu gia nổi tiếng trong giới ở Bắc Kinh, thường xuyên nhìn thấy trên tin tức giải trí.

Nếu như lựa chọn nào đó là một cách cửa vô hình, Diệp Phi lúc này vẫn chỉ là mơ hồ mong chờ, bởi vì đã sống dưới lâu đài áp bức quá lâu, nhưng cô còn không dũng khí như những người khác.

Có một thời gian như vậy, chỉ coi như là cô đã đi lạc vào một căn phòng nào đó vốn không thuộc về cô mà thôi.

Tựa như trên con phố này Đàn Cung Tây Giao và ngõ nhỏ Hòe Tam vậy, một trái một phải, hai đường thẳng song song.

Nhưng hiểu biết của cô đối với thành phố này còn rất ít, không biết ngõ nhỏ Hòe Tam là người như thế nào, cũng không biết thế giới trong con ngõ nhỏ hẹp này như thế nào.

Sau ngày đó, cuộc sống của Diệp Phi dường như trở về bình thường.

Cô đến công ty quẹt thẻ — — công ty là một công ty văn hóa nổi tiếng trong nước, có rất nhiều tổ nhỏ, phân biệt phụ trách xuất bản các loại sách báo khác nhau, tổ của Diệp Phi là nơi phụ trách tiểu thuyết thanh xuân, nhưng mà năm ấy văn học thanh thiếu niên đang trỗi dậy, có rất nhiều công ty cũng bắt đầu phát triển mạnh mẽ, hơn nữa có rất nhiều đề tài có tính thời sự, tác giả nổi tiếng vĩn viễn không thiếu đối tác tự tìm đến cửa, tổ nhỏ của Diệp Phi chịu áp lực rất lớn.

Có một vài biên tập viên có kinh nghiệm đã từ chức đến công ty mới ăn máng khác, hiện tại trong tổ còn có một vài bản thảo tính lũy, tổng biên còn đau đầu nên là như thế nào để có thể ký hợp đồng với sách mới của các tác giả nổi tiếng.

Trong tay Diệp Phi vẫn là mấy tập bản thảo của các biên tập viên cũ từ chức để lại, tổng biên tập là một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi chưa lập gia đình, tính tình rất kém, nhiều ít gì cũng có một chút bệnh công chúa, còn là nữ vương đứng đầu trong văn phòng, công ty hơn năm giờ tan tầm, tổng biên tập của cô tám giờ còn chưa ra về, những người khác đi trước cũng cảm thấy hơi xấu hổ, trong công ty lớn như vậy, chỉ còn lại tổ của các cô là người ra về muộn rất.

Ba biên tập viên của các tổ khác ban ngày đã mắng chửi không ít lần, Diệp Phi không nói nhiều lắm, cô học khoa Văn học, tìm một công việc xem như phù hợp với mình kỳ thất là đã rất thỏa mãn rồi.

Mặc dù công việc này, hình như có hơi khác biệt với khao khát của mình — — ba đầu tưởng rằng là mình thích sách báo, thật ra cũng không phải, các bản thảo còn sót lại đều rất sơ sài, những người đọc và rà soát bản thảo đã từ chức, hiện tại các biên tập viên như cô còn phải phụ trách cả việc này, kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, tuy rằng nói biên tập viên cũng có thể đi đọc những câu chuyện mà mình thích thú, nhưng mà quyền ký hay không vẫn là ở chỗ tổng biên tập.

Ban ngày Diệp Phi bận rộn với công việc, có đôi khi tăng ca đến muộn, sau khi về nhà còn phải vội vàng viết luận văn của mình.

Cứ như vậy bận rộn gần hết cả tuần.

Cho đến ngày thứ sáu nào đó, Diệp Phi đi từ trong tàu điện ngầm ra, đã là mười một giờ ba mươi phút tối, cho đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm tối, cô cũng không có ý định ăn.

Kết quả đi tới đầu ngõ Hòe Tam, nhìn thấy được có một chiếc xe dừng lại trong bóng tối.

Chiếc xe màu đen, dưới bóng đêm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, có một người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe, vẫn mặc chiếc áo khoác dáng dài đó, chỉ là lần này có thêm một cái khăn quàng cổ, khăn quàng vòng qua rũ xuống trước người, anh ngâm điếu thuốc, còn chưa châm, nghiêng người dựa vào trên xe, chân dài hơi cong lại, hơi thở ra biến thành sương mù màu trắng tản đi khắp, giống như lại làm cho cô trở về cái đêm lưu luyến kia.

Bước chân của cô dừng lại ở đó, trong tay còn ôm một chồng sách.

Lê Tiện Nam đưa mắt nhìn sang, không biết anh đã ở chỗ này đã bao lâu rồi.

Chắc chắn là anh đã nhìn thấy cô, anh tiện tay ném điếu thuốc qua cửa sổ vào trong ghế lái.

“Sao anh lại ở đây?” Diệp Phi đi qua đứng vững, hôm nay quên mang theo khăn quàng cổ, gió lạnh thổi qua rất khó chịu, giọng nói cũng khô khốc.

“Không phải là nhớ đến bữa cơm cùng cô sao,” Lê Tiện Nam đứng thẳng người, nghiêng đầu hỏi cô, “Đã ăn chưa?”

Như là đã quen biết từ lâu, giọng điệu cũng bình thản như vậy, tầm mắt dừng ở trên mặt cô, như là vô cùng chân thành tha thiết.

Có bị ma quỷ ám không vậy? Rõ ràng căn bản không phải là người gặp trên đường thôi sao.

Nói đến cùng, hai người cũng mới gặp nhau lần thứ ba — — Cô không quá mâu thuẫn.

Nhưng lý do lại không quá mâu thuẫn là cái gì? Bởi vì anh lạnh nhạt, xa cách rồi lại biết chừng mực lịch sự? Hay là vì cái gì?
Nhưng mà trên thế giới này không bao giờ có bữa ăn nào miễn phí.

Diệp Phi đứng ở đó, trong đầu thoáng hiện lên rất nhiều thứ.

Nhưng nếu chỉ nhìn thấy rõ một nhân vật ở trong đêm tối đó, anh sẽ càng hấp dẫn hơn sao?
Lê Tiệp Nam không nhúc nhích, vẫn đứng ở đó, ánh mắt như đang hỏi ý kiến của cô.

Giống như là anh chỉ đang đứng chờ cô trong một đêm khuya bình thường.

Diệp Phi lắc đầu, anh mở cửa xe, “Đi, cùng nhau ăn một bữa cơm.

”

Trên ghế sau có đặt vài thứ, Lê Tiệp Nam lên ngồi ở ghế phụ, như là sợ cô xấu hổ, Lê Tiệp Nam lái xe, cười nói, “Bình thường cô đều trở về vào giờ này?”

“Ừm, tăng ca, buổi tối còn phải viết luận văn.

” Diệp Phi muốn thắt dây an toàn.

“Thực tập?”

“Ở một công ty văn hóa.

”

Diệp Phi thành thật trả lời, nhưng mà trong bóng tối không nhìn rõ lắm, dây an toàn có làm như thế nào cũng không thể khóa được.

Lê Tiệp Nam nghiêng người sang, trên người anh có một mùi hương thoang thoảng, yên tĩnh ôn hòa, duỗi tay giúp cô thắt dây an toàn, như vô tình cọ qua mu bàn tay cô, còn sót lại một chút ấm áp.

“Đúng là rất vất vả, muốn ăn cái gì?”
Anh đang hỏi ý kiến của cô.

“Tôi..... Tôi ăn gì cũng được.

”

Cô có hơi câu nệ, thấp giọng hỏi một câu, “Anh đã chờ rất lâu sao?”
“Cô đoán xem.

”

“.....”

“Ngày đó sau khi rời đi, cô nói cô ở ngõ nhỏ Hòe Tam, mỗi ngày sau khi làm việc xong đều đến đó chờ, một tuần này cũng đợi được người bạn rộn ròi.

”

Giọng điệu của anh rất thoải mái, như là đang nói đùa, vài phần thật thật giả giả cũng không thể phân biệt rõ.

Mười một giờ đêm, trai đơn gái chiếc ra ngoài ăn cơm, ngồi trên cùng một chiếc xe, trông có vẻ như là làm ra vẻ hay không.

“Bình thường anh, đều là như thế này sao?” Sợ anh hiểu lầm, cô lại nói thêm một câu, “Không thích ăn cơm một mình?”
“Tôi không thích một mình.

”

“Nhưng hình như tôi cũng không quá hiểu về những thứ đó, cô sẽ để ý sao?”

“Để ý thì cũng nên để ý những thứ đó có hợp khẩu vị của cô hay không,” đúng lúc đến một ngã tư, con đường không có một bóng

người hiện lên một lớp sương mù màu đông mỏng, anh dừng xe lại nhìn sang, ánh mắt cũng giống như mang theo một chút thâm tình lưu luyến kéo dài, “Cô để ý sao?”

Diệp Phi ma xui quỷ khiến thế nào lại lắc đầu.

Ngày đó Lê Tiện Nam vẫn đưa cô đến một nhà hàng thoạt nhìn rất sang trọng, chỉ là chủ yếu là hải sản.

Đầu bếp liệt kê thực đơn, bởi vì không có thực đơn, Diệp Phi cũng không biết nên gọi cái gì.

Vì thế lúc bùng đồ ăn lên, Diệp Phi tròn mắt.

Tất cả đều là cua nguyên con, những cái càng cua lớn đến đáng sợ.

Nhân viên phục vụ bùng lên đây một bộ dụng cụ ăn cua, búa lớn, búa nhỏ, kẹp rồi lại nhíp, nhìn rất phức tạp — — cô cảm thấy, có lẽ lại xấu mặt rồi.

Lê Tiện Nam không gọi quá nhiều món, chỉ gọi thêm một vài món khai vị và nôi cháo nhỏ.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, đẩy cháo trước mặt mình đến trước mặt cô, rồi sau đó bùng đĩa cua ngâm rượu qua.

Anh cũng không dùng những dụng cụ trông rất phức tạp kia, trực tiếp dùng tay bóc cua, có cảm giác rất cao quý, bàn bên cạnh cũng có người, cô nhìn thoáng qua, người bên kia cầm cái kia cầm cái búa to bằng móng tay kia gõ vào càng cua, trong nhà hàng cũng phát nhạc nhẹ nhàng như vậy.

Diệp Phi sợ ngây người, vội vàng cúi người, thấp giọng hỏi, “Có phải phải dùng những thứ đó không?”

“Nhìn bên kia.

” Anh hất cằm.

Diệp Phi theo nhìn theo hương anh ra hiệu, bên kia cái gì cũng không có.

Lại quay lại, thịt của một cái càng cua đã được bóc ra hoàn chỉnh, được anh đặt ở trước mặt cô.

“Được rồi, trễ như vậy rồi còn để cho một cô gái nhỏ ra ngoài đi ăn cơm cùng tôi, cũng không thể để cho người ta tốn sức lực bóc cua,” Lê Tiện Nam hình như không quá để ý, “Ăn đi.

”

Diệp Phi kinh hãi, trái tim lại tăng tốc đập nhanh hơn một chút.

Lê Tiện Nam cũng chỉ là ngồi ở kia, chuyên chú mà đem cái đĩa cua ngâm rượu đều lột xác, cẩn thận mà dịch thịt gác ở tiểu cái đĩa cho nàng đẩy lại đây.

Ánh mắt của cô hoàn toàn dừng ở trên người anh, luôn cảm thấy như vậy một đôi tay sống trong nhung lụa làm chuyện như vậy có loại cảm giác rất khác.

“Nhìn cái gì?” Thấy cô vẫn luôn nhìn, Lê Tiện Nam thuận miệng hỏi một câu.

Diệp Phi suy nghĩ nói, “Hy vọng cua không có vỏ.

”

“Vậy thì người ta làm như thế nào để tự bảo vệ mình?”

Lê Tiện Nam hơi sững sốt, dường như cũng không đoán được cô lại nói ra một câu như vậy.

Diệp Phi ăn bữa cơm này, cua ngâm rượu là được ngâm sống, thịt cua thơm ngọt hòa với mùi rượu thoang thoang, suy nghĩ của cô cũng giống như đã bị ngâm rượu.

Lúc Lê Tiện Nam đưa cô về, đã là hơn hai giờ sáng, bọn họ giống như chỉ đơn giản là hẹn một bữa cơm mà thôi.

Cô dựa vào trên cửa kính, bất giác nhớ tới Lư Nhân ngày đó — — cô ấy trang điểm xinh đẹp, người ngoài chê cười, nhưng cô ấy chỉ lo tiến về phía trước, nắm lấy offer mà người khác không lấy được, nam nữ đều như là đang dệt lưới, cho nhau sự lựa chọn.

Nhưng Diệp Phi cái gì cũng không có, thậm chí ngay cả vỏ cua cũng không có, nếu như cô bước ra, chỉ có bị bắt đi.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể nắm bắt được loại cơ hội này.

Trong mấy giây ngắn ngủi đó — —

Lại là đèn đỏ, Lê Tiện Nam hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh thổi vào, như là làm cho Diệp Phi tỉnh táo hơn một chút.

Cô quay đầu nhìn Lê Tiện Nam, góc mặt nghiêng của người đàn ông sắc bén, lạnh lùng cô độc, anh giống như chỉ là nhất thời hứng thú, nhưng câu nói kia bị anh nói ra — — nói mấy ngày nay đứng đợi ở ngõ Hòe Tam chờ mấy ngày, lại như là một loại trời sinh thâm tình và chân thành.

Lê Tiện Nam chú ý đến gì đó, đóng cửa sổ xe đóng lại, quan tâm hỏi một câu, “Có lạnh không?”

Diệp Phi lắc đầu.

Đèn đỏ còn phải đợi thêm một lúc nữa.

Trong sự lặng im như vậy, Lê Tiện Nam nghe thấy người bên người mở miệng, giọng điệu có hơi trầm xuống, có thể nghe ra được sự nhẹ nhàng trong đó, nhưng khô khốc và căng thẳng vẫn không khó phát hiện.

Cô nói, “Lần tới, anh không cần chờ tôi, anh có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi đi tìm anh.

”

Lê Tiệp Nam quay đầu nhìn cô một cái, Diệp Phi cụp mắt xuống, trong xe rất tối, có rất nhiều thứ đều hợp lại tạo thành một tầng hư ảo.

Cái gì là sự thật?

Lê Tiệp Nam chỉ nhìn ra sự câu nệ của cô, thậm chí cả sự quẫn bách của cô, thậm chí là cô còn lấy hết dũng khí để nói một câu này.

Ban đầu anh không mở miệng nói gì, thật ra Diệp Phi cũng cảm thấy lời này của mình thật sự quá liều lĩnh.

Có lẽ im lặng chính là câu trả lời.

Nhưng Lê Tiệp Nam mở miệng, hỏi cô, “Cô nhìn vào trong hộp đựng đồ đi.

”

Diệp Phi nghe lời nhìn qua, cho rằng anh muốn tìm thứ gì đó.

Anh nhìn thoáng qua, điện thoại đặt ở bên trong.

“Mật mã là sinh nhật tôi.

”

“Nhưng tôi không biết sinh nhật của anh.

”

“1110.

”

Diệp Phi nghe thấy vậy, ngày 11 tháng 10..... Cung Bọ Cạp sao? Diệp Phi cho rằng là anh muốn làm gì đó, mở khóa, lấy điện thoại ra

đưa cho anh.

Lê Tiện Nam tay vịn vô lăng, quay đầu nhìn cô cười một tiếng rất ngắn, ánh mắt thâm ý hàm chứa một chút ý cười, vô cớ làm cho mặt người ta nóng lên.

“Lưu số điện thoại của cô vào,” Lê Tiện Nam nói, “Có đôi khi tôi bận rộn, có thời gian rảnh sẽ gọi điện thoại cho cô.

”

Có thời gian rảnh sẽ gọi điện thoại cho cô.

Giống như một câu hứa hẹn.

Diệp Phi chậm rãi nhập một dãy số vào, sau đó lưu tên của mình: Diệp Phi.

Trong danh bạ của anh cũng không có bao nhiêu người, phần mềm cũng không mấy cái.

Xe chạy đến nơi, xe chạy vào ngõ nhỏ không tiện lắm, Diệp Phi nói, “Đến đây thôi, tôi tự mình vào được rồi.

”

“Ngõ nhỏ ở Yến Kinh không có đèn, lối như bên trong có người xấu thì làm sao bây giờ?” Lê Tiện Nam không nghe, chạy xe vào, “Đã đến đây rồi, đưa cô về đến nơi.

”

Diệp Phi hơi xấu hổ, chỉ có thể chỉ đường.

Lê Tiện Nam dừng xe ở trước cửa.

Diệp Phi nói cảm ơn với anh, sau đó muốn mở cửa bước xuống.

Lê Tiệp Nam gọi cô lại.

Động tác của Diệp Phi dừng lại.

Kỳ thật sự phát triển sau ngày đó Diệp Phi chưa bao giờ nghĩ tới.

Lê Tiệp Nam cởi khăn quàng cổ ra, sau đó tiến đến gần cô, quần chiếc khăn còn vương lại nhiệt độ cơ thể của anh lên trên cổ cô.

Cô thậm chí không dám nhìn vào mắt anh, rất nhanh chỉ nhìn lướt qua, Lê Tiệp Nam dường như cũng chỉ là chuyên chú quần khăn quàng cổ, kéo lại giúp cô.

Trên khăn quàng cổ còn sót lại một chút mùi thuốc lá và một hương thơm rất nhạt thoang thoảng trên người anh, như là con đường cổ trống vắng lạnh lẽo, có mùi gỗ lạnh thấu xương sâu thẳm, nhưng giao hòa cùng với nhiệt độ cơ thể anh, biến thành một sự dịu dàng khác biệt trong thế giới ban đêm.

“Một cô gái nhỏ một mình ở thành phố Yến Kinh này, còn phải tự chăm sóc mình thật tốt,” anh nói bằng một giọng rất nhẹ nhàng, giúp chỉnh lại khăn quàng cổ xong, sau đó ngược mắt lên nhìn cô, “Lần tới, tôi sẽ gọi điện thoại cô trước, đi đón cô, chạy tới chạy lui quá phiền phức.

”

Diệp Phi rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt của Lê Tiệp Nam thật sự đẹp, trời sinh đã là một đôi mắt vừa nhìn đã biết là đa tình, nhưng lúc nhìn người khác chăm chú lại có cảm giác bình thản.

Tâm tư của cô, ra vẻ rụt rè, giống như đều bị anh nhìn thấy rõ ràng hết cả.

Bỗng nhiên đầu trái tim cô run lên, như là xác nhận, “Thật sự có thể chứ?”

“Có thể,” Lê Tiệp Nam khẽ cười, đuôi mắt giống như phác họa ra một

đường cong nhè nhẹ, “Mới gặp hai lần, lần tới đừng căng thẳng như vậy.

”

Diệp Phi rớt cuộc cũng mỉm cười, cô gái nhỏ lúc cười lộ lên đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười này, những câu nói câu nệ và ngây ngô giống như cũng biến thành sự quyến rũ khác, Lê Tiện Nam hết cảm, “Trở về đi, đi ngủ sớm một chút.

”

Diệp Phi mở cửa bước xuống xe, ban đêm ngõ nhỏ Hòe Tam không có đèn — — hoặc là nói chỉ có nửa đoạn sau mới có, anh bật đèn xe, Diệp Phi đi về phía trước, lúc đi đến chỗ rẽ quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Lê Tiện Nam ngồi ở trong xe, bên trong áo khoác anh chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, giống như chưa bao giờ sợ lạnh, đường nét của người đàn ông tuấn tú, đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn cô.

Cô lại nhớ tới lúc trở về, anh cứ như vậy đứng ở bên cạnh xe, đang muốn nghiêng đầu châm thuốc, nhìn thấy cô, trở tay lập tức ném điếu thuốc về lại.

Mặc kệ là thật hay giả, chờ đợi có lẽ đã là sự khởi đầu thành ý của anh.

.

Chương 4: 4: Ban Đêm Chọn Người Bình Minh

Ngày đó sau khi Diệp Phi cho số điện thoại của mình, cũng không thật sự ngóng trông anh có thể gọi điện thoại cho mình.

Chỉ là một ngày nào đó tan tầm trở về, nhìn thấy trước con ngõ nhỏ Hòe Tam có rất nhiều công nhân xây dựng đang thi công, mấy bà cụ ngồi ở đầu ngõ đều đang cảm khái, nói chính phủ phục vụ tốt, tự lắp đặt đèn đường cho ngõ nhỏ Hòe Tam.

Nói là mạch điện bên này quá cũ rồi, hơn nữa lối đi nhỏ hẹp, lại đều là tứ hợp viện cũ kỹ, ngay từ đầu quản lý con phố đã đùn đẩy trách nhiệm rất lâu, làm sao mà bây giờ đột nhiên lại thi công.

Lúc Diệp Phi đang mở cửa, nghe thấy mấy bà cụ nói, chỉ là đột nhiên nhớ tới lời Lê Tiệp Nam nói vào ngày đó, nhưng tóm lại cô cũng là người tự biết mình, cảm thấy làm sao có thể là vì làm cho mình được.

Vừa chớp mắt đã gần đến tết Dương Lịch, công ty cho nghỉ phép, tổng biên tập kéo một tổ nhỏ của bọn họ, kêu các cô tăng ca, dùng từ ngữ là: Hiện tại tình cảnh chung căng thẳng, tất cả mọi người phải là việc nhiều hơn cho công ty, phấn đấu làm thêm mấy quyển sách.

Lúc ấy biên tập viên ngồi bên cạnh Diệp Phi đã bắt đầu oán giận, lén lút chửi bới nói, tiền lương một tháng của tôi chỉ có ba bốn ngàn, sao tôi còn phải đồng cảm với công ty? Nhưng nói thì cũng chỉ nói như vậy, mọi người vẫn phải tiếp tục tăng ca.

Ngày hôm đó Diệp Phi vội vàng đi nộp luận văn trước khi trường học

nghi, giáo sư tên là Bồ Nhạc Sinh, cũng mới ngoài bốn mươi tuổi, bình thường luôn đeo một cặp mắt kính, nói chuyện nhẹ nhàng, có lẽ là bởi vì chăm sóc tốt, nhìn cũng trẻ, ông ấy rất thích học sinh Diệp Phi này — — nghe nói, là Trang Nguyên khoa Văn học của thành phố cô, ngày thường yên tĩnh ngoan ngoãn, cũng rất cố gắng, hình như cũng thường xuyên đọc sách, Bồ Nhạc Sinh thường xuyên nhìn thấy cô ở trong thư viện trường học, cho nên mỗi lần phân tích văn học khiến học sinh khác đau đầu, thì bài viết của Diệp Phi đều có chất lượng rất cao.

Bồ Nhạc Sinh lật từng trang luận văn, bị gợi lên hứng thú, thật ra khi biết Diệp Phi không lựa chọn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, gia cảnh của cô bé này hình như không tốt lắm, khi ở trong trường học vẫn luôn phải vừa học vừa làm, ngoài ra còn phải đi làm thêm.

Bồ Nhạc Sinh nói, “Còn hơn một năm nữa, em phải suy nghĩ thật kỹ, trường học chúng ta có liên kết đào tạo nghiên cứu sinh với trường Đại học Trung văn Hồng Kông, nếu như suy nghĩ kỹ rồi, em có thể nói với thầy bất cứ lúc nào, thầy sẽ giúp em hỏi một chút.

”

“Em cảm ơn thầy.

” Diệp Phi gật gật đầu, trong lòng thầm cảm kích.

Đi từ phòng làm việc của Bồ Nhạc Sinh ra, Diệp Phi nhớ tới hôm nay là thứ sáu, cảm thấy phải gọi điện thoại cho trường đặc biệt Yến Kinh, đang lật lấy điện thoại trong túi tote của mình, trước mặt đứng phải một người, một chồng luận văn cô đang ôm trong tay đều rơi xuống đất.

Có mùi nước hoa rất nồng.

Cũng có chút quen thuộc.

Diệp Phi vừa ngẩng đầu lên, không ngờ lại nhìn thấy Lư Nhân, vẫn

trang điểm đậm như vậy, chỉ là trong tay kéo theo một cái va li, ngấm nhiên là muốn dọn ra ngoài.

Quan hệ của hai người cũng không quá hòa hợp, Diệp Phi ngồi xổm xuống nhặt giấy rơi trên mặt đất lên.

Bỗng nhiên trên mặt đất lại có một tấm danh thiếp rơi xuống, Diệp Phi nhìn thoáng qua, chỉ có nhìn thấy được cái tên có hơi quen mắt.

Đó là danh thiếp của người quản lý của một công ty văn hóa.

Diệp Phi nhặt lên, bình tĩnh đưa lại cho cô ta.

Lư Nhân cười lạnh một tiếng, “Còn giả vờ thanh cao cái gì? Còn không phải là đi theo người ta ăn bữa cơm sao?”

“Tôi đã tìm được chỗ thực tập rồi, cảm ơn ý tốt của cậu.

” Diệp Phi cầm danh thiếp trong tay, trả lại.

Lư Nhân không nhận lấy, đảo mắt nhìn Diệp Phi.

Thành thật mà nói, cô ta không thể hiểu được Diệp Phi, ở cùng ký túc xá ba năm, hai người lại đi ra từ cùng một nơi, cô ta biết tình hình trong nhà Diệp Phi không tốt lắm, Lư Nhân đã hiểu được rất nhiều đạo lý xã hội từ sớm, Diệp Phi lớn lên xinh đẹp, lại học Đại học YẾN Kinh, có đôi khi chỉ cần cô nguyện ý — — người vớt cành ôliu về phía cô sẽ rất nhiều, nhưng cô lại cố tình không muốn.

“Học khoa Văn học Đại học YẾN Kinh ra, đây là những gì cậu đang theo đuổi, tiền lương thực tập của cậu được bao nhiêu? Hai ngàn hay là một ngàn tám? Còn phải vừa học vừa làm ở trường học, một chút này đã thỏa mãn rồi sao?” Lư Nhân cười lạnh một tiếng, cầm lấy danh thiếp trong tay cô ném vào thùng rác.

Diệp Phi đứng yên tại chỗ cũng không phản bác lại, Lư Nhân cũng

lười nói nhiều lời với cô, kéo va li đi ra ngoài.

Diệp Phi đứng ở đó, trong cổ họng đè nén cảm xúc buồn bực, cuối cùng cô cũng không nói gì hết.

Cầm điện thoại, ngày hôm qua trường đặc thù Yến Kinh đã gọi điện thoại cho cô một lần, lúc đó Diệp Phi đang vội vàng tăng ca không nghe thấy, lúc này gọi lại, nghe rõ đối phương bên kia nói gì đó, Diệp Phi vội vàng đồng ý, “Tôi sẽ đến ngay lập tức.

”

—

Trường đặc biệt Yến Kinh ở ngoại ô thành phố, Diệp Phi đi tàu điện ngầm đến nơi, thời tiết sương mù mờ mịt, giống như hợp lại tạo thành một tầng áp suất thấp.

Trường đặc biệt yên tĩnh đến kỳ lạ, Diệp Phi chậm rãi đi đến bệnh viện của trường học, giáo viên chủ nhiệm của Diệp Đồng đã đứng ở bên ngoài chờ cô.

“Cô Tiền.

”

“Chị gái Diệp Đồng.

” Chủ nhiệm lớp là một người phụ nữ trẻ, dễ gần và tốt bụng.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Diệp Phi nhìn qua cửa sổ.

Cậu thiếu niên gầy gò ngồi trên giường bệnh, trước mặt có một cái bàn nhỏ, cậu cầm một cây bút, góc nghiêng khuôn mặt có hơi tái nhợt, đôi môi mỏng mím chặt, không nói một lời nào mà chỉ ngồi vẽ.

Khóe miệng bị thương nhẹ, nhìn vừa tái nhợt vừa đáng thương.

“Diệp Đồng có khỏe không?”

“Cũng khá ổn, chỉ là đêm qua Diệp Đồng trèo tường qua cửa sau của trường học chạy ra ngoài, chúng tôi tìm cậu bé cả đêm, vẫn là bị cảnh sát giao thông tìm thấy được ở phía sau núi, có thể là bị ngã, có trầy xước da, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Cô đi xem đi.

”

“Vâng, cảm ơn cô Tiền.

”

Diệp Phi gật đầu, xách theo túi xách đi vào trong phòng bệnh.

Trong không khí ngập tràn mùi thuốc sát trùng thoang thoảng, Diệp Phi đứng ở bên cạnh giường bệnh, cậu thiếu niên có gương mặt tinh xảo dường như không phát hiện ra, vẫn luôn cầm bút vẽ tranh.

Từ trước đến nay cô không bao giờ biết thế giới của người mắc bệnh tự kỷ là như thế nào, yên tĩnh, tịch mịch.

“Diệp Đồng.

” Diệp Phi gọi cậu một tiếng.

Thiếu niên vẫn như vậy không hề phát hiện, một đôi xinh đẹp nhìn chăm chăm vào quyển sổ trước mặt, Diệp Phi đi xem tranh cậu vẽ, phát hiện trên đó chỉ vẽ một con chim, đồ đi đồ lại nhiều lần.

“Diệp Đồng, ngày hôm qua em muốn đi đâu thế?” Diệp Phi ngồi xuống trên giường bệnh, hơi do dự, đưa tay ra phủ lên trên tay Diệp Đồng, ánh mắt của thiếu niên có chút trống rỗng, giống như một đứa trẻ không hề tức giận, bàn tay cậu lạnh lẽo, đôi mắt không hề có tiêu cự.

Diệp Đồng không nói lời nào.

Trước kia khi còn nhỏ, Diệp Đồng rất bướng bỉnh.

Lồng ngực Diệp Phi quặn đau, cô giáo Tiền nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh, Diệp Phi đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Đồng.

“Diệp Đồng cho đến bây giờ vẫn chưa từng nói một câu này, cứ đến ngày mưa to thì cơn hoảng sợ sẽ phát tác, chứng rối loạn cũng rất nghiêm trọng, đã đổi cho thằng bé hai bác sĩ tâm lý, nhưng thoát nhìn hiệu quả hiện tại không quá lớn.

”

Ngôi trường đặc biệt này là bệnh viện tốt nhất mà Diệp Phi có thể tìm được trong khả năng của mình, ít nhất đón được Diệp Đồng từ thành phố nhỏ ở phương bắc đến đây, học phí, chi phí trị liệu, các loại sinh hoạt phí đã làm cho Diệp Phi phải chịu áp lực rất lớn.

Nhưng Diệp Đồng, cũng coi như là người thân duy nhất còn lại cô phải chăm sóc.

“Làm phiền cô Tiền, nếu còn có phương pháp trị liệu khác..... Xin hãy cố gắng thử xem.

”

Diệp Phi chỉ có thể nói một câu cứng nhắc như vậy, kỳ thật cô Tiền còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Diệp Phi trở về trong phòng bệnh nhìn Diệp Đồng, Diệp Đồng đã vẽ xong một con chim, lại bắt đầu vẽ tiếp con thứ hai, thiếu niên mười tám tuổi, vốn dĩ nên có được thời thanh xuân tươi đẹp, nhưng Diệp Đồng thì không có.

“Chị sẽ không từ bỏ em.

”

Diệp Phi hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn khuôn mặt vô hồn của

Diệp Đồng, giống như chỉ có thể nghĩ đến đêm mưa bão khi còn bé.

Hốc mắt cô có hơi chua xót, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Diệp Phi không thể làm được gì, ở trong phòng bệnh nhìn Diệp Đồng một lúc.

Cuối cùng có hai cuộc điện thoại.

Cuộc gọi đầu tiên là của tổng biên tập Hoàng Linh — — đại ý chính là gọi Diệp Phi trở về tăng ca, nói có một bản thảo phải đưa cho nhà xuất bản trước kỳ nghỉ, bảo cô trở về xem bản thảo.

Diệp Phi đồng ý, nói một lát nữa mình sẽ đến.

Trong nhóm làm việc đã tag tên cô mười mấy lần, tất cả đều là Hoàng Linh gọi cô trở về tăng ca, còn có một biên tập viên khác gửi tin nhắn riêng cho cô, nói Hoàng Linh bị thần kinh rồi, đã hơn sáu giờ rồi còn gọi người ta trở về tăng ca, không phải là cố ý thì là cái gì? Diệp Phi chuẩn bị từ khỏi trường học đặc thù, nhận được cuộc điện thoại thứ hai.

Cuộc điện thoại kia — — là một dãy số kết thúc bằng số 8, kỳ thật khi nhìn thấy dãy số xa lạ này, Diệp Phi đại khái đoán được là ai.

Trong tay cô xách theo túi xách, quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Đồng một cái, Diệp Đồng vẫn như vậy đắm chìm ở trong thế giới của cậu, không hề phát hiện ra chuyện cô phải đi.

Diệp Phi đi ra ngoài nghe điện thoại.

Bên ngoài trời đã tối rồi, cô đứng ở trên hành lang, nhìn một cây ngô đồng trơ trọi ở bên ngoài.

“Hôm nay còn phải tăng ca sao?” Giọng điệu của anh giống như trời sinh đã mang theo ý cười, giọng điệu nhẹ nhàng không hiểu sao lại

giống như chọc trúng nơi nào đó trong lồng ngực, “Hôm nay cô Diệp có thời gian không?”

Diệp Phi xách theo túi xách, tay trần để lộ ra bên ngoài bị đông lạnh đến mức đỏ bừng lên, gần như không có cảm giác gì.

Cô chậm rãi nói, “Tôi không có ở nội thành.

”

—

Diệp Phi chưa từng ôm hy vọng, cho rằng đây càng như là một câu từ chối hơn, nhưng hình như anh cũng không xe đó là từ chối, nhẹ nhàng hỏi, rồi nói được, cô đưa địa chỉ cho tôi đi, tôi đi đón cô.

Thật kỳ lạ, tựa như hai người đã quen biết nhau rất lâu.

Diệp Phi gửi một tọa độ sang, Lê Tiệp Nam trả lời lại bằng tin nhắn, bảo cô chờ.

Trong nháy mắt đó, thế giới trở nên trống rỗng rất trống rỗng.

— — Thậm chí cô có một loại xúc động gần như muốn trốn tránh, cái loại tự khinh thường bản thân mình trào lên, ngày đó trên chiếc xe kia, ít nhất là vào lúc đó, trong lòng cô còn có khát vọng.

Cảm giác như vậy, tự ghét bỏ chính mình, rồi lại bất lực.

Còn làm ra vẻ cái gì chứ?

Mọi thứ như được se chỉ luồn kim, thế giới cũng đang mở rộng từng giây từng phút, có muôn vàn loại khả năng đang diễn ra trong đầu cô, cuối cùng chỉ còn lại một trái tim non nớt, trong lòng đang hoảng loạn đập loạn nhịp.

Rõ ràng thoát nhìn anh là một người rất tốt, là cái kiểu người từ đầu đến chân cô đều không xứng.

Có phải là anh đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi hay không — — tiếp đó, cho nên cô hẳn là người bị bắt sao?
Diệp Phi căn bản không đoán ra được.

Bên này đường khó đi, nơi Diệp Phi cho anh còn cách nơi này một khoảng.

Chỉ nửa tiếng đồng hồ, Lê Tiện Nam lại gọi điện thoại đến — — Anh nói, “Tôi đến rồi, bên này dừng xe không tốt lắm, cô đi về phía trước đi, bên kia có một trạm dừng xe buýt, chỗ tiếp theo có một chiếc xe là tôi.

”

Lúc Diệp Phi đi qua, trong một ngày sương mù, chiếc Rolls-Royce màu đen dừng lại ở đó, Lê Tiện Nam đứng bên cạnh chiếc xe, chỉ là rất tùy ý nhìn điện thoại, từ xa nhìn thấy Diệp Phi đi tới, anh giúp cô mở cửa xe, hệ thống sưởi trong xe rất đầy đủ, anh cũng cũng không hỏi cô vì sao lại chạy đến chỗ này.

Trong nháy mắt đó, Diệp Phi cũng không biết là anh không biết, hay là đã biết chỉ là không hỏi ra mà thôi.

Gần đây chỉ có một trường học đặc biệt.

Lê Tiện Nam không hỏi gì cả, vừa đủ sự lịch sự và đúng mực, hỏi hôm nay cô muốn ăn cái gì.

Diệp Phi ngồi ở trong xe, sự ấm áp chợt kéo đến này cũng không làm cho tay cô lập tức bình tĩnh lại, cô lại quên đeo găng tay, hai tay có hơi ửng đỏ.

Cô theo bản năng rút tay vào trong tay áo.

“Có thể tôi..... Có thể tôi quay về sẽ phải đến tầng ca.

”

“Được.

”

“Được.....?”

“Chờ em,” Lê Tiệm Nam quay đầu xe, “Dù sao cũng rảnh rồi.

”

Ban đầu Diệp Phi không nói gì, Lê Tiệm Nam hình như cũng hoàn toàn không hỏi gì nữa, ở chung với anh trong cùng một không gian, Diệp Phi không cảm thấy gượng gạo gì, trai tim cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cô suy nghĩ, nói, “Có thể tôi không tốt như vậy.....”
Giọng nói hơi nhỏ.

Lê Tiệm Nam vẫn nghe thấy được.

Không có cột đèn đỏ nào, Lê Tiệm Nam dừng xe lại, bên này thoáng hơn một chút cùng có dòng xe cộ qua lại.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, hỏi cô, “Học khoa Văn học có phải không?”

“Đúng vậy.

”

“Đã từng đọc Tuyệt Lai chưa, Tuyệt Lai có một tác phẩm tên là gì.....
《Lựa chọn》?”

“Đúng vậy.

”

“Trong đó có phải có một câu, ban đêm lựa chọn người ở bình minh, bình minh vì anh ta lựa chọn ngọn gió tự do?”

“Đúng vậy.

”

Diệp Phi ngơ ngác gật đầu, Lê Tiệp Nam cười, tầm mắt nhìn cô, một đôi đẹp hơi cong, có lẽ là bởi vì anh trời sinh đã có loại lưu luyến này, ánh mắt này, chỉ là mang theo một chút ý cười, khiến cho nhịp tim của Diệp Phi vô cớ đập nhanh hơn.

Thật ra đầu bài thơ này còn có một câu sau, gọi là — —
“Ai không thể lựa chọn cái khác? Anh chính là người bị lựa chọn.

”

Ánh mắt của anh giống như có lực xuyên thấu, khuôn mặt Diệp Phi nóng lên.

“Đừng căng thẳng như vậy, giống như tôi mời em ăn một bữa cơm thì em sẽ phải hy sinh thứ gì đó vậy, bình thường thôi, thật sự không được, coi như tôi chưa từng được gặp sinh viên trường Đại học Yến Kinh.

”

Anh nói chuyện như không có gì cả, cho dù là khí chất hoa mỹ đến đâu, thì cách nói chuyện làm việc cũng luôn có loại cảm giác nhẹ nhàng như gió xuân làm tan chảy băng tuyết, có lẽ cũng chính bởi vì nhẹ nhàng như vậy, mới làm cho thần kinh căng thẳng của Diệp Phi chậm rãi thả lỏng, thậm chí lúc này còn suy nghĩ, những suy nghĩ lúc trước của mình hình như là quá miễn cảm rồi, thật xấu hổ.

Đối với một vài từ, Diệp Phi kỳ thật vô cùng tự ti và miễn cảm, đến Yến Kinh học đại học được ba, bạn thân cũng chỉ có một người là Tiết Như ý.

Bởi vì từ tận đáy lòng cô sợ hãi mình không tốt như vậy, đối với ai đều thật cẩn thận, cố gắng cô độc một mình nhất có thể, cũng chính là bởi vì độc lai độc vãng, cho nên càng cảm thấy bản thân mình không đáng để người khác đối xử tốt với cô.

Diệp Phi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lê Tiệp Nam một cái — — cô không hiểu gì về anh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện cô

cảm thấy anh là một người rất tốt.

Lê Tiệp Nam cho cô cảm giác, giống như cách một lớp băng thật dày nhìn ánh trăng dưới nước, anh dường như rất xa, nhưng lại rõ ràng như vậy, bàn tay cô vốn dĩ đã rất lạnh, vẫn không kiểm soát được nhiệt độ cơ thể mỏng manh này, muốn tiến đến gần anh hơn một chút.

Có phải là bị ma quỷ ám rồi không?
Ít nhất là cô cam tâm tình nguyện.

Diệp Phi nói cho anh biết nơi mình làm việc, trước khi xuống xe có hơi do dự, nói với anh nếu như chờ quá lâu thì đừng chờ nữa, Lê Tiệp Nam chỉ cười cười, bảo cô đi lên làm việc đi.

Lúc đó Diệp Phi cũng chỉ cảm thấy là hai người mới gặp nhau lần thứ tư, thật sự không nghĩ anh có thể chờ đợi được.

Tác giả có điều muốn nói:

1, Chọn người bình minh vào ban đêm, bình minh cho anh ta chọn gió tự cho.

Ai không có lựa chọn nào khác? Anh là người được chọn.

— Shelley “Lựa chọn”

2, Bởi vì từ tận đáy lòng cô sợ hãi mình không tốt như vậy, đối với ai đều thật cẩn thận, cố gắng cô độc một mình nhất có thể, cũng chính là bởi vì độc lai độc vãng, cho nên càng cảm thấy bản thân mình không đáng để người khác đối xử tốt với cô.

Nguyên văn câu này thật ra rất phù hợp với hai người này khi ở chung, câu gốc là “Hiệu sách trên đảo” của Gazevin, là nói như vậy

— —

“Bởi vì từ tận đáy lòng sợ mình không đáng được yêu thương, chúng ta độc lai độc vãng, nhưng mà chính là bởi vì độc lai độc vãng, mới khiến cho chúng ta cho rằng mình không đáng được yêu thương, có

một ngày, bạn không biết là khi nào, bạn sẽ lái xe trên đường, có một ngày, bạn không biết khi nào, bạn sẽ gặp được người đó, bạn sẽ được yêu, bởi vì đó là lần đầu tiên trong đời bạn thật sự không cô đơn nữa, bạn sẽ lựa chọn không cô đơn nữa.

”

Thật sự hoàn hảo phù hợp với Phi Phi và ông chủ Lê.

Chương 5: 5: Vậy Em Có Muốn Thử Không

Lúc cô trở về công ty, đó vẫn là một không gian lớn, chỉ có tổng biên tập có phòng làm việc riêng của mình.

Tất cả những người ở trong tổ của cô đều đang bị bắt phải tăng ca.

Là một căn phòng rất lớn, tổ của các cô cũng chỉ có bốn người, có vẻ lẻ loi.

Thật ra Diệp Phi đã đọc gần xong tập bản thảo này, còn một trăm nghìn chữ cuối cùng cần phải đọc và dò lỗi lại, tổng biên tập hy vọng có thể đọc xong ngay trong hôm nay, ngày mai trực tiếp đóng dấu in ra là có thể gửi đến nhà xuất bản để kiểm duyệt.

“Cũng không biết bị trúng gió gì,” biên tập viên bên cạnh tên là Millie, tiến đến gần, chọc chọc Diệp Phi nói, “Cô đã ăn dưa chưa?”

“Dưa gì?” Diệp Phi vừa mới mở máy tính, xoa xoa tay, hy vọng hôm nay có thể xem xong bản thảo.

“Mấy ngày hôm trước không phải là tổng biên tập của chúng ta muốn ký hợp đồng với một tác giả sao, bút danh tên là Tây Mạn.

” Millie nhỏ giọng nói.

“Hình như là có chuyện như vậy.

”

Tây Mạn là một nhà văn viết về đề tài thanh xuân mới nổi hiện nay, mới xuất bản một quyển sách đã nhận được sự hưởng ứng rất lớn,

nhưng tác giả này ngay cả Weibo cũng không có, rất thần bí.

“Cô có biết trước kia Tây Mạn là ai không?” Millie lại hỏi.

Diệp Phi lại lắc đầu — — cô rất ít ăn dưa, chỉ chuyên chú vào tác phẩm, năm đó lựa chọn đến công ty này làm biên tập viên thực tập, không phải đều là bởi vì yêu thích những con chữ sao.

“Trước kia Tây Mạn chính là Lộc Phan Đạt của công ty chúng ta đó.

”

Lộc Phan đạt..... Đầu óc Diệp Phi chậm chạp trong một giây, nhìn màn hình máy tính, quyển tiểu thuyết mình đang đọc chính là bản thảo mới của Lộc Phan Đạt.....

“Bút danh trước kia của Tây Mạn chính là Lộc Phan Đạt của công ty chúng ta, nhưng mà cái tên Lộc Phan Đạt này đã từng rất có sức ảnh hưởng, mấy năm đầu công ty chúng ta đều ký bút danh hai mươi năm, lúc ấy Tây Mạn muốn mang theo bút danh của Lộc Phan Đạt rời đi, tổng biên tập bảo cô ấy bồi thường một số tiền vi phạm hợp đồng rất lớn, Tây Mạn không muốn đi, sau này không giải quyết được, vừa lúc Tây Mạn bị đối thủ của chúng ta đào đi với giá cao cao... Hiện tại bản thảo dưới bút danh Lộc Phan Đạt, ừm, tất cả đều là bản thảo sủng (*), cô có hiểu không?”

(*) Bản thảo sủng: ý nói đó là bài viết của người khác.

(Baidu)

“Vậy vì sao lại không ký với một quyển sách mới khác?” Diệp Phi lại hỏi.

“Giá thấp mua được bản thảo sủng, dùng tên của Lộc Phan Đạt để phát hành, vậy thì không phải tự nhiên sẽ có người hâm mộ mua sao, ký với một tác giả mới, cũng không thể bảo đảm doanh số tiêu thụ, đúng không, mấy ngày trước chúng ta lên báo có mấy quyển sách đều bị tổng biên tập đánh trượt hết, lý do đương nhiên là tác phẩm của người ta có tốt đến đâu, nhưng tác giả lại không có danh tiếng,” Millie thở dài, “Vốn dĩ báo giấy đã không quá khời sắc, nữ

vương còn làm như vậy.

”

Diệp Phi ngơ ngác một lúc, Millie cũng tiếp tục xem bản thảo của mình.

Ngày đó Diệp Phi nhìn chằm chằm màn hình máy tính kiểm tra từng câu một, lúc tổng biên tập đi còn khen cô một câu, “Không tồi, vẫn phải tích cực làm việc một chút, đây là vì tốt cho cô.

”

Diệp Phi cũng chỉ lễ phép cười cười.

Tổng biên tập tan tầm.

Diệp Phi kiên trì đọc xong bản thảo cuối cùng, sau khi lưu lại, mới phát hiện cả tầng lầu đều tối đen, cô vội vàng cầm điện thoại nhìn thoáng qua, thế à đã mười một giờ rưỡi rồi.

Trên điện thoại cũng không có cuộc gọi nhớ nào, Diệp Phi theo bản năng cho rằng Lê Tiệp Nam chắc chắn sẽ không chờ đến lúc này, sau khi quét thẻ tan tầm, lại không nghĩ rằng, trên đường con đường lớn vắng tanh, chiếc xe màu đen đỗ ở ven đường, Lê Tiệp Nam thật sự chờ rất lâu, cũng không thúc giục cô, cũng chưa từng rời đi.

Anh cứ như vậy đứng ở bên cạnh xe, hai tay tùy ý đút vào vào trong túi, hình như cứ như vậy đứng chờ ở bên cạnh xe.

Mười một giờ đêm, gió đêm rất lạnh, nếu như trước kia vào lúc này, không có tàu điện ngầm, chỉ có thể tự mình đi bộ về, năm 2013 còn chưa có xe đạp công cộng xuất hiện, cô lại không nhớ bắt taxi, vì thế mỗi lần trở lại ký túc xá thì đều đã hơn mười hai giờ đêm, ngày hôm sau còn phải thức dậy sớm, cũng chính bởi vì như vậy, quan hệ ký túc xá không quá hòa hợp.

Mà hiện tại, Lê Tiệm Nam đứng ở đây, ánh mắt trong suốt nhìn qua, mũi Diệp Phi bất giác cảm thấy chua xót — — ngoại trừ Tiết Như Ý, đây hẳn là một chút ấm áp còn sót lại của cô trong thành phố rộng lớn như thế này.

“Sao anh lại đứng chờ lâu như vậy.....” Diệp Phi đi qua, thấp giọng nói, “Nếu anh bận, thì có thể đi trước.

”

“Đã đồng ý chuyện chờ em rồi, đi rồi thì còn gì là đồng ý nữa, dù thế nào cũng không thể để cho em đi về một mình thế như vậy được, nhìn xem đã hơn mười một giờ rồi, tàu điện ngầm cũng đã dừng hoạt động rồi, đúng không?”

Lê Tiệm Nam giúp cô mở cửa xe, Diệp Phi ngược mắt lên nhìn anh, tay Lê Tiệm Nam tùy ý gác lên cửa xe, bảo vệ cho vô.

Diệp Phi ngồi vào trong xe, nói cảm ơn với anh.

“Ngày mai là tết Dương Lịch, còn tặng ca đến mức đó sao?”

“Không nhất định.

”

“Có tiền làm tặng ca không?”

Diệp Phi lắc đầu, không phải là tổng biên tập cũng đã nói “Người trẻ tuổi nên làm việc chăm chỉ hơn nữa” sao.

Lúc này Diệp Phi còn cảm thấy tặng ca cũng không có gì, ít nhất có thể để lại một ấn tượng tốt cho tổng biên tập, dù sao thì kỳ thực tập còn chưa kết thúc.

“Thời gian của kỳ thực tập còn bao lâu?”

“Năm.

”

“Em có biết hợp đồng lao động của mình là bao lâu không?” Lê Tiệm Nam vừa lái xe, vừa thuận miệng hỏi một câu.

Diệp Phi không nghĩ tới vấn đề này, sừng sốt trong một giây, lắc đầu.

“Vẫn còn trẻ,” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, cũng không ngại nói cho cô biết, “Không phải là Bộ luật Lao động có quy định, thời hạn hợp đồng từ trên một năm hoặc dưới ba năm, thời gian thử việc không được vượt quá hai tháng, trước khi vào làm việc, em vẫn nên điều tra xem công ty của em có biên bản ghi chép hay không, xem công ty của em tăng ca, tiền làm tăng ca cũng không có, tăng ca bao lâu rồi?”

“Sao anh biết những cái này.....”

Diệp Phi lúc này còn cảm thấy mình còn trẻ, ở trong xã hội chịu nhiều cực khổ hơn một chút cũng tốt.

“Cũng chỉ biết sớm hơn em mấy năm mà thôi,” Lê Tiện Nam cười nhạt, hất cằm, “Trong xe có nước, khát thì tự mình lấy.

”

Giọng điệu rất khiêm tốn, nghe cũng không cảm thấy giả tạo.

“Đừng ý vào mình còn trẻ mà cảm thấy thời gian và tâm huyết không đáng giá,” Lê Tiện Nam nói một câu như vậy, giống như một trưởng bối, lại càng giống một người bạn chưa từng gặp mặt trước kia, “Dù sao thì cũng học từ Đại học Yển Kinh ra, thanh xuân của em cũng chỉ có mấy năm như vậy.

”

Diệp Phi quần bách cười cười, Lê Tiện Nam nhìn cô, vô tình liếc mắt một cái, thu hết tất cả quần bách của cô vào đáy mắt, rồi sau đó lười biếng cười một tiếng, “Sợ tôi?”

“Không có.....”

Chỉ có hai chữ vu vơ như vậy, kết hợp với giọng nói trầm thấp lại thêm nụ cười ẩn ý của anh, cô giống như bắt đầu rơi vào một con đường không thể nào quay lại, Diệp Phi ngập ngừng một câu, lại cẩn thận nói một câu cảm ơn.

Lê Tiệm Nam vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có một cô gái “thú vị” như vậy, nhân lúc đèn đỏ, anh nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ xe, cửa sổ đen như mực phản chiếu hình ảnh Diệp Phi ngồi ở ghế phụ, nhìn cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ăn mặc vẫn giống như học sinh, nhìn đáng vẻ rất hiểu chuyện.

Ngày đó, Lê Tiệm Nam có lẽ cũng là bị ma quỷ ám, liền hỏi cô một câu, đi đến chỗ này, có đi không?
Diệp Phi cũng không hỏi đi đâu, nói được.

Nơi Lê Tiệm Nam đưa cô đi kỳ thật là do Triệu Tây Chính tổ chức liên hoan đêm giao thừa, ở tầng cao nhất của khách sạn Hòa Bình, nhìn từ xa, đã thấy tòa nhà này rực rỡ này, ánh đèn lồng lầy phản chiếu vào đêm đen như mực, ở đường lớn trước cửa khách sạn có không ít siêu xe đỗ, khi Diệp Phi và anh xuống xe, bước chân Lê Tiệm Nam dừng lại đợi cô.

Anh không nói gì, đứng ở phía trước, quay đầu lại nhìn cô.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, như là một cuộc trưng cầu ý kiến trong im lặng.

Diệp Phi cảm thấy có rất nhiều chuyện, đều là bắt đầu từ ngày cô cất bước đuổi theo anh.

Cô chỉ tin tưởng mà không hề có lý do gì, Lê Tiệm Nam là một người rất tốt.

Khách sạn rất yên tĩnh, ánh đèn màu champagne làm cho làm cho tất cả đều được mạ một tầng ánh sáng xa hoa, tấm thảm dài màu đỏ sậm, quản lý ở đại sảnh nhìn thấy anh lễ phép khách khí dẫn anh đến thang máy, Diệp Phi chưa bao giờ biết anh làm gì, nhưng ngày đó Triệu Tây Chính lúc nào cũng gọi anh một tiếng “anh Nam”, vậy thì đại khái cũng đã có đáp án.

Ngắm cảnh qua thang máy trong suốt, thành phố Yến Kinh phồn hoa dần dần thu nhỏ lại, đến cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy phía dưới tựa như một đồng kim cương vụn lấp lánh.

Toàn bộ tầng trên cùng chỉ có mấy phòng tổng thống, đều bị Triệu Tây Chính bao hết, cửa gỗ chạm trổ hoa không cách âm tốt lắm, tiếng âm nhạc bên trong rất lớn, nhịp trống đập lên ngực cô, che một tầng sương mù.

Người đứng gác cửa mở ra.

Đại sảnh vàng rực rỡ ban đầu được đổi thành đèn chiếu, ánh sáng mờ ám chiếu xuống, ở giữa có một cái bục cao và ống thép, người phụ nữ mặc bộ quần áo bó sát và ống thép chống thấm nước đi giày cao gót siêu cao nhảy múa gợi cảm.

Nhưng dưới bục cũng không có ai xem, phía dưới mấy người trẻ tuổi vây quanh ở trước bàn lắc xúc xắc, trên bàn bày một vòng rượu và hoa hòe lờ lợt, cũng có mấy cô gái trẻ ngồi ở kia nói chuyện phiếm.

Hôm nay Triệu Tây Chính còn chưa uống rượu, trước kia Diệp Phi thường xuyên nhìn thấy người này ở trên tin tức giải trí.

Diện mạo cực tốt, bố anh ta là ông chủ của một tập đoàn khách sạn cao cấp nào đó, nghe nói để có được đứa con trai này cũng không dễ dàng gì, phải đến Mỹ làm thụ tinh trong ống nghiệm, từ nhỏ đã được vô cùng nuông chiều, người đi du học mấy năm được mạ vàng, sau khi trở về cũng không có tâm tư kế thừa gia nghiệp, đầu tư một câu lạc bộ trò chơi, lâu lâu cũng có một vài tai tiếng với các người mẫu nữ và những người đẹp khác nhau.

Anh ta cũng là người rất kiêu căng, nhưng lại rất hào phóng với phụ nữ, bạn gái cũ đoán chừng cũng không phải là hai con số.

“Anh Nam,” Triệu Tây Chính nhìn thấy người tới, còn cố ý đứng lên chào hỏi, vừa nhìn sang bên cạnh đã thấy, ánh mắt rất hứng thú quét

qua người Diệp Phi một lượt, “Đây là tiểu mỹ nữ nào vậy?”
“Uống rượu?” Lê Tiện Nam khẽ nhú mày, đẩy người ra xa, “Uống rượu thì tránh xa một chút.

”

Triệu Tây Chính cũng không quá để ý, cười hì hì cho người bưng trái cây đến, gọi mấy người phụ nữ ngồi phía sau đến rót trà và đồ uống cho Diệp Phi.

Diệp Phi lễ phép cười cười, có hơi sợ người lạ.

Trên bàn đều là một vài người đàn ông trẻ, nhìn bọn họ đều là những gương mặt quen thuộc trên một số tin tức giải trí.

Triệu Tây Chính cho người lấy thêm ghế, để Lê Tiện Nam đến chơi xúc xắc, Diệp Phi cũng thức thời, yên lặng ngồi ở phía sau, chỉ là không nói gì với mấy cô gái ngồi ở bên kia, may mà hôm nay cô đeo một cái túi tote, có mang theo laptop của mình, vì vậy có thể lấy bản thảo ra đây xem cũng được.

Cô có thể cảm nhận được mấy cô gái kia vẫn luôn đang nhìn cô, rất tò mò nghiên cứu.

Đối diện còn có một cô gái vừa thấy đã biết tính tình không tốt lắm, trang điểm điểm nhẹ nhàng, trông rất lạnh lùng và quyến rũ, cô gái bên cạnh nói vài câu như là muốn hỏi ý kiến của cô ấy —
Cô gái kia không nói gì, bưng ly nước trái cây lên, đi đến trước mặt Diệp Phi, liếc mắt nhìn màn hình trước mặt Diệp Phi một cái.

“Cảm ơn.

” Diệp Phi vội vàng nhận lấy.

“Triệu Tây Mi, em gái Triệu Tây Chính,” Sau khi cô ấy đang ngồi xuống bên cạnh Diệp Phi nhìn trên màn hình, cảm thấy rất thú vị nói,

“Thế nào, sinh viên?”

“Ừm, tôi là Diệp Phi,” Diệp Phi mím môi, cẩn thận nói, “Bây giờ đang thực tập.

”

Không nói ra tên trường học, mặc dù Đại học Yển Kinh là trường học nổi tiếng số một số hai trong nước, nhưng ở trong giới này, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, nói ra ngược lại còn có vẻ như là khoe khoang.

“Học văn học?” Triệu Tây Mi thoát nhìn hẩn là cũng không giống như là người có hứng thú với thứ này.

“Đúng vậy.

”

“Chắc, tổng biên tập của cô là Hoàng Linh?”

“Đúng.....”

“Good luck.

”

Triệu Tây Mi trưng ra khuôn mặt đáng thương nhưng không giúp gì được, vồ vồ bả vai Diệp Phi, một lần nữa trở về bên kia ngồi xuống.

Diệp Phi tiếp tục cúi đầu nhìn màn hình, cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, luôn cảm thấy Triệu Tây Mi hình như có nhìn mình thêm vài lần.

Bên kia chơi xúc xắc cũng tiết chế hơn một chút, chủ yếu là bởi vì Lê Tiện Nam.

Có vài người liên tiếp nhìn về phía Diệp Phi ở bên kia, tò mò về thân phận của cô gái này.

Đều là bạn về chơi từ nhỏ với Lê Tiện Nam, vào những dịp như thế này đều gọi anh đi cùng, trước kia Triệu Tây Chính nhét mấy diễn

viên nhỏ và người mẫu vào bên cạnh anh, thấy cũng không có hứng thú gì, giống như còn có chút thói sạch sẽ, bảo Triệu Tây Chính đừng ném người nào về phía anh.

Triệu Tây Chính một lần hoài nghi nhân sinh, “Anh Nam không phải anh ở một mình sao? Nhiều người đi cùng như thế mà còn không muốn.

”

Lê Tiệp Nam bảo anh ta bớt xen vào chuyện người khác đi, cho nên đến lúc này, Triệu Tây Chính liên tục nhìn sang bên này, trong miệng kêu một tiếng.

Lê Tiệp Nam vừa mới châm một điếu thuốc, cũng nhìn sang.

Ở trong hoàn cảnh ồn ào này, vốn cho rằng Diệp Phi phải đi nói chuyện với người nào đó, kết quả không có.

Người ta ôm laptop ngồi ở đó nghiêm túc xem, sổ ghi chép đặt ở trên đùi, yên tĩnh, không có cảm giác tồn tại nào.

“Anh Nam, không chuẩn bị nói lời nào? Đó là thần tiên nào vậy?” Triệu Tây Chính nhỏ giọng hỏi một câu.

“Một cô gái.

”

“Anh định giết em sao? Đương nhiên em biết đó là một cô gái.

” Triệu Tây Chính lại xích đến gần anh, “Anh nói cho em biết đi, em giữ bí mật cho anh.

”

“Uống rượu đi, cách xa tôi ra một chút.

” Lê Tiệp Nam cười tránh sang bên cạnh.

Triệu Tây Chính thấy không hỏi được gì, nhú mày, mấy người bên kia thức thời, từng người tiếp tục lắc xúc xắc.

Triệu Tây Chính sờ một điều thuốc, với qua bật lửa kim loại Lê Tiệp Nam cầm trong tay bật lên, sợi vonfram sáng lên, anh ta để sát vào đốt điều thuốc.

“Vậy nhìn tuổi cũng không lớn lắm, đừng quá để ý, không phải là chú cũng đã sắp xếp cho anh rồi sao, ở trong giới của chúng ta, tình yêu cùng hôn nhân là hai thứ khác nhau, anh hiểu rõ mà, đừng đến lúc đó để cho người ta quẩn lầy,” Có lẽ Triệu Tây Chính cũng cảm thấy mình nói quá nghiêm túc, lại ra vẻ vui đùa nói, “Lần trước bạn gái cũ của cái tên Tông Ngọc kia còn không phải là muốn mượn con lên ngôi sao, anh đã nghe chưa, người phụ nữ kia lấy bao cao su đã qua sử dụng.....”

Triệu Tây Chính khoa tay múa chân một lúc, vẻ mặt khoa trương, “Cuối cùng đòi chết đòi sống, Tông Ngọc cuối cùng cho cô ta ba căn nhà mới giải quyết được.

”

Lê Tiệp Nam lạnh lùng liếc anh ta một cái, chuyện không liên quan đến mình.

Triệu Tây Chính cảm thấy lời mình nên nói đều đã nói, lại xoay người đi chơi xúc xắc.

Lê Tiệp Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua, Diệp Phi vẫn ngồi ở đó yên tĩnh mà nhìn laptop, hôm nay buộc tóc lên, khuôn mặt trắng nõng trắng nõn, trông vừa sạch sẽ vừa thoải mái.

Đưa cô đến nơi này, thế mà còn có thể nhìn chăm chăm màn hình laptop tăng ca? Nếu thật sự biết, thì lúc này hẳn là sẽ đi tạo quan hệ với những cô gái kia — chỉ riêng quen biết với Triệu Tây Mi, sự nghiệp và cuộc sống của cô cũng không cần lo lắng.

Lê Tiện Nam dựa vào trên lưng ghế hơn một chút, bảo nhân viên phục vụ lấy thêm một cái ghế đặt ở bên cạnh anh.

Ngồi ở bên cạnh anh, cũng tốt hơn là để cho cô ngồi một mình ở đó nhiều.

Nhân viên phục vụ đi đến mời Diệp Phi qua, Diệp Phi gấp laptop lại, lúc đứng dậy, ánh mắt đánh giá của mấy cô gái bên cạnh có chút khinh thường, ngoại trừ Triệu Tây Mi.

Diệp Phi ngồi xuống bên cạnh anh, khẳng định không thể xem laptop nữa, đành phải nhìn anh chơi như thế nào.

Cách chơi rất đơn giản, đặt cược lớn nhỏ.

Có 6 viên xúc xắc, 18 là nửa điểm, hơn một nửa là lớn, nếu không là nhỏ.

Lúc ấy Diệp Phi còn tưởng rằng đặt cược sai thì cùng lắm là phạt rượu, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh Lê Tiện Nam xem, kết quả vòng thứ nhất một người đàn ông đối diện đặt cược sai, Triệu Tây Chính duỗi tay ra — —

“Được rồi, chiếc xe cổ kia của nhà cậu đã nhòem ngó mấy ngày rồi, làm quà mừng năm mới cho tôi thôi!”

“Được, đợi lát nữa tôi cho người đưa chìa khóa xe cho tới cho cậu.

”

Diệp Phi nghe trong lòng run sợ, cược lớn nhỏ như thế nào, mà cả một chiếc xe?

Nhân viên phục vụ trong phòng lưng đến cho Diệp Phi một ly nước, rót cho Lê Tiện Nam một ly nước đá, bên trong nửa cái ly là đá, mấy lần trước cùng nhau ăn cơm vài lần, cũng chỉ nhìn thấy anh uống nước đá.

Tiếng nhạc rất lớn, Lê Tiện Nam vẫn thờ ơ.

Diệp Phi bỗng nhiên thấp giọng hỏi anh, “Hôm nay anh.....”
“Hửm?”

Lê Tiệp Nam giật giật, nhích lại gần cô.

Ngày đó tiếng nhạc thật sự quá lớn, mỗi một nhịp trống đều giống như đập vào trong lòng cô, trái tim trong lồng ngực cũng đập lung tung.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người hòa vào với mùi gỗ thoang thoảng, đọng lại ở chóp mũi, làm cho trong đầu Diệp Phi trống rỗng trong một giây.

“Muốn nói gì?” Anh lại nghiêng đầu nhìn cô, đụng phải tầm mắt cô.

Trong phòng khói thuốc lượn lờ, điều thuốc của anh thật ra hút được một nửa đã dập tắt trong gạt tàn.

Một đôi mắt đẹp tự nhiên, có chút như là mệt mỏi, ủ rũ, nhưng khi nhìn cô lại rất tập trung và bình tĩnh.

Trong thế giới gió trăng, anh chỉ là lướt qua.

Khuôn mặt của cô phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt của anh.

Cảm xúc đè nén sâu thẳm của cô dường như đã sớm bị anh nhìn thấu.

Nếu nói đi theo phía sau anh giống như là đi vào một con đường không thể quay đầu, vậy thì có lẽ cũng là cuộc chiến cuối cùng trong cuộc sống bình tĩnh và chật vật của cô.

“Sao anh cứ luôn uống nước đá.....” Diệp Phi nín thở, nhỏ giọng mà nói một câu.

Lê Tiệp Nam khẽ cười, bị ánh đèn mờ ảo nhuộm lên sự trầm muội

không thể nào gọi tên, “Vậy em có muốn nếm thử một chút không?”

Chương 6: Vô Thức Nhìn Lại Anh

Theo bản năng quay đầu lại nhìn anh một cái.

Bọn họ ai thật sự rất gần nhau, những người khác trên bàn cũng nhìn thấy.

Triệu Tây Chính cũng nhìn thấy, nhiều năm như vậy — — kỳ thật lời Lê Tiệp Nam nói rất ít, tuy rằng cũng đã quen biết nhau mười mấy năm, nhưng anh ta thật sự chưa từng hiểu được Lê Tiệp Nam, chưa từng gặp qua có người nào đã từng xuất hiện bên cạnh Lê Tiệp Nam.

Đôi mắt tinh tế của anh ta hơi híp lại nhìn nhìn, tuổi của cô gái kia thật sự rất nhỏ, trên người cũng không có bất kỳ một món đồ hàng hiệu nào, chỉ là một cái áo len cao cổ bình thường và một cái quần jean, Triệu Tây Chính dùng mắt ra hiệu với mấy người anh em, mấy người đàn ông ngồi bên cạnh đều lắc đầu.

Giới thượng lưu lớn như vậy, nhưng để có thể tìm hiểu xem một người phụ nữ đã từng qua lại với ai thì chỉ cần hỏi là sẽ rõ ràng ngay.

Hiển nhiên, đây là một tờ giấy trắng.

Triệu Tây Chính phòng bị đã thành thói quen, cố ý lắc xúc xắc nói, “Mấy ngày hôm trước người phụ nữ đi theo bên cạnh Tông Ngọc là ai?”

“Không biết, chưa từng nghe thấy cái tên này, lúc trước là vũ nữ ở quán bar, rất xinh đẹp.

” Người đàn ông bên cạnh cũng nói tiếp một câu.

Vừa nói đến quán bar và Tông Ngọc, lông mi Diệp Phi run lên, cái tên này, hình như là đã từng nhìn thấy ở trong vòng bạn bè của Lư Nhân, nhưng mà cũng chỉ là liếc mắt nhìn thấy một lần đó, sau đó người bạn này cũng bị xóa đi trong ngày đó.

Lúc trước Lư Nhân có bán hàng ở trong quán bar một thời gian, còn không phải là hình thức thúc đẩy mạnh tiêu thụ rượu đứng đắn — chỉ là lớn lên càng xinh đẹp, thì tiền lương sẽ càng cao, cũng không cần làm gì, chỉ cần ngồi trên ghế giả vờ là khách hàng là được, có người đi đến gần, thì phô ra khuôn mặt và dáng người, dỗ đối phương gọi mấy chai rượu nổi tiếng, sau khi quẹt thẻ xong thì sẽ kiếm được tiền hoa hồng, Lư Nhân lớn lên xinh đẹp, EQ cũng cao, trên WeChat có thêm không ít phú nhị đại, sau đó có lẽ là đã nếm được vị ngon ngọt rồi, sau lần đó đến sinh nhật thì sẽ có người đến tặng hàng hiệu, Lư Nhân đương nhiên tiếp tục đi bán hàng, cũng chính là lần kia, nghe nói Lư Nhân quen được một thiếu gia tên là Tông Ngọc.

Cũng chính khoảng thời gian đó, quan hệ trong ký túc xá giảm xuống thấp đến mức đóng băng.

“Học đại học ở đâu?”

“Đại học Yển Kinh à.

”

“Có phải ở trong bữa tiệc rượu lần trước, người cởi quần áo học cách kêu như chó kia?”

Nói đến đây, Diệp Phi xem như là đã nghe ra được.

Triệu Tây Chính như là đang nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt lại quét qua Diệp Phi, rõ ràng là đang ám chỉ cái gì đó.

Lê Tiệp Nam không phản ứng lại, cũng xem như không nghe thấy, rồi sau đó quay đầu hỏi Diệp Phi, “Có thể chơi được không?”

Cược lớn cược nhỏ, Diệp Phi xem một chút là biết, nhưng làm sao cô dám chơi cùng với những người này.

Lê Tiện Nam đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, Diệp Phi cho rằng anh muốn nói gì đó, lập tức tiến đến gần.

Lê Tiện Nam nhỏ giọng nói, “Tôi để mắt đến một món đồ của cậu ta, em thắng lấy về đây cho tôi.

”

Thật ra trong lòng Diệp Phi ít nhiều gì cũng có một chút cảm giác khó chịu, những lời mĩ mai cô của những người này cho dù là mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, chỉ cần Lê Tiện Nam nói một câu thẳng thắn, thì có lẽ là một chút lòng tự tôn yếu đuối cuối cùng này của cô cũng sắp vỡ vụn.

Nhưng Lê Tiện Nam không nói gì cả.

“Vậy thì lỗ như thua thì sao?”

Lỗ như thì sao?

Lê Tiện Nam nhìn đôi mắt của cô, ẩn chứa ý cười nói, “Em thua, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

”

—

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi chơi xúc xắc, kỳ thật xác suất này cũng là năm mươi năm mươi.

Diệp Phi rất không tự tin, Lê Tiện Nam ngồi ở bên cạnh cô, tay gác lên trên lưng ghế cô, Diệp Phi theo bản năng dựa gần ra phía sau hơn một chút, lòng bàn tay của anh cọ qua xương b.ướm của cô, đầu ngón tay hơi cuộn lại một chút, Diệp Phi theo bản năng nghiêng đầu, ánh sáng chói lóa chiếu lên trên mặt anh, ánh mắt của anh lại nhìn khuôn mặt cô.

“Lỡ như vận may của tôi không tốt thì sao.....” Trước khi mở xúc xắc, Diệp Phi cắn thẳng đến mức không chịu nổi.

“Tôi tin em.

” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, ý bảo cô đưa ra đáp án.

“Cược lớn hay cược nhỏ?” Triệu Tây Chính hỏi.

“Lớn.

”

Một chữ, có lẽ là một chữ ngàn vàng.

“Tôi cược nhỏ.

” Triệu Tây Chính nói.

Người đàn ông bên cạnh mở ra, sáu cái xúc xắc, đếm đếm.....30.

Diệp Phi cược đúng rồi.

Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam kề sát vào bên tai cô nói muốn cái gì, Diệp Phi đương nhiên không biết món đồ kia, liền nói, “Nhẫn của anh.

”

Triệu Tây Chính hơi sửng sốt.

Trên tay anh ta có đeo một chiếc nhẫn, thiết kế đơn giản, kim cương hình giọt nước mắt, rất lớn, nghe nói là tự mình bay ra nước ngoài tiêu tốn tám con số mới có được, lúc ấy còn không phải là nhẫn, là một viên kim cương thuần túy, Triệu Tây Chính tìm người đặt làm thành nhẫn đeo trên tay, gặp người là lại khoe khoang, là tình yêu trong lòng anh ta trong thời gian này, vì thế bị bố anh ta cắt ba tháng tiền tiêu vặt.

Đương nhiên Diệp Phi cũng không biết.

“Anh Nam.....” Triệu Tây Chính khó xử.

Lê Tiệp Nam nhàn nhảnh dựa vào ghế ngồi, trên khuôn mặt cũng không phân biệt được là tức giận hay vui vẻ, Triệu Tây Chính vô cùng đau khổ, nhưng đã đánh cược thì phải chịu thua, thành thật tháo chiếc nhẫn ra đưa qua.

Chơi xúc xắc thêm mấy lần nữa, vận may của Diệp Phi không tệ, thắng liên tiếp bốn năm lần.

Sau đó đồng hồ của những người trên bàn đều phải tháo xuống hết, đồ đạc trên người bọn họ cũng không nhiều lắm, nhưng mà một cái đồng hồ có lẽ cũng trị giá sáu bảy con số.

Đến một lần cuối cùng.

Một người đàn ông nói, “Trên người cũng không có món đồ nào tháo xuống được nữa..... Được rồi, phải dọn đồ trong nhà rồi.

”

“Vậy thì không cần,” Lê Tiệp Nam cười nhạt, dựa vào ghế, chậm rãi nói một câu, “Cởi quần áo hoặc là học cách kêu của chó, chọn một cái.

”

Lê Tiệp Nam nói ra câu này, trên bàn tĩnh vài giây, Triệu Tây Chính xem như nhìn ra trước, vội pha trò nói, “Anh được lắm anh Nam, người phụ nữ anh đưa đến thật lợi hại, lần sau chúng ta đi Macau chơi.

”

Diệp Phi cũng sững sờ nhìn Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam chơi đùa với

chiếc nhẫn của Triệu Tây Chính, bảo nhân viên phục vụ rót cho Diệp Phi một ly nước ấm.

Diệp Phi luống cuống, tự giác tìm một cái cớ, nói chơi một mồi, đi vệ sinh một lúc.

Lê Tiệp Nam cho nhân viên phục vụ dẫn cô đi.

Cũng chính là lúc Diệp Phi vừa đi này, Triệu Tây Chính muốn nói cái gì đó.

Lê Tiệp Nam đã sớm đoán được từ trước, ném chiếc nhẫn vào trong tay Triệu Tây Chính, nhưng không ném những thứ khác trên bàn về lại.

“Không biết nói tiếng người thì có thể không nói,” Giọng điệu của Lê Tiệp Nam vẫn lạnh lùng như cũ, không nghe ra được tức giận hay vui vẻ gì, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác trong lòng bị áp bách, anh lại cười cười, “Mấy người nói xem, lần đầu tôi đưa một cô gái tới, mấy người dọa người của tôi sợ, ai bồi thường cho tôi?” Ngay cả Triệu Tây Chính cũng không dám tiếp lời, đáp người đàn ông bên cạnh một phát, “Đang êm đẹp cậu nói cái gì mà chó kêu.....”

Người đàn ông trưng ra vẻ mặt uất ức, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Lê Tiệp Nam đẩy ghế ra đứng lên, đi ra ngoài sân thượng hóng gió.

Triệu Tây Chính do dự vài giây, vẫn đuổi theo.

“Anh Nam, anh.....” Triệu Tây Chính đã nhìn ra được một chút gì đó.

“Cô ấy đang thực tập ở một công ty văn hóa,” Lê Tiệp Nam không nhìn anh ta, nhàn nhã dựa vào lan can, sờ so/ạng lấy một hộp thuốc lá từ trong túi ra, nói, “Vừa rồi để cô ấy đi nói chuyện với em gái cậu, cũng chỉ nói chuyện với em gái cậu vài câu, nếu cô ấy có tâm tư,

cũng không đến mức không biết Triệu Tây Mi là ai.

”

“.....” Triệu Tây Chính mím môi, “VẬY anh vẫn nên có một chút phòng bị, cũng không thể làm từ thiện như vậy.

”

“Cậu đã từng nghe câu này chưa?”

“Cái gì?”

“Thay vì nguyên rửa bóng tối, không bằng thắp lên ngọn nến, nhưng thật ra tôi đã rất may mắn, hiện tại tôi còn có thể làm ngọn nến cho người ta.

” Lê Tự Nam cười nhạt, “Trở về đi, sau này ít nói lung tung trước mặt người khác.

”

Mặc dù Triệu Tây Chính và Lê Tiệp Nam cũng đã quen biết nhau mười mấy năm, nhưng có đôi khi nghiền ngẫm mãi vẫn không thể biết được anh đang suy nghĩ cái gì, nhiều năm như vậy, Lê Tiệp Nam luôn là ôn hòa, cũng chưa từng tức giận, nhưng hôm nay câu nói kia, giống như một lát cắt vô hình cắt trung điểm máu chốt.

Diệp Phi ngây người ở trong nhà vệ sinh một lúc, lúc quay lại thấy có vài người đã uống rượu, không nhìn thấy bóng dáng Lê Tiệp Nam đâu, tầm mắt tìm kiếm một vòng trong căn phòng tối tăm một lượt, nhìn thấy bóng dáng đứng ngoài sân thượng.

Ánh đèn trong phòng quá tối tăm, hơn nữa mấy người kia vẫn luôn hút thuốc, khói thuốc màu trắng xanh lượn lờ, mùa đông ở Yến Kinh khô ráo và ẩm đậm, tất cả mọi thứ đều giống như bị một lớp sương mù che kín không quá chân thật.

Trong phòng ồn ào và huyên náo, một mình anh đứng ở bên ngoài, đó là một loại cô tịch khác.

Tiếng cười vui trở thành thứ làm nền, làm cho sự cô đơn của anh càng hiện lên rõ hơn.

Diệp Phi đứng ở đó nhìn một lúc, Lê Tiện Nam đưa lưng về phía cô, dường như cũng chỉ là nhìn về phía xa, tư thế nhàn nhã, trong tay kẹp một điếu thuốc lá, cũng không hút.

Anh như là tự do ở ngoài thế giới, nhưng cô không khỏi nghĩ đến chiếc khăn quàng cổ anh quấn lên cổ cô — — rõ ràng là có nhiệt độ.

Bước chân Diệp Phi bất giác đi đến đó, kéo cửa kính ra, một luồng gió lạnh ập vào mặt, mùi thuốc đã tản ra xung quanh.

“Sao lại ra đây?”

Lê Tiện Nam nghe thấy có tiếng động xoay người, tiện tay dụi điếu thuốc vào gạt tàn thuốc dập tắt, nhìn thấy cô không mặc áo khoác, lại cười nói, “Bên ngoài lạnh, vào thôi.

”

Diệp Phi lắc đầu, “Tôi không lạnh.

”

Lời này nói, chỉ cần anh nhìn thấy, nhất định có thể nhìn ra được đây là một lời nói dối.

Lê Tiện Nam nhìn ra được.

Cô chỉ mặc một cái áo len cổ cao mỏng manh, buộc tóc đuôi ngựa có hơi lỏng lẻo, có vài sợi tóc không nghe lời rơi xuống, mềm mại lướt qua chóp mũi cô.

Chỉ có ba chữ này, lúc nói còn hơi run rẩy.

Lê Tiện Nam đoán có lẽ là cô muốn ngồi ở bên ngoài một lúc, vì thế không vội vàng đuổi cô đi vào.

Hai người sóng vai nhận từng cơn gió lạnh thổi đến ngoài ban công, bàn tay Diệp Phi lạnh lẽo, rụt vào trong ống tay áo, nghiêng đầu nhìn Lê Tiện Nam, anh cũng không nói gì.

Lần đầu tiên gặp mặt, cũng là cái kiểu ăn uống linh đình như thế này, có người nói chuyện với anh, anh chỉ nghe, khi đó Diệp Phi cảm thấy anh giống như một khối ngọc lạnh ngâm trong hồ, mỗi người đều có thể nhìn thấy, nhưng lại không có một ai có thể làm tan được lớp băng của anh.

Lê Tiện Nam lấy hộp thuốc từ trong túi ra, chỉ hỏi cô có để ý không.

Diệp Phi lắc đầu.

“Tàn tạch”, tiếng bật lửa vang lên, sợi kim loại vonfram sáng lên, không có ánh lửa.

Lê Tiện Nam cũng không giống như hút thuốc nhiều lắm, anh chỉ cầm điếu thuốc lá, tập mãi thành thói quen vượt qua khoảng thời gian một mình.

Anh quả thật không thích ồn ào, nhưng anh lại có thói quen đặt mình trong đám đông.

“Anh và bọn họ không giống nhau.

”

Lê Tiện Nam muốn chờ này điếu thuốc này cháy đến tận cuối, bất ngờ nghe được một câu nói rất thấp.

Vừa đảo mắt, đã nhìn thấy Diệp Phi đứng ở bên cạnh anh, cô đang nhìn anh, một đôi mắt sạch sẽ và thuần túy, cảm xúc đều có thể bị anh thu hết vào trong đáy mắt.

“Sao lại không giống nhau?” Lê Tiện Nam cười nhạt một tiếng, giống

như cũng từng nghe những lời như thế này nhiều lần.

“Không giống với bọn họ, trái ôm phải ấp? Hay là không hút thuốc lá và dùng rượu mua vui giống như bọn họ?” Lê Tiện Nam giúp bổ sung giúp cô, “Những thứ này đều là nhân cách cơ bản của một người, chẳng qua bởi vì xã hội là như vậy, cho nên mới có vẻ đặc biệt.

”

Cuộc sống giống như một cái bệnh viện tâm thần, linh hồn thuần khiết của tâm đã không có cách nào để đánh lừa, cơ thể sạch sẽ thì còn có chút ý nghĩa.

Diệp Phi thật sự không nghe rõ được anh nói cái gì, người trong phòng không biết nói gì đó, phá lên cười một tràng, cô cũng bị thứ này làm hơi phân tâm.

Lê Tiện Nam nói, “Vào thôi.

”

“Trời rất lạnh, anh..... Sau này nên tránh gió lạnh, uống ít nước đá hơn đi.

” Diệp Phi cảm thấy bản thân mình giờ phút này phải nói một chút gì đó, nhưng nói cái gì đây?

Lời đến bên miệng, lại biến thành một câu không thể giải thích được nói ra như vậy.

“Lúc nào cũng nhắc nhở tôi không nên uống nước đá, đây chính là thói quen mười mấy năm của tôi, đâu có thể dễ dàng sửa như vậy chứ, đi vào thôi, thấy em lạnh rồi.

”

Lê Tiện Nam cười cười, giúp cô mở cửa, cô gái nhỏ bị đông lạnh đến mức chóp mũi cũng hơi ửng đỏ lên, giống như đám mây mỏng manh, tay anh lướt qua eo cô, giống như là theo bản năng che chở một

chút, bàn tay hơi lạnh cách chiếc áo len mỏng chạm vào eo cô rất nhẹ.

Diệp Phi theo bản năng quay đầu lại nhìn anh một cái.

Đụng phải ánh mắt anh, anh cong môi cười, đáy mắt cũng có chút ánh sáng làm cho người ta không dời đi được.

Ngày đó Triệu Tây Chính mở rất nhiều rượu, nói chúc mừng năm mới 2014.

Phía khách sạn cũng rất phối hợp, bắn pháo hoa vào ngay đêm khuya.

Bầu trời bên ngoài được thắp sáng bởi pháo hoa rực rỡ.

Một bàn tay đưa tới một ly champagne, Lê Tiệp Nam đẩy đi không mở, trong cái ly vuông có rất nhiều viên đá, chất lỏng màu vàng trong suốt lấp lánh, Triệu Tây Mi cũng đưa cho Diệp Phi một ly champagne.

“Cô đã từng nghe câu này chưa.

”Giọng nói của Triệu Tây Mi bị tiếng pháo hoa và tiếng cười vui lẫn át.

Nước đá xẹt qua yết hầu, kích thích trái tim trong lòng ngực run lên.

Nó khiến cho chúng ta tỉnh táo trong thời gian ngắn, nhưng cũng bởi vì quá lạnh mà làm cho người ta trở nên mất cảm.

Diệp Phi sắc mặt một chút, ho khan hỏi, “Nói cái gì?”

“Anh ấy thích tất cả mọi người, nhưng lại đều thờ ơ với mọi người,” Triệu Tây Mi lại rót thêm một ly champagne nữa cho cô, “Good luck.

”

Người ở trong cảnh tượng như vậy rất dễ dàng lạc lối, Diệp Phi uống

hai ly champagne xong cũng có hơi mệt mỏi, có lẽ là Lê Dục Nam đã nhìn ra, nói với cô có thể đi sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

“Mặt khẩu là sinh nhật của tôi.

”

Lúc anh tiến đến gần, Diệp Phi theo bản năng xích đến bên cạnh anh, trước đó không ngờ, đôi môi của anh lại lướt qua sườn mặt cô, mùi khói rất nhạt hòa quyện với mùi linh sam.

Cái loại xúc cảm ấm áp này giống có dòng điện chạy qua, cô giống như nữ tu quý gối dưới tượng thần cầu nguyện, dự.c vọng giấu ở trong lòng bị tượng thần thánh lặng lẽ nhìn thấy.

Linh hồn giã giụa của cô ẩn sâu trong lớp da thịt bạc màu của cô.

Rõ ràng là cô nên thành kính cầu nguyện, nhưng lại vô tình xông vào trong một giấc mộng phù hoa gió trăng, dẫn cô hãm sâu vào vũng bùn không phải là một chữ ngàn vàng, không phải khắp nơi lộng lẫy.

— — Là cô vào ngày đó, gặp được một vịnh biển như gió xuân.

Trong lòng biết rõ ràng là mình không xứng trèo cao, lại còn muốn ở bên cạnh anh.

Cấm dục tức sắ.c tình, băng lạnh khiến cô cam tâm.

“Anh thì sao?”

Diệp Phi lặng im vài giây, thấp giọng hỏi anh.

.

Chương 7: 7: Màn Đêm Đầy Cám Dỗ

Lê Tiệp Nam bị câu hỏi “Anh thì sao” này làm cho thất thần một lúc, anh thấp giọng nói, “Đi ngủ một chút đi.

”

“Được.

”

Diệp Phi đồng ý, người trong phòng cũng không chú ý đến cô lắm, cô đứng dậy cầm lấy áo khoác của mình, trước cửa vẫn luôn có nhân viên phục vụ đứng đó, rất biết nhìn mặt đoán ý, dẫn Diệp Phi đi đến phòng của Lê Tiệp Nam.

Đây hẳn là nơi ở thứ hai của anh ngoại trừ ở Đan Cung Tây Giao.

Căn phòng rất lớn, tông màu trừu tượng là màu xám ra, đá cẩm thạch trên bàn bày giá đỡ màu vàng, chĩnh tề đặt rất nhiều ly thủy tinh, cô tiện tay cầm lấy một cái, nhìn thấy ở đáy ly có khắc chữ cái N.

Diệp Phi có hơi khát, tùy tiện cầm một cái ly, càng chắc chắn hơn có lẽ là anh thường xuyên ở chỗ này.

Mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh có nước đóng chai, trong ngăn kéo ngoại trừ đá thì trống rỗng.

Toàn bộ trong phòng cũng không có nước ấm.

Diệp Phi lấy ra để cho bớt lạnh một chút, tắm rửa rồi tìm một phòng ngủ, nơi này quá trống trải, trống trải đến mức ngay cả tiếng kim rơi

xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

Cô vùi mình vào trong chiếc chăn mềm mại nhưng không hề buồn ngủ, tấm kính thủy tinh sạch sẽ phản chiếu bên ngoài bóng đêm.

Pháo hoa còn chưa kết thúc, nhìn ra những tòa nhà cao tầng.

Diệp Phi kỳ thật đợi một lúc, cuối cùng không chịu được, ngủ một lúc — — thật ra tổng cộng cũng chỉ ngủ được chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Chất lượng giấc ngủ của cô luôn rất kém, lúc học cấp ba bắt đầu phụ thuộc vào nút bịt tai, cho đến bây giờ mức độ phụ thuộc đã bắt đầu nặng hơn, cũng không thể nói được là vì sao, chỉ cảm thấy lúc đeo nút bịt tai vào, mới có thể không dễ bị tỉnh giấc giữa chừng như vậy.

Lúc này không ngờ được là mình sẽ ngủ, mà vốn dĩ cô cũng không mang theo nút bịt tai ra ngoài, trong phòng không tắt đèn, Diệp Phi nhìn thoáng qua điện thoại, đã là hai giờ sáng.

Lê Tiệp Nam ngồi trên sofa bên cạnh giường, tư thế nhàn nhã, chân dài hơi gấp lại, áo khoác khoác lên bên cạnh tay anh.

Cô thế mà cho đến bây giờ mới nhìn thấy rõ anh mặc cái gì, bên trong chỉ mặc một cái áo len màu xám, quần tây đơn giản, trên mặt có hơi mệt mỏi, dáng dấp rất đẹp, đường nét anh tuấn, trong tay đang chơi đùa với chiếc bật lửa kia, chậm rãi xoay xoay ở trên đầu ngón tay.

Giống trái tim có sự liên kết, anh mở mắt ra, hai mí mắt bởi vì mệt mỏi nên có vẻ càng sâu hơn.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lê Tiệp Nam nhìn cô, cô nín thở, ngồi ở trên giường.

Lê Tiệp Nam chỉ là yên tĩnh mà ngồi ở đó nhìn cô, Diệp Phi ngồi ở

trên giường, còn ôm chần.

“Diệp Phi.

” Anh chỉ uống một chút rượu, giọng nói có hơi khàn, rất thấp mà đọc tên cô, vòng quanh môi lưỡi, vừa nhẹ, vừa khép lại sự mềm mại như khát vọng thầm kín.

Diệp Phi ngồi ở trên giường — — rất tỉnh táo.

Lúc không có nút bịt tai cô căn bản không thể ngủ yên giấc được, trong đầu lần lượt lóe một số đoạn phim mờ mịt nào đó, tim đập càng nhanh lại càng bất an.

Nhưng loại cảm giác này rất kỳ quái, khi nhìn thấy anh, nhịp tim đập đã từ từ bình tĩnh lại.

“Cốc cốc cốc — —”

Cũng đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị gõ vài tiếng rất nhẹ.

“Vào đi.

” Lê Tiện Nam không nhúc nhích.

Diệp Phi cũng nhìn về phía cửa.

Người đi vào chính là một nhân viên phục vụ, trong tay cầm một cái hộp.

Lê Tiện Nam duỗi tay ra, nhân viên phục vụ đặt vào trong tay anh, cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Diệp Phi ngồi yên ở đó.

Cuối cùng Lê Tiện Nam cũng đứng lên, anh đi về phía cô, chiếc

giường mềm mại hơi lún xuống, anh quỳ một gối ở trên giường, mở cái hộp bằng da màu đen kia ra.

Diệp Phi nhìn thoáng qua, bên trong là một cái vòng tay, vòng tay tinh tế, trên vòng tay con được khảm kín bằng những mảnh kim cương, ở giữa được khảm bốn viên kim cương hình giọt nước mắt, giống như một đóa hoa rực rỡ chói mắt.

Diệp Phi nhìn thấy được logo ẩn giấu trên chiếc hộp, liếc mắt một cái đã nhận ra được đây là thương hiệu cao cấp này — — mỗi một tác phẩm trang sức đều là thiết kế độc nhất vô nhị, ngay cả trọng lượng cùng đẳng cấp kim cương không có cái thứ hai.

Một cái vòng tay này, trên mặt được khảm vô số kim cương, ít nhất là bảy con số trở trên.

Lê Tiệp Nam nâng cổ tay của cô lên.

Diệp Phi hơi rụt lại.

Lê Tiệp Nam vừa lúc cầm chiếc vòng tay kia lên, kim cương dày đặc dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, loá mắt và xa hoa.

“Tôi không cần.

”

Giọng nói không quá lớn, nhưng rất rõ ràng.

Lê Tiệp Nam vẫn nâng tay cô lên, lòng bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, tay cô theo bản năng hơi cuộn lại, cọ qua một chút rất nhẹ.

Lê Tiệp Nam ngược mắt, đôi mắt mệt mỏi rất nhẹ nhàng nói, “Quà cảm ơn của tôi?”

“Có cái gì mà cảm ơn.....”

“Thời gian của cô quý giá đến mức nào..... Đã lãng phí hết hai ngày

với tôi.

”

Anh nói ra những lời này, Diệp Phi đều có chút không phân biệt được là thật hay giả.

Cô rút tay mình về nói, “Anh Lê, anh vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.

”

“Diệp Phi.

”

Cái vòng tay kia kim cương rơi trên chiếc chăn màu tím, Lê Tiệp Nam vốn chỉ quỳ một gối ở trên giường, anh hơi nghiêng người về phía trước, Diệp Phi theo bản năng ngửa ra phía sau một chút, Diệp Phi vẫn mặc áo ngủ của khách sạn, vải lụa mỏng manh, đường cong thiếu nữ giấu ở trong bộ quần áo rộng thùng thình, xương quai xanh trắng nõn rõ ràng, đường cong từ cằm đến cổ mềm mại.

Diệp Phi ngẩng mặt nhìn anh, đó là một loại nguy hiểm của người trưởng thành.

Chắc là anh cũng chỉ mới uống nửa ly Whiskey kia, mùi rượu rất nhạt hòa vào cùng với mùi hương trên người anh, mùi nước hoa đã phát huy đến giai điệu cuối cùng triền miên gợi cảm, từ bắt đầu mang theo vị cay đắng lạnh lẽo, đến mùi thuốc lá ấm áp kiên cố, cuối cùng biến thành cảm giác an toàn nhẹ nhàng và trầm tĩnh.

Diệp Phi nhìn anh, trong mắt anh không nhìn ra được một chút men say, anh cũng tỉnh táo.

Nhưng ngấm hoa trong sương mù, một chút rung động chính là nhất thời thoáng qua.

“Diệp Phi, em muốn cái gì?” Giọng nói của anh lưu luyến ở bên tai,

đôi mắt vẫn nhìn cô chăm chú như vậy, nói cái gì cũng đều là thâm tình.

Khoảng cách gần như vậy, giống như ngay nháy mắt tiếp theo sẽ biến thành một nụ hôn cay đắng.

Trong đầu Diệp Phi trống rỗng, muốn cái gì?
Chưa từng nghĩ tới muốn cái gì.

Tham luyến sự ấm áp của anh, tham luyến đôi mắt ẩn tình của anh.

Không dám mong núi tuyết sẽ thuộc quyền sở hữu của cô, nhưng có thể đi trong núi tuyết một lúc.

Cho dù anh có là đêm tối tĩnh lặng, cũng cất giấu ánh sáng mà cô có thể nhìn thấy được.

Diệp Phi chỉ nhìn anh, trái tim trong lồng ngực đập kịch liệt.

Dựa vào gần như vậy, cô càng nhìn thấy đôi mắt anh ở khoảng cách gần hơn, con ngươi màu nâu sẫm thuần khiết, mất đi sự lạnh lẽo kia, cứ như vậy không hề đề phòng nhìn cô.

“Đã từng nói chuyện với mấy người bạn trai rồi?”

“Không có.....”

“Có phải đã xúc phạm đến em rồi không?” Anh nói, “Hôm nay.

”

Đến một nơi như vậy, tình cảnh như thế này.

Diệp Phi vẫn ngơ ngác nhìn anh, theo bản năng lắc đầu.

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, đưa tay trái ra, lòng bàn tay khô ráo dán lên trên má cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve một chút, ánh mắt lưu luyến, mê người như muốn mạng.

Đôi mắt Diệp Phi không dám nhìn anh, cụp xuống, thấy một bàn tay khác của anh — — thon dài, sạch sẽ, móng tay mượt mà, gân xanh mờ mờ trên mu bàn tay có chút gợn cảm.

Trên khuôn mặt cô nóng lên.

“Phi Phi, tôi không thích hợp với em,” lòng bàn tay anh cọ vào gò má cô, một sợi tóc không nghe lời rũ xuống.

Lê Tiệp Nam giúp vén lên phía sau, con người bình tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng, “Hắn là em nên cách xa tôi một chút, em còn nhỏ, là tôi không thể giữ em ở bên cạnh tôi.

”

“Vây,” Lòng mi Diệp Phi giật giật, cô quá nhạy cảm cảm đối với bóng đêm, nhạy cảm đến mức nghe được tiếng kim đồng hồ trên tường chuyển động từng chút từng chút một, phát ra âm thanh rất nhẹ nhàng.

Nghe được tiếng hít thở của anh, bình tĩnh và rất cạn.

Nghe được ở nơi sâu thẳm trong trái tim cô đang đập rất kịch liệt.

Bàn tay của anh vẫn ôm lấy khuôn mặt cô, ngón cái lơ đãng lướt qua khóe môi cô, nhiệt độ vừa lướt qua, như là kích thích những gợn sóng không tên trong lòng.

Đoạn phim ngắn đêm nay lại lóe lên một lần nữa — —

“Em thua, tôi cam tâm tình nguyện.

”

“Anh có thể cam tâm tình nguyện nghe tôi nói tạm biệt với anh không?” Diệp Phi nhìn vào đôi mắt anh, như là đánh một canh bạc.

Vốn dĩ cô cũng có hai bàn tay trắng, cho nên mới như là một con bạc

vừa táo bạo vừa bình tĩnh như vậy.

Lê Tiệp Nam sửng sốt một giây.

Trong một giây anh thất thần này, Diệp Phi chỉ ngồi ở đó, cô xốc lên chần.

Tóc rối cuống cũng không buộc lại, mái tóc đen mềm mại xoa ra trên vai, thuận theo, ánh đèn trong phòng như kéo dài lớp sương dày đặc, Lê Tiệp Nam nhìn cô, thật sự rất gầy gò, áo ngủ lụa mặc trên người cô, mơ hồ để lộ ra một chút đường cong, một đoạn eo mảnh mai, giống như hai lòng bàn tay là có thể bóp lại được.

Nhưng thứ ở lại trong lòng anh không phải cái này.

Mà là đôi mắt sạch sẽ kia, muốn đem cảm xúc giấu đi, nhưng lại không giấu được vài phần, ánh mắt nhìn về phía anh, cũng không phải là ham mu/ốn hưởng thụ tiền tài, tham lam vật chất, sợ hãi cũng là vì xấu hổ, hướng nội không dám ở riêng một mình với anh.

Cô hỏi một câu này — — dùng âm thanh rất nhẹ để nói một cách thẳng thắn.

Có một chút không cam lòng, biến thành một cái móc, nâng trái tim của anh lên, một cảm giác rung động không tên nhói lên.

Không cam lòng.

Là không cam lòng.

Diệp Phi nhìn anh không nói lời nào, xốc lên chần muốn xuống giường.

Giây tiếp theo, cổ tay của cô bị anh giữ lại, không còn nhẹ nhàng giống vừa rồi, năm ngón tay của anh nắm chặt lấy cổ tay cô, Diệp Phi

quay đầu lại nhìn anh.

Lê Tiệp Nam nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô về lại.

Diệp Phi không giãy giụa, Lê Tiệp Nam móc nhẹ một chút, Diệp Phi không đoán trước được, bị anh dùng lực rất nhẹ kéo vào trong lòng, khuôn mặt cô dán lên trên cái áo len mỏng của anh, là hơi thở của người đàn ông trưởng thành, mùi thuốc lá thoang thoảng cùng với hương thơm của gỗ, hòa hợp tạo thành một đêm khuya vừa dịu dàng vừa ngập tràn sự quyến rũ.

“Không cam lòng.

”

Giọng nói rất thấp, lướt qua bên tai cô, hơi thở ấm áp cọ vào trên má cô, giống như có một dòng điện tê dại chạy qua.

Diệp Phi không dám động đậy quá mạnh.

Áo ngủ chỉ là lớp lụa rất mỏng, bên hông có thắt dây, phác họa ra một vòng eo thon nhỏ.

Làn da của cô rất trắng, giống như một cái bình sứ trắng đất tiền.

Bàn tay rộng lớn ôm lấy eo cô, nhiệt độ ấm áp, bất ngờ ôm lấy, nằm trong dự liệu trầm mê tham luyến.

Khi nhìn về phía anh, những cảm xúc mà cô tự cho là đã giấu kín, đã sớm bị anh nhìn thấu, anh ngậm miệng không nhắc đến, lại cho cho cô một cái ôm mà cô khao khát.

Cô muốn lừa gạt chính mình cảm tình tuổi trẻ rất phức tạp, nhưng rơi vào trong mắt anh — — tình cùng dự.c vọng, đều có một chút dấu hiệu, là ẩn giấu trong ánh mắt hoảng loạn, khi đụng vào hai má ửng đỏ lên.

Anh thường mang lại cho người ta cảm giác cô tịch và lạnh lẽo, nhưng ở trong mắt cô thì không phải.

Là chiếc khăn quàng cổ mang theo hơi ấm, là một đêm nhẹ nhàng và tuyệt đẹp.

Có một số cảm giác gây nghiện ngay lập tức, ví dụ như cuộc sống trong hai mươi hai năm của cô chỉ xuất hiện một lần, một lần có thể khơi dậy làn sóng cuồng dã đó.

“Phi Phi, tôi không tôi như vậy,” anh mở miệng nói trong không gian tĩnh lặng, áo len mềm mại mang theo hơi ấm, giọng nói như đang nỉ non với người yêu, “Vui vẻ một chút, em chỉ mới hai mươi hai tuổi, tôi không hy vọng sự tồn tại của tôi mang đến bất kỳ sự khó chịu nào cho em.

”

— — phải nói như thế nào.

Cũng không có quá chắc chắn đáp án đưa ra là gì, nhưng kỳ thật cũng đã cảm thấy rất mỹ mãn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tốt lắm, chú Lê là người trong sáng và đức độ.

.

Chương 8: 8: “anh Vẫn Nên Gọi Tôi Là Phi Phi Đi”

Ngày đó thật ra quá tồi tệ, hai người cũng không phát sinh chuyện gì, Diệp Phi không có nút bịt tai căn bản không thể ngủ được, Lê Tiện Nam làm việc và nghỉ ngơi có lẽ cũng rất kém, giữa chừng đã đi ra ngoài hai lần.

Diệp Phi nằm ở trong chăn, đầu bởi vì buồn ngủ hỗn loạn, nhưng đôi mắt chỉ cần hơi nhắm lại một chút, chưa ngủ được mấy phút đã bừng tỉnh.

Lê Tiện Nam tắt đèn trong phòng cho cô, chỉ để lại một cái đèn đầu giường, ánh sáng mờ nhạt ấm áp.

Diệp Phi lặn qua lộn lại ở trong chăn, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, nhất là trong buổi tối yên tĩnh như vậy, thính giác của cô cũng luôn vô cùng mẫn cảm, một chút âm thanh rất nhỏ cũng sẽ làm cho cô có cảm giác ồn ào, náo động và bất an.

Rối rắm một lúc lâu, Diệp Phi quyết định lên bật đèn lên, cô xốc lên chăn lên xuống giường, mới đi đến chỗ công tắc, cửa phòng bị đẩy ra.

Lê Tiện Nam đứng ở cửa.

“Không ngủ được?” Trên người anh có mùi thuốc lào thoang thoảng, giọng nói giống như màn đêm mềm mại này.

“Không có nút bịt tai, không ngủ được.”

”

“Đã ba giờ sáng rồi, tôi nên đi chỗ nào tìm nút bịt tai cho cô đây,” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, anh dựa ở bức tường, hỏi cô, “Vậy có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

“Ba giờ sáng đi ra ngoài sao?” Diệp Phi nói, “Xem cái gì?”

“Có đi hay không?”

“Đi.

”

Nghe thấy được một đáp án khẳng định, khóe mắt Lê Tiện Nam hơi xếch lên, đi đến sofa bên kia, lấy áo khoác của Diệp Phi đến đây cho cô.

Diệp Phi thành thật mặc áo khoác vào, hỏi anh, có xa hay không.

Lê Tiện Nam nói có lẽ là sẽ hơi xa.

Diệp Phi nói được rồi, quay lại cầm lấy quần của mình đi vào nhà vệ sinh thay, lúc đi ra ngoài, Lê Tiện Nam vẫn đứng yên ở đó chờ cô.

Phòng bên cạnh đã yên tĩnh lại, chắc là mấy người nhóm Triệu Tây Chính rất cuộc cũng đã nghỉ ngơi, Lê Tiện Nam nói đám người kia uống nhiều quá, ngủ rồi.

Hành lang khách sạn yên tĩnh, cô đi theo phía sau Lê Tiện Nam.

Ngày đó là Lê Tiện Nam lái xe đưa cô đi.

Ngày đó cũng có rất nhiều chi tiết, lúc đi đến đại sảnh, bước chân Lê Tiện Nam dừng lại một lúc, Diệp Phi đứng ở một bên chờ anh, ban đầu tưởng rằng là anh muốn nói gì đó, kết quả vài phút sau, quản lý lấy tới một cái chăn mỏng, Diệp Phi ngồi ở ghế phụ, Lê Tiện Nam bảo cô nghỉ ngơi một lúc đi.

Cô không buồn ngủ, nói chuyện cũng rất ít, cảnh sắc hai bên cũng

không hoàn toàn chìm trong đêm tối.

Hệ thống sưởi ấm rất đầy đủ, sau một thời gian dài không được nghỉ ngơi đủ, trong đầu sẽ có một loại cảm giác mông lung chậm chạp gần như say rượu, mà ở bên cạnh anh, loại cảm giác chậm rãi này không hiểu sao lại làm cho cô cảm thấy thả lỏng.

Nếu nói dopamine được sản xuất ra bởi vì hạnh phúc, vậy thì endorphin mang đến niềm vui, là một nỗi đau phải chịu đựng trong một thời gian dài cuối cùng cũng được thư giãn, có tác dụng làm giảm đau và gây nghiện.

Cô cũng không hỏi đi đâu, chuyến đi lần này ước chừng mất khoảng hai tiếng đồng hồ, là một điểm tham quan hồ nhân tạo.

Diệp Phi cảm thấy có hơi điên cuồng.

Vào lúc năm giờ sáng, mùa đông rét buốt đến hồ nhân tạo ngấm mặt trời mọc cùng anh.

Mặt trời còn chưa mọc, trên bầu trời là một lớp màu xanh xám, mặt nước bằng phẳng.

Lê Tiệp Nam và cô cùng ngồi trên băng ghế dài ở bên cạnh hồ.

“Nếu như biết không có gì sau này, sẽ hối hận lãng phí chút thời gian này sao?”

Giọng nói được bao bọc trong gió đông lạnh lẽo, lại làm cho người ta cảm thấy trong lồng ngực nổi lên gợn sóng.

Diệp Phi khựng lại vài giây mới ý thức được là anh đang nói chuyện với mình.

Gió thổi, Lê Tiệp Nam duỗi tay, lấy tấm chăn mỏng trùm lại giúp cô, đầu ngón tay cọ qua cổ tay của cô, có hơi ngứa ngáy.

“Tôi hai mươi hai tuổi, tôi luôn sống rất theo khuôn phép,” Diệp Phi quay đầu nhìn anh, môi mấp máy, “Tôi ngốc nghếch một lúc, anh sẽ cảm thấy đầu của tôi trống rỗng sao?”

Cô rất thẳng thẳng thắn — —

Hai cụm từ Đại học Yển Kinh và Trạng Nguyên thành phố này đặt ở bên cạnh nhau, kỳ thật cũng không có bất kỳ liên quan gì đến cái đầu trống rỗng.

Cô cứ ngồi như vậy ở chỗ này — — Lê Tiện Nam cảm thấy giống như ngắm hoa trong sương mù, nhìn tới nhìn lui, rốt cuộc chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi.

“Không sao, hết ngốc rồi, em cũng sẽ trưởng thành ngay.

”

“Cũng là anh nói, anh không cam lòng.

”

Lê Tiện Nam quay đầu nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, bộ dạng thẳng thắn đến mức làm cho người ta không nói nên lời, sẽ làm cho người ta thích.

Chỉ là trong đám người rất vô tình liếc mắt một cái, một chút rung động tràn ra tựa như bồ công anh bay đi khắp nơi.

Ngay trước khi anh sắp thỏa hiệp với cuộc sống và sự cô đơn.

Sự rung động đột nhiên rơi xuống.

Chỉ có những người lặp lại sự nghi ngờ, mới có thể lặp đi lặp lại từng việc nhỏ nhiều lần để xác nhận xe tình yêu có ở đây hay không.

Lê Tiện Nam cười nói, “Hình như tôi vẫn luôn đang đợi một người.

”

“Người anh đợi đến rồi sao?”

Anh không trả lời ngay, anh dựa vào trên ghế dài, cánh tay gác lên trên lưng ghế.

“Phi Phi,” Anh giật giật, đột nhiên kéo tay cô, lòng bàn tay anh rất dày rộng, rất khô ráo và ấm áp, anh kéo tay cô, ngón trỏ của tay phải viết xuống từng nét từng nét một là tên của anh, “Bất luận có lựa chọn như thế nào, cuộc sống đều sẽ có tiếc nuối, nếu em cảm thấy đi theo bên cạnh tôi sẽ không có tiếc nuối.....”

Lòng bàn tay Diệp Phi ngứa ngáy, cô phân biệt từng nét chữ của anh, ánh mắt anh nhìn cô, ánh sáng bình minh rất tối tăm, làm cho cô có một loại ảo giác, một loại ảo giác cô là ngoại lệ.

“Nếu như em cũng cam tâm tình nguyện, tôi ở chỗ này, sẽ có vị trí đặc biệt dành riêng cho em,” Lê Tiệp Nam tạm dừng vài giây, nói, “Có một vài loài chim, tôi không muốn nhốt cô ấy lại, tôi chỉ muốn cô ấy lúc ở bên cạnh tôi thì có thể vui vẻ hơn, lúc phải rời đi, tôi hy vọng cô ấy sẽ đi đến một nơi tốt đẹp hơn.

”

Lúc anh nắm chặt lòng bàn tay cô, từ phía xa truyền đến một vài âm thanh nhỏ.

Diệp Phi ngẩng đầu lên nhìn về phía đó, trước khi mặt trời mọc, bình minh rải một lớp màu đỏ, vạn vật bắt đầu, sự rung động lúc ban đầu, tình yêu bất ngờ rơi xuống — — thậm chí không thể tìm thấy được một câu chứng minh.

Nhưng rung động thật sự tồn tại, trái tim của cô đập loạn nhịp, bị lòng bàn tay anh xẹt qua lập tức nóng lên.

Cửa hàng cách đó không xa bắt đầu buôn bán, âm thanh lác đác thưa thớt, Diệp Phi quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách chỗ đó không xa có một nhà cửa hàng bán hoa, tài xế giao hàng dừng ở cửa hàng bán hoa, bà chủ đi từ bên trong ra, đúng lúc tài xế vừa dọn ra tới một thùng hoa hồng lớn.

Lê Tiệm Nam cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Đi thôi, chúng ta trở về.

”

“Được.

”

Lúc trở về thành phố đang thức tỉnh, thời gian trở về còn lâu hơn lúc cô đến, anh bảo cô lên xe, Diệp Phi đáp một tiếng, hệ thống sưởi ấm trên xe đã ở, gió nóng còn sót lại mùi thuốc lá.

Vốn cho rằng chắc là anh muốn đi gọi điện thoại hoặc là làm gì đó, Diệp Phi đợi một lúc, mí mắt có hơi nặng nề.

Vài phút sau, cửa xe mở ra.

Đập vào mắt, là một bó hoa hồng đỏ, giọt sương còn đọng lại trên từng cánh hoa, tràn đầy sức sống.

“Mua ba đôi nút bịt tai ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh, không biết có phải là thứ em muốn hay không.

”

Lê Tiệm Nam đưa một cái túi nhỏ cho cô, cùng với đó là bó hoa.

Diệp Phi sửng sốt.

Một tay nhận lấy cái túi kia, một tay nhận lấy bó hoa kia.

Trong túi là ba hộp nút bịt tai của ba thương hiệu, có nút bịt tai bình thường, còn có nút bịt tai giảm tiếng ồn cách âm.

“Có phải là bị phụ thuộc vào nút bịt tai rồi không?” Anh ngồi vào, tay đặt ở trên vô lăng, tùy ý hỏi một câu.

“Hình như là vậy,” Diệp Phi cúi đầu nhìn hoa, “Tôi đã bắt đầu đeo từ lúc lên cấp ba hay là cấp hai gì đó, muốn có một giấc ngủ ngon, kết quả sau đó lại phát hiện, không có nút bịt tai tôi sẽ không ngủ được.

”

“Tuổi còn nhỏ, sao lại có nhiều chuyện sầu não như vậy.

”

“Có, nhưng hiện tại còn chưa muốn nói với anh.

” Chuyện lông gà đầy đất, cũng không phải gặp người nào cũng có thể nói ngay được.

Lê Tiện Nam nhìn cô một cái, cong môi cười, thật đúng là thẳng thắn đến mức ngay cả che giấu một chút cũng không có.

“Vì sao còn muốn mua cái này.

” Diệp Phi quơ quơ hoa trong tay.

“Trước kia đã từng có người nào tặng rồi sao?”

“Chỉ là một bó hoa hồng mà thôi..... Tôi cũng có thể tự mình mua được.

”

“.....”

“Chưa từng có ai tặng.

” Cô thấp giọng nói.

Hoa hồng là biểu đạt cho tình yêu, tình yêu là sáo rỗng.

Nhưng hình như cũng không phải là anh đặc biệt tặng hoa hồng cho cô.

Diệp Phi duỗi tay ra lấy nút bịt tai, “Bây giờ đã có rồi.

”

Hóa ra, nhận được một bó hoa hồng, trong lòng cũng sẽ chua xót.

Lê Tiện Nam cười, bảo cô trên đường đi ngủ một lát.

Vừa nói, vừa thử thử nhiệt độ gió.

Diệp Phi đáp một tiếng, sáng hôm nay, rõ ràng nên là vui vẻ một chút, nhưng trong lòng có một chỗ còn đang vô cớ chua xót, nhất là khi nghĩ đến một câu kia — —

Hết gốc rồi, em cũng sẽ trưởng thành ngay.

Hậu tri hậu giác, giọng điệu kia của anh, như là một loại thờ dài, lại giống như chỉ là bình tĩnh thuật lại một sự thật.

Lúc đó trong đầu Diệp Phi chỉ có một vài suy nghĩ linh tinh.

Cuộc sống theo khuôn phép, cứ làm càn một lần đi.

Biết rõ kết cục, còn muốn làm một hồi giấc mộng hoàng lương.

Endorphin có tính gây nghiện.

Quên đi, nhưng nó cũng có thể giảm đau.

—

Thật ra Diệp Phi không nhớ quá rõ ràng là mình đã ngủ thiếp đi như thế nào, Lê Tiện Nam lái xe rất ổn định, trên đường cũng không nói nhiều, gió ấm áp thổi vù vù, trong đầu cô vẫn luôn nhớ lại bình minh màu đỏ sáng nay, nhớ lại anh viết tên của mình ở trong lòng bàn tay cô.

Lê Tiện Nam.

Nghĩ đến đôi mắt trời sinh thâm tình kia, nghĩ đến hơi ấm khi anh vuốt ve khuôn mặt cô.

Lúc Diệp Phi mở mắt ra, phát hiện mình đã trở về căn phòng kia, quanh chớp mũi có mùi thuốc lá thoang thoảng, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Không biết đã mấy tiếng đồng hồ rồi, trong phòng rất tối, rèm cửa sáng màu bị kéo lại, chỉ có một chút ánh sáng rất mờ.

Lê Tiệp Nam ở bên cạnh cô, một tay chống lên huyệt Thái Dương, trong tay đang chơi đùa với cái bật lửa kim loại kia, tiếng “tành tách” rất nhỏ, sợi vonfram tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Anh cúi đầu nhíu mày, nhìn ánh sáng đã bị tắt, trên môi cắn một miếng thuốc, nhưng rốt cuộc cũng không châm.

Bọn họ cách thật sự rất gần, Diệp Phi chỉ cần nghiêng người, bất ngờ nhìn thấy một màn như vậy, cảm thấy thế giới giống như đã biến thành chân không, thời gian chảy xuôi thông thả kéo dài.

Nếu có hy vọng thời gian dừng lại ở đâu đó, vậy thì nhất định là bây giờ.

Lê Tiệp Nam ngược mắt lên nhìn cô, trời sinh một đôi mắt lạnh lùng, lúc nhìn thấy cô mới cong cong, anh đưa tay thả miếng thuốc lên trên tủ đầu giường, giọng nói có hơi khàn, “Tỉnh rồi?”
“Mấy giờ rồi?” Diệp Phi vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói khô khốc.

“Hơn năm giờ chiều.

”

Diệp Phi thoáng kinh ngạc — — lần đầu tiên cô ngủ lâu như vậy.

“Sao anh không gọi tôi.....”

“Đã không có được một giấc ngủ ngon trong bao lâu rồi?”

“.....” Diệp Phi thật sự chậm chạp suy nghĩ một lúc.

Lê Tiện Nam ngồi dậy, trên bàn đặt một ly nước đá, anh cầm lên, đang muốn uống, trực giác nhìn thấy có người nhìn anh, vừa cúi đầu đã đối diện với ánh mắt mông lung của Diệp Phi — — nhìn cái ly thủy tinh trong tay anh.

Bên trong bỏ đầy đá, thành ly phủ một lớp sương mù.

Không cần phải suy nghĩ, cũng biết bây giờ cô muốn hỏi cái gì.

Lê Tiện Nam dựa vào đầu giường, Diệp Phi cũng không biết anh có ngủ hay không, ngủ bao lâu, áo sơ mi trên người không có một nếp gấp nào.

Anh không uống ly nước kia, mà là tùy tiện lấy viên đá từ trong ra, Diệp Phi nhìn anh, ánh mắt mờ mịt.

“Há miệng.

” Anh nói.

Diệp Phi còn không biết làm sao, ngoan ngoãn há miệng, viên đá lạnh lẽo chạm vào môi cô, lập tức hòa tan thành một vệt nước, cái lạnh thấu xương này làm cho cô tỉnh táo lại trong nháy mắt, theo bản năng nuốt xuống, nước lạnh xẹt qua cổ họng, làm cho cô tỉnh táo lại từ trong cơn buồn ngủ.

“Giống như em phụ thuộc vào nút bịt tai vậy, tôi thường xuyên phụ thuộc vào nước đá làm cho tôi tỉnh táo,” Lê Tiện Nam đặt tay ở dưới môi cô, ngón cái lướt qua cánh môi cô, giúp lau sạch sẽ vết nước kia, anh im lặng vài giây, đột nhiên mở miệng hỏi cô, “Tỉnh chưa?”

Còn tỉnh táo không?

Lời nói lúc bình minh.

Diệp Phi không nhổ viên đá kia ra, cô ngậm ở trong miệng, viên đá ở trong miệng cô chậm rãi tan ra từng chút một, loại cảm giác này rất kỳ quái, đầu lưỡi lạnh đến chết lặng, sau khi nuốt xuống lục phủ ngũ tạng đều bị một luồng hơi lạnh kíc/h thích.

Chỉ từng nghe nói về những người bận rộn luôn dựa vào cà phê và trà đặc để tỉnh táo, lần đầu tiên nghe nói rằng có ai đó dựa vào đá lạnh.

“Diệp Phi, tôi cho em một cơ hội để quên đi chuyện lúc sáng.

”

Giọng nói của anh vẫn êm tai như vậy.

Như là hợp nhất trong một chiều hoàng hôn mặt trời lặn.

Diệp Phi thất thần nhìn thoáng qua bên ngoài, bầu trời Yến Kinh luôn là sương mù, mặt trời lặn làm cho chân trời biến thành một lớp màu vàng xám, mùa đông mặt trời lặn cũng rất nhanh, chỉ là một đám mây lướt qua, hoàng hôn rực rỡ lặng lẽ rời khỏi sân khấu.

Hôm nay, bọn họ cũng coi như là đã ngắm bình minh và hoàng hôn.

Hoa hồng đỏ được anh đặt ở tủ đầu giường, vẫn còn nở rộ.

Trái tim rung động bắt đầu vào lúc bình minh, lại càng rõ ràng hơn vào lúc hoàng hôn.

Không có âm thanh, nhưng tất cả mọi điều rõ ràng.

Sau đó cô cũng mới phát hiện ra — — nút bịt tai không biết rơi ở đâu rồi.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô, không có nút bịt tai, mà có thể ngủ một giấc ngon lành.

Viên đá trong miệng hoàn toàn hòa tan, biến thành một chút rất nhỏ, ngậm ở đầu lưỡi, quá lạnh, đầu lưỡi có hơi đau, Diệp Phi ngược mắt lên nhìn anh, tay anh còn đặt ở bên miệng cô, nhiệt độ ở lòng bàn tay là thật.

“Anh vẫn nên gọi tôi là Phi Phi đi.

”

Viên đá đã tan hết rồi, đầu lưỡi lại ấm áp, sau đó cô nhớ tới, khi Lê Tiện Nam đưa viên đá kia vào môi cô, đầu ngón tay ấm áp lướt qua.

Lúc anh gọi cô là Phi Phi, ánh mắt của anh là lưu luyến chuyên chú, cô cam tâm tình nguyện nghe anh nói tiếp mấy lần.

Lê Tiện Nam cũng không đoán trước được câu trả lời của cô là như thế này.

Nhưng trong thế giới của người trưởng thành, hỏi một đằng trả lời một nẻo đã là câu trả lời.

“Phi Phi.

”

Anh khẽ cười, giọng nói trầm thấp, hai chữ quấn quanh giữa môi lưỡi, giống như một sợi dây vô hình, triền miên nhẹ nhàng nắm lấy trái tim cô.

Cô luôn suy xét đến hàng vạn kết cục của những thứ cô yêu, nhưng đắm chìm vào trong đôi mắt anh — — là chuyện không lý trí duy nhất trong sinh mệnh hai mươi hai năm của cô, nhưng cũng là chuyện cam tâm tình nguyện nhất.

Nhìn đi, cho dù có lạnh lẽo rét buốt, rung động cũng sẽ không kết thành băng, vẫn sẽ vì cơn gió xuân này của anh mà nổi lên gợn sóng nổi liền không dứt.

Chương 9: 9: Ở Lại

Kỳ nghỉ Tết Dương lịch vẫn còn bảy ngày, Diệp Phi đã có kế hoạch, Bồ Nhạc Sinh đã sửa lại một vài chỗ trong luận văn của cô, bảo cô lấy về sửa lại, Diệp Phi phải đến đó một chuyến.

Chắc là Lê Tiệp Nam có chút việc, tìm tài xế chở cô về ngõ nhỏ Hòe Tam, sau đó canh thời gian gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có phải đã đến nơi rồi không.

“Vừa đến ngã tư ngõ nhỏ Hòe Tam..... Làm sao mà anh biết được?” Trong xe rất yên tĩnh, người tài xế kia không nói lời nào, Diệp Phi đề thấp giọng nói, đêm qua hẳn là anh cũng không được ngủ ngon, trong giọng nói mang theo sự mệt mỏi.

“Từ khách sạn Hòa Bình đến Tây Giao cũng chỉ mất 40 phút, ngày đầu năm mới được nghỉ cũng không kẹt xe.

” Lê Tiệp Nam nhẹ nhàng trả lời, sau đó lặng im một giây hỏi cô,

“Hôm nay còn đến đây nữa không?”

“Nhìn xem, hôm nay tôi còn có rất nhiều tư liệu phải kiểm tra lại trong bài luận văn.

”

“Trở về trường học?”

“Chắc là phải đến thư viện một chuyến.

”

“Được rồi, muốn đi đâu thì bảo Kha Kỳ đưa cô đi.

”

Kha Kỳ là tài xế của anh.

“Ừm.

”

Kha Kỳ rất lễ phép, đưa Diệp Phi về đến ngõ nhỏ Hòe Tam, đầu hẻm có hơi chật hẹp, Diệp Phi nói không sao, dừng ở đây là được rồi, rồi bước xuống xe tự mình đi vào, nhưng mà rất ngoài ý muốn, cửa chính lại khóa chặt, bà Triệu hình như không có ở nhà.

“Cô bé đã về rồi à,” bà cụ ở bên cạnh ăn cơm xong nhìn thấy Diệp Phi, Diệp Phi cũng không phải ngày đầu tiên nhìn thấy bà cụ này, là hàng xóm, bà nói, “Mấy ngày nay bà Triệu đều không có ở nhà.

”

“Dạ? Bà ấy đi đâu rồi ạ?” Diệp Phi lấy chìa khóa từ trong túi ra hỏi một câu.

“Vào tháng Giêng hàng năm bà Triệu đều sẽ lên núi dâng hương, vừa đi thì phải hơn nửa tháng.

”

Diệp Phi gật gật đầu, thật ra cô hoàn toàn không biết gì về bà Triệu này cả, chỉ biết bà là có con gái, nhưng mà cũng không biết vì sao con gái cũng không thường lui tới, ít nói, nhưng rất khôn khéo giỏi giang.

Diệp Phi trở về phòng, cầm mấy quyển sách đối chiếu với những chỗ mà Bồ Nhạc Sinh đã đánh dấu, bận rộn xong cũng đã gần tám giờ, Lê Tiệp Nam chưa gọi điện thoại cho cô, Diệp Phi cũng không suy nghĩ quá nhiều, anh không tìm, thì cô cũng không quấy rầy, cứ nghĩ như vậy, chuẩn bị đi mua một chút đồ ăn, sau đó nói với Kha Kỳ một tiếng.

Ngõ nhỏ Hòe Tam đã được lắp đèn đường, ánh đèn ấm áp chiếu

sáng, Diệp Phi cẩn thận khóa kỹ cửa lại, đi ra được một đoạn ngắn, kết quả nhìn thấy một chiếc Bentley màu đen đang chạy vào — — ngõ nhỏ Hòa Tam rất hẹp, rất khó lùi xe.

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện chiếc xe kia đỗ ở trước cửa nhà, ban đêm Diệp Phi cũng không dám phỏng đoán quá nhiều, dù sao thì cô cũng chỉ là người thuê nhà, ban đêm đi vào trong ngõ nhỏ hẹp như vậy suy nghĩ rất dễ phát tán, cô có hơi sợ, bước chân nhanh hơn đi về phía đầu ngõ.

Chiếc Rolls-Royce màu đen dừng ở đó, cô đi qua, Kha Kỳ hạ cửa sổ xe xuống, Diệp Phi vừa định nói chuyện, Kha Kỳ đã nói, “Cô Diệp, anh Lê có gọi điện thoại, bảo tôi đón cô đến đó một chuyến, cô xem có tiện không?”

Kha Kỳ lái xe rất chuyên chú, Diệp Phi không có gì để nói với anh ta, xe chạy đến trước khách sạn Hòa Bình, dừng lại trước cửa một hiệu thuốc hai mươi bốn giờ.

“Hôm nay anh Lê có uống chút rượu, thói quen ngủ của anh ấy không tốt lắm, hôm nay hẳn là sẽ bị đau đầu, tôi đi cho anh ấy chút Ibuprofen (*).

” Kha Kỳ lễ phép giải thích.

(*) Ibuprofen: thuốc giảm đau.

“Được.

”

Diệp Phi ngoan ngoãn ngồi chờ ở trong xe, Kha Kỳ quay lại rất nhanh, nói đợi lát nữa còn phải làm phiền cô đưa thuốc đến, Diệp Phi gật đầu, nói không thành vấn đề.

“Anh ấy vẫn luôn như vậy sao?” Diệp Phi do dự một lúc, kỳ thật cũng không biết cái “như vậy” này là ám chỉ cái gì.

“Đúng vậy,” Kha Kỳ cười cười nói, “Anh Lê là người rất tốt..... Chỉ là anh Triệu ở bên cạnh, cô Diệp cô vẫn nên cách xa hơn một chút, anh ta, ừm..... Có đôi lúc làm việc không đúng mực.

”

Diệp Phi gật đầu, sau khi đến nơi, Kha Kỳ đưa Ibuprofen đưa cho cô, phiền cô đưa lên.

Diệp Phi đi thang máy lên, bồi bàn đứng ở cửa dẫn cô lên lầu, cô nhập mật mã, trong phòng ngập tràn mùi rượu thoang thoảng, liếc mắt một cái là có thể lập tức nhìn thấy người ngồi ở trên sô pha.

Ngay trong nháy mắt đó, Diệp Phi đã đoán được — — hôm nay cô ngủ, có thể là anh thật sự không ngủ, người có chút buồn ngủ, vẫn giữ tinh thần, trên bàn trà đá cẩm thạch tối màu đặt ly thủy tinh thấp cùng một chai rượu ngoại.

“Anh đã ăn cơm chưa?”

“Sửa xong rồi?”

Hai người mở miệng nói gần như cùng lúc, Diệp Phi mím môi, đi đến bên cạnh anh, lấy ra một cái ly, “Sửa xong rồi, Kha Kỳ mua Ibuprofen cho anh, nếu không anh uống rồi ngủ một giấc đi.

”

“Luận văn về gì?” Anh không đáp, dựa vào sô pha, đưa tay về phía cô.

“Có liên quan đến văn học châu Âu, nhưng rất nhàm chán, anh muốn nghe sao?”

“Nói đi, rảnh rồi cũng là rảnh rồi.

”

“Tôi chọn D.

H.

Lawrence, nói về 《Kẻ xâm nhập》.

”

“Nói về cái gì?”

Lê Tiện Nam nhận lấy chai Ibuprofen, cũng chỉ đặt ở trên bàn không động đến, anh lại đưa tay ra, cầm lấy cái ly thủy tinh kia, bên trong đựng đầy đá, rượu màu nhạt lắc lư ở bên trong.

Câu chuyện này thật sự không dễ chịu cho lắm, nam nữ chính cuối cùng cũng không được ở bên nhau, tên của một bản dịch khác của 《Kẻ xâm nhập》 có lẽ càng chuẩn xác hơn, tên là 《Tội nhân》.

“Là một cặp đôi không thể ở bên nhau, ở bên nhau trải qua một khoảng thời gian vui vẻ, cuối cùng hai người tách ra, vào một ngày họ nam chính Singhmond tự sát.

”

Lê Tiện Nam nghe cô nói một câu như vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng, trong tay anh cầm cái ly thủy tinh kia, viên đá đập vào thành ly, phát ra tiếng leng keng giòn vang.

“Đó không phải cũng là, một khoảng thời gian vui vẻ sao?” Lê Tiện Nam đưa cái ly qua, nụ cười dính chút ý xấu, “Ném thử không?”

“Tôi không uống.....”

Cái ly đã được đưa qua.

Diệp Phi đành phải nhận lấy, rượu mạnh đã bị đá lạnh làm cho không còn cay như vậy, sau khi nuốt xuống mới hậu tri hậu giác (*) thấy đắng, Diệp Phi ho khan, Lê Tiện Nam lại cười, rút tờ giấy lau giúp cô.

(*) Hậu tri hậu giác: sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra.

Trên tay anh còn mang theo một chút hương thơm rất nhạt, lòng bàn tay ấm áp cách khăn giấy lau lau ở khóe môi cô.

Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, ngồi ở đó không dám nhúc nhích.

Lúc cô trở về có tắm rửa một lượt, thay một bộ quần áo khác, mặc một cái quần jean ôm vừa vặn, phối với một cái áo len có hơi rộng thùng thình, Lê Tiện Nam giúp cô lau khôe môi như vậy, mặt mày thâm tháy, giống như chuyên chú, lại giống mang theo một chút men say.

“Vì sao bọn họ không thể ở bên nhau?”

“Ai.....” Mùi rượu mạnh cùng với ánh mắt gây nghiện của anh làm cho đầu óc của cô nặng nề.

“Singhmond.

”

“Bởi vì Singhmond và Hanlinna là giáo viên và học sinh.....

Singhmond là người đã có gia đình.....”

“Vậy tôi không phải là giáo viên của em,” Lê Tiện Nam lại cười rộ lên, đôi mắt hơi cong, giọng nói không biết là bởi vì mệt mỏi hay là cảm giác say, giống qua một dòng điện, “Tôi cũng không có gia đình.

”

Diệp Phi cứng nhắc ngồi ở đó, quần bách nóng lên, như là ngâm mình trong suối nước nóng vô hình, hơi nóng bốc lên liên tục, hai má ửng đỏ trước.

Lê Tiện Nam hiếm khi có lúc có chút ác liệt như lúc này.

Khuôn mặt thiếu nữ ửng đỏ, một vài sợi tóc mềm mại rơi xuống, trên người mặc chiếc áo len cổ lọ rộng rãi, còn có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn, cô cúi thấp thu lại tầm mắt, không dám nhìn anh.

Ánh mắt của anh quá kiều diễm, hơi thở trong không gian ngập tràn hương vị của anh, vừa gợi cảm vừa nồng đậm, xen lẫn mùi rượu

nhạt.

Diệp Phi cảm thấy không khí như là bị làm nóng lên, thở ra một hơi, ở lồng ngực cô.

Giao hòa.

“Có thể chứ?”

“Có thể cái gì.....”

Trong đầu Diệp Phi trống rỗng, ngược mắt lên nhìn anh, trong tay Lê Tiệp Nam còn đang cầm tờ giấy khăn kia, cô nhìn thoáng qua, chỉ nhìn thấy tờ khăn giấy trắng tinh mềm mại kia bị anh xoa thành một cục, bàn tay thon dài của người đàn ông trắng nõn, gợi cảm và mạnh mẽ.

Tờ giấy kia bị anh tùy tiện đặt ở trên bàn trà.

Tầm mắt Diệp Phi bị anh dẫn đi.

Ngay sau đó, đột nhiên anh kéo cô qua, hôn lên trên môi cô.

Hô hấp của Diệp Phi đột nhiên đông cứng lại, cứ như vậy bị anh ôm lên trên đùi, không hề phòng bị, cũng không hề chống cự — — thậm chí cô còn không có ý nghĩ chống cự.

Khoảng cách của bọn họ càng gần hơn, trong phòng mở điều hòa rất ấm, có hơi khô, trong phòng khách còn có một cái máy tạo độ ẩm hình dáng độc đáo, hơi trắng ẩm ướt lượn lờ.

Diệp Phi căng thẳng giống như dây đàn bị kéo căng, tất cả cảm quan đều mất cảm.

Ví dụ như trong căn phòng này, có một gốc cây Thiết Quan Âm sinh trưởng tươi tốt, ngay bên cạnh máy tạo độ ẩm, hơi sương trắng lượn lờ tụ lại thành giọt nước, những giọt nước tích lại nhỏ xuống trên lá của cây Thiết Quan Âm, lá cây đung đưa, phát ra tiếng nước bắn vào

rất nhỏ — — giống như đang tiếp nhận một nụ hôn triền miên.

Ví dụ như đêm tối dày đặc ngoài cửa sổ thủy tinh, có máy bay bay qua, ánh đèn rất nhỏ chợt lóe lên.

Dây thần kinh ở huyết Thái Dương của cô giật giật, nhịp tim đập cũng như nổi trống.

Tay của Lê Tiện Nam cũng chỉ đặt ở trên đùi cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, vạt áo len rộng thùng thình, lúc ấy anh suy nghĩ — — cái eo này của cô, một tay có thể nắm hết được hay không?

Kỳ thật ban đầu chỉ một nụ hôn, trên người cô có mùi trái cây thoang thoảng, giống như quả mâm xôi sau cơn mưa, bị một trận mưa to rửa sạch thành một loại màu sắc vừa diễm lệ vừa lại sạch sẽ.

Vành tai Diệp Phi đỏ bừng.

Lê Tiện Nam buông cô ra, anh đưa tay nhéo khuôn mặt cô, giọng nói hơi khàn khàn, “Chỉ là muốn hỏi em, có thể hôn một cái hay không.

”

“.....”

“Đừng căng thẳng,” cảm giác say thật sự lúc sau mới phát hiện được, Lê Tiện Nam ôm cô không buông tay, giọng điệu có thêm một chút ái muội, lại như có thêm một chút nghiêm túc, “Tôi có hơi không vui.

”

“Không vui cái gì.....”

“Quyển sách kia của em, vì sao không thể ở bên nhau, chết cái gì,” Đáy mắt Lê Tiện Nam hàm chứa ý cười, làm cho Diệp Phi vừa nhìn một cái đã lập tức bị lạc đường, anh nói, “Những thứ đó có gì đâu chứ, lần tới tôi sẽ không cho em nói mấy thứ này nữa, nghe như thế nào cũng khiến cho người ta mất hứng.

”

Diệp Phi mím môi, tim đập như sấm, không dám nhìn anh.

Lê Tiệp Nam nhìn cô, một bàn tay vẫn đang ôm ở eo cô, không nhúc nhích, lại giống như một loại cảm giác cực kỳ mập mờ, tay anh hơi vòng qua eo cô.

Cô căng thẳng đến mức không chịu được — — anh nhìn thấy rõ ràng.

“Vậy bây giờ anh có vui không?” Diệp Phi do dự một lúc, nói, “Nếu không tôi kể chuyện cười cho anh nghe?”

“Không nghe.

” Ánh mắt Lê Tiệp Nam trói chặt cô, giống như một tấm lưới vô hình tuy ngọt ngào, nhưng cũng quấn chặt lấy cô.

Cuối cùng Diệp Phi cũng nhìn anh, cô giống như đang lo lắng gì đó, sống lưng căng chặt ra, hôn môi cũng không dám nhúc nhích một chút nào, còn nhắm chặt mắt lại, trên da thịt phô phả một lớp màu hồng.

Màu sắc, làm cho người ta lại không nhận được muốn nâng ở trong lòng bàn tay.

Bình thường thật ra anh không có sở thích và thói quen trêu chọc người khác, chỉ là khi nhìn cô, giống như có thứ gì đó không chịu sự khống chế.

Lê Tiệp Nam nhẹ nhàng vươn tay, vén mái tóc dài của cô lên, sợi tóc lướt qua cổ, rất ngứa rất nhẹ.

Diệp Phi theo bản năng co rúm lại một chút.

Ánh mắt của Lê Tiệp Nam nhìn cô, nói, “Vậy nói với em một điều thú vị.

”

“Hả?”

“Có một vài người sẽ có loại cảm giác vừa gặp như đã quen, là bởi vì đời trước bọn họ là người yêu, vì sợ quên lẫn nhau, cho nên không có uống canh Mạnh Bà, Mạnh Bà sẽ điểm một nốt ruồi trên cổ những người này.....”

Giọng nói của anh rất êm tai, ngón tay hơi cuộn lại, cọ qua cổ cô, dừng lại ở nơi nào đó.

Ở một bên cổ cô, có một nốt ruồi màu nâu trà nhỏ.

Diệp Phi ngẩng đầu, nhìn anh, lập tức rơi vào trong tầm mắt của anh.

Ý cười bên môi Lê Tiện Nam thoáng thu lại, rõ ràng là nhìn cô.

“Phi Phi.

”

“Ừm?”

“Ở lại đi,” đầu ngón tay anh nhẹ nhàng cọ qua cổ cô, làm cho cô không nhận được hơi rùng mình, giọng nói của anh lướt qua bên tai cô, “Đừng đi.

”

.

Chương 10: 10: “vậy Còn Anh Thì Sao Đưa Tôi Đến Đây Làm Gì”

Diệp Phi còn chưa kịp đưa ra một đáp án, tiếng gõ cửa vang lên, gõ một cái, tựa như thông báo thường lệ, giây tiếp theo, cửa phòng đã bị đẩy ra.

“Anh Nam, cho em mượn xe anh dùng một chút.....”

Giọng nói cà lơ phất phơ của Triệu Tây Chính, nghe có chút lạnh lùng, đẩy cửa đi vào, cũng không ngờ là sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Phi kéo vạt áo, nói đi cho anh ly nước, không đợi đáp lại, đã đi vào trong phòng bếp bên cạnh trước.

Lê Tiện Nam lấy chìa khóa xe từ trong túi ra ném qua.

Triệu Tây Chính làm mặt quỷ, “Anh Nam thích như vậy à?”

Lê Tiện Nam liếc nhìn anh ta một cái, không nặng không nhẹ, “Còn có việc?”

“Không không không,” Triệu Tây Chính nắm chặt chìa khóa xe, sau khi say rượu bị đau đầu, nhìn thấy trên bàn anh có Ibuprofen, đi qua đi mở ra lấy một viên, thuận tay cầm chai nước khoáng trên bàn uống, hàm hồ nói, “Đừng quá nghiêm túc.

”

Kỳ thật cũng coi như là điểm dừng, dù sao cũng đã sớm nghe nói chú Lê ở bên kia đã chuẩn bị sắp xếp cho anh, lần trước nghe nói cho anh gặp mặt mấy thiên kim tiểu thư, Lê Tiện Nam cũng không đi, vẫn như cũ đánh bài uống rượu cùng với bọn họ.

Lê Tiện Nam lớn hơn anh ta vài tuổi, cũng là người trầm ổn nhất ở

trong giới này của bọn họ, đoán chừng cũng không thể để tình yêu vào mắt, huống chi Triệu Tây Chính cũng không cảm thấy Diệp Phi có điểm nào khác biệt.

Lê Tiện Nam lười đến để ý đến anh ta, Triệu Tây Chính nói, “Em phải đi Thừa Đức một chuyến, chắc là mấy ngày cũng chưa về, giúp em trông chừng Triệu Tây Mi một chút, đừng để cho con bé chạy lung tung làm ra chuyện điên khùng gì.

”

“Còn chưa chia tay à?” Lê Tiện Nam hỏi một câu.

“Chia cái rắm ấy, người Triệu gia mà lại yêu đương với người như vậy à, thế nào cũng không được là tên đàn ông kia,” Triệu Tây Chính bực bội gãi đầu, “Em đi đây.

”

Lê Tiện Nam ừ một tiếng, trong phòng rót cuộc cũng lại có được sự yên tĩnh, Diệp Phi đi rót nước một lúc lâu vẫn chưa quay lại, lúc anh cất bước đi đến, Diệp Phi đang đứng bên cạnh ấm đun nước bằng điện, dường như là đang ngăn người.

Nước sôi ùng ục, Diệp Phi cầm cái ly thủy tinh, pha nước ấm, vừa quay đầu lại thấy bóng người dựa vào cửa, đưa cái ly cho anh, màu ửng đỏ trên má vẫn chưa phai đi.

Lê Tiện Nam quả thật bởi vì câu “Đừng quá nghiêm túc” kia của Triệu Tây Chính có chút tâm phiền ý loạn, giống như chắc chắn anh khẳng định thế nào, anh cắn miếng thuốc còn chưa châm, thoáng cái công phu thần thánh, miếng thuốc cắn trong miệng bị rút ra.

Lê Tiện Nam ngước mắt lên, Diệp Phi bùng nước, “Đừng hút nữa, uống Ibuprofen rồi ngủ một giấc đi.

”

Giọng nói rất dễ nghe, thật ra là không có gì quá đặc biệt, chỉ là mềm

mại lướt qua đầu quả tim, làm cho cảm xúc ngủ đông ở nơi nào đó thức tỉnh.

Lê Tiện Nam bước về phía trước một bước, cao hơn cô một cái đầu, anh nhận lấy ly nước kia, tiện tay đặt ở trên bàn phía sau, không có ý muốn đi, Diệp Phi bị anh vây ở giữa bàn và vòng tay anh, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, anh vừa đến gần, nhịp tim đập của cô lập tức bị mất khống chế.

Lê Tiện Nam vòng tay qua eo cô, hơi đề lên một chút, khoảng cách được kéo gần, ngửi được hương vị gợi cảm mát lạnh trên người anh, lòng bàn tay có lực, cách lớp áo len mỏng manh dán lên.

Tựa như ngậm rượu vừa rồi uống kia còn chưa có nuốt xuống, còn ngậm ở trong miệng, sau sự lạnh lẽo là cay, làm cho cả người ngâm mình ở trong hư vô mờ mịt mê say.

Cuộc sống theo khuôn phép đã bị phá vỡ.

Nhưng cô giống như cũng có loại không sợ cảm giác kích thích — — giống một cô gái ngoan ngoãn luôn bị trói buộc, luôn cất giấu một chút phản nghịch không muốn cho ai biết ở trong lòng.

Có lẽ chỉ là một tia lửa, cứ như vậy bị anh đốt lên.

“Ở cùng tôi.

” Lê Tiện Nam dựa vào, giọng nói trầm thấp cọ vào vành tai cô, có một chút ý xấu, nhấn mạnh, giống như một loại dụ dỗ, “Được không?” Cuối cùng, còn muốn bổ sung một câu như che đậy — — “Không chạm vào em.

”

Ban đầu Diệp Phi ngồi trên sofa bên cạnh giường, Lê Tiện Nam cười hỏi cô, “Em xem như đang trông bệnh nhân qua đêm sao?”

Diệp Phi xấu hổ, “Anh ngủ đi, đợi lát nữa tôi sẽ đến phòng khách ngủ một chút.

”

Lê Tiện Nam tắm rửa sơ qua, thay một bộ đồ ngủ màu đen, vén chăn lên, giường rất lớn, anh xốc lên lên giường, vỗ vỗ, “Lại đây.

”

— — thật sự vốn dĩ hẳn là một câu mười rất ái muội, nhưng giọng điệu tùy ý của anh, lại giống như chỉ là một câu nói lại đây.

Có lẽ là Lê Tiện Nam cũng khó để đi vào giấc ngủ giống như cô, hô hấp vững vàng, qua mười phút, anh vẫn không hề buồn ngủ.

Diệp Phi nhìn thấy — — hôm nay cô ngủ đến buổi chiều mới tỉnh, lúc này cũng sẽ không buồn ngủ, cô hỏi, “Có phải là anh nhận giường không?”

“Có chút đi.

” Lê Tiện Nam kéo gối tựa nhét ra phía sau, ngồi thẳng dậy, ánh mắt chuyển qua, nhìn Diệp Phi, một tờ giấy trắng sạch sẽ, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thể làm cho anh khôn kiểm soát được tìm tòi nghiên cứu, cũng là lần đầu có loại cảm giác nóng nảy vô cớ.

Cô không chống cự, cũng không tới gần.

Cô muốn cái gì, giống như viết ở trong mắt, anh không cho được, cô cũng không cần không tranh không nói.

“Trở về Tây Giao cùng tôi đi.

” Lê Tiện Nam nhìn cô, ánh mắt trầm giống như ban đêm này vậy, “Đi không?”

“Được.

”

Đây là lần thứ hai Diệp Phi đến chỗ này, đêm khuya ở Tây Giao yên tĩnh và trống trải.

Lê Tiện Nam đã uống rượu, là Kha Kỳ lái xe, bảo vệ cửa nhìn thấy là anh mới cho đi vào, Lê Tiện Nam chỉ mặc áo khoác ở bên ngoài áo ngủ n, nói, “Tây Giao có hai mươi hộ gia đình, đoán chừng cũng không có được mấy người ở chỗ này.

”

Rất vắng lặng.

Kha Kỳ tự giác dừng xe ở cửa, Lê Tiện Nam dẫn cô đi vào.

Trong sân đều là tạo cảnh, sân vuông vắn, một cái ao nhân tạo, hai bên đều là cây xanh, phiến đá xanh ở giữa hồ nước phân ra thành một con đường, dòng suối nhỏ lờ mờ.

Diệp Phi dừng bước, khom lưng nhìn một lúc, trong nước có rất nhiều cá Koi, màu vàng, màu đỏ sậm, cá Koi rất mập, nhợt tơi trong vòng bạn bè của Bồ Nhạ Sinh đã từng đăng — — đến tuổi này, yêu thích cũng chỉ là uống trà trồng hoa cỏ, lần trước Bồ Nhạ Sinh muốn nuôi cá, có người nói cá Koi này cũng đến xem phẩm tướng, mấy trăm đến mấy vạn, đến mấy trăm vạn cũng đều có.

Diệp Phi ngồi xổm trên phiến đá xanh xem cá, hỏi anh, “Đây đều là cá Koi sao?”

“Có mấy con hồng long cực phẩm.

”

Lê Tiện Nam dừng bước, nhìn Diệp Phi ngồi xổm ở chỗ đó.

Đèn nhà anh luôn luôn được bật sáng, bên ngoài là ánh trăng tịch mịch.

“Phi Phi,” anh đứng ở kia, ánh mắt nhìn cô, giống do dự, ánh mắt của anh quấn chặt lấy cô, hỏi cô, “Không sợ tôi giống như Triệu Tây

Chính, không phải là người tốt gì sao?”

Diệp Phi đứng lên, áo khoác dựa bởi vì ngồi xổm xuống trên phiến đá xanh, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ, ánh mắt nhìn anh, đôi mắt đen như mực, tĩnh lặng, xoa dịu sự nóng nảy của anh tối nay.

“Vậy còn anh thì sao, vì sao đưa tôi đến nơi này.

”

Cô muốn bốn lạng đẩy ngàn cân (*), nhưng làm sao có thể được chứ, trong cạm bẫy vô hình này, cô căn bản không phải là đối thủ của anh.

(*) Bốn lạng đẩy ngàn cân: dùng một lực nhỏ để đánh bại một lực lớn bằng cách mượn trợ lực.

Lê Tiện Nam quay lại, đi đến bên cạnh cô, kéo cô đến, bên trong áo khoác của anh chỉ có một cái áo ngủ, lòng bàn tay tỏa ra hơi lạnh, áo khoác của Diệp Phi cũng mở rộng, bàn tay anh từ bên hông cô thăm dò đi vào, lòng bàn tay lạnh lẽo làm cho cô hơi run lên.

Mặt nước bị gió thổi nổi lên từng gợn sóng.

Lê Tiện Nam cúi đầu, chớp mũi chống lên người cô, hô hấp lướt qua môi răng cô, thậm chí cô còn cảm thấy ngay cả hơi thở của anh cũng làm cho người ta mê say.

Quan sát kỹ càng, khuôn mặt của cô gái nhỏ trắng nõn thuần khiết, để sát vào như vậy nhìn, một chút son phấn cũng không có, trên người còn có hương trái cây thoang thoảng.

Lê Tiện Nam đưa một cái tay khác ra, lòng bàn tay lạnh lẽo cọ vào bên môi cô, ánh mắt khóa cô lại, cánh môi hồng hào, cô thu lại ánh mắt, vô tình va chạm với ánh mắt của anh.

“Còn muốn trở về không?” Giọng nói của anh hơi khàn khàn, nhưng

làm cho gió đêm nóng lên.

Diệp Phi lắc đầu.

Lòng bàn tay của anh hướng xuống phía dưới, dừng ở trên cổ cô, như là đang quyến luyến vuốt ve nốt ruồi rất rất nhỏ kia.

Diệp Phi cảm thấy rất ngứa, bàn tay lạnh lẽo của anh bị nhiệt độ cơ thể cô làm ấm lên.

Lê Tiện Nam cúi đầu, hôn lên môi cô dễ như trở bàn tay, một cái tay khác đặt ở trên eo cô, áo len bị vén lên một chút, gió lạnh thổi vào bên trong, cô theo bản năng nhích lại gần về phía người anh.

Diệp Phi nghĩ thầm, ly rượu kia..... Rõ ràng là cô chỉ uống một ngụm nhỏ.

Làm sao lại có thể có tác dụng chậm lớn như vậy, làm cho cô có loại cảm giác chết đuối không trọng lượng, dựa vào bên cạnh anh, lại như là bắt được một khúc gỗ trôi dạt.

Lê Tiện Nam đỡ lấy eo cô, lòng bàn tay của anh cũng lạnh, nhưng cô lại cảm thấy rất nóng, chậm rãi cảm giác được tay anh cũng đang nóng lên.

Cá trong hồ nước chậm rãi bơi, khi thì nhảy lên một cái, bắn bọt nước bay ra xung quanh.

Tiếng bọt nước cũng trở nên rất dịu dàng.

Trong hồ nước phản chiếu bóng dáng của bọn họ, oxy của cô bị rút sạch, bóng dáng trong nước là thật, cô lại cảm thấy nụ hôn này thiên miên không chân thật.

Đêm mùa đông lạnh lẽo làm cho người ta tỉnh táo, nhưng cô lại sẵn sàng chết đuối ở trong nụ hôn dài này.

Là có thể cảm nhận được sự khác biệt trong nụ hôn này, giống như mang theo tình và dự.c vọng thẳng thắn nhất giữa người trưởng thành, cô nhắm mắt lại suy nghĩ, sinh mệnh đã đi qua được một phần năm, là tuổi trẻ, sau này rõ ràng có mấy chục năm nữa — — nhưng cô cũng chắc chắn, rốt cuộc sẽ không bao giờ gặp được một người như Lê Tiệp Nam.

Chỉ có một Lê Tiệp Nam.

Trong một giấc mơ cô gặp năm hai mươi hai tuổi, lý trí làm cho cô tỉnh táo, bản năng làm cho cô chìm đắm.

Biết rõ, giống như Triệu Tây Chính nói — — đừng quá nghiêm túc.

Đáng yêu cũng chỉ yêu một lần, rung động cũng chỉ khi nghiêm túc.

Cũng biết rõ cái giới này của bọn họ rắc rối phức tạp, nhất thời mê luyến có lẽ là quyết định dũng cảm nhất của cô cho đến nay, mà Lê Tiệp Nam, lại tình cờ cũng dịu dàng nuông chiều như vậy.

Lúc Lê Tiệp Nam buông cô ra, khuôn mặt của Diệp Phi nóng lên.

“Vì sao lại nuôi nhiều cá như vậy?” Diệp Phi cố ý chuyển đề tài, ngửa mặt hỏi anh.

“Có lẽ là hâm mộ ký ức chỉ có bảy giây của cá.

” Lê Tiệp Nam cũng tùy ý mà đáp một câu, thật sâu trong đáy mắt bị một chút cảm giác say rượu ngập tràn càng sâu tình.

Tay đi theo eo cô dò xét một chút, là tấm lưng thẳng tắp và tinh tế của thiếu nữ.

Anh cong môi, giọng nói cũng làm cho cô chết đuối, “Con người rất

dễ dàng quên gì đó, Phi Phi, tôi sẽ không quên đêm nay, em cũng phải nhớ lâu một chút.

”

“.....”

“Phi Phi, tôi hỏi em ba lần, sau này sẽ không có cơ hội hối hận,” Lê Tiệp Nam nói, “E muốn cái gì tôi đều có thể cho em, những ngày ở bên cạnh tôi, đừng để lại tiếc nuối.

”

Muốn cái gì đều có thể cho — — thật ra Diệp Phi biết, không thể muốn cái gì.

Đừng để lại tiếc nuối, như là một câu, căn bản là không có bất kỳ điểm mấu chốt nào.

“Anh trước kia, cũng nói với người khác như thế này sao?” Diệp Phi thật sự biết những lời này rất gây mất hứng, nhưng không nhịn được theo bản năng hỏi một câu.

“Cái gì mà trước kia, ai có thể có lá gan hỏi tôi có cam tâm tình nguyện nghe em nói tạm biệt hay không?” Lúc Lê Tiệp Nam cười rộ lên, giọng điệu cũng ái muội, anh cười vuốt ve cổ cô, vừa cúi đầu, đôi môi đã lập tức dán vào bên tai cô, tê dại ngứa ngáy, anh thấp giọng nói, “Buổi tối nói cho em, em còn nhớ rõ không?”

“Anh nói như vậy nhiều.....”

“Kiếp trước là người yêu kiếp sau mới có thể vừa gặp như đã quen, tôi cũng không có bản lĩnh lớn làm hoàng đế như kiếp trước, kiếp này thích nhiều người như vậy,” Ngón cái của Lê Tiệp Nam cọ vào cánh môi cô, nói, “Ở bên cạnh tôi, em là duy nhất, tôi cũng hy vọng em nhớ rõ em hai mươi hai tuổi, nhớ rõ trong sinh mệnh năm hai mươi hai tuổi của em có Lê Tiệp Nam.

”

Năm nay Lê Tiệp Nam ba mươi hai tuổi, cuộc sống của anh cũng giống như cô theo khuôn mẫu, anh chán ghét hiện thực, chán ghét

rất nhiều chuyện và con người, trong lòng còn lại một phần trăm hy vọng vào cuộc sống, cho đến ngày nọ, trong đám người thoáng nhìn, cô thẳng thắn lại sạch sẽ, anh lấy tất cả dũng khí và ngoại lệ, tất cả đều cam tâm tình nguyện dành cho cô.

.

Chương 11: 11: “vừa Rồi Tôi Hút Thuốc Có Thể Hôn Chúc Ngủ Ngon Được Không”

Diệp Phi cũng bắt đầu đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam bắt đầu từ sau Tết Dương lịch năm đó.

Cái chữ “theo” này thật sự rất vi diệu, anh đi đâu, đều sẽ hỏi ý kiến của cô, cô có thời gian rảnh rồi, thì anh sẽ đến đón cô, còn cô không rảnh, buổi tối sẽ gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho cô.

Đây rốt cuộc là quan hệ người yêu hay là loại quan hệ gì, Diệp Phi cũng không muốn có một đáp án tiêu chuẩn.

Sau Tết Dương lịch, cuộc sống của Diệp Phi lại bận rộn, một bài luận văn phải nộp, một là thực tập làm một quyển sách phải đuổi theo kịp quá trình, Diệp Phi bận rộn quay như con quay.

Có mấy lần Lê Tiện Nam không gọi điện thoại, kết quả sau khi cô hết bận thì thường là hơn mười một giờ đêm, dưới lầu có một chiếc xe màu đen đỗ ở đó.

Bà Triệu còn đang ở trên núi chưa trở về, Diệp Phi có nhìn thấy chiếc Bentley trong ngõ nhỏ vài lần, có hơi lo lắng, đặc biệt là mỗi lần đều có mấy người đàn ông ở ngoài xe chờ gọi điện thoại, Diệp Phi suy diễn ra không biết bao nhiêu tiểu thuyết và tình tiết trong phim, ban ngày trở về, hỏi bà cụ ở cửa, bà cụ thích tám chuyện như vậy cũng giữ kín như bưng.

Diệp Phi cũng không hỏi lại nữa, đi theo Lê Tiện Nam trở về Đàn Cung Tây Giao mấy lần.

Nhà ở Tây Giao còn trống trải hơn phòng khách sạn ngày đó, trong nhà vẫn không có nước ấm, tủ lạnh chỉ dùng để bỏ đá, Lê Tiện Nam gọi cơm cho cô, Diệp Phi ôm máy tính cũng không quấy rầy anh, chỉ ngồi ở trong phòng khách sửa lại bản thảo.

Cô còn không biết Lê Tiện Nam đang làm gì — — hiểu biết về anh vốn dĩ rất ít, chỉ là người giống như anh, hình như từ khi ra đời cũng đã đứng trên đỉnh La Mã.

Lê Tiện Nam ngồi trên sân thượng, hai chân tùy ý đặt trên bàn thấp bằng kính.

Thờ ơ nghe La Thịnh sắp xếp cho anh — — La Thịnh là thư ký của ba anh.

La Thịnh quy quy củ củ liệt kê một hai ba, cũng nhận thấy được Lê Tiện Nam thất thần, anh ta lại nói một câu, “Vây, tôi sẽ gửi mail cho anh, thời gian đều đã được định sẵn tôi sẽ liệt kê dựa theo trình tự cho anh.

”

— — Thật trung thành, đúng là thư ký có trách nhiệm.

Lê Tiện Nam không trả lời, điện thoại ném ở trên bàn, tiện tay bưng ly thủy tinh trên bàn lên, viên đá va vào thành ly, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Mấy ngày nay Lê tổng tham gia hoạt động ở nước ngoài, có cái văn kiện và lễ ký kết hợp đồng cần anh phải.....”

Lê Tiện Nam hơi dựa vào trên ghế mây, tay chống ở trên huyệt Thái Dương.

“Còn nữa, ba tháng nữa là bữa tiệc gia đình, Lê tổng bảo tôi nhắc nhở anh, đừng quên dành ra thời gian trở về một chuyến.....”

La Thịnh đã gửi bản nháp sang trước cho anh, đọc một cách máy

móc theo sách vở.

“Nếu tôi không có thời gian thì sao?” Lê Tiệm Nam chầm biếm thuận miệng hỏi một câu.

“Lê tổng nói, nếu anh không trở lại, vậy thì trước bữa tiệc gia đình một ngày sẽ cho phu nhân gọi điện thoại thông báo cho anh, ngày đó không được ở cùng con trai của Triệu tổng gây rắc rối rồi bị đăng tin, ngày đó lịch trình của anh phải bảo Kha Kỳ gửi cho tôi.

”

Lê Tiệm Nam cảm thấy thật sự thú vị.

“Tôi là con của ông ta hay là cấp dưới của ông ta?”

“.....” La thịnh không ngờ Lê Tiệm Nam sẽ hỏi một câu như thế này, đáp lại là sự im lặng.

Anh nhìn thoáng qua cửa kính sát đất.

Cô gái Diệp Phi kia vẫn còn ngồi trên sofa, đối diện với máy tính lạch cạch viết cái gì đó, Lê Tiệm Nam uống một ngụm rượu, rượu bị viên đá biến thành một loại cảm giác lạnh thấu xương, suy nghĩ của anh tan ra.

Hôm nay Diệp Phi cũng vừa tan tầm, anh đã đợi hai ba tiếng đồng hồ ở dưới công ty cô — — Triệu Tây Mi còn cười nhạo anh, thế nào, cái tà quy chính à? Em đợi.

Lê Tiệm Nam lười biếng cười nhạt một tiếng, anh đã tà từ khi nào? Triệu Tây Mi vỗ tay bốp bốp qua điện thoại, “Anh đừng nói với anh trai em là em ở đâu, em cũng sẽ giữ bí mật cho anh.

”

Lê Tiệm Nam nhìn Diệp Phi ngồi bên trong, báo cáo của La Thịnh đã kết thúc, sợ anh hỏi lại, lập tức cúp máy, giây tiếp theo, một email

được gửi đến.

Căn bản là anh cũng không muốn xem, ánh mắt dính ở trên người Diệp Phi ngồi trong kia, hôm nay Diệp Phi mặc một cái áo len màu xanh xám, vạt áo có hơi rộng, một đoạn nhỏ được nhét vào trong lưng quần jean, lộ ra vòng eo mềm mại và tinh tế.

Bỗng nhiên suy nghĩ của Lê Tiện Nam lại bay lung tung — — anh đã đợi hai ba tiếng đồng hồ ở dưới công ty của cô, chờ đợi có lẽ chính vì một khoảnh khắc như vậy, nhìn cô ngồi ở đó, không hiểu sao lại rất có sức trấn an.

Diệp Phi chưa ăn tối, trong phòng khách có một quả táo, cô cầm lên đi vào phòng bếp rửa sạch trước, nước cũng lạnh, Diệp Phi chỉ rửa quả táo, tay đã bị đông lạnh tê dại.

Cô vừa quay đầu lại, Lê Tiện Nam đã đi từ bên ngoài vào, trên người còn dính một chút hơi lạnh, nhìn thấy tay Diệp Phi hơi ửng đỏ, anh duỗi tay tắt vòi nước, kéo tay cô đặt ở trong lòng bàn tay, “Sao lại lạnh như thế?”

“Nước quá lạnh.

”

Diệp Phi muốn rút ra, Lê Tiện Nam không buông ra, quả táo bị anh đặt ở trên bàn, đầu ngón tay của anh cũng lạnh lạnh, anh sờ sờ, dứt khoát bao bọc cả hai tay của cô lại chà xát, Diệp Phi cười, nói, “Còn không bằng uống chút nước ấm, tủ lạnh của anh có quá nhiều đá.

”

“Bình thường tôi chỉ trở về đây nghỉ ngơi mà thôi,” Lê Tiện Nam nói, “Rồi lại cho mấy con cá đó ăn một chút.

”

“Có phải là những con cá đó rất khó ăn không?” Diệp Phi chỉ nhớ rõ khi còn nhỏ Diệp Đồng đã từng nuôi cá vàng nhỏ, nhưng mà chưa được mấy ngày đã chết, có người nói là nước không tốt, đổi qua đổi

lại rất nhiều lần, đều không nuôi sống được.

“Cũng tạm được,” Lê Tiện Nam nhéo nhéo bàn tay cô, tay cô cuối cùng cũng chậm rãi ấm lên, “Không có nước ấm, tay của tôi cũng khá tốt, đúng không?”

Cũng đúng lúc này, bữa ăn khuya được đưa đến, Diệp Phi nói, “Anh ăn trước đi, tôi còn có một phần bản thảo còn chưa sửa xong.

”

“Rất phiền phức?” Lê Tiện Nam đúng lúc xách đi vào, thấy Diệp Phi lại ngồi ôm máy tính bắt đầu làm việc.

Kỳ thật sau khi cô nói xong câu này hậu tri hậu giác mới cảm thấy không ổn lắm — — đã hơn mười hai giờ, Lê Tiện Nam đón cô đến đây, tất nhiên không phải muốn nhìn cô vùi đầu vùi những thứ này.

Lê Tiện Nam đặt bữa ăn khuya đặt ở trên bàn trà, nói, “Em cứ sửa của em đi.

”

“Được,” Diệp Phi nhìn thoáng qua, trong hộp cơm đều là một ít hải sản, được chế biến cẩn thận, “Chất lượng phần sau của bản thảo không tốt lắm, nhà xuất bản bên kia trả lại, thay đổi rất nhiều.

”

“Tác giả đâu?” Lê Tiện Nam nhìn thoáng qua màn hình của cô, chữ dày đặc, trong túi còn có một xấp giấy in, mặt trên có một vài chỗ đánh dấu đỏ.

Diệp Phi nói, “Là bản thảo sủng, mua đứt bản thảo rồi đăng dưới tên của một tác giả khá nổi tiếng.

”

Lê Tiện Nam gạt đầu, mang bao tay lột tôm.

Diệp Phi cảm thấy mình ở chỗ này nói chuyện công việc với anh có hơi quý dè..... Một tháng cô chỉ có thêm một ít tiền, cô lại nói với anh những chuyện vụn vặt lông gà vỏ tỏi về công việc của mình.

“Thích nghề này?”

“Cũng tạm được, chỉ là..... Ừm, tôi tốt nghiệp khoa văn học, về sau đi làm kế toán hay làm nghề khác sẽ cảm thấy không phù hợp với chuyên ngành của mình.

”

“Có cảm thấy vui khi làm việc không?”

“Có chênh lệch với suy nghĩ của tôi, hơn nữa lãnh đạo có hơi kỳ cục.

” Diệp Phi thành thật trả lời, “Nhưng tôi cảm thấy cũng được, dù sao thì cũng không có công việc nào hoàn mỹ.

”

“Lãnh đạo kỳ cục mỗi ngày đều bắt em phải tăng ca đến mười một giờ?” Lê Tiệp Nam cười, “Tốt xấu gì cũng tốt nghiệp Đại học YẾN Kinh, đừng đánh giá thấp mình như vậy chứ, công việc này — — đã từng nghe một câu này chưa?”

Tay gõ bàn phím của Diệp Phi dừng một chút, quay đầu nhìn anh, Lê Tiệp Nam đeo bao tay lột tôm, đây là một đôi tay sống trong nhung lụa, đường cong thon dài, gợn cảm trắng lạnh, lúc Diệp Phi nhìn, luôn cảm thấy này đôi tay phải luôn đi với đồng hồ đắt tiền hoặc là cây bút được chế tác thủ công cầu kỳ.

Anh chớp mắt, bóng dáng lạnh lùng mà ấm áp.

Cô nhớ tới lời Triệu Tây Mi nói trước đó không lâu — — anh đối mỗi người đều hờ hững, đối mỗi người đều thích.

Nhưng cô lại cảm thấy không hoàn toàn đúng, hờ hững chỉ là bề ngoài của anh, là chưa từng có người nào đi vào thế giới của anh.

Anh đối với cái gì cũng thích, đó cũng chỉ là giáo dưỡng và sự lịch sự

mà thôi, thứ mà anh thích rất ít.

“Nói cái gì?”

“Cây di chuyển thì chết, người di chuyển thì sống.

Cuộc sống đã rất không dễ dàng, chọn lựa, dù sao cũng phải tìm được thứ gì đó làm cho mình nhẹ nhàng vui vẻ mới có thể vượt qua được,” Lê Tiện Nam lật một con tôm xong, đưa tới bên miệng cô, “Há miệng.

”

Bỗng nhiên Diệp Phi cảm thấy, hình như mình cũng có một chút ngoại lệ.

Ngoại lệ cái từ này, có vẻ như có một loại ấm áp độc quyền.

“Vậy còn anh, có phải nuôi cá sẽ làm cho anh nhẹ nhàng vui vẻ không?” Diệp Phi ngoan ngoãn há miệng.

“Nuôi cá cũng là giết thời gian mà thôi, nói vui vẻ thật sự, cá nào có em đâu.

”

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, khi nói chuyện lại lật một con đưa qua, giọng điệu cũng rõ ràng là mang theo hơi ấm, tự nhiên mũi Diệp Phi lại cảm thấy chua xót.

Ngày đó, Diệp Phi thức đêm sửa lại toàn bộ phần sau của bản thảo, Lê Tiện Nam ở bên cạnh cô, sau đó chắc là anh cảm thấy buồn ngủ, nhưng cũng không nói gì cũng không quấy rầy cô.

Sau khi Diệp Phi xong việc thì vô cùng bận rộn.

Lê Tiện Nam đuổi cô đi rửa mặt, Diệp Phi do dự vài giây — — trong nhà anh không có bất kỳ quần áo giày nào của phụ nữ, ngày đó sau

khi Diệp Phi tới, treo thêm không ít đồ ngủ của phụ nữ, cũng không biết cô dùng sản phẩm rửa mặt nào, Lê Tiện Nam cho người mua phần lớn những thứ có mùi mâm xôi ở trên thị trường.

Sau đó Diệp Phi lại đến, phát hiện mấy thứ này, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thật những thứ này, hai người bọn họ cũng chưa từng làm rõ ràng, chỉ là anh đối với cô luôn có loại nuông chiều không hề có điểm mấu chốt.

Diệp Phi do dự nhiều lần, áo ngủ là quần áo tay dài, cô gõ gõ cửa phòng Lê Tiện Nam.

Anh cũng không bắt cô ngủ ở chỗ nào, cô chọn phòng cho khách.

Nhưng cô chỉ là, hôm nay, rất tham luyện những nhu tình đó của anh.

Lê Tiện Nam quả nhiên còn chưa ngủ, dựa vào cạnh giường hút thuốc, điện thoại bên cạnh truyền đến tiếng ê ê a a hát tuồng, rất nhẹ, trong làn sương khói xám xịt, sườn mặt và bóng dáng của anh vô cùng hờ hững.

Diệp Phi đứng ở cửa, anh nhìn cô, cong mắt cười, sự hờ hững vừa rồi tan thành mây khói.

Lê Tiện Nam cũng không rõ, duỗi tay ra vỗ vỗ chỗ chần bên phải, Diệp Phi ngoan ngoãn đi đến, ôm chần nằm xuống, “Sao anh còn chưa ngủ, anh nghe cái gì vậy?”

“Kịch Hoàng Mai, không có gì.

” Lê Tiện Nam tiện tay tắt đi, trong phòng rất yên tĩnh, anh dập tắt điếu thuốc, hỏi cô, “Khó thở không?”

“Không, khá thơm.

”

Diệp Phi nằm ở bên cạnh anh mở to mắt nhìn anh, còn cố ý ngửi ngửi, cũng không biết vì sao cái mùi thuốc lá này, mang theo một chút vị đắng của thuốc Đông y.

Luôn luôn không biết vì sao, trên người anh có loại mùi hương dễ ngửi, là một loại lạnh lùng gợi cảm.

Lê Tiện Nam cười, đưa tay tắt đèn, trong phòng chìm vào bóng tối, mép giường rung chuyển một chút.

Lê Tiện Nam dựa sát lại đây — — đầu tiên là tay anh ôm ôm lấy eo cô, cách lớp áo ngủ bằng lụa mỏng manh, dán vào trên làn da ở bên hông, lòng bàn tay lạnh lẽo của anh đang chậm rãi tan chảy.

Hô hấp trong đêm tối dày đặc lướt qua làn da trên cổ cô, mẫn cảm lại trêu chọc, Diệp Phi cảm thấy có một giây như vậy — — cơ thể và linh hồn chia làm hai, một phần trầm luân theo bản năng, một phần tỉnh táo nhắc nhở chính mình.

Lê Tiện Nam lại cũng cũng không hỏi cô cái gì, tay đặt ở trên eo cô, sau đó tìm được tay cô, lòng bàn tay ấm áp chui vào khe hở giữa từng ngón tay cô, rất nhẹ nhàng nắm lấy.

Nhịp tim Diệp Phi đập như sấm.

“Ngày mai mấy giờ dậy?”

“Bảy giờ đi.

” Giọng nói khô khốc — — biết rõ anh là một vũng bunn, nhưng vẫn không nhin được chìm vào.

Đều là người trưởng thành rồi, sẽ luôn hiểu được một vài đạo lý lui tới.

Ngón tay của Lê Tiện Nam không quá thành thật, nắm tay cô lắc lắc,

“Nghĩ cái gì vậy.

”

Giọng nói nhàn nhã, chọc thủng suy nghĩ miên mang của Diệp Phi.

“Anh.....” Diệp Phi quần bách không chịu nổi, may mà đã là đêm khuya.

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, cơ thể của cô có hơi căng ra, bị anh nắm trong lòng bàn tay ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám, anh làm sao lại không nhìn ra.

“Phi Phi,” giọng nói của anh ở bên tai cô, giống như một buổi đêm triền miên lưu luyến, “Xem tôi là cái gì?”

“Không có.....”

“Tôi cho em cơ hội này để từ từ tìm hiểu về tôi, ngày nào đó cảm thấy không vui nữa, còn có một chút do dự,” Lê Tiệp Nam móc lấy đầu ngón tay cô, tay cô cũng có hơi lạnh, bị anh nắm chặt, chậm rãi nóng lên, giọng nói của anh càng trầm thấp và mềm mại hơn cả đêm dài, “Được không?”

Giọng điệu buồn ngủ, trời sinh giống như lời nỉ với thâm tình với người yêu, đem thế giới của cô phủ một lớp sương mù ẩm ướt kéo dài lê thê.

Một bên là trái tim hồn nhiên mãnh liệt của cô, một bên là cái sự lạnh lẽo và tình táo của thế giới này.

Chắc chắn là cô cam tâm tình nguyện.

Là cam tâm tình nguyện rơi vào mà đêm xinh đẹp và nhẹ nhàng này.

Diệp Phi dịch về phía anh, Lê Tiệp Nam duỗi tay ra ôm lấy eo cô, để cô kề sát vào anh.

“Lê Tiệp Nam, có phải anh vẫn luôn rất không vui không?” Diệp Phi thấp giọng hỏi một câu.

Lê Tiện Nam nhắm mắt lại, đường nét ở trong khuôn mặt trong đêm tối rất sâu rất rõ ràng.

“Cuộc sống làm gì có cái gì là dễ dàng, trên đời có trăm vị, mỗi người ai cũng có lúc trải qua chua ngọt đắng cay, em ngàn vạn đừng nghĩ làm tôi vui vẻ mới ở bên cạnh tôi.

” Lê Tiện Nam mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Diệp Phi.

Trong đêm tối, mái tóc dài của Diệp Phi xõa ra, đôi mắt nhìn anh, cảm xúc gì cũng không giấu được, anh cũng phát hiện — — cô nói cái gì, anh cũng đều tình nguyện lắng nghe.

Nói về luận văn nhàm chán, nói lãnh đạo kỳ cục, tùy tiện nói cái gì cũng được, không làm gì cũng được.

“Gặp gỡ em, cũng coi như là thỏa mãn rồi.

” Lê Tiện Nam xoay người lại, ôm cô về lại, một đoạn eo tinh tế, mềm mại lại ấm áp.

Anh có chút tâm tư xấu xa, mở mắt ra, đôi mắt hai mí bởi vì buồn ngủ mà trở nên rất sâu rất sâu, lúc cười rộ lên, rồi lại quấy rầy lòng người, làm cho người ta hòa tan ở trong đêm tối, tay anh nhẹ nhàng đặt ở trên eo cô, không nặng không nhẹ nhéo vài cái, giọng điệu mỉm cười, nói, “Vừa rồi tôi hút thuốc, có thể hôn chúc ngủ ngon được không?”.

Chương 12: 12: Nụ Hôn Bất Ngờ

Diệp Phi bị Hoàng Linh áp bức có hơi hung dữ, một bản thảo bị trả về lại phải thay đổi bảy tám lần, thật ra Lê Tiệp Nam có để ý đến, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là bản thảo kia sau khi đã được Diệp Phi chỉnh sửa xong biến thành một phiên bản khác.

Lúc Diệp Phi đi rửa mặt, Lê Tiệp Nam ngồi ở trên sofa lật xem bản thảo cô in ra, tùy ý lật mấy trang, phía dưới chính là luận văn của Diệp Phi.

Lê Tiệp Nam cầm lấy xem một chút, luận văn in ra hơn mười mấy trang, nhìn ra được ý đồ của cô ở trong đó, bản thảo kia, rõ ràng là bị cô sửa thành đầu chó nổi đuôi chồn.

Lê Tiệp Nam ước lượng vu.ốt ve xấp giấy kia một chút, thất thần vài giây, nhìn đồng hồ, gửi tin nhắn cho Triệu Tây Mi.

Không lâu sau, Triệu Tây Mi đã gửi tới một chuỗi địa chỉ và thời gian.

Diệp Phi bận rộn cả ngày, buồn ngủ không chịu nổi, dúi vào trên gối là đã ngủ thiếp đi, lúc Lê Tiệp Nam quay về ngủ, Diệp Phi chống đỡ tinh thần dịch về phía đối diện anh.

“Buồn ngủ thì cứ ngủ.

” Lê Tiệp Nam đi vòng qua bên cạnh cô, tùy ý mà vu.ốt ve mái tóc dài của cô.

Mái tóc màu đen nhuộm màu bóng đêm, mềm mại luồn vào từng khe

hở giữa ngón tay anh, chạm vào giống như một con mèo ngoan ngoãn.

“Em nói em bận rộn thành như vậy.....” Giọng nói của Lê Tiệp Nam có chút lười nhác, nói, “Em muốn cái gì?”

Diệp Phi lấy lại tinh thần, trong lòng cũng áy náy, mấy lần cô đến này đều là đang bận rộn với công việc của mình, cho nên có hơi thờ ơ với anh, vốn dĩ hẳn là một mối quan hệ không tính là công bằng, kết quả là tất cả cán cân đều nghiêng về phía cô, cô muốn trả lại một ít, nhưng lại phát hiện anh gần như đã đặt toàn bộ cán cân đè lên người cô, làm sao có thể qua lại được.

“Lý tưởng của tôi, hẳn là ở lại Yến Kinh đi, sau khi tốt nghiệp phải kiếm được thật nhiều tiền, mua một căn nhà.

”

“Nhà cửa chính là thứ mà em theo đuổi suốt đời?” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, cũng thật sự cố ý nói chuyện với cô.

“Đúng vậy, với loại người dân chúng bình thường như chúng tôi, cũng chỉ muốn một căn nhà.

”

“Muốn chung cư nào, tôi tranh thủ thời gian đưa em đi xem một chút.

”

Lời này vừa thốt ra, lúc đầu Lê Tiệp Nam nói còn không quá coi trọng chuyện này, kết quả sau khi dứt lời, người trong lòng ngực im lặng một lúc.

Lê Tiệp Nam cúi đầu nhìn, Diệp Phi ngửa mặt nhìn anh, đôi mắt này thật sự sạch sẽ, đôi mắt hạnh xinh đẹp, hai mươi mấy tuổi, cùng với một chút ánh đèn ấm áp ở đầu giường, vô cớ làm cho trái tim của anh trở nên mềm mại.

“Tôi không cần,” Diệp Phi nói, “Anh không cần làm những thứ này vì tôi, tựa như mấy ngày trước anh nói, đừng làm những thứ này vì tôi, nếu như anh bắt buộc phải làm, đến lúc đó nhờ anh giảm giá cho tôi là được.

”

Lê Tiện Nam cười cười, ngón tay luồn xuống phía dưới, tinh tế vuốt ve quá đường cong ở thắt lưng cô, mềm mại, còn có vòng eo say đắm lòng người.

“Được.

” Lê Tiện Nam đáp một tiếng.

Đoạn đối thoại này cũng không có sau đó — nói thêm gì nữa, cũng sẽ không quá vui vẻ.

Vấn đề “Em muốn cái gì” này, cô chưa bao giờ trả lời, giống như là đã trả lời rất rõ ràng, sẽ đi theo một hướng khác.

Lê Tiện Nam không hỏi, có một số thứ nhìn như dễ dàng, kỳ thật thường càng nặng nề hơn.

Hoặc đơn giản là theo cô ấy một chút, “tình yêu” sao? Cũng có thể dùng một câu trả lời vừa xấu xa vừa đa tình “Tình yêu chỉ được tính khi đang yêu” qua loa lấy lệ, nhưng Lê Tiện Nam chưa từng có ý nghĩ muốn lừa gạt cô một chút nào.

Nhìn đôi mắt sạch sẽ này, Lê Tiện Nam chỉ cảm thấy lồng ngực có hơi nghẹn lại — là bởi vì câu chuyện phát triển, hình như có hơi thoát ra khỏi sự khống chế.

Diệp Phi lại muốn ngủ.

Cũng ngay lúc này, Lê Tiện Nam đột nhiên cử động, anh dựa vào, lúc này lại hỏi ý kiến của cô, đột nhiên tiến đến hôn cô.

Lông mi của Diệp Phi run rẩy, bởi vì buồn ngủ, cảm giác đều trở nên cứng nhắc, chiếc giường mềm mại, bởi vì anh tới gần, mà cô gần như chìm vào trong sự mềm mại cũng như vậy.

Môi răng dây dưa, ngay cả một chút mãnh liệt lúc ban đầu cũng biến thành khúc mắc sau này, một bàn tay mạnh mẽ và ấm áp ôm lấy eo cô, bóng đêm kéo xuống sự ngưng ngừng, ánh sáng nhẹ nhàng của đèn biến thành dụ/c vọng kéo dài.

Lê Tiệp Nam nhìn cô trong ánh sáng mờ lung như vậy, nụ hôn thân mật hôn như thế này cũng giống như từng người đều có tiến và lùi, không nói yêu, không có hứa hẹn — — nhất định là có một loại cảm tình như vậy, là hoàn toàn dựa vào bản năng, ai biết được ai sẽ đi con đường đi riêng của mình?

“Phi Phi, đừng cái gì cũng không cần như vậy, làm cho tôi cảm thấy mình nợ em,” Lê Tiệp Nam nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, vén mái tóc dài có hơi rối tung của cô ra sau, một khuôn mặt và một đôi mắt như vậy, làm cho thế giới vốn luôn hờ hững của anh sinh ra một đóa hồng yêu kiều và quý giá.

Diệp Phi nằm ở trên gối, ánh mắt nhìn anh, khó có thể nhìn thấy anh đã cởi bỏ một chút lạnh lẽo, làn da dưới áo ngủ nóng bỏng, bàn tay cọ vào bên hông cô cũng nóng.

Lạnh lùng, cấm dục, yếu đuối, áp lực, vụn vụn thành một loại khao khát khiến người đắm chìm.

Rồi mọi chuyện anh làm luôn có chừng mực, đối xử với cô tốt như vậy.

Diệp Phi chìm đắm ở trong đôi mắt ẩn chứa tình tứ của anh, bị lạc rất lâu, từ xương quai hàm đến đường cong ở cổ anh, đôi môi mỏng của cô hơi mấp máy, ánh mắt như là một cái hồ sâu.

“Lê Tiệm Nam, anh có buồn ngủ không?” Diệp Phi không trả lời, cô nhẹ nhàng vươn tay ra, như là cố lấy hết dũng khí, eo anh thon chắc ấm áp, cô nhắm mắt lại, “Tôi làm sao mà cái gì cũng không muốn chứ, tôi cảm thấy mình hơi quá đáng, mấy ngày tôi sửa bản thảo anh đều ở bên cạnh đó thôi.

Thời gian của anh chính là tiền bạc đó.

”

Nhìn đi.

Không có đáp án.

Diệp Phi dựa vào bên cạnh anh, cơ thể mềm mại kề sát vào anh, giống như hai người lạnh như băng đang sưởi ấm cho nhau.

Lê Tiệm Nam không nói gì, nhưng rất lâu sau cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Diệp Phi làm sao lại không phải.

Cô mở to hai mắt, nhỏ giọng nói, “Lê Tiệm Nam, anh có phát hiện ra một chuyện không?”

“Cái gì?” Lê Tiệm Nam nghiêng đầu nhìn cô.

Diệp Phi cười rộ lên, lúc đôi mắt cong cong mang theo y cười luôn làm cho anh không dời mắt được, cô như là đang nói một chuyện vui vẻ, “Hình như ba ngày ngày này tôi không dùng nút bịt tai.

”

“.....”

“Bác sĩ Lê, thoát nhìn ở bên cạnh anh vẫn rất hữu dụng.

” Diệp Phi cười dựa vào bên cạnh anh, bàn tay rõ ràng đều đặt ở trên eo anh, còn hỏi anh một chút, “Có thể như vậy sao, lại gần anh hơn một chút.

”

Lê Tiện Nam không nhìn được mà bật cười, duỗi tay ôm cô lại, “Đều tùy vào em.

”

“Đi theo bên cạnh anh, có thể chữa khỏi được thói quen phụ thuộc vào nút bịt tai cũng tốt.

” Cầm Diệp Phi áp sát vào bên cạnh anh, giọng điệu giống như là nỉ non.

Lê Tiện Nam cũng thất thần suy nghĩ...

Thật ra mấy ngày nay anh vẫn tỉnh dậy rất sớm, nhưng cô gái Diệp Phi này ngủ dựa vào anh, gần đây nghỉ ngơi cũng không được đầy đủ, anh cũng không muốn ngồi dậy uống nước đá quấy nhiễu làm cô tỉnh giấc, lúc không ngủ được, trong lòng ngực thêm một cô gái, tóm lại là có sức trấn an.

Diệp Phi mơ màng buồn ngủ, nhưng nhịp tim đập hỗn loạn, lúc ngẩng đầu lên, không cẩn thận đụng phải cằm Lê Tiện Nam, anh cũng mở mắt ra nhìn cô.

Hai người đối diện nhau ở trong đêm tối, thẳng thắn thành khẩn, làm sao anh cảm thấy nợ cô, cô càng cảm thấy giống như là mình kéo anh nhập nhân gian, vấy bẩn lẫn nhau, tình nguyện trầm luân.

Thế giới của cô quá đau khổ, lựa chọn, cũng chỉ có một chút ấm áp này của anh mới làm cô có thêm một chút chờ đợi, cuộc đời rất ngắn ngủi, ở trong mắt anh, lại yêu thế giới này một lần nữa.

“Làm sao vậy?” Lê Tiện Nam hỏi cô, giọng nói vẫn ấm áp như vậy.

Trước kia Diệp Phi chưa từng chủ động — — đột nhiên cô tiến đến gần, hôn lên môi anh một cái rất nhẹ.

“Anh biết không, Lê Tiện Nam, tôi cũng hy vọng lúc tôi ở bên cạnh anh, anh có thể vui vẻ hơn một chút, gió sẽ ngừng, tuyết cũng sẽ tan, có thể là tôi chỉ xuất hiện rải rác vài trang trong cuộc sống của anh,” Diệp Phi bình tĩnh nhìn anh, “Tôi cũng chỉ biết, đêm nay tôi ở bên cạnh anh, có thể ngủ ngon.

”

Cô gái Diệp Phi này, luôn làm cho anh cảm thấy không thể nắm bắt được, nhìn cô trầm luân như vậy, rồi lại cô đơn giữ lại lý trí.

Lê Tiện Nam hít vào một hơi, hương sữa tắm ngọt ngào của quả mâm xôi quanh quẩn giao và hòa với hơi thở của anh, cũng làm cho anh cảm thấy hơi hoang đường.

Cô sạch sẽ và thuần túy, cũng lý trí tinh táo, không nói lời nào sến súa, chỉ là một nụ hôn triền miên, anh đã phải đợi rất lâu để cơn mưa rền gió dữ này dừng lại.

Anh luôn làm việc có chừng mực, tinh táo lý trí, giống như chùa miếu đốt hương, một bên tiêu hao, chán ghét tình yêu, một bên ở trong sương mù lại ngóng trông, rõ ràng sự xuất hiện của cô, anh muốn có qua có lại, nhưng cô lại không, anh cũng là người mệnh không tốt, lại cũng muốn thật sự như cô nói — vận may đều dành cho cô.

Sau lần đó, cũng không ai nhắc lại chuyện này nữa, Diệp Phi bận rộn với công việc, Lê Tiện Nam đến đón cô tan tầm, cũng có mấy đêm muộn như vậy, Lê Tiện Nam hỏi cô, nếu không thì trả lại căn phòng ở ngõ nhỏ Hòe Tam đi, dọn thẳng đến đây.

Diệp Phi lắc đầu, nói, “Tôi cũng không thể luôn ở đây, chỉ là mấy ngày nay, bà Triệu chưa trở về.....”

Lê Tiện Nam cũng không hỏi nhiều, cũng cười nói, “Vây hy vọng em trở về muộn một chút, tôi có thể cho em có được nhiều giấc ngủ yên ổn hơn một chút.

Phi Phi, tiền thuốc này của tôi, em cứ nợ trước đi.

”

Khi đang nói chuyện này, đôi chân dài của Lê Tiệp Nam vắt chéo lên nhau, ngồi ở bên hồ trong sân, ném thức ăn cho cá vào trong hồ, toàn bộ bầy cá Koi đông đúc nhảy lên tranh giành.

Xung quanh mình đều là tiếng nước.

Diệp Phi ngồi ở bên cạnh nhìn anh, trên người anh khoác lên mình ánh trắng tịch mịch, nhìn vào ánh mắt làm cho thời gian đều biến thành một dải ngân hà dày đặc.

Trái tim cô cũng không ngừng nổi lên gợn sóng.

Tình cảm vốn dĩ chính là chuyện hồ đồ, cô nghĩ, ngàn vạn không cần quá tình tảo, nếu như quá tình tảo, thì làm sao có thể bắt được ánh trắng?

Diệp Phi gửi bản thảo cho tổng biên tập Hoàng Linh — — bởi vì thay đổi quá nhiều, sau khi Hoàng Linh xem qua mới có thể gửi lại cho nhà xuất bản.

Trong công ty con kia — — nói một cách chính xác, là không khí trong tổ nhỏ của Diệp Phi có hơi căng thẳng.

Millie thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, tiến đến gần nhỏ giọng nói chuyện với Diệp Phi, “Bà Hoàng muốn ký hợp đồng nhưng bị Tây Mạn từ chối, tổ chúng ta có tiếng keo kiệt, bà Hoàng đã đưa ra tiền nhuận bút giá trên trời cho Tây Mạn là hai trăm ngàn nhưng vẫn bị từ chối một cách dứt khoát, bản thảo trong tay chúng ta tích góp được từ mấy năm trước, trên bản không làm ra sách mới nào — — còn phải trông cậy vào tổ tiểu thuyết khác.

”

Kỳ thật Văn hóa Day and Night là công ty văn học tương đối nổi tiếng

ở trong nước, lúc ấy Diệp Phi đến đây ứng tuyển, một là bởi vì chắc chắn mình thích văn học tương quan, thứ hai chính là lúc ấy lúc đến ứng tuyển, kỳ thật không có nhân sự, là tổng biên tập Hoàng Linh tự mình gặp mặt cô.

Hoàng Linh trong ngành cũng coi như là một vị tổng biên tập ngôi sao, đã tìm ra được một vài tác giả khá nổi tiếng, năm 2013 tiểu thuyết thanh xuân đang trỗi dậy, Lộc Phan Đạt chính là một trong số đó, sau khi xuất bản ra một quyển sách yêu thầm thì trở nên nổi tiếng, từ đó về sau chất lượng tác phẩm cũng không tính là quá tốt.

Diệp Phi cũng là sau này đến đây mới biết được, bút danh Lộc Phan Đạt này bút danh đã biến thành công cụ kiếm tiền của công ty, mua bản thảo sủng với giá thấp, sau đó nhét vào cái này bút danh này rồi xuất bản.

Trước mặt người khác, Hoàng Linh là một tổng biên tập văn học nhiệt tình, yêu đời, nhưng ở sau lưng, càng giống một nhà tư bản dính mùi tiền, vô cùng cố trách nhiệm đối với biên tập, thậm chí còn muốn các cô tăng ca đến mười một mười hai giờ, có một số bản thảo chất lượng rất tốt căn bản không ký, lý do đều là tác giả không có danh tiếng, ngược lại đi mua một vài bản thảo sủng nhét vào dưới bút danh của công ty.

Mà những bản thảo bị Hoàng Linh từ chối đó sau này bị công ty khác xuất bản thì doanh số bán ra không tệ, Hoàng Linh lại trách các cô lúc ấy sao lại không khuyên nhủ chị ta.

Nói không cảm thấy mất mát và hụt hẫng, khẳng định là giả.

Diệp Phi cũng rất cô đơn, thực tập mấy tháng, một quyển sách cũng không được làm, sách yêu thích thì đều bị Hoàng Linh giết chết, ngược lại vẫn luôn vì một quyển tiểu thuyết không ra gì mà lật qua lật lại để sửa chữa.

Cũng trong ngày hôm nay, Hoàng Linh gọi Diệp Phi vào văn phòng.

Tâm trạng Hoàng Linh khá tốt, bảo Diệp Phi ngồi xuống, sau khi rót cho cô một ly nước trái cây, hỏi han ân cần một lượt xong, “Phi Phi, gần đây tăng ca cũng không có cách nào, cô phải thông cảm cho công ty, văn học thanh xuân bây giờ khó làm.

”

Diệp Phi gật đầu, Hoàng Linh tiện đà khen ngợi, “Tôi thấy cô sửa lại bản thảo kia cũng không tệ, nhưng mà lần này hẳn là lần đầu tiên cô viết những thứ đó đúng không? Vẫn còn hơi non nớt, tôi đã từng dẫn dắt rất nhiều tác giả nổi tiếng, có thể đưa lời khuyên cho cô, công ty chúng ta vừa vặn muốn xây dựng kinh doanh một bút danh mới, ảnh hưởng của Văn hóa Day and Night của chúng ta vẫn còn, như vậy đi, nếu không cô trở về suy nghĩ một chút, sau đó chúng ta trao đổi lại?” Ngày đó sau khi Lê Tiện Nam đến đón cô, nhìn thấy tâm trạng của cô nặng nề, vừa lái xe đưa cô đi ăn cơm, vừa hỏi cô.

Sau khi nghe Diệp Phi nói hết, Lê Tiện Nam mỉm cười, “Công việc này của em tôi không phán xét nhiều lắm, tới trước hết cũng không nói đến danh tiếng, nếu không em suy nghĩ lại, em thích cái nghề này hay là thích công ty này?”

Ngày đó Lê Tiện Nam đưa cho cô một ly latte nóng, latte cũng không hề đắng một chút nào, ấm áp, cầm cái ly, cũng làm ấm lòng bàn tay cô.

Diệp Phi cầm ly cà phê, quay đầu nhìn Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam nhận ra được, cũng chuyển mắt nhìn cô, ánh mắt nhẹ nhàng lại trầm tĩnh.

“Cuối tuần có rảnh không?” Lê Tiện Nam hỏi cô.

“Có, thứ bảy này tôi không tăng ca nữa.

” Diệp Phi hỏi, “Làm sao vậy?”

“Dẫn em đến chỗ này.

Chương 13: 13: “phi Phi Em Có Thể Xem Đây Là Ngoại Lệ”

Lúc Lê Tiệp Nam hỏi cô là thứ hai, Diệp Phi tính toán ngày, đánh dấu vào ngày thứ bảy trên lịch để bàn ở phòng làm việc.

Đến thứ ba, Hoàng Linh tag Diệp Phi ở trong nhóm công việc, đã gửi cho cô một dãy địa chỉ, bảo cô ngày mai đến xưởng in để ký tên cho cuốn sách mới của Lộc Phan Đạt.

【Hoàng Kiên Kiên: @Diệp Phi, đã gửi chữ ký của Lộc Phan Đạt cho cô rồi, ngày mai đi so sánh rồi ký, 3000 cuốn, tám giờ sáng đến đó.

】

Sau đó gửi đến một chữ ký ở trong nhóm, Diệp Phi nhấn mở hình ảnh — — nhớ kỹ trước, là Lộc Phan Đạt viết chữ mảnh xinh đẹp, Diệp Phi chưa bao giờ biết tác giả này đến tột cùng là trông như thế nào, tài khoản Lộc Phan Đạt cũng là Hoàng Linh đang hoạt động.

Tác giả này, giống như một quyển sách yêu thầm sau khi xuất bản thì không có tin tức gì nữa, toàn bộ tác phẩm sau đó đều là bản thảo sủng.

Lúc trước Millie nói, bút danh mới của Lộc Phan Đạt là Tây Mạn, cô tìm kiếm ở trên Weibo, chỉ có một tài khoản mà thôi, ra một quyển truyện tình yêu ngọt ngào hằng ngày, fans đã có mười mấy ngàn người, nhưng một tài khoản Weibo cũng không có.

Diệp Phi bởi vì muốn dậy sớm đi đến xưởng in ký tên, cho nên ngày đó sau khi Lê Tiệp Nam đến đón cô cùng nhau ăn cơm, Diệp Phi nói,

“Anh đưa tôi về ngõ nhỏ Hòe Tam đi, ngày mai chắc là hơn sáu giờ tôi đã phải dậy rồi, tôi thấy xương in quá xa.

”

Lê Tiệp Nam cũng không cự tuyệt, từ lúc này, còn mười ngày nữa là đã đến tết.

Xe chạy ở trên đường cái, nhìn thấy có công nhân treo đèn lồng đỏ ở cả hai bên đường.

Lúc Lê Tiệp Nam chờ đèn đỏ hỏi cô, “Tết này đã có dự định gì chưa?”
“Vẫn chưa biết.

” Diệp Phi nói đến đây lại bất giác có hơi lo lắng.

Lê Tiệp Nam liếc mắt nhìn cô một cái, Diệp Phi cũng không quá dĩnh anh, đoán chừng có thể tết cũng sẽ rất bận rộn như anh.

Nhưng cô không dĩnh người như vậy, thái độ như gần lại như xa, làm cho Lê Tiệp Nam mất tập trung trong mấy giây.

Xe phía trước chắc là một tài xế mới, đã hết đèn đỏ nhưng vẫn rề ra chưa chạy đi, xe phía sau liên tục bấm còi, có một chủ xe Audi hạ cửa sổ xe chửi bới người đó bằng giọng Bắc Kinh.

Diệp Phi đi phía trước cũng nhìn thoáng qua, tay Lê Tiệp Nam tay đặt ở trên tay lái, một đôi tay sống trong nhung lụa, giống như chủ nhân của nó trời sinh đã mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Có vẻ như nó nên được để nói về một cái gì đó.

Cô do dự vài giây, cảm thấy quan hệ của hai người dường như cũng không giống như vậy.

“Vây..... Tôi có kế hoạch gì, tôi sẽ nói trước cho anh.

” Diệp Phi mím môi, nói một câu.

“Được.

”

“Đến tết anh sẽ rất bận rộn sao?” Diệp Phi cố ý nói chuyện với anh, thấy tâm trạng của anh không tốt lắm.

“Cũng không có gì quá bận rộn, về nhà mấy lần, đánh bài với Triệu Tây Chính,” Lê Tiệp Nam thường thường là một bộ dạng lười nhác, dựa vào trên ghế lái, giọng Bắc Kinh trầm thấp vô cùng có cảm giác.

Diệp Phi nhìn anh, bỗng nhiên cũng nhớ tới lần nào đó, hơn mười hai giờ đêm còn đang chỉnh sửa bản thảo, Lê Tiệp Nam chỉ nằm ở bên cạnh, thỉnh thoảng nói với cô vài câu.

“Mệt mỏi thì đừng chịu đựng, công việc gì khiến em phải liều mạng như vậy, tăng ca đến giờ này, phải trả biết bao nhiêu tiền làm thêm giờ đây.

” Sau một lúc, anh lại duỗi tay sang gập laptop của cô lại.

Diệp Phi buồn ngủ đến nỗi không mở mắt ra được, bên cạnh có một chai thuốc nhỏ mắt bạc hà.

Ngày đó vô cùng buồn ngủ, Lê Tiệp Nam chống người ngồi dậy, giường lớn rung chuyển một chút, nhỏ thuốc nhỏ mắt cho cô, mí mắt chưa xót mơ hồ.

Lê Tiệp Nam tiến đến gần, ngón tay thon dài nhéo khuôn mặt cô lắc lắc, mỗi một câu nói bằng giọng Bắc Kinh đều mang theo một loại nuông chiều không thể không chế được, khiến cho người ta chìm xuống, “Ôi trời, buồn ngủ như thế này, mèo con buồn ngủ..... Nhìn xem Phi Phi của chúng ta mệt mỏi rồi.

”

Đó cũng là một trong số ít lần anh trực tiếp ép Diệp Phi đi ngủ.

Ngày đó cơm tối được giao đến Tây Giao, Diệp Phi đi vào phòng bếp rửa cam, mở vòi nước, nước chảy ra lại là nước ấm.

Cô gần như sẽ không hỏi anh kiểu như là, nước này được thêm máy nước nóng từ khi nào, cũng giống như là không thể nào tìm ra được.

Anh cũng không hề nói gì, giống như đèn đường ở ngõ nhỏ Hòe Tam, giống như nhà anh đột nhiên thay đổi có nước ấm.

Diệp Phi rửa sạch cam, Lê Tiện Nam không thích lắm, cam này là Diệp Phi mua đến đây, như vậy tủ lạnh nhà anh sẽ bớt trống rỗng hơn.

Khi Diệp Phi cắt xong bùng ra, Lê Tiện Nam còn đang ngồi trong sân cho cá ăn.

Cô bùng cam, đứng ở bên ngoài, nhìn Lê Tiện Nam ngồi trên ghế xích đu, trong sân có một cây hải đường rất lớn, lúc đó cô còn không phân biệt được là cái gì, Lê Tiện Nam nói là cây hải đường, đã trồng mười mấy năm, nở hoa vào tháng năm và tháng sáu, mùa đông trần trụi, vì vậy Diệp Phi lên Baidu tìm kiếm ảnh của cây hải đường khi nở hoa.

Tự nhiên nghĩ đến, tháng tư, tháng năm hoa hải đường nở rộ, dáng vẻ của Lê Tiện Nam ngồi ở trên ghế xích đu cho cá ăn, ao nước trong suốt tĩnh lặng, người khác rơi vào trong sự tục tằng, mà anh nhất định là mỗi một dòng thơ.

“Trong nhà có nước ấm, không thể là bởi vì tôi nên mới lắp đặt đó chứ?”

Diệp Phi bùng cam đi ra, giống nói giỡn cũng như là thuận miệng hỏi một câu.

Trong tay Lê Tiệp Nam bung một cái đĩa gốm sứ, trong đĩa là vụn thức ăn của cá, có lại một chút chưa được ném xuống nước.

Nhìn Diệp Phi đi ra, cô gái nhỏ gầy gò, mặc một cái áo len trắng rộng thùng thình, trên vai áo len trắng có mấy cúc kim loại, mở ra một cái, lộ ra xương quai xanh như trắng non, làn da trắng nõn, dưới bóng đèn giống như trở nên mềm mại, nhẹ nhàng.

Cô sợ lạnh, đi ra chưa được vài giây chóp mũi đã đỏ lên.

Lê Tiệp Nam cũng chỉ khoác một cái áo khoác dáng dài ngồi ở đây, thấy Diệp Phi đi ra như vậy, anh duỗi tay kéo qua, ôm cô lên trên đùi, áo khoác trùm lấy, giống như là đang cùng nhau bao bọc lấy cô.

Kỳ thật cái áo khoác kia cũng không phải là ấm áp, mà là nhiệt độ cơ thể nóng bỏng trên người anh, xuyên qua áo sơ mi mỏng được là ủi cẩn thận, đĩa cam bị anh đặt ở trên bàn trà.

“Trong nhà chỉ có hai người, em nói xem?”

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, ôm cô, vụn thức ăn của cá rơi xuống từ trên đầu ngón tay anh, giọng điệu đa tình lười biếng.

Diệp Phi cầm một miếng cam cắn một ngụm, mọng nước, cũng rất ngọt.

Lê Tiệp Nam nghiêng đầu liếc mắt một cái, cô cứ như vậy vừa ăn cam vừa nhìn anh cho cá ăn, cũng không nói gì nhiều, yên tĩnh, xoa dịu sự nóng nảy của anh.

“Tôi nếm thử.

” Anh chậm rãi mở miệng, một bàn tay ôm lấy eo cô trong lớp áo khoác, lòng bàn tay ấm áp luồn vào thăm dò từ vạt áo len của cô, ôm lấy cô, như là một cánh tránh gió, cơ thể mềm mại của cô gái trong lòng chốc người ta động lòng.

Diệp Phi cầm một miếng khác ở trong đĩa, Lê Tiện Nam cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế xích đu kia, chờ cô đưa đến.

Điều này thật sự không thể nói là trong sạch gì, đôi mắt quyến rũ, bị bóng đêm phủ lên một nét bút tình ý triền miên, một chút gió đêm tiến vào, nhiệt độ trên eo cô càng hấp dẫn người khác hơn.

Diệp Phi mím môi, đưa đến, Lê Tiện Nam cười sự đơn thuần của cô, Diệp Phi không rõ nguyên nhân mà nhìn anh.

Lê Tiện Nam rút tay từ nàng bên hông cô ra, áo khoác có hơi mở ra, đôi tay khô ráo của anh lần theo ra sau cổ cô vuốt ve, giống như là âu yếm vuốt ve từng chỗ khớp xương hơi nhô ra vài cái, cuối cùng hướng về phía trước, sau đó ấn vào sau gáy cô đè xuống.

Rõ ràng là mùa đông còn chưa kết thúc, mà ở bên cạnh anh lại như một ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực.

Vị cam ngọt ngào, rối rắm khó phân biệt.

Cây hải đường đa tình ở trước đình vẫn còn khô héo, tiêu điều, bỗng nhiên cô nghĩ đến tháng bốn tháng năm, có thể cùng anh ngắm nhìn khung cảnh này hay không?

Khi nụ hôn kết thúc, nhìn thấy Diệp Phi thất thần, anh nhét cái đĩa thức ăn cho cá vào trong tay cô.

Diệp Phi ném một lượt, trong ao lập tức nổi lên từng đợt gợn sóng nhẹ nhẹ, cá Koi đồng loạt nhảy lên từ dưới đáy nước, há miệng cướp lấy.

Lê Tiện Nam bật cười, Diệp Phi bưng cái đĩa quay đầu lại nhìn anh, hiếm khi được nhìn thấy nụ cười thật sự của Lê Tiện Nam, không biết là bởi vì nụ hôn kia hay là nhìn thấy những con cá này.

Có một số người không thể nhìn quá gần, càng đến gần, càng lún sâu hơn.

“Hôm nay thật sự trở về?” Giọng nói của Lê Tiệp Nam có hơi khàn khàn, hô hấp rất mềm rất nhẹ lướt qua cổ cô.

“Tôi ở đây chờ anh ngủ rồi đi, ngày mai tôi phải dậy quá sớm.

”

“Được.

” Lê Tiệp Nam lấy cái đĩa trong tay cô lại thả lên trên bàn, dứt khoát bế cô lên, “Đợi lát nữa tôi cho bảo vệ Tây Giao đưa em về.

”

Ngày đó Lê Tiệp Nam cũng buồn ngủ sớm, trêu ghẹo nói đêm nay cũng ở đây đi, ngày mai lúc tỉnh dậy thì thềm một lúc, anh bảo Kha Kỳ đưa cô đi.

Diệp Phi ngồi dựa vào đầu giường, anh đưa cho cô một quyển sách bảo cô đọc.

“Hình như là bà Triệu đã trở về được hai ngày nay rồi, dù như thế nào tôi cũng phải trở về xem một chút, buổi đêm không về ngủ lâu như vậy, lỡ như bà ấy thấy tôi không phải là người tốt thì sao.

”

Lê Tiệp Nam cười, hiếm khi đùa giỡn với cô một chút, “Tôi cũng không phải là người tốt gì, em ở cùng với tôi, Phi Phi, còn là người tốt sao?”

Nói như vậy, anh mở mắt ra, đôi mắt hai mí rất sâu, trong mắt ẩn giấu một tia lưu tình, giống như ban ngày là hình tượng lạnh lùng, ban đêm bước xuống đài cao, thứ kiêng kỵ sâu xa nhất chính là tình dục.

Trong tay Diệp Phi cầm một quyển sách, chuyển lực chú ý từ trên

mặt anh đi, một lần nữa đọc sách, kết quả không biết anh lấy được mấy quyển sách của D.

H.

Lawrence từ khi nào, trong tay cô là quyển 《Tình nhân của phu nhân Chatelle》 .

“Sao anh lại mua những thứ này.....”

“Cái này không phải, nhìn xem Phi Phi của chúng ta bình thường đều thích cái gì?”

Anh lại nhắm mắt lại, giọng nói mang theo sự mệt mỏi, vòng tay quanh eo cô, ngón tay khẽ cuộn lại qua lớp quần áo cọ vào thắt lưng cô.

Diệp Phi cố gắng làm cho mình bình tĩnh.

Lê Tiệp Nam không hề buồn ngủ, nghe cô trò chuyện, so nước đá càng khiến cho người ta bình tĩnh hơn.

“Những thứ tôi thích không nhiều lắm.

”

“Có thời gian, nói cho tôi biết một vài thứ là được.

” Lê Tiệp Nam cũng đáp lại một câu.

Diệp Phi ôm sách, có chút muốn nói lại thôi.

“Có chuyện thì cứ nói, tôi luôn lắng nghe.

” Anh không mở mắt, cũng có thể đoán được vẻ mặt của cô.

“Tôi không có gì muốn nói,” Diệp Phi muốn cúi đầu đọc sách, kết quả những chữ chì đúc đó có làm như thế nào cũng không thể vào được,

“Cuộc sống của tôi cũng rất nhàm chán,việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, không cảm thấy có cái gì tốt.

”

Lê Tiện Nam lại lười nhác mở mắt nhìn cô, vẻ mặt của Diệp Phi bình tĩnh — — rất không hiểu được cô gái này, quá hiểu chuyện, nói cái gì, nghĩ cái gì cũng đều cất ở trong lòng.

Lê Tiện Nam cử động, tay theo đó, đặt ở vị trí gần với trái tim cô.

Diệp Phi hoàn toàn có hơi rối loạn, cố gắng ra vẻ bình tĩnh.

Lòng bàn tay của Lê Tiện Nam đặt ở trên lồng ngực cô, dịch xuống thêm một chút nữa, trái tim đập kịch liệt.

“Phi Phi, cho dù bên ngoài trời đã tối rồi, nhưng đèn ở Đèn Cung Tây Giao này vẫn luôn sáng lên vì em,” Lê Tiện Nam nhìn khuôn mặt cô, tay vẫn đặt ở trên lồng ngực cô, đốt ngón tay cuộn lại, miễn cảm cọ vào trái tim đang đập, rõ ràng nên là mập mờ, nhưng lại là thâm tình, “Muốn nói, tôi sẽ nghe, không muốn nói cũng không sao — —”
Diệp Phi cảm thấy lời này còn có nửa câu sau.

Lê Tiện Nam khẽ cười khẽ một tiếng, “Phi Phi, em có thể xem đây là ngoại lệ.

”

Tốt xấu gì, tất cả đều là ngoại lệ.

Ngón tay nắm chặt quyển sách của Diệp Phi hơi thu lại một chút lực, bàn tay kia không giống như nắm lấy nhịp tim cô, càng như là bóp chặt cổ cô, làm cho ngay cả hô hấp của cô cũng có hơi dồn dập.

Là đang tỉnh táo nhìn bản thân mình giãy giụa trong vũng bùn này.

Rốt cuộc Lê Tiện Nam cũng cảm thấy có hơi mệt mỏi.

Diệp Phi thất thần nhìn anh, tấm rèm cửa sổ trong phòng khép hờ, ánh trăng thừa thớt rơi xuống chính giữa mi tâm anh, mới bao lâu, Diệp Phi đã sắp đã quên anh mất khi lạnh lùng của anh trông như thế nào rồi.

Nhiều nhà văn đều ca ngợi tình yêu và dự.c vọng, Diệp Phi lại cảm thấy tình yêu chính là mùa đông năm 2013.

Chưa chắc phải mở mắt ra, cũng có một nơi sáng sủa.

“Nhưng tôi cũng không thể luôn luôn là một ngoại lệ,” Diệp Phi nhỏ giọng nói, “Đền ở Tây Giao, cũng không thể vẫn luôn sáng được.

”

Lê Tiệp Nam nhắm mắt lại, bàn tay phủ lên trên tay cô, không dời đi, rõ ràng là anh không ngủ, nghe lời này của cô, theo bản năng siết lại, nắm chặt không buông ra.

“Lỡ như có thể thì sao?” Lúc Lê Tiệp Nam buồn ngủ, mỗi một câu dùng giọng Bắc Kinh nói ra giống như màn đêm ngủ say, có loại hơi say thoải mái, “Phi Phi, em đã từng nghe chưa, trước kia người Bắc Cực bởi vì trời giá rét, vừa nói chuyện đã lập tức biến thành băng, sợ đối phương không nghe thấy, thì đã về nhà đốt lửa chậm rãi nói rồi nghe.

Ban đầu tôi không muốn giữ em ở lại, nhưng hết lần này đến lần khác em luôn là ngoại lệ, chuyện ngoại lệ này, ai biết có phải là không có vô số lần khác nhau nữa hay không?”

Đôi mắt Diệp Phi sụp xuống, để anh nắm trong lòng bàn tay, ánh mắt dừng ở trên mặt anh, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, lời nói ra giống như sao hỏa, gió núi thổi tung cả một vùng lớn, đốm lửa thiêu rụi cả thảo nguyên, thiêu cháy hết lý trí đêm nay, trái tim thẳng thắn thành khẩn rơi vào trước mắt anh — yêu hay không yêu, rồi cô lại nhút nhát, không dám miệt mài theo đuổi.

Chương 14: 14: Đừng Ngây Thơ Vô Tội Như Vậy

Ngày đó, cuối cùng Diệp Phi cũng không nở đi, nhưng lại ngủ rất nông, giữa chừng tỉnh lại hai lần, trong khoảng cách hỗn độn, bỗng nhiên mở mắt ra, trong phòng là một mảng tối tăm, yên tĩnh, cửa sổ thoáng mở ra một khe hở nhỏ, chắc là một con cá Koi nhảy ra khỏi mặt nước, quấy nhiễu tạo ra một vài gợn sóng.

Hô hấp của Diệp Phi không ổn định lắm, ánh mắt đảo qua đảo lại một lúc, nghiêng đầu sang một bên, Lê Tiệp Nam ở bên cạnh cô, cánh tay vững chắc, ấm áp ôm lấy eo cô.

Cái loại mùi thuốc lá rất nhạt này, giao hòa cùng với , biến thành một loại trầm ổn cực có cảm giác an toàn.

Lúc Lê Tiệp Nam ngủ cũng giống như không được an tâm lắm, anh ngủ nông, giữa mày hơi nhíu lại, ánh trăng nhạt màu chiếu lên khuôn mặt đang ngủ của anh, tựa như an tức hương vô hình (*).

(*) An tức hương là tên gọi của nhựa được lấy từ cây Bồ đề (*Styrax tonkinensis*).

Nhịp tim Diệp Phi bởi vì mơ thấy ác mộng mà đập kịch liệt, cánh tay vắt ngang qua eo cô nhúc nhích, giọng nói của người bên cạnh còn buồn ngủ, giọng Bắc Kinh nghe khàn khàn rất có sức trấn an, “Sao lại tỉnh rồi? Không ngủ được? Trong ngăn kéo ba bộ nút bịt tai chuẩn bị cho em đó.....”

Nói xong, anh xoay người, trở tay kéo ngăn kéo ra, lấy nút bịt tai đưa qua, hoàn toàn như là một loại phản ứng theo bản năng vậy.

Sau khi Diệp Phi bừng tỉnh thì đã không còn thấy mặt mũi, lẫn lông vịt bị quơ quơ, anh đưa tay qua, ba bộ nút bịt tai nằm ở lòng bàn tay anh, “Muốn cái nào? Bình thường, giảm tiếng ồn đều có, tôi nói, ít dùng thứ này.....”

Diệp Phi xoay người, lắc đầu, “Anh ngủ đi, tôi không sao.

”

Cuối cùng Lê Tiện Nam cũng chậm rãi mở mắt ra, anh trở tay thả nút bịt tai lại trên tủ đầu giường, “Gặp phải ác mộng?”

“Ừm, không có việc gì,” Diệp Phi sợ anh truy hỏi, thấp giọng hỏi anh, “Tôi thấy ngày đó rõ ràng anh chỉ mua ba bộ nút bịt tai, tôi cũng đã lấy đi..... Mấy cái này là anh mua từ khi nào?”

Lê Tiện Nam nhắm mắt lại, hàng mi dài phủ xuống hai bên sống mũi là một cái bóng rất nhạt.

Anh thoáng suy nghĩ vài giây, nói, “Ngày đầu tiên đưa em đến Tây Giao, buổi tối tôi có tỉnh dậy một lần, sợ buổi tối em không ngủ ngon, cho nên đi ra ngoài mua nút bịt tai.

”

“Là cửa hàng tiện lợi ở góc đường cái Tây Giao kia à?”

“Ừm.

”

Giọng mũi rất yếu.

Diệp Phi nằm ở bên cạnh anh, tự nhiên cảm thấy lồng ngực mà nhảy một cái rất kịch liệt.

Ngày đó ở bên cạnh anh, là lần đầu tiên cô ngủ một đêm an ổn.

Sự tồn tại của nút bịt tai này, cũng là thứ gần đây cô mới phát hiện — — là Lê Tiện Nam giúp cô tìm bình chữa cháy, kéo ngăn kéo ra, nhìn thấy nút tai bên trong chưa được mở ra.

Rõ ràng cũng chỉ là một vài chuyện nhỏ, nhưng cũng chính là bởi vì đều là một vài chuyện nhỏ mới không khiến cho người khác chú ý đến.

Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, ánh mắt Diệp Phi không rời đi được, đôi mắt của anh giống như trời sinh càng sâu hơn một chút, xương mày cao, lông mi cụp xuống tạo thành một đường vòng cung.

Diệp Phi theo bản năng dịch người về phía anh, lúc này Lê Tiệp Nam cũng đã tỉnh, cô gái giống như căn bản không chú ý tới, lồng ngực mềm mại dán lên trên cánh tay anh, rất cẩn thận chậm rãi chui vào bên cạnh anh.

“Có chuyện gì vậy?” Anh không mở mắt, giọng nói buồn ngủ tràn ngập sự lười biếng gợi cảm, anh cười, âm điệu cuối cùng giống như một ngọn lửa trong lò sưởi, lùm bùm đốt lên ánh sáng ấm áp ở trong lòng, “Tình huống lúc này là gì đây?”

“Lê Tiệp Nam, tôi sẽ ở bên cạnh anh một lát.

”

Diệp Phi vui mặt vào trong hõm cổ anh, hít một hơi thật sâu.

Vốn dĩ Lê Tiệp Nam muốn tiếp tục ngủ, nghe thấy những lời này của cô, suy nghĩ phân tán, lời này nói của cô cũng rất mơ hồ.

Anh cúi đầu nhìn, Diệp Phi yên tĩnh nằm ở đó, ôm lấy tay anh vẫn không nhúc nhích.

Chỉ hô hấp phả vào cổ anh, vừa nhẹ vừa ẩm ướt — — giống như là khóc.

Lê Tiệp Nam không nói gì, chỉ là duỗi tay ra ôm cô lại, bàn tay vỗ vỗ lên sống lưng cô như là trấn an, cách bộ đồ ngủ bằng lụa, sau sống lưng cô hơi cong lại, một vài khớp xương hơi nhô ra.

Một khoảng thời gian như vậy, Lê Tiệp Nam không có ý định tìm hiểu cô, cô cũng im lặng không đề cập đến chuyện của mình, nhưng ít nhiều gì cũng có thể nhìn ra được một vài thứ.

Bị lúc tổng biên tập chèn ép, bận rộn đến một hai giờ cũng nguyện ý, rõ ràng công việc này đi ngược lại với suy nghĩ của cô, anh chỉ cảm thấy, rõ ràng một cô gái tốt như thế này, đã tự đặt mình ở sai vị trí rồi.

Lê Tiệp Nam cũng không mở miệng, cứ như vậy vô vô sống lưng cô, để cho cô khóc trong im lặng một lúc.

Mà trầm mặc như vậy của anh, càng làm cho cảm xúc phức tạp của Diệp Phi dâng lên.

Cô vẫn luôn cảm thấy giữa bọn họ không thuần túy như vậy.

Anh đối xử với cô coi như là luôn dịu dàng từ chuyện lớn cho đến chuyện nhỏ, loại hình thức ở chung này giống như bạn bè rất tốt, nhưng “bạn bè” thì sẽ không hôn môi và ngủ chung.

Nếu có một loại quan hệ khác..... Nhưng cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ vượt qua, ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng đã hỏi ý kiến của cô có thể hay không.

“Lê Tiệp Nam, vì sao anh đối xử với tôi tốt như vậy?” Cô cúi đầu, cầm đặt ở trên cổ anh, bởi vì đã khóc, giọng nói giống như là nỉ non, “Anh luôn hỏi tôi đừng cái gì cũng không cần, không phải là anh cũng như vậy sao? Anh vì sao mà cái gì cũng không cần.....”

Muốn cái gì đó, ít nhất cũng có thể làm cho cô thanh thoát hơn một chút.

Cô đã sắp không thể phân biệt rõ ràng được nữa.

“Phi Phi, giữa tôi và em, em đến tôi đi không cần phân chia rạch ròi như vậy, em muốn tôi dù như thế nào cũng phải có được cái gì

đó..... Tôi nghĩ lại,” Lê Tiệp Nam ôm lấy cô, giọng vẫn còn ngái ngủ nói, “Có thể sống chung một cách yên bình với em là được, đừng luôn nặng nề trách móc bản thân mình như vậy, hãy sống chân thật, có một vài chuyện em không muốn nói với tôi, tôi cũng hy vọng em biết được cách xử lý, cũng trân trọng tất cả những mong muốn và khao khát của mình, vì vậy đừng quá khắt khe với bản thân.

”

“.....”

“Đừng tính toán rõ ràng với tôi như vậy, nợ thì cứ nợ, có thể đổi lại mấy lần em ở bên cạnh tôi, tôi cảm thấy rất đáng giá, Phi Phi, thế giới này không có Bồ Tát hương khói vĩnh thịnh, nhưng đèn ở Tây Giao sẽ luôn sáng vì em, lời này em đừng quên.

”

Giống như sợ cô nghe không hiểu, Lê Tiệp Nam ôm vào trong lòng, vừa cúi đầu, môi đặt dán lên trán cô, vài sợi tóc con lướt qua cánh môi anh, anh nói, “Tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ biết chỉ cần em ở bên cạnh tôi, thì chắc chắn tôi sẽ không đứng nhìn em chịu ấ ứ ứ ứ.

”

“.....”

“Nợ thì cứ nợ thôi, hai chúng ta không cần tính toán rạch ròi như vậy.

” Lê Tiệp Nam vỗ vỗ đầu cô, “Ngủ đi, không phải ngày mai còn phải dậy sớm nữa sao?”

“Được rồi.

”

Diệp Phi im lặng, nhìn thấy anh cũng mệt mỏi như vậy, ngửa đầu nhìn anh, lời đến miệng vẫn không nói ra.

— — Không cần tính toán rạch ròi như vậy, em cũng đừng ngây thơ vô tội như vậy, làm cho anh lại cảm thấy như là mình đã làm vấy bẩn một cô gái tốt như vậy.

Diệp Phi nhìn anh vài giây, đột nhiên tiến đến gần hôn anh một cái, vốn là cố ý hôn lên cằm, kết quả anh như là phát hiện ra gì đó, in lên môi anh.

Lê Tiệp Nam bật cười một tiếng, tay vuốt ve sau cổ cô ôm đến.

“Vậy ngày mai anh đến đón tôi đi, chắc là khoảng sáu bảy giờ mới có thể ký xong được.

”

“Được.

”

“Lê Tiệp Nam.

”

“Hửm?”

“Quên đi, không nói nữa, ngày mai sẽ ăn cơm cùng anh.

”

Diệp Phi thấp giọng nói một câu, Lê Tiệp Nam vỗ vỗ sau cổ cô, giọng nói rầu rĩ đồng ý.

Thật sự không thể tính toán rõ ràng, từ lúc bắt đầu cũng không phân biệt rạch ròi như vậy.

Nhưng hối hận sao? Diệp Phi để tay lên ngực tự hỏi, một giây cũng không có, chỉ là cô rất chắc chắn, cuộc sống này đối với cô cũng phải là tốt, cô có thể gặp được một người như Lê Tiệp Nam, đã thuộc thế thượng phong rồi.

Thế giới này không có Bồ Tát hương khói vĩnh thịnh, nhưng có Lê Tiệp Nam đã hứa đèn ở Tây Giao sẽ luôn sáng vì cô.

—

Ngày hôm sau, đúng là Diệp Phi thức dậy sớm, ngày hôm qua ngủ muộn, cho nên cũng không đánh thức Lê Tiệp Nam, nhưng chắc chắn sau đó anh đã tỉnh dậy, bởi vì khi Diệp Phi đi ra ngoài, có xe đỗ ở ngoài sân, là Kha Kỳ.

Kha Kỳ đưa cô đến xưởng in ký tên, trước khi lên xe đưa cho cô một cái hộp, Diệp Phi mở ra, bên trong là một vài túi bánh sừng trâu còn có một ly cà phê.

Không cần hỏi, cũng biết là Lê Tiệp Nam dặn dò.

Diệp Phi uống cà phê, miễn cưỡng lấy lại được một chút tinh thần.

Vị trí của xưởng in rất hẻo lánh, nhà xưởng rất lớn rất trống trải, trên xe kéo là từng chồng từng chồng giấy phải ký tên, đều là những trang lót của những loại sách khác nhau được xếp thành hàng.

Nhân viên công tác dẫn theo Diệp Phi đi đến nơi, văn phòng trống trải, chỉ là có thêm bàn ghế, bởi vì chiếm diện tích quá lớn, máy sưởi cũng không có tác dụng gì, nhân viên công tác rót cho Diệp Phi một ly nước ấm, sau đó kéo một chiếc xe đến đây.

Bởi vì quá nhiều, Diệp Phi lấy điện thoại ra, mở hình ảnh Hoàng Linh gửi cho cô, bắt chước chữ ký của Lộc Phan Đạt, nét chữ mảnh và rất khó viết, Diệp Phi viết chậm, nhưng Hoàng Linh hy vọng Diệp Phi có thể ký xong ngay trong ngày hôm nay.

Diệp Phi dựa vào trên xe kéo cẩn thận ký từng tờ một, vẫn luôn khom lưng, cúi quá lâu đốt sống cổ cũng không thoải mái lắm.

Lúc mười hai giờ trưa, Kha Kỳ tìm đến đây, trong tay còn cầm một hộp cơm được gói cầu kỳ.

Kha Kỳ giải thích, “Sáng hôm nay anh Lê và anh Triệu i ăn cơm cùng

nhau, bảo tôi đưa cơm đến đây cho cô.

”

Diệp Phi gật đầu, khách sáo hỏi có muốn ăn cùng hay không, Kha Kỳ uyển chuyển từ chối.

Bàn làm việc không lớn, Diệp Phi dịch sang một bên ăn cơm, kết quả mở hộp đồ ăn ra, tôm đã được lột vỏ, thịt cua cũng đã được tách ra, mỗi phần đặt ở một chỗ.

Trong đầu Diệp Phi hiện lên một ý nghĩ, cảm thấy có hơi vớ vẩn, gửi tin nhắn cho Lê Tiện Nam, kết quả mới phát hiện ra không lâu sau, Lê Tiện Nam gửi một tin nhắn trả lời cô.

Diệp Phi nói đùa như hỏi, 【Anh bóc à?】

【Nếu không thì sao? Chỗ ăn cơm là Triệu Tây Chính chọn, tôi chọn mấy thứ nghĩ là em sẽ thích, sợ em cũng không có thời gian lột, đúng lúc rảnh rồi.

】

Diệp Phi ngồi ở trong xưởng in lạnh như băng, lại cảm thấy có hơi nóng.

Kỳ thật Lê Tiện Nam cũng không phải là rảnh rỗi, Triệu Tây Chính tổ chức một bữa tiệc, mời đều là một vài nhân vật có uy tín, nói cái gì mà phát triển văn hóa, sau đó cùng nhau ăn một bữa cơm, mượn ăn cơm để nói chuyện hợp tác, Triệu Tây Chính trời sinh không phải là người biết đàm phán, cho nên lập tức kéo Lê Tiện Nam tới.

Phòng gỗ đỏ kiểu Trung Quốc, gối tơ vàng tựa lưng, trang trọng và thanh nhã.

Lê Tiện Nam không có hứng thú, cởi áo khoác, áo sơ mi sáng màu ở bên trong được sơ vin gọn gàng, cổ tay áo xắn lên, xương cổ tay gợi cảm, anh cũng không giống như đang lắng nghe, cầm dụng cụ bóc cua, gác lên chỗ đó lấy thịt cua.

Thình thoảng có người hỏi anh vài câu, Lê Tiện Nam cũng có thể tiếp được, lại trông như là đang nghe.

Triệu Tây Chính nghiêng người sang, hỏi có muốn tìm một nhân viên phục vụ bóc không?

Lê Tiện Nam cười nhạo một tiếng, nói không cần, chỉ cần tìm người đưa một hộp đựng đồ ăn giữ nhiệt đến đây là được.

Sau đó tách ra tạo khoảng cách, gọi Kha Kỳ vào trong, đưa đến chỗ nào đó.

Triệu Tây Chính nghe thấy được, chỗ đó xa xôi hẻo lánh, theo bản năng cũng nghĩ tới người đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam ngày đó.

“Anh Nam.

” Triệu Tây Chính theo bản năng cảm thấy sự phát triển này không tốt lắm, cảm thấy phải dành chút thời gian nói gì đó.

Lê Tiện Nam cầm khăn ăn thêu trên bàn lên lau ngón tay, nhàn nhã dựa vào ghế, “Tây Chính, lúc tôi làm chỗ dựa cho cô ấy, cậu cũng không được xen vào chuyện của người khác.

”.

Chương 15: 15: “phi Phi Em Có Tôi Thiên Vị”

Triệu Tây Chính chưa bao giờ thích đi xen vào chuyện của người khác, đặc biệt là Lê Tiện Nam, nhiều năm như vậy Lê Tiện Nam vẫn luôn là người tinh táo nhất trong đám người bọn họ, cho dù mấy người bọn họ có chơi bời điên cuồng như thế nào đi nữa, thì Lê Tiện Nam cũng nhất định là người tinh táo, cho nên thường là anh thu dọn tàn cuộc cho bọn họ.

Triệu Tây Chính cảm thấy không nên.

Mọi chuyện không nên đi theo hướng nằm ngoài tầm kiểm soát.

Bởi vì đây là Lê Tiện Nam.

Tình hình của Lê gia cũng phức tạp hơn trong nhà của đám người bọn họ, đặc biệt là mấy năm nay càng không yên ổn, Lê Tiện Nam càng là lạnh nhạt, chuyện không liên quan đến mình, thì ngày lễ ngày tết cũng không quay về.

Cả đám người bọn họ cũng không quay về, là bởi vì trong nhà quản thúc quá phiền phức, nhưng bình thường chỉ cần có một cuộc điện thoại trong nhà gọi đến hay là nên trở về thì phải lập tức trở về.

Nhưng Lê Tiện Nam thì không giống như vậy, một năm anh cũng không trở về nhà được một chuyến, trong căn nhà ở Tây Giao cũng trống rỗng, cả đám người Triệu Tây Chính sợ một mình anh ở như vậy lâu sẽ không tốt, cho nên đi đến chỗ nào cũng sẽ gọi anh đi cùng.

Tốt xấu gì cũng có thêm chút sức sống.

Triệu Tây Chính há miệng, còn muốn nói gì nữa, Lê Tiệp Nam ném khăn ném về lại trên bàn, vẫn là một khuôn mặt tươi cười như vậy, khách sao nói lời tạm biệt với người trên bàn, nói còn có việc bận phải đi.

Có thể có chuyện gì bận đây.

Triệu Tây Chính còn ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng Lê Tiệp Nam trực tiếp rời đi, trực giác càng mạnh hơn — —
Lúc này tuyệt đối không thích hợp.

Diệp Phi ở xưởng in ký tên cả ngày, đau lưng mỏi cổ, tay cũng vô cùng mỏi, ký 3000 chữ ký là rất nhiều, nếu như chữ ký bình thường thì có thể chẳng là gì, nhưng mà chữ ký của Lộc Phan Đạt mảnh rất khó viết, phải viết từng nét từng nét một, không viết liền mạch được.

Xưởng in cũng đã sắp đến giờ tan tầm.

Nhân viên công tác nhìn thấy cô còn chưa làm xong, nói đi trước, bảo vệ sẽ đi tuần tra, lúc đi thì cứ đóng cửa lại, sau đó nói với bảo vệ một tiếng.

Diệp Phi gật đầu nói được.

Lúc xưởng in không có một bóng người thật sự làm cho người ta sợ hãi đến mức dựng tóc gáy, tất cả xung quanh đều là hết chồng giấy này đến chồng giấy khác, trên mặt đất còn có một vài tấm bảng hình người, những ô cửa kính kiểu cũ kêu cọt két khi có gió thổi qua.

Diệp Phi cũng không dám suy nghĩ, ước lượng một chút, còn mấy trăm tờ nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy được điểm cuối.

Tay cô đông lạnh đến mức không chịu nổi, bưng cái ly giấy dùng một lần đi đến chỗ máy lọc nước rót nước, ngoài cửa sổ có một chút ánh sáng, Diệp Phi duỗi đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ liếc mắt một cái, bỗng dưng tầm mắt có chút không dời đi được.

Bóng đêm tối đen như mực, ánh trăng mờ lung, ngoài cửa sổ có một chiếc Rolls-Royce quen thuộc đỗ ở đó, đèn trong xe sáng lên quang, Lê Tiệp Nam dựa vào đầu xe, mặc áo khoác dáng dài, một tay đút vào trong túi, giữa ngón tay phải có ánh một một đốm lửa lấp lờ.

Gió thổi qua, làn khói màu trắng xanh ngập tràn, Diệp Phi nhìn anh, thậm chí cảm thấy hình như mùa đông này không còn lạnh như vậy nữa.

“Kéo kẹt — —”

Cửa sổ lung lay một chút.

Lê Tiệp Nam ngẩng đầu lên nhìn, đụng phải ánh mắt của cô.

“Còn chưa làm xong việc sao?”

Thật ra khoảng cách rất gần, cũng chỉ có hai ba bước.

Anh tiện tay dập tắt điếu thuốc, cười nhìn sang.

“Còn chưa đâu, còn hai ba trăm tờ nữa.

”

Diệp Phi đem đẩy cửa sổ ra một chút, nghiêng người ra bên ngoài nhìn anh.

Lê Tiệp Nam đi tới — — thật ra không muốn chạy đến đây, chỉ là nhìn thấy Diệp Phi đứng ở bên cửa sổ, hôm nay tóc buộc một nửa, một vài sợi tóc con bị gió thổi có hơi loạn, lúc nhìn thấy anh đi đến đây, đôi mắt cong lên, cười khiến người ta thích.

Lê Tiệp Nam bước vài bước đến đây, găng tay da màu đen mới tháo ra một cái, anh cũng tháo nốt bên kia ra, hai ngón tay nhéo khuôn

mặt của cô rồi hôn lên.

Diệp Phi nhón chân nghiêng ra ngoài, không khí lạnh lẽo bị anh thổi ra, biến thành một loại hơi thổi kéo dài cùng với đó là mùi thuốc lá thoang thoảng, ánh mắt Diệp Phi còn không biết nhìn đi đâu, đảo quanh, lông mi của anh vừa dài vừa dày, giống như là lướt qua đầu quả tim cô.

Phía sau thật sự có bảo vệ — — cầm đèn pin, ánh sáng rung rung, Diệp Phi duỗi tay đẩy đẩy anh, “Có người.....”

Lê Tiện Nam cười một tiếng, “Tôi đi vào được không?”

“Được chứ, nhưng mà chỗ này cũng rất lạnh, máy sưởi không có tác dụng gì.

”

“Chờ một chút.

”

Lê Tiện Nam xoa xoa mặt cô, tìm cửa chính đi vào.

Khắp nơi đều là mùi giấy và mực, trong văn phòng, trên xe kéo chồng rất nhiều giấy đã ký xong, cô bắt chước nét bút mảnh ra dáng ra hình, dùng hết hơn mười mấy cây bút.

“Tôi ký xong hết mới có thể về cùng anh,” Diệp Phi chỉ chỉ những xấp giấy kia, “Anh ngồi ở chỗ này một lúc đi, tôi viết nhanh hơn một chút.

”

“Được.

”

Lê Tiện Nam kéo một cái ghế đến đây, mặt sàn xi măng, ánh đèn lập lòe, chỉ có một bóng đèn trên đầu cô sáng, đèn xung quanh đều đã tắt hết.

Hôm nay Diệp Phi vẫn mặc quần áo của ngày hôm qua, quần jean

ôm, đôi chân thẳng tắp, mặc một cái áo len có hơi rộng, này áo lông là thấp lãnh, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, bên ngoài mặc một cái áo khoác lông cừu màu trắng, cũng không che cổ.

Lê Tiện Nam nghiêng người về phía trước dựa vào, mu bàn tay dán vào sau cổ cô.

Diệp Phi bị dọa sợ nhảy dựng lên, cầm bút, suýt chút nữa vẽ ra một đường.

“Lạnh như vậy.

”

Quả nhiên là lạnh, Lê Tiện Nam dịch ghế lại gần phía trước hơn một chút, Diệp Phi đứng ở đó khom lưng ký tên, anh nhìn cô viết từng nét mới xong một cái tên, sau đó ôm ngang người lại.

Trong tay Diệp Phi còn cầm bút, Lê Tiện Nam lấy xuống cho cô, hai tay vòng qua từ phía sau cô, bao bọc lấy tay cô, lòng bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, làm cho cô ấm áp ngay trong nháy mắt.

Diệp Phi nghiêng đầu, tóc của hơi dài, cái trán trơn bóng, đường nét rõ ràng anh tuấn, lông mi dài cụp xuống, trong ánh mắt có chút thờ ơ, anh nắm tay cô đưa đến bên môi thổi hơi, bởi vì gần gũi, giọng nói trầm thấp giống như dán vào vành tai như có dòng điện chạy qua.

“Phi Phi thật đáng thương, ở chỗ này bị lạnh cả một ngày.

” Lê Tiện Nam sưởi ấm tay cho cô, sau đó mười ngón tay cùng đan vào nhau dán vào bên mặt cô một chút, nhìn thấy cô nhìn mình, anh ngước mắt lên, cười nhạt, ánh mắt nhìn anh, “Trái tim còn rất tàn nhẫn, cũng không gửi tin nhắn cho tôi, có nhớ tôi không?”

Diệp Phi bị anh ôm lên ngồi trên đùi, lời nói thân mật khăng khít này, giống như trời sinh tự mang theo ma lực hấp dẫn người ta đắm chìm vào đó.

Làm sao lại có thể không chứ?

“Được rồi, tay xem như đã ấm hơn một chút rồi, tiếp tục ký tên đi, ký xong sẽ đưa em về.

”

Lê Tiện Nam không làm phiền cô, nhưng mà lại ôm không buông tay.

Diệp Phi chỉ có thể đi nghiêng người về phía trước, cầm bút, tiếp tục ký.

— — Hiếm khi được thấy lúc Lê Tiện Nam không quá đứng đắn, cô chuyên tâm ký tên, một đôi hơi lạnh chui vào trong áo len của cô, cứ như vậy dán ở trên eo cô, cô nhảy cảm ngồi ngay ngắn, lại bị anh cười.

“Anh đừng quấy rối nữa, tôi ký xong sớm một chút rồi về.....”

“Quấy rối gì chứ, là làm ấm tay.

”

Tiếng cười biếng nhác của anh lại mê người, âm điệu cao lên.

Diệp Phi không nói thêm gì nữa, tiếp tục nghiêm túc ký tên, tay Lê Tiện Nam cứ như vậy đặt ở trên eo cô, đốt ngón tay hơi cuộn lại một chút, “Thứ bảy, đừng quên.

”

“Không quên, đi đâu?”

“Dẫn em đi dạo.

” Lê Tiện Nam lại lấy tay ra, cậu lấy mái tóc dài của cô, bởi vì tĩnh điện, có vài sợi không nghe lời dựng thẳng lên, bị ánh sáng mờ mịt này mạ lên một lớp màu vàng, “Tổng biên tập kia của em còn làm khó dễ em nữa không?”

“Cũng xem như không tính là làm khó..... Lần trước nói công ty chuẩn bị có một bút danh mới, muốn tôi nghĩ ra một câu chuyện, bảo

tôi suy nghĩ một chút, nhưng tất cả đều nói không tốt lắm.

” Diệp Phi tỉ mỉ viết chữ, thuận miệng đáp.

“Sau đó thì sao?”

“Cũng không còn sau đó nữa..... Chỉ nói là công ty muốn đẩy một bút danh khác lên, nói sức ảnh hưởng của công ty vẫn còn đó.

”

Lời vừa này nói ra, đã chọc cho Lê Tiệp Nam bật cười một tiếng.

Ngón tay anh móc lấy một sợi tóc dài của cô, nói, “Nghe giống như là một người đàn ông cặn bã vẽ cho em một cái bánh nướng lớn vậy.

”

Diệp Phi còn không rõ vì sao anh lại cảm thấy như thế.

“Lúc những nhà tư bản vẽ cho người ta một cái bánh, còn không phải là vì kéo em nhập bọn sao, nói với em nhiều thứ tương lai tươi sáng, chính là bọn họ muốn ngọn cỏ đơn thuần như bọn em,” Lê Tiệp Nam bình tĩnh nói, “Có gì khác người đàn ông cặn bã đâu chứ? Lừa gạt một cô gái như em, dùng tình cảm vẽ bánh, lừa sắc lừa tiền của người ta.

”

Diệp Phi hơi buồn bực một chút, “Công việc này, có cái gì tốt mà lừa gạt tôi.

”

Lê Tiệp Nam cười mà không nói, tay móc lấy tóc cô lại buông ra, ngược lại nhéo nhéo vào trên vai cô, “Đây không phải là phủ định giá trị sao, khổng chế nhân viên về mặt tinh thần.

”

Diệp Phi thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cũng cảm thấy có chút đạo lý, nhưng lúc đó Diệp Phi là vì

còn xem Hoàng Linh là tổng biên tập ngôi sao trong nghề nên đối với chị ta có một chút tôn trọng.

“Vì sao anh nói như vậy?” Diệp Phi vẫn hỏi tiếp anh một câu nữa.

“Sếp bảo em tăng ca, làm thêm đến rạng sáng, đã trả lại bản thảo của em biết bao nhiêu lần, lần trước lúc em đi tắm rửa, tôi nhìn thấy mấy chú thích trên máy tính của em, chỉnh sửa toàn bộ đều đỏ hết, còn nói cái gì là vì tốt cho em, thế này còn không phải là đang chèn ép em sao,” Lê Tiện Nam nói, “Phi Phi, giá trị của em đâu chỉ có thể dừng lại ở đây chứ.

”

Diệp Phi mím môi, thấp giọng hỏi một câu, “Nhưng tôi cũng chính là một người tốt nghiệp đại học bình thường, còn có thể làm cái gì nữa đâu.

”

“Không phải là muốn ở lại Yến Kinh sao,” Lê Tiện Nam nói, “Em vẫn còn trẻ, muốn sau này vẫn có thể ở lại nơi này, em còn phải tiến lên trên một chút nữa, Yến Kinh là ngõ nhỏ hay là thành phố rộng lớn có nhiều người nước ngoài ở, còn phải xem em nhìn từ chỗ nào.

”

Diệp Phi đã ký tên xong chữ ký lên tờ giấy cuối cùng.

Làm sao lại có thể không cam lòng được, chỉ là có đôi khi cũng cảm thấy cuộc sống cứ như vậy.

Không cạnh tranh thì không thể có được công việc tốt, bước ra từ Đại học Yến Kinh nhìn thì rất xa hoa, nhưng xa hơn một chút, có nghiên cứu sinh, có thạc sĩ, có ra nước ngoài mạ vàng, ở ngay thành phố lớn này, hiện thực lại rất tàn khốc.

Một ngày trước khi gặp được Lê Tiện Nam, vừa vặn cô đang chuẩn bị chấp nhận số mệnh.

“Suy nghĩ thật kỹ, là muốn tìm một công việc kiếm tiền, hay là thật sự thích cái nghề này,” Lê Tiệp Nam vỗ nhẹ vào eo cô, “Kịp thời ngăn chặn tổn hại, đừng tiêu hao chính thanh xuân của mình như vậy.

”

—

Ngày thứ bảy đó, cuối cùng Diệp Phi cũng không tăng ca nữa, trong văn phòng trống rỗng, ngày đó Diệp Phi dành thời giờ gửi một bản thảo khác.

Lúc bước vào phòng làm việc, đúng lúc Hoàng Linh vừa tắt một giao diện trò chuyện, thu lại ý cười, “Tôi đã nhìn thấy bản thảo cô gửi cho tôi ngày hôm qua, cũng không tệ lắm, nhưng vẫn là quá khô cứng, cô lại sửa chữa lại một chút, đây đều là vì tốt cho cô, người khác cũng sẽ không nói với cô những thứ này.

À đúng rồi, cô sửa xong rồi gửi cho tôi xem, còn nữa, hợp đồng đây, cô xem đi.

”

Nói xong, Hoàng Linh đưa tới một bản hợp đồng đã được đóng dấu hoàn chỉnh giao cho Diệp Phi.

Diệp Phi nhận lấy, trở về vị trí xem thoáng qua, trên hợp đồng đều là thuật ngữ chuyên nghiệp, xem không hiểu lắm, nghĩ đến mấy quyển văn xuôi của giáo sư Bồ Nhạc Sinh, Diệp Phi do dự vài giây, hỏi Bồ Nhạc Sinh một chút.

Bồ Nhạc Sinh trả lời rất nhanh, trực tiếp gọi điện thoại cho cô, chắc là còn đang lái xe, nói, “Bản hợp đồng này không được, đây không phải là trò chơi chữ sao, chính là nói mấy ngàn là đã mua đứt được một bản thảo của em, sau này sẽ không còn quan hệ gì với em nữa.

”

Diệp Phi “A” một tiếng.

Bồ Nhạc Sinh nói, “Sinh viên các em vì còn chưa hiểu được mấy trò chơi chữ vòng vo này lắm.

Làm sao thể, có ý định đi theo hướng sáng tác à? Diệp Phi, nếu em suy xét đến hiện thực, đây cũng không phải là lựa chọn tốt, chu kỳ thuế sách báo bản thảo quá dài, em không chờ nổi.

”

“Không ạ, là một người bạn gửi.

” Diệp Phi bất giác nghĩ đến lời Lê Tiệp Nam nói ngày hôm qua, sự cân bằng trong lòng hơi rung lay một chút, “Sẽ không, em chỉ là gửi cho thầy xem một chút thôi ạ.

”

“Vậy được rồi, đừng để rớt xuống rãnh.

”

Bồ Nhạc Sinh lại hỏi ý vài chuyện liên quan đến luận văn rồi mới cúp điện thoại.

Diệp Phi cầm điện thoại, nhìn hợp đồng trên bàn — — đêm qua cô còn coi như là nghe Lê Tiệp Nam nói một chút, kết quả hôm nay phải suy nghĩ lại một cách rõ ràng.

Cô đến văn hóa Day and Night thực tập cũng đã được mấy tháng, kỳ thực tập không có cách nào chuyển thành chính thức, một tháng nhận còn không đến hai ngàn, còn phải tiền thuê nhà, chi phí của Diệp Đồng..... Kỳ thật mấy ngày gần đây thu nhập của cô gần như là âm, ít nhiều gì trong trường học còn có một chút trợ cấp, cô mới có thể cân bằng được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không phải là giải pháp.

Diệp Phi cân nhắc hợp đồng kia, suy nghĩ, quyết định nhân lúc hôm

nay hỏi Hoàng Linh rõ ràng một chút, ví dụ như thời gian thực tập của mình khi nào chuyển chính thức, hưởng hồ cô cũng chỉ là ứng tuyển cho biên tập, chứ không phải là làm việc của tác giả.

Phòng làm việc của Hoàng Linh một bức tường trống rỗng, ở bên ngoài có thể nghe thấy âm thanh bên trong.

Diệp Phi cầm hợp đồng đi đến cửa, Hoàng Linh đang gọi điện thoại.

Giọng nói mang theo tiếng cười, không biết là đang nói chuyện với ai.

“Ôi, đúng vậy, gần đây tôi có một người tốt nghiệp khoa văn học Đại học Yên Kinh, cách hành văn khá tốt, nhưng mà tâm tư của cô gái này đơn thuần, thấy điều kiện cũng bình thường, tôi sợ Millie làm cho cô ấy lệch lạc, đã kích nhiều mới có thể làm cho cô ấy thật sự ngoan ngoãn nghe lời tôi, đến lúc đó chèn ép giá cách, để cho cô ấy viết thêm mấy quyển cho tôi, tôi lại đẩy một bút danh mới khác lên, đến lúc đó sau hai năm tôi đi ăn máng khác, cái bút danh này chính là thành tích do tôi dẫn dắt.....”

Nói như thế nào nhỉ?

Diệp Phi đứng ở bên ngoài, vào khoảnh khắc đó thế mà lại không có phần nộ hay là mất mát, chỉ là nghĩ đến Lê Tiệp Nam — — kỳ thật những chuyện này, Lê Tiệp Nam đã nhắc nhở cô từ trước đó, lời anh nói mơ hồ, vì dù sao thì đó cũng là công việc của cô, anh sẽ không nhúng tay vào.

Ngày đó Diệp Phi không nói một tiếng nào với Hoàng Linh, trực tiếp xách túi đi.

Chỉ là lúc cô đi ra, vừa đúng hơn bốn giờ chiều, lại vào đúng cuối tuần, trước quảng trường mua sắm người đến người đi.

Các tòa nhà cao tầng san sát, mùa đông trời tối sớm, thời gian này đèn trong trung tâm mua sắm đều sáng lên lộng lẫy, xe cộ qua lại

nư nước chảy, trên màn hình LED là quảng cáo trang sức.

Đột nhiên cô cảm thấy mình giống như đang lãng phí những ngày thực tập, chẳng làm nên trò trống gì, trong phù phiếm thăng trầm cũng không tìm được một chút mục tiêu và dũng khí nào, cô lo trước lo sau, do dự, cũng luôn là buồn lo vô cớ.

Chuông điện thoại của cô vang lên, nhìn thấy dãy số kia, tự nhiên Diệp Phi cảm thấy có chút khổ sở.

“Có bận rộn không, người bận rộn.

” Giọng điệu của Lê Tiệp Nam hờ hững, mơ hồ có hơi khàn khàn.

“Tôi về sớm, anh đến đây đón tôi đi, tôi quảng trường bên cạnh ga tàu điện ngầm.

”

“Mười phút.

”

“Được.

”

Bên này không phải là chỗ thích hợp để dừng xe, Diệp Phi lại đi về phía trước vài bước, đứng ở ven đường cái chờ anh.

Con đường rất rộng, xe cộ qua lại, ánh mắt của cô mờ mịt mà nhìn bên kia đường cái, bỗng dưng nhìn thấy một chiếc quen thuộc xe rẽ qua từ phía đối diện, một thành phố phồn hoa lạnh lùng như vậy, rốt cuộc cũng có người đến đón cô.

Lê Tiệp Nam dừng xe ở ven đường, trong xe hệ thống sưởi, anh nghiêng người sang mở cửa xe cho cô.

“Sao lại thấy chán nản vậy?” Lê Tiệp Nam cười một tiếng, tự mình

thắt dây an toàn cho cô.

Diệp Phi quả thật có chút không vui — — chỉ là rất tình cờ nghe được cuộc điện thoại của Hoàng Linh, cô không tức giận, chỉ là cảm thấy khổ sở, dù sao cũng đã hai mươi hai tuổi, còn chưa bước vào xã hội, phát hiện thứ trước kia mình vô cùng ngưỡng mộ thật ra chỉ là một cái ruột bông rách, trong lòng cũng cảm thấy mất mát.

“Lê Tiện Nam, anh nói đúng.

” Diệp Phi rầu rĩ, nghe ra đã biết là rất không vui.

“Sao thế?”

Anh không vội vàng lái xe, vốn chỉ là dừng ở ven đường, phía trước có biển đỗ xe.

Dứt khoát tắt máy, cứ như vậy chăm chú nhìn cô.

Diệp Phi thật sự không muốn nói với anh những chuyện vặt vãnh này, nhưng lúc này cảm xúc lại nghẹn ở trong lòng, trong đầu cô hiện lên hai chữ từ chức, nhưng cũng thật sự lo trước lo sau quá nhiều thứ, nghĩ đến từ chức lỡ như không tìm thấy được công việc nào thích hợp thì làm sao bây giờ? Nghĩ đến lỡ như làm Hoàng Linh không vui thì làm sao bây giờ?

Diệp Phi không nhịn được nữa, nói với Lê Tiện Nam, “Chỉ là tôi cũng thật sự cảm thấy giống như mình cứ như vậy.....”

“Làm sao có thể chứ, Phi Phi,” Lê Tiện Nam duỗi tay ra, lòng bàn tay ấm áp cọ qua má cô, lau đi một chút nước mắt vừa mới rơi, “Em chỉ mới hai mươi hai tuổi, có gì mà không thể? Muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó, nếu em thích, cái gì cũng được, người sống cũng không phải là để làm niềm vui của người khác, Phi Phi, phải học được cách sống chung hòa bình với bản thân mình.

”

Diệp Phi đưa tay lên lau lau nước mắt, cảm thấy có hơi chật vật, chuyển đề tài nói, “Hôm nay muốn anh muốn đưa tôi đến chỗ nào rất

quan trọng sao? Nếu không tôi đi sắp xếp đồ đạc một chút?”
Lê Tiện Nam không trả lời cô, một tay nhéo cằm cô lắc lắc.

Bình thường Diệp Phi rất ít khóc, không nhịn được thì rơi vài giọt nước mắt rồi lau đi, cuộc sống còn phải tiếp tục, đâu còn có nhiều thời gian để cho cô khóc như vậy nữa chứ.

Lần đầu tiên cô như vậy ở trước mặt anh, Diệp Phi cảm thấy có hơi mất mặt, cúi thấp tầm mắt không nhìn anh.

Lê Tiện Nam nhéo cằm cô, lòng bàn tay cọ cọ vào môi cô, ánh mắt nhìn anh, nhìn vài giây, nói, “Phi Phi, dù em có từ chức, trời cũng không sập được, cuộc sống dù có không tốt như thế nào, không phải là cũng còn có tôi sao?”

Lúc ấy phản ứng đầu tiên ở trong đầu Diệp Phi — — nhưng lại có thể có anh bao lâu đây?

Nhưng những lời này căn bản đều không nói ra, cô cũng rất không thích bản thân mình như vậy, một bên bị mê hoặc, một bên lại lý trí.

Giống như tất cả đều bị trật khớp.

Ngày đó Lê Tiện Nam dẫn cô đi ăn cơm, càng giống như là một bữa tiệc nhỏ, là Triệu Tây Mi tổ chức, như là một bữa tiệc từ thiện nhỏ ở trong giới của bọn họ.

Lúc vào cửa phải ký tên, Lê Tiện Nam cứ như vậy nghênh ngang đưa cô vào trong, Diệp Phi cẩn thận, đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam.

Lê Tiện Nam nắm lấy tay cô, lúc nghiêng người lại nói, “Nếu muốn phát triển được trong nghề này, không bằng có thời gian rảnh đi theo trò chuyện cùng với Triệu Tây Mi.

”

“Cô ấy là?” Diệp Phi càng mờ mịt.

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, duỗi tay vuốt chóp mũi cô một cái,

dẫn cô đi vào.

Cô không nhận ra được nhiều người lắm, trong này cũng chỉ có Lê Tiện Nam, Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi xem như là đã gặp qua hai lần.

Triệu Tây Mi trời sinh có một khuôn mặt ngự tử mặt, hơi nhướng mày, váy tay dài màu đen, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ.

Diệp Phi rất khó cảm thấy Triệu Tây Mi và Triệu Tây Chính là hai anh em — — Triệu Tây Chính trời sinh có một khuôn mặt đa tình, phong lưu phóng khoáng, giọng Bắc Kinh bị anh ta nói ra giống như là lời tán tỉnh tục tĩu.

Diệp Phi cũng không quen biết ai, chỉ biết ở bên cạnh Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam cũng không quá kiêng kị, ghé sát vào nói với cô — — “Triệu Tây Chính xem như là con lai một phần tám, bà nội của cậu ta là người Pháp.

”

Diệp Phi liếc mắt nhìn một cái, Triệu Tây Chính lười nhác nằm trên sofa, cổ áo sơ mi mở ra một chút, tiếng cười vang vọng, còn pha trò thô tục với người phụ nữ ở bên cạnh.

Diệp Phi tiến đến gần Lê Tiện Nam theo bản năng, như là phân rõ một giới hạn.

Nhưng Lê Tiện Nam không phải là lúc nào cũng ở bên cạnh cô, có người tới nói chuyện với anh, Diệp Phi thức thờ đứng dậy, vừa vặn lúc này Triệu Tây Mi cũng vẫy tay với cô.

“Phi Phi?” Triệu Tây Ni nhìn cô lập tức mỉm cười, nghe không ra là giọng Bắc Kinh.

Diệp Phi hơi xấu hổ, “Chị cứ gọi tôi là Diệp Phi là được.

”

“Làm sao có thể chứ, Lê Tiệp Nam cũng gọi em là Phi Phi, muốn ăn cái gì thì cứ tùy ý, không cần quá câu nệ.

”

“Được.

”

Diệp Phi gật gật đầu, đúng lúc có một nhân viên phục vụ đi ngang qua, Triệu Tây Mi bưng một đĩa bánh ngọt đặt ở trước mặt Diệp Phi, trên ghế sofa dài có đặt mấy quyển sách, Diệp Phi liếc mắt nhìn một cái — —

Là sách mới của Tây Mạn.

Tây Mạn.....

Diệp Phi đưa tay ra cầm lấy một quyển, hai chữ Tây Mạn, thanh mảnh nhưng mạnh mẽ.

Cô có hơi ngạc nhiên, ngược mắt nhìn Triệu Tây Mi.

Triệu Tây Mi lười nhác ngồi trên sofa, “Lê Tiệp Nam đã nói với tôi một lần, là em rất thích nghề này, muốn cho em đi đường vòng một chút, nhưng anh ấy lại không tiện nói với em, làm như thế giống như là nhúng tay vào cuộc sống của em vậy.

”

“.....”

“Cái người Hoàng Linh này không được, không hề có một chút nhiệt tình và sự yêu thích nào đối với sách báo, chỉ muốn kiếm lợi nhuận nhanh chóng, mấy năm trước những tác giả của Day and Night cũng đều là bị hợp đồng lừa lấy mất bút danh hai mươi năm, hiện tại đều là dùng bản thảo súng nhét vào, nếu em thật sự muốn ở lại trong nghề này, đề nghị em nên rời xa Hoàng nữ sĩ, chị ta thật sự là người rất giỏi trong việc ăn bót.

” Triệu Tây Mi mở túi xách ra, đưa qua một tấm danh thiếp, “Lê Tiệp Nam cho tôi xem những thứ em viết, khá tốt, nếu muốn làm nghề này, thì đến nhà này thử xem, trước kia biên tập của của Day and Night đều từ chức, rồi cùng nhau làm một công ty.

”

Diệp Phi vẫn còn ngơ ngác, nhận lấy, gật đầu.

Triệu Tây Mi phụt một tiếng cười, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Diệp Phi tiến đến gần,
Hương nước hoa hồng thoang thoảng, không hiểu sao lại giống như
nữ yêu tinh trong bụi gai.

“Tôi thật sự đã đọc những thứ em viết, tôi cũng có chút việc riêng, em em giúp tôi một chút cũng được, tiền lương tôi trả cho em.

”

“Chị cứ nói.....”

“Có mấy cái ứng dụng mạng xã hội văn bản gì đó, em viết viết hẳn là không quá tốn sức, tôi thêm WeChat của em, rồi gửi cho em.

”

“Được.

”

Diệp Phi như là có chút thụ sủng nhược kinh, sau khi Triệu Tây Mi quét WeChat của cô, lại ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Diệp Phi cảm thấy Triệu Tây Mi cũng không khó tiếp xúc như vẻ ngoài.

“Lê Tiệp Nam đối xử với em rất tốt.

”

Triệu Tây Mi cũng chỉ nói như vậy, nhưng thật ra không nói nữa sau,

hoặc là nói, có nửa sau, nhưng nói cũng không có gì ý nghĩa gì.

Nhưng trước khi Triệu Tây Mi đi, vẫn là lẩm miệng nói thêm một câu

— —

“Lúc anh ấy đối xử tốt với em, thì em cũng đừng quá đơn thuần, tôi nói không phải là tiền, nắm chắc cơ hội, không phải người nào cũng có cơ hội như vậy.

”

Lời này đã gần như rõ ràng.

Ở trong giới này, so với tiền thứ càng đáng giá hơn chính là quan hệ với người khác.

Lê Tiện Nam chịu đưa cô đến đây, đó chính là ngầm đồng ý.

Nhưng Diệp Phi ngồi ở kia, cầm danh thiếp Triệu Tây Mi đưa cho cô

— —

Cô muốn cái gì đây?

Ước mơ của Diệp Phi từ trước đến nay cũng không lớn, có thể có một công việc, có thể kiếm tiền mua một căn nhà của mình, điều trị cho Diệp Đồng thật tốt, chính là tất cả ước mơ của cô.

Nhiều hơn nữa, chính là hy vọng xa vời.

Diệp Phi lặng lẽ liếc mắt nhìn Lê Tiện Nam ở bên kia, bên kia có người nói chuyện với anh, Lê Tiện Nam lại bưng ly thấp ở miệng vuông lên, viên đá trong suốt bên trong va chạm, anh cười nhạt, lúc nói chuyện với người khác thì lạnh lùng cô độc.

“Em nói này, anh Nam, đưa đến đây như thế này là có ý gì, ngày mai chắc chắn ba anh sẽ biết, con trai Ngô Thiên Huệ không phải sắp trở về sao sao?” Triệu Tây Chính thấy Diệp Phi cũng đi theo đến, nhiều ít gì cũng có chút không vui.

Bữa tiệc hôm nay là Triệu Tây Mi đặc biệt tổ chức, người tham gia

đều là người trong giới bọn họ, bình thường thấy Lê Tiệm Nam một mình đã quen, bất ngờ có thêm người, ngày mai chắc chắn sẽ lan truyền ra ngoài.

“Biết hay không biết?” Lê Tiệm Nam liếc anh ta một cái, “Sao cậu nói nhiều lời như thế?”

“Anh Nam, thật sự không phải em nói rồi sao, chuyện của Tông Ngọc vẫn còn đó chưa xong đâu, có biết bao nhiêu phụ nữ muốn mượn con thượng vị, có một cô gái cũng đã sinh ba, không phải là cho đến bây giờ Tông gia cũng chưa nhận sao?” Triệu Tây Chính nói, “Có một vài người phụ nữ, chỉ có thể nói chuyện yêu đương.

”

“Triệu Tây Chính.

”

Lê Tiệm Nam chờ anh ta nói hết, mới mở miệng, gọi thẳng tên của Triệu Tây Chính.

Hai người cũng đã quen biết nhau được mười mấy năm, số lần Lê Tiệm Nam gọi thẳng cả họ lẫn tên của anh ta không nhiều lắm.

Lúc Lê Tiệm Nam tức giận cũng không nhìn ra được, khuôn mặt của anh vốn dĩ đã không có quá nhiều biểu cảm, cười cũng không nhiều lắm, một đôi mắt cứ như vậy nhìn mọi người, lại tự đứng giống như vun băng, làm cho người ta không tự chủ được ngồi thẳng người.

“Cậu nhìn cho thật kỹ, cô ấy và những người cậu đưa đến này giống nhau sao?” Lê Tiệm Nam còn bưng ly rượu, giọng nói không nặng không nhẹ, mấy người đàn ông xung quanh đều không nhin được ngậm miệng.

Diệp Phi ngồi ở bàn cách đó không xa, Triệu Tây Mi lười nhác ngồi ở đối diện cô, cô cứ như vậy yên tĩnh ăn một miếng bánh ngọt, thỉnh thoảng Triệu Tây Mi sẽ nói gì đó với cô, cô liền cười cười.

Không có cảm giác tồn tại.

Nhưng mặc dù chỉ ngồi ở đó, cũng có loại khí chất khó hiểu.

Không có son phấn, cũng không có tiếng cười khoa trương phụ họa, cũng không tranh không đoạt, lúc cô chỉ cười, làm cho người ta cảm thấy có một phương yên tĩnh khác.

“Cô ấy có lý tưởng, có tài hoa, không phải chỉ có thể bị đùa bỡn cảm tình,” Lê Tiệp Nam đặt ly rượu xuống, giọng nói rất nhẹ, “Lúc cô ấy ở bên cạnh tôi, có thể mạo hiểm, có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, Diệp Phi không có định nghĩa, cũng sẽ không bị định nghĩa.

”

—

Kỳ thật sau khi Triệu Tây Mi nói với cô xong, Diệp Phi cũng mới hậu tri hậu giác, Lê Tiệp Nam thật sự dẫn cô đi vào vòng cao hơn, nhưng Diệp Phi cũng không có lý tưởng gì quá lớn.

Lúc Lê Tiệp Nam đang nói chuyện với người khác, cô cũng không quấy rầy.

Yên lặng mà ngồi ở một bên, nhìn Triệu Tây Mi gửi đồ đến — —
Cũng không phải văn bản gì quá phức tạp, Triệu Tây Mi nói rất hàm hồ, lúc ấy Diệp Phi cũng thẳng thắn, hỏi sao cô ấy lại không viết?
Triệu Tây Mi cười lạnh một tiếng, nói bởi người chủ mưu này là một người không biết tốt xấu là gì, không trả nổi tiền nhuận bút của cô ấy.

Sau đó đại tiểu thư nói đến đây, giống bị đâm phải đuôi, lên mặt cầm áo khoác rời đi, sau khi đi còn quay lại gõ gõ bàn, nói, “Em đừng để ở trong lòng, cũng không phải là tôi nổi giận với em đâu.

”

Diệp Phi ngơ ngác gật đầu.

Triệu Tây Mi nháy mắt với cô, Diệp Phi cũng không hiểu sao lại cảm

thấy Triệu Tây Mi là người rất hảo.

Cô cứ ngồi ở đó nghiên cứu những văn bản đó, kỳ thật là còn một ứng dụng mạng xã hội còn chưa lên kệ, nhưng đáng tiếc ứng dụng này còn chưa có hình thức ban đầu, chỉ định vị chia sẻ cuộc sống, đoán chừng là muốn viết một vài văn bản thử nghiệm.

Xung quanh người đến người đi, Diệp Phi cũng không quá chú ý, cứ như vậy ở chỗ này dốc lòng nghiên cứu.

Lê Tiện Nam ngồi ở xa nhìn đến chỗ cô, không thể không cười.

Đúng là một cô gái đơn thuần.

Lúc kết thúc, Lê Tiện Nam có uống một chút rượu, bảo Kha Kỳ lái xe.

Kha Kỳ lái xe ổn định, trên đường Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam, nhớ tới lần trước Kha Kỳ nói sau khi anh uống rượu xong sẽ đau đầu, do dự có nên hỏi xem trong nhà có Ibuprofen hay không, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, hình như Lê Tiện Nam có phát hiện ra, chậm rãi mở mắt, giống như đá đen nhánh, nhẹ nhàng chuyển động, mờ mịt có thêm một chút ái muội.

“Nghĩ cái gì vậy?” Lê Tiện Nam tiến đến gần hỏi cô, người dựa sang bên cạnh, cứ như vậy dựa vào trên người cô.

Trên áo khoác của anh vẫn còn mang theo mùi thuốc lá thoang thoảng.

“Anh có bị đau đầu không? Tôi thấy phía trước có một hiệu thuốc, có muốn mua cho anh một chút Ibuprofen không?” Diệp Phi nhẹ giọng hỏi anh.

“Không cần, chỉ uống một ngụm.

” Lê Tiện Nam kéo tay cô lại, cứ như vậy đặt lên trên đùi, ngón tay cọ

vào lòng bàn tay, thấp giọng hỏi cô, “Hôm nay sao lại không nói lời nào?”

“Lê Tiệp Nam.

”

“Nghe đây.

”

“Tôi không muốn quen biết bất kỳ người có thể lực nào, thật sự, khả năng theo đuổi của tôi không cao chút nào, tôi chỉ muốn có được một công việc tốt là được.

” Diệp Phi dừng một chút, cúi đầu nhìn ngón tay bị anh móc lấy, tay anh rất đẹp, lúc ngón tay vuốt ve trong lòng bàn tay cô, vừa ngứa vừa nhẹ, giống như có cái gì đó lướt qua trong lòng một chút.

“Lê Tiệp Nam, tôi cũng không muốn xem anh là bàn đạp để tôi bước vào một vòng tròn khác, nếu không về sau người khác nhắc tới tôi, đều sẽ nói đó là công lao của anh.

” Diệp Phi dùng giọng đùa giỡn nói.

Kỳ thật lời này còn có một lớp ý tứ khác không nói ra, cho dù có thật bước vào, mặc dù cho đến ngày kết thúc, cô cũng vĩnh viễn không vứt bỏ được sạch sẽ cái bóng trên người anh.

Lúc đến không rõ ràng, lúc bứt ra, cũng ngàn vạn đừng quá vương vấn.

Lê Tiệp Nam nghiêng đầu nhìn cô, hơi híp mắt, hoảng hốt nhớ tới một vài hình ảnh đã trở nên rất mờ nhạt.

Có một người phụ nữ đã chết, cũng có một đôi mắt hạnh nhân như vậy.

Trái tim cũng rất tàn nhẫn.

“Phi Phi, trái tim của em thật tàn nhẫn như vậy?”

“Hả?” Diệp Phi không hiểu vì sao anh lại nói như vậy.

“Một chút quan hệ cũng không muốn dính líu đến tôi sao?”

“Không phải,” Diệp Phi có hơi ngạc nhiên, “Sao anh lại nghĩ như thế, là tôi không có gì để theo đuổi..... Cho nên không bao giờ nghĩ đến việc đi vào vòng tròn cao hơn.

Tôi cảm thấy như vậy đã tốt rồi.

”

Lê Tiệp Nam chậm chậm nhắm mắt lại không nói tiếp.

Diệp Phi cảm thấy là anh hiểu lầm, néo néo lòng bàn tay anh, “Lê Tiệp Nam, thật sự không có.

”

Giọng điệu nghe ra nghiêm túc.

“Không có gì?” Anh cố ý hỏi.

“Không phải không muốn liên quan gì đến anh.

”

“Tôi như thế nào, không quá tin đâu,” Lê Tiệp Nam dựa vào trên người cô, cố ý tiến sát vào bên cạnh cô, “Em hôn tôi một cái thì tôi miễn cưỡng tin.

”

Người là đột nhiên tiến sát vào, mùi rượu rất nhạt, anh thật sự chỉ uống một ngụm Whiskey, người vẫn còn tỉnh táo, đó cũng chỉ là một chút mùi rượu, hợp lại ở trên người anh, hòa tan thành một tầng hết sức mê người và hấp dẫn.

“Anh Lê, đã đến nơi, vậy tôi đi trước.

”

Kha Kỳ dừng xe lại, lễ phép nói một tiếng.

Lê Tiện Nam cũng không để ý, Kha Kỳ tự giác xuống xe rời đi.

“Lê Tiện Nam.

”

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ lên, hoàn toàn đã quên phía trước còn có một tài xế là Kha Kỳ.

“Hửm?”

“..... Kha Kỳ như vậy là đi à, anh ta có thể về được sao? Tàu điện ngầm cũng ngừng hoạt động rồi đúng không?”

“Lo cho cậu ta làm gì.

” Lê Tiện Nam hơi chống người lên, tay phải nắm lấy cằm cô, vuốt ve vài cái, giọng điệu gợi cảm, “Thật sự chuẩn bị làm kẻ lừa đảo sao?”
Lời này nói, cực kỳ mập mờ.

Nội thất trong xe được định chế, màu đen trầm.

Tây Giao nơi này thật sự không có bao nhiêu người sinh sống, cực kỳ yên tĩnh, chỉ có đèn trong sân nhà anh sáng.

Như vậy một ánh sáng mờ nhạt, mạ ở trên người anh, lại càng giống như là khoác lên một lớp dụ dỗ.

Lông mi Diệp Phi giật giật, khuôn mặt của Lê Tiện Nam cứ như vậy ở trước mắt cô, hôm nay anh không đeo cà vạt, là áo sơ mi sọc trắng xanh đậm, áo sơ mi được sơ vin gọn gàng, nơi đó có một cái khuy kim loại, cứng rắn lạnh lẽo, hơi cọ vào eo cô.

“Phi Phi, đừng tính toán rõ ràng với tôi như vậy.

” Rõ ràng là Lê Tiệm Nam tinh táo, nhưng giọng nói lại nhiễm một chút giai điệu mê ly, không quá chân thật, nhưng nhiệt độ cọ qua cổ cô, rồi lại mãnh liệt như vậy, “Em như thế nào cũng được, đừng để lại tiếc nuối, em muốn như thế nào tôi cũng sẽ làm theo em, nhất định phải đồng ý với tôi một điều..... Phi Phi, đừng nói tạm biệt với tôi.

”

Cả người Diệp Phi căng ra, gật đầu nói được.

Lê Tiệm Nam chỉ tiến đến gần, đôi môi ấm áp hôn lên môi cô, dọc theo xuống phía dưới, là dừng ở trên cằm và cổ cô.

Trong không gian xe chật hẹp, gió nóng cuộn cuộn không ngừng.

Ngăn cách toàn bộ âm thanh ở bên ngoài, nhưng cũng làm cho giác quan của cô trở nên miễn cảm.

Nghe được tiếng hít thở của anh, cảm nhận được nụ hôn của anh, mười ngón tay của bọn họ đan chặt vào nhau, nhiệt độ từ lòng bàn tay của anh làm cho trái tim của cô tan chảy.

Lê Tiệm Nam khẽ cười, “Căng thẳng à?”

“Không.....”

Diệp Phi dời tầm mắt đi, ao cá ngoài cửa sổ tĩnh lặng, có mấy con cá Koi không quá nghe lời nhảy ra khỏi mặt nước, bọt nước bắn xuống mặt nước tĩnh lặng.

“Làm sao có thể để em lưu lại một ký ức khó chịu như vậy được chứ,” Lê Tiệm Nam hôn lên cằm cô, “Đi thôi, xuống xe.

”

Lê Tiệm Nam cử động, trên cổ anh đeo một chiếc khăn quàng cổ, anh tháo xuống, tỉ mỉ quấn quanh cổ cô.

“Cứ như vậy đi vài bước thôi mà, không sao đâu.

”

“Vài bước cũng không được, bị cảm không tốt.

” Lê Tiện Nam cười, bàn tay đột nhiên nâng lên, sờ sờ trán cô.

Chính bản thân cô cũng không phát hiện, mình đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Diệp Phi bị anh nắm tay bước xuống xe, trong sân yên tĩnh, cái Koi rồng đỏ ở dưới nước chậm rãi bơi qua bơi lại, trong nước cũng là có tạo cảnh, có chút thực vật thủy sinh triền miên quấn quýt lẫn nhau, trôi theo dòng nước chảy.

Bóng cây hải đường đổ xuống trên mặt nước.

Lê Tiện Nam nắm tay cô đi vào bên trong, nói, “Cây hải đường phải tháng bốn tháng năm mới nở hoa, chờ đến lúc đó em và tôi cùng đi ngắm.

”

“Lê Tiện Nam, anh có cảm thấy tôi rất kỳ quái không.....”

“Vì sao?”

“Tôi không theo đuổi, lo trước lo sau, luôn nghĩ rất nhiều.....”

“.....”

“Lê Tiện Nam, tôi.....”

Còn chưa dứt lời, bước chân Lê Tiện Nam đã dừng lại.

Phiến đá xanh nhỏ hẹp, nước gợn sóng nhộn nhạo, cá Koi bơi qua bơi lại ở phía dưới.

Đột nhiên Lê Tiện Nam quay đầu lại nhìn cô, một đôi mắt xinh đẹp nhìn cô.

Ánh trăng và ánh nước, mắt thâm tình trong mắt nh càng khó giấu.

“Phi Phi, em có như thế nào tôi cũng chấp nhận,” Lê Tiệp Nam nắm tay cô, “Em có tôi thiên vị.

”

Những lời trong cổ họng Diệp Phi đều nghẹn lại ở đó.

Cánh môi mấp máy, cuối cùng đến một câu cũng không nói ra.

Lê Tiệp Nam cứ như vậy nhìn cô.

Người vốn dĩ lạnh lùng cô độc kia, lúc nắm tay cô luôn ấm áp.

“Được, tháng bốn tháng năm tôi sẽ đi ngắm hoa hải đường nở cùng với anh,” Diệp Phi hít vào, trên khăn quàng cổ còn sót lại độ ấm và hương vị của anh, “Tôi cũng sẽ vĩnh viễn không nói tạm biệt với anh.

”

Chương 16: 16: Lần Sau Lần Nào

Buổi tối Diệp Phi không ngủ được, chủ yếu là vì buổi tối cũng không ăn được bao nhiêu, trước khi ngủ nhìn thấy Hoàng Linh bảo cô ngày mai đi tăng ca, đột nhiên Diệp Phi cũng không muốn đi lắm, cũng không biết Lê Tiện Nam đang bận chuyện gì, Diệp Phi ôm điện thoại tìm kiếm còn có thể có công việc thực tập gì nữa.

Nhưng cô nhìn thì có vẻ dễ tìm việc như vậy, ở một thành phố lớn như vậy kỳ thật cũng rất khó làm, còn phải suy xét đến chi phí sinh hoạt nữa.

Lúc Lê Tiện Nam bưng một ly nước đi vào, vẻ mặt Diệp Phi buồn rầu, cân nhắc tìm phương hướng thực tập cho kỳ thực tập của mình.

“Những ngành kiếm được nhiều tiền trong hai năm qua phải là đầu tư bất động sản và truyền thông internet mới, nếu sau này em muốn làm thì tôi dạy cho em.

” Lê Tiện Nam nghe xong, khá bình tĩnh, nói cái gì cũng khiến người ta rất tin tưởng, xuân thủy chiêm trà thành thạo.

Diệp Phi cũng tin.

Nhưng đây không phải là lĩnh vực của cô.

“Cái nào làm được, tôi căn bản không hiểu những thứ kia, anh dạy tôi cũng sẽ không dạy được.

”

“Tiền vốn tôi cho em, cho em chơi, kiếm được một căn nhà còn rất dễ dàng,”

“.....”

Dùng giọng điệu hờ hững nói một câu như vậy, rất khiến cho Diệp Phi không nói nên lời, cô chuyển đề tài hỏi, “Triệu Tây Mi có bạn bè đang làm internet sao?”

“Ừm,” Lê Tiệp Nam không giấu diếm cô, ven chần lên, rút điện thoại của cô ra đặt ở trên tủ đầu giường, “Triệu Tây Mi giấu trong nhà yêu đương với một người bạn trai, là Triệu gia giúp đỡ, đang làm internet.

Triệu Tây Chính vì chuyện này mà đã đánh nhau với người đó vài lần, hai anh em giận dữ nhau chính là bởi vì cái này.

”

“Vậy anh thấy thế nào?”

Diệp Phi ôm chần nhìn anh.

“Internet hay là người bạn trai kia của cô ấy?”

“Cả hai đúng không?”

“Người kia khá tốt, internet cũng có tương lai, Triệu gia không muốn chỉ bởi vì là môn không đăng hộ không đối.

”

Diệp Phi mím môi, không nghiên cứu những này quá sâu, cô nói, “Triệu Tây Mi nói bên kia có thiếu người viết bài, tôi có nên thử cái này không?”

“tôi rất coi trọng ngành công nghiệp này, mấy năm sau, kinh tế phát triển như vậy, khẳng định phần lớn đều sẽ nằm trên internet.

”

“Lê Tiệp Nam, anh biết thật nhiều nha.

”

Lê Tiệp Nam giơ tay ra tắt đèn bàn, liếc mắt một cái, trong tay Diệp Phi còn đang ôm một đồng chần, đồ ngủ cũng là do một thương hiệu nào đó đưa tới, mỗi tháng đều đưa đồ mới của nam giới tới, lần

trước nói với Kha Kỳ nhiều thêm một câu, thêm một vài đồ nữ, cũng không nói yêu cầu.

Vì thế phía thương hiệu đưa tới các loại hoa hòe lòe loẹt, dây đeo ngắn dài mỏng, Diệp Phi chỉ chọn quần dài có tay thoát nhìn bảo thủ.

Không biết người phụ nữ này là ai, vì thế đã gửi tất cả các cỡ S, M và L đến.

Diệp Phi mặc cỡ S, nhưng loại thương hiệu Âu Mỹ này, kích cỡ đều có hơi lớn, Diệp Phi gầy, kết cấu tơ lụa mặc vào giống như nước chảy, có vẻ có chút không.

Lê Tiện Nam vốn dĩ đã thành thật nằm xuống, nhìn dáng vẻ này của Diệp Phi, ôm cô lại, cúc áo không quá chặt, mở một cúc, đôi mắt Lê Tiện Nam giống như một con hồ ly, nguy hiểm không nắm bắt được.

Diệp Phi đụng phải ánh mắt anh, tay cử động — — lại cảm thấy động tác ôm ngực quá cố tình.

Đường cong mềm mại trước ngực cô, da thịt trắng nõn, bị ánh trắng nhuộm một chút vụn bạc, xương quai xanh làm cho đường cong lại có một cảm giác phập phồng, Lê Tự Nam đột nhiên nghĩ đến mấy ngày trước dò xét đi vào, ở nơi sâu hơn mấy tấc, nhịp tim đập như sấm, hình như cô bình tĩnh như vậy, nhưng trái tim đập nhanh lại bán đứng cô.

Hình như anh chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào cô, anh cũng biết, có lẽ là cô sẽ không cự tuyệt.

Lê Tiện Nam lại muốn làm ngược lại, có chút ngang ngược, lại như là một loại lôi kéo người tiến ta lui.

Chuyện này anh lại càng không muốn quá chủ động, quan hệ của hai người quan hệ cũng không đơn thuần như vậy, nói về mối quan hệ thể xác, lại nói nhiều hơn một chút về tình cảm, đều có vẻ quá giả

tạo.

Nhưng thứ này, thật sự là tính như thế nào cũng tính không rõ.

Lê Tiện Nam không muốn tốn nhiều công sức suy nghĩ, đưa tay giúp cô gài lại chiếc cúc áo kia, cúc áo rất nhỏ, quần quanh đầu ngón tay anh, xương khớp cách lớp quần áo cọ cọ vào da thịt cô một chút.

“Lê Tiện Nam.

” Đôi môi Diệp Phi môi mấp máy, gọi anh một tiếng rất nhẹ.

Lê Tiện Nam dùng giọng mũi đáp, nói ngủ ngon với cô.

Diệp Phi đưa tay sờ so.ạng một chút, tìm được tay anh, giường rõ ràng rất lớn, cô cứ nhất định phải ở bên cạnh anh.

Thế giới giống như một biển người, và anh là ngọn đèn xanh chỉ còn lại một mình.

Chắc là cô chỉ trải qua một, làm sao dám ngóng trông ngọn đèn này vĩnh viễn sáng lên vì cô.

Chỉ là ánh sáng ngắn ngủi của anh khi đi ngang qua, đêm dài cũng luôn có điểm cuối.

Không chối từ, không cự tuyệt, giữ lại một phần tỉnh táo, cũng lưu lại một chút si mê nhớ nhung.

Thật ra Diệp Phi từ chức là đã đoán trước được, lúc Triệu Tây Mi đưa danh thiếp của một công ty khác cho cô, công ty tên là văn hóa Bạch Kinh, công ty này mới thành lập không lâu, tiền lương thật ra có hơi thấp một chút, nhưng mà bầu không khí ở công ty vô cùng tốt, từ tổng biên tập cho đến nhân viên đều là thật sự nhiệt tình yêu thích văn học.

Có điều sở dĩ Diệp Phi còn chưa chính thức thực tập là bởi vì trong trường có việc phải bận, còn có mấy bài luận văn phải hoàn thành.

Hơn nữa hiện tại phòng làm việc của Bạch Kinh còn rất nhỏ, tổng biên tập nói đoán chừng phải qua một thời gian nữa mới có thể có phòng làm việc chính thức — — thuê một một tầng làm nơi làm việc, còn phải trang trí nữa.

Diệp Phi cảm thấy làm cái nghề này nhất định là cần một ít tình yêu, cũng nói vừa vặn mình cũng không vội.

Lần đầu tiên Diệp Phi viết mấy văn bản gửi cho Triệu Tây Mi, Triệu Tây Mi nói viết không tồi, chuyển tiền nhuận bút cũng rất khả quan — — Diệp Phi phỏng đoán, tiền nhuận bút này chắc chắn là Triệu Tây Mi trả.

Ngoài miệng Triệu Tây Mi có hơi khắc nghiệt, nhưng thật ra là một người rất mềm mại — — Diệp Phi bắt đầu đọc qua quyển sách đầu tiên cô ấy xuất bản, một quyển tiểu thuyết yêu thầm tinh tế.

Bây giờ nghĩ lại, nhất định là có nguyên mẫu.

Nhưng cũng chính là nghĩ như vậy, về nam chính kia, bạn bè trong giới của Triệu Tây Mi cũng không có tung tích để lần theo.

Lúc Diệp Phi nói chuyện với Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam cũng chỉ như là đang nghe một câu chuyện cười, hai năm đầu bởi vì Triệu Tây Mi yêu đương với người bạn trai nay, Triệu gia cũng đã sắp lật trời, thời gian đó Triệu Tây Chính cũng oán giận như vậy.

Lê Tiệp Nam bảo anh ta không bằng bỏ chuyện của người khác.

Triệu Tây Chính lập tức trừng mắt, nói, “Anh Nam, không phải là anh cũng xem trọng người đàn ông kia đó chứ?”

Lê Tiệp Nam liền cười cười, cà lơ phớt phơ nói đó không phải

chuyện của nhà mấy người sao.

Khoảng thời gian đó Diệp Phi quả thật cũng không quá vội vàng đi tìm việc làm, chuyện mỗi ngày cũng chỉ là viết luận văn, viết văn bản cho ứng dụng xã hội kia, gần như là hiếm khi được nghỉ ngơi một lần.

Vốn dĩ từ trước đến nay cô đều chưa từng nghỉ ngơi, cuộc sống bận rộn thành con quay làm liên tục, có lần đó buổi tối, sau khi viết xong một văn bản trong thư phòng của Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam ôm cô lại, vén tóc cô ra, hỏi cô có muốn nghỉ ngơi vài ngày không.

Lê Tiệp Nam không keo kiệt dẫn cố đến các bữa tiệc, Triệu Tây Mi cũng bị Triệu Tây Chính xách tới — — Diệp Phi suy đoán, chắc là sợ cô ấy và “người bạn trai” ở cùng nhau.

Triệu Tây Mi lập tức nằm sấp trên sofa hút một điếu thuốc của phụ nữ, thấy Diệp Phi, giống như nữ yêu tinh mỉm cười với cô.

Diệp Phi cũng tìm đề tài, hỏi cô ấy, “Thế nào rồi?”

“Ứng dụng đang được kiểm tra bên trong, khá tốt,” Triệu Tây Mi cắn điếu thuốc, làm móng tay thật xinh đẹp, tuổi không lớn, làm cái gì cũng đều có vẻ rất ngây thơ, người gặp người thích, cũng không biết vì sao điếu thuốc này có vị dâu tây, ngửi rất ngọt.

Triệu Tây Mi tiến đến gần đưa sang cho cô, “Có muốn thử xem không?”

Thường thường lúc này, rõ ràng là mấy người đàn ông bên kia đang nói chuyện kia đột nhiên yên tĩnh lại, sự yên tĩnh này quá quý giá, Diệp Phi cũng không khỏi qua, lập tức nhìn thấy Lê Tiệp Nam ngồi ở chỗ đó nhìn về phía bọn họ ở bên này.

“Đừng dạy hư người của anh.

” Lê Tiệp Nam thản nhiên nói một câu.

“Triệu Tây Mi, em ra dáng một chút đi!” Triệu Tây Chính ném hộp thuốc lá trống không đến đây.

Triệu Tây Mi lười nhác cười, dập tắt điếu thuốc vị dâu tây ở trong gạt tàn thuốc thủy tinh, cầm áo khoác, kéo Diệp Phi ra ngoài sân thượng.

Nhìn hai cô gái, giống là trở về thời học sinh hai người cùng nhau đi vệ sinh.

Không hiểu sao khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, bình thường vào lúc này, cảm giác Lê Tiệp Nam dường như cách cô rất xa, mấy người đàn ông vây quanh cùng một chỗ cũng chỉ là đánh bài, thỉnh thoảng trêu đùa vài câu cũng là thị trường chứng khoán và đầu tư, Diệp Phi cũng thật sự nghe không hiểu, những đề tài này cách cô quá xa.

“Vây ứng dụng kia kiểm tra nội bộ kết thúc là có thể lên kệ xem trước, em đã tìm được công việc chưa?” Triệu Tây Mi khoác áo khoác, ngồi ở trên sân thượng với cô.

Chiếc áo khoác này có kết cấu rất tốt, rộng thùng thình lười biếng, Triệu Tây Mi nằm ở trên ghế, dáng ngồi cũng không có hình dạng.

“Còn chưa đâu, chưa nghĩ ra có muốn làm biên tập hay không.

”

“Vây nếu không,” Triệu Tây Mi nghiêng người qua, hạ giọng nói, “Vây công ty ứng dụng kia vừa lúc thiếu một người viết bài quảng cáo, xem như hương hướng truyền thông mới trên mạng, chính là viết đoạn quảng cáo, em đến chỗ này có được không?”

“.....” Diệp Phi còn chưa nghĩ đến hướng này đâu.

“Chỉ là mức lương cơ bản và hình thức trích phần trăm, nhưng em cũng không cần lo lắng, tiền lương trước đó có tôi chịu trách nhiệm, trong nhà cho tôi một chút tài chính để cho tôi tự mình đầu tư chơi, tôi cũng không giống anh trai tôi bọn họ biết nhiều như vậy, tôi cũng chỉ đầu tư vào đây thử xem.

”

Diệp Phi nhìn cô ấy, nhớ tới lời Lê Tiệp Nam nói, nói, “Chị cũng để ý đến sự phát triển của internet à?”

“Tôi không hiểu,” Triệu Tây Mi cười, “Nhưng tôi xem trọng Hàn Dịch.

”

Thì ra là “người bạn trai” kia tên là Hàn Dịch.

“Mỗi người đều có tốt xấu, một là ổn định, một là tương lai đầy hứa hẹn, cũng không vội vàng đòi đáp án với của em, nếu em muốn thì có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng mà hiện tại cũng không có phòng làm việc hoàn chỉnh, cho dù viết bài em cũng phải ở nhà hoàn thành.

”

“VẬY BÂY GIỜ ANH TA.....”

“TỰ MÌNH THUÊ MỘT TẦNG HẦM.

”

Triệu Tây Mi nói, sờ sờ hộp thuốc ở trong túi, hộp thuốc lá trống không, cô ấy đứng lên, “Đi thôi, đi vào, ở bên ngoài thật lạnh.

”

Tầng hầm vào năm 2013 này kỳ thật là từ rất phức tạp, có rất nhiều người đều là bắt đầu giấc mơ từ nơi này, như là mặng nằm trong đêm mùa đông lạnh lẽo, dựa vào một vài cơn mưa mùa xuân, sau đó nhú lên từ dưới lòng đất.

Năm ấy, có thật nhiều người trẻ tuổi ôm đàn ghi-ta ca hát ở trên đường phố, còn những ca sĩ thường trú tại các nhà hàng, có một vài người trẻ tuổi ôm tình yêu và sự nhiệt tình chạy đến thành phố lớn này theo đuổi ước mơ, Yến Kinh là một thành phố lớn phồn hoa, giống như một khu rừng rậm rạp, vĩnh viễn có hạt giống mới đang thức tỉnh, cố gắng phát triển.

Có người tìm lối tắt, muốn vượt kiệt khu rừng này để nhìn thấy bầu trời

rộng lớn hơn.

Có người ở dưới gốc cây liễu mạng giấy dựa, chỉ muốn có một nơi để sống.

Cũng có người sinh ra chính là được nuông chiều đứng ở trên đỉnh.

Cái từ tàng hằm này, trong năm này có nghĩa là hy vọng dưới lòng đất.

Trong lòng Diệp Phi có cân nhắc riêng của mình, viết mấy cái bài kiểm tra nội bộ, lúc ấy phản ứng quả thật không tệ, cái này không tệ trực tiếp thể hiện ở trên tiền Triệu Tây Mi chuyển cho cô, kỳ thật Diệp Phi cũng xem như không rõ, là thật sự không tệ, hay là Triệu Tây Mi vốn dĩ đã ra tay hào phóng?

Lúc đó Triệu Tây Mi cũng khen cô ở trước mặt Lê Tiệp Nam không ít lần, Lê Tiệp Nam cười nói đều là công sức của Phi Phi.

Triệu Tây Mi hào phóng, nói có thời gian rảnh mời cô ăn cơm.

Diệp Phi cũng chỉ là cười cười, buổi tối lúc trở về, Diệp Phi đi theo bên cạnh Lê Tiệp Nam, lên xe của anh, buổi tối Lê Tiệp Nam có uống một chút đồ có cồn với Triệu Tây Chính, chính là Kha Kỳ lái xe.

“Lê Tiệp Nam, tôi nghĩ ra rồi.

” Diệp Phi đi theo anh ngồi vào trong xe, kéo tay nói với anh.

Lê Tiệp Nam còn cười nghe cô nói, rõ ràng cũng đều là một vài việc nhỏ nhặt, anh lại nghe vô cùng nghiêm túc.

Còn vào ngay lúc đó nói với cô, “Muốn kiếm tiền thì đừng nắm chặt một thứ, có thể thử đầu điểm tư và quản lý tài sản xem sao.

”

Dù sao Diệp Phi cũng là một sinh viên khoa văn, nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng cũng nhặt được vài câu trọng điểm, vẫn hiểu được.

Nghe anh nói đến sau đó, kỳ thật tâm tư cũng không nói ra được là như thế nào.

Là một con đường tối đen như mực, có đèn đường nhấp nháy, ánh đèn lúc sáng lúc tối, ánh sáng mờ mờ chiếu lên trên mặt anh, thật đúng là gợi cảm quá trí mạng.

Diệp Phi kéo tay anh, trong túi áo khoác của anh có cái gì hơi cộm lên.

Diệp Phi duỗi tay lấy ra, là một hộp thuốc lá.

Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn, lấy lại từ trong tay cô, cười nói, “Triệu Tây Mi dạy em à?”

“Tôi không cần.

” Diệp Phi nhớ lại mùi dâu tây kia, hơi thở rất ngọt, nhưng trên hộp thuốc còn không phải là có viết hút thuốc có hại cho sức khỏe à.

Lê Tiện Nam dứt tay vào, lấy từ trong túi ra một cái bật lửa, quẹt một cái, kim loại sợi vonfram bên trong sáng lên, anh hút một điếu thuốc rồi tiến lại gần, một mùi thuốc lá vị trà.

Anh kẹp ở trong tay, cúi đầu hít một hơi, Diệp Phi tò mò muốn nhìn hộp thuốc, sao mà còn có thể có mùi trà xanh.

“Phi Phi.

” Anh gọi cô một tiếng.

Trong bóng đêm Diệp Phi không nhìn rõ chữ, vừa ngẩng đầu, tay Lê Tiện Nam đã sờ s.oạng từ phía sau lưng cô, ấn giữ sau gáy cô lại

kéo đến, giữa môi răng ngập tràn mùi trà hương, không hề khó ngửi một chút nào.

Loại mùi trà này rất nhạt, bị hương gỗ lạnh lẽo trên người anh hòa hợp thành một loại hương vị khiến người ta nghiện.

Lúc Lê Tiện Nam hôn cô cũng không nói là quá đơn thuần, Diệp Phi gần như đã tập mãi thành thói quen, chỉ là có nhiều lần đi nữa cũng đều mặt đỏ tim đập loạn nhịp, chỉ riêng một nụ hôn, giống như đang mạnh mẽ xâm lấn.

“Thuốc lá của tôi có mùi này, nhớ kỹ chưa?”
Anh buông cô ra, bàn tay còn đang vuốt ve gáy cô, nụ cười vừa biếng nhác vừa quyến rũ lòng người.

Diệp Phi đẩy anh một cái, hai má đỏ lên, theo bản năng mà cọ mặt vào cổ anh, Lê Tiện Nam lại cười, cô ngước mắt lên, nhìn qua cổ màu trắng lạnh của anh, mạch máu màu xanh lá đang hơi nháy lên.

Anh đối với cô gần như là nuông chiều không có điểm mấu chốt, vì thế lúc đầu Diệp Phi nóng lên, sau đó lại tiến đến gần, hôn vào chỗ đó của anh một cái.

Lê Tiện Nam không sợ nhột, nhưng tay đặt ở trên eo cô — — hôm nay cô mặc một cái áo lông ngắn, bên trong là một chiếc áo len mỏng, vừa hơi cử động, đã lập tức lộ ra một chút eo.

Cô như vậy khiến cho Lê Tiện Nam đột nhiên muốn chơi xấu, tay đi theo áo lông, càng giống như một loại nguy hiểm nào đó ngủ đông.

Người thua trận chính là cô.

Vừa cúi đầu, Lê Tiện Nam vẫn ung dung, “Không phải hôn rất vui sao?”

Chuông điện thoại phía trước vang lên, Diệp Phi cũng chợt nhớ tới — — phía trước còn có Kha Kỳ.

Kha Kỳ là thật sự không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào, Kha Kỳ nhìn thoáng qua dãy số điện thoại, nói với Lê Tiệp Nam, “Là thư ký La.

”

“Tắt máy, không nhận.

”

“Vâng.

”

Kha Kỳ nhận lệnh, trực tiếp ấn kết thúc, trong xe lại yên tĩnh lại.

Diệp Phi ngồi ở bên cạnh anh, hai má nóng lên, nhưng lại ngược mắt lên nhìn anh, vẻ mặt Lê Tiệp Nam đã thay đổi một chút, vừa rồi còn có một chút ý cười, giây lát sau đã trở nên lạnh lẽo.

Mấy lần Diệp Phi nhìn thấy cuộc gọi của “Thư ký La” trên điện thoại của Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam gần như không nghe máy.

Sau khi chuông điện thoại vang cho đến khi cúp máy, “Thư ký La” sẽ lập tức gửi cho anh một email và một tin nhắn.

Diệp Phi suy nghĩ một chút rồi nói, “Hôm nay tôi muốn trở về ngõ nhỏ Hòe Tam một chuyến.

”

“Sao lại về chỗ đó?”

“Chắc chắn là có chuyện rồi, mấy quyển sách của tôi còn ở đó.

”

“Được, đêm nay lại đến?”

“Xem nào, khi anh nào xong việc, gọi điện thoại cho tôi.

”

“Được.

”

Nói đến đây, Lê Tiệp Nam đã hiểu, “mấy quyển sách” cũng chỉ là lý do.

Diệp Phi thật sự quá hiểu chuyện, nhất định là cô cho rằng tối nay anh có việc, hoặc là để lại cho anh có không gian ở một mình.

Lê Tiệp Nam thật sự không muốn cô hiểu chuyện như vậy — — dính lấy anh cũng được, không hiểu chuyện cũng được.

Nhưng hết lần này đến lần khác Diệp Phi lại không, cô hiểu chuyện cũng cũng giả vờ như là không cố ý.

Nếu anh nói thật, có thể là cô còn nhìn anh bằng ánh mắt vô tội.

Lê Tiệp Nam thất thần vài giây, lại quay đầu nhìn Diệp Phi, cô đã ngồi lại ngay ngắn, tay bị anh nắm chặt, tầm mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài, cửa sổ màu đen phản chiếu khuôn mặt cô, sạch sẽ, bình tĩnh, nhẹ nhàng.

Cô giống như không có gì vui mừng hay buồn bã quá mức.

Chỉ có lúc cười với anh, mới làm cho anh cảm thấy là có chút nhiệt độ.

Những người sống trong nước đá, trên thực tế, cũng sẽ tham lam một chút hơi ấm.

Cũng muốn nhìn cô vĩnh viễn ấm áp.

Lê Tiệp Nam nắm tay cô, siết chặt một chút, Diệp Phi dường như phát hiện ra, quay đầu nhìn anh, đôi mắt cong cong, mỉm cười cũng nắm chặt lấy tay anh.

Làm sao để có thể vẫn luôn tốt đẹp như vậy?
Không cần như gần như xa.

“Phi Phi, nếu như tôi không gọi điện thoại, em có đến tìm tôi không?”
Lê Tiệp Nam không có gì báo trước hỏi một câu, ngón tay hơi lỏ, cứ như vậy cọ qua mu bàn tay cô, cũng như là thuận miệng hỏi như vậy.

Diệp Phi nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ xe, tốc độ xe chậm lại, cô nghiêng đầu hỏi, “Lê Tiệp Nam, có phải là đã đến ngõ nhỏ Hòe Tam rồi không?”

Lê Tiệp Nam kéo tay cô khựng lại một chút, cười nói, “Đến rồi.

”

Kha Kỳ dừng xe, đúng lúc nói mình xuống xe trước mua một vài thứ.

Diệp Phi ngồi bên cạnh anh, Lê Tiệp Nam không nói gì, vừa rồi câu nói kia cô nghe thấy được, có cho đáp án hay không, tất cả cũng đều ở cô.

“Lê Tiệp Nam, điện thoại của tôi vẫn luôn bật.

”

Cô nhẹ giọng nói một câu, Lê Tiệp Nam nhìn cô, khóe mắt thoáng cong cong, ẩn chứa một chút ý cười, ánh sáng trong xe rất tối, đôi mắt đa tình của anh nhìn người như vậy, thật khiến người ta có chút không nhịn nổi.

Lê Tiệp Nam nắm chặt tay cô lại buông ra, cuối cùng đột nhiên luồn vào trong tay cô, những động tác nhỏ lơ đãng này, thường là thứ trêu chọc lòng người nhất.

Diệp Phi đi về phía trước, Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, như là phát ra từ chỗ sâu trong lồng ngực.

“Lê Tiệp Nam, anh cười cái gì vậy.

”

“Cái này không phải là cười em — — hôn hay không hôn?”

Diệp Phi đỏ mặt, không thể không chịu được giọng điệu không đứng đắn này của anh.

Lê Tiệm Nam không cho cô cơ hội trở lại, vòng tay ôm lấy eo cô kéo đến, không gian chật hẹp, cô ngồi vững chắc trên người anh, mùa đông có tĩnh điện, tóc dài không quá nghe lời, có lúc đặc vài sợi dựng lên.

Lê Tiệm Nam duỗi tay vuốt lại cho cô, vén ra sau tai, hộp thuốc lá kia còn ở trong túi áo khoác anh, vòng qua eo cô.

Cứ như vậy nhìn cô, Lê Tiệm Nam không nhúc nhích.

Diệp Phi cảm thấy chắc chắn là anh đang đợi cô chủ động, cũng không biết như thế nào, Diệp Phi luôn cảm thấy chính mình cũng không khách khí như vậy hoặc là cũng không quan tâm.

Nhưng anh lại để ý.

Cũng xa xa không nhìn rõ dáng vẻ hờ hững như vậy.

Diệp Phi tiến đến gần nhìn anh, Lê Tiệm Nam thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn cô.

“Nhìn cái gì, tư thế này.

”

Cuối cùng Lê Tiệm Nam cũng lên tiếng, thương trà đã rất nhạt, chỉ còn lại cái loại đắng vị thuốc đông y dễ ngủ này, hòa hợp với hương thơm của gỗ, giống như một rừng cây phủ sương mù.

“Lê Tiệm Nam, điện thoại của tôi vẫn luôn bật.

” Cô lặp đi lặp lại một lần nữa, như thể không trả lời một câu đó, đẩy

câu hỏi đó cho anh.

Lê Tiệp Nam nhéo hai má cô, miệng Diệp Phi giống như cá vàng.

Anh cười cười, nhéo mặt cô hôn lên, lúc này không giống như vừa rồi, càng giống với một loại biểu hiện cảm động nào đó khiến cô đắm chìm, Lê Tiệp Nam buông lỏng tay, nhưng bàn tay kia vẫn còn đặt ở trên bụng cô, Diệp Phi luôn cảm thấy — — nên là lần nào đây?

Nên là lần nào, để bước qua một bước nữa?

Trong lòng cô biết rõ Lê Dục Nam đặt chìa khóa kia của một bước kia ở trong tay cô, có nguyện ý hay không dường như quyền quyết định đều ở trong tay cô.

“Lê Tiệp Nam, ngủ ngon.

”

—

Diệp Phi xuống xe, càng giống đèn lồng ngựa cũ, hình dáng cổ điển, ánh sáng ấm áp nhàn nhạt, cũng không quá chói mắt.

Trong chiếc Rolls-Royce đỗ ở đầu ngõ, Diệp Phi bước xuống xe, không quay đầu lại nhìn, chỉ là khi đi đến chỗ rẽ ở ngõ nhỏ, mượn khúc cua nhìn thoáng qua, lúc này anh không đứng ở bên ngoài xe.

Lẻ loi một chiếc xe, kính đen, không thể nhìn thấy rõ bên trong.

Đây hẳn là lần đầu tiên Diệp Phi trở về ngõ nhỏ Hòe Tam tron mấy ngày này.

Cũng là lần đầu không ngủ chung một chỗ với anh.

Diệp Phi cầm chìa khóa mở cửa tứ hợp viện, bà Triệu đã trở về, trong sân có một cái bóng đèn sáng lên.

Diệp Phi rón ra rón rén trở về phòng — — căn phòng cũ này thật đúng là lạnh mà, không có hệ thống sưởi ấm, chỉ có trong phòng bà

Triệu có bếp lò sưởi ấm, nhưng buổi tối để cho an toàn thì cũng không đốt, người già đi ngủ sớm, chỉ là lúc này vẫn còn sáng đèn.

Phòng Diệp Phi cũng rất lạnh, vừa mới trở về, thế mà lại không thích ứng được.

— — Sàn nhà ở Tây Giao đều là sàn nhà lát đá phản quang, giẫm trên mặt đất rất lạnh, Lê Thức Nam sợ cô lạnh, đặc biệt tìm người làm một lớp thảm dệt kim.

Ngày đó khi hai người trở về, trong nhà có vài nhân viên làm việc, hai tay cầm thảm, một người đàn ông khác quỳ trên mặt đất cẩn thận lát.

Diệp Phi kinh ngạc hỏi anh, “Sao lại trải như thế này?”
“Đây không phải là sợ buổi tối em thức dậy lạnh sao.

” Lê Tiện Nam thuận miệng đáp một câu, còn pha chút tiếc nuối nói, “Chỉ là đã quên bảo em chọn màu sắc, nên tôi để cho bọn họ tùy tiện giao đến.

”

Khi nói chuyện, công nhân kia chào hỏi với anh.

Lê Tiện Nam sẽ chỉ cười cười, kéo ghế ngồi xuống, hất cằm về phía Diệp Phi, nói, “Chuyện này đừng hỏi tôi, hỏi cô gái này đi, tôi cũng không sợ lạnh, sợ chân người này đông cứng.

”

Các cô gái đều nói, tình yêu có thích xem chi tiết.

Cái này có được tính không?

Diệp Phi phát hiện lúc mình suy nghĩ như vậy, đã có hơi thất thần.

Cô ngồi ở bàn làm việc, cửa sổ cũ có hơi lọt gió, trong căn phòng này và bên ngoài cũng gần như không có gì khác nhau.

Kỳ thật đêm nay trở về cũng không phải là một hai phải trở về, đây càng giống như lý trí trong đầu cô đang phát ra một loại tín hiệu cầu cứu với cô.

Diệp Phi không dám suy nghĩ quá nhiều, dọn dẹp một chút chuẩn bị đi ngủ, sờ sờ giường, lạnh như băng.

Trong phòng cũng không có điện — — bà Triệu nghiêm khắc khống chế sử dụng điện trong nhà, một là mạch điện đã cũ kỹ, một là bản thân bà cũng keo kiệt.

Diệp Phi nghĩ lại, đi nấu nước rót một túi chườm nóng.

Kết quả vừa mới ra cửa, nhìn thấy bà Triệu đi ra lấy nước rửa chân.

“Học sinh giỏi, mấy ngày nay sao cô không trở về?” Bà Triệu gọi cô lại, trong tay xách theo một cái chậu sứ.

“Không ạ.

Nghe bà cụ khác nói bà đi lên núi.

” Diệp Phi vẫn rất lễ phép.

“Sao muộn như vậy cô mới trở về? Cô đang làm gì thế?”

“..... Tăng ca ạ.

” Diệp Phi chưa nói quá nhiều.

“Ôi trời, làm cái gì công việc gì mà về muộn như vậy.

Không nhìn thấy người sao?”

“.....”

“Được rồi, cũng không liên quan đến tôi, tôi ngại quá không dám hỏi nữa, nghe mấy bà khác nói cách đây không lâu ở đây bùng một

nhóm người đến thuê nhà, cô cũng đừng làm loạn cho tôi đó, một bà già như tôi không chịu nổi.

”

“Bà còn nói cháu, mấy ngày hôm trước cháu trở về thấy có xe dừng ở cửa, vài người đàn ông, bà Triệu, và không phải là đã vi phạm pháp luật gì đó chứ?” Diệp Phi lấy từ trong phòng ra một cái túi chườm nóng hoạt hình, chuẩn bị rót nước vào nấu.

“Bớt xen vào việc của tôi đi, tuổi còn trẻ hỏi thăm cái gì.

” Bà Triệu hừ một tiếng, muốn về phòng ngủ, “Lần trước còn nghe những bà kia nói có siêu xe đưa cô về nữa đó, tôi nhắc nhở cô một lần, cách xa những người này ra một chút, có quý mới biết sau lưng là cái dạng gì.....”

Bà Triệu khom lưng đi về phòng, ho khan vài tiếng.

Một mình Diệp Phi đứng ở trong sân, gió lạnh thổi vào mặt, tay cô có hơi lạnh.

Một góc sân nhỏ, bên cạnh có một cái vại, bên trong là một gốc cây sen.

Gió thổi qua, cây sen đáng thương gãy dựa trên một lớp băng mỏng như cánh蝶.

Diệp Phi nấu nước nóng, kết quả vừa mới rót vào túi chườm nóng, một chút nước thấm ra — — túi chườm nóng không dùng trong thời gian dài, nứt ra.

Cô buồn bực một cách vô cớ, sờ sờ giường, lạnh.

Đeo nút bịt tai cũng không phải không thể ngủ được.

Diệp Phi lấy nút bịt tai từ trong túi xách ra, sau khi đeo lên thì chui vào trong ổ chăn, nút bịt tai giảm tiếng ồn ngăn cách tất cả mọi thứ,

trước kia Diệp Phi rất tham luyện sự yên lặng do nút bịt tai mang đến cho cô, cái gì mà tiếng chửi rủa cùng tiếng đập cửa đều không nghe được, chỉ cần đeo nút tai nhắm mắt lại, cả thế giới đều yên tĩnh.

Nhưng lúc này, Diệp Phi không hề buồn ngủ.

Cô mở to mắt, phía bên ngoài cửa sổ bóng đêm rất sâu, Cô mở mắt ra, bóng đêm bên ngoài cửa sổ rất sâu, Diệp Phi nhìn chăm chăm nơi đó một lúc, không hiểu sao có chút sợ hãi, kỳ thật đã rời xa thành phố kia, cô lẻ loi ở Yên Kinh, nhưng một số hồi ức thống khổ vẫn quấn lấy cô trong màn đêm.

Muốn nói thời điểm duy nhất an tâm — —
Thế mà lại là khi ở bên cạnh Lê Tiệp Nam.

Diệp Phi trần trọc khó ngủ, lần này, ngay cả nút bịt tai cũng không thể làm cho cô bình tĩnh lại.

Lúc Diệp Phi ngồi dậy từ trên giường, đã là hơn ba giờ sáng.

Cô mặc thêm áo len, ngồi ở trên giường, nhìn điện thoại, không có cuộc gọi nào.

An ninh trật tự ở Yến Kinh không tồi, đặc biệt là vào lúc này — — kỳ thật ít nhiều xung quanh cũng có cái Đàn Cung Tây Giao, Diệp Phi không biết gì về ngõ nhỏ Hờ Tam này, nửa trước quả thật là tứ hợp viện, nửa đoạn sau, ngọ hỏa tàng long, ví dụ lần đầu tiên Lê Tiệp Nam dẫn cô đi ăn nhà hàng kia thế mà bị giấu ở chỗ này.

Diệp Phi ôm cánh tay đi ra, rạng sáng không phải nhìn thấy lần đầu, cực kỳ yên tĩnh, trên đường một chiếc xe cũng không có.

Lúc ấy suy nghĩ của Diệp Phi hỗn độn, nêu không đến cửa hàng tiện lợi mua một ly cà phê, rồi mua một cái túi chườm nóng, chấp vá viết văn bản quên đi.

Kết quả bước chân rẽ ngang, đến trước cổng Đàn Cung Tây Giao.

Cô lại nghĩ — —

Đèn ở Tây Giao, thật sự sẽ sáng lên vì cô sao?

Chương 17: 17: Làm Thế Nào Tôi Có Thể Đưa Ai Đó Trở Lại

Diệp Phi đã đi theo Lê Tiệp Nam đến đây rất nhiều lần, bảo vệ ở Tây Giao đều nhận ra cô, trực tiếp cho đi vào, kết quả vừa mới vào cổng chính, chiếc xe thể thao chạy từ bên trong ra.

Diệp Phi theo bản năng dịch vào bên cạnh, chiếc xe thể thao kia chợt dừng lại, lùi xe về phía sau, dừng lại ở Diệp Phi.

Cửa sổ xe hạ xuống, là khuôn mặt của Triệu Tây Chính.

Có lẽ là bởi vì khi người này nói chuyện luôn cả lơ phát phơ, một chút đứng đắn cũng không có, cả ngày chơi bời lêu lổng, làm cho Diệp Phi theo bản năng không thể thích người này nổi.

Cũng bởi vì luôn ở bên cạnh Lê Tiệp Nam, anh bảo vệ cô rất tốt, sẽ gần như không để lại cô một mình tiếp xúc cùng với những người ở trong giới.

“Tôi thấy cô và anh Nam đều là người rất thông minh, đừng ngu ngốc như vậy,” Nhìn bộ dạng của Triệu Tây Chính không quá tinh táo, nhưng anh ta lại đang nhìn thẳng vào cô, trong miệng anh ta cắn một miếng thuốc, hít một hơi, đưa tay ném ra ngoài cửa sổ, “Với tình hình kia của nhà anh ấy, cô cũng đừng suy nghĩ, cô xem anh ấy khác biệt, chẳng qua cũng chỉ là anh ấy không giống với một đám người chúng tôi, La Mã cũng chia ra nội thành ngoại thành, hiểu không, tôi không khuyên được anh Nam, thì tự cô suy nghĩ đi.”

“.....”

“Đoán chừng về sau cũng không có cơ hội nói chuyện riêng với cô.” Tàn thuốc kia ném xuống dưới chân Diệp Phi, mấy đốm lửa rơi ra, cuối cùng tàn thuốc bị dập tắt trên đường nhựa ẩm ướt, anh ta chậm chọc nói, “Mẹ anh Nam chết như thế nào, đến bây giờ không hề có một chút tin tức nào bị lan truyền ra ngoài, không phải tôi lắm miệng,

tôi cũng không để bụng cô suy nghĩ như thế nào, tôi và anh Nam lớn lên cùng nhau, giới này lớn như vậy, tôi cũng chỉ có một người anh em tốt như vậy.”

Triệu Tây Chính nói xong với cô, kéo kính lên, đạp chân ga lập tức rời đi.

Chiếc xe thể thao màu đen biến mất ở trong bóng đêm, rõ ràng là Triệu Tây Chính bất kể lúc nào cũng mê đắm trong nhục dục, nhưng hình như cũng không phải như vậy, nhưng vòng tròn của bọn họ, cô làm sao có thể hiểu được?

Diệp Phi đứng trên đường, tạo cảnh hai bên đơn giản, nhưng vừa nhìn đã biết ngay là giấu giếm tâm tư một cách cẩn thận.

Nơi này có một dòng suối lượn lờ, có sương mù mờ mờ lung.

Diệp Phi đứng ở đó, bỗng nhiên phát hiện mình vẫn đang quàng khăn quàng cổ trước đó không lâu Lê Tiệp Nam cho cô, khăn quàng cổ vẫn luôn đặt ở ngõ nhỏ Hòe Tam.

Trên đó còn sót lại một chút mùi thuốc lá thoang thoảng, làm cho cô nghĩ đến động tác anh đưa tay ra quàng khăn quàng cổ cho cô.

Ánh mắt kia cũng rõ ràng là dừng ở trên người cô.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới những thứ lâu dài hơn, trong lòng cũng biết rõ ràng hai người chỉ là một đoạn tình duyên sương sớm, càng chắc chắn bản thân mình về sau sẽ không gặp được một Lê Tiệp Nam nào khác nữa.

Kỳ thật cô đã không còn tính toán được rõ ràng — — đi theo bên cạnh anh như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Tình cảm quá trân quý, vật chất quá thô tục, có lẽ là bởi vì tham luyến một chút ấm áp kia.

Nhất định là một loại tình cảm như vậy, là bởi vì cảm giác nào đó bất ngờ kéo đến.

Chắc chắn là chưa nói đến trong sạch.

Thật trong sạch, cũng không thể đi theo ở bên cạnh anh như vậy.

Người sống ở trong bóng tối bắt gặp được một chút ánh sáng, tóm lại là tham luyến.

Không thể ngóng trông có được, có thể lại lâu hơn một chút, là đủ rồi.

Sau này không có gì, cô sẽ càng thấy rõ ràng hơn.
Chỉ là cái giới hạn này là tới khi nào đây — — Diệp Phi nghĩ, nếu ngày đó đến, nhất định là cô có thể cảm giác được.

Hôm nay có rượu, hôm nay say.

Diệp Phi đi về phía trước, toàn bộ Tây Giao chỉ có đèn đường sáng lên, những biệt thự gần đó đều là một mảng tối đen như mực, có lẽ cũng giống như Lê Tiện Nam nói, nơi này căn bản không có mấy chủ sở hữu.

Nhưng đi đến tòa nhà cuối cùng kia, đèn đuốc sáng trưng, đèn ở hành lang phía trước vẫn luôn sáng lên.

Diệp Phi đứng ở bên ngoài, cách hàng rào thấp, nhìn vào ao nước bên trong, suy nghĩ một lúc, đây là lần đầu cô gọi điện thoại cho Lê Tiện Nam, trước kia đều là chờ anh gọi đến.

Diệp Phi cầm điện thoại đứng ở bên ngoài, chuông điện thoại vang lên không quá ba tiếng, thế mà lại bị cúp máy?

Khi trái tim cô sắp rơi xuống, lại mơ hồ nghe được tiếng có người đi từ trên lầu xuống, cô đứng ở đó, ở trong lòng lặng lẽ đếm một hai ba. Lúc đếm tới mười, bên trong có người cửa mở.

Lê Tiện Nam đứng ở trong cửa, mặc áo ngủ, dựa vào cạnh cửa, trong tay còn cầm một hộp thuốc.

Diệp Phi cười, đẩy cửa sân ra đi vào.

Lê Tiện Nam đặt hộp thuốc vào trên tủ, còn đưa tay ra với cô, Diệp Phi giẫm lên phiến đá xanh bước qua sân, cả hai bên đang ngủ bừng tỉnh, tung tăng bơi qua bơi lại ở bên trong.

Trong phòng rất ấm, Diệp Phi ôm lấy eo anh, trên người anh cũng nóng, cách lớp áo ngủ mỏng manh xuyên qua, chỉ là đêm đông lạnh thấu xương vẫn rất lạnh, Diệp Phi vừa ôm anh, vừa dịch vào bên trong.

Lê Tiện Nam bật cười, duỗi tay cách áo khoác thăm dò đi vào, vừa mới vài giây, tay đã trở nên lạnh lẽo, dán ở trên eo cô, “Sưởi ấm tay cho tôi.”

“Anh còn chưa ngủ sao?” Diệp Phi ngẩng mặt lên nhìn anh, vẫn như vậy từ khi nói tạm biệt, trên người có một chút mùi sữa tắm, giữa mày có hơi một mệt mỏi.

“Chưa.” Anh lười nhác đáp một câu.

Diệp Phi ngửi ngửi ở trên người anh.

Lê Tiệp Nam nhéo vào sau cổ cô, giọng điệu ẩn chứa ý cười, “Ngủ cái gì đó — — tôi chưa từng đưa người khác về nhà, kiểm tra hả?”

“Anh hút bao nhiêu thuốc?” Diệp Phi trừng anh một cái, với mùi trà nồng đậm này, thuốc lá này quá mê hoặc, “Sao anh còn chưa ngủ?” “Đây không phải là muốn thức thâu đêm nhìn xem, hôm nay em có đến hay không?”

“.....”

“Bốn giờ mười lăm rồi, nhưng tôi vẫn sẽ đợi em,” Lê Tiệp Nam ôm lấy eo cô, cúi đầu nhìn cô, Diệp Phi đo đến đây như vậy, chớp mũi phiểm hồng, dáng này này khiến người gặp người thích, tay anh hướng xuống phía dưới, đánh vào mông cô một cái, “Có lương tâm hay không?”

“Vậy anh cũng không gọi điện thoại cho tôi.”

“Đây không phải là đợi em sao.” Lê Tiệp Nam nói, “Cuối cùng cũng đợi được rồi.

Không có tôi không thể ngủ ngon được, có phải không?”

Nghe được lời này trong lòng Diệp Phi thật sự mềm nhũn ra, cuối cùng cũng chờ được rồi, như là một câu chắc chắn, nửa câu sau càng khẳng định.

Diệp Phi cứ như vậy ôm eo anh không buông tay, hơi thở xung quanh đều là mùi trà của thuốc lá và một chút mùi sữa tắm.

Diệp Phi rất thông minh, không hỏi nếu là như hôm nay không đến thì sao.

Nếu như hôm nay không đến, có thể là cũng đã gần đạt đến giới hạn rồi.

Diệp Phi buông tay ra, nhìn thoáng qua phía sau, trong phòng có tạo cảnh trong suốt, bên trong có ngọn lửa cháy không phát ra âm thanh, gạt tàn thuốc trên bàn thủy tinh có không ít tàn thuốc, nhìn ra là thật sự ở đây chờ đợi rất lâu.

Trong phòng khách trải thảm màu be, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, thật ra bọn họ rất ít khi ở trong phòng khách, trong phòng ngủ cũng trải thảm, là lần đó đặc biệt làm cho cô.

Lúc Diệp Phi lên lầu hỏi anh, “Về sau cái thảm này sẽ bị bỏ đi sao?”

Lê Tiệp Nam đi theo phía sau cô, không trả lời, lúc đi đến cửa phòng

ngủ, Diệp Phi muốn mở cửa, tay Lê Tiện Nam lướt qua, đặt ở trên tay nắm cửa, Diệp Phi quay người lại ở một nơi nhỏ hẹp như vậy. Lê Tiện Nam cao hơn cô một cái đầu, áo ngủ màu xám đậm lỏng lẻo, lộ đường cong cổ xinh đẹp, yết hầu hơi lộ ra trượt lên xuống, cứ như vậy cúi đầu nhìn cô.

Bị một loại bị gợi cảm ngập tràn sự nguy hiểm ngấm vào, giống như rượu vang đỏ nóng bán trên đường phố vào mùa đông, trước kia thử một ly cùng với Tiết Như Ý, chủ tiệm nói bỏ thêm trái cây nấu rồi nên sẽ không say, nhưng uống một ly, sau khi trở về đầu óc vẫn như say bị một tầng hơi nước bịt kín.

Lê Tiện Nam cảm thấy thật là cực kỳ thú vị — —
Thảm sẽ bị bỏ đi sao?

Câu hỏi này dường như không đơn giản như vậy.

Nói cô tỉnh táo, cũng là thật sự tỉnh táo, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, anh lớn hơn cô mười tuổi, có gì mà chưa nhìn rõ?

May là gặp gỡ anh.

Nếu không thì người đàn ông hơn ba mươi tuổi này, để nắm bắt cô một cô gái nhỏ không phải là rất dễ dàng sao?

Lê Tiện Nam cười cúi người tiến đến, hỏi cô, “Phi Phi, là muốn hỏi cái thảm hay là cái khác?”

Hô hấp của anh thò ra cọ qua chóp mũi cô, khuôn mặt tuấn tú ở trước mặt cô, một đôi mắt đào hoa vừa sâu vừa gợi cảm, nếp gấp hai mí rất sâu, lông mi cũng dày.

Anh nhìn như vậy, khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần.

Sau lưng Diệp Phi dán lên khung cửa, trước người là lồng ngực của một người đàn ông trưởng thành.

“Lê Tiện Nam, tất nhiên là dành riêng cho tôi, nhưng cũng không phải là người nào cũng đều thích nó, nếu như một ngày nào đó có người khác không thích, thì anh cứ bỏ đi là được rồi.”

Đó hẳn chính là giới hạn của anh, Diệp Phi nghĩ.

Giữa những người trưởng thành, nói quá rõ ràng, dường như chỉ có thể khiến cho khó xử.

Lê Tiện Nam cười, Diệp Phi không biết anh cười cái gì, chỉ là cười một tiếng rất nhẹ.

“Phi Phi.”

Anh cúi người, đưa một bàn tay ra, cọ cọ sống mũi cô một chút như là cưng chiều, cười đắc ý, “Đêm nay chính là bởi vì suy nghĩ miên man nên mới đến?”

“.....” Vì sao phải trở về ngõ nhỏ Hòe Tam, đã tính không được rõ ràng lắm.

Bởi vì có rất nhiều thứ — — “Hàn Địch môn không đăng hộ không đối”, “Thuê một tầng hầm”.....

Quá nhiều.

Là lý trí của cô đang cầu cứu cô — — cô sắp rơi vào đó rồi, lý trí của cô nhanh chóng tỉnh táo lại một chút.

Lê Tiện Nam tiến về phía trước một chút, hôn lên chóp mũi cô, xuống phía dưới, hôn lên cánh môi cô, Diệp Phi tròn tròn mắt nhìn anh, trong đôi mắt kia, thật sự có tình ý miên man, quấn lấy rất chặt.

“Phi Phi, làm sao tôi có thể đưa người khác về đây được chứ? Ở Đan Cung Tây Giao này chỉ dẫn em về.” Giọng nói của Lê Tiện Nam hạ thấp, giống như một bàn tay nắm lấy đầu quả tim cô, “Phi Phi, em thông minh như vậy, ý nghĩa của thiên vị không phải duy nhất sao, thiên vị cũng không phải lòng thương người.”

Diệp Phi cảm thấy, lý trí của cô cũng giống như phân liệt thành hai cái người.

Một người đang nói với cô — —

“Cô chắc chắn sẽ rơi vào, rơi vào đầm lầy thì làm sao có thể đi ra được?”

Một người khác đang nói với cô — —

“Không sao đâu, chắc chắn cô có thể rõ ràng, hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu.”

Cuộc sống này có thể gặp được mấy Lê Tiện Nam?

Ý nghĩ của duy nhất, không phải cũng là thiên vị sao?

Rạng sáng giầy vò qua lại như vậy, Diệp Phi đã không còn quá mệt mỏi nữa, tuy rằng Lê Tiện Nam làm việc và nghỉ ngơi kém, nhưng gặp sau khi gặp Diệp Phi, tốt xấu gì cũng có chút khái niệm “ngủ”.

Diệp Phi nằm bên cạnh anh, thật ra trong ổ chăn cũng lạnh, chỉ là bởi vì bên cạnh có Lê Tiện Nam mà thôi, dựa vào bên cạnh cô, cũng sẽ không bao giờ hoảng sợ.

Diệp Phi cảm thấy trước kia cảm giác an toàn của mình đều là nút bịt tai mang đến — — kỳ thật dùng nút bịt tai lâu có sự phụ thuộc rất nghiêm trọng, rời khỏi nó thì sẽ không ngủ được, thậm chí ban ngày có một khoảnh khắc nào đó ồn ào cô đều muốn đeo nút tai ngăn cách hết tất cả.

Ở trong ký túc xá cũng là như vậy, ban ngày cô cũng sẽ đeo nút bịt tai ôn tập, kỳ thật là bản thân phụ thuộc mà thôi, bị bạn cùng phòng trong ký túc xá hiểu lầm.

Phụ thuộc vào nút bịt tai nhiều năm như vậy, không ngờ ở bên cạnh anh, thế mà lại có thể làm cho cô chậm rãi rời khỏi nút bịt tai.

Lê Tiệp Nam cũng không ngủ, ôm lấy bả vai cô, đầu ngón tay vuốt ve đầu vai cô rất nhẹ nhàng.

Diệp Phi ngẩng đầu lên nhìn anh, quả nhiên là Lê Tiệp Nam không ngủ.

“Lê Tiệp Nam, anh nói chuyện với tôi một lúc đi.” Cô nhỏ giọng nói.

“Nói cái gì?”

“Nói cái gì cũng được.”

Lần đầu tiên Lê Tiệp Nam “dỗ người ngủ” như vậy, nói về Triệu Tây Chính với cô — — khi còn nhỏ còn nhìn ra dáng vẻ của con lai, ra ngoài thì bị người ra nhận thành người nước ngoài, kết quả Triệu Tây Chính nói giọng Bắc Kinh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, sau này lớn thì ngược lại ngoại hình thay đổi.

Diệp Phi hỏi anh, “Bà nội của Triệu Tây Chính là người Pháp sao?”

“Ừ, bà nội cậu ta là người Pháp, cùng người nhà đến Yến Kinh làm ăn, bà nội cậu ta chơi đàn dương cầm rất giỏi, có thời gian rảnh sẽ dẫn em đi thăm, bà nội cậu ta đã lớn tuổi lớn rồi.

Nhưng Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi cũng không phải là anh em ruột, hai người bọn họ không phải là cùng một bà nội.”

Diệp Phi ngửa mặt lên nhìn anh nghe anh nói.

Nói rất đơn giản, bà nội người Pháp của Triệu Tây Chính không phải là cưới hỏi đảng hoàng, cũng là chuyện của hai mươi mấy năm trước, người ông nội Triệu Tây Chính cưới hỏi đảng hoàng cũng là một tiểu thư, như Lê Tiệp Nam giữ kín như bưng, cũng không nói kỹ, Diệp Phi cảm thấy lại là một câu chuyện cũ phức tạp rắc rối.

Diệp Phi cũng nhớ tới lúc trước Triệu Tây Chính nói — — La Mã có

nội thành và ngoại thành, sau đó bỗng dưng cô cũng nhớ tới, trước kia đã từng đọc qua nửa câu sau ở trên mạng, hoàng tử cũng phân chia thứ tự.

Lúc đó còn không biết Triệu Tây Chính đột nhiên nói những lời này là như thế nào, hiện tại ngẫm lại xem như mơ hồ hiểu được một chút.

Nhưng Lê Tiệp Nam thì sao?

“Anh thì sao?”

“Tôi thì có cái gì mà nói,” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, “Không tốt hơn cậu ta điểm nào, nhưng tôi không có một bà nội người Pháp.”.

Chương 18: 18: Đây Không Phải Là Những Gì Tôi Muốn Thấy Tội Lỗi Sao

Lê Tiện Nam ngược lại kể lại những chuyện khi còn bé của bọn họ, Diệp Phi vừa lắng nghe vừa nhắm mắt lại.

Chỉ cảm giọng nói của anh rất êm tai, giọng điệu có chút lười biếng, nói cái gì cũng đều làm cho cô nguyện ý nghe.

Lê Tiện Nam nói đến sau này, âm thanh dừng lại một chút, có lẽ là cúi đầu thấy cô còn chưa ngủ, vừa cúi đầu, Diệp Phi đã chậm rãi mở miệng, nói còn chưa ngủ, đang nghe.

Lê Tiện Nam chống người, tay lướt qua bả vai cô, nhéo chóp mũi cô nói, “Lớn như vậy à, còn phải kể chuyện cho em nghe trước khi ngủ?”

Diệp Phi mở mắt ra nhìn anh, đôi mắt của Lê Tiện Nam thật sự quá đẹp.

Có lẽ là một khoảnh khắc quá dịu dàng như vậy, Diệp Phi mở to hai mắt nhìn anh, ánh đèn ấm áp ở đầu giường, phòng ngủ lớn như vậy chỉ có một góc này là có ánh sáng, rèm cửa sổ khép hờ, cẩn thận nghe đi một chút, hình như cũng chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ.

Lê Tiện Nam cứ như vậy cup mắt nhìn cô, “Nghĩ cái gì vậy?”

Nghĩ đến câu nói kia của anh — —

“Đây không phải là đợi em sao, cuối cùng cũng đợi được rồi.

”

Giống như cô là người đi xa nhà, có một ngọn đèn như vậy thật sự

luôn sáng lên vì cô.

Lê Tiện Nam chưa bao giờ hỏi chuyện của cô, giống như cũng thật sự chờ cô như đã nói.

“Lê Tiện Nam, nếu như anh muốn biết, có phải là chỉ cần nói với Kha Kỳ một tiếng, ngày mai những tư liệu về tôi, đều xuất hiện ở trên tay anh không?” Diệp Phi nhìn anh, hỏi một câu.

Lê Tiện Nam nghe vậy bật cười, “Cái này có ý nghĩa gì sao, em đang ở trước mặt tôi, nghe em nói không phải là càng chân thật hơn so với người khác nói nữa sao? Tôi cũng không cần phải tìm hiểu về em thông qua bất cứ ai khác.

”

Diệp Phi đối với bản thân mình trước kia là luôn ngậm miệng không nhắc đến, trong sự dịu dàng như vậy, vẫn cứ không muốn nói nhiều lời.

Vết sẹo cũng không cần thiết phải vạch nó ra hết lần này đến lần khác.

Cho dù là đối với Tiết Như ý, Diệp Phi cũng chưa từng nhắc đến, chỉ là Tiết Như Ý thông minh nhanh nhẹn, có lẽ là nhiều ít cũng đã mơ hồ đã biết được một chút.

Ở giữa bọn họ dường như cũng chính là như vậy, Lê Tiện Nam không nhanh không chậm.

Thời gian đi theo bên cạnh anh, Triệu Tây Chính cũng không hề nhiều lời một câu, nhìn thấy cô, có đôi khi cũng sẽ nâng ly mời, cà lơ phất phơ gọi cô một tiếng “Phi Phi”, nhưng gọi càng giống như là “Phỉ Phỉ”.

Lê Tiện Nam phát hiện sự lo lắng của cô, ngay lúc đó nói với cô một câu, “Con người Triệu Tây Chính không xấu.

”

Diệp Phi gật đầu.

Lê Tiện Nam đối xử tốt với, ngay cả người khác cũng có thể nhận thấy được, mỗi lần có bữa tiệc nào, đều có người đến kính cô, gọi cô một tiếng “cô Diệp”, nói tới đề tài gì, cũng tham khảo ý kiến của cô một chút.

Mọi người đều sẽ rất dễ dàng bị cuốn theo trong lúc lâng lâng như vậy, nhưng Diệp Phi thì không, chỉ là cô rất lễ phép khách sáo nói vài câu, không hiểu thì lập tức ném cho Lê Tiện Nam.

Lê Tiện Nam cứ như vậy ngồi tại chỗ ngồi, nhìn cô cười.

Những người xung quanh cũng đều đang cười, Diệp Phi đựng phải ánh mắt anh, sẽ nhớ tới lời Triệu Tây Chính nói đêm hôm đó — —
“Mẹ anh ấy chết như thế nào, đến bây giờ không hề có một chút tin tức nào bị lan truyền ra ngoài.

”

Nhưng từ trước đến nay Lê Tiện Nam cũng không hề nhắc đến, giống như vân đạm phong khinh (*), bao nhiêu chuyện vui vẻ hay khó chịu, dường như đều bị anh lấy sự lạnh nhạt để đáp lại.

(*) Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (lạnh nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Nói anh máu lạnh sao? Không phải, anh cũng sẽ đau lòng.

Cũng giống như lúc Diệp Phi bất thận bị trang giấy cắt qua tay, Lê Tiện Nam sẽ đau lòng kéo qua, bảo cô ngồi sang một bên, sau đó cứ một hai phải tự mình cầm xấp giấy kia, tự mình lật giúp cô.

Anh hiếm khi có những khoảng thời gian quá bận rộn.

Diệp Phi ngồi ở trong bữa tiệc ăn uống ồn ào, yên lặng ăn cháo ở trước mặt, vừa rồi một người mặc âu phục giày da người giới thiệu, nói là hải sâm ở đâu và bào ngư đen từ nơi nào, đặc biệt đưa tới cho cô nếm thử.

Lê Tiệp Nam ăn cũng không nhiều, bắt chéo chân thỉnh thoảng nói với người bên cạnh vài câu, hết hứng thú nói rồi, trong tay còn đang lấy thịt ở chân cua hoàng đế.

Một đôi tay đẹp như vậy.

Qua vài giây, miếng cua thịt trắng nõn mềm mại đã được đặt ở trên một cái đĩa nhỏ, sau đó cái đĩa nhỏ đó lại xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi.

Tự nhiên Diệp Phi nghĩ đến lần đó ở xưởng in, hộp đồ ăn tinh xảo đều là cua thịt đã được bóc hết.

Cô lại đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên, cô chỉ nói một câu, nếu như con cua không có vỏ thì tốt rồi.

Sau đó những thứ này, tôm và cua cô ăn, đều là anh tự mình bóc riêng cho cô.

— — Có lẽ là vì anh cho rằng cô không thích bóc vỏ.

“Làm sao vậy?” Thấy cô nhìn chằm chằm miếng thịt chân cua trắng nõn kia đến gần gần người, Lê Tiệp Nam dựa sát lại gần hỏi cô, cho rằng cô có tâm trạng gì đó.

Triệu Tây Chính nhìn thấy tất cả.

Nhưng không bao giờ nhiều lời nữa.

Lê Tiệp Nam nhìn thì rất dễ nói chuyện, đối với ai cũng đều rất hiền

hòa, nhưng thật ra cũng không phải, Triệu Tây Chính biết vùng cấm của Lê Tiệp Nam ở đâu, không đi vào đó là được.

Chỉ là có đôi khi thật sự rất khó dò xét.

Nói chơi à?

Ai có thể sai khiến được Lê Tiệp Nam? Làm cho anh rót nước, bóc vỏ tôm còn phải tự mình xe đưa đón?

Nói nghiêm túc? Cũng không hẳn là vậy.

Triệu Tây Chính hút thuốc nheo lại mắt nhìn sang.

Người trên bàn đều không phải là quá thích ăn những thứ này, vừa thấy đã biết là gọi riêng cho ai, bảo ngư đen kia nhập khẩu cũng là ông chủ nhà hàng nhìn mặt giới thiệu.

Chân của hoàng đế đều bị chia làm mấy ngón dài, Lê Tiệp Nam cầm dụng cụ bóc ra như vậy, Diệp Phi chỉ ngồi ở bên cạnh nhìn anh, gắp một đoạn lên, chấm vào dấm gừng băm nhỏ, đưa tới bên miệng anh, nói một câu, “Thật vất vả mà.

”

“Chút đó thôi sao, tay này của em cũng không phải để làm việc này.

” Lê Tiệp Nam cười, bóc một đoạn cuối cùng, chấm dấm đưa cho cô.

Diệp Phi cười lộ lên, áo len màu hồng quế có hơi rộng, lộ ra cái cổ thiên nga trắng nõn, bởi vì ăn cơm, cho nên buộc tóc đuôi ngựa thấp, khuôn mặt kia rất nhỏ, có một vài sợi tóc mềm mại quét qua khuôn mặt.

Cô nói cái gì, Lê Tiệp Nam cũng lập tức nghiêng người đến gần nghe, cuối cùng cười cười, ánh mắt kia là cưng chiều.

Triệu Tây Chính căn điều thuốc, giống như càng là người lý trí, tại

một thời điểm nào đó hướng đi nhất định sẽ càng mất khống chế.

Những lời này thật sự nói đúng.

Mẹ Lê Tiệp Nam cũng là như thế này.

Triệu Tây Chính cảm thấy, bản thân mình đâu rảnh rỗi để lo lắng chuyện của người khác, từ trên xuống dưới, đều là một đồng cục diện rối rắm, cả ngày anh ta lượn tới lượn lui, cùng lắm cũng là làm tê liệt chính mình bớt lo chuyện.

Sinh ra ở trong gia đình và trong hoàn cảnh như vậy, có rất nhiều điều đều là thân bất do kỷ (*).

(*) Thân bất do kỷ: nguyên gốc là “身不由己”, có nghĩa là có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.

(facebook.

com/noilaucuamai)

Thái độ của bọn họ đối với phụ nữ xưa nay là như thế này, tiền bạc và tình cảm cho một người, trước chính là tặng đồ, túi xách, xe cộ, nhà cửa, sau đó thì, cứng chiều trong một khoảng thời gian ngắn ngủi là được, sâu hơn nữa cũng không cho được.

Nhưng nhìn xem hai người này đi.

Triệu Tây Chính hút thuốc, trong làn khói màu trắng xanh nhớ tới lúc đi bắt Triệu Tây Mi, hai người kia nằm trong tầng hầm, Triệu Tây Mi nói đó là tình yêu.

Tình yêu?

Là một thứ chân thật nhưng lại xa xôi.

— — nhưng nhìn như vậy, hai người này rõ ràng cũng giống như thế.

Triệu Tây Chính không rõ tình yêu đến tột cùng là nó cái gì.

Từ trước đến nay Diệp Phi đều sẽ không hỏi anh quá nhiều hư vô mờ mịt đồ vật, cũng tạm thời cho rằng là được anh thật sự đặt ở bên cạnh, kỳ thật cô chưa từng muốn cái gì khác, cho nên Lê Tiệp Nam cũng không hỏi quá nhiều.

Khoảng thời gian đó áp lực phát triển mạng là rất lớn, có một số app xã hội khổng lồ đang cạnh tranh với nhau, không có điểm nổi bật, những người khác dựa vào cái gì để đầu tư vào bạn? Chẳng qua bởi vì có Triệu Tây Mi đầu tư tiền vào trong, cái app kia phát triển cũng coi như là thuận lợi.

Tiền nhuận bút của Diệp Phi chắc chắn không thiếu được, lúc đó Triệu Tây Mi nói, chờ đưa ra thị trường, sẽ thuê cô đến viết bài quảng cáo.

Diệp Phi cũng chỉ cười cười.

Nhưng tiền nhuận bút cũng thật sự quá nhiều, Diệp Phi nhìn chăm chăm số dư trong thẻ ngân hàng có hơi ngơ ngẩn.

Cũng chính là bởi vì phần “việc làm thêm” này, đã một thời gian dài rồi Diệp Phi cũng chưa làm một công việc chính thức nào, ngoại trừ viết bản thảo quảng cáo, cũng chính là ngâm mình trong thư viện viết luận văn.

Ngày đó lúc cô ở trong thư viện, nhận được điện thoại của Lê Tiệp Nam — —

Là anh luôn rất suy nghĩ cho cô, một chiếc xe như vậy lái đến đây chắc chắn sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Giọng nói của Lê Tiệp Nam ở trong điện thoại nghe dịu dàng giống

như một làn gió mùa xuân.

Anh nói, “Tôi đợi em ở bên ngoài trường học.

”

“Được, nhưng mà tôi phải về ký túc xá một chuyến, thăm bạn bè một chút, đã lâu không về.

”

“Ừm, tôi ở chỗ cây ngô đồng ở cổng sau của trường.

”

Diệp Phi cúp điện thoại, thu dọn sách ở trên bàn, nghĩ tới mấy hôm trước thấy Tiết Như Ý đăng lên ở trong vòng bạn bè, thấy cô ấy không biết làm thế nào lại bị thương ở chân, đầu gối đều sưng đỏ cả lên.

Diệp Phi gửi tin nhắn WeChat cho Tiết Như Ý, chỉ chốc lát sau Tiết Như Ý lập tức trả lời một giọng nói, âm thanh mờ mịt, giống như bị cảm, nói, “Phi Phi, tớ nhớ cậu muốn chết!”

Diệp Phi cười cười, hỏi cô ấy có muốn ăn gì hay không, cô đi mua xách đến luôn.

Tiết Như Ý có hơi thèm, quả nhiên gửi đến, nói muốn uống trà sữa, muốn trà sữa pudding.

Diệp Phi nói được, nhưng tiệm trà sữa nằm ở cổng sau, Diệp Phi đi ra ngoài, quả nhiên thấy được chiếc Rolls-Royce đỗ ở dưới gốc cây, cô gọi hai ly trà sữa, xách theo đi đến, gõ gõ vào cửa sổ xe.

Cửa sổ xe kéo xuống, Lê Tiệp Nam dựa vào trong xe nghỉ ngơi, nhìn thấy là cô, mỉm cười, “Nhanh như vậy à?”

“Còn phải đợi một lúc nữa, tôi đưa một vài thứ cho bạn đã, đã lâu không gặp rồi, chắc là phải nói chuyện một lúc.

” Diệp Phi quơ quơ lý trà sữa xách theo ở trong tay.

Lê Tiệp Nam cười, ngồi thẳng người dậy.

Cũng có thể là vì trong hoàn cảnh này, người đi ngang qua đều là sinh viên — — nhưng mà Đại học Yên Kinh nổi tiếng như vậy, lui tới đều là sinh viên thật sự tài năng, là nhân tài tương lai sẽ được vận chuyển đến những công ty nổi tiếng.

Hôm nay Diệp Phi cũng mặc một cái áo len màu hồng nhạt, nửa người dưới là một chiếc váy màu trắng phối với giày thể thao, bên ngoài mặc một cái áo khoác màu be, phía dưới váy kia hình như có chút ren, mềm mại dịu dàng.

Nhìn vẫn còn hơi thờ của sinh viên.

“..... Hửm? Tôi còn phải đợi à.

” Diệp Phi thấy anh có hơi thất thần, đưa tay ra quơ quơ ở trước mắt anh, “Lê Tiệp Nam, tôi đang nói chuyện với anh đó.

”

Tôi đang nói chuyện với anh đó, một câu như vậy, giống như là một loại hờn dỗi.

Đột nhiên Lê Tiệp Nam duỗi tay ra, vuốt ve sau cổ cô, người cũng nghiêng về phía trước, như vậy không quá đứng đắn mà hôn lên, Diệp Phi không hề đoán trước được, bên này không quá nhiều người, nhưng cũng có người đi đường.

Hô hấp của anh quanh quẩn hơi thở của cô, làm cho má cô bất giác đỏ lên, sự căng thẳng này, tất cả đều trở nên ái muội lại miễn cảm hơn, hôn thăm dò kia, triền miên trôi chọc.

“Lê Tiệp Nam!” Diệp Phi xách trà sữa trong tay, trên mặt phủ thêm một lớp phấn hồng.

Lê Tiệm Nam cười rộ lên, có một chút ngả ngớn, một chút dụ dỗ, tay vuốt ve trên mặt cô, ngón cái còn mập mờ cọ vào cánh môi anh đã hôn qua.

“Đây là vừa rồi còn đang suy nghĩ, hôn em một chút ở chỗ này, có phải là một tội ác hay không,” Lòng bàn tay của Lê Tiệm Nam đè ở trên môi cô, nụ cười vừa đẹp vừa mê người, “Phi Phi, sao lại như thế này nhỉ, sao tôi lại không hề cảm thấy đây là tội ác một chút nào?” Diệp Phi cảm thấy liếc mắt một cái cũng không thể nhìn anh nhiều hơn nữa, xách theo trà sữa chạy về, Lê Tiệm Nam nhìn bóng dáng của cô mỉm cười, tay lại đút vào trong túi, lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen.

Làm sao bây giờ, nên đưa như thế nào đây, mới có vẻ là không quá cố tình?

Trên đường Diệp Phi trở về ký túc xá, hơi thở giống như còn còn sót lại hương vị vừa rồi của anh, mùi thuốc lá mang theo hương trà, sao lại có thể dễ ngủ như vậy, hít một hơi giống như còn có thể nghĩ đến khúc mắc nào đó trong nụ môi, thật sự là làm cho người ta đỏ mặt tim run.

Diệp Phi kéo khăn quàng cổ về phía trước, đi về ký túc xá nữ.

Năm nay bọn họ là năm ba, năm thứ ba bọn họ hầu như không có tiết học gì, phần lớn sinh viên đều đi thực tập, năm cuối cũng không có lớp thực tập, phần lớn sinh viên đều cảm thấy thực tập sớm tích lũy kinh nghiệm xã hội là một chuyện tốt, nhất là ở Yến Kinh có nhiều cơ hội này, Diệp Phi cũng từng nghĩ như vậy.

Nhưng các nhà tư bản không nghĩ như vậy — — bọn họ chỉ cảm thấy sinh viên chính là nguồn lao động giá rẻ, Hoàng Linh hẳn là nghĩ như vậy.

Chờ đến khi bạn bước lên xã hội này thật sớm, thì sẽ lập tức phát hiện xã hội này đâu có đơn giản như vậy?

Mà những đạo lý này, cũng không phải là xã hội nói cho cô biết, mà là một đêm nọ, Lê Tiệp Nam thỉnh thoảng nhắc đến với cô, ngày đó Lê Tiệp Nam nắm chặt tay cô nói, Phi Phi, làm sao có thể dừng lại ở đây được chứ? Muốn ở lại thành phố này, em phải đi xa hơn nữa.

Chỉ là Diệp Phi quá buồn ngủ, Lê Tiệp Nam liền cười cười, tắt đèn nói, “Được rồi, không biết thì không biết, có tôi ở đây, còn có thể để cho em chịu thiệt được sao.

”

Diệp Phi nghĩ, anh đối với cô, cũng thật sự tốt.

.

Chương 19: 19: 21 Carat

Diệp Phi xách theo trà sữa trở về ký túc xá, tòa nhà ký túc xá này của bọn họ mới được xây dựng, dùng chung một tòa nhà với khoa truyền thông, là hoàn cảnh rất tốt một phòng bốn người, phần lớn những người không phải đang thực tập thì cũng là ngâm mình ở thư viện chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh, cho nên sau khi đi vào cô cũng yên tĩnh.

Cô đi lên lầu sau đó gõ gõ cửa, không lâu sau có một người đi đến mở cửa, Diệp Phi tưởng là Tiết Như Ý, kết quả người mở cửa sắc mặt trắng bệch, trên người mặc bộ đồ ngủ nhung san hô, luộm thuộm không chịu được.

Diệp Phi khựng lại vài giây mới nhận ra là Lư Nhân.

Lư Nhân không nói một lời nào, mở cửa xong lập tức trở về, phòng ngủ của các cô đều là riêng lẻ trên là giường dưới là bàn, Lư Nhân trở về trên giường, ôm máy tính dựa vào đầu giường viết bài.

Sau khi Diệp Phi đi vào đã đi thẳng đến chỗ Tiết Như Ý, Tiết Như Ý nghe thấy động tĩnh từ trên giường ngồi dậy, đầu gối còn quấn băng vải, nhìn thấy Diệp Phi, đôi mắt cũng sáng lên, chống người dịch xuống dưới, “Phi Phi!”

Lư Nhân ở bên kia “bộp” một tiếng gập laptop lại, Diệp Phi và Tiết Như Ý nhìn nhau, thấy cô ta bò dậy đi thay quần áo xách theo balo đi ra ngoài.

“Chân cậu bị làm sao vậy?”

Cuối cùng trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người bọn cô, Diệp Phi thờ

phào nhẹ nhõm.

“Mấy ngày trước tớ đi xe đạp! Tìm việc thực tập, kết quả bị một chiếc xe khác đụng phải!” Tiết Như Ý là một cô gái Giang Nam, nói chuyện nhẹ nhàng, cho dù có tức giận cũng nhìn giống như là làm nũng, “Những kẻ có tiền quá ngang ngược, Ferrari thì ghê gớm là sao!” Diệp Phi bị cô ấy chọc cười, hỏi cô ấy, “Có nghiêm trọng lắm không?” “Hơi nghiêm trọng, tớ còn đi khâu ba mũi, đau chết mất Phi Phi.....” Tiết Như Ý xoay người từ trên giường, Diệp Phi tự giác đưa trà sữa đến, “Oa, ngọt quá đi! Tớ sống lại rồi!” Diệp Phi cười cười, “Cậu khó chịu thì đừng xuống dưới nữa.

”

Tiết Như Ý không nghe, dịch mông xuống dưới, Diệp Phi nhìn thấy cô ấy như vậy cảm thấy buồn cười.

Hai người cùng nhau ngồi ở trên ghế uống trà sữa, Tiết Như Ý đau lòng mà xoa xoa mặt Diệp Phi, hỏi cô có phải là vất vả lắm hay không.

“Cũng được.

”

Diệp Phi hầu như sẽ không oán giận, điều này càng làm cho Tiết Như Ý khó chịu, cô ấy chuyển đề tài hỏi cô, “Phi Phi, năm nay cậu có còn về nhà ăn tết không? Nếu không thì đừng trở về nữa, hai chúng ta ở lại Yến Kinh đón tết cùng nhau.

”

“Còn chưa suy nghĩ xong, chờ đến lúc đó tớ sắp xếp lại xem, có gì thì sẽ nói cho cậu biết đầu tiên.

” Diệp Phi cười cười, nói đùa, “Cậu có chuyện gì à? Năm nay cũng không trở về nhà sao?”

“Không muốn về, ba mẹ tớ đều bận rộn ở nước ngoài, anh trai tớ cũng không được nghỉ, tớ có trở về hay không cũng như nhau cả

thôi.

”

Tiết Như Ý cắn ống hút, âm ừ một lúc lâu, nói chuyện có hơi tủi thân.

Gia cảnh của cô ấy khá tốt, ba mẹ kinh doanh, có một anh trai đang đi du học ở nước ngoài.

“Ba người chúng ta cùng nhau ăn tết đi — — còn có Diệp Đồng, thế này cũng khá tốt! Phi Phi, tớ còn chưa từng được gặp em trai của cậu đâu!” Tiết Như Ý đề nghị.

“Cho tớ nhìn một chút.

”

Nhắc tới Diệp Đồng, Diệp Phi có hơi buồn rầu, kỳ thật kỳ nghỉ ở trường học đặc biệt cũng là có giáo viên ở đó, có một vài người sẽ được phụ huynh đón về, nhưng phần lớn những đứa trẻ ở đó đều là bị bỏ rơi, nếu như thật sự về nhà, chắc chắn cô cũng không muốn dẫn theo Diệp Đồng trở về giày vò cậu, sự sắp xếp này cũng khó giải quyết.

Tiết Như Ý cắn ống hút uống trà sữa, Diệp Phi nhớ tới bộ dạng thất hồn lạc phách vừa rồi của Lư Nhân, thật muốn nhiều chuyện hỏi một câu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ vô tội của Tiết Như Ý, cảm thấy vẫn là không nên hỏi nhiều.

Một lúc sau Tiết Như Ý hỏi cô, buổi tối có muốn ăn cơm cùng nhau không?

Diệp Phi nghĩ đến Lê Tiệp Nam ở bên ngoài, còn chưa kịp suy nghĩ nên trả lời như thế nào, Tiết Như Ý hiểu chuyện nói cậu bận việc thì cứ làm đi, vừa mới dứt lời, chuông của điện thoại của Tiết Như Ý đặt ở trên bàn vang lên, Diệp Phi nhìn thoáng qua, cũng không biết là mình miễn cảm hay là như thế nào, nhìn thấy mấy số đuôi, luôn liên tưởng đến cái gì đó.

“Thật phiền phức, chủ xe Ferrari kia bảo trợ lý của anh ta đến trả tiền thuốc men cho tớ, lát nữa tớ phải đi xuống một chuyến.

”

“Được, vậy tớ cũng đi trước, cậu chú ý nghỉ ngơi đi.

”

“Ừm!” Tiết Như Ý gật đầu, muốn đi tiễn cô, bị Diệp Phi ấn ngược lại, “Vậy cậu cũng vậy nha, đừng quá mệt mỏi.

Phi Phi.....”

Diệp Phi đứng lên, Tiết Như Ý đỡ ghế đứng lên, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái bao lớn đưa cho cô, nói, “Năm mới vui vẻ, Phi Phi.

”

Diệp Phi nhận lấy, một bao đồ ăn vặt lớn, còn có cả kẹo mềm khoai tây chiên gì đó nữa, cô chưa kịp từ chối, Tiết Như Ý đẩy cô đi ra ngoài, chỉ có thể xách theo đồ đi ra ngoài.

Trên hành lang trống rỗng, cửa phòng ngủ bên cạnh bị người ở trong đẩy ra, hai cô gái tay trong tay từ bên trong đi ra, nói chuyện đi ở phía trước, Diệp Phi nghe thấy rõ ràng.

“Tớ đã sớm không nhìn nổi Lư Nhân, lần này thật sự đáng đời cô ta, cũng không biết ước lượng được bản thân mình được mấy cân mấy lượng.

”

“Ôi, nhưng mà có thể đổi được offer nằm trong top 500 này không cũng rất giá trị sao?”

“Cái này không phải là thù lao làm tì/nh nhân sao, nếu như bị người ta ngủ còn không lấy được cái này, thật là cô ta đã mù quáng vì giành vinh hoa tiền tài rồi.

”

“Cậu nói đúng.

”

Bước chân của Diệp Phi chậm lại một chút, kết quả lúc đi đến chỗ rẽ, hai cô gái lấm nhấm đột nhiên im lặng, thở mạnh cũng không dám.

Diệp Phi vừa lúc xuống lầu, nhìn thấy Lư Nhân đứng ở chỗ rẽ trên cầu thang — — hiển nhiên là đã nghe thấy được lời hai người kia nói.

“Cô nói lại lần nữa tôi sẽ xé miệng cô ngay lập tức.

” Lư Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm hai cô gái kia, không hề khách khí nói, “Cô thì ngay cả nghĩ cũng không được, cô có vốn liếng làm được sao?”

“Làm gà còn có cảm giác mình giỏi lắm sao?”

“Đừng nói nữa.....”

Cô gái đi cùng kéo cô bạn đi cùng mình chạy xuống lầu, Diệp Phi đứng ở trên lầu, Lư Nhân không trang điểm, chỉ có một chút, nhi không trang điểm có vẻ hơi tái nhợt và đáng sợ.

“Cô thì thanh cao cái gì chứ.....”

Diệp Phi đứng ở kia, xách túi xách của mình, cũng muốn đi xuống.

Lư Nhân đứng ở đó, nói không biết có phải là cố ý chờ cô hay không.

Hôm nay cô ta mặc một bộ đồ màu đen, hiếm khi nhìn thấy mặc một cái quần thể thao màu đen và áo khoác đen.

“Không có gì sau này.

Cậu biết không, những người đó, chỉ cần xem như bàn đạp là được, cậu không thể vào được.

”

Diệp Phi cũng không biết lúc ấy hẳn là mình nên phản ứng như thế nào, cô chỉ bình tĩnh đứng ở trên cầu thang, hỏi Lư Nhân, cậu có

khỏe không, có muốn đến phòng ý tế của trường khám không?
Lư Nhân dừng một chút, lắc đầu.

“Diệp Phi, chúng ta đi ra từ cùng một chỗ, tôi nhìn thấy cậu như là nhìn thấy bản thân mình trước kia, tôi chán ghét cậu vì sao còn có thể sạch sẽ, cũng tốt, con đường này tôi đi trước, cũng chỉ đến đây thôi, mỗi người đều cần mà thôi.

”

Thì ra nguyên nhân Lư Nhân chán ghét cô là bởi vì điều này, những cô bạn cùng phòng thì sao? Diệp Phi chỉ mơ hồ nhớ rõ là người bạn trai kia luôn ân cần với cô ta, mặc dù Diệp Phi cũng không quá để ý đến.

Đoạn nhạc đệm hỉ nộ ái ố giữa người với người đúng là một loại gút mắt kỳ diệu, thích không thể tìm được một dấu vết nào, chán ghét cũng vậy.

Lúc Diệp Phi đi, ở trên đường nghĩ, lời này hẳn là nghe được lần thứ hai.

Lần đầu tiên là Triệu Tây Chính, lần thứ hai là Lư Nhân.

Hình như là mọi người đều cảm thấy đây là một con đường không có kết quả lộ.

Nhưng nếu như hỏi Lư Nhân, cô có hối hận không?
Chắc chắn cô ta sẽ không hối hận.

Chỉ là cô và Lư Nhân không giống nhau, rõ ràng Lư Nhân là vì vật chất, vì tương lai.

Còn cô thì sao?

Diệp Phi cảm thấy bản thân mình rõ ràng là tham luyến, có phải cũng có thể hiểu là vì tham lam tình cảm hay không?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, ngay cả chính cô cũng bị giật mình.

Đi từ ký túc xá ra, bước chân có hơi máy móc đi về phía cổng sau, Lê Tiện Nam nhìn thấy cô từ xa, nghiêng người mở cửa xe trước cho cô.

Cửa xe đột nhiên mở ra, Diệp Phi hoảng sợ, ôm một đồng hồ ngồi vào, Lê Tiện Nam nhìn thoáng qua, cười hỏi cô, “Sao lại thế này rồi, thần hồn lạc phách? Mua đồ ăn vặt à?”
“Bạn cho.

” Diệp Phi ngoan ngoãn trả lời, đặt một bao đồ lớn ở trên đùi.

Lê Tiện Nam cười cô, nói không ngờ là cô còn thích ăn đồ ăn vặt.

Diệp Phi cũng muốn cười, kết quả có chút cười không nổi, Lê Tiện Nam thấy cô bất động, cũng không vội vã lái xe, cúi người lại thắt dây an toàn cho cô.

“Còn nửa tháng nữa là đến tết, tết năm nay tôi không có kế hoạch gì,” Lê Tiện Nam lái xe, nghiêng đầu nhìn cô một cái, khoe mắt đuôi lông mày ẩn chứa ý cười, “Phi Phi của chúng ta có bạn gì không?”

“Chắc là không.....”

“Chắc là?”

“Còn chưa suy nghĩ.

” Cũng không biết năm nay khi nào mẹ cô sẽ gọi điện thoại cho cô.

“Được, chờ em sắp xếp.

”

Lê Tiện Nam nói xong, lập tức chậm rãi khởi động xe, nhìn thoáng qua, tâm trạng của Diệp Phi không tốt lắm, Lê Tiện Nam còn cho là chuyện ở trường học, cũng không hỏi nhiều.

Loại cảm xúc này kéo dài cho đến bữa tiệc.

Tết năm nay Triệu Tây Chính phải về Thừa Đức một chuyến, nói là trong nhà muốn đi dâng hương, năm mới nhiều quy củ, có người nhìn thấy chìa khóa xe ném trên bàn, cười nói Triệu thiếu gia lại đổi xe rồi?

Triệu Tây Chính bắt chéo chân xua xua tay, “Đen đũi, mấy hôm trước đựng người.

Mẹ nó, đèn trên đoạn đường đó bị hỏng, một sinh viên đạp xe đâm vào.

Vừa mới cho trợ lý đi đưa chút tiền thuốc men đuổi đi rồi.

”

Diệp Phi đang múc cháo ăn, nghe thấy lời này giống như đang nhai sáo.

“Đụng người? Hay là anh để mắt đến cô gái nhà ai?”

“Anh Tây Chính của cậu là cái dạng này người sao!”

“Sao lại không phải, không phải từ trước đến nay anh đều như vậy, lần trước anh để ý đến cô tiểu minh tinh kia, không hẹn được người ta, đụng vào xe bảo mẫu của người ta.....”

Triệu Tây Chính lập tức bật cười, nói, “Cút, tôi là loại người này lúc nào, uống rượu rồi nên không cẩn thận đụng phải, vẫn là anh Nam xách tôi từ đội cảnh sát giao thông ra ngoài đó.

”

Diệp Phi nghe thấy vậy không quá vui vẻ, sau đó đề tài không biết như thế nào lại thay đổi.

Lại nói đến cái người “Tông Ngọc” kia.

Người này cũng thật kỳ diệu — — Diệp Phi chưa từng nhìn thấy người này, hình như giới thượng lưu cũng là có ngưỡng cửa gì đó, đám người Triệu Tây Chính chướng mắt loại “nhà giàu mới nổi” khởi nghiệp này.

— — Với cách nhìn của bọn họ, nhà Tông Ngọc chính là gặp may, bọn họ dựa vào một thành phố nào đó phá bỏ và di dời khỏi nghiệp, “giới thượng lưu” của bọn họ không phải là kiểu tổ tiên tích lũy được.

“Năm nay Tông Ngọc chắc là phải quyết định rồi.

” Có người nói thêm một câu trong bữa ăn.

“Vây cũng không phải, còn không liên hôn thì chỉ giàu có hai đời thôi, nhìn Tông Ngọc như vậy, là có thể làm ăn được sao? Ha ha.

” Triệu Tây Chính dùng giọng Bắc Kinh phụ họa một câu.

“Người phụ nữ đi theo bên cạnh anh ta cũng đủ lâu rồi, hơn nửa năm, lần này ba của Tông Ngọc không muốn, nghe nói là có thai, còn đi siêu âm..... Chỗ nào làm nhỉ?”

Có người uống xong rượu thì miệng mồm hơn, Triệu Tây Chính đột nhiên tỉnh táo, đập người nọ hai cái ở dưới gầm bàn, đột ngột không nói nữa chuyển đề tài.

Diệp Phi không mấy vui vẻ.

Thật ra là cô biết rõ vì sao không vui, cũng biết rõ không vui cũng không có gì ý nghĩa.

Lê Tiệp Nam không uống rượu, bữa tiệc còn chưa kết thúc đã dẫn theo Diệp Phi đi trước, nói đám người kia quá ồn ào, lúc ấy trên ghế phụ còn để một gói đồ ăn vặt lớn của Diệp Phi, Diệp Phi lại ôm đồ ngồi lên.

Trong xe tối đen như mực, Lê Tiệp Nam nhìn cô ngẩn người, cười nói, “Ôm như là bảo bối vậy, thích ăn đồ ăn vặt như vậy sao?” Nói xong, Lê Tiệp Nam còn xách ra một gói nhìn xem, kẹo mềm, bánh quy, bánh gì đó.

“Thích những thứ này?”

“Cũng bình thường.

” Diệp Phi cúi đầu, lấy lại từ trong tay anh bỏ vào trong bao, “Nếu không đưa tôi về ngõ nhỏ Hòe Tam đi, để ở nhà anh thật kỳ quái.

”

“Làm sao lại không thể,” Lê Tiện Nam tiến đến gần, tay mò mẫm thắt dây an toàn cho cô, “Không vui?”

“Cũng bình thường.

”

“Em lại nói cũng bình thường thêm một lần nữa thử xem?”

Lời này nghe ra không hề có một chút ý tứ uy hiếp nào, như là dụ dỗ, nhất là khi đôi mắt kia vẫn nhìn cô như vậy, giống như cảm xúc gì cũng không giấu được

“Lê Tiện Nam, đúng là tôi thật sự không vui.

” Diệp Phi buồn bực mấy giây, “Nhưng cũng không có gì, là vấn đề riêng của tôi.

”

Lê Tiện Nam nhìn chăm chăm cô nhìn vài giây, nói, “Được rồi, để em bình tĩnh lại.

”

Lời này nghe có chút bực bội, Diệp Phi tỉnh táo lại trong vài giây — — có loại áo giác mình đang làm mình làm mầy, kỳ thật bắt đầu từ chiều nay, ít nhiều gì cũng là cô có vấn đề, sau khi lên xe không vui, đến lúc ăn cơm cũng không nói mấy câu.

Câu này bình tĩnh này của anh, nói ra cũng không biết được là vui hay tức giận.

Diệp Phi do dự muốn mở miệng, Lê Tiện Nam lại thừa dịp lúc đèn đỏ, cầm điện thoại trả lời tin nhắn.

Là đang bận việc sao?

Diệp Phi muốn mở miệng, lại nuốt trở về.

Xe quay cuồng trong khu đô thị sầm uất, Diệp Phi đã đến Yến Kinh được ba năm, đều không quá quen thuộc với đường xá ở đây, cũng không biết Lê Tiện Nam dẫn cô đi đâu.

Dù sao, anh có dẫn cô đến chỗ nào, cô cũng sẽ đi theo.

Xe đi vòng quanh hơn hai tiếng đồng hồ, còn gặp phải cảnh tắc đường.

Diệp Phi lặng lẽ nhìn anh, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, bên ngoài là bóng đêm như vầy mực, xe cô kéo đến ùn ùn, áo sơ mi của Lê Tiện Nam mở ra một cúc áo, tay khuỷu tay trái đặt ở trên cửa sổ xe, tay phải vịn vào vô lăng.

Các đường nét của khuôn mặt sắc bén, đường cằm và mũi gợi cảm.

“Lê Tiện Nam?” Cô thấp giọng gọi một tiếng.

“Ừm?” Lê Tiện Nam nhìn qua.

Phía trước là dòng xe cô đang di chuyển.

Anh lại khởi động xe, anh tưởng là cô lạnh, lại kéo cửa sổ xe lên, giọng nói ấm áp, “Không nói cũng không sao.

”

Diệp Phi cảm thấy là không biết mở miệng như thế nào — — cũng không thể nói với anh, hình như là tôi có một chút tham lam tình cảm của anh đâu đúng không?

Những lời này cũng không có cách nào nói ra miệng được.

Chờ đến khi trở về Đàn Cung Tây Giao, Lê Tiện Nam không nắm tay

cô như bình thường, Diệp Phi ôm một bao đồ đi theo phía sau anh, kết quả lúc mở cửa, Lê Tiệp Nam đứng ở đó chờ cô.

Diệp Phi bước nhanh đến, sau khi đi vào bước chân dừng lại.

Phòng khách trống trải ban đầu, nhìn ra cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy được hồ bơi ở bên ngoài, kết quả bây giờ, chỗ đó có thêm một vườn hoa hướng dương lớn, xanh um tươi tốt, như là làm ra một cách đồng hoa nhân tạo, Diệp Phi theo bản năng nghĩ tới lúc như là anh gửi tin nhắn ở trên xe.

Lê Tiệp Nam chờ cô bước vào, Diệp Phi đặt bao đồ ở trên mặt đất, đi về phía trước một bước, có chút không rõ nguyên nhân nhìn anh, “Lê Tiệp Nam.....”

Lê Tiệp Nam không trả lời, đẩy cô về phía tủ thấp, không đợi cô mở miệng đã hôn xuống, thắt lưng Diệp Phi dựa vào trên tủ thấp, không dịu dàng giống như trước kia, càng như là một loại hơi tức giận hơn, giống như sương mù đã đọng lại rất lâu trên bầu trời, rốt cuộc cũng bắt đầu có sấm sét và mưa.

Tay anh ôm lấy eo cô, kéo vào trong lòng một chút, sức lực giống như là muốn ấn cô vào trong lòng ngực.

Là vì cái gì, nói không rõ được.

Chỉ là cảm thấy cô dường như cũng cách anh rất xa — — ví dụ như vẻ mặt không vui lúc ngồi trên xe, dọc theo đường đi cũng không nói một tiếng nào.

Đến tết có sắp xếp gì không, cũng không biết, cũng không nói cho anh biết.

Nếu thật sự nói là quan hệ thể xác, rõ ràng là không phải, lâu như vậy cho đến nay hai người thật sự là thuần khiết chưa bao giờ phát sinh chuyện gì, đây là cái gì? Đối tác ăn cơm biến thành “đối tác ngủ”?

Không phải.

Nói gần hơn một chút nữa, cũng không có.

Lê Tiệm Nam không thể suy nghĩ rõ ràng, chỉ là cảm thấy cô gái này này như gần như xa, cô lý trí quá mức, rõ ràng là anh cũng thích nhìn thấy nụ cười chân tình của cô đối với anh.

Khi đôi mắt kia cong lên, cười nhìn anh, lúc gọi anh là Lê Tiệm Nam, anh cũng cảm thấy là cô đang ỷ lại vào anh.

Loại tình cảm này rất mâu thuẫn — — thứ phụ nữ muốn, thật ra đơn giản chỉ là tình cảm và vật chất, nói về vật chất, Diệp Phi không cần một thứ gì cả, nói về tình cảm, cô cũng không quá tham lam, vậy thì muốn cái gì đây?

Lê Tiệm Nam không dám nghĩ quá sâu.

Lê Tiệm Nam không tin vào tình cảm.

Hôn đến sau, Lê Tiệm Nam buông cô ra, chớp mũi chống lên cô, cầm lấy bàn tay cô đặt trên tủ thấp.

“Phi Phi, đừng không vui, tính tình của em thật sự rất lớn, tôi cũng cam tâm tình nguyện dỗ dành em, cười cho tôi xem một chút.

” Lê Tiệm Nam nói, tay niết ở trên má cô.

Hai người cách nhau quá gần, hơi thở cũng đang mập mờ dây dưa, Diệp Phi hít lấy không khí, mùi thuốc lá thoang thoảng này giống như lại trở nên rõ ràng.

“Lê Tiệm Nam, anh đừng đối xử quá tốt với tôi, thật đó.

”

Xem đi.

Nói lý trí của con người là lý trí thật sự.

Trên má hiện lên một tầng màu đỏ ửng, đôi mắt trong sáng như được mưa rửa sạch, cứ như vậy nhìn anh chăm chăm.

Câu sau của cô, chắc chắn là còn có.

Nhưng câu sau này, chẳng hạn như cái gì, anh đối xử với tôi quá tốt, không sợ tôi sẽ thật sự yêu anh sao?

Diệp Phi không nói, cái gì cũng không nói.

Lê Tiện Nam kéo tay cô, lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen từ trong túi, mở ra, cầm lấy món đồ ở bên trong, đeo vào tay cô.

Diệp Phi cúi đầu nhìn, chiếc nhẫn kim cương tạo hình hoa hướng dương, ở giữa khảm một viên kim cương màu vàng, ánh sáng vụn vụn chói khiến người ta không thể nhìn thẳng, vừa thấy đã biết là giá trị không nhỏ.

Lê Tiện Nam đeo nhẫn lên trên ngón tay cô, kích cỡ thế là lại vừa vặn đến không ngờ.

“Phi Phi, tôi tình nguyện đổ dành em, em không nói cho tôi vì sao em không vui, tôi cũng tình nguyện đổ dành em.

”

Anh đặt tay cô ở trong lòng bàn tay, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, là vô cùng thâm tình.

“Phi Phi, cuộc đời như vậy một lần, làm một đứa trẻ, là để cho tôi cam tâm tình nguyện đổ dành, em không vui, không nói cho tôi biết, tôi cũng không có kinh nghiệm đổ dành người khác,” giọng nói của Lê Tiện Nam dễ nghe, nói như vậy, giống như đem những lời tình cảm vốn không đáng kể nói thành mấy vạn phần, “Phi Phi, em và tôi tính toán xem cam tâm tình nguyện là cái gì, tôi không muốn so đo

qua lại nhiều như vậy với em.

”

Có một số người, trời sinh vốn là làm cho người ta sa vào trong đó.

Lời này càng nói, như là thấp giọng nỉ non, hẳn là có thờ dài, nhưng Lê Tiệp Nam không có, anh chỉ là dùng âm điệu rất thấp nói những lời này.

Cô không trả lời, anh cũng sẽ không muốn một đáp án.

“Tôi chỉ hy vọng em vui vẻ một chút, hạnh phúc một chút, lựa chọn đi theo bên cạnh tôi, cũng đừng để lại tiếc nuối.

”

“Lê Tiệp Nam, hẳn là anh cũng biết.....” Tiếc nuối là vì sao lại tiếc nuối.

Lê Tiệp Nam nhìn cô.

Cảm xúc của Diệp Phi dưới tình huống như vậy lên men lên vô cớ, hốc mắt chua xót, nhưng chịu đựng nén nước mắt xuống.

Lê Tiệp Nam duỗi tay, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, anh hơi khom lưng, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô, trân quý như là đối đãi với một bảo vật nào đó.

“Phi Phi, đừng nghĩ tuyệt đối như vậy, cuộc đời còn có tương lai nhiều năm như vậy, không hối hận,” ngón tay cái của Lê Tiệp Nam lại chậm rãi cọ qua cánh môi cô, trên môi cô còn có hơi ướt át, bị anh âu yếm vuốt ve gần như như vậy, “Tôi không nói cho em biết, làm sao em biết được nhiều năm như vậy nhưng em là người duy nhất tôi cam tâm dốc lòng?”

Diệp Phi chớp mắt, lặng lẽ ngẩng lên, đụng phải đôi mắt chuyên chú nhìn cô như vậy, bên trong chứa đựng ngập tràn sự lưu luyến, nhu tình và thương tiếc.

“Không thích đi ăn cơm cùng với bọn họ, thì sau tôi và em cùng nhau ăn ở Tây Giao.

”

“.....” Cuối cùng Diệp Phi cũng nói chuyện, “Bọn họ đều là bạn bè của anh, lời bọn họ nói cũng là nói thật, chỉ là tôi nghe không mấy vui vẻ mà thôi..... Không có gì cả.

”

“Cho nên là tôi đang dỗ em.

”

Là thật sự rất có dáng vẻ của người đi dỗ dành, cũng thật cho thấy đủ thành ý.

Diệp Phi áy náy, “Sao anh lại để cho người ta biến Tây Giao thành như vậy.....”

Nói xong, lại đưa tay lên, “Anh tặng tôi cái này làm cái, tôi không có.....”

Lê Tiệp Nam nắm chặt tay cô, không cho cô tháo ra, cười nói buổi sáng rảnh rồi không có việc gì, tham gia buổi bán đấu giá từ thiện, xem như là làm chuyện tốt đi.

Diệp Phi cảm thấy chuyện này đâu có nhẹ nhàng như lời anh nói? Là anh thật sự rất nghiêm túc dỗ cô, Diệp Phi không nói, anh không cho cô đi, cứ như vậy đặt cô ở giữa tủ thấp và vòng tay của anh.

“Tôi đã tốt hơn một chút.....” Diệp Phi hít vào một hơi, cắn cắn môi nhìn anh, muốn nói đùa, nhưng giọng điệu nói ra lại không giống, “Lê Tiệp Nam, anh dỗ dành tôi, đã nghĩ tới hậu quả chưa?”

Anh nghiêm túc như vậy, không muốn nghĩ tới hậu quả sao?

Lê Tiệp Nam nhìn cô, nói, có nghĩ tới.

Diệp Phi nói với anh, “Được, anh không hối hận là được.

”

Lê Tiệm Nam cười, xoa xoa chóp mũi cô, “Uy hiếp tôi à?”

Diệp Phi tiến lên phía trước một chút, hơi nhón chân, vòng tay ở trên cổ anh, Lê Tiệm Nam cũng phối hợp khom lưng xuống, để cho cô ôm.

“Lê Tiệm Nam, trước kia đã từng nói với anh, ngày nào đó anh dẫn người khác trở về Tây Giao, thì tôi sẽ không cần anh dỗ dành nữa.

”

“Được, em nói cái gì thì là cái đó.

” Lê Tiệm Nam cong môi mỉm cười, “Có thể hôn không, tiểu tử tông?” Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, bất động, Lê Tiệm Nam lập tức khom lưng hôn lên.

Nụ hôn này, lại biến thành triền miên và buồn bã, Diệp Phi cảm thấy có một vài thứ đúng là không thể nhìn thấy rõ sau này, nhưng lúc đi, quả thật cũng là không có gì để hối hận.

Tựa như năm cô cứ như vậy liều mạng trốn ra khỏi nhà, chạy trốn quá khứ mười tám năm qua của cô, đến thành phố Yến Kinh xa lạ này, cô không biết tương lai, cũng không nhìn thấy rõ tương lai, nhưng hối hận sao? Không hối hận.

Cô thẳng thắn, yêu chính là yêu, mặc dù biết không có kết quả là gì.

Cô cũng có thể nói rõ ràng, chờ ngày nào đó con đường này nhìn thấy điểm kết thúc, cô sẽ biết.

Lúc vừa đến Yến Kinh, cả người Diệp Phi chỉ có một cái vali, đồ đạc ít đến đáng thương.

Khi đến thanh tịnh, khi đi càng nên như thế.

Cô vốn chính là người chỉ có hai bàn tay trắng, thứ quý giá nhất chính là trái tim chân thành của cô.

Ngày đó, Diệp Phi vừa căng thẳng vừa bất an, nằm ngửa ở trên chiếc giường lớn mềm mại kia, tóc dài trải dài trên chiếc gối màu sáng.

Lý trí bị tình ý nhấn chìm, viên kim cương trên tay cô hiện lên vụn ánh sáng lấp lánh, không chân thật như nước.

Ánh trăng nhỏ ấy rơi trên đầu ngón tay cô.

Không bật đèn, sự dịu dàng trong đáy mắt anh dường như có một loại ấm áp, những tình yêu đó đều được thể hiện ra một cách trần trụi.

Anh nâng gáy cô hôn lên, trong khoảnh khắc hai ánh mắt đối diện có tình ý miên man quấn quýt lấy nhau.

Diệp Phi thích ở bên cạnh anh, không cần che giấu một thứ gì, thật là kỳ quái, rõ ràng là cô không uống rượu, trước mắt lại có một loại朦胧 không quá chân thật.

“Em sợ à?” Giọng nói của Lê Tiện Nam ở bên tai cô, rất nhẹ nhàng, làm cho trái tim của cô tan chảy.

Nói không căng thẳng chắc chắn là giả.

Lê Tiện Nam cười, đột nhiên im bật.

Diệp Phi căng thẳng đến mức trên trán có thêm một lớp mồ hôi.

“Anh chưa từng đưa người nào khác về đâu cả.

” Ý cười của Lê Tiện Nam sao nghe như thế nào cũng cảm thấy xấu xa vậy chứ, “Nói thật, lâu như vậy, anh chưa từng có ý định về

chuyện đó với em, cho nên không mua.

”

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ đến mức không chịu nổi, duỗi tay ra đánh anh một cái, “Lê Tiệp Nam!”

Lê Tiệp Nam lại hôn lên môi cô, đầu ngón tay hơi cong lại, vuốt dọc sống mũi cô, “Làm sao có thể để cho em chịu ấm ức chứ! Hôm nay Phi Phi khổ sở lâu như vậy, lại chịu ấm ức, anh thật sự không thể như vậy được.

”

Lúc ấy Diệp Phi thật sự không kịp phản ứng lại, nghĩ trong đến tình tiết tên đã trên đây không có thứ gì đó phát sinh ở trên TV diễn ra ngoài đời thật đúng là rất.....

Kết quả, cũng không phải là hoàn toàn không phát sinh gì, mà là cô đơn phương bị Lê Tiệp Nam lấy lòng.

Bóng đêm nhưng không quan tâm đến những người có hay không, ánh trăng khế hôn cũng có thể làm nhiều loạn gợn sóng.

Diệp Phi chỉ nhớ rõ giọng nói của Lê Tiệp Nam, nói đừng sợ, có gì không vui thì nói cho anh biết.

Một đêm tối, chậm rãi kết thúc, nhưng cũng có một mảnh xuân ý nhân gian khác.

Diệp Phi nắm chặt lấy tay anh, chiếc nhẫn có hơi cộm lên trong lòng bàn tay, cô nghĩ, sao lại không chìm vào?

Anh vĩnh viễn đối xử dịu dàng với cô như vậy.

Chạng vạng, còn tưởng rằng câu “Để cho em bình tĩnh” kia chính là mở đầu chiến tranh lạnh, kết quả cũng không có, chỉ là anh chưa từng dễ dàng nhường người khác, không biết làm như thế nào để cô vui vẻ.

Chắc hẳn anh cũng khó xử.

Diệp Phi như thế nào cũng không muốn khóc, càng nghĩ đến bản thân mình được anh đối xử dịu dàng như vậy, mũi càng cảm thấy chua xót hơn, hô hấp vào ban đêm đứt quãng, cô giống như người chết đuối tìm được khúc gỗ để bám vào, nhưng đại dương mênh mông này ở đâu mới là điểm cuối.

Những dòng nước ấm áp, làm sao có thể không chịu nổi mùa đông giá rét.

Cô nhớ Lê Tiệp Nam từng nói, không có Bồ Tát hương khói trường thịnh, nhưng Lê Tiệp Nam lại hứa với cô đèn ở Tây Giao sẽ luôn sáng vì cô.

—

Cho đến rạng sáng.

Diệp Phi nằm trên giường ôm điện thoại, Lê Tiệp Nam đi rửa mặt, chiều nay cô đều ở cùng anh, không nhìn thấy anh đi ra ngoài mua cái nhẫn này.

Cũng không biết là mua khi nào.

Cô mặc dép lê đi xuống lầu, trước cửa sổ sát đất là khung cảnh đã thuê người đến làm, cánh đồng hoa hướng dương rậm rạp, nhìn có cảm giác ấm áp.

Ngôn ngữ của hoa hướng dương có lời là — —

“Anh là chỉ thuộc về em, đừng nghi ngờ tình yêu của anh dành cho em, thứ thuộc về em anh cũng sẽ không chia cho người khác dù chỉ là một chút.

”

Cô ngồi xổm trên cánh đồng hoa kia, có hơi thất thần.

Lúc Lê Tiệp Nam đi ra, trong phòng ngủ không có ai, anh đi theo xuống dưới, nhìn thấy Diệp Phi ở đó.

Lê Tiện Nam dựa vào cầu thang, cũng biết được sự tình hướng đi của câu chuyện càng ngày càng không chịu nghe theo sự khống chế.

Nhưng thật sự, cũng chỉ còn lại một người cam tâm tình nguyện.

Cho dù suy nghĩ nhiều hơn nữa, cũng khiến người ta phiền não, đơn giản không nghĩ quá nhiều.

Lúc sáng, thư ký La gửi kế hoạch cho anh, thay ba anh đi tham gia một buổi bán đấu giá từ thiện, thư ký La dặn dò đi lại, là lấy một cái bình sứ Thanh Hoa có nguồn gốc lịch sử.

Thật không thú vị.

Lúc ấy Lê Tiện Nam không còn hứng thú, lật lật quyển sách, nhìn thấy một chiếc nhẫn hình hoa hướng dương, lúc ấy cảm thấy hoa này thật tốt, vĩnh viễn nhiệt liệt, vĩnh viễn hướng về ánh mặt trời, đi tìm kiếm, còn có khác một ý tứ khác, nhưng cũng rất chuẩn xác.

Anh rất vui vẻ, cũng không quan tâm đến cái bình hoa kia nữa.

Chỉ là kim cương vàng trên chiếc nhẫn này có giá trị xa xỉ, có rất nhiều người chụp muốn sưu tầm, Lê Tiện Nam tăng giá vài lần, có người bám theo, anh tăng lên một cái giá người khác không thể với đến được, cuối cùng thành công giành được.

Người chủ trì bán đấu giá run rẩy, nói đây là viên kim cương vàng tự nhiên duy nhất trên thế giới, được các thương nhân đá quý nổi tiếng mua đến mài thành một khối kim cương, khảm nạm trên chiếc nhẫn này, tính cả viên kim cương vụn chung quanh, tổng cộng có 21 carat.

Lúc ấy Lê Tiện Nam cũng không muốn dùng hoa hồng sáo rỗng để dỗ dành cô.

Chỉ cảm thấy, hoa hướng dương mới là loài hoa tốt hơn.

Vĩnh viễn nhiệt liệt, vĩnh viễn sẽ không rơi vào khuôn sáo cũ.

Cũng tượng trưng cho sự trung thành đó.

Chương 20: 20: Hôn Quân

Ngày hôm đó, Diệp Phi ngồi xổm phía trước vườn hoa hướng dương kia, Lê Tiệp Nam chậm rãi đi đến, ngồi xuống ghế bập bênh ở bên cạnh, hơi nghiêng người về phía trước, đúng lúc Diệp Phi ngẩng đầu lên.

Đó thật ra rõ ràng là một loại tư thế rất bình thường, nhưng lại có gì đó mập mờ.

Lò sưởi thủy tinh phía sau lưng anh nhảy múa với ánh lửa, im lặng không một tiếng động, chỉ có dải đèn trong phòng khách chiếu sáng, ánh sáng mờ ảo.

Diệp Phi tắm rửa xong, mái tóc dài xõa tung ra, khoác một chiếc áo ngủ màu hồng nhạt, để lộ ra cổ đặc biệt mềm mại.

“Ngày mai bọn chúng có tàn không?” Cầm Diệp Phi bị anh nhéo, nhẹ nhàng cọ một chút, chỉ cảm thấy ngón tay của anh hình như còn sót lại một chút hơi ấm.

Làm cho cô không quá dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng khi Lê Tiệp Nam không trả lời, cô lại ngước mắt lên nhìn anh.

Có lẽ cũng là buổi tối như thế này quá dịu dàng, sự dịu dàng trong đáy mắt anh kéo dài không hề che giấu, đột nhiên làm cho Diệp Phi nhớ tới lúc anh hôn, cũng là cảm giác thân mật, khăng khít như vậy.

Đó là một loại nên cảm nhận như thế nào — — giống như thể bất luận là cô tốt hay xấu, thì cô đều sẽ được anh đặt ở vị trí trân trọng

nhất.

Cái đó đối với Diệp Phi mà nói là một thế giới hoàn toàn mới, là có sự e lệ, cũng có bất an, lý trí đã bị nhấn chìm không còn lại được bao nhiêu, cô đang sa đọa vào đó, xuyên qua mờ hôi của sự căng thẳng và bất an, lại chỉ nhớ rõ giọng nói nhẹ nhàng của anh nói ở bên tai cô đừng sợ.

Nhớ đến những đoạn phim ngắn đó, đều khiến cho mặt người ta đỏ bừng lên.

“Không muốn bọn chúng tàn? Vậy anh nghĩ cách.

”

Diệp Phi đánh lên tay anh, “Em muốn đi ngủ.

”

Lê Tiện Nam kéo cô lại, đáy mắt ngập tràn ý cười, hỏi cô, “Em ngủ được sao?”

“Sao lại không ngủ được!” Diệp Phi xấu hổ khuôn mặt nóng lên, ngồi ở trên đùi anh đứng đưa một lúc, đột nhiên lại nghĩ đến vừa rồi anh đi vào phòng tắm, vì thế tiến đến gần, ngập ngừng nhỏ giọng nói, “Anh không cần.....”

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, kéo tay cô dán lên, cách bộ đồ ngủ bằng vải lụa, khuôn mặt của Diệp Phi càng nóng hơn nữa, “Lê Tiện Nam!”

“Phi Phi, em thật sự muốn hôm nay sao, anh đi mua?” Anh cố ý tỏ ra xấu xa, dán vào bên tai cô dùng giọng điệu đứng đắn nói những lời ngả ngớn.

“Trước kia sao em lại không phát hiện anh hư hỏng như vậy chứ?”

Diệp Phi cứ nhất định phải thoát ra khỏi trong lòng anh, nhưng Lê Tiện Nam lại không buông ra, giọng điệu nhẹ nhàng, nghe như là xấu hổ giận dữ.

Lê Tiện Nam nhàn nhã ôm cô dựa vào trên ghế bập bênh, “Thứ em

không biết còn nhiều lắm, Phi Phi, quyền quyết định những thứ này, anh đều giao cho em.

”

Chiếc ghế bập bênh này quá mềm mại, Lê Tiện Nam ôm cô, hai người như là thân mật ôm lấy nhau, cô ngẩng mặt lên, trong ánh mắt là đường cong gợi cảm của cái cổ thon chắc và xương quai xanh, áo ngủ hơi mở ra, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một chút cảm dỗ của sự thành thực và cơ bắp.

Khuôn mặt Diệp Phi nóng bỏng, trốn ở trong lòng anh không nói lời nào.

“Lê Tiện Nam, từng đó là bao nhiêu hoa hướng dương?”

“Hơn một trăm bông thì phải, đã đỡ được em vui vẻ chưa?”

“.....”

“Hừm?”

Lê Tiện Nam giống như là như thế nào cũng phải có được một đáp án, cô không nói lời nào, anh lập tức cúi đầu, một tay nắm lấy cằm cô, đôi mắt ẩn tình nhìn cô, lòng bàn tay cọ cọ vào cánh môi cô, đột nhiên gọi cô một tiếng, “Phi Phi.

”

“Nghe không.

”

Không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ngay cả ánh mắt nồng đậm và mãnh liệt kia cũng có thể hòa tan cô.

“Có một chút thì là một chút, không vui thì cứ nói không vui, anh tình nguyện dỗ dành,” Lê Tiện Nam nói, “Như thế nào anh cũng tình nguyện, không phải cũng chỉ có một Phi Phi thôi sao.

”

“Anh đừng nói vậy, không có Diệp Phi, sau này lỡ như có thêm

Trương Phi, Lý Phi.....”

Còn chưa dứt lời, Lê Tiện Nam đã cúi đầu xuống hôn, Diệp Phi trợn to mắt, lại là nụ hôn triền miên và lưu luyến như vậy, câu đi toàn bộ linh hồn của cô.

“Phi Phi, đừng chụp mũ cho anh,” Lê Tiện Nam cười nói, ngón cái cọ qua cánh môi cô, cười nói, “Thật sự là lần đầu dỗ dành người khác, Phi Phi, ánh mắt này của em là thế nào?”

Giọng Bắc Kinh có thêm chút lười biếng, kết hợp với một đôi mắt dịu dàng nhìn chăm chú như vậy, thật sự sẽ làm cho người ta chậm rãi hòa tan.

Diệp Phi bị anh ôm vào trong lòng, cằm đặt ở trên vai anh, khoảng cách thân mật khăng khít như vậy, thậm chí cô còn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của Lê Tiện Nam, từng chút từng chút một đập vào màng nhĩ cô.

Diệp Phi đẩy đẩy anh, nói mình muốn đi ngủ, Lê Tiện Nam không buông ra, trêu qua ghẹo lại với cô.

Mười mấy năm qua thứ Diệp Phi từng được dạy duy nhất đều là “Con phải biết điều, con phải nghe lời, con phải ngoan”, nhưng Lê Tiện Nam không nghĩ như vậy, hoạt bát một chút cũng rất tốt, không ngoan cũng đáng yêu, cho dù có đối nghịch với anh, anh cũng tình nguyện cười nhìn.

Có lẽ cũng là bởi vì một khoảnh khắc quá dịu dàng như vậy, cho nên Lê Tiện Nam nổi lên một chút ý xấu, nhất định phải trêu chọc cô một chút.

Vì thế ngay cả khi nhìn thấy rõ ràng là Diệp Phi tức giận, còn trừng mắt với anh, một đôi mắt hạnh trong veo như nước.

Mềm mại gọi anh là Lê Tiện Nam, âm điệu cũng cao hơn một chút.

Lê Tiện Nam cúi đầu hôn lên, khoảng cách như vậy gần, hơi thở hòa

quyện vào nhau, anh hạ giọng nói, “Tức giận à, nếu không cho em cắn một cái?”

Nói xong, còn mập mờ thối một hơi về phía cô, nói, “Nếu không cho đổi chỗ ngồi cho em cắn?”

Là thật sự quá không đứng đắn rồi, Diệp Phi tức giận đẩy đẩy anh, muốn đi lên lầu ngủ.

Lê Tiệp Nam buông cô ra, Diệp Phi đi ở phía trước, anh lập tức đi theo ở phía sau, sau đó bước lên giường trước cô một bước, xốc chân lên, vỗ vỗ với cô, giống như là một lời mời chân thành.

Trong phòng còn sót lại một chút mùi diêm còn chưa tan biến hết của nửa tiếng trước, trên ga giường cũng còn có một vài nếp gấp.

Diệp Phi nằm ở trong lòng anh, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Giữa hai người có một khoảng cách mơ hồ không rõ, giống như lại có thêm một chút thân mật khẳng khí.

Đối với sự dịu dàng như vậy, sẽ rất khó để không rơi vào trong đó, nhưng Diệp Phi vẫn cứ không an tâm lắm, vì thế lần lượt nhắc nhở bản thân mình từ tận đáy lòng, cho dù có như thế nào cũng phải giữ lại được một chút lý trí, ít nhất là một ngày nào đó đến lúc kết thúc, vẫn còn lưu lại những hồi ức tốt đẹp này, nhưng đừng bao giờ cảm thấy chật vật hay là cho dù có cắt đứt nhưng vẫn còn vương lại sợi tơ lòng.

Ở trong đêm tối tĩnh tế Diệp Phi nhìn từng đường nét của anh, lại nghĩ, cô bình thường như vậy, hoặc là đến cuối cùng người cảm thấy nhàm chán trước sẽ là anh thì sao?

Cô suy nghĩ miên man, người bên kề vào gần, ôm lấy cô từ khi nào.

Còn cúi đầu, cầm cọ cọ vào cô, hỏi cô, “Phi Phi, sáng mai muốn ăn không?”

Trước kia đều là Lê Tiệp Nam đưa cô đi ra ngoài ăn, nơi anh ăn cũng

không cố định, nhưng đều là những nhà hàng thoạt nhìn không quá tệ, có đôi khi còn đụng phải đám người Triệu Tây Chính.

“Tùy đi.

”

“Nói một cái.

”

“Cái gì cũng được.

”

“Phi Phi.

”

“..... Hoành thánh của Vân Hương Trai đi, lần trước anh có dẫn em đi.

” Dường như phải đưa ra một đáp án.

“Được.

”

Lê Tiệp Nam thoải mái đồng ý, để cô ngủ thêm chút nữa.

Diệp Phi đáp một tiếng, cứ như vậy dựa vào trong lòng anh, cũng ngủ thiếp đi.

Nhưng một đêm này ngủ cũng không an ổn cho lắm, Diệp Phi dứt quãng mơ thấy những giấc mơ không tốt lành, mơ thấy có người đang phá cửa, mồm miệng mắng chửi không rõ, sau đó cảnh tượng lại thay đổi, là cô lẻ loi kéo theo va li, ngồi tàu một ngày một đêm đến Yến Kinh.

Cô tỉnh lại một lần, Lê Tiệp Nam theo bản năng ôm cô lại, duỗi tay

vuốt ve trán cô, giọng nói có chút mệt mỏi nói, “Ngủ đi, anh ở đây, nếu em muốn nút bịt tai, anh lấy cho em.

”

Diệp Phi lắc đầu, theo bản năng nhích lại gần về phía anh, có anh ở bên cạnh, không hiểu sao cô lại cảm thấy an tâm.

Lê Tiệp Nam ôm cô lại đây, rõ ràng là cũng mệt mỏi, nhưng tay lại vuốt ve dọc sống lưng trấn an cô.

Sau đó, một đoạn ác mộng ngắn vắn vẹo, lại biến thành không có một bóng người nào ở Tây Giao, cô gõ cửa, không có ai trả lời, Lê Tiệp Nam ngồi ở trong xe, vẫn cười nói với cô, Phi Phi, cứ đến đây đi.

Cứ đến đây đi.

Trái tim Diệp Phi bỗng dưng đau xót, đột nhiên tỉnh lại, nhịp tim đập nhanh vẫn còn đọng lại rất lâu chưa tiêu tan hết.

Trời đã sáng, bên người trống rỗng, Diệp Phi hít một hơi thật sâu, ngồi dậy từ trên giường, nơi Tây Giao này quá tách biệt, xung quanh quá yên tĩnh.

Kết quả Diệp Phi mặc áo ngủ đi xuống lầu, bất ngờ nhìn thấy trong phòng khách có không ít người, nhìn đều là công nhân.

Như là diễn kịch câm, cầm bản vẽ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Diệp Phi vừa mới tỉnh ngủ, đầu nặng chân nhẹ, người sững lại trong một giây, đảo mắt tìm một vòng.

Lê Tiệp Nam đi từ ngoài sân vào, thay một bộ đồ ngủ lụa dài tay, rất bình tĩnh và thoải mái, nhìn thấy Diệp Phi ở trên cầu thang, anh cong môi cười, bước vài bước đi tới, kéo cô đi đến phòng ăn mở.

Diệp Phi còn chưa tỉnh lại, đã nhìn thấy trong phòng bếp có hơi nóng lượn lờ, có một người đàn ông mặc quần áo đầu bếp bận rộn ở bên trong.

“Lê Tiện Nam, anh làm gì vậy?”

Anh kéo ghế ra, bảo cô ngồi xuống, “Chào mừng Phi Phi đến với nhà hàng tại gia của Lê Tiện Nam.

”

Diệp Phi đi rửa mặt một chút, vẻ mặt ngơ ngác mà nhìn anh.

Lê Tiện Nam ngồi xuống bên cạnh cô, trong chén nhỏ là hoành thánh tôm tươi, trứng gà thái mỏng, bên trong còn có một con hải sâm.

“Đêm qua em nói muốn ăn hoành thánh của Vân Hương Trai, sáng sớm anh đã gọi đầu bếp của Vân Hương Trai đến làm riêng cho em, nếm thử xem có phải là hương vị kia hay không.

”

Lê Tiện Nam vừa nói, vừa vớt một con hải sâm khác trong chén trước mặt anh ra bỏ vào trong cái chén nhỏ của cô.

Đầu óc Diệp Phi chậm chạp một lúc lâu rồi cuộc cũng bắt đầu tỉnh táo, trong phòng bếp đầu bếp sắp mấy món ăn cuối cùng bỏ vào trong đĩa sứ bưng lên, đều là những món ăn ngon, đủ sắc, đủ vị.

Kịch câm dường như đã kết thúc, cúi người chào trước khi đi.

“Sao anh ta lại không nói lời nào?” Diệp Phi ngây ngốc hỏi một câu.

Không chỉ đầu bếp này không nói chuyện, những công nhân đó cũng vậy.

“Thấy hôm qua em ngủ không ngon, đây không phải là sợ đánh thức em sao?” Lê Tiện Nam ái muội nháy mắt với cô, “Ngày hôm qua vất

vả rồi.

”

“.....”

Nói chưa dứt lời, vừa nói đến chuyện này, khuôn mặt Diệp Phi đã lập tức bắt đầu nóng lên.

Lê Tiệp Nam khế cười, bảo cô nhanh ăn đi nhân lúc còn nóng.

Bình thường ở Tây Giao ngay cả một dĩa dọn dẹp cũng không nhìn thấy, Lê Tiệp Nam cũng là không thích có người đến nơi này, hình như là anh đã quen sống một mình.

“Anh tìm công nhân tới, là muốn trang trí lại sao?”

Diệp Phi múc hoành thánh, cũng quên luôn ăn.

“Ừm, ngày hôm qua không phải em nói sợ hoa hướng dương này tàn sao, nhưng anh ngược lại muốn biến nơi này thành cánh đồng hoa trong nhà, tường bên này đổi thành phòng tắm nắng.

Anh trồng một bông hoa cũng được, hửn là không tàn được.

”

“.....”

“Lạch cạch — —”

Hoành thánh trên thìa cô rơi lại vào trong chén, một chút nước canh bắn lên, Diệp Phi không dám tin mà hỏi lại một lần nữa, “Anh nói cái gì?”

“Anh nói làm một cánh đồng hoa ở đây, hoa hướng dương này không phải là mua cho Phi Phi của chúng ta sao,” Lê Tiệp Nam cười, rút một tờ giấy, kéo tay cô, giúp cô lau một chút nước canh bắn lên, “Làm cho em ngắm, lúc này tin chưa, đây là cho em, Phi Phi này, cũng chính là Diệp Phi, không có Trương Phi, Lý Phi.....”

Anh thông thả giúp cô lau từng ngón tay, giọng điệu vẫn hiền hoà như thế, nói đến sau, anh đưa mắt nhìn cô, khóe môi cong lên, “Có được không?”

Thành tâm đồ dành cô, vốn dĩ chỉ cần mười điểm là được rồi, nhưng ước chừng anh đã cho một trăm điểm.

Hốc mắt Diệp Phi chua xót, trong tay cầm cái thìa một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Lê Tiện Nam múc một cái hoành thánh từ trong chén coo, đưa qua, bảo cô há miệng, đau lòng nói, “Nếm thử xem, anh đã gọi đầu bếp đến từ sáng sớm rồi, làm riêng cho em ăn.

”

“Có người nào như anh, trong nhà hàng người ta có phải cũng chỉ có một đầu bếp thôi không?” Diệp Phi há miệng nuốt xuống, vừa nhai vừa nói không rõ ràng.

“VẬY anh cũng mặc kệ, trong nhà hàng chỉ có một đầu bếp, thì anh cũng chỉ có một Phi Phi, có phải không?” Lê Tiện Nam cầm tay cô đưa cái thìa cho cô, “Tự mình ăn, đã bao lớn rồi, còn muốn anh đút.

”

Nói một câu như vậy, nhưng trong giọng điệu cũng thật sự ngập tràn sự nuông chiều.

Nuông chiều như vậy, cũng vượt qua cả dự đoán.

Kỳ thật cũng có rất nhiều thứ không nói rõ ra — ví dụ như ngày hôm qua cô không vui cũng không phải bởi vì mấy người Triệu Tây Chính, lời bọn họ nói tuy rằng không dễ nghe, nhưng cũng là sự thật, cô chỉ là vì cái sự thật này nê khổ sở mà thôi.

Nhưng Lê Tiện Nam không hỏi, anh có thể nhìn ra được, ngày hôm qua chỉ nói một câu về sau sẽ cùng cô ăn ở Tây Giao — anh chắc chắn sẽ không nấu cơm, cứ như vậy bỏ tiền ra đào đầu bếp của nhà hán đến đây chỉ để làm bữa sáng cho cô.

,

Ở Tây Giao chưa từng nhóm lửa là lần đầu tiên nhóm lửa nấu cơm, thế mà lại là vì lúc đêm cô thuận miệng nói một câu.

Diệp Phi ăn xong lên lầu thay quần áo, Lê Tiệp Nam nói dẫn cô ra ngoài đi dạo, dù sao thì khi công nhân bắt đầu thi công, vẫn rất ồn ào, Diệp Phi đi thay quần áo, thật ra có do dự một lúc, chờ Lê Tiệp Nam đi đến.

Mùa đông còn lạnh, Lê Tiệp Nam tùy tiện lấy một cái áo sơ mi thay, khoác một chiếc áo khoác dáng dài, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ, chân thon dài tỷ lệ đẹp, lúc đó Diệp Phi còn ghé ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, công nhân vận chuyển công cụ đi tới đi lui, Diệp Phi cũng không biết Lê Tiệp Nam muốn người ta làm cái góc đó trông như thế nào.

Cô hậu tri hậu giác — — hai người bọn họ nhất định là có một người điên rồi, cô chỉ là cảm xúc nhất thời dồn lên đầu, Lê Tiệp Nam vì dỗ cô, ngày mùa đông trồng hơn một trăm đóa hoa hướng dương, cô nói sợ tàn, Lê Tiệp Nam muốn biến một góc phòng khách làm cánh đồng hoa trong nhà.

Diệp Phi thật sự rất khó nắm bắt, nói xem cô như một trò tiêu khiển, thì làm sao có thể dễ dàng thành ra như vậy?
Nói thật lòng thì sao?
Vậy thì nhất định là có chân tình ở đó.

Anh đối xử tốt với cô, sẽ làm cho cô không thể tự kiềm chế được.

Cứ như vậy cúi đầu nhìn công nhân tới tới lui lui ở dưới lầu, cũng không nhìn thấy Lê Tiệp Nam đi ra từ khi nào.

Vòng tay ấm áp truyền đến từ phía sau, anh vòng tay trên eo cô hỏi, “Sao thế, làm ồn đến em?”

Diệp Phi ở trong lòng anh khó khăn lắm mới xoay người lại, ngẩng mặt lên nhìn anh.

Những lời biếng nhác này làm cho suy nghĩ của cô tan rã, điều này nếu đặt ở thời cổ đại, chính là hôn quân ngày ngày không lên triều.

Lê Tiện Nam như thế nào cũng phải hỏi ra được cô đang nghĩ cái gì, Diệp Phi thành thật nói, “Anh giống một tên hôn quân.

”

Lê Tiện Nam nghe vậy thì bật cười, hai tay chống lên bức tường kính ở phía sau lưng cô, hơi cúi đầu xuống, vóc dáng của anh cao hơn cô không ít, hơi khom người, cười vô tội lại trêu người, “Cái này còn trách anh? Hôn quân thì hôn quân, lưu lại đoạn giai thoại với em cũng khá tốt, nhưng mà em muốn nói hôn quân, hiện tại anh muốn nhận cũng không quá muộn.

”

Diệp Phi làm sao cũng cảm thấy giống như đường ranh giới đêm qua.

Nhân lúc cô đang thất thần, Lê Tiện Nam nắm lấy cằm cô làm cho cô ngửa đầu lên, mùi nước hoa nam trên người anh đúng là hương đầu có hơi cay, giống như là chinh phạt cực kỳ hung hăng.

Cũng ngay trong một giây anh hôn xuống như thế, Diệp Phi bị dẫn đến gần trong lòng anh, ngay khi Diệp Phi cảm thấy có hơi mất phương hướng, Lê Tiện Nam lại kịp thời dừng lại, ánh mắt ái muội nhìn khuôn mặt cô, anh luôn như vậy, sau khi hôn sẽ luôn dùng ngón nhẹ nhàng cọ cọ vào cánh môi cô, động tác rõ ràng là rất bình thường, nhưng lại bị anh làm ra có chút khiêu khích.

Anh khẽ cười, nói, “Hôn quân là trầm mê sắc đẹp, em suy nghĩ lại cho kỹ, đêm qua anh có phải là người như vậy không?”
Hương nước hoa đang dần dần bay đi, lại biến thành một mùi thuốc lá khiến cho người ta đắm chìm vào trong đó, giống như sa vào trong một vòng tay vững chắc.

Như đêm tối đảo lộn của ngày hôm qua, mọi âm thanh đều tịch mịch,

trong phòng hoang đường nóng bỏng.

Cô nhìn anh qua một lớp ánh sáng mờ ảo, nụ cười ấm áp của anh cũng đủ khiến cô gục ngã.

Giống như phiêu trong trời đất, ngấm nộ hôn của gió hòa tan theo làn nước, nghe tiếng rừng cây đung đưa, trong không khí tràn ngập hương vị dễ cháy.

Diệp Phi tức giận, đẩy anh ra, “Được được được, em là hôn quân!”
— — Lần đầu tiên, dậm chân.

Lê Tiện Nam ở theo phía sau cô cười một cách thoải mái, nhìn Diệp Phi chạy vào phòng thay đồ.

.

Chương 21: 21: Con Đường Không Lối Thoát Trong Sương Mù

Mọi chuyện dường như cũng xuất hiện một vài bước ngoặt bắt đầu từ ngày hôm đó, mặc dù từ trước đến nay hai người đều chưa từng nói đến nó.

Lê Tiện Nam làm cho Diệp Phi có cảm giác hơi khó nắm bắt, làm việc và nghỉ ngơi hỗn loạn cũng không phải là ngày một ngày hai là có thể sửa đổi được, anh sẽ có những suy nghĩ đột phát, lúc rạng sáng đưa Diệp Phi đi ngắm mặt trời mọc, Diệp Phi cũng đi theo anh.

Diệp Phi không hỏi đi đâu, cũng không hỏi làm sao vậy, anh nói ra ngoài, thì cô cũng đi theo.

Diệp Phi buồn ngủ không chịu nổi, nằm ở ghế sau quần chăn ngủ gà ngủ gật, Lê Tiện Nam ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ lúc buồn ngủ của Diệp Phi, trong lòng lại mềm nhũn ra, nắm tay cô ở trong tay, thấp giọng hỏi cô, “Buồn ngủ như thế còn đi theo anh ra ngoài, không ở nhà ngủ hửm?”

“Không có anh cũng không ngủ ngon được, ở Tây Giao lại lớn như vậy.....” Diệp Phi nhắm hai mắt ngáp một cái, dựa vào trên vai anh.

Lê Tiện Nam cười cười, lúc đi là hơn bốn giờ, đến gần năm giờ, ngay trước khi mặt trời mọc.

Lê Tiện Nam và cô mười ngón tay đan vào nhau, gọi cô, “Phi Phi?”
“Không ngủ.

” Cô nhắm mắt đáp một tiếng.

“Em nhìn đi.

”

Lê Tiệp Nam nói.

Diệp Phi chậm rãi mở mắt ra, hai người sóng vai ngồi ở ghế sau, xuyên qua cửa sổ xe ở phía trước, bầu trời bên ngoài là một tông màu lãng mạn mờ ám, màu tím thật sâu đan xen với màu xanh sương mù, trên bầu trời còn có một vầng trăng tròn và rất nhiều ngôi sao vụn.

Bình minh màu đỏ.

Một từ xuất hiện trong đầu cô.

Sau đó Diệp Phi giật mình, cọ vào bờ vai của anh, góc nghiêng khuôn mặt của Lê Tiệp Nam có một lớp ánh sáng mờ lung không rõ, có loại cảm giác đắm chìm khiến người ta không thể rời mắt.

“Lê Tiệp Nam?” Diệp Phi gọi anh một tiếng.

“Hửm?” Lê Tiệp Nam quay đầu nhìn cô, duỗi tay ra kéo cái cằm trên người cô lên.

Diệp Phi giữ chặt tay anh, tay cô bị anh nắm chặt, ấm áp khô ráo, anh cuộn ngón tay lại, siết chặt cùng với cô.

“Kiểu người như thế nào, mới có thể có sau này với anh.

” Diệp Phi lặng im vài giây, rất nhẹ nhàng giống như là thở dài, lại như là một câu than thở căn bản không cần đáp án.

Cô gối đầu lên trên vai anh nhắm mắt lại, trong chiếc xe chật hẹp, sự lãng mạn vô tận của mặt trời mọc phía trước, bọn họ giống như càng thân mật hơn.

Lê Tiệm Nam nghe thấy được.

Anh gảy ngón tay cô, cặp mắt nhìn Diệp Phi sắp ngủ.

Yên tĩnh, ngoan ngoãn, không có lý do gì cũng có thể làm cho trái tim anh mềm nhũn ra.

Một chút rung động chìm vào ánh trăng, bình minh màu đỏ dần dần dày đặc hơn, ánh sáng mỏng manh đẩy mây mù ra.

Ánh mắt Lê Tiệm Nam lưu luyến dừng ở trên mười ngón tay đan vào nhau của bọn họ.

“VẬY anh cũng rất muốn là của em.

”

Rất nhiều giây sau, anh cũng trả lời một câu.

Diệp Phi không ngủ, lông mi run rẩy, chậm rãi mở to mắt, bầu trời ửng đỏ kia, trước khi mặt trời mọc.

Hai người bọn họ giống như đều rất không quá lý trí, một người bốn giờ lái xe ra ngoài, một người ngoan ngoãn đi theo.

Kiểu người tài giỏi như thế nào mới có thể có sau này với anh đây.

VẬY anh cũng rất muốn là của em.

Diệp Phi cử động, cầm đặt ở trên vai anh, mở to đôi mắt nhìn anh.

Lê Tiệm Nam có hơi buồn ngủ, nhưng lại phát hiện, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, giống như một chút ánh sáng ở trong đêm đen.

“Lê Tiệm Nam, anh có biết thứ quý giá nhất của em là gì không?”

“Cái gì?”

“Sự thật lòng của em là quý giá nhất.

”

“Đúng vậy, cho nên phải cho đúng người.

”

Lê Tiệm Nam cụp mắt xuống, nắm lấy ngón tay cô, nhẹ nhàng nói.

“Vậy cho anh có được không?” Đôi mắt Diệp Phi cong cong, cười rộ lên, giống như một con mèo chưa tỉnh ngủ, cô cọ cọ cằm lên trên vai anh, “Được không?”

“Phi Phi, có hối hận không?” Lê Tiệm Nam vuốt ve ngón tay trắng nõn của cô, chỉ hỏi một câu vu vơ như vậy.

“Tiếc nuôi cái gì đây? Anh đã đối xử với em rất tốt, Lê Tiệm Nam, em cảm thấy không có gì phải hối hận cả, em hai mươi hai tuổi, em đã rất dũng cảm, có hối hận cũng không nên là em tiếc nuôi,” Diệp Phi mở to hai mắt, dùng giọng điệu mềm như bông khoa trương nói với anh, “Đó cũng nên là anh cảm thấy hối hận đâu, cũng hơn ba mươi rồi, còn là lần đầu dỗ dành người khác có phải hay không.....”

Lê Tiệm Nam cười.

“Cũng không phải là em nói, cuộc đời có nhiều chuyện không xác định được như vậy, sẽ không hối hận, nếu là em nguyện ý, thì sẽ ở lại bên cạnh anh, còn nếu như em không muốn.....”

Diệp Phi nhắm mắt lại suy nghĩ nửa câu nhưng không nói gì, kết quả còn chưa kịp nói ra, Lê Tiệm Nam đột nhiên ôm lấy eo cô hôn lên, trong không gian xe chật hẹp có mùi đàn hương thoang thoảng, lạnh lùng và thiêng liêng, giống như một con đường không có lối thoát trong sương mù.

Lê Tiệm Nam cướp đi tất cả oxy của cô, Diệp Phi duỗi tay đẩy đẩy anh, Lê Tiệm Nam càng không buông ra, nói triền miên cũng được, nói ngang ngược cũng được, Diệp Phi nhắm hai mắt, tay áo bị cọ lên, cổ tay trần n trụi cọ vào hộp thuốc lá trong túi anh, Diệp Phi theo

bản năng nhét tay vào túi áo khoác của anh sưởi ấm.

Lê Tiệp Nam hôn cô, tay sờ sọc bắt được cổ tay của cô.

Diệp Phi bất mãn, thật sự không biết rõ lắm cái này là có ý tứ như thế nào, cũng hôn anh.

Một nụ hôn thật dài, Lê Tiệp Nam buông cô ra, nhưng vẫn cách cô rất gần.

Tay anh vuốt ve khuôn mặt cô, bởi vì mệt mỏi, hai mí mắt càng sâu hơn, ánh mắt anh cũng càng sâu càng lưu luyến.

Diệp Phi giữ chặt tay anh, có chút không vui cắn vào hổ khẩu của anh một cái, không dùng lực, để lại dấu răng hình trăng lưỡi liềm.

Lê Tiệp Nam bị hành động này của cô chọc cười.

Lúc hôn cô, thành kính, chuyên chú, nhưng rõ ràng cô lại đang dẫn anh làm chút chuyện càng quá đáng.

Giống như chỉ cần va chạm là sẽ đốt cháy ngọn lửa ham muốn, lại giống như hôn môi sẽ tan chảy ra ngay lập tức.

Trong ánh mắt của Lê Tiệp Nam nhất định là có một chút mê muội ở trong đó.

“Vậy nếu như anh không muốn em không muốn thì sao?” Giọng nói của anh có hơi khàn khàn, bàn tay vuốt ve má cô hơi siết lại, lướt qua gò má cô, trời sinh đã lạnh lẽo và sự kìm nén đã lâu sau đó đã giao hòa thành một loại khát vọng khác mà anh không thể phát hiện.

Diệp Phi cứ nhìn anh như vậy.

Bình minh màu đỏ chưa tiêu tan, đường nét của anh càng rõ nét

hơn.

Trước kia Diệp Phi cảm thấy mình chưa từng nhìn rõ được anh, bên ngoài luôn là cô quanh lạnh nhạt, đối xử với cô thì nhẹ nhàng gần như cung chiêu, mà lại ở như vậy một lát, mà trong chốc lát như vậy, ánh mắt anh hoàn toàn rơi vào trên người cô, giống như dỡ bỏ toàn bộ những vỏ bọc ngoài kia, có loại chân thành khiến cô mềm lòng.

Anh nói cái gì, làm cái gì, hình như cô cũng không hề có sức chống cự lại.

Có phải là tình yêu trở lúc trước bình minh hay không?

Một mặt trời mọc màu đỏ rực, kéo sự lãng mạn và dịu dàng đến vô bờ.

“Lê Tiệp Nam,” Diệp Phi đưa một bàn tay từ trong tấm chăn mỏng ra, “Em chưa từng hối hận vì đã gặp anh một chút nào.

”

—

Diệp Phi dựa vào trên vai Lê Tiệp Nam ngủ, sau đó cũng không nhớ rõ mình ngủ thiếp đi như thế nào, trước kia cô thật sự rất khó khăn để có thể đi vào giấc ngủ, tính toán tỉ mỉ, phụ thuộc vào nút bịt tai thật ra cũng đã rất nhiều năm, từ năm mười lăm mười sáu tuổi cho đến bây giờ, cũng đã sáu bảy năm rồi.

Cô mơ màng nghĩ, mới ở bên cạnh Lê Tiệp Nam bao lâu đâu, thế mà cô đã có thể rời khỏi nút bịt tai.

Phụ thuộc vào nút tai vì cảm giác an toàn.

Mà ở bên cạnh anh, lại có một loại cảm giác càng an toàn hơn những thứ đó.

Đã nói không rõ chi tiết này là gì, tựa như vào đêm khuya lúc cô tỉnh

lại, Lê Tiệm Nam cũng luôn mở mắt ra vào ngay một giây sau, theo bản năng nói, trong ngăn kéo có chuẩn bị nút bịt tai cho cô.

Lúc đó sẽ Diệp Phi hỏi anh lấy ở đâu ra, Lê Tiệm Nam nói vừa mới đi mua lúc rạng sáng, anh nhân lúc cô ngủ đi ra ngoài mua.

Diệp Phi vẫn rất khó nghĩ ra được, vào rạng sáng, ở trong đêm đông lạnh thấu xương như vậy, anh lại đi ra ngoài mua ba bộ nút bịt tai, chỉ vì sợ ban đêm lúc cô không ngủ ngon sẽ tỉnh lại.

Nếu như nhất định phải ở trong những chi tiết này mới có thể tìm được chân tình, vậy thì chân tình anh cho đi thật sự là không thể đếm hết được.

Lúc Diệp Phi tỉnh lại, đã trở về Tây Giao, Lê Tiệm Nam hiếm khi còn đang ngủ ở bên cạnh cô, trên khuôn mặt tuần tú có chút mệt mỏi.

Cô chống khuỷu tay nhìn anh, Lê Tiệm Nam đột nhiên xoay người nhào sang đây, vững chắc ôm cô vào trong lòng.

Diệp Phi bị hoảng sợ, thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Lê Tiệm Nam mở mắt cười, “Chỉ chờ em tỉnh thôi, còn trộm nhìn anh?”

“..... Lê Tiệm Nam, anh tỉnh rồi còn giả vờ ngủ?!” Diệp Phi duỗi tay đẩy anh, đẩy không ra, có hơi giận dữ trừng anh.

Lê Tiệm Nam có chút không đứng đắn, duỗi tay móc lấy một cái cúc áo của cô, Diệp Phi sửng sốt trong một giây, mới phản ứng lại kéo chặn lên.

Khóe môi Lê Tiệm Nam cong lên bật cười, hai tay ôm lấy mặt cô, rèm cửa sổ được kéo lại, Diệp Phi căn bản cũng không biết là đã mấy giờ.

Mới tỉnh lại, đáy mắt anh lại giống như có một chút ánh sáng càng

khắc sâu hơn trước kia.

Có số cảm xúc một khi phát sinh, dù//c vọng cũng bắt đầu thức tỉnh.

Chúng nó lơ đãng thấp sáng một góc lửa từ trong đáy lòng, rồi phát triển một cách điên cuồng ở nào đó trong ánh mắt.

“Lê Tiện Nam.....” Diệp Phi cũng cảm thấy có chút nguy hiểm, mái tóc dài xõa tung ra ở sau đầu, khuôn mặt vừa mới tỉnh lại sạch sẽ, kinh ngạc, căng thẳng, xấu hổ, mặt nóng lên.

Lý trí của Lê Tiện Nam khôi phục được vài phần — — người ta luôn nói là người bên nên làm những gì, lạc đường biết quay lại.

Nhưng cứ như vậy một con đường không nhìn thấy không điểm cuối, đi vòng vèo quay trở về lại không có ý nghĩa.

Lê Tiện Nam bỗng nhiên cũng rất muốn đi về phía trước một chút.

— — Dù sao anh cũng tin tưởng, mình sẽ không thoát khỏi sự khống chế.

Diệp Phi dùng gối che mình lại, có lẽ là đã đến buổi chiều rồi, trong phòng yên tĩnh, có chút vui thích và cảm thấy thẹn rồi lại giống như danh chính ngôn thuận như vậy.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo bờ vai của anh, lại hướng về phía trước, ngón tay luồn vào từng sợi tóc của anh.

Mới tỉnh lại hôn môi, dẹt lên một hồi ấm áp đan xen.

Diệp Phi mơ hồ nhìn những ngọn đèn pha lê dày đặc trên trần nhà, nến thơm trong một góc phòng đang cháy, một trận gió thổi tới, ngọn lửa lập tức rung chuyển.

Khi Diệp Phi gần như nhìn thấy một chút ánh sáng, Lê Tiện Nam hình

như là cố ý, trên tủ đầu giường đặt một ly nước đá, nhiệt độ lạnh như băng bỗng nhiên khiến cô như rơi vào băng, viên đá dán lên, hòa tan thành từng vết nước nhỏ giọt.

“Lê Tiện Nam!” Diệp Phi đá anh một cái.

Lê Tiện Nam giữ chặt cổ chân cô, cúi người dựa vào, viên đá đảo qua lại ở giữa môi anh một chút, đáy mắt anh mang theo ý cười, nhiệt độ đã giảm đi một chút nào đó.

“Phi Phi, đã tỉnh chưa?” Anh cắn viên đá, ánh mắt thâm sâu.

Lùi một bước là để sống, bước tiếp một bước nữa là vực thẳm.

Trước kia anh nói, giống cô phụ thuộc vào nút bịt tai, thì anh phụ thuộc vào đá để làm cho anh tỉnh táo.

Cũng giống như cô mấy ngày trước cứ một hai phải trở về ngõ nhỏ Hòe Tam vậy.

Lần đó người gần như mất khống chế chính là cô, lúc này người gần như mất khống chế lại biến thành Lê Tiện Nam.

Làm thế nào nó có thể được dễ dàng như vậy?

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi ửng đỏ, tức giận nhìn anh, tư thế này có chút quá ái muội, bỗng nhiên cô ngửa về phía trước hôn lên môi anh, cả viên đá kia đều bị cô lấy đi.

Viên đá đang tan chảy một cách nhanh chóng, Diệp Phi tiến đến gần anh, có thể cảm giác được tốc độ tan chảy của viên đá kia ở đầu lưỡi, cô nuốt một chút, một động tác nhỏ giống như làm cho Lê Tiện Nam tỉnh lại, bỗng nhiên anh nghiêng người về phía trước, hai tay ôm lấy khuôn mặt đảo khách thành chủ.

Vực thẳm thì vực thẳm, không bằng cùng nhau sa vào đó.

“Diệp Phi, em cũng đừng thấy tôi cẩn thận và ít ham m.uốn, anh không hề hờ hững với thế giới này một chút nào, anh có dự.c vọng chiếm hữu, lòng dạ của anh cũng hẹp hòi, anh còn ghi thù,” Ánh mắt của Lê Tiệp Nam ầm áp, đốt ngón tay cuộn lại cọ vào má cô, hành động này làm cho cô có hơi bất an, nhưng cũng cam tâm tình nguyện, “Đi theo anh, về sau sẽ không cơ hội thích người khác — — Phi Phi, anh cũng sẽ không cho em cơ hội để cho em cảm thấy người khác tốt hơn anh.

”

Lời này cô tin tưởng, thế giới rộng lớn như vậy, sẽ không còn Lê Thượng Nam thứ hai.

Một mình cô trải qua hai mươi hai năm đó, ngay một phần mười ngàn người giống anh cũng chưa từng gặp được.

Con đường chướng ngại và khó khăn, cô dựa vào địa thế hiểm trở bước đi một mình, cũng may trên thế gian này, luôn có sao trời vạn trượng, có bình minh triền miên, có sự dịu dàng như thế này, khi gặp ngọn đèn màu xanh cùng với sương mù trong đêm này, khó khăn lắm mới chiếu sáng được cuộc sống hỗn độn của cô.

Nụ hôn mà Diệp Phi nhớ lại nhất cũng chính là hôm nay.

Ở trong ngọn lửa nóng bỏng đó, khi viên đá lạnh thấu xương kia dán lên, dây thần kinh mẫn cảm tiếp nhận ngay trong nháy mắt đó, tuyết trắng không nói nên lời, khuấy động, tình yêu và dự.c vọng giống như tro tàn bất tử, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể lại bùng cháy một lần nữa.

Cô chắc chắn đó là Lê Tiệp Nam duy nhất trong cuộc đời cô.

Trong hai mươi hai năm, một chút điên rồ và không lý trí duy nhất, một chút dũng cảm duy nhất, tất cả đều được sử dụng ở đây với anh.

Kawabata Yasunari (*) có nói, bốn giờ sáng, tôi thấy hoa hải đường vẫn chưa đi ngủ, luôn cảm thấy lúc này người đang ở bên cạnh tôi.

(*) Kawabata Yasunari: là một nhà văn , nhà phê bình văn học theo chủ nghĩa Tân cảm thụ nổi tiếng thế giới người Nhật Bản.

Câu nói trên nằm trong từ tác phẩm “Hoa chưa ngủ”.

(Wikipedia)

Cũng là bốn giờ sáng hôm đó, Diệp Phi và Lê Tự Nam cùng nhau nhìn thấy bình minh màu đỏ cả tràn ngập cả bầu trời, khi đó nhất định là có lãng mạn và chân tình ở đó.

“Phi Phi, cứ từ từ trải nghiệm, đừng vọng chiếm hữu và sự lãng mạn của anh.

”

— — Diệp Phi là nhìn bản thân mình rơi vào trong đó từng chút từng chút một.

Chương 22: 22: Sắp Đến Sinh Nhật

Lê Tiện Nam dẫn Diệp Phi ra ngoài ăn cơm, trong lúc ăn cơm gian anh có nhận điện thoại, thờ ở trả lời lại vài tiếng, nói đợi lát nữa đi xem.

Thật ra cho đến bây giờ Diệp Phi chưa từng quá chú đến chuyện công việc của anh, trước kia cảm thấy có thể anh là người thích xã giao, dù sao thì mấy lần trước gặp mặt, đều là ở chỗ tiệc rượu của Triệu Tây Chính, sau đó lại phát hiện cũng không phải, anh ở trong pháo hoa chen chúc lấp lánh kia, càng giống như là một thức uống thông thường hơn mà thôi.

Anh cũng không thích náo nhiệt.

“Anh có việc bận phải sao?” Diệp Phi đang cầm một miếng táo nói, “Vậy đợi lát nữa em trở về trường học viết bài.

”

“Ừm, đi ra ngoài một chuyến, em có đi không?” Sự thèm ăn của Lê Tiện Nam cũng bị cuộc điện thoại này quấy rầy, không còn hứng thú buông dao nữa xuống, bảo nhân viên phục vụ bưng món tráng miệng lên cho cô.

“Anh làm việc thì em đi làm gì.

”

“Chắc, công việc đâu quan trọng bằng em,” Lê Tiện Nam lười nhác cười một tiếng, nhìn đồng hồ, anh đứng dậy, “Anh đi ra ngoài một chuyến, hôm nay ở Tây Giao còn phải trang trí lại, nếu như hôm nay

không làm xong, thì cứ ở lại đây.

”

Anh có một căn phòng thường ở cố định trong khách sạn, Tây Giao và khách sạn này, đều không có dấu vết từng ở, cũng đúng, người giống như anh có rất nhiều chuyện đều không cần tự tay làm lấy.

“Được.

”

Diệp Phi cũng chỉ là đáp một tiếng.

Lê Tiện Nam lại móc trong túi ra, đưa cho cô hai chùm chìa khóa.

Một chùm là chìa khóa xe có hai chữ R, một chùm khác được thiết kế trông sang trọng, giống như chìa khóa cửa.

“Tìm cho em một việc để làm, buổi tối đến đón anh, thuận đường,” Lê Tiện Nam cúi người đến gần, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, nụ cười mập mờ làm say đắm lòng người.

“Thuận đường cái gì?” Diệp Phi muốn lùi lại một chút, kéo dài khoảng cách nguy hiểm này ra.

Lê Tiện Nam càng không cho, anh càng muốn sâu hơn, bức tường bằng thủy tinh trong suốt, nhà hàng cao tầng quan sát được khung cảnh ở thành phố, cũng may giờ này cũng không phải là giờ cao điểm ăn cơm, nhà hàng không có mấy người, chỉ có khúc đàn violin nhẹ nhàng chạy xuôi, Lê Tiện Nam hôn cô, một tay còn giữ chặt gáy cô, động tác mạnh mẽ, nụ hôn lại triền miên.

“Thuận đường cho em một cơ hội điều tra?” Lê Tiện Nam cười, móc chìa khóa từ trên bàn đến đây, nhét vào trong tay cô.

Rõ ràng là giọng điệu ái muội, nhưng lại cố tình dùng cái loại ánh mắt ẩn tình này nhìn cô.

Lê Tiệp Nam nhéo mặt cô, “Buổi tối gửi địa chỉ cho em, đến đón anh.

”

“Anh đưa chìa khóa xe cho em, anh đi bằng cách nào.....”

“Kha Kỳ đến đón anh.

”

Cũng đúng, anh cũng không phải là chỉ có một chiếc xe, chỉ là thường lái một chiếc này mà thôi.

Diệp Phi cầm chìa khóa, cưỡng ép bản thân mình bình tĩnh lại.

Trên môi còn còn sót lại hơi thở của anh, Diệp Phi thật sự không nhìn rõ, rốt cuộc là một loại cưng chiều quang minh chính đại là như thế nào.

Diệp Phi trở về trường học một chuyến, mượn máy tính trong thư viện tra tư liệu, về thực tập, thật ra cô đã có ý tưởng, trong chuyện này Lê Tiệp Nam cũng không can thiệp quá nhiều, anh chỉ nói vài câu, dường như rất xem trọng công ty của Hàn Dịch, cũng rất xem trọng sự phát triển của ngành này.

Bởi vì những ngày tháng thơ ấu, ước mơ lớn nhất của Diệp Phi chính là thoát khỏi nhà, có một căn nhà riêng của mình ở đây.

Công việc bình thường quá ổn định, không có gì đột phá, rủi ro cao cũng có nghĩa là có thu nhập cao.

Giống đầu tư mạo hiểm — — Lê Tiệp Nam nói.

Có hai lần, Diệp Phi vô tình nhìn thấy Lê Tiệp Nam nhìn chăm chăm vào màn hình nghiên cứu.

Lê Tiệp Nam lập tức kéo cô cùng xem, là một bản vẽ thành phố, vẽ

hai cái vòng.

Lần đó Lê Tiện Nam một hai cứ phải ôm cô, hỏi cô, nếu như đầu tư thì nên đổ vào đâu.

Diệp Phi cảm thấy trung tâm thành phố tốt, nhanh và tiện, ổn định.

Lúc ấy Lê Tiện Nam cười cười, chọn bên kia, nhìn có hơi hẻo lánh, xung quanh dường như cũng không có gì thuận tiện.

“Vì sao lại chọn cái này? Thật kỳ lạ!”

“Rủi ro cao, lợi nhuận cao.

” Lê Tiện Nam ôm lấy cô chỉ chỉ, nói, “Chỗ trung tâm thành phố này, nghe tin gì chưa, đất ở đang có kiện tụng, các chủ đầu tư đều đã bỏ chạy, cục diện rối rắm này mà tìm đến thì như là coi tiền như rác, mười năm tám năm cũng không có lợi ích gì, bên kia muốn khai phá tuyến tàu điện ngầm, mấy trung tâm thương mại đã mở, có rất nhiều công ty đều ở bên kia, hiện tại phát triển nhanh như vậy, mấy năm nữa là có thể thấy được lợi ích.

”

Diệp Phi không hiểu những thứ đầu tư này, nghe anh nói như lọt vào trong sương mù.

Mùa đông năm 2013, có rất nhiều thứ đều đang ẩn giấu những bí mật, giống như đang đợi một ngày.

Lê Tiện Nam cũng không can thiệp vào chuyện của cô, nhưng lại vô thức làm ảnh hưởng đến rất nhiều quan niệm của Diệp Phi.

Ví dụ như rủi ro cao, lợi nhuận cao.

Chỉ là khi đó cô vẫn còn đang rụt rè, luôn lo trước lo sau, không có dũng khí được ăn cả ngã về không.

Diệp Phi ngâm mình trong thư viện, chờ đến hơn năm giờ, trời đã tối rồi, cô không phát hiện ra bên cạnh có thêm người, một bàn tay gõ gõ lên bàn bên cạnh cô, Diệp Phi mới phản ứng lại.

Bồ Nhạc Sinh kéo ghế ra, ngồi ở bên cạnh cô, nhìn thoáng qua màn hình của cô, “Bạn cái gì vậy?”

“Không ạ, tra tư liệu, còn có một bài luận văn chưa viết xong.

”

“Ừ, đúng rồi, nói với em chuyện này,” Bồ Nhạc Sinh nói với cô, “Sang năm có thể thầy sẽ chuyển đến Đại học Trung văn Hồng Kông.

”

“A, chúc mừng thầy.

” Diệp Phi vội nói.

“Đợi lát nữa rồi nói lời cảm ơn với thầy, cũng không nói với em quá nhiều đạo lý, thầy đưa ra đề nghị học lên nghiên cứu sinh với em, về sau vào nghề cơ hội sẽ lớn và rộng hơn nữa, qua vài năm, sinh viên đại học sẽ không đáng giá, em suy nghĩ cho kỹ,” Bồ Nhạc Sinh nói, “Đại học Trung văn Hồng Kông đối với em mà nói là lựa chọn khá tốt, nếu như em đồng ý, sang năm đến bắt đầu chuẩn bị, thầy sẽ giúp em viết thư giới thiệu.

”

“.....”

“Diệp Phi, em cũng biết mà, kiểu người đã vượt qua được bài kiểm tra thi đậu được từ một địa phương nhỏ như em, muốn đứng vững ở thành phố lớn, những thứ này còn xa mới đủ, trình độ học vấn tuy rằng không phải yêu cầu cứng nhắc, nhưng mà đồng tiền mạnh, ít nhất có thể làm cho em nắm bắt được một vài vé vào cửa của một số công ty lớn.

”

—

Cho đến bây giờ Diệp Phi chưa từng suy nghĩ quá cẩn thận về tương lai sau này, nhưng vào thời điểm năm ba này, có rất nhiều thứ quả thật đều phải bắt đầu suy xét đến.

Diệp Phi ngồi ở thư viện, tra tư liệu xong rồi, sau khi quyết định một chủ đề để gửi cho giáo sư chuẩn bị rời đi.

Vừa nhìn thời gian, vừa vặn là năm giờ rưỡi, Lê Tiệp Nam chưa gọi điện thoại cho cô.

Nhưng vừa mới thu dọn đồ vào túi xong, Diệp Phi nhận được một cuộc điện thoại khác, số điện thoại này cô không lưu, nhìn thấy là số điện thoại địa phương Yến Kinh cho nên bấm nghe máy, là Triệu Tây Mi.

Giọng nói của Triệu Tây Mi nghe rất vui vẻ, hỏi Diệp Phi có thời gian không cùng nhau ăn cơm.

Diệp Phi cảm thấy thời gian này Lê Tiệp Nam sẽ không gọi điện thoại cho cô, nên nói được.

“Được rồi, gửi địa chỉ của tôi cho em, em đến thì nói với tôi một tiếng, tôi đến đón em.

” Triệu Tây Mi vui vẻ rạo rức nói, “Em không có phương thức liên lạc của anh trai tôi đó chứ?”

“Không.

” Cô và Triệu Tây Chính cũng không tiếp xúc nhiều lắm.

“Vậy thì được, chúng ta giữ bí mật, em cũng đừng nói cho Lê Tiệp Nam biết.

”

“Được.

” Diệp Phi nghe có chút buồn cười, giống như bữa tiệc ở dưới lòng đất.

Triệu Tây Mi đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau đã gửi định vị cho cô trên WeChat, Diệp Phi bấm vào mở ra xem, phát hiện vị trí ở ngoài đường vành đai ba, nhưng mà ở bên kia Diệp Phi chưa từng đi đến.

Lúc Diệp Phi đến trường học, là muốn ở trong thư viện ăn một cái bánh sandwich xử lý xong bữa tối, sau đó chờ Lê Tiệp Nam gọi điện thoại, để tiết kiệm thời gian, Diệp Phi lái xe của Lê Tiệp Nam tới đây, đỗ ở bãi đỗ xe của trường học.

Diệp Phi mở điện thoại ra xem, đoán chừng là Lê Tiệp Nam có bữa tiệc nào đó, cuối cùng soạn một tin nhắn muốn hỏi khoảng mấy giờ, nhưng cuối cùng cũng không gửi đi.

Chỉ là khi đi xuống lầu, đi về phía bãi đỗ xe, từ xa đã nhìn thấy Triệu Tây Chính, Triệu Tây Chính đứng bên cạnh chiếc Rolls-Royce, giống như là đặc biệt chờ chủ xe — —
Diệp Phi đi đến, nhìn thấy trong mắt Triệu Tây Chính chợt lóe lên sự kinh ngạc.

“Tôi còn tưởng là anh Nam như thế nào lại đến Đại học Yến Kinh, cô lái đến đây?” Lúc này Triệu Tây Chính đối xử với cô khách sáo hơn một chút, thật ra Triệu Tây Chính là người trung thành, ngoại trừ ham vui, cũng không có tâm tư gì khác.

“Đúng vậy, hình như là anh ấy có bữa tiệc gì đó, anh tìm anh ấy sao?” Diệp Phi hỏi anh ta.

“Cái gì bữa tiệc gì đâu, là nhà anh ấy có tiệc, ừ, đợi lát nữa cô đi đón anh ấy sao?” Triệu Tây Chính bĩu môi, có chút không vui khi nhắc đến.

“Đúng vậy.

”

“Được rồi, anh Nam không xem cô là người ngoài, mỗi lần anh ấy trở về từ nhà đều không vui, tôi cũng không phải đặc biệt đến tìm anh ấy, đi ngang qua Đại học YẾN KINH, nhìn thấy xe của anh ấy ở đây, cho nên nghĩ đợi một chút.

” Triệu Tây Chính xua xua tay, tiêm cho cô một mũi dự phòng “tâm trạng không tốt”.

Diệp Phi trầm ngâm hỏi một câu, “Hôm nay trong nhà anh ấy có chuyện gì sao?”

Triệu Tây Chính lại lộn trở lại, cũng không giấu nói, “Em trai của anh ấy đã trở về, là tiệc riêng tư, cũng không tính là em trai, thật ra không có quan hệ gì với anh ấy, bữa tiệc đón gió đi.

”

Diệp Phi gật đầu.

Triệu Tây Chính quơ quơ chìa khóa xe trong tay, nói đi trước.

Diệp Phi ngồi trên xe, trong xe còn lưu lại một chút hương vị của anh, giống như mùi gỗ lạnh thấu xương, dày nặng trầm ổn.

Diệp Phi chưa bao giờ quá tò mò về cuộc sống của Lê Tiệp Nam.

Nhập vào, thật ra trên mạng cũng chính là như vậy, không cho người khác biết đến, đã sớm bị xóa sạch sẽ im lặng.

Chỉ nhìn thấy có một từ liên quan, kịch Hoàng Mai, nhưng thật sự bấm vào, cái tin tức liên quan gì cũng không có.

Một mảnh vỡ nào đó trong đầu Diệp Phi sống dậy, nghĩ đến đêm hôm đó Lê Tiệp Nam ngồi dựa vào đầu giường hút thuốc, bên cạnh là vở kịch Hoàng Mai đang phát ê ê a a.

Lúc đó cô còn chỉ coi anh là nhàm chán tìm vui vẻ, tùy tiện nghe để giết thời gian.

Về chuyện của Lê Tiệp Nam, Diệp Phi hoàn toàn không biết gì cả.

Cô lái xe đến địa chỉ của Triệu Tây Mi gửi, nơi này là một khu buôn bán nhỏ, có chút đô thị hóa, một con phố cũ kỹ như vậy, hai bên đều là nhà hàng và khách sạn nhỏ đang bận rộn, trên cửa kính cũng dán chữ, nhà khách XXX, 80 đồng một đêm, hoặc là cho thuê phòng đơn, 1500 đồng một tháng.

“Phi Phi ——”

Diệp Phi thấy hoàn cảnh nơi này không được tốt lắm, cố ý tìm một trung tâm thương mại, đỗ xe của Lê Tiệp Nam ở đó, sau đó mới quay lại, xa xa đã nghe thấy Triệu Tây Mi gọi cô.

Diệp Phi nhìn sang theo phía âm thanh truyền đến, Triệu Tây Mi mặc một chiếc áo gió kaki, nửa người dưới mặc một cái quần jean, hiếm khi mặc một đôi giày thể thao, nhìn vừa trẻ trung vừa thoải mái.

—— cũng đúng, thật ra tuổi của Triệu Tây Mi không lớn, chắc là cũng tầm tuổi Diệp Phi, nhưng Diệp Phi cũng chưa từng hỏi đến.

Cô bước nhanh đến, Triệu Tây Mi đeo túi xách, “Em ăn cơm chưa?”
“Chưa.

”

“Được rồi, vậy chúng ta cùng nhau ăn đi, chị gọi đồ bên ngoài giao đến.

”

“Được.

”

Tính tình Diệp Phi mềm mỏng, đối với Triệu Tây Mi cũng có chút cảm

tình.

Cũng rất khó tưởng tượng, Triệu gia cũng là danh môn, Triệu Tây Mi lại ra vào một nơi như vậy, quả thật là rất không ổn, nhưng thấy trạng thái của cô ấy rất tốt, Diệp Phi luôn cảm thấy, rất nhiều thứ, kỳ thật cũng chỉ là một ngày như vậy đã được báo từ trước.

Con đường này thật giống như nơi ngọa hổ tàng long trong tiểu thuyết võ hiệp, con đường cũ nát, hai bên đều là nhà khách xập xệ.

Cùng một thành phố Yến Kinh này, vi phạm và không vi phạm.

Triệu Tây Mi dẫn cô đi đến một khách sạn tên là Lăng Hoa, người phụ nữ ở quầy lễ tân đang xem tin tức ban đêm, TV nhỏ ồn ào, bên ngoài quán ăn có mấy cái bàn, có không ít người đang ăn cơm, hơi nóng lượn lờ, vô cùng ồn ào.

Vào khách sạn, có cầu thang, trên lầu là khách sạn, cầu thang hẹp thông xuống dưới đất.

Diệp Phi đi theo phía sau Triệu Tây Mi, đây thật sự như là hang động của kiến, không khác gì ký túc xá, có một số phòng có giường tầng, cũng có phòng đơn.

Lúc cô dọn ra từ ký túc xá đã từng đi xem qua tầng hầm, lúc ấy bởi vì chỗ đó hỗn tạp, một cô gái như cô ít nhiều gì cũng có nguy hiểm, không có lá gan thuê kiểu này, nên không suy nghĩ nữa.

Triệu Tây Mi cầm chìa khóa, mở một cánh cửa.

Là một căn phòng nhỏ, giường gấp đơn giản, trên giường có ném vài quyển sách, một bàn trà thấp, bên cạnh là một cái bàn làm việc, trên bàn bày máy tính và bàn phím, một chồng giấy lớn, trên giấy tất cả đều là những ký tự kỳ quái mà cô không thể hiểu được.

Phòng không lớn, nhưng chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đầy đủ, có thể sử

dụng giá đỡ tất cả đều được sử dụng, chất đồng tất cả đều là sách lập trình.

Nơi này có hệ thống sưởi ấm, nhưng cũng bởi vì phòng nhỏ, cho nên rất nóng.

“Em ngồi đi.

”

Triệu Tây Mi đem mấy quyển sách ném lại lên trên giường, dọn dẹp lại để có chỗ trống rồi bảo Diệp Phi ngồi xuống.

“Lạch cạch — —”

Cánh cửa bên cạnh mở ra.

Diệp Phi vừa mới ngồi xuống chưa được một giây, đã nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đi từ bên trong ra, xem ra là nhà vệ sinh, mặc một cái áo ba lỗ màu trắng, quần thể thao dài màu đen, khuôn mặt trẻ trung bởi vì gầy mà đường nét vô cùng rõ ràng, mái tóc hơi dài bù xù, bộ dạng trông như là chưa tỉnh ngủ.

Triệu Tây Mi cười tủm tỉm, “Hàn Dịch.

”

“Xin, xin chào.....” Cổ họng Diệp Phi khô cằn.

“Bên cạnh có nước, khát thì tự mình lấy.

” Hàn Dịch ném lại một câu, kéo ra ghế ra ngồi trước máy tính lại bắt đầu gõ số hiệu.

Nhưng cho dù là hoàn cảnh như vậy, anh ta vẫn có loại ngoan cường như cũ, bóng lưng thẳng tắp ngồi ở trước máy tính, bình tĩnh dựa vào lưng ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Triệu Tây Mi nhún nhún vai, “Không có việc gì, em cứ xem như anh

ấy không tồn tại là được.

”

Diệp Phi đáp một tiếng, đột nhiên cũng hiểu được lời Lê Tiệp Nam nói trước đó, người không tệ, chỉ là không môn đăng hộ đối, Triệu Tây Chính vì thế mà đã đi đánh nhau rất nhiều lần.

Cô xem như là hiểu được.

Triệu Tây Mi gọi đồ ăn bên ngoài giao đến, hương vị của quán ăn này không tồi, Hàn Dịch cũng không có phản ứng gì, vẫn luôn ngồi ở trước máy tính gõ số hiệu, Triệu Tây Mi đưa một hộp qua, Hàn Dịch mơ hồ đáp một tiếng, nói đợi lát nữa.

“Bang ——”

Lúc Diệp Phi yên lặng ăn cơm, Triệu Tây Mi rút dây điện.

Diệp Phi trợn mắt há hốc miệng, màn hình lập tức tối đen, Hàn Dịch quay đầu, ngồi trên ghế nhìn chăm chăm Triệu Tây Mi.

Xong rồi.

“Anh có ăn hay không?” Triệu Tây Mi cười lạnh, tay ấn vào trên hộp cơm.

“.....” Hàn Dịch duỗi tay lấy ra móng tay cô ấy ra, lấy hộp cơm lại đây, “Ăn.

”

Diệp Phi:.....

Triệu Tây Mi lại ngồi xuống, bảo cô đừng để ý, “Anh ấy là người như vậy, nhưng gọi em đến đây là có chuyện quan trọng muốn nói với em.

”

Diệp Phi múc cơm, gặt đầu, “Chị nói đi.

”

“Phần mềm anh ấy làm đầu năm sau sẽ lên kệ, đến lúc đó có một đợt quảng bá phải viết bài, cần phải ổn định một tháng mấy bài, em có thể có thời gian viết không?” Triệu Tây Mi cũng không nói vòng vèo, nói với cô, “Hiện tại truyền thông mới phát triển rất tốt, tôi rất coi trọng khối này, đến lúc đó sẽ làm cho bài này phổ biến rộng rãi trên các phương tiện truyền thông mới, em có biết phương tiện truyền thông mới không?”

Thật ra Diệp Phi có nghe nói.

“Sau đó WeChat và Weibo sẽ càng phát triển, tôi dự định lên WeChat, tôi muốn tạo một tài khoản chính thức trên phần mềm xã hội này, đến lúc đó đẩy một chút, vẫn là phương thức mức lương cơ bản và hoa hồng, nhưng em cứ yên tâm, bên chỗ tôi cũng có một số kênh, hút lượng truy cập, căn cứ vào lượt xem tính toán hoa hồng, thu nhập hẳn là sẽ không tệ, em ở nhà cũng có thể viết kế hoạch.

”

Triệu Tây Mi nói, phân tích kế hoạch với cô một chút, Hàn Dịch ở bên cạnh nhìn chăm chăm màn hình vừa xem số hiệu vừa ăn cơm.

Đây là một loại ấm áp và cảm động khác.

Trong lúc đó Hàn Dịch có đứng lên một lần, đi đến chỗ tủ lạnh lấy một chai nước, mở nắp chai đưa cho Triệu Tây Mi.

Triệu Tây Mi tự nhiên nhận lấy, uống một ngụm rồi tiếp tục nói chuyện với cô.

Có một vài thứ, không cần phải nói, cũng chỉ cần nhìn vào hành động.

Tuổi của Triệu Tây Mi không lớn, nhưng dù sao cũng lớn lên ở trong hoàn cảnh đầy đủ, cô ấy có cái nhìn sâu sắc và hiểu biết độc đáo,

trước kia nghe Triệu Tây Chính nói, còn tưởng rằng là yêu đương
nào tào, thật ra cũng không phải.

Triệu Tây Mi chỉ chỉ Hàn Dịch, có chút tự hào, nói anh ta là sinh viên
Đại học Thanh Hoa.

Đến sau đó, Triệu Tây Mi nhắc tới Lê Tiệp Nam.

Diệp Phi cố ý lại như vô tình hỏi, nói đến lúc nghe Triệu Tây Chính
nói, là em trai của anh đã trở về.

Triệu Tây Mi nghe cười, nói, “Thật ra là quan hệ quăng tám sào cũng
không tới được, hôm nay mẹ anh ấy cũng ở đây.

”

“Mẹ anh ấy không phải.....”

Lúc trước Triệu Tây Chính rõ ràng nói.....

“Nhà anh ấy phức tạp, mẹ này không phải mẹ đó, hai ba câu cũng
không giải thích rõ ràng được,” Cuối cùng Triệu Tây Mi nói, “Chỉ là
em phải tỉnh táo một chút, anh ấy ở trong hoàn cảnh như vậy.....
Nghiêm túc mà nói, trong giới này tôi còn chưa từng sợ ai, nhưng tôi
rất kiêng kỵ Lê Tiệp Nam, luôn cảm thấy người này giống như một
con hổ mặt cười, anh ấy đối xử với ai cũng khách khí, kỳ thật tôi đều
cảm thấy anh ấy có phải căn bản là có thật lòng hay không.

”

Diệp Phi nghe cái hiểu cái không.

Nhưng cũng chỉ là nghe được một câu chuyện cũ, một vài chuyện
nhỏ không đáng kể, sau lưng nó lại cất giấu một đoạn chuyện cũ bí
ẩn như vậy.

Cũng vào ngay lúc này, chuông điện thoại của Diệp Phi vang lên, cô
lấy ra xem, là điện thoại của Lê Tiệp Nam.

Chương 23: Những Bông Mẫu Đơn Sau Cơn Mưa

Diệp Phi lái xe đến địa chỉ Lê Tiện Nam gửi, dừng phải thời gian cao điểm thứ hai của buổi tối, xe di chuyển chậm rì rì, cũng đã là sáu rưỡi tối.

Đó là khu đất ở trong vành đai chính, bức tường đỏ cũ kỹ, mái hiên đỏ, trước cửa còn có lễ nghi mặc sườn xám, Diệp Phi lái xe chạy từ xa đến, lập tức nhìn thấy bóng người đứng bên cạnh đèn đường.

Lê Tiện Nam vẫn đang đi bộ, áo khoác gió dáng dài đến đầu gối, mở ra, bên trong là âu phục và quần tây, tỉ lệ dáng người rất tốt, hai tay đút và túi, chậm rãi bước đi, liếc mắt một cái nhìn lại chính là tư thế đang đợi người.

Đường cái trống vắng, xe chạy đến, Lê Tiện Nam híp mắt, nhìn thấy rõ người ngồi trên ghế lái là Diệp Phi.

Như là có người đến đón anh vậy.

Lê Tiện Nam cong môi cười, Diệp Phi dừng xe, nghiêng người sang mở cửa xe cho anh, Lê Tiện Nam lên xe, Diệp Phi đưa ly sữa bò nóng bên cạnh cho anh.

“Em có người được không,” Lê Tiện Nam tiến đến gần, đưa tay cho cô.

Diệp Phi còn chưa rõ nguyên nhân, ngửi ngửi, “Làm sao vậy?”
“Có phải là không sạch sẽ không?”

“.....” Diệp Phi mỉm, “Ấu trĩ.

”

Lê Tiệp Nam tiến lại gần, hai tay nắm lấy hai má cô, tay có hơi lạnh, Diệp Phi giật mình, theo bản năng co rụt lại, Lê Tiệp Nam liền cười, nhéo mặt cô làm cho cô ngẩng đầu lên.

“Nói lại lần nữa thử xem?” Anh cười, ngửi điệu lười nhác, nghiêng người về phía cô, ôm lấy mặt cô không buông tay.

Diệp Phi lại ngửi ngửi, trên người một chút mùi rượu cũng không có.

“Ấu trĩ.

” Diệp Phi lại mỉm một câu, “Em còn tưởng là anh uống rượu, mua sữa bò nóng cho anh, rồi bảo anh ngủ, sữa trong quán cà phê rất đắt, một ly này phải hơn ba mươi.

”

“Nửa ngày không gặp, lá gan lớn rồi, còn dám nói anh ấu trĩ?”
Lê Tiệp Nam dứt khoát nghiêng người sang, đai an toàn cần bản chưa thắt, anh không hề báo trước hôn lên, Diệp Phi bị bất ngờ không kịp đề phòng, cũng may xe đã tắt máy, cô mò mẫm rút chìa khóa xe ra.

Lúc này Lê Tiệp Nam hôn cô càng sâu hơn, chân tay Diệp Phi luống cuống, cũng không biết nên đặt ở chỗ nào.

Thật ra có hơi căng thẳng, hai ngày nay Lê Tiệp Nam không nghỉ ngơi tốt lắm, giữa hai hàng lông mày còn có chút mệt mỏi, sự mệt mỏi này bị đêm tối tản ra thành một loại lười biếng gợi cảm.

Cô nhớ tới lời Triệu Tây Chính nói, có lẽ tâm trạng của anh không tốt.

Nhưng ngược mắt lên nhìn, Lê Tiệp Nam dường như không có gì khác với bình thường.

“Đến khách sạn hay là trở về Tây Giao?” Diệp Phi hỏi anh.

Lê Tiện Nam bình tĩnh, dựa lưng vào ghế phụ, tiện tay thắt dây an toàn, “Ăn cơm chưa?”

“.....” Diệp Phi gật đầu, “Ăn rồi.

”

“Ừ, anh ở đây còn đói, rất muốn ăn bữa cơm với em, em còn giấu anh đi ăn,” Lê Tiện Nam liếc cô một cái, “Triệu Tây mMi?”
Anh đoán quá chuẩn xác.

Diệp Phi nói, “Em ăn cùng anh thêm một chút nữa.

”

“Biết nấu cơm không?”

“Biết.

”

“Phía trước, đi thẳng rồi rẽ phải.

”

“Được.

”

Diệp Phi chậm rãi khởi động xe, Lê Tiện Nam lại liếc mắt nhìn cô một cái, mái tóc dài của cô được buộc đuôi ngựa, dáng ngồi còn rất quy củ, nghiêm túc lái xe, cũng không dám lái quá nhanh, không giống như anh.

Bình thường Lê Tiện Nam lái xe rất ổn định, nhưng lúc tâm trạng bức bối, lái xe cũng không quá chú ý, đêm khuya không người, một chân đạp chân ga, có đôi khi đi chạy vòng quanh núi đua xe với mấy người Triệu Tây Chính, dáng ngồi quy củ như vậy, nhìn đã biết là tiếc mạng.

Lê Tiện Nam giơ tay lên, bưng kia ly sữa bò, còn nóng, trên ly có in logo của quán cà phê.

Hôm nay tâm trạng quả thật là rất kém rất không ổn, nhưng nó tốt lên từ khi nào?

Là lúc nhìn thấy Diệp Phi lái xe tới đón anh, còn nói mua cho anh một ly sữa bò nóng, có hơi đau lòng nói một ly sữa bò mà hơn ba mươi tệ.

Đều là chuyện nhỏ linh tinh, cũng giảm bớt được sự mệt mỏi.

Diệp Phi yên lặng lái xe, kết quả đi thẳng rẽ phải, phía trước là một trung tâm mua sắm, cô hỏi anh, “Tới chỗ này làm gì?”

“Đi dạo.

”

Anh trả lời bằng một câu như vậy.

Diệp Phi dừng xe, chắc là cũng đoán được ý tứ của anh, cô dừng xe xong, nói với anh, “Vậy anh ở đây chờ em đi, em quay lại ngay.

”

“Được.

”

Lê Tiện Nam là thật sự có hơi mệt, dáng vẻ nghiêm nhiên là chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi ở trong xe, sau khi Diệp Phi xuống xe, Lê Tiện Nam gọi cô lại, cô đi vòng đến ghế phụ, Lê Tiện Nam kéo cửa sổ xe xuống.

“Anh có còn muốn mua gì không?” Diệp Phi cho rằng anh muốn nói gì đó.

Người đàn ông vốn lười nhác ngồi ở đó chống người lên, anh ngoắc ngoắc ngón tay, Diệp Phi đứng ở ngoài xe, hơi hơi khom lưng tiến đến gần, Lê Tiện Nam nắm lấy cằm cô hôn một cái, nhéo mặt cô,

“Chờ em.

”

Có hơi bất ngờ, có chút ngạc nhiên.

“Ngốc rồi?” Lê Tiện Nam lại búng nhẹ lên trán cô một cái, “Chờ em, nhanh đi.

”

“Anh ăn cái gì?”

“Tùy tiện.

”

“Anh nói đi, em sợ anh có ăn kiêng gì đó.

”

“Vậy đừng mua, ăn em đi.

”

“.....” Diệp Phi xoay người đi.

Lê Tiện Nam ngồi ở trong xe nhìn bóng lưng cô bật cười, không thể kiềm chế được.

Lúc đến đây thì cũng đã hơn bảy giờ, Diệp Phi tùy tiện mua một chút rau củ, dù sao thì phòng bếp ở Tây Giao cũng mới tinh, có thể là Lê Tiện Nam cũng chỉ ăn một bữa này, lúc cô xách theo túi mua hàng đi ra, đã không nhìn thấy Lê Tiện Nam ở trong xe.

Ở trong bãi đỗ xe dưới lòng đất quá yên tĩnh, ánh đèn màu trắng sáng rực, những ống đèn phát ra âm thanh dòng điện nhỏ.

Lê Tiện Nam dựa vào bên cạnh xe, đang muốn châm điếu thuốc, nhìn thấy Diệp Phi từ xa, ném hộp thuốc lá và bật lửa về ghế phụ.

“Phi Phi, lớp xe phía sau xe hình như bị hỏng à?”

Lê Tiện Nam vòng qua, nhận lấy đồ ở trong tay cô, mở cửa xe đặt ở ghế phụ.

“Hả?” Diệp Phi sửng sốt, vòng đến phía sau, “Hỏng chỗ nào rồi?”

Lê Tiện Nam tùy tiện chỉ một chỗ.

Diệp Phi hoảng sợ, ngồi xổm xuống nhìn, “Hỏng chỗ nào vậy?”

Lê Tiện Nam thuận miệng nói bậy, giơ tay lên che đầu cho cô, mở cốp xe ra, “Ở ngay chỗ đó.

”

“Đâu.....”

Diệp Phi ngồi xổm trên mặt đất, vừa ngẩng đầu, lời nói đột nhiên bị chặn lại ở trong cổ họng.

Trong cốp xe có một bụi hoa hồng đỏ rậm rạp, bên cạnh đó là một đồng hồ ăn vặt.

“Anh lại làm cái gì vậy?” Diệp Phi đứng ở đó, “Em cũng chỉ đi mua một vài nguyên liệu nấu ăn.....”

Lê Tiện Nam lười nhác đưa một bàn tay ra với cô, “Thêm anh nữa thì sao, có vui không?”

Diệp Phi đi đến, bước chân dừng lại, Lê Tiện Nam duỗi tay ra kéo cô đến, một bàn tay ôm lấy eo cô, một bàn tay còn vuốt ve sau lưng cô,

“Phối hợp một chút có được không? Ngốc rồi?”

“Anh tặng hoa làm gì.....” Diệp Phi bị anh ấn vào trong lòng, trong đầu tính toán một lượt, cũng không phải ngày lễ gì.

“Muốn dỗ em cũng phải tìm lý do sao?” Lê Tiện Nam trầm ngâm một giây, “Không có lý do được chưa, chỉ là muốn dỗ em vui vẻ.

”

“.....”

Thì ra lúc được người khác đối xử thật tốt, thì sống mũi thật sự sẽ cảm thấy chua xót.

Diệp Phi vùi mặt vào trước ngực anh, trên người anh có chút lạnh lẽo, loại hương vị an tâm quen thuộc này, giống như một bàn tay dịu dàng, cẩn thận nâng trái tim đầy những vết nứt của cô ở trong lòng bàn tay.

“Phi Phi, em không cần quá đón ý hòa theo anh, ý của anh là, em chỉ mới hai mươi hai tuổi, đúng không? Hay là tròn hai mươi hai tuổi?” Lê Tiện Nam vỗ vỗ đầu cô, “Trở về làm đứa trẻ hai mươi một tuổi, anh cho phép.

”

Muốn như thế nào mới có thể hoài nghi chân tình của anh là giả?

Người khác nói như thế nào, thật ra cô thật sự không hề đặt ở trong lòng.

Diệp Phi luôn cảm thấy, phần chân tình này của anh có lẽ càng nhiều hơn so với tưởng tượng của cô một chút, cũng không phải tặng hoa, mà là để là cho cô cảm nhận được sự quan tâm trong từng những việc nhỏ.

Cuộc sống cũng thực sự ngăn ngại, phải chọn một người chịu để cho cô tùy hứng, trở về làm một đứa trẻ vô ưu vô lo, chứ không phải là luôn muốn cô phải là người hiểu chuyện.

Cô chưa từng muốn một thứ gì, nhưng anh lại như là cái gì cũng chịu cho.

Lê Tiện Nam lặn lội hai ngày, thật sự có hơi mệt mỏi, Diệp Phi sợ anh ở bên ngoài ngủ không ngon, suy nghĩ một chút vẫn lái xe đưa anh về Tây Giao.

Cô nấu một vài món đơn giản, ngồi ở phòng ăn ăn cùng Lê Tiện Nam.

Công nhân đã đi rồi, phòng khách vẫn sạch sẽ như cũ, chỉ là một góc ở cửa sổ sát đất, có thêm một cánh đồng hoa hướng dương lớn trong nhà, hoa hướng dương rậm rạp lặng lẽ nở, không nói gì lại hoành tráng.

Diệp Phi mặc một cái áo khoác muốn đi ra ngoài.

Lê Tiện Nam ngồi ở trên bàn ăn hỏi cô đi đâu, Diệp Phi lờm anh một cái, nói đi lấy hoa hồng chuyển vào.

Lê Tiện Nam cười cười, Diệp Phi tìm ra mười mấy bình hoa pha lê, nhân lúc Lê Tiện Nam ăn cơm lần lượt chuyển vào, chuyển hoa xong rồi, lại đến chuyển một đồng hồ ăn vặt kia vào.

Đồng hồ ăn vặt đều trải ở trên sofa, thêm mấy thứ này vào, lập tức làm cho Tây Giao trống trải có thêm một chút hơi thở của sự sống.

Diệp Phi cầm mấy túi khoai tây chiên hỏi anh để ở đâu.

Lê Tiện Nam thuận miệng nói, “Tùy em.

”

Diệp Phi đặt tất cả ở trên bàn trà, lại đi đến bên bàn ăn, kéo ghế ra ngồi bên cạnh anh.

Lúc Lê Tiện Nam ăn cơm không nói quá nhiều, cô chỉ nấu một bát mì, lúc cầm đôi đũa cúi đầu ăn cơm, cũng giống như một bức tranh.

“Ăn hay không ăn?” Anh gấp một gấp mì lên đưa đến bên miệng cô.

Diệp Phi lắc đầu.

Lê Tiện Nam đẩy bát sang bên cạnh một chút, “Vừa phải.

”

“Ấu trĩ.

” Diệp Phi lại muốn đi.

Lê Tiệp Nam kéo cổ tay cô về lại, “Phi Phi.

”

Diệp Phi cho rằng anh muốn có người ăn cơm cùng, Lê Tiệp Nam ăn cơm cũng không ăn nhiều lắm, anh ôm cô, ánh mắt dừng ở trên đôi mắt cô, hỏi cô, “Phi Phi, emm suy nghĩ lại cho kỹ, em còn mua cái gì nữa?”

“.....” Còn chưa chưa dứt lời, nhắc tới, Diệp Phi đột nhiên nhớ tới cái túi vừa đặt ở trên bàn, cô còn chưa kịp sắp xếp lại, vừa nhìn lại, đã trống không.

Diệp Phi căng thẳng đến mức không chịu được, cơ thể cũng căng ra, “Em..... Anh không phải là..... Nói.....”

Khó có thể nhớ lại lúc mua nó tâm trạng này như thế nào, kỳ thật có từng do dự, cô đã nghĩ tới hậu quả.

Nhưng lúc ấy lại nghĩ tới lời Lê Tiệp Nam nói đêm hôm đó, lâu như vậy rồi, nhưng không có mục đích gì với loại chuyện đó.

Trong một thời gian dài như vậy, anh cũng không yêu cầu cô bất cứ điều gì, để cho cô dần dần an tâm, ít nhất là sẵn sàng tin rằng giữa họ không phải là mối quan hệ thể xác phù phiếm như vậy.

Thậm chí đến hai lần kia, cô mới là người đơn phương bị lấy lòng.

“Đã nghĩ tới hậu quả chưa?”

“Suy nghĩ rồi.

”

Ánh mắt Lê Tiệp Nam bắt lấy cô, cũng nhất định là ở đang phỏng đoán suy nghĩ của cô.

Diệp Phi thành thật nhìn anh.

Nói không lo lắng là giả, nhưng thật ra nghĩ lại, cũng đã chuẩn bị xong từ trước, chỉ là trì hoãn lâu như vậy? Tiến trình này kéo dài hơn so với trong dự đoán của cô rất nhiều.

Cũng chính vì chậm chạp như vậy, làm cho cô luôn có thể cảm nhận được thành ý của anh ở trong đó.

Nụ hôn của anh dường như trời sinh giống như một cơn gió xuân, nơi nó đi qua, làm cho từng đóa hoa ẩm ướt nở rộ trên mặt nước cô đơn.

Trong nhà rất ấm, dây thần kinh của Diệp Phi đang tan chảy, chỉ là trong khoảnh khắc chuyện kia sắp phát sinh, Lê Tiên Nam vẫn hỏi cô như trước kia, có được không?

Lông mi Diệp Phi run rẩy, sụp xuống, ở trong bóng đêm mờ lung, dáng người anh thon chắc, có dấu vết đã từng rèn luyện, eo hẹp mà gợi cảm, ánh mắt không biết nên đặt ở chỗ nào, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, vừa vặn dừng ở trên cổ anh, dưới da thịt trắng lạnh còn có những đường gân màu xanh nổi lên.

Diệp Phi chìm vào trong ánh mắt anh, càng lúc càng căng thẳng, giác quan cũng càng thêm mãnh cảm.

Lê Tiên Nam hôn lên môi cô, lòng bàn tay đặt lên trái tim đang đập thình thịch của cô.

Cô nhớ tới hoa sen nước ở trong tứ hợp viện, trôi nổi ở trong nước, gió thổi qua, lão đảo lắc lư ở mặt trên, lúc đó cô nhìn đến mức có hơi thần, chắc là gió lớn hơn một chút, làm cho bông hoa sen yếu ớt kia hoa đánh vào trên thành bể, vì thế mặt nước nhỏ hẹp lập tức nổi lên từng gợn sóng nhẹ nhẹ, tràn ra từng vòng.

Cô có thể là sẽ còn bất lực hơn cả bông hoa sen nước đáng thương đó.

Đừng nhẹ nhàng rơi vào màn đêm đó, hãy nhiệt liệt, hãy sôi trào.

Mặc dù đó là một mùa đông lạnh thấu xương.

Diệp Phi có thể cảm nhận được sự kiềm chế và sẵn sóc của anh trong mỗi một chi tiết.

Giống như hoa mẫu đơn nở rộ vào mùa xuân, cánh hoa mỏng quá mềm mại, sau một cơn mưa, rõ ràng mưa cũng không dữ dội, cánh hoa mềm mại gần như vỡ vụn, để lại một số dấu vết loang lổ bị tổn thương.

Nhưng hoa mẫu đơn sau cơn mưa lại mê người như vậy, hoa màu trắng hồng, giống như dần dần đổi màu, phủ một lớp phấn mỏng, một chút màu trắng tinh tế, dịu dàng tựa như mật.

Nhịp tim của cô đập mạnh hơn dưới nụ hôn của anh.

Ngón tay anh chui vào lòng bàn tay cô, chậm rãi khép lại, xúc cảm hơi lạnh kia cũng khiến cho cô nắm ngược lại theo bản năng, tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài, xương cổ tay rõ ràng.

Trong khoảnh khắc bình minh, tay Lê Tự Nam có một chút thương tiếc vuốt ve khuôn mặt cô, Diệp Phi nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng bàn tay anh một chút.

Trận mưa lớn không có hình dạng kia vẫn rơi không ngừng, cánh hoa mẫu đơn yếu ớt xinh đẹp, vẫn thức tỉnh trong bình minh mờ ảo, nở rộ một cách mãnh liệt.

Cô quỳ xuống trong mùa xuân đó và coi anh như một vị thần thành kính, thần linh không nói một lời, lại thu hết sự hỗn loạn của cô vào đáy mắt.

Không sao hết.

Nụ hôn nóng bỏng, màn mưa tùy ý, bàn tay siết chặt.

Cô luyến tiếc.

Cô muốn bắt lấy nó.

Chìm nổi nhiều năm, trên đường nhìn thấy vẻ đẹp luôn chỉ dám vội vàng liếc mắt một cái.

Thì ra ông trời để lại người đẹp nhất cho cô vào năm hai mươi hai tuổi, và cũng để cho cô có được khoảng thời gian này.

Cũng là toàn tâm toàn ý một lần.

.

Chương 24: 24: Yêu Trước Bình Minh

Về đêm ngày hôm đó, một nửa ký ức là đau, một nửa còn lại là có một chút hạnh phúc.

Dường như là mọi cô gái vào lần đầu tiên đều sẽ như thế này, mặc dù là rung động, lại cũng vẫn cứ bởi vì căng thẳng mà vô cùng tỉnh táo, vì thế run rẩy nói một câu, chậm một chút.

Lê Tiện Nam cũng chỉ hôn lên môi cô.

Những sự dịu dàng đó cũng được giấu trong mỗi một nụ hôn.

Luôn có những bộ phim sáo rỗng sẽ nói một câu tỏ tình vào thời điểm như vậy, đó giống như lời hứa hẹn của thời niên thiếu, nhưng từ trước đến nay Lê Tự Nam cũng không hề hứa hẹn gì, cô cũng nguyện ý tin tưởng, những chân thành của anh dành cho cô, là trong mỗi một chuyện nhỏ.

Được thực hiện một cách ổn định và trung thực.

Cái loại cảm giác này cũng rất kỳ quái, trong thời khắc Diệp Phi còn đang hỗn độn tiếp nhận nụ hôn ngày đó, viên đá vỡ vụn ở trong miệng, nhiệt độ lạnh lẽo lập tức hòa tan thành một chút nước.

Người ta nói lần đầu tiên là phải có một số cảm giác nghi thức, vậy thì hẳn là có.

Dụ/c vọng đen tối trong đáy mắt Lê Tiện Nam bị khắc chế lại, nhìn Diệp Phi hơi nhú mày, anh đưa tay vuốt phẳng ra, Diệp Phi kéo tay anh xuống, đuôi mắt có hơi ươn ướt.

Lê Tiện Nam khẽ cười, hỏi cô, “Còn đau sao?”

“..... Ừm.” Cô thấp giọng đáp một tiếng.

Lê Tiện Nam nhẹ nhàng hỏi cô, “Có muốn bật đèn lên không?”

“Không cần!” Mặt Diệp Phi đỏ bừng, nói xong mới phát hiện là anh cố ý, ngữ điệu mềm mại ở phía sau thay đổi, Lê Tiện Nam cười rộ lên, Diệp Phi xấu hổ và tức giận không nhận được.

Lột bỏ những thứ lạnh lùng kia, Lê Tiện Nam càng gần như là một

loại nhiệt độ nóng bỏng, nhưng loại nóng bỏng này, rồi lại không ngờ lại sinh lòng tham lam nó.

Anh cũng có ý xấu của anh, khi Diệp Phi đang đau đớn trần trọc thành một loại cảm giác khác và tỉnh táo rồi, hai ngón tay nhéo cằm cô, nhìn sự chìm trong đáy mắt cô, nhìn sự mê đắm không thể che giấu của cô.

Trong mắt anh có một loại cảm xúc cô nhìn không thấu được.

Vì sao không thể nhìn thấu được?

Bởi vì lần đó là Lê Tiệp Nam ôm chặt lấy cô từ phía sau, cô hơi hơi nghiêng đầu, Lê Tiệp Nam sẽ duỗi tay xoay cằm cô lại hôn sâu, trên cửa sổ thủy tinh sát đất mơ hồ hiện ra một chút hình ảnh của hai bóng dáng đan xen vào nhau.

Cô thành kính ngồi quỳ, trái tim gần như không thể che giấu được nữa, linh hồn giống như đang bay lơ lửng trên bầu trời, nhìn cô khai quật mộ phần trong bóng tối — — Năm nay cô gặp được Lê Tiệp Nam, anh đã dành cho cô một sự dịu dàng và ấm áp lớn lao, tất cả tưởng tượng liên quan đến tình yêu của cô, dường như đều được triển khai xoay quanh anh.

Đêm nay sẽ đi xuyên qua cả đời cô.

Cuộc đời này cũng không còn Lê Tiệp Nam nữa.

Diệp Phi nằm trên giường, Lê Tiệp Nam khoác áo ngủ đi xuống lầu một chuyến, một lúc lâu sau cũng chưa thấy quay lại, Diệp Phi túm lấy váy bên cạnh mặc vào, thoáng cái, suýt chút nữa quỳ gối trên thảm, Lê Tiệp Nam vừa vặn bưng một ly nước đi vào, nhìn dáng vẻ của cô, không khỏi buồn cười.

Đặt cái ly lên trên tủ đầu giường, còn tốt bụng đỡ cô, chỉ là cũng không quá thành thật, bàn tay ái muội nhéo vào trên eo cô một cái, “Vất vả rồi.”

“.....”

Diệp Phi trừng mắt nhìn anh một cái, đúng lý hợp tình nói, “Không ngủ được.”

Lê Tiệp Nam làm bộ nói, “Vậy thì đừng ngủ.”

“.....”

Diệp Phi lại ngã xuống ngồi trên giường, Lê Tiệp Nam đưa cái ly thủy tinh cho cô, ôm ngang cô lên.

“Làm gì vậy?” Cô cũng thật sự mệt mỏi, là cơ thể mệt mỏi, đầu óc

không ngờ lại rơi vào một loại tình táo sau hưng phấn.

“Đổi chỗ khác tiếp tục.”

“Lê Tiện Nam!”

“Trêu em thôi.”

Lê Tiện Nam lại cười ra tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong nháy mắt của cô, nhớ tới một câu.

Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu.

Cũng không hẳn là như vậy.

Là trên thế giới muôn vàn loài hoa, hết lần này tới lần khác anh lại gặp được đóa hoa động lòng nhất, hái cô mang về nhà, nhìn cô nở rộ trước mắt anh, cánh hoa mẫu đơn mềm mại động lòng người, làm cho người ta nổi lên dự/c vọng chiếm hữu, vì thế nhẹ nhàng đưa tay ra xoắn một cái, cánh hoa mềm mại kia lập tức trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Lê Tiện Nam thật sự chỉ trêu chọc cô, ôm cô đi đến ghế bập bênh bên cạnh cửa sổ sát đất ở phòng khách, lại quay trở về cầm một cái chăn.

Diệp Phi cuộn tròn ở trên ghế, bên ngoài cửa sổ sát đất là bóng đêm mênh mông, đã gần bốn giờ sáng, trời xanh đen, nhưng vì sao nhỏ rải rác, cá Koi trong hồ nước bên ngoài dường như bị quấy nhiễu, chậm rãi bơi tới bơi lui trong hồ nước, vì thế tầng tầng lớp lớp nước nổi lên gợn sóng.

Có khác một khung cảnh yên tĩnh khác.

Bên ngoài vẫn là mùa đông lạnh lẽo, trong nhà ấm áp như mùa xuân.

Cô nhìn Lê Tiện Nam khom lưng tìm cái gì đó, Diệp Phi hỏi anh tìm cái gì.

Lê Tiện Nam lật mấy cái đĩa nhạc, “Không ngủ được thì không ngủ nữa, giết thời gian.”

Diệp Phi để mặc anh tìm, trong phòng khách của Lê Tiện Nam có cái kệ đĩa CD, tất cả đều là đĩa DVD mới tinh, nói là mua về trang trí, cô đưa tay ra, Lê Tiện Nam đưa tới mấy tấm.

Đều là bản gốc của những bộ phim điện ảnh không còn xuất bản nữa.

Lê Tiện Nam nói, “Đặt những thứ này trong phòng khách, nhìn có vẻ

trang nhấ.”

Miếng dán niêm phong cũng chưa mở ra.

Diệp Phi cười cười, tùy tiện chỉ một cái, “Anh rất biết cách thưởng thức.”

“Có hay không.” Lê Tiện Nam bỏ bộ phim vào, quay lại nằm xuống trên ghế bập bênh, thản nhiên ôm lấy cô, ánh mắt mập mờ của anh đảo qua khuôn mặt cô, đang ôm cô, anh dùng tay vỗ nhẹ vào mông cô một cái, “Người duy nhất biết thưởng thức vẫn là em.”

“.....” Lúc bộ phim bắt đầu chiếu, Diệp Phi đột nhiên xoay người lại, “Có phải bên cạnh còn có hai tấm nữa không?”

Lê Tiện Nam đứng dậy lấy đến cho cô.

Diệp Phi nằm trong lòng anh, hai tay cầm ba cái đĩa CD.

Đó là bộ ba tình yêu của Richard Linklater, 《Tình yêu trước bình minh》, 《Tình yêu lúc hoàng hôn》 và 《Tình yêu trước khi màn đêm buông xuống》.

“Làm sao vậy?” Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn bìa đĩa CD.

Đôi mắt của một cô gái Pháp và một người đàn ông Mỹ vào phải nhau, tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cách đây chín năm, chín năm sau gặp lại, còn lại là cuộc sống khi đã kết hôn của chín năm sau đó.

Đầu óc của Diệp Phi chuyển động, trả lại đĩa CD cho anh.

Lê Tiện Nam tiện tay đặt ở trên bàn bên cạnh.

“Không,” Diệp Phi nói, “Bộ ba đó.”

“Ừm, cùng xem hết với em?”

“Sau này còn có thể có thời gian như vậy sao?”

“Ban đầu hẳn là không có, nhưng ở cùng với em thì chính là có.”

“.....” Diệp Phi cười rộ lên, những lời này nghe đều là hưởng thụ. Nhưng ánh sáng mờ mịt như vậy, xem ra cũng không thích hợp để xem phim.

Diệp Phi dựa vào trong lòng anh, bên ngoài chắc là nổi lên một trận gió, bầy cá kinh hãi, bùm bùm vài tiếng, rèm cửa sổ chỉ kéo được một nửa, trên người anh có mùi sữa tắm thoang thoang.

Diệp Phi hỏi anh, “Ngày mai thì sao, ngày mai chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Lê Tiện Nam móc lấy mái tóc dài của cô, chậm chậm nói, “Tây Giao, buồn chán thì đưa em ra ngoài.”

“Lê Tiện Nam.”

“Nghe đây.”

Lê Tiện Nam đáp một tiếng, thu tầm mắt nhìn hình chiếu phía trước lại, dừng ở trên mặt cô.

Diệp Phi cảm thấy mình muốn nói cái gì đó, nhưng dù nói ra cũng không đủ.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ mờ ảo, trong phòng bởi vì màn hình chiếu mà bị che khuất đi.

Có rất nhiều khoảnh khắc ấm áp ôm nhau, cũng giống như có những ngày đêm đan vào nhau sâu như bánh răng, con đường này hoàn toàn đi vào đêm sương mù, thật sự ấm áp.

Một đêm như vậy, là một ngày mà cô sẵn sàng gọi là cả đời.

Khi bình minh bắt đầu ló dạng, Diệp Phi nghe thấy nữ chính trong phim đang cười, nói chuyện cùng với nam chính.

Cô cứ như vậy ở trong lòng anh nhìn anh, Lê Tiện Nam im lặng không nói một lời nào, góc nghiêng của khuôn mặt rõ ràng, giống một bức tượng thần lặng lẽ nhìn thế giới, một khoảnh khắc tham lam và trái tim của cô nổi lên một chút mềm mại, đều đặn vào ở bên cạnh anh.

“Lê Tiện Nam, có phải trời sắp sáng rồi không?” Cô thấp giọng hỏi một câu.

“Ừm, nói cho em biết một bí mật.”

Tầm mắt của Lê Tiện Nam vẫn còn nhìn màn hình chiếu, anh chuyển tầm mắt, nhìn cô.

Trên màn hình hình ảnh cũng ở đồng bộ, nam chính và nữ chính ngồi cạnh nhau, nói, nói cho em biết một bí mật.

“Cái gì?” Lực chú ý của Diệp Phi hiển nhiên không ở trên bộ phim kia, gổi lên trên vai anh ngửa đầu nhìn anh.

Nhân vật chính trong phim hôn nhau trong bóng tối.

Lê Tiện Nam cũng thuận theo hôn xuống, thính giác của Diệp Phi mới dần dần quay trở lại, nghe thấy những lời thoại kia.

Nói cho em biết một bí mật.

Hửm?

Nào có bí mật gì, chẳng qua là đón nhận nụ hôn.

Lê Tiện Nam đã cho cô một đêm cực kỳ dịu dàng và cho cô một cái

ôm vào sáng sớm.

Diệp Phi cười rộ lên, Lê Tiện Nam nhéo vào eo cô một cái, cụp mắt nhìn cô, “Cười cái gì đó?”

“Em đã nhìn ra rồi,” Nụ cười của Diệp Phi ở trong ánh sáng mờ lung của bình minh, mái tóc dài mềm mại, rõ ràng là buồn ngủ, nhưng đôi mắt lại có ánh sáng, “Anh thật sự rất tầm thường.”

“Tầm thường thì sao, cô Diệp à, chào mừng đến với thế giới tầm thường của Lê Tiện Nam?”

Nói xong, còn đưa tay cho cô.

Diệp Phi đánh vào tay anh, Lê Tiện Nam lập tức duỗi tay gãi gãi vào tay cô, Diệp Phi sợ ngứa, cười xoay tới xoay lui ở trong lòng anh.

Lần đầu nam nữ chính trong phim gặp nhau là trên chuyến tàu chạy đến Paris, hai người chỉ liếc nhau một cái, nam chính hỏi, “Em muốn đi dạo đến Vienna cùng tôi không? Phi cơ của tôi sẽ đến đây vào chín giờ sáng mai, tôi chỉ biết không có em thì sẽ thật đáng tiếc, nếu như em cảm thấy đầu óc của tôi không bình thường, thì có thể chuyển sang chuyến tàu tiếp theo.”

Diệp Phi cười càng sâu, học các nói chuyện trong phim nói với anh, “Có phải là anh không, hỏi em có muốn ăn cơm cùng nhau không, còn hỏi từng hỏi em rất nhiều lần có muốn hay không……”

Lê Tiện Nam nhìn cô chăm chăm, khi cô đang nói về bộ phim, đôi mắt cong, ý cười trong trẻo, giống như chia thế giới của anh thành hai.

Một bên là mùa đông lạnh lẽo, một bên là mùa xuân ấm áp.

Bộ phim vừa vận phát đến đoạn kinh điển nhất, nam nữ chính cùng nhau đứng ở trong phòng thu âm, phim đen trắng kinh điển, giọng nữ đang chậm rãi hát — —

Có một cơn điên thổi đến từ phía bắc, báo trước một tình yêu đang kéo đến.

“Đúng vậy.” Lê Tiện Nam nói.

Diệp Phi tiếp tục xem phim, ánh mắt của Lê Tiện Nam lại nhìn cô.

“Phi Phi.”

“Nói đi.” Cô lười biếng đáp một tiếng.

Lê Tiện Nam chơi đùa với ngón tay của cô không nói gì, giống như chỉ là tùy tiện gọi vậy thôi.

“Đúng rồi, có phải ăn tết anh không muốn ở bên cạnh người nhà

không?”

Trước kia vấn đề này, luôn là Lê Tiện Nam hỏi cô, cô cũng không thể đưa ra một câu trả lời cụ thể.

Mà lúc này, đổi thành Diệp Phi chủ động hỏi anh.

Đêm nay, hình như cũng thoát khỏi một chút phòng bị cuối cùng của cô.

“Không cần, trong nhà không có người quen.”

“.....” Diệp Phi có như thế nào cũng không nghĩ tới là đáp án này, trong nhà không có người quen, anh thản nhiên nói ra một câu như vậy.

“Vậy trước kia anh.....”

“Ở cùng với nhóm người Triệu Tây Chính.”

“Vậy.....” Diệp Phi nắm tay anh, nâng lên ở trước ngực, suy xét vài giây, do dự hỏi nói, “Nếu anh có thời gian rảnh, không bằng năm nay em đón tết cùng anh?”

“Không về nhà à?”

“Không muốn về.”

“Một năm cũng chỉ có một lần như vậy, nếu như em về nhà thì cứ về, anh ở chỗ này còn có thể chạy đi đâu được sao?” Lê Tiện Nam còn muốn rằng là cô có thể đi cùng anh.

“Không cần,” Diệp Phi chậm rãi nói, “Người thân duy nhất của em là Diệp Đồng, đang ở đây.”

Diệp Phi, Diệp Đồng.

Lê Tiện Nam suy nghĩ một chút, cũng có thể đoán ra được.

Lê Tiện Nam cũng nhớ tới lần đó đi đón cô, vị trí cô gửi đến, bên kia chỉ có một trường học đặc biệt.

Có lẽ là chuyện quá khứ cũng là có chút khó nói, nhưng cô không nói, anh cũng sẽ không hỏi quá nhiều.

“Được rồi, nếu em không về, thì em ở đây cùng anh” Lê Tiện Nam thay đổi giọng điệu lười biếng lại đứng đắn, cô cầm tay anh đặt trước ngực, anh nắm ngược lại tay cô, mập mờ cọ vào ngực cô, “Không được rồi, phải suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để đón năm mới cùng với Phi Phi của chúng ta.

Quà mừng năm mới muốn cái gì?”

“Để nói sau.....” Diệp Phi mơ hồ, nắm chặt tay anh, khuôn mặt nóng

lên, không cho anh chạm vào lưng tung.

Lê Tiệp Nam khẽ cười, “Khộng đụng vào em, ngủ đi, thấy em mệt mỏi lắm.”

“.....”

“Có phải là không có lương tâm hay không,” Lê Tiệp Nam buông tay cô ra, nhéo cái mũi của cô, “Em cũng không dùng sức, nói ngủ là ngủ ngay, anh làm như thế nào vẫn còn có chút không cam lòng.”

Diệp Phi không để ý tới anh, nhích đến dựa vào lòng anh, ôm tay anh không nói lời nào.

Lê Tiệp Nam vuốt ve mái tóc cô, “Ngủ đi.”

Diệp Phi nhắm hai mắt, buồn ngủ và mệt mỏi muộn màng khiến cô mệt mỏi không chịu nổi, đôi mắt Diệp Phi cũng từ từ nhắm lại, sờ soạng hôn lên mặt anh, “Cho anh một nụ hôn chúc ngủ ngon, anh cũng ngủ một chút đi.”

Lê Tiệp Nam quay đầu, hôn Diệp Phi một lúc lâu, không chịu được nữa, cuối cùng vừa mở mắt, đã đụng phải ánh mắt của Lê Tiệp Nam. Trời đã ở tờ mờ sáng, lưu luyến và dịu dàng ở đáy mắt anh vẫn cứ làm cho cô cảm động.

“Ngủ ngon.” Diệp Phi hừ hừ một tiếng.

Lê Tiệp Nam ôm cô, hai người dựa vào trên ghế bập bênh ở trước cửa sổ sát đất.

Bộ phim đã bước vào giai đoạn kết thúc, nam nữ chính cuối cùng gần như chia tay, trái tim giấu kín có hơi kích động biến thành một lời hẹn — —

“Khi nào chúng ta sẽ gặp lại nhau? Năm năm sau?”

“Năm năm sau quá dài..... Một năm có được không?”

“Sáu tháng đi?”

“Được, đến lúc đó em ngồi tàu hỏa đến, anh còn phải đổi chuyến bay, cứ ở đây.....”

Hai người ôm lấy nhau, rồi sau đó chia tay.

Đột nhiên Lê Tiệp Nam muốn xem phần thứ hai, đang ôm Diệp Phi trong lòng, lại đưa tay vớt lấy bao đĩa CD đặt trên bàn.

Phần đầu tiên mặt bìa là bình minh lãng mạn, nữ chính nằm trong vòng tay của nam chính.

Mặt bìa của phần thứ hai là hoàng hôn lộng lẫy, hai người gặp lại

nhau bên bờ sông, nhìn nhau và cười.

Lê Tiệp Nam cười cười, lần đầu tiên xem một bộ phim tình cảm, thế mà lại thật sự muốn xem phần thứ hai của bộ phim sẽ xảy ra chuyện gì.

“Phi Phi.” Lê Tiệp Nam thấp giọng gọi cô.

“Ừm.....?” Diệp Phi đã sắp ngủ thiếp đi rồi.

“Hoa hải đường sẽ nở vào tháng tư, đi ngắm cùng anh đi.” Lê Tiệp Nam ôm cô, cầm đặt trên mái tóc cô, giọng nói trong trẻo rất dịu dàng.

“Ở đâu.....” Diệp Phi hỗn độn, nhất thời không phản ứng lại là hoa hải đường.

“Trong sân ở Tây Giao chứ đâu,” Lê Tiệp Nam nói, “Buồn ngủ đến góc luôn rồi.”

“À, được, còn nữa, cánh đồng hoa của anh ở trong phòng khách, còn có thể cùng nhau ngắm hoa hướng dương.” Diệp Phi lại nói thêm một câu.

“Ừm, còn có hoa hướng dương, trồng cho em.”

Diệp Phi cười cười, “Hoa hướng dương là trồng cho em, vậy thì anh là hoa hải đường à?”

“E suy nghĩ nhiều, thật ra anh không lãng mạn đến mức cho người trồng thứ đó ở trong sân.” Lê Tiệp Nam bị câu hỏi ngốc nghếch này của cô chọc cười, “Hoa hải đường kia, chỉ là do đẹp mắt thôi, bằng không trong sân sẽ trống không.”

“Lê Tiệp Nam.” Cơ buồn ngủ của Diệp Phi sắp tan biến không còn tung tích.

“.....”

“Em đồng ý với anh, tháng tư đi ngắm hoa hải đường cùng với anh,” Diệp Phi chậm rãi nói, lại bổ sung thêm một câu, “Cũng đúng, không lãng mạn đến mức cho người ta trồng ở trong sân, ngược lại đã phát cuồng mua nhiều hoa hướng dương như vậy, cho người biến một góc trong phòng khách thành một phòng đón nắng, làm một cánh đồng hoa trong nhà.....”

“Không có cách nào nữa,” Lê Tiệp Nam than thở, “Chu U Vương vì nụ cười của Bao Tự mà đã đốt lửa lên cho quân chư hầu kéo đến (*), con người anh cũng rất tục, đây không phải là vì đổ Phi Phi chúng ta vui vẻ hơn một chút, làm một cánh đồng hoa trong nhà làm cho em

vui vẻ.”

“Hôn quân.” Diệp Phi không nghe nổi nữa.

Lê Tiệp Nam bật cười, vuốt ve đầu cô, “Ngủ đi, ngày mai dẫn em đi ăn cơm.”

(*) Vốn để đề phòng sự tiến công của bộ tộc Khuyển Nhung, vương triều Chu cho xây dựng ở vùng Ly Sơn (nay ở vùng đông nam Lâm Đồng tỉnh Thiểm Tây) hơn 20 đài đốt lửa (Phong Hỏa Đài), cứ cách mấy dặm là một đài, nếu quân Khuyển Nhung tấn công thì các đài đốt khói lửa truyền tin báo động cho các nước chư hầu, để họ mang quân tới cứu viện.

Quắc Thạch Phụ nói với Chu U vương cho đốt các đài lửa lên để quân chư hầu kéo tới, Bao Tự thấy quân chư hầu mắc lửa kéo tới thì nhất định là sẽ bật cười.

Chu U vương làm theo.

Các nước chư hầu gần đó tưởng rằng quân Khuyển Nhung kéo đến, vội vàng mang quân tới cứu.

Không ngờ khi tới nơi chỉ thấy trên núi đang đàn sáo vang lừng, còn U vương cử người ra bảo các nước chư hầu quay về.

Các nước chư hầu thấy mình bị đem ra làm trò đùa, đều rất tức giận dẫn quân về.

Bao Tự thấy dưới chân núi Ly Sơn ồn ào binh mã, quả nhiên thích thú, cười khanh khách.

U vương thấy Bao Tự khi cười lại càng xinh đẹp, liền thưởng cho Quắc Thạch Phụ một ngàn lạng vàng.

(Weibo Việt Nam).

Chương 25: 25: Ai Sống Trong Đàn Cung Tây Giao

Diệp Phi ngủ rất sâu, cũng là vì ngày hôm qua vốn đã tiêu hao thể lực gần như cả đêm, sau đó còn xem một bộ phim cùng anh, cuối cùng chút tinh thần này cũng bị tiêu hao sạch sẽ.

Bọn họ gần như đảo lộn cả ngày lẫn đêm, Diệp Phi nhớ mang máng mình ngủ thì đã hơn năm giờ sáng, nằm cùng anh trên cái ghế bập bênh kia.

Kết quả lúc này tỉnh lại, bên ngoài sắc trời vẫn rất tối, vừa nhìn đồng hồ treo trên tường, đã là hơn năm giờ chiều.

Trời lại tối.

Đây cũng là lần đầu tiên trong hai mươi hai năm cuộc đời của cô, phóng túng như vậy.

Mà điều ngoài dự liệu của Diệp Phi nhất, vẫn là vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy được Lê Tiệp Nam.

Hoặc là, càng chính xác hơn là, anh vẫn luôn ôm lấy cô từ phía sau, cầm tỉ vào hõm cổ cô, giống như một nụ hôn cổ kéo dài, hơi thở nhẹ nhàng của anh lướt qua da thịt cô.

— — Lúc này Diệp Phi cũng mới hậu tri hậu giác, anh cứ ôm cô như thế này một suốt đêm, nhưng người cô hơi bị đè lên nên đã tê rần.

Chiếc chăn lông ngỗng mỏng nhẹ có mùi hương mát lạnh của riêng

mình anh, Diệp Phi dùng sức ngửi ngửi, cũng không có cách nào phân biệt được đó là loại nước hoa nào, chỉ cảm thấy mùi hương này thật sự khiến người ta nghiện.

“Sáng sớm tỉnh lại, ngửi cái gì đó? Là chó con hửm?” Giọng nói khàn khàn của Lê Tiện Nam vang lên bên tai cô, có một loại kết cấu rất trầm.

Anh tỉnh dậy, tay cũng tỉnh, dán ở trên eo cô, ôm cô càng vào trong lòng càng sâu hơn, khuôn mặt cũng vùi vào trên vai và cổ cô.

“Anh dùng loại nước hoa gì vậy?” Diệp Phi bị anh ôm ở trong lòng, sau lưng dán lên ngực anh, tư thế thân mật khăng khít như vậy, sáng sớm tâm tình cũng đã tan chảy.

“Không để ý.

” Lê Tiện Nam cũng làm bộ làm tịch ngửi ngửi trên người cô, rồi sau đó cứ như vậy đột nhiên có chút xấu xa hôn lên cổ cô, theo một đường hôn lên vai cô.

Lại giống như không quá nghiện, duỗi tay vòng qua trước ngực cô, nắm lấy cằm cô, anh chống người hôn lên.

Sao lại thích hôn Phi Phi của chúng ta như vậy nhỉ, hửm?”

“.....” Diệp Phi đẩy đẩy anh, bả vai bị anh hôn lên giống như muốn bốc cháy, “Không được.

”

“Không được cái gì, hửm?”

Ban đầu còn cảm thấy đây là một người đàn ông thanh khiết như ngọc, nhưng thật ra không phải, anh có một chút tính xấu, ít nhất chỉ đối với cô, có loại gọi cảm vô hình.

Lê Tiện Nam lại nằm xuống, chậm rãi ôm lấy cô, như là con người đột nhiên tỉnh lại cần một chút thời gian để thích ứng.

“Cũng đã trễ thế này rồi, nếu không để em gọi cơm về đi, điều một chút làm việc rồi nghỉ ngơi là được rồi.

” Diệp Phi suy nghĩ nói, “Ngày mai anh còn phải đi ra ngoài sao?”
“Không nhất định.

” Anh trả lời một cách mơ hồ.

Diệp Phi cũng không lại hỏi nhiều, cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, ngày thường cho dù cô có ngủ muộn đến mấy cũng nhất định sẽ dậy sớm, những ngày đi theo Lê Tiệp Nam, thoải mái hơn so với trước kia một chút — — thật ra chuyện thực tập cũng gần như là không làm gì, chỉ cần viết cho Hàn Dịch một vài bài viết mà thôi, áp lực cũng không lớn.

Trên điện thoại có một vài tin tức linh tinh, có Tiết như ý nói chuyện phiếm, có tin nhắn Bồ Nhạ Sinh gửi đến, bên trong đính kèm theo một vài ý kiến chỉnh sửa luận văn, cũng có bốn năm cuộc gọi nhớ.

Số của thành phố Xuân Tân, không có ghi chú cũng biết là ai.

Diệp Phi cúi đầu cụp mắt xuống, trả lời tất cả tin nhắn cần trả lời nhất, duy chỉ có không gọi lại cho số điện thoại kia.

Lê Tiệp Nam ôm lấy cô từ phía sau, nheo mắt lại cũng nhìn thấy được màn hình, tốt bụng nhắc nhở cô, “Còn có điện thoại nữa kia.

”

“Không cần.

”

“Thành phố Xuân Tân.

”

“Mẹ em.

”Diệp Phi rất nhẹ nhàng trả lời một câu, chuyển đề tài hỏi anh, “Anh muốn ăn cái gì?”

“Em.

”

“..... Anh đừng dẫn một chút đi.

”

“Em.

”

“.....” Diệp Phi không nói được gì nữa, chỉ có thể tìm kiếm khẩu vị của anh, chọn nhà hàng, cuối năm 2013, đầu năm 2014 phần mềm giao hàng bên ngoài còn chưa thịnh hành, Diệp Phi chỉ có thể tìm được nhà hàng thường xuyên đi từ trên bản đồ, gọi điện thoại đến đặt đồ ăn.

Dò hỏi Lê Tiện Nam có ăn nhà hàng này được không, anh thờ ơ ừ một tiếng.

Lê Tiện Nam ôm eo cô từ phía sau, váy ngủ của cô vốn rất đứng đắn, kết quả anh khế vuốt ve làn váy, hết lần này tới lần khác cố ý.

“Alo, hôm nay mọi người có cung cấp.....” Diệp Phi còn chưa dứt lời, giọng nói như đập phanh lại.

Cô cắn chặt môi dưới, khó có thể tưởng tượng Lê Tiện Nam cũng có một số khoảnh khắc bướng bỉnh.

Lê Tiện Nam chậm rãi đưa tay từ trong chăn ra, lấy điện thoại của cô, giọng nói nhát nhẽo trả lời một câu, “Số 1 Đàn Cung Tây Giao, nửa tiếng nữa đưa tới.

”

Sau đó lập tức cúp máy thả lại trên tủ đầu giường, tiến đến gần, tiếp tục hôn lên cổ cô, lúc này bàn tay chỉ thành thật đặt ở trên eo cô.

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ lên trong đêm tối, giống như cố tình tìm một chút đề tài để tách rời suy nghĩ, “..... Làm sao anh biết được bọn họ sẽ đưa cái gì tới đây, lỡ như không hợp khẩu thì.....”

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam nói, “Nơi này là Tây Giao, biệt thự số 1 ai ở?” Ba chữ Lê Tiện Nam này, có nghĩa là sự tồn tại càng không thể chạm tới trong giới thượng lưu của thành phố Yến Kinh, thần bí lại xa cách, nhưng cũng cũng là người thật sự ôm cô vào lòng vào đêm khuya.

Diệp Phi cố ý hỏi anh, “Ai ở?”

Lê Tiện Nam bị câu hỏi này của cô chọc cười, dùng giọng giọng Bắc Kinh nhàn nhã gọi cô, “Anh nói, Phi Phi.

”

Diệp Phi ở trong lòng anh khó khăn lắm mới xoay người được, bốn mắt nhìn nhau.

Lê Tiện Nam mỉm cười xấu xa ghé sát vào nói, “Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Nói xong, tay đặt ở trên eo cô, tiến xuống dưới một chút — —

Diệp Phi là sinh ra ở thành phố nhỏ phía bắc, các cô gái ở đó đều sẽ cao hơn một chút, Diệp Phi là người thấp nhất, cũng khoảng một mét sáu tám, ô không có được thân hình mảnh khảnh và mềm mại giống như cô gái Giang Nam.

Vòng eo tinh tế, đêm qua khoác ánh trăng lên mình, còn có hai đường thắt eo, tay anh vuốt ve, có chút lưu luyến không rời.

Diệp Phi cắn môi, đó thật sự là một đêm đẹp nóng bỏng, chỉ cần nhớ lại, cũng sẽ làm cho người ta sôi trào.

“Quên rồi!” Diệp Phi khẩu thị tâm phi, nhắm hai mắt lại trả lời một

cách cứng đầu.

“Giúp em nhớ lại?” Tay anh giống như chơi đàn dương cầm, đánh ở trên eo cô, giọng điệu chậm rãi, loại dụ.c vọng và quyến rũ khiến người ta nghiện, giống như trời sinh ngâm mình trong đôi mắt thâm tình kia.

Anh khổng chế sự quyến rũ và dụ.c vọng vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi lý trí bị đè xuống một đoạn, tình cảm sẽ thuận gió tiến lên thêm một bậc.

Lê Tiện Nam còn đủ nhân từ để nhớ, dù sao cũng không thể bắt nạt xô, nhưng bỗng nhiên anh đứng dậy, Diệp Phi ôm chần hỏi anh làm gì.

Có chút cảnh giác nhìn Lê Tiện Nam kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, sợ một chút nữa lại bị anh bắt nạt.

Lê Tiện Nam lấy gối đầu lót ở sau lưng, lấy ví tiền từ ngăn kéo tủ đầu giường ra, rút ra một tấm thiệp từ bên trong, lại lấy ra một quyển hộ chiếu trong ngăn kéo.

Giấy tờ tùy thân và hộ chiếu, tất cả đều đưa cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Diệp Phi nằm trên giường, cầm chứng minh thư và hộ chiếu anh đưa tới xem.

Lê Tiện Nam.

Phía trên vẫn là ảnh chụp giấy tờ tùy thân của anh, khóe môi anh cười nhạt, nhìn bộ dáng bạc tình, đường nét trên khuôn mặt anh tấn, trời sinh đôi mắt đào hoa, khẽ mỉm cười cũng có vẻ xa cách.

Diệp Phi giờ chứng minh thư của anh, lại nhìn mặt anh.

Lê Tiện Nam liền cười, “Xem còn rất nghiêm túc?”

“Rõ ràng đều là cười, nhưng sao mà ảnh chụp lại có vẻ khó gần như vậy.

” Cô nhỏ giọng trả lời một câu, lại đưa tay lật hộ chiếu của anh.

Phía sau quyển hộ chiếu kia đã được đóng rất nhiều con dấu, đều là dấu chạm nổi và dấu in màu đỏ khi xuất nhập cảnh.

“Em không nghĩ, ngoại trừ em thì còn có ai đây.

”

Lê Tiện Nam rút chứng minh thư trong tay cô ra, tiện tay ném đi, sợi dây gọt cảm kia giống như một bàn tay vô hình, kéo cô vào một màn đêm dày đặc, cô không dời được tầm mắt, tựa như đang hiến tế trong màn đêm.

“Lê Tiện Nam.

” Anh dựa vào trên đầu giường, nghiêng mặt nhìn cô, lúc cười lộ lên, nắm lấy tay cô đặt lên môi khẽ hôn lên mu bàn tay cô một cái, “Bắt đầu từ bây giờ, Lê Tiện Nam là của Diệp Phi.

”

Bầu trời và mặt trăng đã rơi vào thế giới.

Diệp Phi nhìn anh, có một khoảnh khắc như vậy, cô cảm thấy như là mình tự tay hái ánh trăng xuống.

Ánh trăng chiếu sáng cả thế giới từ xa, mỗi người đều mong mỏi có được anh, nhưng mọi người đều nói khoảng cách đó quá xa vời.

Một số tình yêu không thể được nhìn thấy bằng đôi mắt, cũng không thể được lắng nghe bởi tai, mà là để cảm nhận bằng trái tim, vì vậy đôi cánh dài của Cupid, đôi mắt luôn luôn bị bịt kín.

Lúc nhìn thẳng vào anh, cô giống như một bèo chìm nổi giữa thủy triều, những sự dịu dàng đó nhốt cô vào trong một mùa xuân, nhìn anh một cái, bèo nổi khiêm tốn đó đã sống lại một lần nữa.

Bữa cơm tối hôm đó thật sự là được quản lý nhà hàng kia tự mình đưa tới, mọi thứ đều được bày biện tinh xảo.

Đây cũng là một buổi tối nhẹ nhàng, trên bàn hoa hồng đỏ nở bung, đầy cả một bàn trà.

Cô ngồi trên thảm, ngọn lửa màu đỏ cam bập bùng trong lò sưởi trong suốt ở trong nhà.

Lê Tiện Nam mang bao tay dùng một lần bóc vỏ tôm cho cô, Diệp Phi vừa ăn cháo vừa chờ.

Cô nhìn chăm anh chăm, Lê Tiện Nam đặt con tôm đã bóc vỏ vào bát của cô, mí mắt đều không nhấc lên, “Nói.

”

Diệp Phi cười ra, “Lê Tiện Nam, hình như em cũng không hiểu anh.

”

“Muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi.

” Anh đã cho cô cơ hội như vậy.

Thật ra vốn chưa từng nghĩ tới có một ngày như vậy, anh sẽ cho phép cô từng chút một tiến vào cuộc sống của anh, những thứ này đều nằm ngoài dự liệu.

Nhưng lại phát triển thuận lợi như vậy.

“Em suy nghĩ đã,” Diệp Phi suy nghĩ trong một giây hỏi anh, “Anh

học đại học ở đâu?”

“Tài chính ở Đại học Thành phố Hồng Kông, sau đó tiếp tục học sau đại học ở trường kinh doanh thuộc Đại học Luân Đôn, cũng là học tài chính.

” Lê Tiện Nam bình tĩnh trả lời.

Anh đã trải qua nền giáo dục ưu tú của tầng lớp thượng lưu, từng bước hoàn thành việc học của anh, mà kinh nghiệm của anh cũng không chỉ dựa vào đọc sách, mà còn là kiến thức và tích lũy của anh

— —

Mà Diệp Phi nghĩ, có đôi khi cảm thấy anh khiến người ta mê mẩn, cũng không phải bởi vì bản thân anh ưu tú, mà là vì anh xuất sắc, nhưng anh ấy vẫn đối xử nhẹ nhàng và ôn hòa với cô, có một số thứ cô cũng không hiểu, Lê Tiện Nam chưa bao giờ dùng cái này để thể hiện sự ưu tú của mình, mà là kiên nhẫn giải thích cho cô, rồi sau đó nói, “Không biết cũng không sao, dù sao anh cũng chỉ biết sớm hơn em vài năm.

”

Anh khiêm tốn, cũng là giáo dưỡng bẩm sinh, mà những sự dịu dàng và mềm mại đó, chỉ là anh hiếm khi thể hiện ra với người khác mà thôi.

“Anh không bận việc gì sao?” Diệp Phi giống như đang đọc một quyển sách, rốt cuộc cũng mở ra trang tiêu đề.

“Treo tên, thỉnh thoảng lộ mặt, anh không thích lên báo,” Lê Tiện Nam nói, “Thật muốn nói anh sẽ làm gì đó, đầu tư mạo hiểm.

Sau một thời gian rảnh rỗi, đưa em đi chơi.

”

Diệp Phi bĩu môi, múc cháo chậm rãi ăn, Lê Tiện Nam tháo bao tay ra, bóc được một chén thịt tôm.

“Lê Tiệm Nam, em sẽ tự mình lột.

”

Cô ngồi ở trên thảm, nhìn anh qua một đầy bàn hoa hồng đỏ.

Lê Tiệm Nam tìm kiếm trong hộp cơm, tìm được giấm nước gừng đựng trong đĩa nhỏ hình hoa đưa cho cô, “Không phải có anh ở bên cạnh sao, làm sao còn có thể để em tự làm.

”

Nửa sau của bữa cơm này, chuông điện thoại của Diệp Phi vang lên, cô nhìn dây số, do dự vài giây, không tắt máy, mà là chuyển sang im lặng.

Màn hình điện thoại vẫn sáng lên, Lê Tiệm Nam nhìn thoáng qua,
“Sao lại không nhận?”
“Không muốn.

”

Diệp Phi đáp một câu, tiếp tục ăn cháo, ăn cháo xong rồi, màn hình vẫn còn đang sáng — — cuộc điện thoại này, dường như không nhận, đối phương cũng sẽ tiếp tục gọi đến.

“Em đi nghe máy một chút.

”

Cuối cùng Diệp Phi vẫn đành chịu, cầm điện thoại, đi đến bên cửa sổ ở phòng khách.

—

Một số tình yêu không thể được nhìn thấy bằng đôi mắt, cũng không thể được lắng nghe bởi tai, mà là để cảm nhận bằng trái tim, vì vậy đôi cánh dài của Cupid, đôi mắt luôn luôn bị bịt kín.

Câu gốc: Tình yêu không được nhìn bằng mắt mà phải được cảm nhận bằng con tim, và do đó thần tình yêu được khắc họa có đôi

cánh nhưng đôi mắt luôn bị che lại.

– Shakespeare.

.

Chương 26: 26: Căn Phòng Ấm Ấp

Nhận được điện thoại của Phùng Nghi, Diệp Phi cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Quan hệ mẹ con của cô và Phùng Nghi tan vỡ như thế nào cô đã không còn nhớ rõ, có quá nhiều chuyện, chỉ nhớ rõ sau khi cô thi đại học xong, Phùng Nghi muốn cô đăng ký nguyện vọng vào trường đại học sư phạm của tỉnh, Diệp Phi không nghe, khẳng khái đăng ký vào trường Đại học Yến Kinh.

Ngày cô đi, không một ai đến tiễn cô, không có ai hỏi cô một câu nào, ở Yến Kinh ba năm, Phùng Nghi cũng không liên lạc với cô, chỉ có lúc đến tết mới gọi điện thoại cho cô, dường như cũng chỉ là để duy trì mối quan hệ này.

“Phi Phi, con có về ăn tết không?” Ở bên phía Phùng Nghi truyền đến một vài tiếng mật chược, thật ra ở phương bắc rất ít khi chơi mật chược vào dịp tết, Phùng Nghi học được từ khi nào cũng không biết, có lẽ là học theo họ hàng bên Phí Minh Huy.

Phí Minh Huy là ba dượng của cô.

Diệp Phi chắc chắn là không muốn trở về, nói ngay, “Không về, năm nay có chuyện.”

“Con thì có thể có chuyện gì? Con cũng biết bên phía chú Phí của con có nhiều phép tắc, không trở về thì thành ra cái gì? Năm nay này còn có tết tổ.....” Phùng Nghi vừa chơi mật chược, bên kia truyền đến vài câu tiếng Quảng Đông, Diệp Phi nghe không hiểu, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng cười khoa trương của Phùng Nghi, cũng nói bằng tiếng Quảng Đông, “Ôi trời, ăn lúc nào vậy?”

Diệp Phi nắm chặt điện thoại đứng bên cửa sổ, Lê Tiện Nam cố ý dời đi, đang gạt màn hình chiếu.

“À, Phi Phi, đến hai mươi chìn thì con trở về đi, cũng đã không về hai

ba năm rồi, mấy ngày hôm trước chú Phí của con còn hỏi con đó, cùng lắm thì trở về ăn bữa cơm tất niên rồi lại đi,” Phùng Nghi cùng bên kia cười cười với người khác, giống như chỉ là nói qua loa vài câu với Diệp Phi, rồi lại nói với người cùng bàn bài, “Là con gái tôi, học Đại học YẾN Kinh đó..... Làm sao có thể ở lại YẾN Kinh, về đi theo làm ăn buôn bán với Minh Huy cũng là tốt.....”

“Mẹ, con không nói là lúc con tốt nghiệp sẽ trở về.”

“Con bớt gây thêm chuyện đi, con ở lại chỗ đó làm cái gì? Làm cho người ta chê cười,” Phùng Nghi hạ thấp giọng gần lại nói với cô một câu, tiện đà tận tình khuyên bảo, “Con cũng biết là mấy năm nay mẹ không dễ dàng gì, ở Phí gia bị người ta khinh thường, trở về ăn một bữa cơm đi, họ hàng bên nhà chú Phú của con cũng đã trở về rồi, chỉ có mẹ là người ngoài ở đó.....”

Đối với Phùng Nghi, cảm xúc của Diệp Phi luôn mâu thuẫn.

Trước khi ba cô qua đời, rõ ràng là được coi như một gia đình hoàn hảo, nhưng sợi dây thừng có dày cũng có chỗ mỏng manh, vất vả lắm mới vượt qua được cửa ải khó khăn, thế mà ba cô lại qua đời vì ung thư.

Nợ nần, trả nợ, trả hết nợ rồi lại tiếp tục nợ.

Năm đó Phùng Nghi dẫn theo Diệp Phi mười lăm sáu tuổi bôn ba từ Xuân Tân đến Quảng Đông, làm thuê một thời gian sau đó tái hôn.

Vừa vặn Phí Minh Huy cũng mới ly hôn không lâu, Quảng Đông cũng không phải là thành phố lớn, Phí Minh Huy làm buôn bán gỗ, ở địa phương xem như không tồi, mà Phùng Nghi kỳ thật cũng xinh đẹp, kể cả là bà đang ở trong giai đoạn khó khăn nhất của gia đình, cũng không trở thành người phụ nữ này già nua và mập mạp.

Diệp Phi chưa bao giờ hiểu được những phép tắc phức tạp đó, ở trong mắt cô, Phí Minh Huy hoàn toàn không giống với ba cô, ba cô cũng là người làm buôn bán, nhưng là người có tính cách hài hước dí dỏm, mặc dù là lúc đó điều kiện kinh tế trong nhà không tốt cũng sẽ không bạc đãi cô.

Phí Minh Huy không giống vậy, lần đầu tiên cô gặp ông ta, đã cảm thấy ông ta giống những người nhà giàu mới nổi khôn khéo, có cái bụng bia, luôn dùng tiếng Quảng Đông đối đãi thô lỗ với cấp dưới

của ông ta — — sau đó mới biết được, là lời mắng chửi tục tĩu. Diệp Phi không thích.

“Mẹ, có phải đã sắp đến ngày giỗ của ba con rồi không?” Diệp Phi trầm mặc một lúc rồi nói, “Nếu không thì con vẫn nên về Xuân Tân, quét dọn mộ cho ba.”

“Trở về ăn cơm tất niên rồi lại đi.” Phùng Nghi kiên trì nói, sợ cô gạt đi, lại đánh một câu bìa cảm tình, “Mẹ cũng rất lâu không gặp con rồi.”

Diệp Phi cúp điện thoại một lúc lâu vẫn chưa ổn định lại được, cô cầm điện thoại, suy tư.

Bởi vì không thích Phí Minh Huy, cho nên bây giờ ngay cả Phùng Nghi cô cũng không thích, hoặc là bởi vì Phùng Nghi muôn nhẹ nhàng băng quơ, nhắc tới chứng bệnh tự kỷ của Diệp Đồng, trách móc bà ấy, rõ ràng là trước kia, Phùng Nghi là một người mẹ rất tốt. Diệp Phi ngồi trên ghế bập bênh trong phòng khách, cách đó không xa là mùi thơm thoang thoảng của hoa hướng dương, quay đầu lại nhìn, Lê Tiện Nam đang ngồi bắt chéo chân, trong tay cầm hai cái đĩa CD, hình như là đang xem bìa.

Đột nhiên Diệp Phi cảm thấy Tây Hiao giống như một căn nhà kính độc lập, vì nó ngăn cách cô với tất cả sự thờ ơ của thế giới này.

Trong sự hiểu biết của cô, cái từ “nhà” này, bắt đầu từ năm cô bao nhiêu tuổi, đã không có khái niệm về nhà nữa rồi? Cũng không thể nhớ rõ, có thể là nhỏ hơn lúc mười lăm tuổi.

Lê Tiện Nam thấy cô cúp điện thoại một lúc rất lâu rồi cũng không đi tới, liền đi về phía cô, ghế bập bênh rất thoải mái.

Diệp Phi nhìn anh đi tới, theo bản năng đứng lên, kết quả anh không đi, trực tiếp ngồi xuống ghế bập bênh, đưa tay ra kéo, để Diệp Phi ngồi ở trên đùi anh.

Diệp Phi lựa chọn từ ngữ, hình như ngày hôm qua mới nói cùng nhau ăn tết với anh, Diệp Phi nhìn anh, có chút áy náy.

“Nghĩ cái gì đó, vẻ mặt buồn bã vậy.” Lê Tiện Nam xoay mặt cô lại, hai ngón tay đặt lên khóe miệng kéo thành một đường cong.

Diệp Phi cười không nổi, chậm rãi nói, “Chắc là em phải về nhà ăn bữa cơm tất niên, nhưng em sẽ mua vé về trước, ăn xong sẽ trở về ngay.”

“Đây là muốn để anh phòng không gối chiếc?” Lê Tiện Nam duỗi tay búng lên cái mũi cô, ngử điệu có chút lơ đãng.

“Đâu có nghiêm trọng như vậy.....”

“Đã hai mươi tuổi, còn có thể mua được vé sao.”

“Chắc là có thể đi.”

“Đến Xuân Tân?” Lê Tiện Nam tắc lưỡi, nói, “Nếu không để anh giúp em một chút?”

“Không phải về Xuân Tân, là đi Quảng Đông,” Diệp Phi nói, “Sau khi ba em qua đời, mẹ em tái hôn, ở Quảng Đông.”

Lê Tiện Nam nghe xong, vuốt ve bàn tay của cô một chút, nghe thấy thành phố kia, chỉ từng nghe qua người ta nói phong tục trọng nam khinh nữ ở nơi đó hơi nghiêm trọng, trong giới của bọn họ từng có người nói chuyện phiếm, phóng đại một cách phô trương, trong nhà có năm sáu cô gái, phía dưới hiển nhiên sẽ có một người em trai.

“Đi máy bay cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.” Lê Tiện Nam nói xong, như là nói đùa, “Không có việc gì thì nhớ đến anh.”

“Biết rồi.” Diệp Phi ngồi ở trên đùi anh, dựa vào trong lòng anh, bởi vì cuộc điện thoại này của Phùng Nghi, không hiểu sau lại khiến cô mệt mỏi.

Lê Tiện Nam chơi đùa với bàn tay của cô nói, “Thấy em mệt như vậy, ngày mai anh đưa em đến một nơi tốt.”

—

Năm mới đang đến gần, các công ty đều rất bận, Triệu tây Mi và Hàn Dịch cãi nhau hai lần, tóm lại chính là bảo Hàn Dịch đi mời khách ăn cơm, bị từ chối một cách dứt khoát, Diệp Phi nghĩ lại cũng đúng vậy, dường như Hàn Dịch quả thật cũng không phải là một người giỏi nói chuyện với người khác.

Vì thế trong khoảng thời gian đó Diệp Phi cũng rất nhàn rỗi.

Nơi Lê Tiện Nam dẫn Diệp Phi đi chính là một sơn trang nghỉ dưỡng, ai làm không biết, chỉ biết là do đám người bọn họ khai phá, Lê Tiện Nam ít nhiều gì cũng có đầu tư một chút vào đây.

Vị trí hơi lệch, đường đi cũng là tuyến đường cao cấp, cho nên vô cùng sạch sẽ.

Diệp Phi ngồi ở ghế phụ, quay đầu hỏi anh, “Anh đầu tư vào đây, sẽ không mất tiền sao?”

Lê Tiệp Nam lái xe nhìn thoáng qua, một con đường quốc lộ, uốn lượn quanh co trên núi, anh trả lời một câu, “Cũng không phải đầu tư, là quan hệ có qua có lại.”

Diệp Phi “Ồ” một tiếng, ngày đó trời là âm u, sương mù mờ mịt, dường như cảm xúc của Lê Tiệp Nam cũng giống vậy, rút ra khỏi những sự dịu dàng khi đang ở bên cạnh cô, bản thân Lê Tiệp Nam là lạnh lẽo.

Sự phát triển của ngày hôm nay cũng có chút không vui, nhưng lại không phải là vì Lê Tiệp Nam.

Lê Tiệp Nam đến đưa cô đi tắm suối nước nóng, đặt một phòng suite, khách sạn này làm theo phong cách Bắc Âu, cửa sổ sát đất rộng rãi, đại sảnh được thiết kế tối giản, khắp nơi đều là đồ trang trí màu trắng và sáng màu ở khắp mọi nơi.

Chỉ là phong cách như vậy hơi khác biệt với mùa đông khô cằn ở Yên Kinh, cây cối ngoài cửa sổ đều là cành cây khô, làm nổi bật sự cô tịch ở nơi này.

Lúc quản lý khách sạn đến nói chuyện với Lê Tiệp Nam, Diệp Phi ngồi trên sofa, nhân viên phục vụ rót trà nóng và bưng đồ ăn vặt cho cô, Diệp Phi chờ Lê Tiệp Nam, từ xa nhìn thấy một chiếc xe thể thao đang đậu ở bên ngoài.

Diệp Phi nhận ra được chiếc xe kia, là Triệu Tây Chính.

Quả nhiên, người bước xuống là Triệu Tây Chính và mấy người đàn ông trẻ tuổi, mấy người đó đang người nói cái gì đó, liếc mắt một cái nhìn thấy Lê Tiệp Nam ở trong đại sảnh, còn nhìn thấy Diệp Phi ngồi ở một bên.

Thái độ mấy lần trước Lê Tự Nam, cách đối xử của Triệu Tây Chính với Diệp Phi cũng giống như bị ấn nút chuyển đổi gì đó, miệng lưỡi linh hoạt gọi cô là “Phi Phi”.

Triệu Tây Chính ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Diệp Phi, cánh tay đặt ở chỗ tựa lưng thượng, miệng lưỡi trơn tru khen cô, “Phi Phi, lâu ngày không gặp như vậy lại xinh đẹp hơn rồi?”

Tính toán cẩn thận, kỳ thật cũng chỉ có vài ngày mà thôi.

Diệp Phi cũng cười chào hỏi với anh ta.

“Ngày đó chuyện này người nhưng đừng quá để ý, người nọ miệng thiện, Phi Phi, bụng của tể tướng có thể chứa được cả con thuyền

(*).”

(*) Bụng của tể tướng có thể chứa được cả con thuyền nguyên gốc là “宰相肚里能撑船”: ý nói là 1 người có học thì bụng dạ không được hẹp hòi, không được chấp nhặt những chuyện vặt vãnh.

Diệp Phi cũng chỉ coi như là một lời khách sáo, nói đã không nhớ được nữa, đó là ngày nào vậy?

Triệu Tây Chính chỉ ngồi chỗ đó nhìn cô rồi bật cười, ngược lại là anh ta không ngờ cô sẽ trả lời như vậy.

Cũng trong khe hở này, Lê Tiệp Nam đi tới.

Triệu Tây Chính quay đầu nhìn Lê Tiệp Nam nói, “Anh Nam, hôm nay sao lại tới chỗ này, nếu không cùng nhau ăn cơm đi?”

Lê Tiệp Nam ngồi xuống bên cạnh Diệp Phi, bưng ly trà lên uống một ngụm, là cái ly cô đã dùng, trong đĩa nhỏ đặt mấy miếng bánh ngọt, Diệp Phi chỉ ăn được một hai miếng.

Anh nhìn về phía Diệp Phi, là đang hỏi ý kiến của Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi không cảm thấy rằng mình có tư cách để đưa ra đáp án, không thể nói rõ là vì sao, có lẽ là vì cô hỏi câu đó sao lại đầu tư vào đây.

Lê Tiệp Nam nói lúc đầu tư là vì tình cảm cá nhân, biểu cảm mặt không chút thay đổi, hình như đó mới là anh, lạnh lùng không có tình cảm gì.

Từ đầu đến cuối Diệp Phi đều không hiểu gì về anh, mà anh cũng vậy.

Người trong giới này, đều giống như một cộng đồng lợi ích, cũng đều là bạn bè với nhau có mười mấy năm.

Vì thế, Diệp Phi cũng chỉ cười gật đầu nói không sao, cùng nhau ăn đi.

Đám người bọn họ ăn cơm không ngon lắm, Triệu Tây Chính nói chuyện nhàm chán, mấy người khác đánh bài trên bàn trong phòng, Lê Tiệp Nam gọi đồ ăn theo khẩu vị của cô, để Diệp Phi ngồi trước.

“Không có việc gì, em chơi của em đi, đợi lát nữa sẽ đi tắm suối nước nóng.” Diệp Phi gật đầu, vẻ mặt hiểu chuyện.

Lê Tiệp Nam nhìn chằm chằm cô nhìn vài giây, giống như là muốn nhìn ra nguyên nhân gì đó, kết quả Diệp Phi trưng ra vẻ mặt vô tội, di chuyển một cái ghế đến ngồi bên cạnh anh.

Còn không phải là bữa ăn gì, Lê Tiễn Nam gọi cho món tráng miệng cho cô, dương chi cam lộ (*) bày tám loại món tráng miệng, được bỏ vào trong mỗi chén nhỏ, bày trên khay gỗ.

(*) Dương chi cam lộ là một món tráng miệng xuất phát từ Hongkong với nguyên liệu chính là bưởi chùm (bưởi, xoài và bột mì).

(tastykitchen.vn)

Lúc Lê Tiễn Nam đánh bài không quá chú tâm, lười nhác ngồi trên ghế, áo sơ mi mở ra một cúc áo, bộ dạng đối cái gì cũng đều hờ hững không quá để bụng.

Triệu Tây Chính liên tục nói chuyện chơi đùa với ba người khác, nói mình muốn đầu tư một studio trò chơi, bởi vì anh ta vô cùng thích một chiến đội.

Đề tài này không phù hợp với Lê Tiễn Nam.

Diệp Phi ngồi ở bên cạnh dùng cái muỗng múc dương chi cam lộ ăn, Lê Tiễn Nam nhìn thoáng qua bên cạnh.

Hành lý của Diệp Phi thật ra phần lớn đều ở ngõ Hòe Tam, quần áo đều do Lê Tiễn Nam gọi người đưa đến, thương hiệu anh thường mặc đều đưa mẫu mới đến Tây Giao vào mỗi quý, bảo Kha Kỳ nói một câu lại đưa đến thêm một vài bộ đồ dành cho phụ nữ, vì thế phía thương hiệu bảo nhân viên đưa tất cả các phong cách tới một lần.

Diệp Phi chọn một vài bộ đồ đơn giản để mặc.

Hôm nay cũng vậy, áo len mỏng màu trắng, cổ chữ V nông, để lộ xương quai xanh xinh đẹp và cái cổ thon dài, áo len có hơi ôm eo, bên hông áo lại là một đường xẻ chữ V ngược, phối với một cái quần jean, lúc ăn hơi nghiêng người về phía trước, eo lập tức bị lộ ra một chút.

Lê Tiễn Nam đưa tay qua, dường như là kéo vạt áo xuống giúp cô.

Diệp Phi đưa cái thìa sang, “Anh nếm thử không?”

Lê Tiễn Nam không quá thích ăn ngọt, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng.

Anh cảm thấy đồ ngọt đều là một thứ gì đó dễ dãi dành các cô bé.

Nước đá sữa tan chảy, ị ngọt thanh của nước dừa, và xoài ngọt ngào, anh cảm thấy là người nhạy cảm với cái lạnh.

Cái thìa của Diệp Phi lại đảo đảo ở trong chén.

Lê Tiệp Nam cười hỏi cô, “Tìm cái gì vậy?”

Anh vừa nói, vừa liếc mắt nhìn bàn bài, ném một lá bài ra.

“Cho anh miếng xoài cuối cùng.” Diệp Phi thành thật trả lời.

Lê Tiệp Nam nghe vậy bật cười, vẫy tay bảo bồi bàn đứng ở phía sau bưng cho cô một đĩa xoài khác, Diệp Phi còn chưa kịp từ chối, chuông điện thoại của Lê Tiệp Nam đã vang lên.

Sau khi Lê Tiệp Nam nhận cuộc điện thoại này, nụ cười trên mặt cũng nhạt hơn một chút, biến thành cười lạnh châm chọc..

Chương 27: 27: Nàng Tiên Cá

Lê Tiệp Nam chỉ nhận điện thoại trong vài giây ít ỏi rồi cúp máy ngay, một quản lý khách sạn tự mình bùng xoài đến cho Diệp Phi, nói với Triệu Tây Chính một câu, “Anh Triệu, một lát nữa Tiểu Thịnh tổng cũng sẽ đến đây.

”

Động tác đánh bài của Triệu Tây Chính dừng lại một lúc, gắt gỏng hỏi, “Đến đây làm gì?”

Quản lý cũng không ngờ Triệu Tây Chính sẽ hỏi, xấu hổ trả lời, “Có thể là cuối năm tới kiểm tra công việc.

”

“Tết nhất thêm chuyện đen đủi gì nữa vậy,” Triệu Tây Chính cười ném bài, lặng lẽ liếc mắt nhìn Lê Tiệp Nam một cái, “Đừng tới phiền chúng tôi.

”

Quản lý vội vàng gật đầu, Triệu Tây Chính xua xua tay, mọi người trên bàn bài đều chuyển đề tài này, nhưng rõ ràng sự lạnh nhạt này đã xuất hiện trong vài giây.

“Sắp đến tết rồi, mấy giờ đã có kế hoạch gì chưa?” Triệu Tây Chính đá người bên cạnh dưới ở dưới gầm bàn.

“Có kế hoạch gì chứ, ít nhất đến phải đợi đến sau mừng năm, ba tôi mới gọi tôi đi tảo mộ chúc tết, cậu thì sao, Triệu đại thiếu gia.

”

“Ai dám sắp xếp cho tôi,” Triệu Tây Chính cười thoải mái, nói, “Tôi dự định xây dựng một, đầu tư vào chơi, đến lúc đó gọi mấy người mỗi người một chút.

”

“Được.

Tết quá nhàm chán, nếu ba tôi không đưa tôi đến bữa tiệc, tôi sẽ đến Tam Á vài ngày.

”

Mấy người trên bàn người nhàn nhã ngồi tán gẫu.

Lê Tiện Nam nghiêng đầu liếc mắt nhìn Diệp Phi một cái, Diệp Phi chăm chú ăn xoài, Lê Tiện Nam nghiêng đầu về phía cô, “Cho anh nếm thử.

”

Diệp Phi ngoan ngoãn đưa qua một miếng.

Lê Tiện Nam cắn cái nĩa bạc, Diệp Phi nói, “Không ngọt bằng vừa rồi.

”

“Không ngọt còn ăn.

” Lê Tiện Nam đưa một bàn tay ra nhéo mặt cô, “Đợi lát nữa sẽ đi ngâm suối nước nóng cùng em.

”

Trên bàn Triệu Tây Chính chưa đến mức rụng răng, “Anh Nam, được rồi đó, nhìn xem mấy người cô đơn chúng em, chỉ có anh dẫn theo người thân còn khỏe khoắn.

”

Dường như tâm trạng của Lê Tiện Nam đã tốt hơn một chút, chuông điện thoại trên bàn có vang lên vài lần, lần này là công việc, vì thế

đưa bài cho Diệp Phi, bảo Diệp Phi đánh với bọn họ.

Trước kia Diệp Phi đã từng xem người khác đánh bài Poker, cũng ngồi vào vị trí của Lê Tiệp Nam.

Nhưng người trên bàn người đều nể mặt mũi cô, Diệp Phi chơi như lọt vào trong sương mù, mặc kệ đánh như thế nào cũng không thua được, Lê Tiệp Nam ngồi trên ghế mây ngoài sân thong thả nghe điện thoại.

Triệu Tây Chính gọi nhân viên phục vụ, đưa tới một vài món đồ, sau đó đi vệ sinh một chuyến, lúc trở về, trong tay cầm một cái bao lì xì đỏ.

Bao lì xì là đưa cho Diệp Phi.

“Nhận đi, chúc mừng năm mới nha Phi Phi,” Triệu Tây Chính biết chắc là cô sẽ không nhận, vì thế dứt khoát nhét bao lì xì vào trong túi của Diệp Phi, lại đứng thẳng người, hơi nghiêng sang nói, “Nói như thế nào cũng phải nể mặt mũi của cô, ở bên cạnh anh Nam không có người nào cả, có cô cũng khá tốt.

Yên tâm đi, tôi cũng không cho cô nhiều như vậy, chỉ là tình cảm mà thôi.

”

Nói đến phần này, đồ cũng đã nhét vào trong túi cô, Diệp Phi đương nhiên cũng không thể đùn đẩy từ chối, chỉ cười nói cảm ơn, cũng thừa dịp này, Diệp Phi suy nghĩ vài giây hỏi, “Tiểu Thịnh tổng quản lý vừa rồi nói đến..... Là ai vậy?”

Triệu Tây Chính đang đợi bài, vừa đợi, còn vừa sờ so/ạng một điều thuốc cắn ở miệng, nghe xong câu hỏi của Diệp Phi, ánh mắt của Triệu Tây Chính không nhìn lại, im lặng vài giây nói, “Em trai của anh Nam.

”

“Họ Thịnh?”

“Ừm, Thịnh Văn Tu.

”

Tiểu Thịnh tổng..... Sao lại không phải là họ Lê?

Triệu Tây Chính cũng không có ý nhiều lời, Diệp Phi cũng không hỏi nữa.

Cũng chính lúc này, cửa phòng lại bị gõ từ bên ngoài, Diệp Phi từ xa đã nghe thấy có người chào hỏi, quay đầu lại nhìn, đó là một khuôn mặt quen thuộc với cô.

Đã nghe qua tên của người này vô số lần, Tông Ngọc.

Đây thật sự là lần đầu tiên Diệp Phi gặp Tông Ngọc, dáng người cao, tuổi của anh ta cũng không tính lớn, nhìn cũng chỉ mới tầm hai tư hai lăm tuổi, ngoại hình là kiểu thiếu gia đào hoa điển hình, mắt hai mí sâu, trán cao, có lẽ cũng là vì mí mắt quá sâu, trông người có chút lười biếng, giống như một người nghiện, cười cũng có vẻ rất giả dối.

Trời lạnh như vậy, Tông Ngọc cũng mặc một chiếc quần dài đơn giản, áo len mỏng rộng thùng thình, tay áo kéo lên trên, trên hai cánh tay đều là những hình xăm dày đặc.

Có một người phụ nữ đi theo bên cạnh anh ta, trong tay xách theo một con túi Hermes, vừa nhìn thoáng qua đã có khí chất.

Tông Ngọc cười nói, “Vừa tới đây đã nhìn thấy xe của anh Tây Chính và anh Nam đậu ở bên ngoài, đến đây chào hỏi một câu.

”

“Được rồi, đánh xong đi nhanh đi, dắt theo gia đình thì đi đi,” Triệu Tây Chính lười nhác xua tay, “Không nhìn thấy chúng tôi đều là người cô đơn sao.

”

Tông Ngọc bật cười, nói được được được không quấy rầy mấy người nữa, chỉ là trước khi đi, tầm mắt dừng ở trên người Diệp Phi — — Lúc này Diệp Phi cũng mới ý thức được, mình là người phụ nữ duy nhất ở trong căn phòng này.

Tông Ngọc đi rồi, bài bàn tiếp tục.

“Đó chính là người trong nhà Tông Ngọc chọn à, nhà người phụ nữ kia làm gì?”

Hai người khác trên bàn cũng không quen với Diệp Phi lắm, một người tên là Tề Minh Viễn, người còn lại tên là Diêm Trạc.

“Nghe nói trong nhà buôn bán vật liệu xây dựng thì phải, làm ăn nhìn cũng không lớn, ngược lại rất xứng đôi với Tông Ngọc.

” Triệu Tây Chính cắn điều thuốc lười nhác trả lời một câu.

“Là rất xứng đôi, hai nhà giàu mới nổi,” Tề Minh Viễn cười, nói một câu, “Môn đăng hộ đối.

”

“Vừa bước vào cái mùi hương kia nha, một mùi nước hoa giá rẻ,” Diêm Trạc cảm khái nói, “Tông Ngọc đã biết bao nhiêu người, hao trong giới cậu ta không chơi, không ngờ đến cuối cùng lại đưa ra quyết định đột ngột như vậy.

”

Triệu Tây Chính sàu khổ mà thở dài, “Tết nhất nói chút chuyện vui đi.

”

“Em gái cậu.....”

“Cút.

”

Tề Minh Viễn lập tức bật cười ha ha.

Triệu Tây Chính lại dứt khoát không thèm để ý đến hai người bọn họ, lôi kéo Diệp Phi nói chuyện, hỏi Diệp Phi đang bận cái gì, Diệp Phi cũng không thể nói cho anh ta biết là mình giúp bạn trai của em gái anh ta viết bài, chỉ có thể mơ hồ nói đang bận viết bài gì đó.

Triệu Tây Chính đập hai người kia ở dưới gầm bàn, “Học hỏi Phỉ Phỉ nhà người ta, hai người ngoại trừ phá của thì còn biết làm gì.

”

“Đâu có giống như cậu nói chứ, ba cậu đưa cậu ra nước ngoài học, nếu không phải quyên góp một tòa nhà thì cậu cũng không thể tốt nghiệp được.

”

Triệu Tây Chính cười mắng một câu tục tĩu, ném bài đánh nhau với hai người kia.

Cũng chính lúc này Lê Tiện Nam đã hết bận, nhìn thấy ba người bên kia tùm lại thành một mớ hỗn độn, Lê Tiện Nam vỗ vỗ vào eo cô, “Đi thôi.

”

“Được.

”

Diệp Phi đáp một tiếng, bị Lê Tiện Nam kéo đi, Lê Tiện Nam cũng không chào hỏi.

Triệu Tây Chính liếc mắt nhìn một cái, vẫy vẫy tay với Diệp Phi, “Phỉ Phỉ, chơi vui về nha!”

“Các anh cũng vậy.

”

Diệp Phi đi đến xách túi xách của mình lên, Lê Tiện Nam nhéo vào eo cô một cái hỏi, “Đám người kia không trêu chọc khiến Phỉ Phỉ của

chúng ta không vui đó chứ?”

“Sao có thể, em cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy.

” Diệp Phi bị Lê Tiện Nam ôm eo đi ra ngoài.

Lê Tiện Nam ấn thang máy, thờ ơ nói, “Phải không, xem ra Phi Phi của chúng ta chỉ dùng lòng dạ hẹp hòi để đối xử với anh?”

Cửa thang máy đang chậm rãi đóng lại, thang máy làm bằng thủy tinh nhìn thấy được khung cảnh bên ngoài, tầng cũng không cao.

Thật ra hôm nay tâm trạng của Lê Tiện Nam không tốt lắm, tích tụ non nửa ngày, không thể nói là vì sao, có thể là gần đến tết, hàng năm đều đến như vậy.

Ban đầu Diệp Phi muốn ăn bữa cơm tất niên cùng anh nhưng giờ phải đi.

Dần dần Lê Tiện Nam cũng mới phát hiện — — tâm trạng không tốt lắm, một nửa là bởi vì tết, khả năng càng nhiều một chút, là bởi vì Diệp Phi không thể ở bên cạnh anh.

Mà Diệp Phi thấy anh không nói nhiều, suy nghĩ cẩn thận, còn tưởng rằng là cái người “Tiểu Thịnh tổng” kia, suy diễn ra một loạt kịch bản anh em bất hòa, chủ động đi qua nắm tay anh.

Lê Tiện Nam cụp mắt liếc cô một cái, “Sao vậy?”

Diệp Phi ngửa đầu lên nhìn anh, “Không làm sao thì không thể nắm sao?”

Lúc nh dùng giọng Bắc Kinh nhàn nhã nói chuyện, anh rất quyến rũ.

Lê Tiện Nam ôm lấy eo cô, tay di chuyển một cách bất quy tắc từ dưới vạt áo len của cô vào trong dò xét một chút, lòng bàn tay ấm áp dán lên làn da cô, đẩy cô lên vách tường thang máy, cũng học theo cô, “Không làm sao, thì có thể hôn được không?”

“..... Đến rồi.

”

Diệp Phi đẩy đẩy anh, con số trong thang máy nhảy lên.

Lê Tiện Nam không quan tâm đến điều đó, anh đẩy cô vào tường rồi lập tức cúi xuống hôn cô.

Về chút cảm xúc này hẳn là không nên, cũng chính là vào một ngày, cô không thể nào trở lại.

Lê Tiện Nam hôn sâu hơn nữa, môi răng lại khôi phục những nhu tình đó, lúc buông cô ra, anh vu/ốt ve má cô, “Ăn cơm tất niên xong, trở về sớm một chút cho anh.

”

“.....” Diệp Phi mở to mắt nhìn anh.

“Có nghe thấy không?” Lê Tiện Nam hỏi lại.

“Chỉ vì chuyện này nên anh mới không vui hả?” Diệp Phi kéo tay anh hỏi anh, “Em thấy anh từ buổi sáng đã không vui, em còn tưởng rằng là chỗ này làm anh mất tiền, em nghĩ nếu không thì đi theo anh đến nơi khác thì sao.

”

Lê Tiện Nam nghe cười, “Chỉ vì? Chuyện này là chuyện lớn đó có được không?”

Diệp Phi chịu ảnh hưởng của anh, cả nửa ngày nay cũng không quá vui vẻ gì, lúc này lại cười rộ lên, thang máy còn chưa mở cửa, cô đã xích lại gần bên cạnh anh, ôm lấy cổ anh, cam đoan với anh, nói, “Em ăn cơm xong là sẽ trở về ngay lập tức.

”

“Được rồi, trở về chậm một chút cũng được,” Lê Tiện Nam cúi người chặn miệng cô, hôn xong, giọng điệu có chút không đứng đắn, như là uy hiếp triền miên, tay trượt xuống dọc theo eo cô, véo mông cô một

cái, “Ba ngày, chờ em.

”

“Không hiểu ra sao cả!” Diệp Phi đẩy đẩy anh, mặt hơi nóng lên.

Lê Tiệp Nam bật cười.

Khách sạn trong khu nghỉ dưỡng này hoạt động khá tốt, một bên là một tòa nhà nhỏ theo phong cách châu Âu, là nhà hàng buffet và phòng trà giải trí, những dãy còn lại đều là biệt thự đơn lập.

Nhỏ hơn so với Đàn cung Tây Giao nhiều, nhưng hơn ở chỗ là thiết kế ấm áp.

Đình viện chính là độc lập tiểu suối nước nóng, tường thấp bao quanh kiểu Tô Châu, xung quanh là một tầng rừng trúc và Quan Âm nhỏ giọt, con đường rải sỏi, hơi nóng bốc lên lượn lờ quanh, trong không khí có mùi lưu huỳnh thoang thoang và mùi thơm của thảo mộc Trung Quốc.

Biệt thự là có cửa sổ sát đất, đặt bàn thấp và đệm.

Trời tối dần, Diệp Phi thay áo tắm bước xuống nước.

Đó là một loại cảm giác kỳ dị, rõ ràng là mùa đông lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ của suối nước nóng rất nóng, trong hồ này có lẽ là có bỏ thêm thảo mộc Trung Quốc, hương vị làm cho người rất an tâm, hơi nóng quanh quẩn, trong cơ thể mệt mỏi giống như được vuốt ve một cách dịu dàng.

Diệp Phi thoải mái dựa vào thành hồ ngâm mình.

Lê Tiệp Nam vừa đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, Diệp Phi đã ở trong hồ nước nóng.

Anh khoác áo tắm dài đứng ở chỗ đó nhìn, cái áo tắm kia là kiểu ròi,

nửa người trên là dây đeo ngắn, giữa ngực là thiết kế ren kiểu Pháp, nửa người dưới là váy ngắn, làn váy rất ngắn, chậm rãi bay bay ở trong nước.

Làn da của Diệp Phi tựa như bị một tầng hơi nước bịt kín, trắng, nõn mềm mại không chân thật.

Khuỷu tay cô chống lên trên bờ, hơi ngửa đầu, cằm hình V line nhỏ gọn, tóc dài được xõa ra, đuôi tóc hoàn toàn chìm vào trong nước, từng sợi từng sợi một bị làm ướt.

Cái từ “tình yêu” này sụp đổ trong từ điển cuộc đời của Lê Tiệp Nam.

Cuộc đời của Lê Tiệp Nam luôn rất quy củ — — cũng từng có những ngày tháng nổi loạn, nhưng anh cũng vì thế mà đã phải trả giá.

Vì đấu tranh cho tình yêu và cuộc đời đã được thiết lập sẵn, tổ hợp câu này, sẽ không xảy ra ở trong thế giới của anh.

Gặp được Diệp Phi, là chuyện ngoài ý muốn duy nhất trong ba mươi năm quy củ của anh, anh có thể cảm nhận được câu chuyện đang thoát khỏi khống chế.

Rất khó để kiểm soát được.

Tựa như đi dây thép trong sương mù, chỉ chăm chú đi về phía trước, không rõ phương hướng của con đường phía trước, không biết còn phải đi bao lâu, đến lúc dừng lại mới phát hiện đã sớm không nhìn thấy điểm đến, tiến thoái lưỡng nan.

Hô hấp giống như cách một tầng sương mù dày đặc, hít vào, vô cùng ngọt ngào.

Diệp Phi ngâm mình trong hồ một lúc, rất lâu sau mới nghe thấy tiếng sột soạt sột soạt, Lê Tiệp Nam bùng một cái ly Whiskey đi ra, cô nhìn rất tập trung, trong cái ly lại có rất nhiều đá.

Diệp Phi ở trong nước quay người lại, ghé vào trên bờ hỏi anh, “Không phải anh đã không uống rất lâu rồi sao? Sao hôm nay lại uống đá thế?”

Lê Tiệp Nam bưng cái ly đi ra, còn uống một ngụm.

Diệp Phi cho rằng anh thật sự không vui vì chuyện kia, tiếp tục nói, “Chỉ có tám tiếng đồng hồ, tám tiếng là em sẽ trở lại.

”

Cô ghé vào trên bờ, để lộ một đoạn lưng trắng nõn mềm mại, tóc dài dãn ở phía sau cổ, đôi mắt bị hơi nước rửa sạch ướt sũng.

Giống như nàng tiên cá trong truyền thuyết cổ xưa, bọn họ tinh khiết và xinh đẹp, có một giọng nói động lòng người, dụ dỗ những con thuyền qua lại ở trên biển.

Thủy thủ trên tàu dừng lại nghỉ ngơi, nàng tiên cá nằm sấp trên bờ, các thủy thủ bị dụ dỗ nên thần trí không rõ ràng, vì vậy bọn họ chờ đợi để gây án, kéo các thủy thủ xuống nước.

Lê Tiệp Nam bưng ly Whiskey, ngồi xổm xuống trên bờ.

Hơi nóng trong suốt nước nóng lượn lờ, một tay Lê Tiệp Nam bưng cái ly, một tay nắm lấy cằm cô.

Cánh tay Diệp Phi bám vào thành hồ, vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Anh giống như là những thủy thủ đó.

Những dấu hiệu này thật ra là không tốt.

Kỳ thật những phát triển kể từ sau ngày đó, nằm trong dự đoán, cũng có nằm ngoài dự đoán.

Lê Tiện Nam kéo Diệp Phi từ trong hồ ra, lúc ấy còn Diệp Phi chưa nghĩ nhiều như vậy, ôm lấy cổ anh nói với anh, là hồ có thảo dược, ngâm mình một lúc sẽ vô cùng thoải mái.

Lê Tiện Nam không trả lời cô, ôm cô trở về, trên người Diệp Phi còn ướt, áo tắm của cô làm ướt cả tấm ga trải giường màu trắng.

Mái tóc dài của cô bị ướt một nửa, đôi mắt vô tội, nhìn anh, hỏi anh làm sao vậy? Sao lòng dạ anh lại hẹp hòi như vậy chứ?

— — “Lê Tiện Nam, anh còn nói lòng dạ em hẹp hòi nữa à, vậy nếu không em không quay về nữa.

” Cô vẫn còn cho là vì chuyện này.

Lê Tiện Nam cúi đầu hôn cô, hương vị của thảo mộc, còn có cả mùi lưu huỳnh ở trong suối nước nóng.

Anh hôn cô, dường như cảm nhận được trái tim đang đập dữ dội của cô.

Anh không thích cái dây kia, tháo ra.

Bờ vai trắng nõn, còn có một vài dấu vết chưa phai của sáng sớm ngày hôm qua.

Lúc ấy Diệp Phi nghĩ, có phải là Lê Tiện Nam cũng sợ ở một mình hay không? Vốn là không sợ, nhưng cô xuất hiện như vậy, rồi lại đột nhiên rời đi một lúc.

Nàng tiên cá trong truyện cổ tích dường như xuất hiện trong thế giới thực.

Giọng nói linh hoạt, giống từ tiếng chim hót một cách nhẹ nhàng từ sâu trong rừng sương mù.

Đôi mắt kia khẽ mở ra, mi tâm có chút đau đớn.

“Lê Tiện Nam.....” Diệp Phi hỏi anh, “Anh dẫn em ra ngoài nghỉ ngơi là như thế này sao?”

Lê Tiện Nam nhéo cằm cô rồi hỏi cô, “Phi Phi.

”

“Ừ?”

“Có người nào nhấn tâm như vậy sao?” Lê Tiện Nam làm cho cô nhìn anh, Diệp Phi không rõ vì sao lại hỏi như vậy.

“Rõ ràng là anh nhấn tâm.

” Cô phản bác lại một câu, mi tâm nhú lại.

“Anh đối xử tàn nhẫn với em khi nào chứ?”

Lê Tiện Nam hỏi cô, trong giọng nói dường như còn có chút buồn bã không biết tên.

“Bây giờ không phải sao?”

Dường như lúc này Lê Tiện Nam mới đột nhiên tỉnh táo lại, anh cúi đầu hôn cô, Diệp Phi không so đo những thứ này với anh, nhẹ nhàng duỗi tay ôm lấy anh.

Như là trả lời lại một vài câu hỏi của anh.

Thật ra là cô cũng là không vui lắm, chỉ là nó bị cô cô cất giấu rất tốt.

Hôm nay nhìn thấy Tông Ngọc và vị hôn thê của anh ta là ngoài ý muốn, làm cho hô hấp của cô không thông không phải là cái gì khác, mà chính là câu nói “Không ngờ lại quyết định nhanh như vậy” kia.

Giống như những người bọn họ, trông thì phóng khoáng tiêu sái, nhưng kỳ thật lại giống như đeo xiềng xích nhảy múa.

Mặc cho bọn họ có chơi đùa quá trớn như thế nào cũng không sao cả, kết cục đều đã được thiết lập sẵn từ trước.

Diệp Phi cũng hôn anh, đáp lại một chút, giống như vào giây phút này cô cũng có được anh.

Nó giống như một đêm với sấm sét lớn và những hạt mưa nhỏ, mưa lớn nhỏ giọt, những giọt mưa rơi xuống trên mặt biển, dày đặc, mặt biển nổi lên sóng lớn, hoặc giống như con thuyền vượt qua sóng biển mãnh liệt, thuyền lắc lư xóc nảy như mưa rền gió dữ.

Lê Tiện Nam luôn phải gọi cô lại khi cô sắp lạc đường, hai chữ Phi Phi, nặng trĩu, hơi khàn khàn, khiến cho trái tim cô đập thành thịch thật mạnh.

Cô nhìn anh qua một lớp sương mù, lòng bàn tay nắm tay anh thật chặt.

Lê Tiện Nam lạnh lẽo, chỉ có khi ở cùng cô mới có thêm một chút hơi ấm và dịu dàng, là bởi vì mình đặc biệt sao? Diệp Phi không dám suy nghĩ sâu về những vấn đề này.

Diệp Phi bọc chần, nằm sấp trong lòng ngực anh.

Lê Tiện Nam lặng im một hồi, duỗi tay sờ sờ mái tóc cô, nỗi buồn bức kia cũng không tìm thấy được đáp án, anh giải thích, giống như là trấn an chính mình, “Anh không thích em đi đột ngột như vậy.

”

“Đột ngột chỗ nào chú, hôm nay mới hai mươi, còn có gần mười ngày nữa đó.

” Giọng nói của Diệp cũng rầu rĩ.

Lê Tiện Nam tay vòng qua, ôm lấy cô, lặng im vài giây nhớ lại, hỏi cô có đau không.

Diệp Phi ôm lấy tay cắn vào, nhúu mày nói, “Anh nói xem!”

Cuối cùng Lê Tiệm Nam cũng bật cười.

Diệp Phi ngồi dậy từ bên cạnh anh, học theo dáng vẻ lần trước khi cô đến đón anh về, ôm mặt anh hôn một lúc, cuối cùng cắn lên môi anh.

“Ah.....” Lê Tiệm Nam hít vào một hơi.

Diệp Phi cúi đầu nhìn anh, ầm ức mà nói một chữ, “Đau.

”

Lê Tiệm Nam muốn lên bật đèn, Diệp Phi lại đánh vào tay anh, nói không được.

“Vậy nếu không thì anh gọi một bác sĩ nữ cho em?”

“Không đến nỗi đó,” Diệp Phi dứt khoát ôm anh, “Lê Tiệm Nam, anh ôm em một lúc đi.

”

Lê Tiệm Nam nghe theo cô, nói được.

Dù sao thì nơi này cũng không phải là Tây Giao, không có phòng ngủ rộng rãi như ở Tây Giao, gió nơi này ầm ập và thoải mái, phòng ngủ cũng chỉ khoảng hai mươi mét vuông.

Trên cửa sổ sát đất được che bằng một tấm rèm cửa màu be, trong phòng không bật đèn, trong phòng không bật đèn, bên cạnh hồ nước nóng bên ngoài một vài cái đèn nhỏ, là đèn trang trí.

Trong phòng rất tối, hơi thở không tản đi đều.

Diệp Phi nằm sấp trên người anh, Lê Tiệm Nam nắm lấy tay cô, như là đang nói đùa với cô, “Nếu không thì em dẫn anh về cùng là được, anh sợ em trở về một chuyến rồi quên mất anh luôn thì biết làm sao bây giờ?”

“Em cũng chỉ trở về ăn một bữa cơm, còn chưa đến nửa ngày nữa,

làm sao lại quên anh được.

”

“Lỡ như em bị giam lại ở đó thì sao?” Lê Tiệp Nam nói như thể là nó thật sự xảy ra.

“..... Lê Tiệp Nam, đây là thế kỷ 21, xã hội pháp quyền, hơn nữa, em còn chưa tốt nghiệp, giữ em ở đó để làm gì.

”

“Vậy thì hai chúng ta đặt ra một ám hiệu?”

“Ám hiệu gì?”

“Nếu như một ngày nào đó em không về được, đặt ra một ám hiệu, anh sẽ đi đón em.

”

“Lê Tiệp Nam,” Diệp Phi ngẩng đầu nhìn anh từ trong lòng anh, trong đêm tối, những đường nét của Lê Duật Nam hết sức rõ ràng, anh cũng cúi đầu liếc mắt nhìn cô một cái, mỉm cười với cô, như thể không có chuyện gì xảy ra cả.

Lê Tiệp Nam là một người rất lạnh lùng, ở chỗ cô, anh có nhiệt độ, cũng có một số khoảnh khắc ngây thơ, cũng có một chút tàn nhẫn ở đó.

Diệp Phi luôn có thể chậm rãi phát hiện ra một số điều không giống với anh.

“Nói đi.

”

“Anh thật sự rất ấu trĩ, còn đặt ra ám hiệu.

” Diệp Phi lại cúi đầu, gối lên bờ vai của anh.

“Đặt ra một ám hiệu, để anh nghĩ xem — — anh nói, Phi Phi, e có anh

thiên vị, em nói, điện thoại của Phi Phi sẽ luôn luôn bật trong hai mươi tư tiếng.

” Lê Tiện Nam chậm rãi nói.

“Còn không bằng anh nói đèn ở Tây Giao vẫn luôn sáng lên đâu.

”

“Cũng được.

”

“..... Lê Tiện Nam, anh thật sự rất ấu trĩ nha!” Diệp Phi suy nghĩ kỹ một chút, đã là năm 2013, cô hai mươi hai tuổi, anh ba mươi hai tuổi, làm sao còn có thể nằm ở bên cạnh nhau rồi đặt ra ám hiệu.

Lê Tiện Nam bật cười, còn vươn tay về phía cô, “Móc ngoéo tay đi.

”

“Không cần.

”

“Nhanh lên.

” Lê Tiện Nam cũng mặc kệ, kéo tay cô, móc lấy một ngón tay cô, “Nói rồi cứ quyết định như vậy đi.

”

Ngữ điệu của anh còn rất đứng đắn, Diệp Phi ngửa đầu lên nhìn anh, Lê Tiện Nam cũng cụp mắt nhìn cô, ngón tay của hai người móc vào nhau, anh buông tay cô ra, ngược lại mười ngón tay đan vào nhau.

Có một bài hát như thế này — —

Yêu đương cùng anh ấy như là đang chạy trốn trên một chuyến xe,
Nhưng dù có chật chội đến đâu con cũng không buông ra,
Cầu nguyện rằng sẽ không có trở ngại gì trên con đường này,
Tình yêu cùng anh lại được kéo dài thêm vài kilomet nữa,

Cầu xin ông trời hãy làm người tốt trong mười phút thôi.

Ban cho con nụ hôn của anh ấy, như là đang thương hại cho kẻ tội đồ này.

Diệp Phi ôm lấy anh, hôn anh ở trong bóng đêm nặng nề.

Lê Tiệp Nam đáp lại cô, anh vu.ốt ve khuôn mặt cô, nói, “Về sau sẽ không.

”

“Sẽ không gì?” Nàng đầu óc dường như che một tầng hư vô sương mù.

“Sẽ không làm em đau,” Lê Tiệp Nam nắm lấy tay cô và nói, “Đau lòng là thật.

”

Đau lòng là thật.

Diệp Phi lẳng lẳng nhìn anh, Lê Tiệp Nam cười hỏi cô nhìn cái gì, Diệp Phi lắc đầu.

Lê Tiệp Nam ôm cô thật chặt, trong phòng chỉ có một chút ánh sáng nhẹ bên cạnh hồ nước nóng ở trong sân.

Căn phòng tối tăm, một đêm ấm áp, nhịp đập của trái tim cô càng không kiểm soát được nữa.

Có lẽ tất cả đều vì căn phòng này quá ấm áp.

Mặc dù không phải là nhà, nhưng làm cho trong đầu cô lần đầu tiên xuất hiện cảm giác về nhà.

——

Yêu đương cùng anh ấy như là đang chạy trốn trên một chuyến xe,

Nhưng dù có chật chội đến đâu con cũng không buông ra,
Cầu nguyện rằng sẽ không có trở ngại gì trên con đường này,
Tình yêu cùng anh lại được kéo dài thêm vài kilomet nữa,
Cầu xin ông trời hãy làm người tốt trong mười phút thôi.

Ban cho con nụ hôn của anh ấy, như là đang thương hại cho tên tội nhân này.

Là lời bài hát của Dương Thiên Kiêu trong “Lời cầu nguyện của thiếu nữ”.

.

Chương 28: 28: Một Nụ Hôn Đã Đánh Cắp Một Trái Tim

Trước khi Diệp Phi trở về, bảy tám ngày này đều coi như là vui vẻ, ngâm mình ở trong khách sạn suối nước nóng này nghỉ ngơi cùng Lê Tiện Nam, ăn rồi ngủ, dùng máy chiếu của khách sạn xem mấy bộ phim cũ, quá cũng coi như là thoải mái.

Có đôi khi gặp phải Triệu Tây Chính, Triệu Tây Chính sẽ lôi kéo Diệp Phi chơi game, những người khác cũng không xấu, thậm chí tâm tư cũng hơi tinh tế, không dùng trò chơi để phân định thắng thua rõ ràng, cuối cùng đối thủ chết rồi sống lại, winner vẫn là Diệp Phi.

Diệp Phi bất đắc dĩ, nói anh ta đừng đối xử đặc biệt như thế này.

Trên bàn từng chai rượu được mở ra, ánh sáng tối tăm, Lê Tiện Nam đang nói chuyện điện thoại, Triệu Tây Chính vô tội nói, làm sao được chứ, nói xong, không biết là anh ta uống say hay là nói giỡn, ổng ẹo nói, “Nói không chừng sau này tôi còn phải gọi cô là chị dâu nữa đó, về sau nhớ đối xử với tôi tốt một chút, ở bên cạnh anh Nam thì nói lời hay ý đẹp về tôi, tôi không phải là người có bản lĩnh lớn gì.”

Đột nhiên Diệp Phi hơi ngẩn người ra, Triệu Tây Chính lại cười cười, bụng cho cô một ly nước, dùng hai tay dâng lên.

Diệp Phi cảm thấy quá khoa trương, không thể không nể mặt mũi anh ta, chỉ có thể nhận lấy.

Kỳ thật bao lì xì ngày đó, cô cũng đã mở ra xem qua, mấy tờ tiền có số liên tiếp nhau, tạo thành con số 888 may mắn, ở phương bắc này, bao lì xì đều là cho số nguyên, mấy trăm hoặc là mấy ngàn, chỉ có tập tục ở chỗ cô mới là cho đó là con số may mắn, Triệu Tây Chính có tâm.

Mà những thứ này, hoàn toàn đều là bởi vì cô đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam, dù có sai toàn bộ cũng thành đúng, cũng đúng là bởi vì đi theo bên cạnh anh, nên cô có thể có được vô số ưu đãi và trường

hợp đặc biệt.

Thật giống như ngày đó thuận miệng nói một câu xoài không ngọt lắm, ngày hôm sau xoài mà khách sạn lại đưa vào đã thay đổi sang một chủng loại khác, ngọt giống như mật vậy.

Đầu óc con người rất dễ dàng bị làm cho mù mị khi ở trong sự đối đãi đặc biệt như vậy, Diệp Phi lại vô cùng bình tĩnh.

Triệu Tây Chính đã lại trò chơi cùng với những người khác, trong phòng khách có ba bốn người đàn ông, lần này gọi tới hai cô gái, đều là gương mặt ở trên các tin tức giải trí nào đó, tiểu hoa gì đó, Diệp Phi cũng không biết quá nhiều.

Những người này sống ở trong những tòa nhà cao tầng, ở trên đỉnh cao nhất của thành phố lớn tắc đất tắc vàng này, từ nhỏ chính là cầm y ngọc thực (*), tựa như Triệu Tây Chính, mấy ngày trước Tề Minh Viễn nói, nếu không phải ba anh ta quyên góp một tòa nhà, anh ta cũng thông thể tốt nghiệp được.

(*) Cầm y ngọc thực nguyên gốc là “锦衣玉食”: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc.

Chỉ cuộc sống giàu sang.

(hvdic.thivien.net)

Trường Triệu Tây Chính học vẫn là một trường danh giá có thứ hạng rất cao trên thế giới.

Người giống như bọn họ, nếu không phải là vì Lê Tiệp Nam, sẽ không có bất kỳ điều gì liên quan đến cô.

Diệp Phi cúi đầu ăn xoài, ngày đó, lúc khách sạn đưa tới còn cố ý nói, là xoài Ruby nhập khẩu, có lớp vỏ màu đỏ, nằm trong đĩa đựng trái cây màu trắng, ngày đó Diệp Phi còn cảm thấy kỳ quái, cắt quả xoài ra đưa cho Lê Tiệp Nam nói thật ngọt, sao quả xoài này lại có màu đỏ?

Người quản lý lập tức giải thích, nói đây là nhập khẩu, sản lượng rất ít, vô cùng quý giá, đối với yêu cầu về độ ngọt cũng có.

Cô kiểm tra giá cả, ăn hai quả là có thể tính bằng tiền lương một năm.

Nho cũng là loại nho mẫu đơn đưa đến riêng cho cô, ngày đó Diệp

Phi không muốn ăn gì, quản lý tiếp tục nói, còn có cherry 4J (*) và dâu tây vừa mới được đưa tới, cô Diệp có muốn ăn cái gì cũng có thể có.

(*) Cherry 4J: là chỉ kích cỡ của quả cherry.

Đây thật sự là ưu đãi đặc biệt.

Mà ngoài sự đặc biệt này ra, vẫn còn có Lê Tiện Nam, anh đối với cô không hề có một điểm mấu chốt nào, dường như thật sự xem cô như là bạn gái để cưng chiều.

Cho dù là vậy, trong mối quan hệ này, bọn họ chưa từng định tính là “bạn trai bạn gái” gì.

Ngày đó Diệp Phi dựa vào hồ tắm nước nóng, sau đó là một đĩa trái cây đầy do khách sạn đưa tới.

Lê Tiện Nam ngồi ở trên ghế bên bờ gọi điện thoại, đều là nói chuyện một cách khách sáo, nguyên nhân cũng là vì sắp đến tết.

Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam, lúc hoàng hôn mặt trời lặn, anh cũng chỉ mặc một cái áo ngủ, chân gác ở trên bàn lùn, trên mặt không có gì biểu cảm gì nghe bên kia nói chuyện.

Lê Tiện Nam nhận thấy được ánh mắt của Diệp Phi, ngược mắt lên nhìn về phía cô, Diệp Phi xoay người bám vào đá cuội trên vách tường, dùng nĩa xiên một quả dâu tây ăn, vẻ mặt của Lê Tiện Nam vừa rồi còn lạnh lùng, đột nhiên cười rộ lên, còn làm ra động tác hôn gió với cô, Diệp Phi cắn dâu tây sừng sốt, Lê Tiện Nam vừa nói chuyện công việc, vừa cười với cô.

Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, quay người đi ăn dâu tây.

Lê Tiện Nam cúp điện thoại, anh cúi người về phía trước, Diệp Phi bùng đĩa chăm chú ăn dâu tây, Lê Tiện Nam tiến đến gần, “Lần này có ngọt không?”

“Ngọt.” Diệp Phi mơ hồ không nói rõ.

Lê Tiện Nam nhéo cằm cô hôn lên, trong tay Diệp Phi đang bùng đĩa không đẩy anh ra được.

Lê Tiện Nam vẫn chưa thỏa mãn, “Làm sao vậy nhỉ, không ngọt bằng Phi Phi của chúng ta.”

“.....” Diệp Phi ôm đĩa dịch sang bên kia.

Lê Tiện Nam cười cô, không lâu sau anh cũng xuống nước, Diệp Phi uyển chuyển nhắc nhở anh, “Đừng phá hỏng bầu không khí tốt đẹp.”

“Như thế nào gọi là đừng phá hỏng?” Lê Tiện Nam ôm lấy cô từ trước người, “Cái này không phải nên gọi là càng tốt đẹp hơn sao.” Diệp Phi ở trong nước lùì không thể lùì, ngồi ở trên bậc thang bậc thang trong hồ nước nóng, Lê Tiện Nam ở trước người cô chống tay lên thành hồ ở phía sau, giam cầm cô ở trong ngực.

Nước hồ rất nóng, làm cho làn da của Diệp Phi sáng lên một màu đỏ hồng khỏe khoắn, mái tóc dài lúc này cũng được vắn lên, có vài sợi sợi tóc bị hơi nước làm ướt, buông xuống trên vai.

Diệp Phi không dám nhìn anh, tầm mắt cụp xuống, không nhìn anh. Lê Tiện Nam đặt đĩa đựng trái cây trong tay cô lên trên bờ, Diệp Phi luôn cảm thấy dường như là điềm báo chuyện gì đó sắp xảy ra, lùì người ra phía sau, Lê Tiện Nam không nói lời nào, cô miên man suy nghĩ, rốt cuộc cũng chịu liếc mắt nhìn anh một cái.

Anh nói Triệu Tây Chính có một chút máu lai, cho nên trời sinh những đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, nhưng cô lại cảm thấy Lê Tiện Nam càng đẹp hơn Triệu Tây Chính nhiều, Diệp Phi lại nghĩ, chắc là bởi vì anh không hề biết tự thiên vị bản thân mình một chút nào.

Tựa như kia một câu trong bộ phim kia — —

Thình thoảng tôi thích là khi tôi nhìn về phía một nơi khác, đôi mắt của em rơi vào tôi.

“Nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ anh như thế này có phải gọi là kim ốc tàng kiều hay không.”

(*) “Kim ốc tàng kiều” nguyên gốc là “金屋藏娇” dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Lê Tiện Nam cười, “Tưởng bỏ, người đẹp là anh, không phải lúc đi đón em còn không cho anh đỗ xe ở cổng trường e sao, để anh đi cửa sau ở chỗ cây ngô đồng.”

Diệp Phi cãi không lại anh, đổi sang đề tài khác, “Mùng một Tết em sẽ trở về, đến lúc đó anh đến đón em là được, em mua vé máy bay……”

Cũng không biết là bởi vì đề tài này hay là như thế nào, Lê Tiện Nam duỗi tay ra, móc lấy dây đeo vào ngực cô ấy và kéo mạnh.

“Lê Tiện Nam!”

“Em cứ nói tiếp đi.”

Anh chặn cô ở bên thành hồ, thành hồ cũng bị nước nóng hun đến nóng bỏng.

Đó gần như là một nồi canh có mùi ngải cứu, hơi nóng lượn lờ.

Diệp Phi lại bị Lê Tiện Nam bế ra, cơ thể bị ngâm trong hồ nước nóng bỏng, đột nhiên bước từ trong nước ra, làn da còn nóng, không khí lạnh lẽo lập tức bao trùm lấy.

“Rõ ràng là anh đã hứa với em.....” Cũng may trong phòng máy có hệ thống sưởi rất đầy đủ, Diệp Phi khóc không ra nước mắt.

Lê Tiện Nam nắm lấy cằm cô, lúc tiến đến gần, giọng nói trầm thấp, đôi mắt nhìn cô, hỏi cô một cách mơ hồ, “Hứa với em quá nhiều, em nói cái nào?”

“.....”

“Để anh suy nghĩ lại, là mấy ngày hôm trước đồng ý với em, về sau sẽ không làm em đau nữa?” Lê Tiện Nam ái muội hôn lên sườn mặt cô, “Phi Phi, bảy ngày trước đã hứa với em, còn đau à?”

“..... Lê Tiện Nam!” Diệp Phi cong gối đá anh, mắt cá chân lại bị anh nắm lấy kéo qua.

Lê Tiện Nam ngồi ở trên sofa, ôm cô lại đây, áo choàng tắm dài lỏng lẻo, mái tóc của anh có hơi dài, bị hồ nước nóng ướt nhẹ, bị anh vuốt một cái, đường nét trên cả khuôn mặt vô cùng rõ nét, ánh mắt thờ ơ cất giấu vài tia ái muội, anh nhếch môi cười, yết hầu trượt lên xuống.

Bàn tay vẫn còn ẩm ướt ôm lấy eo cô, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, những sự lười biếng cùng với nét dịu dàng mê người làm cho khuôn mặt cô nóng lên, làn da trần trụi trong không khí cũng đang nóng rực lên.

Diệp Phi cũng không kháng cự, chỉ là có đôi khi cũng không phân biệt rõ được, là quá tham luyến cái ôm của anh hay là lưu luyến quý trọng nụ hôn đó.

Nhưng Lê Tiện Nam cũng có thói quen của anh, anh đúng là thật sự dịu dàng, nhưng luôn thích cô nhìn rõ khuôn mặt anh vào thời điểm cô hoàn toàn không còn sức lực, đó giống như là nơi mà sự tỉnh táo và trầm luân giao nhau, Diệp Phi gọi tên của anh một cách khó khăn. Lê Tiện Nam.

Nó càng như là một loại chiếm hữu sâu sắc, giống như sự ăn khớp hoàn hảo của bánh răng, các vòng quay rất chắc chắn.

Anh nhìn cô trầm luân, lại muốn cô giữ lại một phần tình táo. Thẳng đến lúc tám giờ tối, điện thoại Diệp Phi vẫn luôn đặt ở trên bàn trà rung lên.

Lê Tiệp Nam lấy đến cho cô, Diệp Phi mệt mỏi, vừa mới chớp mắt.

Anh nhìn dãy số điện thoại kia, quen mắt, trực tiếp ấn nghe máy.

“Phi Phi, em có rảnh đến đây một chuyến không, chị đã thuê được một tòa nhà văn phòng, đợi lát nữa chị gửi vị trí cho em!” Giọng nói của Triệu Tây Mi từ bên kia truyền tới, có hơi vui mừng, Triệu Tây Mi là người sinh ra và lớn lên ở Yến Kinh, lúc vui vẻ thì sẽ nói đặc giọng Yến Kinh.

“Được.” Lê Tiệp Nam đáp một tiếng.

Diệp Phi nằm trong lòng ah nghe thấy anh nói chuyện, lại mở mắt ra hỏi anh, “Cái gì được?”

Quả nhiên là Triệu Tây Mi ở đầu bên kia điện thoại ngẩn người, “Lê Tiệp Nam?”

“Ừm,” Lê Tiệp Nam cũng không giấu diếm, “Gửi tới đi, anh sẽ không nói lại với anh trai em.”

Triệu Tây Mi “bộp” một tiếng cúp điện thoại.

Lê Tiệp Nam khẽ cười, Diệp Phi tỉnh dậy, cầm lấy điện thoại thoại trong tay anh xem, thấy là số điện thoại của Triệu Tây Mi.

“Yên tâm, anh sẽ không nói lại với anh trai cô ấy,” Lê Tiệp Nam vuốt mái tóc dài của cô ra sau, cúi xuống nhìn cô, “Anh không phải là người cùng hội với Phi Phi của chúng ta sao.”

Diệp Phi đánh lên tay anh, gửi tin nhắn trên Wechat cho Triệu Tây Mi, Triệu Tây Mi cũng thần nhiên, chủ yếu là vì Lê Tiệp Nam đã giấu giúp cô ấy cũng không phải chỉ mới một hai lần, vì thế trực tiếp gửi địa chỉ đến điện thoại của Diệp Phi.

Ánh mắt của Lê Tiệp Nam nhìn lướt qua đã thấy được vị trí, ở trong vành đai thứ hai.

Ở lại khu nghỉ dưỡng này cũng đã mấy ngày, Lê Tiệp Nam cũng sợ cô ở mãi thành chán, nói đúng lúc, hôm nay trở về Tây Giao nghỉ ngơi, qua hai ngày nữa sẽ đưa cô nhóc không có lương tâm này ra sân bay.

Diệp Phi xốc lại tinh thần, “Anh đưa người nào không có lương tâm.....?”

Lê Tiện Nam chặn cô lại ở bên hông xe, thắt lưng dựa vào cửa xe, anh búng lên trán cô một cái, “Ngoại trừ em ra thì còn có ai nữa.”

“Anh mới không có lương tâm.” Diệp Phi mắng một câu.

Lê Tiện Nam cười, giúp cô mở cửa xe ra.

Lê Tiện Nam lái xe, trên xe anh rất yên tĩnh, Diệp Phi cảm thấy mình sẽ ngủ thiếp đi, trêu chọc một chút, tìm bài hát nghe, nhưng trên xe Lê Tiện Nam không có, liền đưa điện thoại đưa cho cô, bảo cô tự tìm rồi kết nối với bluetooth.

Điện thoại là một thứ riêng tư, dường như Lê Tiện Nam cũng không hề đề phòng cô.

Nhưng trong điện thoại của anh cũng quá sạch sẽ, Diệp Phi tải một ứng dụng cho anh, bài hát tên là Những nụ hôn ở khắp nơi của Dương Thiên Kiều.

Với chất giọng mượt mà tự nhiên, nửa đầu bài hát là tiếng Quảng Đông.

Diệp Phi lại thích thú dựa vừa lưng ghế phụ.

Lê Tiện Nam trở thành tài xế độc quyền của cô, nói chuyện lúc rảnh rỗi với cô, hỏi cô ở chỗ Triệu Tây Mi như thế nào.

Diệp Phi nói không tồi, “Em cảm thấy khá tốt, thấy những bài viết đó cũng có hiệu quả.”

Lê Tiện Nam hỏi cô, “Có ý định làm nghề phụ không?”

“Em còn có thể có cái gì nghề phụ gì đây, không có ý tưởng gì.” Diệp Phi nói, bên ngoài cửa sổ là bóng đêm mênh mông, đường lớn rộng mở từ khu nghỉ dưỡng ra ngoài, cô nói, “Chỉ có ý định mua một căn nhà nhỏ.”

“Sau này mức độ để mua được nhà ở Yến Kinh sẽ càng ngày càng nghiêm khắc, em tiết kiệm đủ rồi thì đến xem một chút.”

Với năng lực của Lê Tiện Nam, đừng nói là mua cho cô một căn nhà, ngay cả mua cho cô một tòa nhà cũng không phải là việc khó khăn gì, nhưng Diệp Phi không muốn, cô chưa từng muốn một thứ gì, mua một căn nhà, có một căn nhà ở nơi này, dường như là động lực và ước mơ duy nhất của cô.

Anh nhúng tay vào, giống như là mọi chuyện giữa bọn họ sẽ thay đổi theo một hướng đi khác.

Lê Tiện Nam cũng không muốn hướng đi của bọn họ bị thay đổi.

“Biết rồi,” nói đến chuyện này, Diệp Phi lại hơi buồn chán, “Nhưng em

cũng không thấy có chỗ nào tốt.”

“Xem trong vành đai số hai.”

“Nhưng mà giá nhà ở vành đai số hai rất cao, sao có thể được.”

“Phi Phi, thế sự vô thường, nhìn chuẩn rồi thì nhanh chóng xuống tay ngay, ở nơi YẾN KINH này, về sau chính sách chỉ có càng khắc nghiệt hơn, lỡ như có thể nhất được gì đó thì sao.” Lê Tiệp Nam lại khôi phục lại dáng nhẹ dịu dàng đối xử với cô như bình thường, “Đón Tết xong trở về thì đi xem thử một chút, ở chỗ Triệu Tây Mi, đừng quá khách sáo, Hàn Dịch là người có bản lĩnh có thể tiếp tục trong ngành này.”

Không giống như đám ruồi nhặng không đầu, tiền lương Triệu Tây Mi và Hàn Dịch trả cho cô tương đối cao, lúc ấy Diệp Phi sợ là bọn họ nể mặt mũi Lê Tiệp Nam, kết quả lúc đó Triệu Tây Mi đưa màn hình máy tính cho cô xem, đều là lợi nhuận trước mắt của Hàn Dịch, lúc ấy phần mềm hạch hiện một số thử nghiệm nội bộ, hơn nữa Triệu Tây Mi lần đầu bắt đầu thử trên một số nền tảng để tiêu hao lưu lượng truy cập, hiệu quả cũng không tệ.

Cái từ internet này, tràn đầy ẩn số, có người phát lên nhanh sau một đêm, nhưng cũng có người lỗ sạch vốn.

Nhưng cũng giống như Lê Tiệp Nam nói, rủi ro cao, lợi nhuận cao.

Khi đó Triệu Tây Mi nói, cô ấy không tin vào internet, nhưng cô ấy tin tưởng Hàn Dịch.

Lúc ấy ở một phương diện nào đó, Diệp Phi chưa tiếp xúc sâu với nhiều thứ nên cũng không tin tưởng, nhưng cô tin tưởng Lê Tiệp Nam.

Hai người quen nhau vào mùa đông năm 2013, bước vào năm 2014, đó là một năm hoàn toàn mới, cũng là giai đoạn mới trong cuộc đời Diệp Phi.

Là Lê Tiệp Nam tự tay dẫn cô theo bước vào một thế giới khác, cô cũng tiếp xúc với rất nhiều thứ mới mẻ, Diệp Phi không tìm ra được nguyên nhân căn bản khiến mình mê mẩn anh.

Anh đang âm thầm dạy cô suy nghĩ rộng hơn, dạy cô đưa ra lựa chọn tốt hơn, giống như một bàn tay vô hình, dẫn cô chạy về phía trước, mà những thiên vị và yêu thương kia, lại đan xen vào mỗi

ngày cô ở bên cạnh anh.

Luôn có một vài người thành công khi tiếp nhận phỏng vấn để cảm ơn thì họ sẽ nói là mình đã gặp được quý nhân.

Lúc mới quen biết Diệp Phi còn chưa suy nghĩ được nhiều như vậy, chỉ là sau đó cô càng cảm thấy có rất nhiều chuyện giống như hiệu ứng bướm bướm.

Con bướm vỗ cánh trong rừng mưa nhiệt đới, rồi đã gây ra cơn lốc xoáy ở Mỹ chỉ vài tuần sau đó.

Lê Tiệp Nam đối với cô, là lần đầu tiên cô rung động, là trong lúc cô trầm luân hay tỉnh táo thì vẫn luôn nhìn thấy rõ sự dịu dàng đó, cô may mắn gặp được anh, anh dùng kinh nghiệm cuộc sống của anh lớn hơn cô mười năm, giúp cô đưa ra rất nhiều lựa chọn, cổ vũ cô đi về phía trước.

Anh là quý nhân trên con đường đời của cô, cũng vừa vặn là người mà cô rung động.

Tiếng nhạc ở trên xe đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, đúng lúc đang hát lên đến chỗ cao trào.

Một nụ hôn lập tức làm điên đảo chúng sinh, một nụ hôn trộm đi được một trái tim ngay lập tức.

Trong khoảng thời gian đèn đỏ, Diệp Phi quay đầu muốn nói chuyện với anh.

Cuối cùng xe cũng chạy về đến nội thành, đèn đỏ kéo dài.

Lê Tiệp Nam nghiêng người hôn cô giữa khoảng thời gian chờ đèn đỏ, trên người cô còn có mùi ngải cứu thoang thoang.

“Muốn nói gì?” Lê Tiệp Nam cười hỏi cô.

Diệp Phi đã sớm bối rối vì nụ hôn bất ngờ mà quên mất lời mình muốn nói.

“Anh hôn em làm gì.” Diệp Phi kỳ quái hỏi anh.

Lê Tiệp Nam xoay người, tay đặt ở trên tay lái nói, “Bài hát này của em khiến người ta tâm viên ý mã (*).”

(*) Tâm viên ý mã nguyên gốc là “心猿意馬”: là một cụm từ ý nghĩa tượng trưng và ẩn dụ trong triết lý của Phật giáo, Đạo giáo và Nho giáo của trường phái Tống Nho chỉ về tâm trí bất định, thường biến của nội tâm con người, nghĩa là tâm trí con người ta thường xao động và dễ mất kiểm soát, tâm ý của chúng sinh cũng thường luôn hướng về ngoại cảnh, từ đó để đề ra sự tu luyện tĩnh tâm.

(vi.wikipedia.org)

Đã không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Một nụ hôn đã đánh cắp một trái tim.

Anh hôn xong, lại vô cớ mỉm cười.

Chương 29: 29: Một Đời Bình An Vắng Em Không Vui

Đã là hai mươi tám rồi, còn một ngày nữa là đêm giao thừa, vẫn có một vài khu thương mại rất náo nhiệt, có rất nhiều nhà cao tầng vẫn còn sáng đèn, chắc là có người còn đang tăng ca.

Lê Tiện Nam lái xe qua đi, ngược lại vị trí của chỗ đó cũng không tồi, anh vừa nhìn đã biết ngay ời này giá cao, chắc là Triệu Tây Mi thuê.

Tòa văn phòng này dựa gần một năm cạnh một trung tâm thương mại mua sắm, phía trên là tòa nhà chung cư ở phía sau.

Loại tòa nhà này thật ra có hơi lộn xộn, có khách sạn kiểu chung cư, cũng cất giấu rất nhiều phòng làm việc của công ty nhỏ, sẽ có rất nhiều doanh nghiệp tụ tập lại như măng mọc sau mưa, Triệu Tây Mi thuê ở đây, một là đi lại tiện tiện, thứ hai đương nhiên là Hàn Dịch quá trạch (*), tòa văn phòng này phía dưới có ngay vài quán ăn, ít nhất là anh ta cũng sẽ không chết đói.

(*) Quá trạch: ý chỉ một người chỉ thích ở trong nhà, không muốn đi đâu.

Lê Tiện Nam và Diệp Phi đi thang máy lên, lúc dừng tầng đó đi ra ngoài, còn tưởng rằng là vào khách sạn nào đó, trên cửa gỗ màu nâu đậm có dán số phòng, tìm qua, Triệu Tây Mi thuê một căn phòng lớn.

Bốn phía đều là tường trắng, trống trải không chịu nổi.

Mấy cửa phòng xung quanh đều được dán bảng tên, cái gì mà công

ty công trình và một công ty du lịch.

Cuối cùng Triệu Tây Mi cũng nhìn thấy Diệp Phi, Lê Tiện Nam không đi vào theo.

Anh dứt hai tay vào trong túi áo khoác, nói với Diệp Phi, “Anh ở bên này chờ em, đi đi.

”

“Được.

”

Diệp Phi gật đầu, gõ cửa, Triệu Tây Mi mở cửa trong vòng một giây, cô ấy thò đầu ra nhìn, nhìn thấy Lê Tiện Nam đứng ở cuối hành lang, cô ấy mở cửa ra cho Diệp Phi đi vào.

“Lê Tiện Nam đưa em đến đây à? Mấy ngày nay hai người vẫn luôn ở bên nhau?” Hôm nay Triệu Tây Mi mặc một cái quần yếm denim, bên ngoài khoác một cái áo, lại biến thành một thiếu nữ trẻ trung năng động.

Hôm nay cô ấy cũng không trang điểm, những đường nét trên khuôn mặt rất thuần khiết, có loại cảm giác mạnh mẽ của con gái Yên Kinh.

Lúc Triệu Tây Mi trang điểm luôn có loại cảm giác con gái giả thực nữ ngây thơ, những đường nét vốn có của cô ấy rất đẹp, mặc dù là chỉ son môi đỏ và kẻ mắt thôi cũng xinh đẹp động lòng người.

“Đúng vậy, chị đã thuê chỗ này à?” Diệp Phi gật đầu, tầm mắt quét qua một vòng ở trong phòng, hơn năm mươi mét vuông, có mấy cửa sổ sát đất, nhìn thông thoáng.

Trong phòng chỉ có mấy cái ghế, thật sự cảm giác như nhà chỉ có bốn bức tường.

“Đúng vậy, vừa mới thuê hôm nay, dự định biến nơi này thành phòng

làm việc, đến lúc đó tìm một người bạn học thiết kế nội thất của chị, chia nơi này thành mấy phòng,” Triệu Tây Mi kéo ghế qua cho cô ngồi, khoa tay múa chân trong phòng, “Năng lực của Hàn Dịch là ở đây, nhưng khả năng giao tiếp với người khác của anh ấy có vấn đề, sau khi phần mềm được đưa ra thị trường chắc chắn anh ấy không tự mình làm được, vẫn phải tìm một vài lập trình viên, chị muốn kéo mấy người anh em của anh ấy lại đây.....”

Lúc Triệu Tây Mi nói những lời này, trong mắt là có một chút chờ mong, đó giống như là một cô gái nhỏ đang lên kế hoạch cho tương lai.

Bỏ đi thân phận của Triệu Tây Mi, rốt cuộc thì cô ấy cũng chỉ là một cô gái nhỏ.

Cô cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày, mình và Triệu Tây Mi ngồi ở trong một căn phòng trống, nghe cô ấy nói một vài chuyện gì đó dường như rất xa.

“Nhưng Phi Phi này, em có bạn bè nào không? Chờ đến sau khi phần mềm bắt đầu lên sàn, nhóm nghiên cứu chắc chắn sẽ làm một số tuyên truyền và quảng bá, chị sợ một mình em không chịu nổi, chỉ có chị và em cùng làm.

”

“Có, nhưng mà phải hỏi một chút.

” Triệu Tây Mi vừa nói như vậy, người đầu tiên Diệp Phi nghĩ tới là Tiết Như Ý, hai cô đều cùng chuyên ngành, Tiết Như Ý cũng rất rảnh rỗi.

“Vậy thì chị yên tâm rồi,” Triệu Tây Mi ngẩng mặt lên mỉm cười nói, “Chị cũng có thể viết cùng với mọi người, nhưng gần đây chị có hơi bận rộn, vừa mới ký một quyển sách mới, chỉ có thể để cho mọi người trấn cửa ải.

”

Triệu Tây Mi nói với cô một lúc về công suất hàng ngày và hiệu quả quảng bá hiện tại, Diệp Phi luôn cảm thấy, lúc Triệu Tây Mi nói những điều này, dường như cô ấy có thể nhìn thấy nhiều tiềm năng to lớn ở trong mắt mình.

“Phi Phi, em đi xuống dưới lầu mua giúp chị ly cà phê lên đây đi, chị thu dọn lại nơi này một chút.

”

“Muốn uống cái gì?”

“Caramel macchiato.

”

“Được.

”

Diệp Phi mở cửa ra, nói với Lê Tiện Nam một tiếng.

Chờ Diệp Phi đi xuống lầu, Lê Tiện Nam đi tới cửa, biết Triệu Tây Mi cố ý đẩy Diệp Phi đi chỗ khác.

Cửa không đóng, Lê Tiện Nam đẩy cửa đi vào, Triệu Tây Mi ngồi ở ghế trên, anh đảo mắt kiểm tra một vòng, sờ hộp thuốc ở trong túi, cầm một điều đưa cho Triệu Tây Mi.

“Vì cậu ta làm những chuyện này có đáng không?” Lê Tiện Nam kéo ghế qua ngồi xuống, Triệu Tây Mi lại giơ tay ra, Lê Tiện Nam đưa cho cô ấy một điều thuốc lá, Triệu Tây Mi cắn điều thuốc, anh nói, “Tết năm nay còn đến chỗ cậu ta?”

“Ừm,” Triệu Tây Mi nói, “Anh ấy không có người thân.

”

“Có kế hoạch gì?”

Lê Tiện Nam lại đứng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn xuống, tầng này không tính là cao, một căn phòng trên tầng sáu, nhìn xuống

dưới, nhìn thấy Diệp Phi đi từ trong tòa nhà ra tới, đi đến cửa hàng Starbucks đối diện mua cà phê.

Cô quần khăn quàng cổ chạy chậm, mái tóc dài bị gió thổi bay.

Lê Tiện Nam nhìn bóng lưng cô, hình như còn có thể nhớ tới đôi mắt kia, đôi mắt cô giống như còn biết nói, là một đôi mắt hạnh, sạch sẽ sáng ngời, lúc cười lộ lên cong cong, là sự nhanh nhẹn và một chút đáng yêu vốn có ở tuổi này.

Có một vài cảm giác, sẽ gây nghiện, giống như có cô ở bên cạnh, luôn có thể làm cho anh an tâm hơn một chút, có một vài người giống như trời sinh đã đồng nghĩa với rung động và tình yêu, xuất hiện ở trong cuộc đời của anh như vậy, càng như là một người lái đò dẫn anh rời khỏi cuộc sống nhạt nhẽo của.

Kế hoạch gì đây?

Triệu Tây Mi cũng đứng lên, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Lê Tiện Nam đang nhìn Diệp Phi ở dưới lầu, Triệu Tây Mi là đang nhìn bóng đêm.

“Kế hoạch giúp anh ấy phát triển đi, anh ấy thật sự có thực lực, em cũng chỉ là làm hết khả năng cho phép giúp anh ấy, em không muốn nhìn anh ấy làm một người bình thường, Hàn Dịch xứng đáng, Hàn Dịch cũng nên tỏa sáng ở trong lĩnh vực của anh ấy.

”

Triệu Tây Mi kẹp điếu thuốc hít một hơi, thở ra khói, cuối cùng bĩu môi nói, “Lê Tiện Nam, thuốc này của anh sao còn khó hút hơn cả của anh trai em vậy, thứ gì đây, sao lại có vị đắng như vậy.

”

“Có cho em hút đã không tệ rồi, sao lại nhiều như vậy chứ.

” Lê Tiện Nam liếc cô ấy một cái, đều lớn lên cùng nhau, tuổi của Triệu Tây Mi cũng còn nhỏ.

“Này, sao em lại không thấy anh nói chuyện với Phi Phi như vậy, anh có lá gan này sao, anh biết anh như thế này gọi là gì không?” Triệu Tây Mi trợn mắt.

“Cái gì?”

“Tiêu chuẩn kép.

”

“.....” Lê Tiện Nam mặc kệ cô ấy, “Hàn Dịch kêu gọi đầu tư sao rồi?” Nói đến đây Triệu Tây Mi lại lo lắng, Hàn Dịch căn bản không phải là người có thể giao tiếp với người khác, người này không quá hiểu cách nói chuyện, lúc dùng khuôn mặt lạnh lùng nhìn người khác, không hiểu sao lại luôn mang đến cho người ta một loại ảo giác kiêu căng, còn bảo anh đi kêu gọi đầu tư, giống như là người khác nợ tiền anh vậy.

Lê Tiện Nam vừa thấy Triệu Tây Mi không nói lời nào, cũng đã đoán được đại khái.

Ah cầm hộp thuốc lá, lấy một điếu thuốc ra gõ gõ vào trên cửa sổ, là muốn hút, nhưng cầm điếu thuốc ở trong tay, rốt cuộc cũng không châm lửa.

“Anh có thể đầu tư cho cậu ta.

” Lê Tiện Nam nhét điếu thuốc vào lại trong hộp thuốc lá, nhìn Diệp Phi đi từ trong cửa hàng cà phê đối diện ra, trong tay cầm hai ly cà phê.

Triệu Tây Mi kinh ngạc nhìn anh, “Anh có lòng tốt như vậy sao?”

Lê Tiện Nam thả hộp thuốc vào túi, “Anh không có lòng tốt như vậy, em đã quên rồi sao? Nghề cũ của anh còn không phải là đầu tư sao, anh đánh giá cao Hàn Dịch, anh cũng coi trọng sự phát triển của cậu

ta, anh nhận ra được đây là một khối vàng, nhưng quả thật là anh không có lòng tốt như vậy, anh đầu tư, cũng không phải là nể mặt mũi em, anh không thiếu một hạng mục này của cậu ta.

”

Triệu Tây Mi chờ anh nói tiếp.

Lê Tiện Nam không nhìn cô ấy, tìm bóng dáng Diệp Phi, nói, “Là cô ấy muốn ở lại Yến Kinh, cô ấy có tài hoa, có ý tưởng, anh cũng có một chút tình cảm với cô ấy, anh muốn nhìn cô ấy đi lên cao, cho dù sau này không có anh ở bên cạnh cô ấy, chính bản thân cô ấy cũng ở chỗ cao, cô ấy cũng phải có thêm một vài cơ hội, anh đầu tư cho Hàn Dịch, là lót đường cho cô ấy, em cũng nên phân rõ cái gì là chủ yếu và thứ yếu.

”

Bình thường Lê Tiện Nam không nói nhiều lắm, anh tiếp xúc với giới này, Triệu Tây Mi xa xa không thể đụng đến một thứ nào bên cạnh, có bối cảnh Lê gia ở đó, hạng mục Lê Tiện Nam đầu tư đều là một vài cái chắc chắn có rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao, nước chảy qua chảy lại rồi cũng sẽ chảy về cùng một giếng.

Có Lê Tiện Nam đầu tư, đó không chỉ là đầu tư, mà còn giống như mở một con đường.

Mọi con đường lớn đều dẫn đến La Mã, nhưng cũng có người sinh ra đã ở La Mã.

Không thể không nói, Lê Tiện Nam chính là La Mã.

“Lê Tiện Nam, anh đây không phải làm là làm chuyện thừa sao, biết rõ không thể mà vẫn làm.

”

Triệu Tây Mi cũng lặng im một lúc, phun ra một vòng khói, đáng tiếc

kỹ thuật của cô ấy không tốt, vòng khói lắc lư một chút rồi lập tức vỡ vụn.

“Biết rõ là không thể mà vẫn làm, là thành ý của anh dành cho cô ấy.

”

Triệu Tây Mi nghe thấy vậy, khẽ cười một tiếng, Lê Tiện Nam hỏi cô ấy cười cái gì.

Tư thế của Triệu Tây Mi phóng khoáng gõ gõ điệu thuốc, tàn thuốc trắng như tuyết rơi xuống trên sàn nhà, cô ấy cười một cách thoải mái, “Khó được có thể nhìn thấy anh ngã vào, có trò hay để xem.

”

Lê Tiện Nam liếc cô ấy một cái, không trả lời.

“Muốn đầu tư bao nhiêu, gửi cho Kha Kỳ, dự án của cậu anh đầu tư,” Lê Tiện Nam phui phui trên người, “Về sau hút thuốc thì cách xa anh một chút.

”

“Sao nào, anh đã hút gần tám năm rồi còn quản em?” Triệu Tây Mi cười nhạo một tiếng, “Cẩn thận em cáo trạng anh với Phi Phi.

”

Lê Tiện Nam mặc kệ cô ấy, mở cửa đi ra ngoài.

Triệu Tây Mi ghé vào trên cửa sổ hút thuốc, thuốc của Lê Tiện Nam khó hút, có vị đắng.

Trước kia cô ấy cảm thấy, kiểu người như Lê Tiện Nam sẽ không bao giờ có sự chân thành.

Anh trời sinh có một khuôn mặt lạnh lùng, trước kia cảm thấy ánh mắt kia của Hàn Dịch đã khiến cho người khác rất muốn rút lui khi muốn nói chuyện với anh, nhưng Lê Tiện Nam lại càng hơn thế nữa,

lúc anh không cười, trong mắt chính là lạnh lùng mà thờ ơ.

Lúc Lê Tiện Nam cười rộ lên, đáy mắt cũng lạnh lẽo, quả thật là anh lễ phép khách khí, đối với ai cũng có thể nói vài câu khách sáo, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bên cạnh anh cũng không có người nào.

Mà nhận thức của cô ấy về Lê Tiện Nam đã bị đóng băng, là bởi vì mẹ anh qua đời, chỉ là chuyện này chưa từng có tin tức nào truyền ra, sau đó lại luôn nghe thấy Triệu Tây Chính nói đến Lê Tiện Nam, ngữ điệu đều là hăm dọa và bội phục, nói trong nhóm người bọn họ, người có thủ đoạn nhất vẫn là Lê Tiện Nam, tầm nhìn đầu tư của anh cũng độc ác, chọn một trong những thứ nguy hiểm nhất, cuối cùng thu về lợi nhuận gấp mấy chục nghìn lần.

Chuyện này Triệu Tây Mi đã từng nghe nói qua — —

Đại khái chính là lúc Lê Tiện Nam đầu tư bất động sản, cố tình chọn một khu chung cư cũ rất dột nát, bởi vì nhà ở trong khu chung cư cũ nát, xung quanh không quá thuận lợi, có rất nhiều chủ nhân đã nhà với giá thấp, Lê Tiện Nam mua được với giá thấp, hai năm sau bên kia được cải tạo lại, đột nhiên cũng bị phân thành khu vực trường học, giá nhà tăng vọt lên mấy chục lần.

Người như vậy, vừa nhìn đã biết chính là người tàn nhẫn quyết đoán.

Bên ngoài truyền đến tiếng thang máy mở cửa, Triệu Tây Mi nhìn ra ngoài, đúng lúc Diệp Phi vừa bước từ trong thang máy ra, cô đưa một ly cho Lê Tiện Nam, “Mua cái này cho anh, em thấy là món mới, anh nếm thử đi, không bỏ đường.

”

Lê Tiện Nam nhận lấy, xem cái tên kia chính là đồ uống của mấy cô gái nhỏ.

“Anh không uống thì em uống, tốt bụng nể thử trước cho anh, cái này gọi là chia sẻ, có hiểu không,” Diệp Phi lấy lại từ trong tay anh, “Đây là ly cuối cùng ở trong cửa hàng.

”

Lê Tiệp Nam cười, lại đưa tay ra đòi, Diệp Phi không cho anh, còn tức giận.

“Được rồi được rồi, anh sai, anh nể thử.

” Lê Tiệp Nam đi dỗ dành cô, Diệp Phi không thèm để ý tới anh, Lê Tiệp Nam kéo cô về lại, Diệp Phi bưng ly cà phê một cách cẩn thận.

Lê Tiệp Nam đưa tay ra cướp lấy từ trong tay cô, một tay khác ôm lấy eo cô kéo đến, cúi đầu lập tức hôn lên, Diệp Phi cắn anh, Lê Tiệp Nam cười hôn lên trán cô, “Em là cún con à, cún con vong ân phụ nghĩa.

”

“Anh mới là cún con vong ân phụ nghĩa.

” Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, đẩy anh ra quay lại đưa cà phê cho Triệu Tây Mi.

Triệu Tây Mi đã nhìn thấy trước, hai bước nhẹ nhàng trở về, giả vờ không nhìn thấy.

Trước kia cảm thấy Lê Tiệp Nam và cái từ “yêu” này hoàn toàn không hợp nhau, mà yêu là một loại bản năng, chỉ là anh chưa bao giờ gặp được người đánh thức bản năng của anh.

Trên thế giới mỗi một linh hồn đều giống như đang tự do trên thế gian, tìm kiếm nửa kia phù hợp nhất, có một vài người tiếp xúc với nhau sau đó vỡ vụn, chấp vá tiếp tục du dương, có một vài người tự do nửa đời mới gặp được.

Diệp Phi và Lê Tận Nam là người của hai thế giới, nhưng Triệu Tây Mi cũng cảm thấy, hai người bọn họ ở bên nhau, giống như hai linh hồn phù hợp tìm được bến đỗ trong đêm vậy.

Lê Tận Nam cũng là có một chút ảm áp, nhưng như vậy cũng không phải là người nào cũng có thể nhìn thấy được.

Anh xa xôi như ánh trăng, nhưng lại liền kề với trái tim Diệp Phi.

— — Nhưng mỗi người đều không phải Diệp Phi của anh.

Cũng không ai là Diệp Phi của anh.

Lúc Diệp Phi và Lê Tận Nam trở về, Lê Tận Nam kéo tay cô, Diệp Phi uống một ngụm cà phê nếm thử, nói sản phẩm mới này uống rất ngon, đáng tiếc là giới hạn theo mùa.

Lê Tận Nam cười cười, nói thủ đoạn marketing.

Cái từ giới hạn theo mùa này, thật đúng là một từ có hơi buồn.

Lê Tận Nam cho rằng cô vì chuyện này nên không vui, thuận miệng nói, “Có gì đâu mà buồn, ở nơi này của anh không có giới hạn theo mùa, em muốn cái gì, sao anh cũng hái xuống cho em.

”

“Phù phiếm..... Có phải anh hút thuốc không?” Diệp Phi không nói gì, lúc bước vào thang máy với anh, tiến lại gần anh ngửi ngửi, ngửi thấy được một chút trên người anh.

Có mùi thuốc lá thoang thoảng.

“Không thích?” Lê Tận Nam cúi đầu liếc cô một cái, “Về sau không hút, có được không?”

“..... Cũng không phải không thích,” Diệp Phi nói, “Là lúc anh già họ

khan, Lê Tiện Nam, uống ít nước đá, hút ít thuốc, sống lâu trăm tuổi.

”

Lê Tiện Nam nghiêng đầu nhìn cô, Diệp Phi đang ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt trứng ngỗng thuần khiết, hơi nhú mày nhìn anh, giống như đang trách cứ anh không chăm chú lắng nghe.

“Phi Phi.

” Lê Tiện Nam giật giật, thang máy này rất nhỏ, trên tường còn dán quảng cáo, bóng dáng bọn họ bị quảng cáo cắt ngang, Lê Tiện Nam nhìn cô, ôm cô vào trong lòng mình.

Diệp Phi ngửa đầu nhìn anh, những đường nét trên mặt Lê Tiện Nam lạnh lùng và cứng rắn, đôi mắt thâm thúy.

Lúc anh cười, Diệp Phi cảm thấy rất giống tuyết tan chảy, trong suốt thấy đáy, những thâm tình và tình ý đó, luôn có thể khiến cho cô không có sức chống cự đắm chìm vào đó.

“Nói.....” Diệp Phi bất giác lùi lại phía sau một chút, nhưng cũng không còn đường lui.

“Sống lâu trăm tuổi quá xa, đổi từ khác đi,” Tầm mắt Lê Tiện Nam dừng ở môi cô, anh nhéo nhéo mặt cô, ngón cái cọ vào môi cô, “Một đời bình an, vắng em không vui.

”

Chương 30: 30: Một Chút Vui Vẻ

Vé máy bay của Diệp Phi là vài sáng ngày ngày cuối cùng của năm, từ Yến Kinh đến Quảng Đông, phải bay hơn ba tiếng đồng hồ.

Chuyến bay lúc một giờ, đến nơi là bốn giờ chiều, cũng có nghĩa là Diệp Phi phải dậy sớm hơn một chút để chạy đến sân bay.

Cô cũng đã đặt vé để bay về, vốn dĩ là muốn trở về ngay đêm hôm đó, không chịu nổi những phong tục mà Phùng Nghi nói đầu năm, vì thế lại cãi nhau qua điện thoại, Diệp Phi không muốn để ý đến bà ấy, Lê Tiện Nam còn làm trò khiến cô phát cáu, dỗi dành nói trở về muộn hơn một chút thì cứ thế thôi, anh cũng không tức giận.

Diệp Phi muốn nói không phải.

Ở cái tỉnh xa lạ kia, ngoại trừ Phùng Nghi ra, ngay cả một người thân cũng không có, cô không thể làm quen hết được tất cả những người trong đại gia đình đó, hơn nữa phép tắc còn rất nhiều, cô cũng không hiểu những phép tắc đó lắm.

Ngày đó, sau khi Diệp Phi và Lê Tiện Nam trở về từ chỗ Triệu Tây Mi thì lập tức chuẩn bị đi ngủ sớm một chút, tắm rửa xong đi xuống lầu, có lẽ là mấy ngày nay Lê Tiện Nam không nhìn thấy mấy con cá của anh, ngồi ở dưới gốc cây hải đường trong sân bưng một cái đĩa sứ rải thức ăn cho cá.

Một đoàn cá Koi lớn chen chúc kéo đến ùn ùn.

Diệp Phi ở phòng khách nhìn anh, vừa rồi trên đường phố còn có

hàng ngàn ngọn đèn của vạm nhà, trên đường lớn cũng treo đèn lồng màu đỏ, mấy trung tâm mua sắm đang giao đồ tết, có rất nhiều tranh chữ được treo lên.

Mà ở nơi Tây Giao này — — cũng chính là bất động sản tới trang trí ở trên đường, nhưng dù sao thì Tây Giao cũng không có nhiều hộ gia đình, những thứ trang trí này có vẻ càng thêm quanh quẽ hơn.

Lúc Diệp Phi ở lại khu nghỉ dưỡng cùng với anh, còn sợ anh lại đây một mình sẽ cảm thấy nhàm chán, mua một chút hạt dưa và hạt dẻ cười linh tinh, ít nhất cũng có vẻ có điểm ăn tết hương vị.

Mặc dù cũng biết, có thể Lê Tiệp Nam cũng sẽ không ở Tây Giao một mình, có có khả năng anh sẽ ở cùng với mấy người Triệu Tây Chính.

Diệp Phi mặc choàng áo tắm dài đi ra, đứng ở cửa ló đầu ra, hỏi anh, “Bên ngoài có lạnh không?”

Lê Tiệp Nam đặt đĩa sứ lên trên bàn, đứng dậy đi vào.

Những con cá Koi đó búng búng ở trong nước bắn ra bọt nước tung tóe.

Lê Tiệp Nam nắm tay cô đi vào, nói với cô, “Ngày mai anh sẽ không tiễn em, bảo Kha Kỳ đưa em đi.

”

“Không nữa à?” Diệp Phi cười hỏi anh.

Chỉ đến đón cô, chứ không đưa cô đi.

Lê Tiệp Nam suy nghĩ, không hiểu sao lại cảm thấy rất buồn bực.

“Phi Phi, nói ít đi vài câu.

”

“Vậy có phải là ngày mai anh muốn đi đánh bài với Triệu Tây Chính không?”

“Không đánh cũng được, làm thêm vài giờ, xem lại một vài thứ.

”

“..... Đã lâu rồi em cũng không thấy công việc của anh quá bận rộn.

”

“Công việc không phải là lúc nào cũng sẽ bận rộn, không phải là còn phải ở cùng với Phi Phi của chúng ta sao,” Lê Tiệp Nam đẩy cô về phòng, “Đi ngủ đi, anh đi tắm rửa.

”

Diệp Phi “Ồ” một tiếng, nhân lúc anh đi vào phòng thay đồ, cô lặng lẽ đẩy cửa ra.

Lê Tiệp Nam đang cởi áo sơ mi, chỉ nhìn thấy bóng lưng, lưng của người đàn ông rộng lớn gợi cảm, lưng quần tây phác họa ra vòng eo thon chắc, anh nhìn thấy Diệp Phi ở ngoài cửa qua gương toàn thân ở trước mặt.

“Lê Tiệp Nam, em nói trước với anh,” Diệp Phi chỉ thò đầu vào, cũng không ngờ mình đi vào sẽ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, cô mím môi, cười cười nói với anh, “Năm mới vui vẻ.

”

Lê Tiệp Nam xách áo choàng tắm dài, anh mắt nhìn Diệp Phi ở trong gương, “Còn muốn tiếp tục xem không?”

“.....” Diệp Phi đóng cửa lại rồi bỏ đi.

Lê Tiệp Nam cười cười.

Hơn tám giờ sáng Diệp Phi đã tỉnh dậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua, Lê Tiệp Nam vẫn còn đang ngủ, đêm qua Diệp Phi ngủ sớm, nhưng cảm giác Lê Tiệp Nam ngủ không ngon giấc lắm, tỉnh hai lần, cô theo bản năng hỏi anh làm sao vậy, Lê Tiệp Nam nói không có gì,

bảo cô tiếp tục ngủ.

Diệp Phi có anh ở bên cạnh lúc ngủ rất an tâm, cho nên nhìn thấy Lê Tiệp Nam ở bên cạnh còn đang ngủ, Diệp Phi không đành lòng đánh thức anh.

Cô nhìn đồng hồ, tám giờ ba mươi phút sáng.

Động tác của Diệp Phi nhẹ nhàng hơn, thay quần áo, cũng không có hành lý gì để lấy, cô trở về phòng ngủ, Lê Tiệp Nam còn duy trì dáng ngủ vừa rồi.

Diệp Phi khom lưng ở mép giường nhìn anh, bỗng dưng nhớ tới dường như thật lâu trước kia, Lê Tiệp Nam nói với cô, đừng nói ta biệt với anh.

Cô tiến đến gần, khẽ hôn lên khóe môi anh một cái.

“Em sẽ trở về sớm một chút.

”

Ngày hôm qua Lê Tiệp Nam đã gọi điện thoại cho Kha Kỳ, hơn bảy giờ sáng Kha Kỳ đã tới đây, chờ sẵn ở ngoài biệt thự Tây Giao.

Diệp Phi đẩy cửa đi ra, đã nhìn thấy xe đậu ở đó, Kha Kỳ mở cửa cho cô, thuận tiện đưa bữa sáng đã đóng gói cho cô.

Diệp Phi có hơi kinh ngạc, bữa sáng được giữ ấm, lúc này vẫn còn nóng.

“Trợ lý Kha, cảm ơn anh.

”

“Là anh Lê dặn dò ngày hôm qua, sợ cô không ăn bữa sáng đã đến sân bay,” Kha Kỳ cười cười, khởi động xe nói, “Anh Lê nói hôm nay

ở Quảng Đông có mưa, cũng đã chuẩn bị ô cho cô, cô nhớ mang theo.

”

Diệp Phi ngồi ở trong xe uống sữa bò ngọt, vừa nhìn, bên cạnh có một cái túi xách mới tinh, bên trong bỏ một cái ô, cô duỗi tay ra sờ soạng một chút, bên trong còn có một cái bao lì xì và một ít kẹo, dùng túi lụa nhỏ để đựng.

Diệp Phi ngồi ở trong xe mở bao lì xì ra.

Bao lì xì Lê Tiện Nam cho cô không lớn, bên trong đặt tờ tiền giấy, 1001.

Một ngàn lẻ một, ngàn dặm chọn một.

Bên trong còn có một tờ giấy ghi chú, nét chữ mạnh mẽ.

Thêm một tuổi, vui vẻ hơn, chỉ mong mỗi năm sẽ được gặp nhau.

Phối hợp với phong bao lì xì có ngụ ý khác, trái tim Diệp Phi đập thình thịch, giống như nhớ tới một khoảnh khắc nào đó, Lê Tiện Nam trời sinh đã sở hữu khuôn mặt tuấn tú, thâm tình trong mắt tựa như biển, nói với cô, Phi Phi, em có anh thiên vị.

Khi đó cô đã nghĩ, ý nghĩa của thiên vị có phải là duy nhất hay không đây?

Những thứ này chắc chắn là Lê Tiện Nam đã chuẩn bị vào đêm qua.

Loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, giống như có một người như vậy, luôn bận rộn ở trong biển người, nhưng ở nơi cô không biết, anh trân trọng từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ của cô theo phương thức riêng của anh.

Khi đó, Diệp Phi ngồi trên xe, hôm nay bầu trời Yến Kinh quang đãng,

thời tiết khô ráo, bầu trời xanh thắm sắc thiên đề lên mấy đám mây trắng.

Cô suy nghĩ, nếu muốn cô định nghĩa tình yêu gì, thì hẳn chính là như thế này.

—

Cho đến trước khi lên máy bay Diệp Phi cũng chưa nhận được tin nhắn của Lê Tiệp Nam, rõ ràng cũng đã là mười hai giờ rồi, Diệp Phi suy đoán có thể là anh đã tỉnh, chắc là đang bận chuyện gì đó, trước khi lên máy bay bay đã chủ động gửi cho anh một tin nhắn, nói mình đã lên máy bay.

Kết quả chỉ một giây sau Lê Tiệp Nam đã trả lời cô bằng một câu: Chuyển đi bình an.

Diệp Phi mỉm cười, càng cảm thấy có thể là người này thật sự không vui lắm.

Nhưng muộn nhất thì chỉ đến mừng hai là cô đã trở về rồi.

Diệp Phi bận rộn ở sân bay một chút, trước đó cô giáo Tiền đã gửi một email cho cô, đại khái chính là kế hoạch đón năm mới của trường học đặc biệt Diệp Phi trầm ngâm vài giây, gọi điện thoại cho cô giáo Tiền, đầu tiên là trò chuyện một chút chúc cô ấy năm mới vui vẻ, lúc đó hẹn một ngày sang năm mới sẽ đến thăm Diệp Đồng.

Cô giáo Tiền nói được, trong trường học có không ít trẻ em đặc biệt không về nhà ăn tết, bệnh viện cũng đã chuẩn bị quà năm mới cho bọn họ.

Diệp Phi đồng ý rồi nói cảm ơn, lúc này loa thông báo ở sân bay đang nhắc nhở lên máy bay, phía trước có người xếp thành hàng dài, Diệp Phi tay không, chỉ xách theo tay túi đi qua.

Hôm nay là giao thừa, sân bay vẫn có rất đông người.

Có một vài người đang vội vàng lên chuyến bay cuối cùng để về nhà, có một vài người khác ở lại sân bay hy vọng có thể nhặt được một tấm vé của người khác làm rơi.

Lê Tiệp Nam thì sao?
Trong đầu Diệp Phi nghĩ tới anh.

Lúc máy bay hạ cánh xuống Quảng Đông vừa lúc là hơn bốn giờ chiều một chút, quả nhiên là bầu trời ở Quảng Đông âm u, mới có một trận mưa, mặt đất đều ẩm ướt.

Diệp Phi tới Quảng Đông không nhiều lắm, kỳ thật cũng chỉ ở chỗ này khoảng hai năm, sau đó là vì thi đại học lại mà trở về nhà dì ở Xuân Tân.

Bản thân cũng là người lớn lên ở thành phố Xuân Tân, là một thành phố nhỏ ở phương bắc, mùa đông đều là khô ráo và lạnh lẽo, mùa đông ở Quảng Đông ẩm ướt, âm u và lạnh, cô cũng không quen sống ở đó lắm.

Xuống máy bay, cuộc gọi của Phùng Nghi lập tức hiện lên, dùng giọng điệu hơi mệt mỏi nói, một lát nữa tài xế trong nhà sẽ đi tiếp cô, hiểu chuyện một chút, phải mua vài thứ tới, không thể trở về tay không được.

Nói xong, gửi sang cho cô một danh sách, tặng vòng ngọc cho ai, tặng bông tai vàng cho ai, một loạt mười mấy người, chuyển cho cô một số tiền.

Diệp Phi không muốn cãi nhau với bà ấy, dựa theo nguyên tắc nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện, ở sân bay có tiệm vàng và cửa hàng ngọc trực tiếp mua đủ hết ở đó rồi mới đi.

Phí Minh Huy khởi nghiệp từ kinh doanh gỗ, xem như là một người

giàu có ở địa phương, cũng coi như là doanh nghiệp gia đình, một đám anh chị đều dựa vào ông ta.

Phí Minh Huy có người vợ cũ, sinh năm người con gái một người con trai, sau đó ly hôn, đương nhiên là Phí Minh Huy muốn con trai, con gái đều thuộc về vợ cũ, nhưng con gái đều gả cho người không tồi, nên quan hệ với Phí Minh Huy cũng khá tốt.

Nguyên nhân ly hôn, đương nhiên là Diệp Phi cũng không hiểu kỳ, chỉ là sau đó lại tái hôn với Phùng Nghi, cô không nghĩ ra được, cho đến khi còn nhỏ có một lần đón tết như thế này, địa phương có một phong tục là thờ cúng chủ nhân, đó là xin thần linh đưa tiễn.

.

Diệp Phi nghe được đại khái — —

Có một năm Phí Minh Huy làm buôn bán thất bại liên tục, ông ta là người vô cùng mê tín, tất cả đều là do mệnh của vợ cũ không tốt, năm đó Phùng Nghi tới Quảng Đông làm thuê, làm kế toán cho một đơn vị, trời xui đất khiến lại quen biết Phí Minh Huy, Phí Minh Huy nói xem bói tướng mạo của Phùng Nghi tốt, có mệnh chiêu tài, nhìn đã biết là có khuôn mặt của phu nhân nhà giàu, bất tự hợp với ông ta nhất.

Diệp Phi cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Mẹ đã có một gia đình mới, Diệp Phi bị kẹp ở trong đó khó có thể nói thêm gì, sau khi lên đại học sau lại nghĩ thoáng qua một chút, Phùng Nghi cực khổ nhiều năm như vậy, có lẽ bà ấy cũng muốn có sống một cuộc sống tốt hơn.

Phí Minh Huy không có học thức gì, ông ta cũng chỉ là con buôn, nhưng cũng bởi vì ông ta mê tín, đối xử với Phùng Nghi xem như không tệ, Phùng Nghi cũng không cần đi làm nữa, mỗi ngày ở nhà chơi mạt chược cùng với mấy phu nhân xung quanh là được.

Nhưng kỳ thật cũng chỉ nhìn bề ngoài, tiền của Phí Minh Huy sẽ không cho bà tiêu.

Lúc Diệp Phi xách theo mấy túi đồ trở về, vô cùng náo nhiệt.

Chỗ Phí Minh Huy sống là một thị trấn, trước kia Diệp Phi cho rằng thị trấn thì sẽ tràn ngập loại kiến trúc vừa cổ xưa vừa cũ kỹ, nhưng nơi này không phải, đều là biệt thự tự xây dựng, vài tầng, thậm chí hàng xóm đều đua đòi xem biệt thự nhà ai xa hoa hơn, nhiều tầng hơn.

Biệt thự của Phí Minh Huy rất xa hoa, biệt thự sáu tầng, kiến trúc theo phong cách châu Âu, trên ngưỡng cửa treo đèn lồng đỏ, trước cửa cao lớn là cây quất chiêu tài và sư tử đá, treo dải ruy băng màu đỏ, trên mặt đất đầy xác pháo, nhìn vô cùng xa hoa.

Vài chiếc xe đỗ ở trước cửa, Diệp Phi suy đoán hẳn là Phí họ hàng của Minh Huy đến đây.

Cô xách theo túi xách xuống xe, tài xế dùng tiếng Quảng Đông địa phương nói với cô, Diệp Phi nghe không hiểu lắm, tài xế đưa tay ra với cô, dùng tiếng Quảng Đông nói, “Cô Diệp, để tôi xách vào giúp cô.

”

Diệp Phi nói xong, lúc bước vào bậc thang, trong đại sảnh đặt một cái bàn bày đồ lễ thật lớn, trên bàn có bày táo, cam và rất nhiều đồ khô, phía trên có bày mấy bức tượng Thần Tài.

Chương 31: 31: Không Còn Lê Tiện Nam Trên Thế Giới Nữa

Đại sảnh của biệt thự lộng lẫy và trống trải, sau khi bước vào mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện, nhưng nói cái gì Diệp Phi cũng không hiểu lắm, cô chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu vài câu tiếng Quảng Đông đơn giản.

Đi vào phòng khách, chính giữa có một cái bàn mặt chược, Diệp Phi liếc mắt một cái đã nhìn thấy Phùng Nghi ngồi ở vị trí đầu.

Bà ấy quả thật là có dáng vẻ của phu nhân, là người xinh đẹp nhất ở trên bàn, tóc được búi lên, mặc một bộ sườn xám dài với phần dưới màu đỏ và những bông hoa lộng lẫy được thêu lên đỏ, trên người khoác một cái áo choàng màu vàng nhạt, ngũ quan của bà xinh đẹp, mặc dù đã gần năm năm mươi tuổi, nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ.

Trước khi nhà Diệp Phi xảy ra chuyện, điều kiện trong nhà vẫn khá tốt, Phùng Nghi cũng sống an nhàn sung sướng nhiều năm, mặc dù hiện tại đã ở tuổi này, cũng rất có khí chất.

Trước kia người nhà Phí Minh Huy nói Phùng Nghi lớn lên giống một cô gái Hồng Kông nào đó, khen vận khí của ông ta tốt.

Những người phụ nữ đang chơi mặt chược cùng với bà, đều là họ hàng nhà Phí Minh Huy.

Nhìn thấy Diệp Phi, không tránh được trò chuyện khách sáo một lúc, Diệp Phi cũng cố gắng mỉm cười bị Phùng Nghi đẩy đi tặng quà mừng năm mới.

Nói chuyện cùng với bảy tám người phụ nữ ngồi trên sô pha trong phòng khách, phần lớn đều là nói chuyện với Phùng Nghi.

Diệp Phi ngồi ở đó, mỉm cười giống như một con ma nơ canh.

Có người hỏi cô, “Phi Phi học đại học tốt như vậy, sau này đã có kế hoạch gì chưa?”

Diệp Phi nói, có thể là sẽ tiếp tục học.

Ngay sau đó lại có người nói, “Một cô gái ở nơi xa như vậy, con gái không cần học nhiều như thế, về sau vẫn phải kết hôn với một người tốt, ở nhà làm một người vợ tốt là được.

Lấy được người tốt.

”

Ở trong mắt bọn họ, nên sinh một vài đứa con, chăm sóc chồng con.

“Cháu nhìn Xu Xu kia, chồng con bé đối xử với con bé thật tốt, mỗi tháng đều cho con bé tiền, ở nhà làm một phu nhân thật tốt.

”

Người được nói đến chính là Phí Xu, đại khái là Phí Minh Huy có bốn người con gái, tuổi tác cũng không chênh lệch với Diệp Phi quá nhiều, đã sinh hai đứa con.

Nếu có người hỏi Diệp Phi vì sao phải chạy đến một nơi xa như vậy để học — — Vậy thì nhất định là bởi vì cô muốn rời khỏi cuộc sống giống như vũng bùn này, để không trở thành người như vậy.

Diệp Phi lấy cớ nói đi ra ngoài ban công ngắm cảnh một chút, kết quả không ngờ Phí Xu lại bế con đứng ở ngoài này.

Con người Phí Xu cũng không tệ lắm, lúc nhìn thấy Diệp Phi thì mỉm cười, hai đứa trẻ, một đứa nằm trong lòng cô ấy, một đứa khác ở v

đang khóc, Phí Xu giải thích, “Trẻ con vẫn luôn thích khóc, để tôi dỗ con bé.

”

Diệp Phi gật đầu, khách sao nói vài câu với cô ấy.

Ban công rất lớn, đứa trẻ đã không khóc nữa, Phí Xu gọi điện thoại ở bên cạnh, tâm trạng hơi thấp thỏm, gọi ba lần bên kia mới nghe máy, Phí Xu nhỏ giọng nói, lúc đến xách theo vài thứ, các bác và cô đều ở đây, phải mua cái gì cái gì, kết quả còn chưa nói hết, bên kia đã cúp máy.

Phí Xu cầm điện thoại, nhìn thoáng qua Diệp Phi, xấu hổ cười cười.

Phí Xu nói, “Bình thường, đàn ông đều không thích những chuyện lật vặt này.

”

Phí Xu trò chuyện với Diệp Phi vài câu, nói lúc nói đến Đại học Yển Kinh, còn rất xúc động nói, “Trước kia tôi cũng rất muốn đi đọc Khoa Trung văn.

”

Nói xong, trong mắt có hơi ảm đạm, Diệp Phi từng nghe nói qua, Phí Xu học một trường sư phạm, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp nghe theo sự sắp xếp của người trong nhà kết hôn, sau đó bắt đầu sinh con, ở nhà làm nội trợ.

Có vẻ như mỗi một cô gái đều bị dạy dỗ phải hiểu chuyện, hiểu chuyện chính là lời khen dành cho các cô.

Khi đó Lê Tiệp Nam nói, hiểu chuyện đối với một đứa trẻ mà nói chính là chuyện bị ai nhất, người lớn làm sao có thể biết được một đứa trẻ vì được khen là “hiểu chuyện” mà làm những chuyện gì.

Cũng trong khoảnh khắc này, Diệp Phi nhớ tới lời anh nói.

Đối với một số người mà nói, kết hôn sinh con là thành công, nhưng đi học, đi làm việc, để có sự nghiệp riêng của mình, đó cũng là thành công.

Trước bữa tối thì phải cúng bái trước, trên bàn có một vài khuôn mặt xa lạ, trẻ con đều bị giao cho một vài người lớn trông chừng.

Phùng Nghi vỗ vỗ cô, nhân lúc cúng bái kéo Diệp Phi đến một căn phòng không có người.

“Vé máy bay của con khi nào trở về?” Phùng Nghi hỏi cô.

“Sáng mừng hai.

”

“Vừa lúc,” Phùng Nghi nói, “Ngày mai con đi gặp một người bạn, ăn cơm, mẹ đã hỏi thăm hết rồi, nhà cậu ta làm ăn buôn bán, khá tốt, là con trai nhà bạn chơi mặt chược của mẹ, đúng lúc nói muốn tìm người có trình độ học vấn cao, con đi gặp một mặt, ăn một bữa cơm.

”

“Mẹ có ý gì?” Diệp Phi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bà.

“Không có ý gì cả, con gái học nhiều như vậy còn không bằng gả cho một người tốt, điều kiện nhà cậu ta rất tốt..... Con chạy đến nơi xa xôi như vậy làm gì, ngay cả một người quen cũng không có.

”

“Trước kia ba con không nói như vậy.

”

Diệp Phi im lặng vài giây, Phùng Nghi trang điểm, mặc bộ sườn xám màu đỏ làm nổi bật, quả nhiên là giống một đóa hoa phú quý.

Phùng Nghi duỗi tay chọc vào đầu cô, “Con muốn chết à, con học nhiều như vậy ở Yến Kinh thì có thể tạo ra được tên tuổi gì? Con thật sự có thể trở thành một bậc thầy văn học nào đó bằng cách đọc văn học?”

“Mẹ, mẹ đây thật sự vui vẻ sao?”

“Vì sao mà mẹ lại không vui?” Phùng Nghi hận rèn sắt không thành thép (*), chọc vào đầu cô không dứt, “Con đừng có cứng đầu với mẹ, có một số việc con làm chỉ là nhất thời cảm thấy sướng khoái, phùng má giả làm người mập, mình không bản lĩnh gì thì ít cậy mạnh đi.

”

(*) Hận rèn sắt không thành thép nguyên gốc “恨铁不成钢”: diễn tả việc không hài lòng với người mà bạn mong đợi nhưng người đó lại không như mong đợi của bạn.

(Baidu)

(*) Phùng má giả làm người mập nguyên gốc “打肿脸充胖子”: ý để chỉ trích những người làm chuyện vượt quá khả năng của mình.

“Con cậy mạnh cái gì chứ?”

“Con ở Yến Kinh làm một lúc mấy công việc? Còn phải trả tiền thuốc men của Diệp Đồng.

”

“Mẹ còn không phải sao? Gả cho Phí Minh Huy, mẹ có bao nhiêu tiền? Mẹ ở nhà làm một phu nhân, nói không chừng ngay cả tiền lương cũng không có.....”

“Bốp — —”

Phùng Nghi duỗi tay ra, cuối cùng cũng không chịu nổi, tát Diệp Phi một cái, lực bà tát cũng không mạnh, Diệp Phi ngây ngẩn cả người.

“Mẹ muốn để con phải chịu khổ sao? Bảo con đi ăn một bữa cơm cùng người ta, là đòi mạng con sao? Diệp Phi, con không tư cách oán trách mẹ, lúc trước ba con xảy ra chuyện, nhà của chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu ngày tháng khổ sở? Sau đó lại đến ba con bị

ung thư, có phải là chúng ta biết rõ đó là ung thư, nhưng vẫn bán nhà đi chữa bệnh cho ông ấy không? Tiêu hết tiền, có cứu được ba con không? Con đặt tay lên ngực tự hỏi đi, mẹ đã trải qua bao nhiêu khổ sở? Con hỏi mẹ kết hôn với Phí Minh Huy có vui vẻ không? Vì sao mẹ lại không vui chứ, rốt cuộc mẹ cũng không cần trải qua những ngày tháng khó khăn đó nữa,” Phùng Nghi nói liền một hơi, cuối cùng nghiêng đầu hít sâu một hơi nói, “Bệnh tự kỷ của Đồng Đồng, cũng có trách nhiệm của con, con đừng cảm thấy mình phải chịu ầm ức.

”

“Năm ấy con chỉ mới mười hai tuổi, trách nhiệm của con?” Diệp Phi đã bình tĩnh lại, cô cảm thấy có một số việc dù có phải cãi nhau cũng nhất định phải nói hết ngay ngày hôm nay, “Năm ấy con mới mười hai tuổi, Đồng Đồng mới bao lớn? Chăm sóc bọn con, không phải là trách nhiệm của mẹ sao? Chỉ bởi vì con hiểu chuyện, cho nên tất cả đều là chuyện hiển nhiên?”

“Con đừng cãi nhau với mẹ, hôm nay chàng trai kia cũng đến nhà ăn cơm, con gặp mặt một lần, chuyện này chú Phí của con cùng biết.

”

Hốc mắt Phùng Nghi ửng đỏ, quay đầu đi lau đôi mắt, lạnh giọng nói, “Không sai, hiện tại mẹ chỉ cảm thấy một người phụ nữ đọc bao nhiêu sách cũng không bằng kết hôn sớm một chút, gả cho một người có tiền, ở nhà làm một bà nội trợ thì sao?”

“Giống như Phí Xu vậy, duỗi tay tìm chồng đòi tiền?”

“Con còn nghĩ tới cuộc sống như thế nào nữa? Con còn muốn như thế nào nữa? Phí Xu vẫn còn giỏi hơn con!”

Phùng Nghi hiếm khi hét lên với cô, bà hít sâu vài lần để bình tĩnh lại, cúng bài bà cũng phải xuất hiện, bà lập tức mở cửa ra bỏ đi.

Diệp Phi đứng ở trong căn phòng trống rỗng, mỗi một đến mức không chịu nổi.

Trước kia ba nói, Phi Phi của chúng ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, ba luôn luôn cổ vũ cô.

Nhưng sau khi ba qua đời, cuối cùng không còn ai cổ vũ cô nữa, tất cả mọi người đều khuyên cô phải chấp nhận số phận, sống theo khuôn phép cả đời này.

Bọn họ hỏi, như vậy không tốt sao?

Không tốt sao?

Tốt, nhưng đó không phải là cuộc sống mà Diệp Phi muốn.

Cô hoài nghi là vấn đề hoàn cảnh, cố gắng học tập để có thể thoát ra khỏi đó.

Lúc cô thi đậu Đại học Yến Kinh không một ai chúc mừng cô, thậm chí tất cả mọi người còn cảm thấy là cô phản nghịch.

Cũng không thể không nói, sau khi thoát khỏi vũng bùn này, cô mới phát hiện ra thế giới cũng không phải hoàn toàn lầy lội như vậy, thế giới này vẫn tốt, vẫn tràn ngập rất nhiều dũng khí và khả năng.

Cho đến nay Diệp Phi vẫn cảm ơn bản thân vì năm ấy đã cố gắng như vậy, thi đậu Đại học Yến Kinh, ở nơi đó, cũng lần đầu tiên được người khác yêu.

Chỉ là sự nhạy cảm được hình thành trong một đứa trẻ từ thời thơ ấu, lấy lòng, hiểu chuyện, đến khi trưởng thành cũng không thể đột nhiên thay đổi được.

Điện thoại của Diệp Phi hơi rung một chút, cô mở ra xem.

Là Lê Tiệp Nam gửi tin nhắn đến.

Nơi đó không phải là Tây Giao, trông giống như là một phòng làm việc, bầu trời Yến Kinh cũng tối, trên cửa sổ thủy tinh sát đất phản chiếu bóng dáng Lê Dục Nam.

Trước mặt anh có một ly cà phê, gửi tin nhắn cho cô, ăn cơm chưa? Mũi Diệp Phi cay cay, nắm chặt điện thoại, nhìn tên của anh hiện thị

là đang nhập văn bản.

Lê Tiệp Nam lại gửi đến một câu: Phi Phi thế này là đã quên mất rồi? Diệp Phi không hề muốn tiếp tục ở lại đây một chút nào.

Cô đi từ trên lầu xuống, con của Phí Xu đang khóc, trong phòng khách vô cùng náo nhiệt, Phí Minh Huy đã trở về, mời thêm một vài người, cả gia đình đều đang cúi đầu.

Đây rõ ràng đều là những người không có quan hệ gì với cô.

Cô đứng ở lầu hai, cảm thấy nhất định là thế giới này đã bị một bức tường thủy tinh vô hình cắt ra, cô bị cô lập với thế giới.

Diệp Phi nghĩ đến Phùng Nghi nói có mời người cô gặp mặt, còn tới nhà ăn cơm, cô thật sự nghĩ tới câu nói của Lê Tiệp Nam, đừng để bị giam giữ ở đó.

Biết rõ chuyện đó là không thể nào, nhưng Diệp Phi vẫn quyết đoán, xách túi rời khỏi biệt thự từ cửa sau.

Cô không muốn gặp chút nào, nghe những người đó sắp xếp cuộc sống của cô cho cô.

Trên đường lớn vắng vẻ, các nhà đều đang chuẩn bị bữa cơm tất niên.

Đêm giao thừa, bắt xe taxi đều phải thêm tiền.

Diệp Phi ngồi trên xe taxi xem vé máy bay, đã không có vé trở về Yến Kinh, sớm nhất cũng phải là vào ngày mai.

Cô tìm một khách sạn, đêm giao thừa, khách sạn đều trống không.

Trớ trêu thay, cô bắt đầu hối hận vì sao mình lại chạy đến Quảng

Đông.

Nếu không đến, nói không chừng còn có thể đón giao thừa cùng Lê Tiện Nam.

Diệp Phi đi thẳng ra ngoài, không để ý trả lời tin nhắn của Lê Tiện Nam, một lát sau anh gọi điện thoại tới.

“Phi Phi, đang bận gì thế?” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, “Nhắn tin cũng không trả lời, đã quên mất anh rồi sao?”
“Không có.

” Diệp Phi nghe được giọng nói của anh, đôi mắt cũng chưa xót, thật sự muốn nói với anh là mình đang lưu lạc ở khách sạn, nhưng lời nói đến bên miệng, không hiểu sao vẫn không thể nói ra được.

Xe taxi đang chạy, tài xế dùng tiếng Quảng Đông nói một câu,
“Khách sạn ở ngay phía trước, cô có thể tự mình đi qua đó chứ? Tôi còn phải trở về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

”

Diệp Phi vội vàng đưa tay che micro lại, nói được, sau đó mở cửa ra bước xuống xe.

Lê Tiện Nam lặng im một giây, hỏi cô đang ở đâu.

Diệp Phi gượng cười, nói không có gì, đi đón người.

Lê Tiện Nam không nói gì.

Diệp Phi đứng ở trên đường lớn nói, “Lê Tiện Nam, anh nhớ phải ăn cơm đó, hôm nay không được uống đá nữa.

”

Lê Tiện Nam vẫn không nói gì, Diệp Phi cho rằng anh đang bận, xách túi đứng ở trên đường lớn không có một bóng người, lại nhỏ giọng

nói, “Anh bận việc trước đi, em cũng đi ăn cơm.

”

Nói xong, không đợi Lê Tiễn Nam lại mở miệng, liền treo điện thoại.

Trên đường lớn thật sự rất trống rỗng, mấy quán ăn bên cạnh bốc khói nghi ngút, có người tụ tập ăn uống bên ngoài, mọi người đứng lên cạ ly.

Trời vừa mới mưa, mặt đất ẩm ướt.

Vừa lạnh, vừa ướt.

Diệp Phi chậm rãi ngồi xổm trên đường lớn, vô cớ rất muốn khóc.

Khóc vì điều gì, cô thật sự không biết.

Chỉ là càng vào thời khắc này, càng cảm thấy mình lẻ loi một mình.

Thành phố xa lạ, không có người thân.

Giống như năm đầu tiên ở Yến Kinh, một mình cô ở trong ký túc xá, cả tòa nhà không có ai, cô lại sợ tối, vì thế đến thư viện, nhưng bởi vì đến tết, thư viện cũng không mở cửa hai mươi tư giờ nữa, người quản lý nói, chúng tôi phải tan tầm, nhanh trở về ăn tết đi.

Diệp Phi đi từ trong thư viện ra, đi đến một cửa hàng thức ăn nhanh.

May mắn thay, chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh như vậy luôn mở cửa hai mươi tư giờ, cô gọi một ly nước uống, lên lầu hai ngồi.

Cửa hàng không có một bóng người, chỉ có một anh chàng đang ăn cơm xem điện thoại.

Cửa hàng cố tình phát bài hát mừng năm mới vui vẻ.

Không còn khoảnh khắc như thế này nữa.

Diệp Phi cẩn thận ngẫm lại, bắt đầu từ mười ba tuổi, cô chưa từng đón năm mới nữa.

Diệp Phi ngồi xổm trên mặt đất, lặng lẽ khóc một lúc, mới chậm rãi đứng lên, cô đi đến khách sạn đăng ký ở, tắm cũng không tắm, nằm ở trên giường.

Quá yên tĩnh.

Diệp Phi nhắm mắt lại, cố nén khổ sở, cô lục lọi trong túi xách, mới chậm chạp nhớ tới — —

Lúc mình ra ngoài quá gấp gáp, nút tai cũng không mang theo.

Cái túi này, vẫn là Lê Tiệp Nam chuẩn bị cho cô.

Diệp Phi duỗi tay sờ sờ theo bản năng, trong túi lưng của túi xách, có một cái hộp nhỏ, Diệp Phi lấy ra, phát hiện đó là ba đôi nút tai hoàn toàn mới.

Bên trong còn tờ giấy nhớ: Đã quên rồi? Chuẩn bị cho em.

Không thấy còn đỡ, nhìn thấy tờ giấy này, nước mắt Diệp Phi không nhịn được chảy xuống, dường như càng vào thời khắc như vậy, cô lại càng thêm nhớ Lê Tiệp Nam hơn.

Anh chưa bao giờ thể hiện tình cảm của anh, nhưng lòng tốt anh dành cho cô, kín không một kẽ hở.

Thậm chí cô còn không biết anh làm những chuyện này khi nào làm.

Ví dụ như kia bao lì xì, ví dụ như nút bịt tai này, ví dụ như vì xem dự báo thời tiết chuẩn bị ô cho cô.

Đàn ông đều không thèm quan tâm đến những việc nhỏ này sao? Diệp Phi cũng cảm thấy vấn đề này không có đáp án, nếu như đàn ông đều quan tâm, như vậy chỉ có thể nói là cô không phải là người để anh ta tình nguyện quan tâm.

Nếu nói đàn ông thật sự đều không thèm quan tâm, nhưng Lê Tiệp Nam lại quan tâm, Lê Tiệp Nam làm tất cả mọi chuyện.

Thế giới này cũng không còn Lê Tiệp Nam nữa.

Không còn có một Lê Tiệp Nam đối xử tốt với cô.

Diệp Phi nắm chặt nút bịt tai, lần này nút tai giảm tiếng ồn cũng không thể làm cho cô bình tĩnh lại.

Ở bên cạnh Lê Tiệp Nam, cô lập tức sẽ cảm thấy rất an tâm.

Cũng chỉ trong một vài ngày ngắn ngủi này, làm cho cô ngay cả thói quen mang theo nút bịt tai mọi lúc, mọi nơi đều quên mất.

Diệp Phi ngây người rất lâu, điện thoại ném bên gối lại rung lên một lần nữa.

Chương 32: Phi Phi Nói Có Thể Thì Là Có Thể

Mất ngủ thực sự rất đau đớn, nhất là sau khi mất ngủ phụ thuộc vào nút bịt tai.

Mặc dù nút bịt tai ngăn cách tất cả mọi âm thanh, người giống như sống trong chân không, nhưng sự yên tĩnh như thế này càng giống một thế giới nhạt nhòa và lạnh lẽo hơn, tất cả những đau đớn đều sẽ xuất hiện lặp đi lặp lại ở trong đầu cô rồi phóng đại tra tấn đầu của cô. Diệp Phi không biết vì sao mình lại khóc, có rất nhiều thứ đều đồng loạt xâm nhập, thế giới nhạt nhòa kia bị hắt mực lên, nhuộm thành một vết bẩn lớn.

Cách rất lâu Diệp Phi mới cảm giác được điện thoại đang rung, cô lặng lẽ vùi vào trên giường khóc một lúc rất lâu, hốc mắt đau nhức, sờ tới, nhìn thấy dãy số hiện lên trên màn hình, cô có cảm giác không chân thật lắm.

Trên điện thoại hiển thị có ba cuộc gọi nhớ của Lê Tiện Nam.

Lê Tiện Nam hầu như sẽ không liên tục gọi cho cô mấy lần như vậy. Rốt cuộc Diệp Phi cũng tỉnh táo, nghe điện thoại, giọng nói còn bị khàn khàn sau khi khóc, “Alo.”

Lê Tiện Nam ở bên kia có hơi yên tĩnh, chắc chắn là anh nghe ra là cô đã khóc trong giọng nói của cô.

Anh cầm điện thoại, tiếng hít thở vững vàng từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, Diệp Phi ngồi trên giường trong của phòng một khách sạn nhỏ, nước mắt đã ngừng rơi.

“Khóc cái gì, anh còn có thể không cần em được nữa sao.” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, “Anh đến Quảng Đông nhận lỗi, được không?”

Diệp Phi ngây ngốc, rất lâu sau cũng không kịp phản ứng lại,

“Anh..... Anh đến Quảng Đông làm gì?”

“Đi công tác thăm người thân.” Hình như là Lê Tiệp Nam đang ngồi ở trong xe, bên kia mớ hồ nghe thấy được một vài âm thanh, giống như là xe đang chạy, anh cười nói, “Nào, gửi vị trí cho anh.”

“Anh thật sự..... Thật sao?” Diệp Phi ấp a ấp úng, một lúc lâu sau mới nói ra được một câu cũng không hoàn chỉnh.

“Anh đã từng lừa em lúc nào chưa,” Lê Tiệp Nam nói, “Ở khách sạn đúng không? Trả lại phòng đi, anh đã ra khỏi sân bay rồi, gửi địa chỉ cho anh, anh đến đón em.”

Vốn dĩ là Diệp Phi đã không khóc nữa, nhưng nghe thấy một câu “Anh đến đón em” của anh, không ngăn được nước mắt rơi, đột nhiên nắm chặt điện thoại khóc lớn, trong mắt cô như thể có sợi dây bị cắt đứt, có làm như thế nào cũng không ngừng khóc được.

Giống như một người đàn ông một mình bung dù đã đi rất lâu dưới trong cơn mưa lớn, đột nhiên gặp gỡ một người khác, người này không chỉ che mưa chắn gió giúp cô, mà còn đưa cô về căn phòng ấm áp, hỏi cô có lạnh hay không, hỏi cô có đói bụng không, nói với cô không sao cả, sau này cô sẽ không bị mắc mưa nữa.

Diệp Phi nắm chặt điện thoại khóc rất lâu, mới nghẹn ngào nói ra mấy chữ, Lê Tiệp Nam nghe thấy cô khóc, nói được, một lát nữa sẽ đến.

Lê Tiệp Nam không cúp điện thoại, Diệp Phi nói với anh đã gửi địa chỉ rồi, nắm điện thoại, nghe thấy tiếng hít thở của anh, có rất nhiều mảnh vỡ ký ức trở về.

Mất ngủ cũng sẽ không đột nhiên khôi phục, lúc đó vừa đến Tây Giao, ban đêm tỉnh lại vài lần, Lê Tiệp Nam luôn có thể tỉnh dậy trong vài phút, sẵn sàng hỏi cô có muốn nút bịt tai hay không.

Lúc đó rõ ràng ban đêm tỉnh dậy anh luôn thích uống nước đá, Diệp Phi nói buổi tối uống nước đá như vậy không tốt cho dạ dày, Lê Tiệp Nam cười nói, được rồi, không uống nước đá nữa ôm em đi ngủ.

Khi đó cô cho rằng thật sự chỉ là ám chỉ mập mờ, nhưng lại không phải như vậy, cũng chính những chi tiết không thể nào đếm hết này, làm cho Diệp Phi chợt phát hiện ra, mình đối với anh đã không chỉ dừng lại ở tham luyến.

Diệp Phi rất khó nghĩ đến, rõ ràng nút bịt tai chỉ là thói quen của cô, sau đó lại thành trở thành khởi đầu của Lê Tiệp Nam, cô rất khó tưởng tượng vào rạng sáng anh tự mình đi đến cửa hàng tiện lợi

chuẩn bị ba bộ nút bịt tai cho cô, cũng rất khó tưởng tượng được ngày hôm qua anh lại tỉnh dậy từ khi nào, chuẩn bị bao lì xì và ô cho cô.

Diệp Phi càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, cô lau đôi mắt, thu dọn đồ đạc đi trả phòng.

Đêm giao thừa thật sự không có bao nhiêu người ở lại khách sạn, khách sạn trống trải không chịu nổi.

Diệp Phi trả phòng rồi đi ra ngoài, đứng trên đường lớn đợi Lê Tiện Nam, cho tới lúc này vẫn còn cảm thấy rất hoang hốt, Yến Kinh ở phía bắc, Quảng Đông ở phía nam, Diệp Phi cầm điện thoại tìm kiếm, ước chừng hơn hai nghìn kilomet.

Diệp Phi ngây ngốc đứng ở trên đường lớn, Quảng Đông sau cơn mưa rất ẩm ướt, nhìn về phía xa không rõ lắm, đường phố xa xa giống như hoàn toàn chìm vào trong sương mù, cô mặc hơi ít, nhưng bất ngờ là cô lại không cảm thấy lạnh.

Cô giống như đang đứng trên đường lớn đợi Lê Tiện Nam đến đón cô về.

Lang bạt lưu lạc nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào tới đón cô.

Thật ra Diệp Phi xuống dưới sớm, Lê Tiện Nam không cúp máy, cô không biết nói gì.

“Có lạnh không?” Lê Tiện Nam bất ngờ nói chuyện, “Trả phòng rồi?”

“Trả xong rồi, không lạnh.” Cô thành thật trả lời.

“Anh đến ngay đây rồi.”

“Ừm.”

“Ngốc rồi?”

“Không có.....”

“Phi Phi.”

“Ở đây.”

Lê Tiện Nam cười cười, “Anh sắp đến rồi.”

Diệp Phi giơ điện thoại về phía trước xem, chỉ nhìn thấy một chiếc xe đèn nhấp nháy và đèn đang bật sáng rẽ sang rồi chạy đến đây, nhịp tim Diệp Phi đập nhanh hơn, đèn xe sáng lên, xuyên qua lớp sương mù dày đặc ở phía trước.

Cô nhìn thấy rõ, là biển số có chữ G của Bắc Kinh, xe chạy đến đây.

“Lê Tiện Nam em thấy anh.....”

Diệp Phi chạy tới, Lê Tiệp Nam tự mình lái xe đến đây, anh nghiêng người sang mở cửa xe cho cô.

Trong xe rất ấm, có mùi hương xa lạ.

“Gấp cái gì đâu, chạy tới cũng không nhìn đường, đừng cúi đầu mà đi,” Lê Tiệp Nam cười nói với cô, giọng Bắc Kinh cà lơ phất phơ bị anh nói ra vừa lười biếng vừa gợi cảm, anh dừng xe, cởi dây an toàn ra, nhìn khuôn mặt Diệp Phi, “Sao lại thế này, Phi Phi nhà chúng ta phải chịu ấm ức rồi?”

Suýt chút nữa Diệp Phi lại bật khóc, mở cửa xe ra ngồi lên, không quan tâm mà nhào về phía anh.

May mà Lê Tiệp Nam tắt xe, cứ như vậy ôm cô.

Trong xe chỉ có một chút ánh sáng lờ mờ, đường nét của anh cương nghị, cái ôm ấm áp, hơi thở có mùi thuốc lá thoang thoảng cũng rất có sức trấn an, anh còn mặc áo khoác và áo sơ mi, cà vạt bị cô làm lệch.

“Lê Tiệp Nam..... Sao anh lại đến đây..... Tối hôm nay còn có vé máy bay sao.....” Diệp Phi nhìn anh, nói năng lộn xộn, “Không phải hôm nay anh bận việc sao.....”

Cô ngẩng lên từ trong lòng anh, đầu óc không còn suy nghĩ được gì, có cảm giác rất không chân thật.

Từ Yến Kinh đến Quảng Đông đó, hơn hai nghìn kilomet.

“Công làm sao có thể quan trọng bằng Phi Phi của chúng ta được,” Lê Tiệp Nam duỗi tay, nhéo nhéo khuôn mặt cô, giọng nói rõ ràng là cưng chiều, “Sao có thể chịu ấm ức như thế được, anh dù có đi công tác cũng phải đến đây nhìn xem.”

“Anh thật sự đến đây công tác sao? Vậy anh đi giải quyết công việc của anh.....” Diệp Phi lại nói năng lộn xộn, “Em..... Em không quấy rầy anh.....”

Lê Tiệp Nam ngồi ở trên ghế lại, cười nhìn Diệp Phi ở trước mặt.

Diệp Phi luôn là rất lý trí, cô luôn quá tỉnh táo quá bình tĩnh, lần đầu tiên anh nhìn thấy Diệp Phi như vậy, hoảng loạn, đôi mắt khóc đến mức sưng đỏ, mí mắt hơi mọng giống như bị ngâm nước sưng húp cả lên, lông mi ướt đẫm, đôi mắt mờ mịt.

Lúc nhìn thấy cô, thật sự là kinh ngạc và kích động, giống như một cô

bé chịu nỗi oan ức lớn, trông cô giống như một đứa trẻ khi nhìn thấy anh.

Kỳ thật ngẫm lại, dù cô khi ở bên cạnh anh bình tĩnh và lý trí như thế nào, rốt cuộc cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, hay là tuổi mụ là hai mươi hai tuổi.

Lê Tiện Nam còn không biết sinh nhật của cô vào tháng mấy.

“Nghe không hiểu công việc là lấy cớ thôi à Phi Phi, tới gặp em chính là lý do, nào có nhiều công việc như vậy chứ.” Lê Tiện Nam sờ sờ mặt cô, nói đùa với cô, “Anh làm gì có công việc nào quan trọng đến mức mặc kệ em được.”

“Lê Tiện Nam.....” Diệp Phi lại muốn khóc.

Lê Tiện Nam buồn cười rút một tờ giấy che đôi mắt cô lại.

Diệp Phi kìm nén nước về lại, nhỏ giọng hỏi anh, “Anh mua vé máy bay đến đây sao?”

“Chuyến bay cuối cùng đã đi từ sớm rồi,” Lê Tiện Nam bình tĩnh nói, “Anh đáp chuyên cơ đến đây thăm em, có vui không?”

“Anh..... Em còn cho rằng anh lái xe đến đây, em nhìn thấy đây là biển số xe Bắc Kinh.....”

“Lái xe từ Yến Kinh đến đây, em muốn anh mệt chết luôn có phải không?” Lê Tiện Nam lại tiến đến gần, “Làm sao anh có thể lái xe đến mệt chết được, sau đó còn ai đón Phi Phi của chúng ta về đây?”

“..... Anh đến.....”

Anh ái muội tiến đến gần, là muốn dỗ dành cô vui vẻ, Diệp Phi quần bách mặt nóng lên, đẩy đẩy anh, cũng không dùng sức quá nhiều.

Lê Tiện Nam nói, “Công ty có chi nhánh ở đây, có lúc đi công tác nên anh cho người đưa xe đến đây.”

Diệp Phi nhìn anh không nói lời nào.

Cô lại càng cảm thấy, anh hẳn là giống như sương mù, cô không thể nhìn thấu sương mù, sương mù tan ra, anh lập tức cho cô một bình minh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đó là vô số loại khả năng, là rung động thuở ban đầu.

“Lê Tiện Nam, rất xin lỗi,” Lòng ngực Diệp Phi đau nhói, cụp mắt xuống, áy náy nói, “Em gây thêm phiền phức cho anh.....”

“Vậy thì Phi Phi của chúng ta, phải là một phiền phức vừa ngọt ngào vừa đáng yêu.” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, duỗi tay nhéo mặt cô, “Đi ăn cơm hay trở về?”

“Có thể trở về sao?” Diệp Phi hỏi anh.

“Không thể, nhưng Phi Phi nói có thể thì là có thể.”

“.....” Diệp Phi hỏi anh, “Có trở về hay không?”

“Nghe Phi Phi.”

“Có thể trở về.”

“Được,” Lê Tiện Nam nghiêng người đến gần, giúp cô thắt dây an toàn, “Đã khóc bao lâu rồi?”

“Không biết.” Diệp Phi nín thở, trên người anh có mùi thuốc lá thoang thoảng rất dễ ngửi, làm cho cô vô cùng an tâm.

“Được rồi, bạn nhỏ Diệp Phi chỉ mới rời xa anh mà đã khóc hết nửa ngày, tài xế của em sẽ đưa em về nhà.” Lê Tiện Nam như thế này là đang dỗ cô, “Đi thôi.”

“.....”

Anh thật sự đang dỗ cho cô vui vẻ, ngữ điệu kia giống như là đang nói chuyện với một đứa trẻ.

Đầu óc Diệp Phi nóng lên, cũng mặc kệ dây an toàn, tiến gần hôn lên mặt anh một cái.

“Chỉ hôn một cái thôi à?”

“Vậy anh còn muốn như thế nào nữa.....”

“Anh phải suy nghĩ lại,” Lê Tiện Nam nhìn GPS dẫn đường, “Một lát nữa sẽ nói cho em biết.”

“Được.” Diệp Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Lê Tiện Nam liếc mắt nhìn cô một cái, “Còn được? Đem em đi bán rồi cho anh đếm tiền cũng được à?”

“Anh không nỡ.” Diệp Phi ngồi giống như một học sinh tiểu học, trả lời một cách nghiêm túc.

Lê Tiện Nam nhìn cô bật cười, vừa lái xe vừa hỏi cô, “Hôm nay phải chịu ầm ức lớn như thế nào đây, trước kia cũng chưa từng nhìn thấy em khóc.”

“Rất lớn.” Diệp Phi thẳng thắn và thành thật trả lời anh, nhưng chưa nghĩ ra sẽ mở miệng ra nói với anh như thế nào.

“Được, nhớ kỹ rồi.”

“Anh nhớ kỹ cái gì?”

“Nhớ kỹ không thể để cho Phi Phi của chúng ta chịu ầm ức được.”

“Có phải là hôm nay em không.....” Diệp Phi cắn môi, nói chuyện ấp

úng, dù như thế nào cũng cảm thấy buồn bực trong lòng, có lẽ lệ bệnh lấy lòng của cô lại tái phát, mở miệng muốn nói xin lỗi. Trước kia luôn cảm thấy, không thể gây thêm phiền phức cho người khác.

Cho nên trong mối quan hệ này, Diệp Phi rất cẩn thận, mang theo một chút lấy lòng nho nhỏ, giống như ở bên anh hấp thụ được một chút ấm áp là đã rất thỏa mãn rồi.

Ngoại trừ anh ra, thật sự không có người nào đối xử tốt với cô như vậy.

Cô rất trân trọng điều đó.

Cô tin tưởng thế giới này tốt đẹp, tin tưởng tình yêu còn tồn tại, nhưng cô không thể tin được mình sẽ được yêu thương, cho nên Lê Tiệp Nam đối xử tốt với cô, cô đã rất là mãn nguyện.

“Phi Phi,” Hiếm khi Lê Tiệp Nam thay đổi giọng điệu của mình, anh đặt tay trên vô lăng, “Sinh nhật của em vào tháng mấy?”

“Ngày 28 tháng 3, làm sao vậy?”

“Ồ, Phi Phi của chúng ta là tiểu Bạch Dương à?” Lê Tiệp Nam cười, “Thế này thì còn chưa tròn hai mươi hai tuổi đâu, còn thiếu hai tháng nữa, bạn nhỏ hai mươi một tuổi à, chịu một chút uất ức không phải hẳn là nên tìm người chống lưng cho em sao, trước kia không có, nhưng không có nghĩa là sau này không có, đã nói trước rồi mà, em chịu ấm ức, chỉ cần em nói với anh, anh cũng mặc kệ đúng sai, cán cân của anh sẽ nghiêng về phía Phi Phi của chúng ta vô điều kiện.”

“Lê Tiệp Nam,” Diệp Phi đặt tay ở đầu gối, nắm chặt túi xách, “Anh thế này không phải là thiên vị, mà là cưng chiều.”

“Cưng chiều thì sao chứ?” Anh trả lời như là một chuyện hiển nhiên, nói với cô, “Ngàn vàng khó mua được, anh tình nguyện.”

“.....” Diệp Phi nhỏ giọng mắng, “Lỡ như anh chiều hư em thì biết làm sao bây giờ.....”

“Vậy thì để anh chăm sóc.”

“.....”

Rốt cuộc Diệp Phi cũng bị anh chọc cười, dù sao cũng đã đến sân bay rồi, thời gian này, sân bay cũng không có người.

Đại sảnh trống rỗng, chỉ có loa thông báo thỉnh thoảng vang lên.

Trước cửa sân bay cửa có người đang chờ, Lê Tiệp Nam dắt Diệp Phi xuống xe, ném chìa khóa xe sang, lười biếng nói một câu, “Làm

phiền anh rồi.”

“Không có gì, anh Lê.”

“Ừm, tôi đi đây.”

“Vâng, anh Lê.” Người đàn ông kia cầm chìa khóa xe gạt đầu, đưa bọn họ đi vào.

Diệp Phi bị anh nắm tay, không hiểu chuyện gì, cũng ra dáng ra học theo gọi anh, “Cảm ơn anh Lê.”

“Cái miệng này của em, có phải là phải hôn em mấy lần mới có thể thân mật được không?” Lê Tiệp Nam lười nhác liếc mắt nhìn cô, nắm tay cô đi vào.

Diệp Phi nhéo nhéo lòng bàn tay anh, bảo anh đừng nói lung tung.

“Đi thôi, về nào.” Một tay Lê Tiệp Nam nắm tay cô, một tay khác lấy giấy tờ tùy thân từ trong túi áo khoác, dẫn cô đi vào phòng dành cho khách hàng VIP.

Sau khi kiểm tra an ninh, một số máy bay đậu bên ngoài cửa sổ kính sát đất của sân bay, có những chuyến bay chậm rãi cất cánh dưới màn đêm.

Cách đó không xa cũng có một máy bay tư nhân đang đậu.

Diệp Phi đột nhiên nhớ tới, năm đó trên mạng nói rằng có một bộ phim quy mô lớn sẽ được khởi quay, là 《Năm mươi độ》 cùng hệ liệt của EL James, lúc ấy hãng cung cấp thông tin Reuters nói đã bắt đầu quay, có người qua đường đã quay được một đoạn ngắn.

Người sắp đi vì nữ chính hồn nhiên mà lái máy bay tư nhân để cho cô ấy ngắm cảnh đêm ở Seattle.

Vào thời điểm đó bộ phim được quảng bá là “quy mô lớn”, cho nên có không ít người trẻ tuổi chú ý, Diệp Phi có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ đi đọc nguyên tác một chút.

Cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ trải qua chuyện này?

Lê Tiệp Nam thấy cô thất thần, hỏi cô đang suy nghĩ gì.

Sau khi Diệp Phi thành thật trả lời, Lê Tiệp Nam nghe vậy thì bật cười, nghiêm mặt nói với cô, “Đừng, anh sẽ không lái máy bay, không giấy phép.”

“Đây là tiểu thuyết chiếu vào hiện thực sao?” Diệp Phi cảm thán một câu.

Lê Tiệp Nam cười một tiếng nói, “Tiểu thuyết này không phải còn

không phải là để bán chạy sao, tổng giám đốc kia..... Anh có đam mê kia sao?”

“.....” Diệp Phi lại không thèm để ý đến anh nữa, chỉ quay sang suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Anh không có đó chứ?”

Lê Tiện Nam bị cô chọc cười, búng vào trán cô một cái, ánh mắt nhìn cô có chút phong lưu lại có chút lưu luyến, “Đó cũng không phải là phong cách của anh, sao anh nở nhìn Phi Phi của chúng ta khóc được chứ.

Nhưng mà sở thích của mỗi người đều đáng được tôn trọng, có người thích cũng được, chỉ là anh không thích, cũng không muốn nhìn đau đớn, có phải là đã hứa với em cách đây không lâu rồi không?”

Nói xong, nhướn mày nhìn cô bằng ánh mắt mập mờ.

Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, không để ý tới anh.

Lê Tiện Nam cười nắm tay cô.

Trên máy bay chỉ có mấy tiếp viên hàng không, phong cách bố trí trên máy bay này vừa nhìn đã biết là thường dùng trong công việc, Lê Tiện Nam hỏi cô có muốn ăn chút gì không, Diệp Phi không muốn ăn, lắc đầu.

“Được rồi, ngủ đi, ngủ một lúc là chúng ta sẽ đến nơi ngay.” Lê Tiện Nam tìm một cái chăn mỏng đắp lên cho cô.

Diệp Phi cũng không buồn ngủ, ghế mềm rất thoải mái, cô dựa vào bên cạnh nói chuyện một cách vô nghĩa với anh, “Lê Tiện Nam, anh làm gì đó?”

“Không phải em đọc tiểu thuyết sao, tự tưởng tượng đi.”

“Thiên lương vương phá (*)?”

(*) Thiên lương vương phá nguyên gốc “天凉王破”: là ngôn ngữ phổ biến trên mạng, tức là “Trời lạnh rồi, để cho tập đoàn Vương thị phá sản đi”.

(Baidu)

“Phi Phi, đây là xã hội pháp quyền.” Lê Tiện Nam cầm chai nước vặn ra uống một ngụm, “Phải phá một cách hợp pháp.”

“.....” Diệp Phi đặt cằm ở trên vai anh hỏi, “VẬY.....”

“VẬY cái gì?” Lê Tiện Nam đưa chai nước cho cô, ánh mắt hỏi cô có

muốn hay không.

Diệp Phi nhận lấy hỏi anh, “Vậy nếu anh không thích em nữa, có phải là em không thể lẫn lộn nổi ở Yến Kinh nữa không?”

Lê Tiện Nam suýt chút nữa bị sặc, cười nhéo tay cô, “Em uống say rồi?”

Diệp Phi ngây thơ nhìn anh.

Lê Tiện Nam bị câu hỏi ngớ ngẩn này của cô chọc cười một lúc lâu, cúi đầu nhìn, hiếm khi Diệp Phi có được lúc ngây thơ như thế này, đây là một câu hỏi ngốc nghếch, nhưng anh cũng rất vui vẻ trả lời.

“Để anh suy nghĩ,” Lê Tiện Nam trầm ngâm nói, “Đúng vậy, em không sống nổi ở Yến Kinh nữa.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Em cũng không sống nổi ở trong nước nữa.”

“Hả?” Diệp Phi thật sự hơi căng thẳng một chút.

“Đúng, đến lúc đó đóng gói lại đồ đạc của em một chút, gửi lên mặt trăng, như vậy đã được chưa?”

“Lê Tiện Nam!” Cuối cùng Diệp Phi cũng ý thức được anh cố ý, ôm chần đá anh.

Lê Tiện Nam không nhịn cười được, “Đọc ít đi một chút có không, sao có thể chứ, gửi lên mặt trăng rồi anh còn phải đi đón về.”

Diệp Phi chưa bao giờ cảm thấy từ ngữ của mình nghèo nàn như lúc này.

Rốt cuộc máy bay đã chậm rãi cất cánh.

Trong bóng đêm bao trùm, gần đây thời tiết ở Quảng Đông không tốt lắm, lúc máy bay chậm rãi lên cao, mặt đất khép lại một lớp sương trắng xóa.

Cô nắm lấy tay Lê Tiện Nam theo bản năng.

Lê Tiện Nam nắm ngược lại tay cô như là trấn an.

Máy bay tiếp tục lên cao, cuối cùng sương mù cũng tan đi một ít.

Cô nhìn về phía xa, giống như còn có thể nhìn thấy một một vầng trăng sáng.

“Lê Tiện Nam, em hỏi anh cái này.”

“Em hỏi đi.”

Trên máy bay rất yên tĩnh, tiếp viên hàng không cũng không đến quấy rầy, chỉ có một lần đến đưa trái cây.

“Nếu em muốn đi, muốn làm việc, anh cảm thấy có thể không.....”

“Muốn làm cái gì thì làm cái đó, học lên thành nữ tiến sĩ trở về là vừa vặn, rồi trở về bù đắp tình cảm cho anh.”

“..... Lê Tiện Nam!” Diệp Phi bảo anh đứng đắn một chút.

Lê Tiện Nam nhìn dáng vẻ hờn dỗi của cô bật cười, cuối cùng anh nghiêm mặt nói, “Thật sự, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, có chút cảm tình, không phải là mượn chuyện đối xử tốt với em để trói buộc em, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, lúc trước anh đã nói với Triệu Tây Chính một câu.”

“Nói cái gì?” Diệp Phi hỏi.

“Anh nói, Diệp Phi không có định nghĩa,” Lê Tiện Nam nói với cô, “Mấy lần trước cũng không nghiêm túc nói những chuyện này với em, em cũng chỉ mới hai mươi mốt tuổi, muốn tiếp tục tiến về phía trước là tốt, em làm cái gì cũng được, tuy rằng bình thường cũng là chuyện tốt, nhưng em không muốn là người bình thường, cũng đừng đem cuộc đời của em hiến dâng cho sự vô tri và tầm thường.”

“Anh làm sao biết được em không muốn làm người bình thường.....”

“Có phải thi đại học là Trạng Nguyên không?” Lê Tiện Nam nói, “Nếu em thật muốn là người bình thường, em cũng sẽ không thi đậu vào Đại học Yến Kinh.”

Tuy rằng sinh viên Đại học Yến Kinh cũng không ít, lại có mấy Trạng Nguyên Khoa văn, nhưng lại có mấy Diệp Phi?”

“.....”

“Không cần lo lắng người khác nghĩ như thế nào, người khác nghĩ như thế nào không quan trọng, câu nói kia của Sử Thiết Sinh không phải đều bị bao nhiêu người chê bai sao, và lại cứ nhìn vào sự nghi ngờ của người khác như một bóng ma, và mạnh dạn đi con đường đêm của em.”

Diệp Phi ngửa đầu nhìn Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam vỗ vỗ tay cô, “Em ngủ một lúc đi, thấy em hôm nay đã rất mệt mỏi rồi.”

Thật ra Diệp Phi còn muốn hỏi một câu nữa — —

Vậy còn anh.

Nếu em đi, còn anh thì sao?

Đó có thể là dấu chấm hết không?

Nhưng cuối cùng Diệp Phi cũng không hỏi ra.

Lê Tiện Nam đoán được cô còn muốn nói gì đó.

Kỳ thật dựa theo sự phát triển này — — hẳn là anh đã đưa một lời hứa hẹn, để cho cô có thể an tâm.

Nhưng Lê Tiện Nam lại không.

Lý tưởng của cô nhiều như vậy, lý tưởng của cô không thể đắm chìm trong những ngày đêm cùng anh để rồi bị tiêu hao.

Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn Diệp Phi, có lẽ là Diệp Phi thật sự mệt mỏi, dựa vào trên vai anh ngủ gà ngủ gật.

Nói như thế nào đây — —

Hôm nay sau khi cô đi, Tây Giao đã trở nên trống vắng, thật ra cũng chỉ mới một lúc mà thôi.

Anh nghe thấy cô xuống giường, cũng biết được cô hôn lên khóe môi anh, nói với anh sẽ trở về sớm một chút.

Lê Tiện Nam không có cách nào nói lời tạm biệt với anh, anh cũng không hề thích cái từ tạm biệt này một chút nào, thậm chí sinh ra một loại sợ hãi vô hình đối với từ này, sẽ làm cho anh rơi vào một loại lo âu, vì thế một lần nữa bắt đầu phụ thuộc vào đá lạnh để làm mình bình tĩnh lại.

Cơn ác mộng thời thơ ấu cũng thật sự ảnh hưởng đến những ngày tháng sau này.

Nàng đi rồi tây giao thực không, Lê Tiện Nam uống hết ly nước đá này đến ly khác, nhưng vẫn không thể bình tĩnh được, luôn có một loại cảm giác tim đập mạnh không thể hiểu được, cứ cách một lúc là lại xâm nhập vào sâu hơn một chút.

Ví dụ như đi vào phòng tắm nhìn ly đánh răng của cô dính những giọt nước.

Hay là nhìn thấy một đồng hồ ăn vặt và hạt dẻ cười ở trong phòng khách.

Rồi lại đến điện thoại cũng vừa vắn rung lên, cô nói sắp lên máy bay.

Bình thường Lê Tiện Nam cũng không quá say mê với công việc, lại phá lệ đi công làm vào đêm giao thừa, kết quả thì sao?

Cuối cùng vẫn bởi vì một cuộc điện thoại, như thế nào cũng không yên lòng.

Anh quý trọng mỗi một ngày, mỗi một đêm được ở bên cạnh cô.

Nhưng anh cũng đủ tỉnh táo để biết, cô còn trẻ, còn có được vô số

cơ hội và tương lai.

Giữa bọn họ, cũng không phải mối quan hệ xác thịt dính hơi tiền.

Là anh tự dành cho cô sự chân thành của anh, cô cũng như thế, cô

gái nhỏ này dường như yêu đương với anh một cách thuần khiết

— — Mặc dù chưa từng nói rõ ràng, nhưng ít ra anh nghĩ là như vậy.

“Phi Phi, em còn trẻ, em có thể không hiểu chuyện.” Lê Tiện Nam

nắm chặt tay cô, thấp giọng nói một câu, lại dừng một chút, “Anh phải suy nghĩ cho em.”

“Lê Tiện Nam.” Diệp Phi không ngủ, nghe thấy lời anh nói, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Lúc em đi, anh sẽ không đi tiễn em, nhưng lúc em trở về, anh sẽ đi

đón em.” Lê Tiện Nam lặng im một hồi, nói với cô, “Anh đi đón em, em trở về cùng anh.

Không phải là anh đi tìm em, cũng không phải là em đến tìm anh.

Là em trở về, anh đi đón em.”

“.....”

“Phi Phi, anh không đòi hỏi gì, đừng nói tạm biệt với anh.”

Tác giả có điều muốn nói:

Ông chủ Lê: Đúng vậy, chia tay thì đóng gói đưa lên mặt trăng, sau này đừng trở về.

Phi Phi: Anh có bản lĩnh này không?

Ông chủ Lê: Đây không phải là những gì Phi Phi của chúng ta nói sao.

—

“Đừng dâng hiến cuộc sống của bạn cho sự vô tri biết và tầm thường”, câu gốc là: “Đừng ném thời kỳ hoàng kim của bạn đi, không lắng nghe những điều nhàm chán, không cố gắng giữ lại những thất bại vô vọng, không cống hiến cuộc sống của bạn cho sự thiếu hiểu biết, tầm thường và thô tục.” Từ Bức chân dung của Dorian Gray. Và xem những nghi ngờ của người khác như một bóng ma, mạnh dạn đi trên con đường đêm của bạn.

— Sử Thiết Sinh.

Chương 33: 33: Người Lớn Nên Hôn

Lúc máy bay hạ cánh đáp xuống đất mới hơn mười giờ, cả hành trình Diệp Phi đều không buồn ngủ, dựa vào trên vai Lê Tiệp nói chuyện với anh Nam câu được câu không.

Có đôi khi Lê Tiệp Nam xem điện thoại, trả lời mấy tin nhắn, Diệp Phi ghé lại gần nhìn một cái, Lê Tiệp Nam đưa màn hình sang cho cô, lười biếng giải thích, “Kiểm tra à, trả lời công việc.”

Diệp Phi tiến lại gần xem, Lê Tiệp Nam thật lười trả lời lại, đối phương gửi cho anh một đồng, anh cũng chỉ trả lời mấy chữ đơn giản: Được, có thể, ừm, làm đi.

“Anh làm gì vậy.” Diệp Phi hoài nghi hỏi anh.

“Giọng Yến Kinh nói như thế nào?” Lê Tiệp Nam tắt điện thoại, đút vào trong túi.

“Cái gì?”

“Dân thất nghiệp lang thang.” Lê Tiệp Nam kéo dài giọng điệu, nói xong còn cười với cô.

Trời sinh anh có khuôn mặt tuần tú, không quá đứng đắn lúc cười rõ lên thật sự là vừa phong lưu lại thâm tình, hai cái từ này rất trái ngược nhau, nhưng lại đồng thời xuất hiện ở trên người anh, có vẻ hết sức mê người.

Lúc Lê Tiệp Nam dẫn Diệp Phi đi từ sân bay ra, thời tiết bên ngoài vô cùng lạnh.

Lúc ấy Diệp Phi nghĩ trở về Quảng Đông, còn cố ý mặc mỏng một chút, dù sao cũng có sự độ chênh lệch nhiệt độ, kết quả lúc này nhiệt độ vào buổi tối ở Yến Kinh đã xuống âm.

Trên người Diệp Phi chỉ một cái áo khoác mỏng, bên trong mặc áo len dệt kim mỏng manh, phía dưới cũng chỉ có một cái quần jean. Khi Lê Tiệp Nam dắt cô đi ra, bảo cô chờ.

Diệp Phi ngoan ngoãn đứng bên cạnh lối ra chờ anh.

Lê Tiện Nam đi ra ngoài chưa được một lúc đã đi vào, chiếc xe quen thuộc dừng ở lối ra, trong tay anh cầm một cái áo khoác dày và khăn quàng cổ đi về phía cô.

“Hôm nay lúc em đi nhìn thấy em mặc ít như vậy, anh đã nghĩ buổi tối đi đón em về, biết ngay là trí nhớ của đứa trẻ như em không được bao lâu.”

Lê Tiện Nam quấn khăn quàng cổ quanh cổ cô, “Đi thôi.”

Khăn quàng cổ cashmere mềm mại, còn mang theo mùi hương trên xe của anh.

Mùi gỗ mát lạnh và mộc mạc, có mùi thuốc lá thoang thoảng.

Diệp Phi đi theo phía sau anh, hỏi anh, “Lê Tiện Nam, có phải hôm nay anh đã hút rất nhiều thuốc không? Sao mùi thuốc trên người anh lại nồng như vậy?”

Kỳ thật mùi thuốc lá của anh rất dễ ngửi, có một loại đăng nhẹ, cũng không gay mũi.

Sau đó nhìn thấy hộp thuốc lá của anh, chắc là thuốc lá được đặc chế.

“Không thích à? Được, không hút nữa.” Lê Tiện Nam trả lời một cách thản nhiên, lại nghĩ tới lời Diệp Phi nói.

Uống ít nước đá, hút ít thuốc hơn, sống lâu trăm tuổi.

Anh mỉm cười vô cớ và hỏi cô có buồn ngủ không.

Diệp Phi lắc đầu, nói không buồn ngủ, còn hỏi anh, “Có phải anh muốn đưa em đi đâu không?”

“Cái đầu nhỏ thật thông minh.”

“Lê Tiện Nam,” Giọng điệu của anh lúc đó dành khiến mặt cô nóng lên, cô nói, “Anh đừng nói như vậy nữa, em cảm giác em giống như một đứa trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên.”

“Đúng vậy, là cô bé của Lê Tiện Nam.”

“Lê Tiện Nam! Anh nói chuyện bình thường đi!”

“Nói chuyện người lớn một chút, có được không?”

“.....”

Lê Tiện Nam bật cười, nói da mặt cô thật mỏng.

Diệp Phi cãi qua cãi lại vài câu, “Nào có người nào như anh.....”

“Em biết là được.” Anh nói như là một chuyện hiển nhiên, nhìn định vị trên GPS, sau đó tắc lưỡi, tỏ vẻ u sầu nói, “Phi Phi, có nghĩ muốn

món quà năm mới gì không nào?”

“Không.....”

“Đã gần mười một giờ rồi, em suy nghĩ nhanh đi, anh chuẩn bị cho em.”

“Lê Tiện Nam,” Diệp Phi nhìn chăm chăm anh như vậy, nghi ngờ hỏi, “Vì sao em lại nghe ngữ điệu của anh, cảm giác giống như anh đang âm mưu làm gì đó?”

“Đâu có, anh làm sao dám có âm mưu gì với Phi Phi của chúng ta.”

Lê Tiện Nam dựa vào trên ghế lái, ngữ điệu biếng nhác, cố tình nhân lúc đèn đỏ nhìn sang, về mặt vô tội.

Diệp Phi luôn cảm thấy người này thật sự đang có âm mưu gì đó.

Lê Tiện Nam không nói, hôm nay phải đi đón em, không rảnh để mà có âm mưu gì.

Diệp Phi truy hỏi, có phải là anh chuẩn bị gì ở Tây Giao không.

Lê Tiện Nam nói thật sự không có, sau đó tiết lộ cho cô một chút, nói không phải ở Tây Giao.

Diệp Phi truy hỏi mãi không ra, trong lúc hoảng hốt mới ý thức được, đây cũng không phải là hướng trở về Tây Giao.

Thế thì đây là đi đâu?

Diệp Phi cũng không biết, nhưng cũng thật sự cam tâm tình nguyện đi theo anh.

Thừa dịp đèn đỏ nhìn anh, đêm nay là đêm giao thừa, bất kể là Quảng Đông hay Yển Kinh, trên đường lớn đều trống rỗng, đi một lúc lâu cũng không nhìn thấy một chiếc xe.

Trên những cây xanh hai bên đường lớn treo đèn lồng đỏ, tràn đầy không khí năm mới.

Tuy rằng hai người bọn họ là người cô đơn, nhưng Diệp Phi nhìn anh, lập tức cảm thấy rất an tâm, thậm chí là tâm trạng cũng tốt lên.

Thì ta khi được ở cùng người trong lòng, bất cứ lúc nào cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Như thế nào Diệp Phi cũng không thể tưởng được, nơi mà Lê Tiện Nam dẫn cô đi chính là công viên giải trí.

Trong dịp Tết Nguyên Đán, công viên giải trí sẽ đóng cửa, đến mừng tám mới mở cửa, có lẽ là Lê Tiện Nam điên rồi, vì một mình cô mà bao hết một ngày.

Tất cả đèn trong công viên giải trí đều sáng lên, đèn đuốc sáng trưng, giống như hộp ma thuật Pandora.

Lê Tiện Nam đưa tay về phía cô, “Trẻ con thì phải vui vẻ, anh cũng không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, không phải trẻ con đều thích những nơi như thế này sao.”

Nói ra thì có thể là hơi khó tin, từ nhỏ đến lớn, Diệp Phi cũng chưa từng bước chân vào công viên giải trí.

Trước kia ba bận rộn với công việc, không có nhiều thời gian để chơi đùa cùng bọn họ, sau đó trong nhà xảy ra chuyện, ngay cả món đồ chơi cũng là thứ xa xỉ.

Khi đó, Phùng Nghi chỉ hận không thể đem một đồng chia đôi ra, vì vậy dạy dỗ cô phải hiểu chuyện, kiếm tiền không dễ dàng gì.

Cho nên thời thơ ấu Diệp Phi vốn nên vui vẻ sống vô ưu vô lo, thì lại bắt đầu hiểu chuyện quá sớm.

Sau khi lớn lên mua gì cũng phải xem giá cả trước, đi đến nơi nào hơi đắt tiền, thậm chí là trung tâm thương mại, đều sẽ cảm thấy mình không hợp với nơi này, nếu nghe thấy giọng điệu hơi hung dữ một chút, theo bản năng Diệp Phi sẽ lập tức cảm thấy mình không xứng đến một nơi như vậy.

Rồi đến sau này, khi trưởng thành, dường như không còn liên quan đến công viên giải trí nữa.

Lê Tiện Nam đi về phía trước hai bước, xoay người lại với cô, đưa tay cho cô.

Cô luôn cảm thấy, có phải là Lê Tiện Nam hiểu cô quá rồi không?

Có phải thật sự có cái gì kiếp trước kiếp này hay không.

Trước kia Lê Tiện Nam nói, kiếp trước là người yêu kiếp sau mới có thể nhất kiến như cố.

Cô không mê tín, nhưng ở bên cạnh anh, cô cũng cam tâm tình nguyện mê tín một chút.

Ngày đó có lẽ là lần đầu tiên trong đời Diệp Phi vui vẻ và vô ưu vô lo như vậy.

Lê Tiện Nam dẫn cô đi ngồi tàu lượn siêu tốc, đêm khuya công viên giải trí không có một bóng người, muôn vàn ánh đèn sáng lên, Lê Tiện Nam nắm tay cô, Diệp Phi nhắm chặt mắt lại, gió lạnh thổi qua

một cách tùy ý, cô gần như thét chói tai.

Lê Tiện Nam nói cô mở mắt ra, cô nghe lời mở mắt ra, tàu lượn siêu tốc lao từ trên đỉnh xuống dưới, Diệp Phi sợ tới mức hồn bay phách lạc, Lê Tiện Nam cười rất thoải mái.

Bước từ trên tàu lượn siêu tốc xuống, chân Diệp Phi đều mềm nhũn cả ra, Lê Tiện Nam vẫn ung dung, “Cố hay bế?”

“Không cần!” Khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi trắng bệch, nhưng đáy mắt sáng ngời, cô cố ý nhân lúc Lê Tiện Nam đi về phía trước đi nhào lên trên lưng anh, Lê Tiện Nam vững vàng đỡ lấy cô, “Chỉ có em mới làm anh sợ.”

Diệp Phi vòng tay qua véo mặt anh, “Ai bảo anh làm em sợ..... Lúc tàu lượn siêu tốc đang lao xuống xuống anh lại bảo em mở mắt ra, lao xuống từ trên cao như vậy, làm em sợ muốn chết!”

“Lá gan thật nhỏ.” Lê Tiện Nam cũng cô đi về phía trước, đúng lúc phía trước có một khu nghỉ ngơi, Lê Tiện Nam bảo cô ngồi ở đó nghỉ ngơi, anh đi mua chai nước.

Diệp Phi gật đầu đồng ý, bảo anh quay về nhanh một chút.

Cô ngồi trên ghế nhìn Lê Tiện Nam đi đến cửa hàng tiện lợi ở phía trước, khoảng cách hơi xa, cô nhìn Lê Tiện Nam cách cánh cửa kính của cửa hàng tiện lợi.

Dáng người anh ưu việt, đang khom lưng lấy một chai nước khoáng, xương quai hàm của góc nghiêng mặt sắc bén, cổ tay áo được gấp lên, lộ một đoạn cổ tay, trên xương cổ tay hơi nhô lên, trên cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ kim loại.

Lúc Diệp Phi nhìn anh đến sững người, không chú ý tới từ phía xa có một con gấu Duffy mặc quần áo thủy thủ đi tới.

Trong tay con gấu Duffy cầm một cái kem ốc quế đưa cho cô.

Diệp Phi bị giật mình, nhận lấy rồi nói cảm ơn.

Phía sau con gấu Duffy còn cất giấu một món quà, con gấu Duffy vòng một bàn tay khác từ sau lưng ra trước mặt, đưa món quà cho cô.

Món quà kia có hơi lớn, trong tay Diệp Phi đang cầm kem ốc quế, bảo con gấu Duffy đặt trên ghế gỗ.

Con gấu Duffy giang hai tay ra với cô, cho cô một cái ôm.

Đó là một cái thùng bóng bay, trong bóng bay có ẩn giấu hoa hồng,

được thắt lại thành nơ con bướm, nằm trong một cái hộp được buộc thành hình bó hoa.

Diệp Phi đi tháo cái nơ con bướm kia ra, bóng bay thoát khỏi sự trói buộc, bay lên trên, cánh hoa hồng trong bóng bay chuyển động.

Một dải ruy băng hoạt hình nhỏ rực rỡ được kéo lên từ phía dưới bóng bay.

Diệp Phi tin chắc, nhất định là hôm nay anh đã có âm mưu từ trước.

Trên dải lụa rực rỡ có viết — —

Phi Phi is princess.

(Phi Phi là công chúa.)

Phi Phi will be loved.

(Phi Phi sẽ luôn được yêu.)

Sau đó còn có một cái mặt cười ngốc nghếch mỉm cười

Rõ ràng đều là những trò trẻ con, nhưng Diệp Phi đứng bên cạnh quả bóng bay kia mỉm cười nhưng cũng thật sự muốn khóc.

Phía dưới còn dải lụa còn buộc một chiếc nhẫn.

Là chiếc nhẫn kim cương màu vàng mà Lê Tiện Nam tặng cô lúc trước.

Diệp Phi ghét bỏ chiếc nhẫn nhẫn quá lớn, đeo như vậy quá lố bịch, vì thế nhân lúc anh không chú ý đã tháo ra nhét vào trên tủ đầu giường.

Diệp Phi gỡ chiếc nhẫn từ trên dải lụa xuống, vừa quay đầu lại, Lê Tiện Nam đã mở một chai nước khoáng ra, vừa uống vừa đi tới, làm như có thật nói, “Ai tặng cho Phi Phi của chúng ta vậy? Thật lãng mạn.”

“Lê Tiện Nam!” Diệp Phi vừa muốn khóc vừa muốn cười, một tay cầm kem ốc quế một tay cầm nhẫn, đứng ở đó giống như một kẻ ngốc.

Người trưởng thành luôn cảm thấy truyện cổ tích quá phô trương, thậm chí còn sẽ cảm thấy thật trẻ con, nhưng truyện cổ tích cũng không phải chỉ dùng để dỗ dành trẻ con, ít nhất là có Lê Tiện Nam không cảm thấy như vậy.

Truyện cổ tích cũng là vì để Diệp Phi của anh làm công chúa.

Mỗi cô gái không phải vừa sinh ra đã chính là công chúa, nhưng

bỗng nhiên anh cũng muốn cho Diệp Phi trở thành công chúa.
Lê Tiện Nam đi tới, cắn một miếng kem ốc quế trong tay cô nói,
“Chắc chắc, đây là ai gửi chiếc nhẫn của Phi Phi chúng ta cất trong nhà đến đây vậy.”
“Ngoại trừ anh ra thì còn có ai.” Diệp Phi nói, “Chiếc nhẫn này thật sự quá phô trương, em làm sao có thể đeo..... Đi ra ngoài người khác còn tưởng rằng em đang đóng vai nữ vương của một bộ phim truyền hình nào đó.....”
Lê Tiện Nam nâng tay cô lên, đeo chiếc nhẫn lên ngón tay cô một lần nữa, “Tặng thì em cứ nhận đi, đeo hay không đeo đều tùy em, dù sao anh cũng chỉ tặng nhẫn cho em.”
“Lê Tiện Nam,” Diệp Phi muốn rút tay về, Lê Tiện Nam không buông ra, “Lê Tiện Nam, anh luôn đối xử tốt với em như vậy, em.....”
“Anh luôn đối xử tốt với em như vậy, có phải là điều đó có làm em cảm thấy vui vẻ không?”
“Phải, đêm giao thừa đều bị anh lên kế hoạch như qua thành ngày lễ tình nhân.”
“Phải không?” Lê Tiện Nam nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, không quá để ý nói, “Vậy thì sao nào, ngày gặp được em, vẫn là Lễ Tạ ơn của anh?”

“Lê Tiện Nam!”

Diệp Phi bị anh dắt đi về phía trước.

Đó nhất định là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời Diệp Phi.

Trên vòng quay ngựa gỗ cũng chỉ có hai người bọn họ, Lê Tiện Nam ngồi trên một chiếc xe công chúa hình quả bí ngô cùng cô.

Diệp Phi cầm kem ốc quế ăn, Lê Tiện Nam ôm lấy eo cô, tư thế ngồi nhàn nhã.

Xe bí ngô quay quay, ánh đèn sáng như ban ngày, giống như vương quốc trong mơ.

Cô là Diệp Phi, dường như cũng có một ngày được làm công chúa trong câu chuyện cổ tích được cưng chiều đến vô tận.

Diệp Phi quay đầu nhìn anh, cắn kem ốc quế nói một cách mơ hồ,

“Lê Tiện Nam, hôm nay em vô cùng vui vẻ.”

“Vui vẻ cái gì, Phi Phi?”

“Vui vẻ có anh trải qua đêm giao thừa cùng em.” Đôi mắt Diệp Phi có

hơi đau, hôm nay đã khóc rất lâu, sau khi nhìn thấy anh, được anh dỗ dành hết lời như vậy, giống như dù có chịu ấm ức lớn đến mấy, đều là có người làm chỗ dựa cho cô rồi lại đến đưa cô về nhà.

Loại cảm giác này là thật sự khiến cho người ta rất cảm động.

Tay Lê Tiện Nam nhéo vào eo cô cách lớp quần áo.

Lúc này Diệp Phi mới nghiêm túc nói chuyện với anh, nói, “Lê Tiện Nam, sao anh biết được em ở khách sạn? Người tài xế kia nói tiếng Quảng Đông hay là tiếng Quảng Đông địa phương của thành phố đó..... Em nghe nói tiếng Quảng Đông cũng có rất nhiều loại.”

“Không phải trước kia đã từng nói với em, anh học Đại học Hồng Kông, tốt xấu gì cũng đã ở đó mấy năm, anh không chỉ có thể nghe hiểu, còn có thể nói đôi ba câu với em.”

“Hả?” Diệp Phi cầm kem ốc quế hỏi anh, “Vậy anh nói vài câu xem?” Lê Tiện Nam ngồi bên cạnh cô, như là đang suy nghĩ một giây, sau đó nhìn vào đôi mắt cô.

Đụng phải ánh mắt có chút mong chờ của cô, Lê Tiện Nam cười rộ lên, đôi mắt sâu thẳm tự nhiên cong con, sự dịu dàng kia trong treo như rừng thông vào lúc tuyết tan.

“BB (*), em có biết không, anh rất thích em.” Anh móc lấy đầu ngón tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy, ngón tay ấm áp cọ vào mu bàn tay cô, trong đáy mắt có một loại quyến rũ gợi cảm, “Vậy còn em, em có thích anh không?”

(*) BB: Đó là một từ phổ biến trên mạng, có nhiều nghĩa như bé cưng, người yêu, đứa trẻ, em bé (Baby), đặc biệt, nó thường được dùng giữa những người yêu nhau và là tên của em bé.

(Baidu)

Trong mắt anh ẩn chứa ý cười cưng chiều, rõ ràng chỉ là một câu nói rất đơn giản, lại bị anh dùng giọng nói trầm thấp và gợi như vậy để nói ra, làm cho mặt cô bất giác nóng lên.

Lê Tiện Nam vẫn ngồi ở đó, siết chặt tay cô từng chút từng chút một, sự dịu dàng trong mắt anh vô cùng rõ ràng, anh chậm rãi lặp lại một lần nữa, “Phi Phi, anh nhớ em, anh thật sự rất nhớ em.”

Trước kia cô cảm thấy mình nghe không hiểu tiếng Quảng Đông, nhưng lần này không hiểu sao cô lại nghe hiểu lời anh nói như vậy, thậm chí còn cảm thấy, lời được anh nói ra, ngôn ngữ xa lạ này cũng

có thêm một chút dịu dàng khiến cho cô chìm đắm.

Những bộ phim tình cảm Hồng Kông luôn có đan xen cuộc sống đời thường vào đó, câu nói bằng tiếng Quảng Đông kia đặc biệt khiến người ta xúc động, là ngữ điệu của tiếng Quảng Đông quá dịu dàng, hay là những chi tiết về ánh mắt và biểu cảm của nhân vật chính đã thẳng vào trái tim của mỗi người?

“..... Vậy còn dùng giọng Yến Kinh nói thì sao?” Diệp Phi ngơ ngác nhìn anh, hỏi một câu ngớ ngẩn không rõ lý do.

Nụ cười của Lê Tiện Nam càng sâu, duỗi tay ra nhéo mũi cô, “Nghĩ cái gì đó, anh sẽ không nói giọng Yến Kinh, quá buồn nôn, nếu cứ nhất định phải nói giọng Yến Kinh thì.....”

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, nói, “Anh đến đón em.”

“.....Hả?”

“Anh không cần dùng giọng Yến Kinh nói với em là anh nhớ em, anh nhớ em, em trở về, anh sẽ đến đón em.” Lê Tiện Nam nhéo mũi cô không buông tay, “Suy nghĩ cái gì vậy, anh cũng đã ba mươi rồi, nổi nhớ nhưng không phải cứ luôn treo bên miệng, tình cảm cũng không phải dùng miệng nói, đó là phương thức yêu đương của mấy đứa trẻ như bọn em.”

Lê Tiện Nam nói, tay lại lại di chuyển đến cầm cô, ngón cái vuốt ve cầm cô, ánh mắt lại đan xen tình ý dịu dàng triền miên.

“Vậy người trưởng thành thì thể hiện tình cảm của họ như thế nào?”

Diệp Phi nhìn thẳng vào anh, ngay cả trái tim cũng mềm nhũn ra, cô không tỉnh táo lắm, thuận theo lời anh nói mà hỏi.

Lê Tiện Nam nắm lấy cầm cô, tiến đến gần cúi người hôn xuống.

Mùa đông ở Yến Kinh thật sự rất khô ráo và quá lạnh lẽo, hơi thở của Lê Tiện Nam phả vào trên chóp mũi cô, tay anh vuốt ve khuôn mặt cô, ngay cả nụ hôn dịu dàng này cũng vô cùng khiêu khích, gió đông dường như biến thành mùa xuân chậm rãi làm tan chảy từng lớp tuyết.

“Người trưởng thành không nói, người trưởng thành nên hôn thì hôn, người trưởng thành nên làm cái gì thì làm cái đó,” Lê Tiện Nam buông cô ra, ngón cọ vào cánh môi cô một cách mập mờ, “Phi Phi, anh là người trưởng thành.”

Anh vừa dứt lời, cách đó không xa pháo hoa được bắn lên, tiếng chuông vang lên đúng lúc 0 giờ.

Tiếng chuông cổ xưa giống như đập vào trái tim cô, khuấy động những trận sóng dữ ngập trời.

Pháo hoa thắp sáng bầu trời đêm, vạn dặm không mây, vô số tia lửa liên tục bay lên.

Diệp Phi quay đầu ngắm pháo hoa cùng anh, pháo hoa năm mới rực rỡ như vậy, giống như lật cuộc sống quá khứ của cô sang một trang mới.

“Lê Tiện Nam, đây cũng vậy à? Là anh làm sao?” Cô quay đầu lại nhìn về phía anh, trong mắt sáng lấp lánh.

Lê Tiện Nam quần lại khăn quàng cổ đã bị lỏng ra giúp cô, lười biếng nói một câu, “Nếu không thì sao, đêm giao thừa này, anh không mua được hoa hồng cho em, thay bằng bắn pháo hoa, có được không?”

“Lê Tiện Nam, năm mới vui vẻ!”

Kem ốc quế Diệp Phi vẫn còn cầm trong tay sắp tan chảy, đôi mắt đỏ hồng cong cong mỉm cười.

Lê Tiện Nam mỉm cười nhìn cô, “Năm mới vui vẻ, Phi Phi.”

Diệp Phi đưa cây kem ốc quế đến bên miệng anh.

Lê Tiện Nam há miệng cắn một miếng.

“Anh có tình tảo không?” Diệp Phi cắn thận hỏi anh, “Sáng mai, anh có hối hận không? Sẽ không đóng gói gửi đến mặt trăng đó chứ?”

“Em ngốc rồi à?” Lê Tiện Nam bị cô chọc cười, cúi người lại nhéo mặt cô, “Anh thật sự tình tảo, từ chạy tới Quảng Đông đón em về, anh rất tình tảo.”

“.....”

“Phi Phi, đừng tin.” Lê Tiện Nam nhéo mặt cô không buông, có chút ý tứ trừng phạt, nhưng sự trừng phạt này cũng có vẻ quá dịu dàng,

“Em cũng có thể xác nhận lại với anh bất cứ lúc nào.”

Lúc Diệp Phi trở về đều cảm thấy thật sự hoảng hốt, giống như trời cao ban ơn.

Nàng tâm động, giống như có định nghĩa.

Lê Tiện Nam chính là tất cả định nghĩa về tình yêu của cô.

Sau khi trở về, đã gần đến một giờ, tủ lạnh ở Tây Giao trống rỗng, Lê Tiện Nam chỉ có thể gọi cơm, cho người đưa tới, Tây Giao rộng lớn như vậy rốt cuộc cũng có vẻ bớt trống vắng hơn.

Diệp Phi soi gương, thay quần áo xong đi xuống dưới, Lê Tiện Nam

đang đi mở cửa, xem như bữa cơm tất niên muộn của hai người.

Lúc đó Diệp Phi cảm thấy, thật ra đón tết đều đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là anh ở bên cạnh cô.

Ngày đó Diệp Phi vô cùng dính anh, hỏi anh vài lần, thật vậy sao, thật vậy à.

Lê Tiệp Nam không ngại phiền phức trả lời vài câu.

Cuối cùng Diệp Phi về phòng, còn bám theo anh hỏi.

Lê Tiệp Nam tắm rửa đi xong ra ngoài, đẩy cô lên trên giường.

“Anh trả lời em bằng một phương thức khác.”

Lê Tiệp Nam quỳ gối ở mép giường.

Diệp Phi duỗi tay ôm lấy cổ anh, ánh trăng chiếu vào trên tường, tặng một nụ hôn lưu luyến trong đêm.

Diệp Phi luôn cảm thấy mình giống như ngọn nến lập lòe, gió thổi tới, ánh lửa đang lay động giấy giụa, nhưng vẫn luôn sáng rực như cũ.

Mà vào một đêm giao thừa ấm áp như vậy, ánh nến bị một đôi bàn tay vô hình dập tắt, lại được pháo hoa đầy trời thắp sáng một lần nữa.

Trong một đêm yên tĩnh, Lê Tiệp Nam dường như nhìn thấy những bông hoa đang nở rộ trong mắt cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng cũng khiến tình cảm bền lâu.

Nó giống như một đoàn tàu đi về hướng xa lạ, xuyên qua rừng mưa ẩm ướt, nhìn thấy rừng hoa đã bị tưới ướt, chạy cả chặng đường, phong cảnh xa lạ và xinh đẹp, và sau đó tất cả mọi thứ bị mất kiểm soát.

Người vốn nên làm theo khuôn phép lại đưa ra lựa chọn thoát khỏi sự khống chế đầu tiên, vốn là thần linh tối cao cấm dục lại đắm chìm ở nhân gian.

Trong “Nhớ trần tục” là một bản Côn khúc (*) có hát Sắc Không chạy ra khỏi am ni cô, không muốn thành Phật, tham lam hạnh phúc nhân gian.

(*) Côn khúc: là một thể loại hí kịch của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

Đây là một trong những loại hình hí kịch cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc.

(Wikipedia)

Vì thế ngọn đèn dầu trước Phật vụt tắt, kinh thỉnh Tây Tạng bị thất lạc, vớt bỏ quên gõ mõ, linh hồn phiêu bạt tự do không còn xiềng xích gì nữa, trở mình chính là phù dung mềm nhũn.

Sappho cũng ca ngợi tình yêu và dự.c vọng của vạn vật, các vị thần trong thần thoại Hy Lạp thậm chí còn là tù nhân của dự.c vọng.

Lê Tiệp Nam hôn cô, ép buộc cô phải tỉnh táo.

Nàng trong mắt phản chiếu hắt khuôn mặt, nửa mê đắm trong tâm hồn lạc lối khiến anh mềm lòng; nửa là tỉnh táo, trong sáng và dịu dàng, khiến anh chìm đắm.

Diệp Phi đan chặt mười ngón tay với anh, nắm chặt lấy tay anh, nói, Lê Tiệp Nam, anh không cần phải luôn xác nhận với em.

Anh chưa từng nói ra, nhưng cô làm sao không hiểu được đây.

Mỗi người đều là linh hồn lưu lạc trên thế giới này, phải dùng nửa đời người để tìm nửa kia phù hợp với mình.

Lê Tiệp Nam nhìn cô, chợt cảm thấy, đại khái cô chính là nửa kia phù hợp của anh.

Cảnh xuân ngàn trượng, có dịu dàng vạn khoảnh..

Chương 34: 34: Vượt Biên

Diệp Phi và Lê Tiện Nam lười biếng ở trong biệt thự Tây Giao, Diệp Phi cũng không hỏi nhiều vì sao anh không cần về nhà, cũng chưa từng hỏi về chuyện của nhà anh.

Cũng không phải là chưa từng hỏi đến.

Ngay sau đêm giao thừa ngày hôm đó, Lê Tiện Nam xuống giường đi rót cho cô ly nước.

Lúc này lại nghĩ đến gì đó, rót cho cô một ly nước ấm.

Giọng nói của Diệp Phi có hơi khô khốc, bùng ly nước dựa vào trên giường uống.

Đó rõ ràng cũng là một đêm mập mờ, sôi trào mà mãnh liệt.

Diệp Phi hỏi Lê Tiện Nam, mấy ngày này cứ luôn ở nhà vậy sao?

Lê Tiện Nam hỏi cô, có muốn đi đâu không, đi nghỉ dưỡng cũng không phải là không được.

Diệp Phi cũng không quá hứng thú với những thứ này, nói, “Vậy cứ ở nhà đi, nhưng mà anh thật sự không cần đi, ừm, chúc tết gì đó?”

Năm mới ở phương bắc dường như rất nhiệt tình đối với những việc đi thăm chúc tết người thân, rất đặt nặng những nghi thức này.

Ít nhất là trước kia, khi Diệp Phi còn nhỏ là như thế, mừng một đầu năm sẽ phải đi chúc tết thăm hỏi cả ngày, trong chùa miếu vắng tanh, mừng hai có người nào đã đi lấy chồng thì sẽ về nhà ăn cơm.

Có hơi cổ hủ, nhưng cũng xem như là náo nhiệt.

“Ăn tết hay không đối với anh không có gì khác biệt, chỉ là năm nay không giống vậy nữa.” Lê Tiện Nam xốc chần lên.

“Có gì khác nhau?” Diệp Phi còn ngây ngốc hỏi một câu.

“Năm nay không phải có em sao.” Lê Tiện Nam nhận lấy ly thủy tinh trong tay cô, đặt lại trên tủ đầu giường.

Diệp Phi cũng ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh, ôm lấy cánh tay anh,

nói chuyện với anh câu được câu không, tán gẫu đến cả những chuyện rất vụn vặt.

Cũng chính trong khoảnh khắc ấm áp như vậy, chuông điện thoại của Lê Tiện Nam vang lên, nhìn thấy trên màn hình hiển thị một dãy số, Lê Tiện Nam khựng lại, bật chế độ im lặng rồi lại ném về trên tủ đầu giường.

“Nghe máy đi, lỡ như có chuyện gì quan trọng thì sao.” Diệp Phi lắc lắc tay anh, dùng tay ra hiệu, “Em sẽ không phát ra tiếng động đâu.” Lê Tiện Nam bị biểu cảm này của cô chọc cười, hôm nay cô thật sự đã trải qua một ngày hơi đáng thương, buổi sáng phải rời giường kịp chuyến bay, buổi chiều trở về Quảng Đông, lưu lạc ở bên ngoài, được anh đến đón về chơi đến rạng sáng, rồi lại giày vò một trận, lúc này cũng đã gần năm giờ rồi.

Lê Tiện Nam nghe theo cô, thư ký La lại gọi điện thoại đến, lần này Lê Tiện Nam nghe máy.

Kỳ thật, lúc chiều thư ký La cũng đã gọi điện cho Lê Tiện Nam hơn hai mươi cuộc điện thoại, nhưng anh không nghe máy một lần nào, đoán cũng biết là vì sao — —

Thúc giục anh trở về ăn bữa cơm tất niên, Lê Tiện Nam lười trở về. Buổi tối Lê Tiện Nam có một chút quan hệ, tạm thời bị máy bay tư nhân của Lê gia, chắc chắn là đã bị người trong nhà đã biết, sợ vào thời điểm mấu chốt này anh ở cùng đám người Triệu Tây Chính đi ra ngoài chơi bờ sẽ có tin tức, đến lúc đó khẳng định trên những tin tức giải trí lại sẽ truyền ra thông tin trong nhà bất hòa.

Đã là rạng sáng, thư ký La vẫn còn kiên trì gọi điện không ngừng, dù vậy, giọng nói của anh ta vẫn bình tĩnh như cũ, máy móc nói, “Anh Lê, mừng năm trong nhà có một bữa tiệc, mừng sáu phu nhân muốn đi dâng hương, dựa theo quy củ, anh phải về trình diện.”

“Còn gì nữa không?”

“Mùng tám tháng giêng anh phải đến Hồng Kông ký hợp đồng, mười lăm tháng giêng phải trở về cùng nhau ăn cơm, sau đó đến trước tháng tư hành trình của anh có thể tự do sắp xếp.”

Lê Tiện Nam nhếch môi, một chữ được cũng lười trả lời, cúp điện thoại.

Thật ra Diệp Phi chỉ nghe được một câu, còn nghe thấy hai chữ, phu

nhân.

Nghĩ đến lời Triệu Tây Chính nói, rõ ràng là mẹ anh đã qua đời.

Nhưng Diệp Phi cũng chỉ dừng lại một chút, xốc chăn lên chỉ phía trước ra hiệu, thoát khỏi trong lòng Lê Tiệp Nam.

Cuộc điện thoại này của Lê Tiệp Nam cũng không đến hai phút.

Diệp Phi khoác áo ngủ đi ra ngoài ban công phòng ngủ.

Trước kia nơi này là ngoài trời, lúc trước Diệp Phi đã ngắm sắc trời bình minh cùng anh ở chỗ này hai lần, chắc là sợ Diệp Phi lạnh, có một ngày sau khi ra ngoài rồi trở về, nơi này được làm thành phòng ngắm cảnh kiểu khép kín.

Diệp Phi đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, chân trời vẫn là màu xanh đậm, có một vài ngôi sao và trăng tròn, Lê Tiệp Nam đi đến đây, đứng ở sau lưng cô, tay chống trước người cô, bao bọc cô lại trong vòng tay mình.

Diệp Phi quay đầu lại nhìn anh, nói, “Trời sắp sáng rồi, có thể nhìn thấy mặt trời mọc không?”

“Vị trí nơi này không tốt, không nhìn thấy được.” Lê Tiệp Nam cúi đầu, hôn lên má cô, Diệp Phi quay đầu đi không cho, Lê Tiệp Nam cười, duỗi tay nắm cằm cô, cũng chỉ rất đơn thuần hôn một cái.

“Mùng năm anh phải về sao?” Diệp Phi lặng lẽ nhìn về phía xa xa, hỏi anh, “Là mẹ anh à?”

“Lê phu nhân không phải là mẹ anh.” Lê Tiệp Nam ôm lấy cô từ phía sau, trầm mặc vài giây, thản nhiên nói, “Chỉ có quan hệ trên sổ hộ khẩu mà thôi.”

“Vậy mẹ anh, có ảnh chụp không?” Diệp Phi nhìn xuống dưới lầu, cái sân này thật sự rất lớn, lần đầu tiên cô tới đây, còn nghĩ rằng đây không giống như là nơi để sống, như là khu thắng cảnh ẩn mình trong rừng núi.

Tây Giao có nhiều biệt thự như vậy, không có một khu nhà nào có thiết như thế này.

Quá lạnh lẽo, giữa sân chính là một cái hồ dùng đá tạo cảnh xây thành, trong hồ rất nhiều cái Koi, phía trên hồ nước được đắp thành con đường đá xanh, giống như phải đi trên mặt nước mới có thể tiến vào.

Tạo cảnh trong sân rất đẹp, bên ngoài hồ nước đều là cây trang trí và thảm cỏ, Lê Tiệp Nam nói thảm đó là hoa cẩm tú cầu, mùa hè sẽ nở

rộ, Diệp Phi chưa nhìn thấy hoa cẩm tú lần nào, tìm kiếm thử phát hiện ra nó thật xinh đẹp.

Cây hải đường khổng lồ kia, cũng ở một góc sân.

Diệp Phi cảm thấy lúc mùa hè đến, nơi này nhất định sẽ rất đẹp.

“Trên mạng không có,” Hiếm khi Lê Tiện Nam nói những điều này với người khác, giọng điệu của anh bình tĩnh, không phân biệt được vui vẻ hay tức giận, nói, “Chắc là chỉ có một vài tấm ảnh cũ, có lẽ cũng không tìm thấy được nữa rồi.”

“Mẹ anh chắc chắn rất xinh đẹp.”

Diệp Phi cũng im lặng một lúc, xoay người lại một cách khó khăn từ trong lòng ngực anh, sau dựa lưng vào trên lan can.

Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn cô, dường như nhớ tới điều gì đó.

Diệp Phi duỗi tay ôm anh, tìm một cái cớ, “Hơi lạnh.”

Lê Tiện Nam cũng không chọc thủng cô, hơi khom lưng để cho cô ôm, hình như anh thật sự đang cẩn thận suy nghĩ, kết quả phát hiện có rất nhiều thứ đã biến thành hơi mơ hồ.

“Không đẹp.” Lê Tiện Nam không muốn nhớ lại.

Anh duỗi tay ôm lấy eo Diệp Phi, đặt cằm ở trên hõm vai cô, anh ngửi ngửi, cô dùng sữa tắm của anh, lúc đó cô một không chịu nổi, Lê Tiện Nam bế cô vào bồn tắm, Diệp Phi thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, Lê Tiện Nam nhìn dáng vẻ dễ chịu của cô, có như thế nào cũng phải ở cùng.

Diệp Phi tiện tay cầm lấy chai sữa tắm của anh, cũng không biết là cô cảm thấy nhàm chán hay là vẫn còn trẻ con, xoa xoa nổi lên bong bóng, đưa hai tay lên thổi về phía anh.

Lê Tiện Nam vớ được một cái bong bóng, nghiêng người về phía trước, vỗ vào trên mặt cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi đỏ bừng, mặt mày được rửa sạch sẽ rất kỹ càng, nhìn anh lăm bằm như là một loại hờn dỗi ngây thơ, không hiểu sao lại làm anh xúc động.

Anh đứng ở cửa không đi, Diệp Phi hừ ngậm nga quấn khăn tắm, Lê Tiện Nam dọa cô giật nảy mình, Diệp Phi dựa vào tường suýt chút nữa bị trượt chân.

Lê Tiện Nam đùa giỡn nói, “Nếu không thì hôm nào, làm lan can ở chỗ bồn tắm, càng thuận tiện hơn một chút, đúng không?”

Ban đầu Diệp Phi còn chưa kịp phản ứng lại, đùng phải ánh mắt hơi ái muội của nh, cô lập tức hiểu được ngay, khuôn mặt đỏ bừng đẩy anh, bảo anh đi ra ngoài đi.

Lê Tiện Nam rất ít khi ngả ngón như vậy, cố ý giả vờ vô tội nói, “Phi Phi, sao vừa rồi em không nói ra?”

Bang — — Cánh cửa trước mặt Lê Tiện Nam đóng lại.

Ở ngoài cửa vẫn không nhìn được cười.

Lê Tiện Nam nhớ tới chuyện vụn vặt vừa rồi, tự nhiên lại cảm thấy trong lòng có chút mềm mại, giống như có rất nhiều cay đắng chua chát đều bị ngâm trong nước ấm xoa dịu đi.

Rõ ràng là mùi sữa tắm quen thuộc như vậy, dùng ở trên người cô, giống như là có thêm chút ngọt ngào.

Lê Tiện Nam duỗi tay ôm lấy nàng eo, kéo cô vào trong lòng.

Trước sáu giờ sáng, bình minh đã lên.

Diệp Phi ở trong lòng anh xoay người lại, màu xanh đậm chưa tan biến hoàn toàn, bị nhuộm thành màu tím rất đậm, có một vài đám mây phát sáng ở dưới chân trời nơi xa.

Diệp Phi quay đầu lại nhìn Lê Tiện Nam, nói, “Chắc là không nhìn thấy mặt trời mọc.”

“Nơi này nhìn không nhìn thấy được.” Lê Tiện Nam ôm lấy cô, trầm giọng nói một câu.

Diệp Phi bĩu môi.

“Muốn ngắm mặt trời mọc sao? Có muốn đi bây giờ không?”

“Không cần, muốn ngủ.”

Không hiểu sao Diệp Phi lại cười rộ lên, cô muốn cái gì, anh đều sẽ đồng ý, không cần nghĩ cũng có thể biết.

Trong ánh sáng lung linh như vậy, tất cả mọi thứ được bao phủ bởi một lớp filter giống như trong một bộ phim Hồng Kông.

Lê Tiện Nam nói anh đã ba mươi hai tuổi, nhưng cô lại không nhìn ra được, trên khuôn mặt anh luôn là có cảm giác lạnh lùng, lúc mới gặp sẽ cảm thấy không hiểu được một nửa con người anh, nhưng sau đó cô cũng biết được, thì ra trong tuyết trong rừng thông sau khi tan chảy, là một thế giới mùa xuân kéo dài.

Trong đầu Diệp Phi có rất nhiều hình ảnh.

Tựa như khoảnh khắc pháo hoa đầy trời kia, trong đáy mắt Lê Tiện Nam đắm chìm thâm tình và dịu dàng, dùng giọng nói trầm thấp lại

gợi cảm nói với cô, “Em có thích anh không?”

Anh nhớ em.

Thật sự rất nhớ em.

Giọng nói lưu luyến mê người kia, giống như quanh quẩn ở bên tai cô.

Cùng em ngắm bình minh ngập tràn màu sắc, ngày đêm chìm nổi, chỉ có em có thể neo đậu ở bến cảng đêm, là tình yêu dần dần đông đầy.

Lê Tiện Nam ôm lấy eo cô, cô nhón chân lên ôm lấy cổ anh, hiếm khi làm nũng với anh, “Lê Tiện Nam, anh bế em về đi.”

Lê Tiện Nam vỗ nhẹ vào eo cô.

Diệp Phi được anh bế lên, cô giơ tay kia ra nói, “Lê Tiện Nam, chiếc nhẫn này thật sự quá khoa trương, nếu không ngày mai có thời gian, đổi thành cái khác đi.”

“Đổi thành dây chuyền?”

“Hình như cũng được.”

“Chiếc nhẫn này sao lại đặc tội với em rồi.”

“Anh xem chiếc nhẫn này lớn đến mức nào, người ta là mua về để sưu tầm, làm sao có thể đeo trên tay, anh xem có giống nhà giàu mới nổi khoe khoang sự giàu có của mình không.”

“Người ta mua về là để sưu tầm, anh mua là để tặng cho công chúa.”

Lê Tiện Nam đặt cô lên trên giường, cúi người tiến đến gần, nắm lấy tay cô hôn lên mu bàn tay, cà lơ phất phơ nói, “Cái này không đẹp lắm.”

“Vậy em không đeo nữa.”

“Được được được, đổi thành dây chuyền cho em.” Lê Tiện Nam ôm cô, “Được không? Đổi thành dây chuyền đã được chưa?”

Diệp Phi đẩy mặt anh ra, “Đừng chọc tức em nữa, ngủ, ngày mai dậy đi dạo.”

Ngày hôm sau tỉnh dậy, như mong muốn của Diệp Phi, đã hơn bốn giờ chiều.

Diệp Phi ngồi ở trên giường than vãn, nói mừng tám đã phải trở lại làm việc, không thể phóng túng như vậy, thời gian làm việc và nghỉ ngơi phải lành mạnh.

Lê Tiện Nam bảo Kha Kỳ đưa một vài món ăn đến, Diệp Phi nhanh

chóng ăn một chút rồi kéo anh đi ra ngoài.

Diệp Phi muốn đi xem phim, ngồi trên xe lịch chiếu, không chọn được mấy bộ thích hợp, xe rẽ vào trên đường lớn ở Yến Kinh, cuối cùng chạy đến Ung Hòa cung (*) bên kia.

Diệp Phi cất điện thoại đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Khi còn nhỏ em ăn tết, mừng một mọi người đều đi chùa miếu thắp hương, lúc đó mấy đứa trẻ như không muốn đi thắp hương, mà là muốn đi mua kẹo mạch nha, anh có biết kẹo mạch nha không?”

“Biết.”

“Sao anh biết thế?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi anh.

“Anh không chỉ biết thôi đâu, còn từng ăn nữa.” Lê Tiện Nam xoay vô lăng, “Đến chỗ đó xem?”

Diệp Phi tới Yến Kinh được ba năm, ngoại trừ thư viện trường học và nơi làm thêm, còn chưa từng thật sự khám phá Yến Kinh một lần nào.

Nhưng cô liếc mắt nhìn một cái, “Đến năm mới, Ung Hòa cung sẽ đóng cửa sớm mà, đúng không?”

Nói xong, Diệp Phi nheo mắt nhìn tấm biển trước cửa, nói, “Hình như không thể đi, hôm nay dậy quá trễ..... Ung Hòa cung đến năm giờ là đóng cửa rồi, bây giờ cũng đã năm rưỡi.”

“Phi Phi muốn đi, thì có thể đi cửa sau.”

Diệp Phi trầm mặc một chút.

Lê Tiện Nam quay xe, rẽ vào một ngõ tư bên ngoài.

Diệp Phi chậm rãi nói, “Thôi bỏ đi, đừng đi nữa, Lê Tiện Nam, anh đã từng nghe một câu này chưa?”

“Câu gì?”

“Người xưa thường nói, duyên phận giữa hai người cạn thì không thể cùng nhau đi báỉ phạt, đến đâu rồi cũng phải chia xa, bởi vì Phậт vượt qua chính duyên, sẽ đến nghiệt duyên.” Diệp Phi cố gắng nói hết, lại mỉm cười, “Chúng ta vẫn nên đi xem phim đi, lỡ như duyên phận của chúng ta cạn thì sao..... Khi còn nhỏ mỗi lần em đi chùa miếu, về nhà đều phải bị cảm lạnh.”

Lê Tiện Nam lại càng không nghe.

Anh cố tình lái xe đến, dừng lại.

Trong xe hơi yên tĩnh, Diệp Phi không biết nói gì.

Cô không hề mê tín một chút nào, chỉ là ở đối với chuyện của anh,

dường như cô luôn vô cùng cẩn thận và quý trọng mà không cần một lý do gì.

Sợ rằng nó thật sự có thể không phải là lời đồn đãi từ thời xưa, chỉ là sợ ngày đó thật sự tới, một chút sai lầm cũng sẽ thành trách móc, đều do lúc ấy như thế nào, đều do lúc ấy cứ nhất định phải như thế này như thế kia.

Lê Tiện Nam mở dây an toàn ra, duỗi tay kéo tay cô qua, “Phi Phi.” “Hửm?” Tâm trạng của Diệp Phi giống như quả bóng bay bị chọc thủng, xẹp lép đi.

“Nếu nhân duyên thật sự cạn, không cần bái Phật cũng sẽ tan,” Lê Tiện Nam nói, “Duyên sâu duyên cạn, tất cả đều do con người tạo ra, không hề có chút gì liên quan đến Phật, cho dù có là nghiệt duyên, vậy thì nói không chừng cũng là đời trước đập đầu bái Phật cầu xin, nghiệt duyên anh cũng quý trọng.”

Sắc trời dần dần tối đi.

Ung Hòa cung vốn đã đóng cửa.

Lê Tiện Nam dẫn cô đi vào từ cửa hông, chỉ có tiếng chuông vãn vương, mái ngói đỏ cong lên, đi qua năm điện để đến được trong sân, từng bách yên tĩnh, hương khói lượn lờ, thỉnh thoảng có tiếng chuông, kiến trúc cổ xưa, trang trọng và nghiêm túc.

Diệp Phi không dám cầu xin độ duyên, chỉ có thể ngóng trông sau này anh sẽ luôn luôn bình an.

Lê Tiện Nam không cầu bình an, chỉ cầu Từ Phật có thể độ chính duyên giữa anh và Diệp Phi.

Trong điện có rất nhiều đèn trường minh (*), trong không khí có mùi gỗ đàn hương thoang thoảng, tượng Phật thật sự thương hại chúng sinh sao.

Trước kia Lê phu nhân Ngô Ngàn Như hàng năm đều tới bái Phật và Bồ Tát, cúng và quyên tặng cho chùa miếu, Lê Tiện Nam chưa bao giờ tin, cũng chưa từng đến những này.

Chỉ là nghe Diệp Phi nói về độ chính duyên.

Anh cũng chỉ có một ước nguyện như vậy, không cầu bình an, không cầu thuận lời, chỉ cầu độ chính duyên này.

Các nhà sư gõ chuông mõ cho bọn họ, xa xa có một vài tiếng tụng kinh.

Diệp Phi lặng lẽ liếc nhìn anh một cái, chợt nhớ tới lễ bái đường thành thân thời cổ đại luôn phải nhất bái thiên địa nhị bái cao đường như vậy.

Cô chỉ là một người hành hương bình thường, lơ lửng trong thế giới nhỏ bé này, chỉ là một thoáng khao khát vào một khoảnh khắc nào đó, dẫn anh bước xuống từ trên cao, những ngọn đèn xanh trong đêm sương mù sâu thẳm, chiếu sáng con đường không thể quay lại này.

Diệp Phi cũng không dám cầu xin quá nhiều.

Nhưng những lời nói kia của anh, lại khắc sâu như vậy.

Nếu gió uốn những cành liễu, không gió không trăng lại không người.

Tác giả có điều muốn nói:

“Chiết dương liễu” (gió uốn những cành liễu): là hình tượng cho sự chia tay.

—————

(*) Ung Hòa cung nguyên gốc là “雍和宫”: là một ngôi chùa và tu viện của trường Cách – lỗ phái thuộc Phật giáo Tây Tạng nằm ở Đông Thành, Bắc Kinh.

Phong cách kiến trúc ngôi chùa là sự kết hợp giữa phong cách người Hán và phong cách người Tây Tạng.

Đây vốn là phủ đệ của Ung Chính Đế khi còn là Hoàng tử, được xây dựng năm 1694.

Năm 1722, sau khi lên ngôi, ông đã cải biến dinh thự của mình thành một ngôi chùa Tây Tạng.

(Wikipedia)

(*) Trường Minh Đăng là một loại đèn mà dân chúng thời xưa thường thắp vào đêm 30 hoặc trong những dịp thờ cúng.

Tương truyền rằng, ngọn đèn này có tên gọi là “Trường Minh” vì sở hữu ánh sáng không dễ bị dập tắt.

Loại đèn này từng mà được sử dụng trong các ngôi mộ cổ của bậc

đế vương và giới quý tộc ở cả phương Đông lẫn phương Tây..

Chương 35: 35: 21 Là Một Con Số Tuyệt Vời

Mấy ngày sau, Lê Tiện Nam như ngày thường đưa Diệp Phi ra ngoài ăn cơm, có đôi khi Triệu Tây Chính luôn gọi điện thoại cho Lê Tiện Nam, mời bọn họ cùng nhau đi, Diệp Phi cũng không quá để ý, có lẽ là cũng là suy nghĩ đến Diệp Phi, mấy người chơi không ầm ĩ như vậy.

Triệu Tây Chính cũng không đánh bài, không biết lấy tay cầm trò chơi từ chỗ nào, hẹn người trực tuyến dùng màn hình lớn chơi game.

Có đôi khi Triệu Tây Chính đưa thuốc lá qua, Lê Tiện Nam không nhận, Triệu Tây Chính nhướng mày, “Có chuyện gì vậy? Anh Nam, anh cai thuốc lá à? Có chuyện tốt gì hả?”

Nói xong, còn nhìn bên cạnh Diệp Phi bằng ánh mắt trêu chọc.

Lê Tiện Nam duỗi tay lấy điếu thuốc trong tay anh ta dụi vào gạt tàn thuốc dập tắt, “Hút thuốc bị động không có hại cho sức khỏe.”

“Mẹ kiếp,” Triệu Tây Chính hét lên, vẻ mặt đau lòng, “Này loại thuốc này là em nhờ bạn bè mua về từ nước ngoài đấy! Chính anh cũng đã hút tám năm rồi.”

Nói xong lại hỏi một câu, “Anh Nam, nếu không lần tới em cầm theo thuốc lá điện tử tới?”

“Cậu thử xem,” Lê Tiện Nam lạnh lùng nói, “Về nhà cậu mà hút.”

Triệu Tây Chính không thèm để ý đến anh nữa, đi điều chỉnh Diệp Phi, “Phi Phi này, bản lĩnh của cô thật lớn, một người đã hút thuốc nhiều năm như vậy đột nhiên cai sẽ có phản ứng rất lớn, cô phải đau lòng vì anh Nam.”

Trước kia Diệp Phi chỉ nghe nói đột nhiên cai thuốc lá sẽ có một loạt phản ứng, như là buồn ngủ không có tinh thần, có thể sẽ đau đầu, thỉnh thoảng cũng sẽ bị mất ngủ.

Trước kia ba cô cũng là hút thuốc sau cai thuốc lá, Phùng Nghi đã mua rất nhiều hạt dưa và hoa quả sấy khô, nhưng chuyện cai thuốc

lá này thật không phải nói cai là có thể cai được, quá khó khăn. Diệp Phi nhớ tới chuyện này, chờ đến khi Lê Tiệp Nam đưa cô về, Diệp Phi như đang suy nghĩ tới gì đó, thừa dịp Lê Tiệp Nam đi lái xe, cô chạy tới một cửa hàng tiện lợi.

Trước kia cũng từng nghe có người nhắc tới, có một loại kẹo cai thuốc lá vị bạc hà, Diệp Phi mua hai hộp, tiện tay nhét vào trong túi. Lê Tiệp Nam lái xe đến đây, thấy trong tay cô trống rỗng, thuận miệng hỏi cô, “Mua gì thế?”

“Mua cái này cho anh.”

Diệp Phi mở cửa xe ra ngồi trên, lấy từ trong túi ra một hộp kẹo cai thuốc lá, “Hình như mấy ngày nay anh thật sự không hút thuốc, Triệu Tây Chính nói đến em mới nhớ tới giai đoạn phản ứng lúc cai thuốc, lúc anh muốn hút thuốc thì vẫn nên ăn kẹo đi.”

“Nghe cậu ta nói lung tung.” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, nghe thấy Diệp Phi nói như vậy, những lời nói này làm cho anh như được đắm chìm trong một chút cưng chiều.

Khoảng thời gian đó thảnh thơi Lê Tiệp Nam cũng ra ngoài vài chuyến, nhưng Diệp Phi cảm thấy không sao cả, chỉ chờ đến mừng tám trường học khai giảng, đi thăm Diệp Đồng.

Con người Triệu Tây Mi thật sự rất tốt, Diệp Phi rảnh rỗi đến phát hoảng hỏi cô ấy thật không có thứ gì phải viết sao?

Triệu Tây Mi nói, đang ăn tết mà, qua năm mới lại nói, đón tết thật vui đi.

Diệp Phi trở về ngõ nhỏ Hòe Tam một chuyến, cửa lớn nhà bà Triệu lại là khóa chặt, hàng xóm láng giềng nói năm mới bà Triệu cũng muốn đi dâng hương, đoán chừng cũng chưa về.

Diệp Phi cũng không muốn ở một mình, cũng rủ Tiết Như Ý đi ra ngoài chơi, thành phố Yến Kinh này lớn như vậy, không có gì người nào để liên lạc, thật sự rất trống trải.

Lê Tiệp Nam đi ra ngoài cũng không lâu lắm, có đôi khi Diệp Phi ngủ nướng, Lê Tiệp Nam luôn thích quấy rối cô một lúc trước khi ra ngoài, Diệp Phi không muốn, quăn chặn lại rồi xoay người đi.

Hiếm khi Lê Tiệp Nam nhìn thấy cô như vậy, cúi người nhất định phải hôn cô một cái, cuối cùng còn vuốt ve mặt cô, “Chờ anh, lát nữa trở về sẽ đưa em đi ăn cơm.”

Lúc Lê Tiện Nam cai thuốc lá cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác gì.

Vốn dĩ giấc ngủ đã không tốt lắm, cũng nhờ có Diệp Phi ở bên cạnh anh, bản thân giấc ngủ của cô cũng không sâu lắm, không nổi đánh thức thức cô, anh mới kiên quyết từ bỏ thói quen nửa đêm uống nước đá.

Nhưng sau khi cai thuốc lá, nhất là sau khi loại bỏ nicotin trong cơ thể, là thời gian cơ thể có phản ứng nhạy cảm nhất, sẽ tự nhiên cảm thấy khó chịu, thậm chí sẽ bị tỉnh dậy nhiều lần.

Theo bản năng sờ hộp thuốc lá, nhưng cuối cùng cũng thu tay lại. Một chút âm thanh rất nhỏ, Diệp Phi đã tỉnh, ôm chần ngồi dậy, bật đèn đọc sách, giọng nói còn ử ử, hỏi anh làm sao vậy.

Lê Tiện Nam nói không có gì, ngủ tiếp đi.

Diệp Phi cũng có thể đoán được, cô kéo ngăn kéo ra, chỗ này ban đầu là nơi để hộp thuốc lá lại có thêm mấy hộp kẹo bạc hà cai thuốc. Cô lấy ra một viên, cũng không hỏi anh, nhét vào trong miệng anh. Động tác lưu loát như vậy, khiến Lê Tiện Nam nhìn cảm thấy hơi bất đắc dĩ, hương vị của kẹo bạc hà vô cùng nồng, cảm giác lạnh lẽo độc đáo của bạc hà chậm rãi giảm bớt cảm giác thèm nicotin, cơn bức bối của lúc cai thuốc cũng chậm rãi xoa dịu đi.

Diệp Phi ôm chần nằm bên cạnh anh, lặng lẽ ở cùng anh.

Có đôi khi Diệp Phi cũng có một vài khoảnh khắc nghịch ngợm, giống như lén kiểm tra, làm cho Lê Tiện Nam có chút dở khóc dở cười.

Chắc chắn là Diệp Phi sợ anh lén hút thuốc, đổi hộp thuốc lá thành kẹo bạc hà.

Vì thế có lần đi ăn cơm cùng Triệu Tây Chính, Triệu Tây Chính quên mang thuốc lá theo, lúc hỏi những người khác, Lê Tiện Nam nhớ ra trong túi mình có một hộp, chưa từng hút, lấy ra đưa qua, Triệu Tây Chính mở nắp, rồi đổ ra thế mà lại là một nắm kẹo bạc hà.

Lê Tiện Nam nhìn Diệp Phi ngồi bên cạnh, Diệp Phi trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Lê Tiện Nam buồn cười nhìn cô, đến lúc về hỏi cô, “Em khi nào làm vậy?”

“Buổi tối, lúc anh ngủ,” Diệp Phi thành thật trả lời, “Cũng đã quyết định muốn cai thuốc lá thì đừng hút nữa, nếu không cứ lặp đi lặp lại hút thuốc rồi lại cai thuốc rất khó chịu.”

Thời gian đó, trong túi Lê Tiện Nam luôn mang theo một hộp kẹo bạc hà.

Hộp thuốc trong xe cũng bị Diệp Phi lén đổ kẹo bạc hà vào.

Cai thuốc lá thật sự là một quá trình dài và không hề dễ chịu, nhưng bởi vì có Diệp Phi, thậm chí còn kỳ là anh bắt đầu hưởng thụ quá trình này.

Diệp Phi có một chút cố chấp và đáng yêu của cô.

Sẽ cho anh thử một cái gì đó mới mẻ — — như là miếng dán cai thuốc lá, một miếng dán trong suốt nhỏ, dán trên cổ tay.

Sau đó trên khuôn mặt hiện lên sự mong chờ để hỏi anh, “Cái này có hữu ích không?”

Đôi mắt kia thật sự có cất giấu một chút ánh sáng, làm cho anh không nỡ nhìn thấy thất vọng trong đó, vì thế nghiêm túc trả lời, “Hữu ích.”

Vì thế Diệp Phi lại mua thêm vài hộp, nhét vào trong túi áo khoác anh.

Kỳ thật thứ hữu ích căn bản không phải là mấy thứ này, là anh thích nhìn Diệp Phi cầm tay anh, cẩn thận xé một cái túi miếng dán nhỏ kia, rồi tỉ mỉ dán lên trên cổ tay anh, mái tóc dài hơi lỏng, có một vài sợi tóc mềm mại rũ xuống, còn phải nghiêm túc dùng lòng bàn tay đè lên một chút.

Thường thường vào thời điểm như thế này, Lê Tiện Nam luôn muốn làm một vài chuyện xấu, chờ cô dán xong, đẩy cô ngồi lại trên ghế bệnh rồi hôn xuống, mới ăn kẹo bạc hà, có cảm giác mát lạnh. Hôn một chút còn được, hôn lâu là Diệp Phi lập tức cảnh giác đẩy anh.

Lê Tiện Nam buồn cười hỏi cô, “Thuốc lá cũng cai rồi, một phần thường còn không được sao?”

“Hình như cái kẹo này còn có vị lý chua đen (*), lần sau mua về cho anh thử xem.” Diệp Phi nói.

(*) Lý chua đen là một loại cây bụi từ chi lý chua, họ Grossulariaceae, được trồng để lấy quả.

Là cây bản địa của một số vùng Trung Âu, Bắc Âu và Bắc Á.

Cây ưa lạnh, ra nhiều quả thành chùm dọc thân vào mùa hè.

Quả lý chua đen giàu vitamin C, chất dinh dưỡng và chất chống oxy hóa.

(Wikipedia)

“Vậy em có muốn nếm thử không?” Lê Tiện Nam cúi người chống trên tay vịn ghế bập bênh, lấy từ trong túi ra một cái hộp kẹo làm bằng kim loại.

Diệp Phi luôn mua cho anh, còn chưa từng nếm thử lần nào, cô nói được nha, sau đó duỗi tay chờ anh đổ ra một viên.

Lê Tiện Nam dùng một tay mở hộp ra, hơi nghiêng vào lòng bàn tay cô một chút.

Thứ đổ ra tới không phải là kẹo, mà là một sợi dây chuyền.

Kim cương vàng lấp lánh, xung quanh được khảm rất nhiều kim cương nhỏ, tạo hình hoa hướng dương.

Chiếc nhẫn kia, thật sự bị anh nhờ người đổi thành dây chuyền.

Sợi dây chuyền nằm trong lòng bàn tay cô, lẳng lẽ tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Lê Tiện Nam duỗi tay cầm lấy sợi dây chuyền, vén những sợi tóc trên cổ cô sang một bên, cái cổ trắng nõn và thon dài, mềm mại giống như một ngó sen non mềm, Lê Tiện Nam chọn loại dây mảnh nhất nhưng chắc chắn nhất, hoa hướng dương nằm dưới xương quai xanh của cô, hơi khiêm tốn nhưng vẫn rất chói mắt.

Chắc là bởi vì biến thành dây chuyền, có thể giấu ở trong quần áo, có vẻ không quá khoe khoang.

Diệp Phi hỏi anh, “Không thể sửa nhỏ hơn một chút sao?”

Lê Tiện Nam từ chối, “Không thể.”

Không chỉ có không thể, mà cô còn nhất định phải đeo.

Diệp Phi hỏi anh vì sao — — anh hầu như chưa từng có khoảnh khắc nào như vậy, cố chấp không chịu thay đổi.

Trước kia Diệp Phi đã từng nói, đổi thành hai sợi dây chuyền cũng được, như vậy thật sự có hơi khoa trương.

Kim cương vàng 21 carat.

“Ý nghĩ rất hay.” Lê Tiện Nam kéo cô vào trong lòng, như là dự dõ,

giấu sợi dây chuyền ở dưới cổ áo cô, nói, “Linh hồn con người nặng 21 gam, trước kia có một thí nghiệm khoa học nói con người sau khi chết cân nặng sẽ giảm bớt 21 gam, tuy rằng anh không quá tin tưởng vào mấy thứ này, nhưng anh rất tán thành một cách nói khác — —”

“Cách nói nào?” Diệp Phi bị anh ôm, ngửa đầu lên nhìn anh.

“21 gam là tình yêu thuần khiết nhất giữa người với người, người đã chết, tình yêu và ký ức là vĩnh viễn ở đó — — Vậy thì hẳn là cũng sẽ mãi mãi ở lại bên cạnh người mình yêu,” Lê Tiệp Nam nói, “21 gam không phải là linh hồn, mà là tình yêu.”

Kỳ thật kim cương 21 cara cũng không phải là 21 gam, kim cương là khoáng thạch cứng nhất trong giới tự nhiên, 21 và kim cương, có lẽ là có một lớp ý nghĩa khác.

Hoa hướng dương lại có một ngôn ngữ rất hay, em là duy nhất, anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em.

Diệp Phi duỗi tay vòng qua ôm lấy cổ anh, cảm động.

Như thể là vào một khoảnh khắc này, thậm chí là cô rất chắc chắn, tình cảm của cô đối với anh, từ lâu đã không chỉ dừng lại ở tham luyến.

Vượt ra khỏi tham luyến, hơn cả thích.

Cái từ tình yêu này xuất hiện ở trong đầu cô.

Nhưng Diệp Phi cũng thật sự cẩn thận, cô chỉ có thể đơn phương xác định, cô đối với anh, là yêu, còn anh đối với cô là gì đây?

Là yêu thích, hay là cưng chiều?

Diệp Phi không có cách nào nhìn thấu được suy nghĩ của anh, cũng không dám cầu xin thêm điều gì nữa, chẳng hạn như lời hẹn, hay như là tỏ tình.

Từ trước đến nay Lê Tiệp Nam đều sẽ không nói ra lời hứa hẹn.

Cũng chưa bao giờ nói những lời âu yếm buồn nôn đó.

Hắn duy nhất hứa hẹn, cũng đại khái chỉ có một câu — —

Đèn ở Tây Giao, sẽ vĩnh viễn sáng lên vì em.

Kỳ thật, lúc đó có rất nhiều thứ đều để lại dấu vết ở trong đó, nhưng dù sao thì Diệp Phi cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, cô đối với mọi chuyện luôn lý trí vào bình tĩnh, nhưng đối với cái từ “yêu” này, lại là một tờ giấy trắng.

Sự nhớ nhung của anh cũng không phải là “Anh nhớ em”, mà là “Em trở về, anh đi đón em.”

Nỗi nhớ phải đến từ cả hai bên thì sự gặp mặt mới có ý nghĩa. Sự kiềm chế của anh là bởi vì lý trí lâu năm tạo thành, xúi giục anh nhượng bộ và mềm lòng chính là tình cảm của anh dành cho cô, mà lý trí và tình cảm đang giằng co, người trắng tay cũng không chỉ có Diệp Phi.

Lê Tiện Nam không tin vào rất nhiều thứ, bao gồm cả tình yêu, nhưng điều duy nhất khiến anh nhượng bộ và tin tưởng, chỉ có Diệp Phi mà thôi.

Chỉ là khi đó, sự cân bằng của Lê Tiện Nam còn đang lắc lư — — nguyên nhân lắc lư cũng không phải là không đủ kiên định, mà là cô còn trẻ, tương lai có hàng ngàn vạn khả năng, anh lại có vốn liếng gì để giữ mãi đóa hoa ở nơi Tây Giao nhỏ bé này?

Anh tham lam sự tốt đẹp của cô, lại sợ một ngày nào đó cô rời đi, người chật vật biến thành anh, bởi vì cơn ác mộng vào một đêm nào đó, anh cũng không thể xử lý lời tạm biệt và chia tay, cho nên vẫn luôn duy trì một chút tình táo và lý trí.

Một phần dũng khí lớn nhất của anh, chính là nhìn thẳng vào dự.c vọng trong lòng mình, dung túng nhìn cô cũng đắm chìm vào trong đó từng chút từng chút một.

Diệp Phi hơi thương xót cho cảm xúc lên xuống như thủy triều của mình, nhưng này quá trình luân hồi, lại khiến cho người ta nghiện đến như thế.

“Lê Tiện Nam, anh đối xử với em thật tốt.”

Diệp Phi buồn bực ở trong lòng anh, ôm lấy cổ anh không buông tay. Lê Tiện Nam cúi người, cứ như vậy ngồi trên ghế bập bênh, ôm cô vào trong lòng, anh khẽ cười một tiếng, “Không phải em đối xử với anh cũng rất tốt sao? Lén lút đổi thuốc lá của anh, có phải đá trong tủ lạnh cũng bị em ném đi hết rồi không?”

“Đúng vậy.” Diệp Phi chột dạ, “Anh vẫn nên chăm sóc bản thân tốt hơn một chút đi, không phải đã nói luôn luôn bình an sao, anh vốn dĩ đã lớn hơn em mười tuổi, sau này càng già nhanh hơn nữa thì biết làm sao bây giờ?”

Lê Tiện Nam bắt được một chữ của cô, “Già?”

Ngữ điệu ẩn chứa sự nguy hiểm và không vui.

“..... Không già.” Diệp Phi lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, giả vờ

đánh giá, “Thật sự, trông rất trẻ, không hề nhìn ra được một chút gì.”
“Đồ nói dối.” Lê Tiện Nam mặc kệ những lời nịnh hót này của cô, nhưng quả thật còn dùng vẫn rất được.

“Lê Tiện Nam, em cảm thấy hai mươi mốt này như là đã trải qua hơn phân nửa cuộc đời, kỳ thật chuyện vui vẻ nhất chính là gặp được anh, có lẽ là em sẽ vĩnh viễn nhớ rõ ngày em còn chưa tròn hai mươi hai tuổi, hiện tại thật sự rất tốt, em nhắm mắt lại là hai mươi mốt tuổi, mở mắt vẫn là hai mươi mốt tuổi,” sợ anh không hiểu, cô nói, “Nhắm mắt lại có anh, mở mắt ra vẫn còn có anh.

Lê Tiện Nam, anh là của hai mươi mốt tuổi của em.”

21 thật sự là một con số tốt đẹp.

21 tuổi có được Lê Tiện Nam.

Kim cương 21 carat.

Linh hồn 21 gam — — tình yêu thuần khiết nhất, tình yêu vĩnh cửu, tình yêu tinh khiết nhất.

Tác giả có điều muốn nói:

1, Sự kiềm chế của anh là bởi vì lý trí lâu năm tạo thành, xúi giục anh nhượng bộ và mềm lòng chính là tình cảm của anh dành cho cô.

— Nguyên văn câu “Thứ làm cho tôi phải kiềm chế chính là lý trí và pháp luật, sự xúc động của tôi đối với bi thương và nhượng nhịn là tình cảm.” — Xuất phát từ Plato, “Quốc gia lý tưởng”.

2, “nhìn thẳng vào dục vọng bên trong của mình”, điển hình là những lời của Baudelaire, “Xin vui lòng cho tôi can đảm, hãy để tôi nhìn thẳng vào da thịt của tôi.” — Cơ thể và trái tim.

3, Linh hồn 21 gam là điển tích có nguồn gốc từ khá sớm.

Chương 36: 36: Còn Em Thì Sao Anh Có Tin Em Không

Mới sáng sớm điện thoại của Lê Tiệp Nam đã đổ chuông, bị anh tắt máy.

Diệp Phi nghe thấy được, đẩy đẩy anh nói, “Nếu anh bận thì cứ đi đi, em ở đây một mình cũng ổn mà.

”

“Không đi.

”

“Anh thế này là ngày qua ngày.....”

“Ở cùng em ngày này qua ngày khác không tốt hơn sao.

”

Điện thoại của Lê Tiệp Nam tắt, trong phòng lại rơi vào yên tĩnh, đây cũng là một khoảng thời gian hơi buông thả của anh, hiếm khi anh quấy luyến thời gian buổi sáng, Diệp Phi cũng khó được những ngày chỉ cần buồn ngủ là có thể ngủ ngay được.

Mùa đông ở Yến Kinh thời tiết rất đẹp, mùa đông nơi này hầu như sẽ không có mưa ẩm ướt, cùng lắm thì chỉ có mấy ngày hôm trước có một lớp tuyết mỏng, là rơi vào ban đêm — —

Dự báo thời tiết dự báo là từ mừng hai sẽ có tuyết, đi ra ngoài chú ý, nhưng mấy ngày rồi vẫn chưa thấy tuyết rơi, đến đêm mừng bốn mới khoan thai đến muộn.

Ngày đó Diệp Phi và Lê Tiệp Nam ở trong phòng khách xem một bộ

phim cũ, 《Tình yêu đích thực》, được tạo thành từ một vài câu chuyện ngắn, quan niệm tình yêu ở các giai đoạn khác nhau, mười câu chuyện đã trở thành ý nghĩa thực sự của tình yêu đích thực.

Diệp Phi nắm tay Lê Tiệp Nam hỏi anh, “Anh thì sao, quan niệm tình yêu của anh là gì?”

Hình ảnh trùng hợp với bức tranh tỏ tình bằng bìa cứng kinh điển nhất.

Lê Tiệp Nam nói, “Đã ba mươi tuổi rồi, nói đến nói đi giống như là vẽ một cái bánh nướng lớn, anh không tin hư vô mờ mịt, anh chỉ làm.

”

Diệp Phi cảm thấy câu trả lời lúc này của anh hơi mất hứng, lấy kẹo cai thuốc lá từ trong túi anh ra nhét vào trong miệng anh, còn tỏ vẻ hung dữ nói, “Ăn chút ngọt đi, nói dễ nghe một chút.

”

Ngẫm lại cũng đúng, quả thật là chưa từng nghe được lời sến súa nào từ miệng Lê Tiệp Nam, cũng chưa từng nghe được lời hứa hẹn gì.

Lê Tiệp Nam bị cô chọc cười, vòng tay ôm eo cô chặn cô lại trên sofa, cúi người hôn cô, chắc chắn là anh cố ý, nụ hôn sâu và dài, kẹo cai thuốc lá mát lạnh hòa tan ở bên môi, mùi bạc hà nồng đậm, đầu tiên là đắng chát, rồi lại biến thành ngọt.

“Có ngọt không?” Lê Tiệp Nam buông cô ra, mặt không đỏ tim không đập, néo cằm cô, ánh mắt mềm mại rõ ràng là có thêm sự dụ dỗ trong đó, “Cảm nhận được không?”

“Lê Tiệp Nam!” Diệp Phi bị anh đè ở trên sofa, dây váy ngủ trượt xuống đầu vai, kết cấu tơ lụa mềm mại và có tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, giống như đôi môi đã bị anh hôn.

Lê Tiệp Nam cười với cô, nắm lấy tay cô đặt lên trên ngực, kề sát vào cô mỉm cười hỏi cô, “Anh không nói, em còn muốn cảm nhận

thêm nữa không?”

“.....” Khuôn mặt Diệp Phi đỏ bừng, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, “Anh không nói thì em nói.....”

“Nói cái gì?” Lê Tiện Nam nghiêng người lại đây, còn tưởng rằng là cô muốn nói lời gì đó nghiêm túc.

Diệp Phi bị anh đè lên, cô ngẩng đầu, mái tóc vốn dĩ được vấn lên không biết đã bị xõa ra từ khi nào, tóc cô mềm mại, như là thác nước đổ xuống vậy, hai má cô đỏ lên, đôi mắt nhìn thẳng vào anh, đáy mắt là một loại cảm xúc cháy bỏng.

Hoặc là, như là một sự hy sinh.

Nghiêm túc và tươi sáng hơn so với lần đầu tiên.

Lần đầu tiên đêm đó cô trầm mặc, dường như những cô gái luôn thích nói một vài lời âu yếm vào lúc này, hoặc là thẳng thắn bày tỏ tình cảm.

Ngày đó Diệp Phi cũng không, cơ thể đã rơi vào tay giặc, cô muốn đè nén những lời này xuống, chỉ sợ những lời tỏ tình này quá nặng nề, lại sợ anh không thích nghe.

Càng như là giữ lại cho mình một chút lý trí — — ít nhất là ngày đó không nói lời yêu với anh, ít nhất còn có thể dùng nó để trấn an bản thân, nhìn đi, em không để tất cả đều rơi vào đó, em vẫn còn tỉnh táo, em không đem toàn bộ trái tim này giao cho anh.

Ba chữ “Em yêu anh” này, quá nặng nề.

Ba chữ này quán quanh đầu lưỡi, bách chiết thiên hồi (*).

(*) Bách chiết thiên hồi nguyên gốc là “百折不回”: có nghĩa là trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả lòng không lùi bước.

Diệp Phi ôm lấy cổ anh, hàng mi dài run rẩy, lời nói đến bên miệng, để lại cho mình một con đường sống, “Lê Tiễn Nam, em thích anh.

”

“.....”

“Lê Tiễn Nam, em thích anh.

”

Cô lặp lại một lần nữa, giọng nói như nụ hoa lướt qua mặt nước, run rẩy, mềm mại và trong trẻo.

Lê Tiễn Nam cúi người nhìn cô, khoảnh khắc này phát sinh chuyện gì cũng là đương nhiên, cho một câu hứa hẹn cũng có thể dễ dàng cô vui vẻ hơn.

Lời của Lê Duẩn Nam quẩn quanh miệng, cuối cùng cúi người hôn cô, khi hô hấp của Diệp Phi rối loạn, anh dùng giọng điệu đùa giỡn nói: “Phi Phi, không cảm nhận được sao?”
Không cảm nhận được sao, mỗi một chuyện nhỏ.

Em là thiên vị duy nhất.

Diệp Phi không biết anh nói nào một câu, lật lên toàn bộ.

Ngày đó bộ phim chưa xem xong, Lê Tiễn Nam hôn cô rất nhiều lần, giống như là muốn chặn lời nói của cô lại.

Anh không cảm thấy tình yêu phải dựa vào những lời anh nói, phải dùng ngôn ngữ đi lặp lại chứng minh.

Tình yêu của mỗi người một vẻ, ít nhất là Lê Tiễn Nam cũng không cảm thấy tình yêu là một loại ngôn ngữ.

Tình yêu không phải là để đi hỏi biển rộng, thủy triều lên thủy triều xuống.

Tình yêu cũng không phải là đi hỏi gió, gió đến và đi không để lại dấu vết.

Có người nói tình yêu là trách nhiệm, có người nói tình yêu là tự do, nhưng lại có người nói tình yêu là chiếm hữu.

Trước kia, mỗi ngày trước khi đi ngủ anh đều sẽ nghe được Cố Điều nói với anh, A Nam, mẹ yêu con, nhưng cũng chính miệng bà nói với anh một câu tạm biệt, đối anh thì đó chính là lời tạm biệt tàn nhẫn nhất.

Đó có thật sự là tình yêu sao?

Mỗi lần Lê Tiện Nam muốn để cho Diệp Phi nhìn rõ anh, giống như người sắp chết đuối buộc phải mở to miệng hít lấy một hơi thật lớn tham lam hút lấy oxy, làm cho cô tỉnh táo vào thời khắc cuối cùng.

Lúc này cũng không biết Diệp Phi lấy được sự kiên trì từ đâu, nói với anh, “Lê Tiện Nam, em thích anh.

”

Đột nhiên Lê Tiện Nam tỉnh táo lại — —

Cũng không phải là anh sợ cái từ “Yêu” này, là sợ đáp lại, một trái tim chân thành cứ như vậy phơi bày ở trước mặt cô, là sợ không bệnh mà chết, sợ cô nói tạm biệt, lại cho anh một lần tạm biệt nhẫn tâm nữa.

Ngày đó Lê Tiện Nam ôm cô rất lâu, lâu đến nỗi Diệp Phi cảm thấy thời gian đã trôi qua rất nhiều rồi, ngay khi cô cứ nghĩ thời gian cứ trôi qua một cách lặng lẽ như vậy, có phải thật sự rất nặng nề không? Cô chưa bao giờ dùng “quy củ” trong giới này của bọn họ để phán đoán về Lê Tiện Nam, anh chỉ là Lê Tiện Nam mà thôi, cũng không phải là bất kỳ một người nào trong giới đó.

Diệp Phi suy nghĩ rất lâu, nhưng cũng không nghĩ ra được gì.

Cô hít một hơi, duỗi tay ôm lấy eo anh, cử động ở trong lòng ngực anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trong đôi mắt Lê Tiện Nam trong suốt như lúc tuyết tan, sương mù tan đi, nhìn thấy hết tất cả không sót một thứ gì, giống như có ánh hoàng hôn ấm áp chiếu vào trong núi rừng.

Thanh suốt đến mức làm cho lồng ngực cô nổi lên một cảm xúc phức tạp.

“Lê Tiện Nam, có phải những người như anh đều cảm thấy thích là một từ rất nặng nề không?” Diệp Phi nói, sau khi nói xong thì tiến lại gần, hôn lên môi anh một cái rất nhẹ, “Nặng nề nhưng em vẫn muốn nói, em không muốn không rõ ràng, còn hai tháng nữa là Diệp Phi hai mươi hai tuổi, có thể là quan niệm về tình yêu cũng rất trẻ con, một trái tim chân thành cũng không đáng là gì, nhưng đây là thứ quý giá nhất của cô ấy.

”

“.....”

“Có phải là những người trong giới này của anh không tin thật lòng không?” Cô ngửa đầu nhìn anh, “Em thì sao, anh có tin em không?” Lê Tiện Nam ôm cô, rất lâu sau cũng không nói gì.

“Phi Phi, em là người thứ hai nói như vậy với anh.

”

Thời gian trôi qua thêm một lúc nữa, rốt cuộc Lê Tiện Nam cũng chậm rãi mở miệng.

“Người thứ nhất là ai?” Diệp Phi dựa vào trong lòng anh, ngẩng đầu hỏi anh.

“Mẹ anh.

”

Diệp Phi ngưng ngẩn, sững sờ nhìn anh.

Kỳ thật suy nghĩ kỹ lại, có rất nhiều thứ đều đã có đáp án — —
Trong cái giới này của bọn họ, nếu anh đồng ý, thì anh sẽ không thiếu một thứ gì cả, người khác chỉ biết Lê Tiện Nam làm người lạnh lùng, người cô đơn đứng trên đỉnh cao nhất kia, có lẽ là anh đã trải qua rất nhiều chuyện, không có gì có thể đả động được anh, người khác dùng những thủ đoạn ấu trĩ và vụng về như vậy lấy lòng anh, anh cũng không muốn lãng phí thời gian.

Tựa như câu chuyện cổ tích của Disney, người đẹp và quái thú, mục phù thủy biến hoàng tử thành quái thú đáng sợ, dùng một phép thuật nói rằng, nếu ở trước khi hoa hồng tàn không có người nào hắt, thì hắt sẽ vĩnh viễn biến thành quái thú.

Một mình quái thú canh giữ bông hoa hồng kia, cũng không ngóng trông có người tới tìm hắt, biến thành quái thú đã là tương lai có thể đoán trước.

Khi Belle xuất hiện, hắt bị hấp dẫn, rồi lại không tin Belle thật lòng.

Bên dưới vẻ ngoài đáng sợ của quái thú, ẩn chứa một trái tim dịu dàng và tốt bụng.

Lê Tiện Nam luôn là quá lạnh lùng, mặc dù chơi bời cùng với đám người Triệu Tây Chính, nhưng anh vẫn luôn giống người lạnh lùng trên cánh đồng tuyết kia.

Diệp Phi nhìn thấy sự tốt bụng trong mắt anh, nhìn thấy áp lực, nhìn thấy những thời khắc rõ ràng là anh bị hấp dẫn nhưng lại ép buộc mình phải tỉnh táo.

Diệp Phi làm sao có thể không biết được chứ, anh chưa từng nói, vào thời điểm cao trào nhất luôn gọi cô, Phi Phi.

Đó không phải là lời nỉ non thâm tình, mà là bờ vực trên con đường không thể quay đầu nữa — —

Phi Phi, không hối hận sao?

Phi Phi, anh hy vọng em tỉnh táo, đừng trầm luân vào cùng anh.

Lê Tiện Nam ôm lấy cô cười cười nói, “Bộ phim vừa rồi, là câu chuyện đầu tiên.

”

“Ừm?”

Nam chính nói tiếng Anh, nữ chính nói tiếng Bồ Đào Nha, hai người ông nói gà bà nói vịt, ai cũng đều không hiểu ai, cô vì cứu bản thảo của anh mà nhảy xuống nước, nam chính đứng ở trên bờ dùng tiếng Anh hét lớn, đừng quan tâm, mấy thứ này không đáng giá một đồng.

Hai người không hiểu ngôn ngữ của nhau, nhưng họ lại hiểu chính xác những gì đối phương muốn diễn đạt.

Kết cục cuối cùng, nam chính bắt đầu học tiếng Bồ Đào Nha, nữ chính cũng vì anh mà học xong tiếng Anh.

Thank you, yes.

“Phi Phi, anh không tin vào tình cảm,” Lê Tiện Nam nghiêng đầu, hôn lên má cô, “Anh tin em.

”

Là sự ích kỷ của lòng tham, là sợ không bệnh mà chết, mối quan hệ này đã lệch khỏi quỹ đạo, dường như Diệp Phi đã giao phó hết tất cả cho anh, Lê Tiện Nam chỉ có thể giữ lại một chút lý trí cuối cùng — — Lý trí còn có ích gì sao?

Lê Tiện Nam suy nghĩ rất nhiều lần, có lẽ đây chính là một chút ích kỷ cuối cùng của anh, anh muốn giữ lại cho mình một chút thể diện.

Có lời đồn đãi từ xa xưa nói, sau khi trưởng thành, con người sẽ luôn đòi hỏi quá nhiều về những gì bọn họ đã thiếu thốn trong thời thơ ấu.

Những năm qua Lê Tiện Nam luôn rất cẩn thận, cũng không ngóng trông gì, cũng không đòi hỏi bất kỳ tình cảm gì, thứ tình đáng khinh mà anh có thể nhìn thấy ngay trong một cái liếc mắt, anh dùng sự lạnh lùng của mình để chặn tất cả mọi người ở bên ngoài.

Ba mươi hai năm, dường như cũng chỉ chờ linh hồn phù hợp, mặc dù có đôi khi cũng cảm thấy mình đã biết trước kết cục, không chờ được nữa, sẽ không gặp được, ở trong mấy tỷ người này chờ một linh hồn phù hợp, khả năng chính là một phần mười tỷ.

Gặp được Diệp Phi, anh thường xuyên cảm thấy có rất nhiều thứ đang thoát khỏi kiểm soát, lý trí nhiều năm và sự tỉnh táo ép buộc anh phải giữ được tôn nghiêm, rồi lại nhiều lần tình nguyện đắm chìm, anh tôn sùng cô như là tín ngưỡng, sự xâm chiếm lặng lẽ này, chỉ chờ đợi duy nhất một thứ đó chính là cô có thể nhìn thấu được tình cảm mãnh liệt của anh.

Làm thế nào có thể hoàn toàn trong sạch được?
Không hề trong sạch một chút nào.

Là anh kéo cô ra khỏi sự trong sạch đó, lại không nỡ nhìn cô luân hãm.

Phi Phi, không cảm nhận được sao?
Lời nói đến bên môi, rồi lại bị anh mạnh mẽ đè nén nó trở về.

Phi Phi, em mới là duy nhất của anh.

Em mới là tình yêu của anh.

Bên ngoài tuyết rơi dày, bông tuyết chậm rãi rơi xuống.

Trong phòng rất nóng.

Diệp Phi ở trong lòng anh xoay người, “Lê Tiện Nam, chúng ta đi ngắm tuyết đi, mấy năm hình như ở Yến Kinh đều chưa từng có tuyết rơi.

”

“Được.

”

Lê Tiện Nam nghe theo cô, đi lấy áo khoác mặc vào cho cô.

Đêm đông trong sân tiêu điều, những bông tuyết lớn bay lả tả, rơi xuống nước trong hồ, mấy con cá ở bên trong sợ hãi bơi qua bơi lại.

Diệp Phi và anh ngồi trên ghế bập bênh trước hiên nhà, cô vươn tay ra, bông tuyết sáu cánh rơi xuống lòng bàn tay cô, chậm rãi tan ra.

Diệp Phi quay đầu lại nhìn anh, nói với anh, “Nếu không ngắm tuyết cùng anh.

”

Nửa câu sau cô cố tình không nói, cô duỗi tay ra đón lấy bông tuyết tiếp theo, cười nói với anh, “Lê Tiện Nam, em rất vui.

”

Lê Tiện Nam kéo áo khoác lại giúp cô, ôm cô vào lòng, cười nói cô, “Vây à, thật dễ nuôi.

Tuyết rơi mà đã làm cho em hạnh phúc như thế này rồi.

”

“Kỳ thật vui không phải vì tuyết, mà là anh.

” Diệp Phi thành thật trả lời anh, “Không có anh, có thể đây chỉ là một đêm đông bình thường không có gì lạ, em cũng chỉ nhìn thoáng qua tuyết rơi, sẽ không có sau đó.

”

Lê Tiện Nam bật cười, đêm lạnh, ý cười trong đáy mắt cô nóng bỏng, anh cảm thấy mình dường như cũng không kém cõi như vậy.

Cho dù có dẫn cô chìm nổi, anh cũng một người hâm mộ dũng cảm.

Chỉ làm hạ thần dưới váy cô, chỉ vì cô mà đi ngược dòng nước.

Nếu cùng nhau dầm mình trong tuyết, đời này coi như cũng cùng nhau đến bạc đầu.

Thật ra ngày mừng năm đó không có tuyết, dự báo thời tiết dự báo từ mừng hai sẽ có tuyết rơi, nhưng tuyết chậm chạp mãi không tới, Diệp Phi ngóng trông rất nhiều ngày, mỗi tối đều ra ban công xem một chút.

Lê Tiện Nam hỏi cô, muốn ngắm tuyết như vậy à?

Diệp Phi gật gật đầu nói, “Đúng vậy đúng vậy, mùa đông đắp người tuyết rất tuyệt.”

”

Là cảm tạ mấy ngày nay âm trầm ẩm ướt thiên sao? Hay cảm ơn vì thời tiết trong những ngày đó lạnh giá hơn?

Trận tuyết nhân tạo này rơi suốt một đêm.

Rạng sáng Diệp Phi tỉnh dậy, nhìn thấy tuyết trên mặt đất thật dày, nhặt một đoạn nhánh cây trên mặt đất viết tên anh.

Sau đó vòng tay quanh miệng gọi anh, “Lê Tiện Nam! Lê Tiện Nam!”
Lê Tiện Nam nghe thấy, vừa mới tắm rửa xong chưa được một lúc, đẩy cửa sổ ra nhìn.

Diệp Phi đứng ở trong sân, trên mặt đất viết tên của anh, còn vẽ một hình trái tim nhỏ, cô gái nhỏ chỉ mặc áo ngủ tơ lụa mỏng, lạnh đến nổi chóp mũi đỏ cả lên.

Ngốc nghếch mỉm cười, trẻ con, trong mắt viết rõ ràng: Anh có vui không?

Lê Tiện Nam hôn không chịu tách ra, Diệp Phi bị anh ôm vào, xoay mặt đi đẩy anh, “Anh xong chưa.....”

“Đây không phải là để cho em cảm nhận một chút,” Lê Tiện Nam trừng phạt cắn vào cánh môi cô, “Anh không nói, anh chỉ làm thôi sao.”

”

“Không đứng đắn, anh chết đi!”

Lê Tiện Nam không nhịn được cười, nhất định phải hôn cô, hôn Diệp Phi đến mức đầu óc hỗn loạn.

Anh chống ở bên người cô, nói, “Phi Phi, lặp lại lần nữa đi.”

”

“Không nói!”

“Có nói hay không?”

“Không nói.”

”

Diệp Phi che miệng, anh mắt oán hận.

Lê Tiện Nam lại muốn hôn cô, Diệp Phi duỗi tay che miệng anh lại, không cho anh hôn, như là ai oán, “Lê Tiện Nam, ba mươi năm trước anh sống như thế nào vậy!”

“Chỉ chờ một cô gái tên là Diệp Phi tìm được Đàn Cung Tây Giao, tới nói với anh là cô ấy thích anh.”

”

“..... Lỡ như, lỡ như em không tìm được Đàn Cung Tây Giao thì sao?”

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam chống ở bên người cô, lưu luyến dụ dỗ như là một tấm lưới, bắt chặt lấy cô, “Sự thật lòng của một người chỉ đủ làm một cái đinh sắt, anh đã đóng đinh ở chỗ em rồi.”

”

Nói xong, ngón tay anh xẹt qua trước ngực cô, chậm rãi tiến đến chỗ sâu hơn, trái tim cô đập một cách mãnh liệt.

Tại sao cứ nhất định phải nghe anh chứng minh bằng lời nói chứ? Rõ ràng là anh đối xử với cô thẳng thắn và chân thành như vậy.

“Lê Tiện Nam, em thích anh.

” Diệp Phi ôm lấy cổ anh, tiến lại gần nói với anh một lần nữa, “Em thích anh.

”

“Ngủ đi, trời lại sắp sáng rồi.

”

Lê Tiện Nam duỗi tay ấn vào giữa trán cô một cái, đẩy cô trở về.

Diệp Phi càng không muốn, dính lấy như là bạch tuộc, “Lê Tiện Nam, anh có nghe thấy không, em thích anh.

”

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam tắt đèn đầu giường đi, “Em nói thêm nữa một lần, anh sẽ cho rằng là em muốn tiếp tục?”

“Không được, không tiếp tục, không tiếp tục em cũng nói.

” Diệp Phi cười tủm tỉm, ôm anh giống làm nũng.

Đúng Là một tâm hồn trẻ trung và nhiệt huyết, thích nó sáng ngời trong mắt.

Làm cho người khác xúc động.

Tác giả có điều muốn nói:

Ông chủ Lê: Khu vực bình luận đều trông ngóng Phi Phi thuần khiết

đi đòi mạng tôi.

Phi Phi: Vậy anh có cho không?

Ông chủ Lê: Ai muốn cũng không cho, Phi Phi muốn thì cho.

.

Chương 37: 37: Bụi Với Ánh Sáng

Mùng tám các doanh nghiệp đều phải bắt đầu đi làm trở lại, ngày đó Lê Tiện Nam tỉnh dậy từ sáng sớm, phải bay sang Hồng Kông ký hợp đồng, có vài việc không thể đẩy đi được, cũng chính là ký tên lộ diện.

Chuyến bay của Lê Tiện Nam là mười giờ ba mươi phút, bảy giờ sáng đã rời giường, động tác nhẹ nhàng, sợ đánh thức Diệp Phi — — Ngày mùng năm đó tuyết thật sự rơi rất lâu, tuyết đọng trong sân không có ai quét, chất đông thành một lớp dày, tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh, hai ngày đó Diệp Phi ở trong sân chơi vô cùng vui vẻ, đắp được hai người tuyết.

Nước trong hồ không đóng băng, đáy hồ có hệ thống tuần hoàn và cách nhiệt, cá ở bên trong vẫn còn bơi qua bơi lại.

Mùa đông dường như đã trở nên tuyết vời.

Lê Tiện Nam đi tắm rửa thay áo sơ mi và quần tây, khuỷu tay vắt áo khoác tiện tay đặt ở trên ghế.

Diệp Phi mơ màng tỉnh dậy, từ trong chăn để lộ ra nửa khuôn mặt, hỏi anh, “Lê Tiện Nam, anh phải đi rồi à?”

“Ừm, buổi chiều hoặc là buổi tối sẽ trở về, hai ngày này Hồng Kông có mưa, không biết có thể bị delay hay không.

”

Lê Tiện Nam cài đồng hồ đeo tay lại, đi đến mép giường cúi người, Diệp Phi để lộ cái trán và mắt mày, thuần khiết, cô chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt cong cong, Lê Tiện Nam đã sớm đoán được, duỗi tay vuốt

mái tóc bên trán cô, hôn xuống giữa trán, “Ngủ thêm nữa đi, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.

”

Giống như quan tâm và dăn dò.

“Có việc gì được chứ?” Cô ở trong chăn nhìn anh.

“Không có việc gì thì gọi điện thoại gì, bận việc thì sao.

” Lê Tiệm Nam cố ý trả lời một câu như vậy.

“Bận việc thì không thể gọi điện thoại sao?” Diệp Phi cũng cố ý hỏi tiếp.

“Không thể,” Lê Tiệm Nam cười, nụ cười kia giống như mê hoặc, “Phi Phi có thể.

”

“Đi nhanh đi.

” Diệp Phi cũng cười rộ lên, ở trong chăn đá anh một cái, đuổi anh, “Nhanh đi đi, đừng để trễ chuyến bay.

”

“Không có lương tâm, còn đuổi người.

” Lê Tiệm Nam cúi người tiến đến gần, như thế nào cũng phải hôn cô thêm một cái nữa, Diệp Phi đưa một bàn tay ra, sờ sờ túi quần anh.

Lê Tiệm Nam bắt được cô tay cô, theo thắt lưng, “Sờ chỗ nào đó?”

“Sờ xem anh có mang theo thuốc là hay không!”

“Chắc, anh phải đi ngay rồi, thật khẩn trương.

”

Nghe vậy, Diệp Phi giật mình ngồi dậy từ trên giường, hôn lên mặt

anh một cái rồi lại nằm xuống, vẫy vẫy tay tạm biệt với anh.

Lê Tiện Nam khẽ cười, không trêu cô nữa, chuông điện thoại vang lên, Lê Tiện Nam cầm điện thoại lên nghe máy, vừa trả lời vừa đi lấy áo khoác.

Diệp Phi nhìn bóng dáng anh rời đi, xốc chân lên bước chân trần lên trên thảm, chạy đến bên ngoài ban công.

Chỉ vài phút sau, bóng dáng của Lê Tiện Nam đã xuất hiện ở trong sân.

Chỉ là một chuyến đi công tác ngắn ngủi, không mang theo hành lý, chiếc áo khoác dạ dài màu đen không cài cúc, đường cắt gọn gàng phẳng phiu, phối cùng một bộ âu phục cùng cà vạt tối màu, trên cổ quần khăn quàng cổ màu xám đậm mỏng, lộ ra một chút cổ áo sơ mi trắng chỉnh tề, cấm dục.

Diệp Phi mặc áo ngủ giẫm lên trên thảm nhìn anh đi phiến đá xanh trong hồ trong sân, mặt cỏ xung quanh tuyết phủ trắng xóa, cành cây khô cũng bị tuyết ép đè lên nặng trĩu, run rẩy lắc lư.

Mùa đông hiu quạnh lại trắng tinh khiết như vậy, anh là một sắc xuân dạt dào khiến người ta đắm chìm vào trong đó.

Anh là một tảng băng lạnh lùng tránh xa đám đông, lại là Lê Tiện Nam lưu luyến thâm tình đối với cô.

Lê Tiện Nam đang nghe điện thoại, tựa như phát hiện ra gì đó, lại như là tâm linh tương thông, quay đầu lại nhìn thoáng qua, đối diện với Diệp Phi đang dựa vào trên cửa sổ, anh vốn đang nghe người ở đầu bên kia nói về hạng mục đầu tư hôm nay, không có gì biểu cảm hay tâm trạng gì.

Kết quả nhìn thấy Diệp Phi, cứ như vậy dựa vào trên cửa sổ, đây

trên bờ vai gầy trắng trượt xuống một chút, cô mỉm cười vẫy tay với anh, Lê Tiệp Nam cảm thấy cũng dường như trong nháy mắt đó, trong thế giới màu xám trắng này, cô là nét bút rực rỡ và đậm nhất.

—

Sau khi anh đi, Diệp Phi định đến trường học đặc biệt một chuyến, sau khi rời giường rửa mặt xong, phát hiện Lê Tiệp Nam đã gọi bữa sáng trước cho cô, đồ ăn trên bàn vẫn còn ấm, Diệp Phi giải quyết bữa sáng, chuẩn bị đi tàu điện ngầm đến đó.

Kết quả trước khi ra ngoài, nhận được điện thoại của Tiết Như Ý.

Tiết Như Ý là cô gái phương nam, không nỡ rời xa hệ thống sưởi ấm phương bắc, nếu như Diệp Phi cũng ở ký túc xá, chắc chắn là muốn ở cùng một chỗ với Diệp Phi, kết quả lúc này Diệp Phi cũng không có ở đây, cô ấy chạy tới Tam Á chơi một thời gian — — Diệp Phi lướt vòng bạn bè của cô ấy xem.

Đi Tam Á, nhưng Tiết Như Ý cũng chỉ đăng ít ỏi đã hai bài viết ở trong vòng bạn bè mà thôi.

“Phi Phi, tớ đã về rồi, tớ còn mang theo quà cho cậu, cũng có cả của Diệp Đồng nữa, lúc nào thì cậu đi thăm Diệp Đồng thế? Dẫn tớ đi cùng đi, tớ chán quá, khai giảng còn lâu.....” Tiết Như Ý hào hứng nói liên một hơi không dứt, buồn bực nói, “Phi Phi, gần đây cậu bị ông chủ kia chèn ép bắt tăng ca sao?”

Không có ông chủ nào chèn ép, nhưng thật ra đi theo Lê Tiệp Nam suốt một năm hỗn loạn này, thời gian làm việc và nghỉ ngơi đảo lộn, cho dù hai người bọn họ cố ý ngủ sớm dậy sớm — — không ngủ được, thì ở cùng nhau nói chuyện, nói một vài chuyện vụn vặt cũng có thể nói đến hai giờ sáng.

Có gì để nói đây?

Bây giờ Diệp Phi nhớ lại, cũng không nhớ rõ đã nói với những gì với anh, chỉ nhớ rõ mỗi buổi tối đều nói đùa, Lê Tiệp Nam luôn có thể đổi biện pháp trêu chọc làm cho cô vui vẻ.

Cô nói về một tác phẩm văn học nổi tiếng nào đó, Lê Tiệp Nam cẩn thận lắng nghe hết, rồi lại bình luận một câu, “Cái tên cặn bã này, có câu nói kinh điển có thể gọi là: Tôi đã từng có nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng tôi luôn giữ sự trong sạch của mình để dành riêng cho cô ấy? Thế này còn không phải là tên đàn ông cặn bã vẽ một cái bánh nướng lớn, cái gì mà tôi đã có nhiều bạn gái cũ như vậy, nhưng em thì không giống thế.....”

Diệp Phi chuyển đề tài, đổi sang cái khác, Lê Tiệp Nam cố tình bám lấy không buông đề tài trước đó, “Em có biết sự khác nhau là gì không?”

“Bộ phim lần trước.....”

“Phi Phi, khác nhau chính là, ngoại trừ em ra, anh thật sự chưa từng chạm vào ai cả.

” Anh còn làm như có thật giờ tay lên thề thốt, “Anh chưa từng có người bạn gái cũ nào, em cũng không giống với một ai.....”

“Bộ phim lần trước.....”

“Phi Phi, đây có phải là giữ mình trong sạch hay không? Một số người đàn ông không thể quản lý nửa người dưới của mình, anh không giống.....”

Anh còn mèo khen mèo dài đuôi, lúc đùa giỡn lưu manh ở trước mặt cô, cái giọng Bắc Kinh kia bị anh nói hết sức không đứng đắn, giống như bất cứ lúc nào cũng phải làm ra một chút chuyện xấu.

Diệp Phi nói bị anh cắt ngang vài lần, cuối cùng lấy việc bị anh lấp kín môi làm điểm kết thúc, Lê Tiệp Nam còn rất gian tà cặn chữ nói, “Không thầy dạy cũng hiểu.

”

Diệp Phi cầm lấy gối đầu ném qua, Lê Tiệp Nam bật cười, cũng không né, gối đầu bị anh vững vàng bắt được.

Nhớ lại những việc nhỏ linh tinh này, Diệp Phi cũng cảm thấy vui vẻ.

“Không đâu, hôm nay tớ đi thăm Diệp Đồng, hôm nay cậu có rảnh

không?” Diệp Phi đi tới cửa, nhìn khuôn mặt mình qua gương, rõ ràng là có thêm ý cười.

“Được nha, vậy thì hôm nay đi!” Tiết Như Ý thoải mái đồng ý, “Sao hôm nay cậu vui vẻ vậy? Có chuyện tốt gì à?”

“Đợi lát nữa gặp, cậu ngồi tàu điện ngầm từ trường học qua đi, lát nữa chúng ta gặp mặt.

”

“Được.

”

Lúc Diệp Phi một mình đi từ Tây Giao ra ngoài, bảo vệ ở Tây Giao vẫn còn nhớ rõ hỏi cô có cần xe đến đón không, Diệp Phi lắc đầu, nói mình đi tàu điện ngầm là được rồi.

Bảo vệ Tây Giao vẫn còn hơi sững sốt một chút, sau đó vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn chúc cô thuận buồm xuôi gió.

Diệp Phi đi ra, mới bừng tỉnh phát hiện, mình ở chỗ này cùng anh cũng rất lâu rồi, dường như cũng đã sắp quên đi thế giới thật, cô và nơi này vốn dĩ không hợp nhau.

Diệp Phi bước ra khỏi Tây Giao, quay đầu lại nhìn.

Cổng ra vào của Đàn Cung Tây Giao đơn giản nhưng sang trọng, thì ra bốn mặt của những cột đá vuông màu xanh đều được điêu khắc tranh cổ, có lẽ là bởi vì năm mới, cũng không có bao nhiêu người thật sự ở lại đây, biệt thự ở nơi này được thiết kế theo phong cách thiên về kiểu Trung Quốc, chỉ có biệt thự của Lê Tiện Nam là đặc biệt nhất, cũng ở chỗ sâu nhất.

Tổng cộng cũng chỉ có hơn mười hộ gia đình, đều là nhân vật nổi tiếng trong xã hội và thương nhân giới kinh doanh, có đôi khi Diệp Phi đi theo Lê Tiện Nam đến gara ngầm, chỉ ít ỏi hơn mười hộ gia đình như thế, nhưng suốt cả ba tầng gara ngầm đậu đầy siêu xe,

đường như đều bị lãng quên ở chỗ này.

Khi đó Diệp Phi hỏi anh, những chiếc xe này đều là của người ở đây sao?

Lê Tiện Nam cầm chìa khóa xe thuận miệng nói, xe ở tầng này đều là của anh, những hộ gia đình khác để ở những nơi còn lại, “Thật ra xe của anh không quá nhiều, đều ở Tây Giao, cũng không chỉ ở chỗ này, nhưng anh sẽ chọn Tây Giao, cũng là vì cảm thấy nơi này yên tĩnh.

”

Tây Giao đối diện với đường lớn, chính là ngõ nhỏ Hòe Tam cũ kỹ kia.

Một nơi rộng lớn, một nơi phố phường.

Vốn dĩ cả hai là đường thẳng song song, điểm giao nhau duy nhất, có lẽ cũng chỉ là cùng nhau ở trên một con đường.

Diệp Phi quay đầu lại, bảo vệ Tây Giao vẫn lịch sự mỉm cười với cô, lại khách khí hỏi cô có cần gọi một chiếc taxi không?

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến chuyện cười ở trên mạng lúc trước, có một blogger đi ngang qua Tây Giao, quay video, phía dưới người ta nói, bảo vệ ở Tây Giao đều học Đại học Yển Kinh và biết nói ba thứ tiếng, nhưng mà tiện lương thật sự cũng không nhỏ.

Đó thật sự là một giấc mơ hào nhoáng, con người ở thế giới này rõ ràng vì mấy đồng tiền nhỏ mà phải cúi người, người ở nơi này đều mỉm cười giống ma nơ canh.

Yển Kinh sau một trận tuyết lớn, những cây tùng và cây bách ở phía sau đều xanh tươi, trên cành cây phủ một lớp tuyết thật dày, phía trên buộc những dải ruy băng đỏ ngụ ý cát tường, nhưng ngày đó, rõ ràng là Lê Tiện Nam ở nơi này cô tịch như vậy.

Con đường đá xanh ở Tây Giao hoàn toàn chìm vào trong mây mù mờ nhạt, cô nhìn không rõ ở phía xa, cũng nhìn không ra được cái sân kia, lại cô đơn nhớ tới dáng vẻ của Lê Tiệp Nam khi mỉm cười với cô, nghĩ đến đầu ngón tay anh làm cho tim cô đập thành thịch, nói với cô, Phi Phi, không cảm nhận được sao?
Rõ ràng là lạnh, nhưng anh đã cho cô rất nhiều đêm ấm liệt và sôi trào.

Về Tây Giao, ký ức của Diệp Phi dường như trống rỗng, duy nhất chỉ có thể nhớ rõ được Lê Tiệp Nam, đặc biệt là anh chạy từ Yến Kinh đến đón cô về, vì cô mà bao hết cả công viên trò chơi trong một ngày, còn dẫn cô đến Ung Hòa cung.

Anh nói, nếu duyên thật sự cạn, không cần bái phật cũng sẽ tan.

Coi như là nghiệt duyên, vậy thì nói không chừng cũng là đời trước đập đầu bái phật cầu tới, nghiệt duyên anh cũng quý trọng.

Anh dùng tiếng Quảng Đông nói với cô những lời ngập tràn tình cảm.

Không chỉ là về Tây Giao, về thành phố Yến Kinh này, Diệp Phi cũng chỉ nhớ rõ được một mình Lê Tiệp Nam.

Anh là mảng màu sắc tươi sáng duy nhất trong cuộc đời cô, cũng là một chút ấm áp mà cô nhớ về thành phố này, mà anh tất là người quan trọng nhất.

Lúc Diệp Phi đi tàu điện ngầm đến nơi, Tiết Như Ý đã chờ cô, Tiết Như Ý cắt tóc, tóc ngắn đến cằm, mái bằng, người con gái Giang Nam có ngoại hình dịu dàng và rất ngọt ngào.

“Phi Phi!” Trong tay Tiết Như Ý còn cầm mấy túi đồ, vẫy tay với cô.

Diệp Phi bước nhanh đến, cầm giúp cô ấy, “Sao cậu còn mua nhiều đồ như vậy?”

“Lần đầu tiên gặp Diệp Đồng à, không biết mua cái gì cho thằng bé,

mua một vài món quà, tớ đoán chắc là thằng bé sẽ thích,” Tiết Như Ý nói, “Tớ không biết mua gì cho cậu, mang theo mấy quyển sách, cả một bộ đó!”

“Cô Tiểu Tiết vất vả rồi.

”

“Miễn lễ.

”

Hai người nhìn nhau cười, trên đường đi Tiết Như Ý nói với cô những gì cô ấy biết được ở Tam Á.

Diệp Phi còn kỳ quái hỏi, “Cậu đi chơi hơn mười ngày, sao lại chỉ đăng hai bài ở trong vòng bạn bè? Tớ còn tưởng rằng cậu không vui nữa.

”

“Đâu có đâu,” Hai má Tiết Như Ý hồng hồng, nói đến chuyện này, đáy mắt hiện lên ý cười, “Tớ quen được một người, cũng không tính làm quen biết, oan gia ngõ hẹp đi, cậu đoán xem là ai?”

Diệp Phi vốn dĩ rất mong chờ, nhưng là trong đầu suy nghĩ đi suy nghĩ lại, không hiểu sao lại nghĩ đến lần ở sơn trang nghỉ dưỡng đó, là ai nói muốn đi Tam Á?

“Chính là chủ xe Ferrari kia, người đụng vào tớ đó,” Tiết Như Ý nhỏ giọng nói, “Anh ta cũng khá tốt.

”

Triệu Tây Chính.

Vừa nói đến chủ xe Ferrari, Diệp Phi lập tức nghĩ tới Triệu Tây Chính.

Diệp Phi và Triệu Tây Chính cũng không quá quen thuộc, cũng là xuất phát từ lễ phép nên thêm WeChat, chỉ nhớ rõ có một ngày Triệu Tây Chính đã đăng định vị ở Tam Á trong vòng bạn bè, nói chỉ đến rồi

về ngay, sáng sớm hôm sau lại trở về Yến Kinh.

Đối những người này mà nói, tình cảm cũng chính là đáp máy bay đi ăn một bữa cơm, rồi lại đáp máy bay trở về đánh bài chơi game.

Tiết Như Ý sinh ra trong một gia đình thế gia khá giả ở Giang Nam, trong nhà làm kinh doanh buôn bán gì đó, cũng không tính là quá lớn, Triệu Tây Chính là có tình nghĩa, nhưng anh ta và Lê Tiệp Nam không giống nhau, Triệu Tây Chính, cô chỉ có thể dùng không phải là người tốt gì” để hình dung.

“Ai biết được.

” Diệp Phi chỉ có thể nói như vậy một câu, “Đừng rơi vào đó.

”

Cô là bạn bè của Tiết Như Ý, nhất định là phải nghiêng về phía bạn mình, Triệu Tây Chính là bạn từ nhỏ của Lê Tiệp Nam, nhưng quan hệ với cô cũng không thân thiết như vậy.

“Chắc chắn rồi, loại người như bọn họ..... Sao có thể thật sự thích người nào,” Tiết Như Ý kéo kéo khăn quàng cổ nói, “Tớ nghe nói anh ra sống ở Đan Cung Tây Giao, cậu có biết nơi đó không, là nơi đất đỏ nhất ở Yến Kinh, nghe nói người ở đó đều không phải là người bình thường gì, thật là bên trong hoàng thành còn có tường cao hơn, tớ cảm thấy nếu như đặt ở thời cổ đại, vậy thì như thế cũng phải là cấp bậc hoàng thân quốc thích gì đó.

”

Lời Tiết Như Ý nói có hơi khó hiểu, nói đến cùng, rốt cuộc Tiết Như Ý là chỉ là một cô gái nhỏ chưa bước ra khỏi tháp ngà, thậm chí còn nhỏ hơn Diệp Phi mấy tháng, Diệp Phi bởi vì bị cuộc sống cưỡng ép, có loại lý trí không thuộc về tuổi này, nhưng Tiết Như Ý không giống như vậy, ba mẹ và anh trai đều cưng chiều, bảo vệ cô ấy quá tốt.

Thật ra Diệp Phi muốn nói thêm gì đó, nhưng lại nghĩ, mình có tư

cách gì để nói đây.

“Phi Phi, mấy ngày trước ở Yến Kinh có tuyết rơi thật lớn,” Tiết Như Ý nói, “Ở phương nam tớ còn chưa từng nhìn thấy có tuyết lớn như vậy, cậu có biết không, đây thế mà lại là tuyết rơi nhân tạo.

”

Tuyết rơi nhân tạo..... Diệp Phi chỉ nghĩ đến Lê Thiên Nam, người làm việc bất chấp hậu quả, ngược lại lại cảm thấy sao có thể được chứ, nhưng nếu thật sự là tuyết rơi nhân tạo, vậy thì đó cũng là phong cách làm việc của anh.

Diệp Phi lại rơi vào một mớ hỗn loạn ngẩn ngui.

Tiết Như Ý không nghĩ được nhiều như vậy, bỏ qua đề tài này, lại ngây ngô đi theo phía sau Diệp Phi, có chút chờ mong được gặp Diệp Đồng.

Lúc này Diệp Đồng còn đang tiêm truyền dịch, cô giáo Tiền nói mấy ngày trước Diệp Đồng có bị cảm nhẹ, vốn dĩ tổ chức cơ thể đã không tốt lắm, vẫn phải truyền dịch.

Diệp Phi và Tiết Như Ý đi đến phòng bệnh, Diệp Đồng vẫn là yên tĩnh ngồi ở trên giường bệnh, y tá dọn bàn ra cho cậu, Diệp Đồng cầm bút đang vẽ con bướm.

Tiết Như Ý trốn ở phía sau Diệp Phi, nhìn Diệp Đồng, mỉm cười với cậu, lắc lắc túi trong tay, “Diệp Đồng, chào em nha, chị là bạn của chị gái em, chị tên là Tiết Như Ý.

”

Diệp Đồng không nói lời nào, động tác cầm bút dừng lại không đến một giây.

“Tớ rót cho hai người chút nước.

”

Diệp Phi cũng đã quen với Diệp Đồng trong bộ dáng này, đi tới bên cạnh chỗ máy lọc nước, Tiết Như Ý rất hoạt bát và nhiệt tình, mở túi ra, lấy quà mua cho Diệp Đồng ra, một cái hộp, nhìn không nhỏ, cô ấy mở hộp ra.

“Diệp Đồng, chị mua cái này cho em..... Trò chơi ghép hình! Cái này chơi rất vui, một ngàn mảnh, khi nào em rảnh rồi không có gì để làm thì lấy ra ghép, rất đẹp.

”

Diệp Đồng có một đôi xinh đẹp, đôi mắt của thiếu niên mười tám tuổi có sự bình tĩnh không phù hợp tuổi này, như là cánh đồng tuyết nhạt nhẽo, cậu không nói lời nào, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Tiết Như Ý đổ từng mảnh nhỏ của trò chơi ghép hình ra, Diệp Đồng cũng không đáp lại, buồn bã cúi đầu vẽ tranh.

Tiết Như Ý khen cậu vẽ đẹp, Diệp Đồng cũng không trả lời.

Diệp Phi bất đắc dĩ, sợ sự nhiệt tình của Tiết Như Ý bị đánh bại, “Từ năm tám chín tuổi Đồng Đồng vẫn cứ như vậy, thẳng bé nhìn thấy ai cũng không nói lời nào, là bệnh tự kỷ.

”

Tiết Như Ý mếu máo, “Phi Phi, cậu thật sự quá vất vả..... Không có gì, dù sao tớ cũng rảnh rồi, tớ ở đây chơi ghép hình với Diệp Đồng là được rồi.

”

Ngày đó Diệp Phi và Tiết Như Ý ở phòng bệnh cùng Diệp Đồng, mừng tám, còn chưa hết tết, trong trường học trống vắng không chịu nổi, Tiết Như Ý lại không muốn về ký túc xá sớm, dứt khoát ở lại trong phòng bệnh chơi trò ghép hình.

Trò chơi ghép hình hơn một ngàn mảnh nhỏ, ghép xong cũng phát

mất rất lâu.

Diệp Phi cũng đến giúp đỡ, kết quả cô thật sự không có tính nhẫn nại này.

Buổi trưa, Diệp Phi và Tiết Như Ý đến nhà ăn cùng nhau ăn cơm rồi trở lại, Diệp Đồng ăn rất ít, lấy cơm cho cậu, cậu cũng chỉ im lặng ăn, cũng không nói lời nào, cũng không có phản ứng gì lớn.

Cũng may phòng bệnh là phòng hai người, Tiết Như Ý mở TV điều chỉnh âm thanh nhỏ lại, là muốn xem có bộ phim truyền hình gì về ăn uống gì không.

Kết quả TV trường học đâu có kênh nào khác, đều là phát sóng tin tức gì đó, Tiết Như Ý chuyển kênh xem một lượt, cuối cùng chuyển đến kênh tin tức của Hồng Kông.

Diệp Phi vốn dĩ đang chuyên tâm cúi đầu lấy xương cá, chọn thịt cá đã gỡ xong bỏ vào trên cái đĩa nhỏ của Diệp Đồng.

Sau đó đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

Cô vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của Lê Tiện Nam ở trên TV.

Anh vẫn mặc trang phục buổi sáng, áo khoác dáng dài màu đen được là phẳng phiu, ngồi ở trước bàn trong một phòng họp, trên mặt không lộ ra chút gì gọi là vui mừng, mi tâm hơi nhíu lại, ống kính chỉ quét qua anh một chút rất nhanh.

Tiết Như Ý hét lên, “Người này là ai thế, đẹp trai quá đi.

”

Lê Tiện Nam.

Trước mặt anh có một cái bàn.

Là chỗ của anh trên một cái bàn họp dài, người ngồi xung quanh đều mặc âu phục giày da, một phòng họp trang trọng kiểu Hồng Kông cổ điển điển hình, trang trí bằng gỗ màu nâu sẫm, phía sau bày logo của công ty, ngoài cửa sổ sát đất nhìn ra khung cảnh Hồng Kông.

Anh nói tiếng Quảng Đông lưu loát, và còn có thể trả lời bằng tiếng Anh rất trôi chảy khi ai đó đặt câu hỏi.

Cô nghe không hiểu tiếng Quảng Đông, chỉ nhạy cảm bắt được một vài từ tiếng Anh, phán đoán đó hẳn là một cuộc họp về đầu tư bất động sản.

Có người đặt câu hỏi, anh trả lời một cách ngắn gọn.

Diệp Phi nhìn bóng dáng người đàn ông trên màn hình, rất khó có thể liên kết anh với vẻ dịu dàng khi nhìn cô ở dưới lầu vào buổi sáng.

Anh vốn chính là một cánh đồng tuyết, chỉ là vì cô nên mới bước xuống dưới.

Lê Tiệp Nam ngồi ở đó, cũng đã đủ gây chú ý, anh là người đẹp nhất trong toàn bộ bức tranh, mặt mày thâm thúy, góc nghiêng của khuôn mặt rất sắc nét, người đàn ông lịch lãm bước trên tuyết đánh đàn, quân tử khiêm tốn, Hàn Đàm Ngọc cũng không bằng một nửa của anh.

Trên bàn anh đặt hợp đồng và bút ký tên.

Khi có người nào hỏi người khác, anh nhàn rỗi hơn một chút, dựa ra lưng ghế ngồi, lấy từ trong túi ra một hộp kim loại, mở nắp, đổ ra một viên kẹo bạc hà.

Diệp Phi nhìn hình ảnh này, khẽ cười một tiếng.

Người khác đang nói về chuyện thị trường bất động sản và đầu tư bất động sản ở Hồng Kông, sau khi anh trả lời xong không còn gì liên quan đến mình nữa, thông thả nghe vài câu, còn ăn kẹo cai thuốc lá trong cuộc họp.

“Phi Phi, cái tên vừa rồi chạy ngang qua là gì thế?” Tiết Như Ý chỉ lo ngấm nhan sắc của người đàn ông đó, không nhìn thấy tên.

“Lê Tiệp Nam.

” Cô đọc ra tên của anh, quần quanh môi lưỡi, ba chữ, tựa như có tình yêu thuận gió triển miên, lượn lờ trong tán vài giây ít ỏi.

Lê Tiệp Nam.

Bụi và ánh sáng, ánh sáng không chói lóa, tồn tại cùng giấc mơ.

Vừa vặn đến hơn ba giờ chiều, chuông điện thoại của Diệp Phi vang lên, vừa thấy thông báo, thế mà lại là Lê Tiệp Nam.

Diệp Phi rất yên tâm Diệp Đồng ở chỗ này, chắc là bởi vì ăn tết, trường học đến hơn năm giờ chiều đã hết thời gian thăm nom, ngày thường cũng là chỉ cuối tuần và ngày nghỉ mới có thể đến đây thăm, Diệp Phi hỏi Tiết Như Ý đã về chưa?

Tiết Như Ý cầm một mảnh ghép của trò chơi ghép hình ậm ừ trả lời, “Phi Phi cậu đi trước đi, tớ ghép được một nửa cái này rồi sẽ đi.

”

Diệp Phi thấy Tiết Như Ý vẫn còn chăm chú chơi trò chơi ghép hình, Diệp Đồng còn đang yên tĩnh vẽ tranh.

Hình ảnh này, ngược lại cũng rất tốt đẹp.

“Hai ngày nữa mời cậu ăn cơm.

” Diệp Phi nhớ tới chuyện Triệu Tây Mi nói trước đó, nghĩ hai ngày

nữa tìm một cơ hội sẽ nói với Tiết Như Ý lúc ăn cơm, dù sao thì Tiết Như Ý cũng mới mới trở về ngày hôm qua, cũng chưa ăn tết xong, vẫn nên để cho cô ấy nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

“Được, chờ cậu!”

Chương 38: 38: Kim Cương Đỏ

Lúc Diệp Phi đi đến ga tàu điện ngầm, mới nhận được một cuộc điện thoại nữa của Lê Tiệp Nam, lần này cô nghe máy rất nhanh, thờ ra một hơi thật dài, chớp mũi lạnh lạnh.

“Lê Tiệp Nam, hôm nay anh có về không?” Diệp Phi cầm điện thoại, thả chậm bước chân hơn một chút, giọng nói hơi cao lên.

“Chắc là sẽ về trễ một chút, hôm nay ở Hồng Kông có mưa, chuyến bay bị delay,” Lê Tiệp Nam trả lời cô, “Nhìn xem, có thể về đến nơi sẽ không còn sớm nữa, nói không chừng Phi Phi của chúng ta sẽ ở một mình trong căn phòng trống.

”

Nói đến sau, ngữ điệu Lê Tiệp Nam có cả tiếng cười.

Diệp Phi hừ một tiếng, nói đêm nay ngủ với nút bịt tai.

Lê Tiệp Nam ở đầu bên kia còn có một vài tiếng nói chuyện, nghe cũng nghe không hiểu, Diệp Phi nói với anh, “Anh bận việc đi, em trở về sớm một chút đi.

”

Lê Tiệp Nam mơ hồ đáp một tiếng, truyền đến một tiếng cọ xát, cô nghe thấy anh lại nói vài câu tiếng Quảng Đông, tựa như là trò chuyện một cách khách sáo, Diệp Phi trực tiếp cúp máy, chậm rãi đi đến ga tàu điện ngầm.

Tín hiệu trên tàu điện ngầm không tốt lắm, hiện lên tin nhắn của anh

gửi đến đứt quãng.

— — còn chưa họp xong.

Diệp Phi trả lời anh, chưa họp xong mà anh còn gọi điện thoại cho em?

Tàu điện ngầm rục rịch, điện thoại lại rung lên.

Lê Tiệp Nam lại tiếp cho cô một tin nhắn khác.

— — ai bảo em không liên lạc với anh.

Diệp Phi cười cười, cắt điện thoại đi chờ tàu điện ngầm đến ga.

Tây Giao vẫn cứ là Tây Giao kia, trong vắt và lạnh lẽo, đặc biệt là mấy ngày nay tuyết ngừng rơi, lọt vào trong tầm mắt nơi nào cũng đều là màu trắng của trắng, nhìn cực kỳ lạnh lẽo.

Đặc biệt là trong sân này, mặt cỏ đều khô héo, chỉ phủ lên một lớp tuyết trắng chưa tan, còn có một gốc cây hải đường khổng lồ kia, cành khô trông thật tiêu điều, toàn bộ sân cũng không có màu sắc nào tươi sáng.

Nước không bị đóng băng, một đàn cá cũng yên tĩnh nằm ở đáy nước.

Diệp Phi nghĩ đến cảnh Lê Tiệp Nam cứ như vậy ngồi ở ghế bập bênh cho cá ăn rất nhiều lần — — nếu là mùa hè, có lẽ còn có thể là một hình ảnh đẹp, nhưng mùa đông cũng không phải là quá cô tịch.

Không có Lê Tiệp Nam ở đây, Diệp Phi bật đèn ở phòng khách sáng lên, tùy tiện ăn chút gì đó, nằm nghỉ ngơi sớm, hơn bảy giờ tối đã mơ màng buồn ngủ, có lẽ sáng mai tỉnh dậy là Lê Tiệp Nam đã trở về rồi.

Diệp Phi nhàm chán lướt vòng bạn bè, có lẽ là Lê Tiệp Nam cũng thật sự bận rộn, hơn nửa ngày cũng chưa trả lời tin nhắn của cô,

Diệp Phi quay lại muốn đi xem tin tức của hôm nay, nhìn thấy một tiêu đề, rốt cuộc mới nhìn thấy tin tức của Hồng Kông.

Cô biết rất ít về Lê Tiện Nam.

Lê phu nhân và ông Lê là liên hôn thương nghiệp, hiển nhiên, là Lê phu nhân không phải là thương nhân, tìm kiếm, lúc này nhìn thấy ảnh chụp, Lê phu nhân là người Mỹ gốc Hoa, phía dưới nói là abc, tên là Ngô Ngân Như.

Ngô Ngân Như chăm sóc bản thân rất tốt, hơn năm mươi tuổi nhưng rất có khí chất, khuôn mặt hiền từ, trông vô cùng thân thiện, tóc búi, mặc sườn xám tham dự một bữa tiệc từ thiện, là Hoa kiều đường như chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, một nét đẹp phương Đông rất phù hợp với thẩm mỹ phương Tây với hàng lông mày mảnh, mắt phượng, nụ cười cũng đẹp.

Nhưng Diệp Phi cũng chỉ nhìn thoáng qua — — Lê Tiện Nam nói, Lê phu nhân không phải là mẹ anh.

Tin tức về Lê Tiện Nam rất ít, có người nói ah thoát ly khỏi Lê gia tự mình đầu tư, có người nói Lê Tiện Nam sẽ kế thừa gia nghiệp, Diệp Phi nhìn lướt qua vài lần, nhớ tới hầu như không thấy anh quá bận rộn với công việc, cũng không khỏi bật cười, xem hết cho vui.

Về Thịnh Văn Tu, cũng không có bất kỳ tin tức gì liên quan.

Mọi người luôn hết sức hứng thú với những bí mật của giới nhà giàu này, nhưng về Lê Tiện Nam, một chút tin tức cũng không có.

Về cái chết của mẹ Lê Tiện Nam cũng vậy, một chút tin tức cũng không có.

Một vũng nước sâu như vậy, cô cũng sẽ không để lại bất kỳ gợn sóng nào.

Lại xem Weibo thêm một lúc nữa, có một hot search đột nhiên xuất hiện.

#Tông Ngọc đính hôn#

Vị đại thiếu gia xuất hiện trên tin tức giải trí quanh năm này, cũng là người bị bài xích nhiều nhất trong giới của Lê Tiệp Nam.

Phía dưới có một vài tin đồn về lịch sử bạn gái của Tông Ngọc, trải dài từ giới giải trí đến người nổi tiếng trên mạng đời đầu.

Tông Ngọc trong ảnh chụp, mặc một bộ đồ đơn giản nhưng lại có giá trị xa xỉ, trên hai cánh tay thượng đều là hình xăm, trái phải mỗi bên một ngôi sao nữ nổi tiếng trên mạng.

Tin đồn liệt kê hơn mười hai người bạn gái cũ, có một người còn là bạn gái của một người khác trong giới.

Hốc mắt anh ta rất sâu, lúc cười rộ lên cũng giống như một người nghiện.

Nói Tông Ngọc đã dẫn người bạn gái cũ nào đó về tổ ấm tình yêu của mình, cùng nhau mua một bất động sản.

Rồi lại cùng đi thử váy cưới với vị hôn thê của anh ta, dường như có một chút kiên nhẫn nằm người mong đợi, vụng về chụp lén, chính là để viết thành vợ chồng tình cảm sâu sắc.

Có phóng viên giải trí dò hỏi Tông Ngọc, lần này đã quyết định rồi sao?

Tông Ngọc cười trả lời: Trước kia không phải đều là chơi đùa thôi sao.

Chủ đề của những tin tức rất thống nhất — — Lãng tử quay đầu, chúc phúc.

Diệp Phi nhìn tin tức này, cảm giác thế giới đang biến dạng.

Nhớ tới Lư Nhân, khi đó Tông Ngọc luôn xe đón xe đưa với cô ta, dẫn theo đến nhiều nơi.

Diệp Phi ngưng ngẩn một lúc, lại vòng vèo trở về, hot search đột nhiên xuất hiện kia dùng tốc độ của mắt thường cũng có thể thấy được đang dần dần rơi khỏi danh sách hot search, sau nửa tiếng đồng hồ, lại sóng yên biển lặng.

Đột nhiên Diệp Phi cảm thấy ngực mình hơi khó chịu.

Triệu Tây Chính, Diêm Trạc, Tề Minh Viễn, ngay cả ngòi máy bay đi nghỉ mát cũng có thể bị người ta chụp được, nhưng hết lần này tới lần khác Lê Tiệp Nam lại chưa từng có.

Là bị đè xuống sao?

Ngoại trừ Đàn Cung Tây Giao ra, hiểu biết của Diệp Phi về Lê Tiệp Nam bằng không.

Hôm nay Lê Tiệp Nam đi Hồng Kông, cũng không có gì tin tức gì, điện thoại cũng không gọi được mấy cuộc, Diệp Phi chợt cảm thấy, có phải là cũng sẽ giống như tin tức này của Tông Ngọc không, Lê Tiệp Nam đi Hồng Kông cùng người khác?

Diệp Phi thật sự muốn hỏi, nhưng suy nghĩ này vừa mới hiện lên, lại bị đè xuống.

Nhưng là với tư cách gì đây?

Diệp Phi nằm trên giường trần trọc, cũng đúng là vào khoảnh khắc này — — Diệp Phi mới phát hiện, tâm tư của cô đã đi ngược lại với ban đầu.

Trước kia cô còn có thể xác định rõ ràng mối quan hệ này.

Diệp Phi đeo nút bịt tai, nhưng khó có thể làm cho mình có được một

giấc ngủ yên ổn.

Hơn ba giờ sáng, Diệp Phi luôn có một loại ảo giác, thế giới này đang sôi trào, nơi này của cô mới là đêm đông lạnh thấu xương.

Tông Ngọc nói, trước kia không phải đều là chơi đùa thôi sao.

Triệu Tây Chính nói, tình hình của nhà anh, cô cũng đừng suy nghĩ, em và anh không giống nhau, chẳng qua là không giống với chúng tôi.

Triệu Tây Mi cũng nói, anh đối với ai cũng đều khách sáo, kỳ thật cô ấy luôn cảm thấy có phải căn bản là anh không thật lòng ở trong đó hay không.

Ngay cả Tiết Như Ý cũng nói, loại người như bọn họ, làm sao có thể thật sự thích một người được chứ.

Đột nhiên cô tỉnh lại, trong một mối quan hệ như vậy, căn bản không có người coi trọng.

Trước con đường không có đường quay lại, có phải là vách đá không?

Cô vốn chính là người nhỏ bé nhất trong đám sinh vật sống, một chút nhiệt huyết và sôi trào đó, có lẽ cũng chỉ thuộc về một mình cô, sẽ sẽ để lại cho anh những gợn sóng và sóng gió nào đây?

Diệp Phi không ngủ được, mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng xe tắt máy, ngay sau đó cửa biệt thự bị đẩy ra, Diệp Phi miễn cảm hơn, đếm thêm ở trong lòng.

Nghe thấy loáng thoáng ở căn phòng cuối hành lang truyền đến một vài âm thanh, thừa thốt, và sau đó là tiếng nước chảy.

Lê Tiệp Nam đang tắm rửa à?

Mười phút trôi qua, tiếng nước dừng lại.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Diệp Phi giả vờ ngủ, trên người Lê Tiện Nam có mùi sữa tắm thoang thoảng, anh đi đến mép giường, nâng tay cô lên.

Cảm giác lạnh lẽo được truyền đến từ trên ngón tay của cô.

Diệp Phi vừa mở mắt, đúng lúc nhìn thấy Lê Tiện Nam khom lưng cúi người ở mép giường, vừa vặn đeo một chiếc nhẫn lên trên tay cô.

“Đánh thức em?” Lê Tiện Nam khẽ cười, “Còn nghĩ giờ này em ngủ rồi, anh cố ý đi đến căn phòng bên cạnh tắm rồi mới đến đây.

”

“Đây là gì.....” Giọng của Diệp Phi hơi chua xót, vừa rồi đã suy diễn ra những chuyện không quá vui vẻ, toàn bộ dâng lên.

“Buổi tối chuyến bay bị delay, đi dạo quanh Hồng Kông, mua cho em, lần trước chiếc nhẫn kia đã đổi thành dây chuyền cho em, bây giờ bù lại cho em.

” Lê Tiện Nam cười, nhéo mặt cô, “Bây giờ không hề khoa trương một chút nào, không tin thì em nhìn xem.

”

Lê Tiện Nam nâng tay cô lên, Diệp Phi cúi đầu nhìn, chiếc nhẫn lần này thật sự thuần khiết hơn rất nhiều, một chiếc nhẫn thanh mảnh, chỉ khảm một viên kim cương đỏ nho nhỏ ở chính giữa, xung quanh đính một vòng kim cương nhỏ.

Thiết kế khiêm tốn, nhưng giá cả lại không hề khiêm tốn một chút nào, nhẫn kim cương đỏ của Harry Winston, giá cả khó có thể tưởng tượng được.

“Thế nào, trở muộn về nửa ngày còn không vui à, đã sớm đoán được

rồi, thế này không đủ để xin lỗi em à.

” Ý cười của Lê Tiệp Nam càng sâu, “Đúng lúc, không buồn ngủ thì anh dẫn em đi xem.

”

Diệp Phi chưa kịp phản ứng lại, Lê Tiệp Nam đã quỳ gối quỳ bên mép giường, nâng đầu cô dậy bế lên, trên người anh còn hơi lạnh, đột nhiên Diệp Phi tỉnh táo lại, Lê Tiệp Nam dường như vẫn còn là dáng vẻ của buổi sáng rời đi, mặt mày ngập tràn ý cười.

“Em không muốn, em buồn ngủ.

” Diệp Phi khẩu thị tâm phi, tự dưng không hiểu sao lại cảm thấy áy náy vì chút khó chịu vừa rồi của mình.

“Đợi chút lại ngủ, Phi Phi, cái này là anh vận chuyển từ Hồng Kông về bằng máy bay.

” Lê Tiệp Nam không cho phép cô từ chối, dục dỗ nói, “Đi xem rồi ngủ tiếp.

”

Diệp Phi buồn bực, được Lê Tiệp Nam bế đi xuống.

Đồ đạc không có ở trong phòng khách, Lê Tiệp Nam bế Diệp Phi đi ra ngoài sân, còn cố ý khoác cho cô một chiếc áo khoác.

Đèn hành lang đèn trong sân đều được bật lên.

Trong sân ban đầu vắng vẻ và hiu quạnh, được đặt thêm những chậu hoa cẩm tú cầu lớn đang nở rộ.

Hoa cẩm tú cầu tạo thành khung cảnh vô cùng xinh đẹp, hoa này thật sự rất lớn, nở thành từng đám dày đặc, bởi vì chất lượng nước có tính axit kiềm, sẽ biến thành màu xanh nhạt, tím nhạt, xanh lam đậm,

tím đậm.

Những bông hoa rực rỡ như vậy, rậm rạp thành một bức tường, làm cho người ta không thể rời mắt.

Trên đảo Sao Miguel của Hy Lạp có một con đường núi đầy hoa cẩm tú cầu nở rộ, có một số người nói rằng ngụ ý con đường không gì để quyến luyến, chỉ có đi về phía trước đáng để mong đợi.

“Anh mua những thứ này làm gì.....”

“Không phải là Phi Phi của chúng ta nói mùa đông trong sân rất khó coi sao, hoa cẩm tú cầu chỉ nở vào tháng sáu, buổi chiều anh đi tìm khắp cửa hàng hoa ở Hồng Kông tìm thấy được những thứ này, đem về cho Phi Phi của chúng ta xem,” Lê Tiện Nam mỉm cười đứng bên cạnh cô, “Lúc trước còn nói hoa cẩm tú cầu nở như thế nào, cứ như vậy, Phi Phi muốn ngắm, vậy thì cứ ngắm thôi.

”

“Lê Tiện Nam,” Diệp Phi nhìn chăm chăm anh, “Cả một buổi chiều, anh chỉ làm chuyện này?”

“Nếu không thì sao,” Lê Tiện Nam nói, “Hoa cẩm tú cầu cũng thật là khó tìm.

Có một vài cửa hàng bán hoa đều là nụ hoa, trên máy bay còn phải nuôi và thúc giục hoa nở cả chuyến đó!”

Lê Tiện Nam vừa dứt lời, Diệp Phi chợt nhón chân tiến lại gần, ôm lấy cổ anh, Lê Tiện Nam lại không phối hợp, đứng thẳng người, chậm rãi nói một câu, “Thế nào, Phi Phi cầu chúng ta lại bị làm cho cảm động rồi?”

“Lê Tiện Nam!” Diệp Phi tức giận gọi anh, Lê Tiện Nam cười thoải mái, khom lưng cho cô hôn, còn rất đứng đắn ôm lấy eo cô nói, “Hôm nay không được đâu, anh chạy khắp Hồng Kông tìm cẩm tú cầu cho em, rất mệt mỏi.

”

“Em còn tưởng rằng anh.....” Diệp Phi khó khăn nói, “Em còn tưởng

rằng anh đi cùng người khác.

”

“Nghĩ cái gì đó,” Lê Tịch Nam rất vui vẻ nói, “Phi Phi không phải chỉ có một thôi sao, anh đi đâu tìm được tổ tông thứ hai đây.

Được rồi, về nào, bên ngoài quá lạnh.

”

Diệp Phi bị anh ôm về, Lê Tịch Nam búng lên trán cô một cái, “Sao lại không vui?”

“Hôm nay em thấy tin tức, Tông Ngọc đính hôn,” Diệp Phi nói, “Cả buổi chiều anh không gửi tin nhắn, em còn tưởng rằng anh.....”

“Chạy tới Hồng Kông kết hôn?” Lê Tịch Nam bật cười, như thế nào cũng phải bế cô lên nhìn, “Buổi sáng anh ký hai hợp đồng, buổi chiều đi xem một tòa nhà, ở Hồng Kông trời mưa cũng không về được, anh đi tìm hoa tú cầu cho vị tổ tông này, còn thuận đường mua chiếc nhẫn.

”

Lê Tịch Nam quả thật là không bao giờ dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm của mình, tình của anh đều chân thành và tha thiết như vậy, để lại dấu vết sâu sắc nhất trong cuộc đời cô.

“Viên kim cương đỏ của Harry Winston.

” Diệp Phi suy nghĩ rồi nói.

“Viên kim cương màu vàng của Graff.

” Lê Tịch Nam thân nhiên bổ sung thêm một câu cho cô, “Còn có lắc tay mà anh đã tịch thu.

”

“.....” Diệp Phi chết lặng.

“Có nghĩa là gì?” Anh nói.

“Có nghĩa là gì?” Diệp Phi hỏi lại.

“Có nghĩa Phi Phi của chúng ta là vô giá,” Lê Tiệp Nam ôm cô tới,
“Thời gian của anh so với những thứ này càng đáng giá hơn, tất cả của anh đều dành hết cho em.

”

Lê Tiệp Nam ôm cô một lúc, Diệp Phi cũng ngoan ngoãn để anh ôm.

Đã là rạng sáng, Lê Tiệp Nam lẫn lộn hơn nửa ngày, buổi tối ở Hồng Kông mưa to, tất cả các chuyến bay đều bị delay, vé máy bay của Lê Tiệp Nam không có cách nào đổi chuyến được nữa, xem điện thoại, cả buổi chiều đến tối Diệp Phi cũng không chủ động gửi tin nhắn cho anh, chắc là buổi tối không ngủ ngon, có lẽ người ta còn muốn chạy về ngõ nhỏ Hòe Tam.

Lê Tiệp Nam đi đến Quảng Đông, lại đáp máy bay tư nhân về đây.

Lăn qua lộn lại nửa ngày, thư ký La lại nhận được tin tức, liên tục oanh tạc, Lê Tiệp Nam lười quan tâm đến, trực tiếp tắt máy.

Diệp Phi càng nghe, càng cảm thấy áy náy.

“Tin tức của Tông Ngọc bị đề xuống rồi,” Lê Tiệp Nam nói, “Cậu ta có bạn gái cũ làm loạn rất ồn ào, lên tin tức, đoán chắc là Tông gia sắp nổ tung, người bạn gái cũ đó của cậu ta, hình như giết cậu ta sinh con.

”

“Anh thì sao?”

“Anh cái gì?”

“Sao lại không hề nhìn thấy tin tức gì của anh.

” Diệp Phi buồn bực hỏi một câu.

Lê Tiệp Nam trầm mặc một hồi.

Diệp Phi cho rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi này, kết quả qua một lúc lâu.

Lê Tiệp Nam nói, “Phi Phi, có một số việc không sạch sẽ như vậy, giữ ra là một đồng hỗn độn.

Lúc mẹ anh qua đời, đã ồn ào một lần rồi.

”

Ánh sáng ban đêm quá yên tĩnh, lúc Lê Tiệp Nam nói lời này, rất bình thản.

Anh nói xong, cách bộ đồ ngủ vu/ốt ve eo cô, “Được rồi, ngủ thôi, ngày mai đưa em đến một nơi.

”
.

Chương 39: 39: Trong Mắt Anh Em Không Bình Thường Chút Nào

Thình thoảng Diệp Phi sẽ cảm thấy rất hỗn loạn.

Ngày hôm nay Lê Tiện Nam thật đã bồn ba cả một ngày, hiếm khi anh vừa nằm xuống mà đã buồn ngủ ngay, Diệp Phi chắc chắn không cảm thấy buồn ngủ sau khi bị anh lẫn lộn như vậy.

Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam, người hiếm khi bồn ba bận rộn cả một ngày như vậy, không giấu được sự mệt mỏi, tất cả mọi thứ trong giấc mơ hào nhoáng này đều thoát ly khỏi thực tế, cô có thể khắc thật sâu trong đầu, chỉ có một Lê Tiện Nam.

Khi tỉnh táo, cô thường cảm thấy Lê Huỳnh Nam rất xa, cô cũng không biết rốt cuộc là nên dùng cách nào để hình dung và định nghĩa từ “tình yêu” này, cô cảm thấy ấm áp, mà sự ấm áp này, tất cả có dấu vết trong từng chi tiết.

Cô tình nguyện dùng Lê Tiện Nam để hình dung tình yêu.

Bởi vì hiểu chuyện quá sớm, cũng có một khoảng thời gian sống nhờ ở nhà dì, Diệp Phi cũng thường xuyên lo sợ nghi hoặc, không có một chút cảm giác an toàn nào, chỉ cần người khác thay đổi một chút, thì sẽ làm cho cô bất an, cho nên đối với bạn bè bên người luôn vô cùng cẩn thận, cô gắng hết sức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Cho nên những hành vi tối hôm nay, đơn giản là dẫn đến một vài phản ứng theo bản năng của Diệp Phi.

Cô nhìn Lê Tiệm Nam trong bóng đêm, bỗng nhiên cảm thấy thật mờ mịt.

“Không ngủ được?” Lê Tiệm Nam đột nhiên nặng nề mở miệng, đưa tay từ trong chăn ra với đến gần kéo tủ đầu giường kéo ra, “Có muốn nút bịt tai không?”

“Không muốn.

” Giọng của Diệp Phi buồn bực, nhỏ giọng trả lời một câu.

Lê Tiệm Nam chậm rãi mở mắt ra, buổi tối Diệp Phi thường không ngủ ngon lắm, tựa như là thói quen có một chút ánh sáng, giấc ngủ của Lê Tiệm Nam cũng rất kém, nhưng anh lại không thích ánh sáng, ánh sáng của dải đèn âm trần rất nhạt, thỏa hiệp một chút, sau đó nó lại đổi thành đèn tích hợp ở cuối giường.

Những thứ này Lê Tiệm Nam cũng không nói cho Diệp Phi biết, trực tiếp tìm người đến làm.

“Nghĩ cái gì đó?” Lê Tiệm Nam kéo tay cô sang, “Cũng không cho ôm.

”

Anh nắm lấy tay cô, thật sự có hơi buồn ngủ, nói, còn ngáp một cái.

Nghĩ anh có phải có thể có một ngày, anh cũng sẽ nói đính hôn là đính hôn ngay như Tông Ngọc hay không.

Suy nghĩ này vừa chợt xuất hiện, ngay cả chính Diệp Phi cũng bị làm cho hoảng sợ.

“Nếu không phải em, có phải là ngày mai anh mới trở về không?”
Diệp Phi lại thấp giọng hỏi anh.

“Ừm, hôm nay Hồng Kông mưa to, toàn bộ các chuyến bay đều bị delay.

”

“Anh đội mưa đi mua những chậu hoa cẩm tú cầu kia?”

“Nếu không thì sao?” Anh lười biếng đáp.

“VẬY chuyến bay bị delay.....”

“Lái xe đến Quảng Đông, rồi từ bay Quảng Đông trở về.

”

“Lần tới, lần tới trời mưa lớn như vậy, anh không cần.....”

“Phi Phi,” Lê Tiệp Nam cắt ngang lời cô, trong đêm đen nghiêng đầu nhìn cô, nếp gấp trên đôi mắt hai mí hơi sâu, lúc nhìn cô, giống có chút bất đắc dĩ, “Anh sợ em ngủ không ngon.

”

Giọng nói của anh ngập tràn sự mệt mỏi, nhưng vẫn rất kiên nhẫn nói chuyện cùng cô, một câu sợ em ngủ không ngon này, như là chất chứa đầy tình cảm lưu luyến.

Diệp Phi ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt Lê Tiệp Nam cũng nhìn thẳng vào cô, dịu dàng, không giống như bất cứ lúc nào anh ở bên ngoài.

Anh nhìn vào mắt cô, chỉ vì để cho cô được nhìn thấy hoa cẩm tú cầu nở, những thứ đó đã tạo nên một cơn mưa xuân trong trái tim cô.

“Lê Tiệp Nam, ngày mừng năm đó là tuyết rơi nhân tạo.

”

“Anh gọi điện thoại cho người ta rải xuống,” Anh thành thật trả lời, “Thấy em ngóng trông nhiều ngày như vậy, anh không muốn nhìn thấy em thất vọng, cũng may mấy ngày đó trên bầu trời có gió, bằng không công nhân cũng không thể thả xuống được.

”

“.....”

“Còn muốn hỏi gì nữa không, đúng lúc nhân dịp này trả lời hết cho em.

” Anh nói như vậy, nhưng ngữ điệu lại sự dễ dàng trong đó càng nhiều hơn.

“Lê Tiện Nam, vì sao anh lại đối xử với người bình thường như em tốt đến vậy.

”

Diệp Phi cup mắt, ánh mắt không biết đặt ở nơi nào, rơi xuống trên tay, nhìn thấy chiếc nhẫn kia, kích thích vừa vặn phù hợp với ngón tay cô, màu sắc của viên kim cương đỏ cực kỳ đậm, màu sắc rất trầm ấm.

“Phi Phi, có một loại khả năng như thế này không,” Lê Tiện Nam di chuyển tay mình, mười ngón tay đan chặt vào nhau, lòng bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, hoàn toàn nắm lấy bàn tay của cô, “Em ở trong mắt anh cũng không hề bình thường một chút nào đâu.

”

Diệp Phi bĩu môi, Lê Tiện Nam lại giơ tay lên, nhéo má cô, “Sao ngày nào cũng vẻ mặt cũng đau khổ như thế, giống như là anh ngược đãi em vậy, không muốn gặp anh sao?”

“Là anh đối xử với em thật sự quá tốt.

” Diệp Phi bị anh nhéo mặt, giọng điệu ử rử.

Đối xử với cô quá tốt, cô luôn muốn trả lại một chút, nhưng cô làm sao để trả được đây? Chuyện mà cô có thể làm, quá ít.

Cô luôn cảm thấy mình không xứng đáng được người khác yêu thương.

Lê Tiện Nam không thích nói những lời quá thẳng thắn, giọng của Yến Kinh cũng không thích hợp nói một vài lời thâm tình, có lẽ là bởi

vì luôn nghe Triệu Tây Chính dùng giọng Bắc Kinh trêu chọc em gái, hoặc là anh không có cách nào thẳng thắn nói ra tình cảm của mình.

Lê Tiệp Nam nhìn khuôn mặt Diệp Phi trong đêm tối, cô không hề buồn ngủ một chút nào, hàng mi dài run rẩy, bàn tay bị anh nắm không nói lời.

Lê Tiệp Nam ôm cô lại đây, Diệp Phi không giãy giụa, bị anh ôm ở trong lòng, trên người có hơi thở nhàn nhạt không biết tên khiến cho người ta an tâm.

Anh đặt tay ở trên eo cô, như là dỗ cô ngủ.

Một lát yên tĩnh như vậy, Lê Tiệp Nam thở ra một hơi, có chút giống như thở dài.

“Anh đối xử tốt với em, đều là thật sự, anh thật sự rất vui vì được ở bên cạnh em trong một khoảng thời gian như vậy, anh đối xử tốt với em đều là thật.

”

Lúc anh nói tiếng Quảng Đông, nó giống như sự thâm tình ở trong đó, giống như sắc trời lúc bình minh, bầu trời hơi tối, liếc mắt một cái cũng không thể nhìn thấy được biên giới.

Hoặc là càng giống như ngọn trường minh đăng vắng vẻ được thắp lên ở trong chùa cổ, tượng Phật phù hộ, có sự ấm áp vĩnh viễn không tắt.

“Như thế nào mới tính là không bình thường? Cuộc đời này quá ngắn ngủi, anh cũng chỉ muốn em được vui vẻ, anh đối xử tốt với em, đều là thật sự, anh không những lời quá phức tạp, cho dù em có là Diệp Phi bình thường, cũng có anh cam tâm tình nguyện, cũng không có người nào có thể thay thế.

”

Lê Tiệp Nam nói, vuốt ve mái tóc dài của cô, “Ngủ đi nào.

”

Diệp Phi nhắm mắt lại, hốc mắt vô cớ chua xót, ban ngày nghe thấy anh nói tiếng Quảng Đông ở trên tin tức, cô nghe như thế nào cũng nghe không hiểu một câu nào cả, luôn cảm thấy rõ ràng đều là tiếng Quảng Đông, sao ban ngày anh lại có thể nói ra một cách lạnh lùng như vậy.

Mà khi ở bên cạnh anh, giọng nói giống như là đều đã được ngâm qua, rất êm dịu và nhẹ nhàng.

Diệp Phi ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, Lê Tiệp Nam nhìn cô, ánh mắt bình thản, như là một ngọn lửa, mặt trời xuống núi, đêm khuya cũng có ánh lửa bùng cháy làm cho ấm áp từng chút từng chút một.

“Vậy anh nói lại một lần nữa đi,” Diệp Phi thay đổi tư thế, cử động ở trong lòng anh, “Em..... Cảm thấy có hơi không an toàn.

”

“Không nói.

” Lê Tiệp Nam vuốt ve mái tóc dài của cô khẽ cười, sau đó nhéo cằm cô hôn xuống, dụ dỗ cô xâm nhập vào sâu hơn, mùi gỗ nhè nhẹ hòa quyện với hơi thở của anh, ban đêm cũng rất yên tĩnh, Diệp Phi cũng có thể được an tâm mỗi khi ở bên cạnh anh.

Những ngày tháng ở nhà dì trước kia, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, luôn phải thật cẩn thận từng li từng tí.

Sợ nếu như mình chỉ cần bất cẩn một chút, thì sẽ lập tức không có nhà để về.

Trước khi ba qua đời, căn nhà bị bán đi, cô ở nhờ ở nhà cô mấy ngày, kết quả sau khi ba qua đời, các cô đều không quá tình nguyện

cho cô ở nữa, Phùng Nghi muốn đi làm thuê, đến Quảng Đông, đành phải để Diệp Phi đến nhà dì ở nhờ, Diệp Đồng thì đưa đến bệnh viện Xuân Tân.

Kỳ thật vốn dĩ cũng đã không có nhà, từ nhỏ đã sống ở thành phố Xuân Tân, cô chưa từ đặt chân đến nơi khác, căn nhà trước kia mà mình còn ở khi bé, cũng đã bị bán đi để đổi lấy tiền mặt từ lâu, nó đã biến thành nhà của người khác.

Ở nhà dì, sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy cũng sợ hãi, phải đối mặt với một trận mắng mỏ, sợ bị chỉ trích, khi Phùng Nghi gọi điện thoại đến, cũng bảo cô không được gây rối khi ở nhà dì.

Dượng thì luôn tính toán tiền bạc, mỗi tháng đều hỏi cô là khi nào thì mẹ cô mới gửi tiền đến đây?

Rõ ràng là cười, nhưng lại làm cho Diệp Phi cảm thấy, nếu như đưa ra một đáp án khiến ông ta không hài lòng, thì Diệp Phi sẽ không nơi nào để đi nữa.

Diệp Phi quên mang chìa khóa cũng không dám nói với dì, dì cũng bận rộn với công việc, mỗi lần nghỉ hè nghỉ đông, chị họ nhà dì trở về, hai phòng và một phòng khách nho nhỏ, cô chỉ có thể ngủ ở phòng khách.

Có một lần đó cả nhà dì đi ra ngoài ăn cơm, Diệp Phi không có nơi nào có thể đi, lặng lẽ trở về tiểu khu trước kia của mình, nhìn tòa nhà sáng đèn kia, nhưng lại không phải là nhà của cô.

Cô ngồi xổm xuống trong ngõ nhỏ của tiểu khu đó, nghe có người nói cười ở trên lầu, có rất nhiều căn nhà sáng đèn, nhưng không có một ngọn đèn nào là để lại vì cô, chỉ có thể yên lặng chịu đựng mong chờ thời gian trôi nhanh chóng trôi qua.

Cho nên khi Lê Tiệp Nam nói với cô, đèn ở Tây Giao sẽ vĩnh viễn sáng lên vì em, mặc kệ là thật hay giả, ngay khoảnh khắc đó cô rất tình nguyện tin tưởng anh.

Ngày đó Lê Tiện Nam đi từ Yến Kinh đến Quảng Đông đón cô, hạt giống kia đã bén rễ và nảy mầm.

Lê Tiện Nam hôn cô, một lúc lâu sau nhận thấy được có điểm dị thường, buông cô ra thì vừa thấy, lông mi thấm ướt Diệp Phi, cô đưa tay xoa xoa mắt, chủ động nói, “Em không sao cả.

”

“Tiểu quỷ đáng thương.

” Lê Tiện Nam đưa tay lau lau mắt cho cô, dùng giọng Yến Kinh nói với cô, “Anh đối xử tốt với em, đều là thật.

”

Diệp Phi không hề thích mùa đông một chút nào, cô không thích mùa đông nhất, mùa đông quá lạnh, quá khó khăn, mùa đông ở Quảng Đông ẩm ướt, rất lạnh lẽo, còn sống ở Phí gia xa lạ, nhà dì ở Xuân Tân thì không nổi bật hệ thống sưởi ấm, Diệp Phi lạnh đến mức không chịu nổi.

Nếu thật sự là ngay cả một chút ấm áp cũng chưa từng cảm nhận được, thì cũng sẽ không đến mức như vậy, rõ ràng là khi còn nhỏ điều kiện trong nhà khá tốt, ba sợ cô lạnh, không chỉ có hệ thống sưởi ấm, mà còn đặc biệt lắp đặt thêm một cái lò sưởi trên tường, trong nhà ấm đến nỗi có thể mặc áo tay ngắn.

Khi đó Diệp Phi vẫn còn nhỏ nên cũng không biết mùa đông có thể lạnh đến như vậy.

Mà hiện tại, Lê Tiện Nam lại làm cho mùa đông của cô ấm lên một lần nữa, cô cũng hết sự hy vọng mùa đông này dài hơn một chút, lâu hơn một chút nữa.

Thật ra Diệp Phi rất thích ôm anh như vậy, chỉ là cảm thấy có hơi khó có thể mở miệng nói, tựa như mình như vậy sẽ có vẻ quá dính

người, vì thế Lê Tiệp Nam luôn tìm cách, dù thế nào cũng phải ôm cô, nói nếu không thì sẽ không ngủ được.

Trong lòng anh có cảm giác rất an toàn, ấm áp, có một chút mùi gỗ trầm ổn và kiên cố.

Lê Tiệp Nam nắm lấy tay cô, đầu ngón tay vuốt ve, cọ qua mu bàn tay cô, tay anh rất đẹp, thon dài như tước hành, gân xanh hiện lên mờ mờ cũng cho thấy được sự gợi cảm, Diệp Phi móc lấy ngón tay một cái rất nhẹ, không dùng một chút sức lực nào, Lê Tiệp Nam lập tức nắm ngược lại tay cô, ngón tay luồn vào từng kẽ ngón tay cô, nắm thật chặt ở trong tay.

“Lê Tiệp Nam, cảm ơn anh.

”

“Cảm ơn cái gì chứ.

” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, nói, “Có thể coi như đã đỡ dành được em không?”

Diệp Phi không nói lời nào, tiến đến gần hôn anh một chút.

Lê Tiệp Nam ấn cô xuống, một chút bị kéo thành rất nhiều giây.

Lê Tiệp Nam kỳ thật cũng không đưa ra lời hứa hẹn gì — —
Bởi vì trước khi gặp được Diệp Phi, cuộc sống của anh cũng quá theo khuôn phép, căn bản không nghĩ tới sẽ có tương lai như thế nào, kế thừa gia nghiệp, rồi cuộc sống sau đó, không cần phải suy nghĩ nhiều lắm chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy đấy.

Khi phương hướng lệch khỏi quỹ đạo một chút, có lẽ kết cục sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Bọn họ ở tuổi này, đoán chừng sẽ không quá lâu nữa, trong nhà sẽ phải chọn ra một người, mấy năm nay Triệt Tây Chính chơi bời

phóng túng như vậy, cũng là vì nguyên nhân này, năm nay Triệu Tây Chính hai mươi tám tuổi, mấy năm nay thường xuyên gây chuyện gây rắc rối, còn không phải là bởi vì chỉ còn hai năm được sống tự do nữa thôi sao?

Lê Tiện Nam cũng bắt đầu suy nghĩ về chuyện tương lai kể từ giây phút này.

Sau đó thì sao?

Sau đó phải làm như thế nào đây?

Lê Tiện Nam thật sự bắt đầu suy nghĩ lại về trước kia.

Trong ba mươi hai năm cuộc đời của Lê Tiện Nam, chỉ mới ra nước ngoài một lần, những ngày tháng tuổi trẻ nông cuồng, quan hệ với gia đình trong mấy năm đó chuyển biến nhanh chóng một cách bất ngờ, luôn cho rằng mình có thể đối diện được, nhưng anh cũng thật sự còn quá trẻ tuổi, cho rằng mình có thể thoát ly ra khỏi đó, tiêu sái đoạn tuyệt quan hệ với trong nhà, không biết được rằng người bên ngoài cũng không dám đắc tội với ba anh, ba anh chỉ cần ở bên ngoài chỉ điểm vài câu, thì sẽ lập tức không có một ai dám giúp anh.

Khi đó đám người Triệu Tây Chính cũng có nghĩa khí, nói không sao cả, có mấy anh em đây, kết quả cũng không chịu nổi áp lực trong nhà tạo ra, không lâu sau lại đến khuyên bảo anh, anh Nam, đừng cứng đầu nữa.

Lê Tiện Nam thật sự ngoan cố, ba anh là Lê Hãn cũng thật sự nhẫn tâm.

Lê Tiện Nam ra ngoài đầu tư độc lập, người khác đều nghe nói quan hệ giữa cha con hai người căng thẳng, đều xem anh như một thằng nhóc, cảm thấy dù sao cũng đều là máu mủ tình thâm, không ai dám vì Lê Tiện Nam mà đắc tội với Lê Hãn.

Vì thế Lê Tiện Nam đầu tư cái gì thì sẽ thua lỗ cái đó, nghèo túng đến mức phải liệt kê tài sản đứng tên mình treo biển bán đi, kết quả không có người nào dám mua, tất cả thẻ ngân hàng cũng đều bị

đóng băng hết, Lê Hãn buộc anh phải đến nhận sai.

Dù sao Lê Tiện Nam cũng có sợi dây quật cường, thà chết cũng không chịu đi, cuối cùng phát sốt ở Tây Giao, cũng không ai thêm quan tâm, chịu đựng đến mức chuyển thành viêm phổi do virus, mạng cũng suýt chút nữa không còn.

Mấy ngày Lê Hãn thấy anh không có tin tức gì, để thư ký La đến xem, phải gọi cấp cứu đưa đến bệnh viện, Lê Hãn càng nhẫn tâm hơn, trực tiếp để bác sĩ lên phương pháp trị liệu đắt nhất, mở ECMO (*), tiền thuốc men trong mấy ngày ngắn ngủi đã bay lên giá trên trời.

Anh vừa tỉnh lại, Lê Hãn sai người đưa tờ đơn thuốc đến cho anh, các dự án đầu tư của Lê Tiện Nam cũng thất bại liên tiếp, con số quen thuộc, tổ hợp lại với nhau, số liệu liên tiếp, Lê Thức Nam hí hóp mắt nhìn, sao lại giống như một dãy số vậy? Lê Hãn thanh toán hóa đơn thuốc cho anh, cũng thanh toán các dự án đầu tư thất bại cho anh.

— — Nhìn đi, dễ dàng biết bao nhiêu?

Ngày đó Lê Hãn còn phải đi tham dự một cuộc họp, trước khi đi nói với anh một lời thấm thía, “Ta biết mấy năm nay con đối nghịch với ta là vì căm hận ta, anh cũng nên xác định rõ ràng một chút, ta không so đo với con, cũng là vì giữ gìn hình tượng sản nghiệp của gia tộc, người đời sẽ cảm thấy ta có tình người, nếu ta muốn thật sự muốn tính toán với con, con cho rằng con thật sự có thể tiếp tục sống ở đây sao? Sau này Lê gia vẫn phải giao lại trong tay con, con còn trẻ, ta có thể xem như là con chưa hiểu chuyện, chuyện lúc này, coi như là cái giá phải trả vì sự buông thả của con.

”

Suốt cuộc đời này Lê Tiện Nam cũng không chạy thoát được thân phận của mình, cũng chính sau lần đó, Lê Hãn dường như đã có một ước định bất thành văn với anh.

Lê Hãn cũng chỉ đơn giản là muốn anh không làm một con thiêu thân

nữa, còn lại anh muốn làm cái gì thì làm cái đó, dù sao dựa theo phương hướng đã định mà đi là được.

Theo từng ngày trôi qua, Lê Tiện Nam cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì, sống theo quy củ cũng thành thói quen, cái giá phải trả lần đó quả thật là rất nặng.

Lê Tiện Nam không có khái niệm gì về tiền bạc — — cũng chính vì nguyên nhân này, sau này có một vài việc như là muốn trả thù, nhưng dù có tiêu xài hoang phí thế nào, cuộc sống vẫn như vậy.

Trước khi gặp được Diệp Phi, những ngày tháng sau này của Lê Tiện Nam cũng vẫn là như vậy không có gì khác cả, cho dù về sau có kết hôn cũng chỉ cần liếc mắt một cái là đã thấy được kết cục.

Nhưng đột nhiên Lê Tiện Nam cũng bắt đầu tự hỏi suy nghĩ đến sau này, con đường này không thể dựa theo phương hướng đã định để đi được nữa rồi.

Còn có thể đi theo hướng nào khác đây?

Điều này có phần giống như sự phản nghịch muộn màng của Lê Tiện Nam, so với trước kia càng mãnh liệt hơn và không còn sợ hãi bất kỳ điều gì.

Đột nhiên anh cũng muốn nổi loạn như vậy một lần, nguyên nhân chính là Diệp Phi.

Con đường này hoàn toàn đi vào con đường sương mù dày đặc không thể quay đầu, bỗng nhiên Lê Tiện Nam thật sự muốn nhìn thấy Diệp Phi ở điểm cuối.

Không có hoài niệm về con đường mình đến cũng như không thể tìm, nhưng khi con đường đi đáng để chờ mong.

Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam, hình như anh đang nghĩ chuyện gì đó — — Anh không nói, cô cũng chợt có một trực giác kỳ quái, có phải là

đang suy nghĩ chuyện của cô hay không?

Lê Tiệp Nam hỏi cô cảm ơn cái gì, Diệp Phi cũng không đưa ra đáp án.

Cảm ơn anh đã làm cho cô cảm nhận được mình cũng được người khác đặt ở trong lòng.

Mặc kệ lời này có phải là thật lòng hay không, có thật sự có sau này hay không, cô đều sẽ vĩnh viễn nhớ rõ khoảnh khắc này, những khoảnh khắc này được lấp đầy bởi sự ấm áp.

Sau này sẽ không bao giờ có người nào vượt qua được vị trí của Lê Tiệp Nam ở trong lòng cô, bởi vì Lê Tiệp Nam trong lòng cô đã vượt xa hơn tất cả kỳ vọng, tất cả những mong đợi về tình yêu và cả sự ấm áp.

Hoa cẩm tú cầu là một loài hoa rất yếu đuối, nhất là vốn phải đến tháng sáu mới nở, cũng có yêu cầu rất cao đối với nhiệt độ, lúc ấy là nhiệt độ ở Hồng Kông cao nên ấm áp hơn, có một số nhà kính nhân tạo nuôi dưỡng nó trong nhiệt độ ấm áp, cho nên mới lấy được những chậu hoa cẩm tú cầu này.

Mùa đông ở Yến Kinh quá lạnh, động một chút đã âm độ.

Cho nên những chậu hoa cẩm tú cầu được đưa tới đây tổng cộng chưa tới hai ngày đã héo, Diệp Phi cảm thấy quá lãng phí, chậu lớn như thế tốn bao nhiêu tiền?

Lê Tiệp Nam không để ý lắm, Diệp Phi nói giống như phù dung sớm nở tối tàn, trông rất là thương cảm.

Rõ ràng là loài hoa này đẹp như vậy, Diệp Phi cũng thật sự cảm thấy đáng tiếc.

Kết quả ngày hôm sau Diệp Phi lại lập tức hối hận, vào sáng sớm, trong sân đã có người ra vào đi tới đi lui, Diệp Phi ghé vào trên ban

công nhìn, Lê Tiệm Nam mặc áo ngủ chỉ vào tường.

Bên ngoài có một chiếc xe tải đỗ ở đó, trên đó viết cái gì mà cơ sở ươm tạo hoa cỏ gì đó, công nhân di chuyển từng chậu hoa cẩm tú cầu lớn xuống dưới, từng bông lớn màu xanh nhạt rồi màu xanh xanh đậm chiếm nửa bức tường.

Nơi này thường được bao phủ bởi một lớp màu xám của mùa đông, cứ như vậy mà trở nên lộng lẫy.

Lê Tiệm Nam nói, không có gì, héo thì anh lại cho người đưa đến, tiếp tục cho đến tháng sáu khi cẩm tú cầu trong sân nở rộ.

Anh nói không giống như là đang lừa cô.

Hoa cẩm tú cầu trong sân đến tháng sáu mới nở, hiện tại mới là một tháng, hoa cẩm tú cầu yếu đuối, dù sao cũng không phải mùa mở cửa, là bởi vì căn phòng ấm áp của cơ sở nuôi trồng nên hoa mới nở, mấy ngày phải đổi một đợt, đổi đi đổi lại mấy tháng này, Diệp Phi cũng không dám tính toán kỹ càng.

Diệp Phi ngồi bên cạnh anh rùng mình một cái.

“Sao thế?” Lê Tiệm Nam hiếm khi xem tài liệu đầu tư ở nhà, chân dài gác ở trên bàn trà.

“Ngày nào đó anh thấy em phiền phức, có phải là em có muốn tìm anh cũng không tìm được không?”

“Anh làm sao dám,” Lê Tiệm Nam lật lại tài liệu trong tay sang một trang, “Đến trời tối sẽ dỗ dành em một chút.

”

“.....”

Lê Tiệm Nam còn cố tình nói tiếp, “Vậy phải làm sao bây giờ đâu, anh cũng chỉ có một Phi Phi.

”

“Anh là thật sự biết cách phá của,” Diệp Phi tiếp tục bổ sung một câu, “Còn hưng sư động chúng (*).”

”

(*) Hưng sư động chúng nguyên gốc “兴师动众”: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực (thường mang nghĩa xấu).

(vtudien.

com)

Lê Tiện Nam ném tài liệu sang một bên, kéo cô lại đây, như là vuốt lông mèo, “Thế này không phải là bảo vật vô giá sao.

”

Nói xong, Lê Tiện Nam còn nói thêm một câu, “Người cổ có Chu U Vương vì nụ cười của Bao Tự mà phong hỏa chư hầu, hiện tại có Lê Tiện Nam vì Phi Phi vui vẻ, làm cho hoa cấm tú cầu nở từ đông đến hè, sao em không nói đây cũng là một giai thoại chứ.

”

“.....” Giai thoại đều thành lập dựa trên cơ sở của việc đốt tiền sao? Diệp Phi không nghĩ để ý đến hắc, nhưng cụm từ hưng sư động chúng này, cũng thật sự làm cho cô cảm động từ đáy lòng — — đó đều là sự quan tâm của anh trong mỗi một chuyện nhỏ nhất của cô.

Lê Tiện Nam làm như thật, nhất định phải nói tiếp với cô, “Còn có cả Thuận Trị nữa, vì Đồng Ngạc phi mà sắc phong hoàng hậu đại xá thiên hạ, không phải đều lưu truyền qua nhiều thời đại.

”

“Anh được lưu truyền qua nhiều thời đại ở đâu?” Diệp Phi bị anh xoa xoa.

Lê Tiện Nam khẽ cười, kéo tay cô đến gần môi hôn lên, đáy mắt có ý

cười, nói, “Lưu truyền qua nhiều thời đại ở trong lòng Phi Phi của chúng ta.

”

Lê Tiệp Nam ở chỗ cô, xa xa không chỉ dùng “có hơi ấm” để hình dung, mỗi một lần anh chiều cô là theo hướng cương chiều không có giới hạn.

Tựa như, cô vốn chỉ muốn một chút ấm áp, nhưng hết lần này đến lần khác Lê Tiệp Nam muốn cho cô sự nóng bỏng và sôi trào.

Đến ngày hôm sau, buổi chiều Lê Tiệp Nam dẫn Diệp Phi ra ngoài, Diệp Phi hỏi anh đi đâu, Lê Tiệp Nam không nói, chỉ nói mơ hồ là cứ đi là biết.

Diệp Phi còn cho là Lê Tiệp Nam đưa cô đi ra ngoài ăn cơm, kết quả lên xe, trên ghế sau có một hộp quà nhìn rất xinh đẹp, giống như là quà tặng.

—————

(*) ECMO là phương pháp oxy hóa qua màng ngoài cơ thể, sử dụng một hệ tuần hoàn để thực hiện quá trình trao đổi oxy ở bên ngoài của cơ thể nhằm hỗ trợ và duy trì chức năng sống ở các bệnh nhân suy tuần hoàn hoặc suy hô hấp nặng.

Chương 40: 40: Mềm Mại Không Có Hình Dạng

Lê Tiện Nam lái xe chạy về phía ngoại ô Yến Kinh, Diệp Phi cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ là ngày đó Lê Tiện Nam nhìn có hơi mệt mỏi, Diệp Phi đoán cũng là vì ngày hôm qua anh vội vàng trở về dưới trận mưa to, chắc là bị cảm nhẹ.

Vì thế lúc xe đi ngang qua nội thành, Diệp Phi thấy có một tiệm thuốc, bảo anh dừng xe lại.

Lê Tiện Nam vẫn rất phối hợp, cho rằng Diệp Phi muốn mua cái gì đó, kết quả Diệp Phi xuống xe một lúc rồi chạy về, cầm theo một cái túi, nói, “Em thấy anh giống như là bị cảm, mua một chút thuốc cảm, buổi tối anh ăn xong rồi về uống.

”

“Đêm nay cũng không chắc chắn có thể trở về Tây Giao.

” Lê Tiện Nam cười một tiếng, “Bị cảm cũng đâu phải chuyện lớn gì, ngày mai là khỏe rồi.

”

Diệp Phi cũng không khuyên anh nữa, tóm lại nếu như anh bị cảm, cùng có liên quan đến cô.

Lê Tiện Nam lái xe một hồi, đến ngoại ô Yến Kinh, Diệp Phi hơi ngạc nhiên, nơi này thật sự cách rất xa nội thành, một con đường nhựa cũng không rộng rãi lắm, hai bên đường những chiếc lá kim màu vàng cam rơi đầy trên mặt đất, trông giống như một giai điệu lãng mạn không phù hợp với Yến Kinh.

Phía trước là một biệt thự theo phong cách Pháp, giống như là một trang viên nhỏ, sân được bao quanh bởi màu xanh xám của lá cây, được điểm xuyết bằng một vài bông hoa sáng màu, biệt thự hai tầng giống như là để trang trí trong vườn, tường gạch đỏ, lối ra vào có cột La Mã, cửa sổ kính hình vòm có hoa văn màu sắc từ trần đến sàn, sân thượng trên tầng hai được bao quanh bởi lan can màu trắng, nhìn vào có một cảm giác lãng mạn cổ kính.

Bỗng nhiên Diệp Phi có một trực giác.

Lê Tiệp Nam dừng xe ở cửa, dẫn theo Diệp Phi xuống xe đi đến.

Trong đại sảnh lại có một loại phong cách phương Tây thời Trung Hoa Dân Quốc, toàn bộ đồ nội thất bằng gỗ màu nâu sẫm, bọc ghế sofa có hình những bông hoa nhỏ, chén trà trên bàn cũng là gốm sứ phong cách phương Tây tinh xảo, còn có máy ghi âm hình hoa loa kèn, trên mặt đất trải thảm màu be, màu xanh mực và màu đỏ tảo tào, màu xanh lá cây đậm và nâu đỏ, mang lại cảm giác hoài cổ.

Trên vách tường một bức ảnh đen trắng, người phụ nữ Pháp mặc sườn xám dáng dài tối màu, trên cổ đeo dây chuyền ngọc trai, tóc búi lên, lộ ra một khuôn mặt có đường nét rất sắc sảo.

Trong một thoáng như vậy, Diệp Phi thật sự cho rằng nơi này như là một viện bảo tàng thời dân quốc gì đó, chuyên cất giữ kho báu của những thế kỷ trước.

Diệp Phi liếc mắt một cái nhìn thấy Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi đang ngồi trên sofa vắt chéo chân chơi điện thoại, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết ngay người ở nơi này chính là ai.

Có tiếng đàn dương cầm nặng nề từ xa truyền đến, Lê Tiệp Nam dẫn Diệp Phi đi qua, trước cây đàn dương cầm màu gỗ, có một bà cụ đang ngồi, tóc hoa râm vấn thành búi tóc, mặc áo len dệt kim màu xanh lá cây nhạt, quần trắng giản dị, móng tay sơn màu đỏ, đang

chơi đàn dương cầm.

Lê Tiệp Nam tiến đến gần, nói với Diệp Phi, “Sinh nhật của bà nội Triệu Tây Chính.

”

“Em không biết nói tiếng Pháp.

” Diệp Phi căng thẳng, thấp giọng hỏi anh.

Lê Tiệp Nam cười, vòng tay ôm lấy eo cô, “Bà ấy biết nói tiếng Trung.

”

Cuối cùng Diệp Phi cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lê Tiệp Nam đưa cô tới gặp trưởng bối, khiến trong lòng Diệp Phi cũng cảm thấy rất nôn nao.

Bà nội Triệu Tây Chính rất có khí chất, dường như năm tháng cũng không đánh bại được mỹ nhân, hốc mắt trũng sâu, mặc dù đã hơn tám mươi tuổi nhưng vẫn trang điểm, bà đứng dậy từ bên đàn dương cầm, Lê Tiệp Nam dẫn Diệp Phi đi đến chào hỏi, ngữ điệu kia của bà quả nhiên là đúng chuẩn giọng Yến Kinh hơn so Triệu Tây Chính, nghe cũng dịu dàng, “Đến rồi, ăn cơm thôi.

”

Bữa cơm này ăn khá bình thường, bà nội Triệu Tây Chính cũng không có quy củ gì, chỉ nghe thấy bảo mẫu trong nhà gọi bà là Jenny, giống như là vị khách đầu tiên đến nhà, Jenny đối với Diệp Phi rất khách khí, bảo cô không cần căng thẳng.

Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi từng người đến đây như là đi ngang qua sân khấu, Triệu Tây Chính nói chúc bà nội thọ tỷ Nam Sơn, tặng một bộ dụng cụ pha trà, Jenny vui vẻ ra mặt, bảo anh ta có thời gian rảnh thì trở về nhiều hơn một chút, Triệu Tây Chính cả lơ phất phơ nói không phải là sợ làm phiền bà nội thôi sao.

Trước kia Lê Tiện Nam nói Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi không phải cùng một bà nội, nhưng quan hệ giữa hai người cũng không phải là Diệp Phi có thể suy đoán được, bữa cơm này ăn rất hài hòa.

Người già nghỉ ngơi sớm, sau khi ăn xong muốn đi đọc sách, dặn dò bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút.

Lê Tiện Nam dẫn Diệp Phi lên trên lầu hai, quen thuộc đẩy cánh cửa được làm bằng gỗ lim của một căn phòng ra, giường gỗ kiểu cũ, phòng rất sạch sẽ và ngăn nắp, có hương thơm thoang thoảng, cửa sổ cũng có thể mở ra, nhìn thấy khung cảnh trong sân.

Hệ thống sưởi ấm trong phòng cũng là một hệ thống sưởi kim loại kiểu cũ, trông hơi cổ điển.

“Bà nội Triệu Tây Mi là vợ cả kết hôn chính thức với ông nội cô ấy, nhưng lúc đó ông nội của Triệu Tây Chính có đi du học ở nước ngoài mấy năm, đến khi trở về làm ăn buôn bán tự do yêu đương với Jenny có một người con trai, mặc dù đã kết hôn, nhưng nó chỉ tồn tại trên danh nghĩa và luôn sống ở đây,” Lê Tiện Nam cởi áo khoác để ở mép giường, “Khi anh còn nhỏ..... Sau khi mẹ anh qua đời, anh được bà nội của Triệu Tây Chính đưa đến đây sống một thời gian khá dài, xem như anh cũng ở chỗ này một thời gian.

”

Lê Tiện Nam nói với cô, “Nếu thật nói đến người thân, thì anh tình nguyện xem bà nội Triệu Tây Chính như là người thân của mình.

Căn phòng này chính là nơi anh từng ở trước kia.

”

Trước kia Lê Tiện Nam chưa bao giờ nói với cô những điều này, trong phòng rất yên tĩnh, nơi này cũng không ồn ào như trong thành phố, sàn nhà bằng gỗ phát ra một vài âm thanh của thời xưa.

“Lê Tiện Nam, anh dẫn em tới chỗ này làm gì.

” Diệp Phi buồn bực nói một câu, trong lòng có chút ầm ập không rõ lý do.

“Em nói xem?”

Lê Tiện Nam đi về phía này, đúng lúc Diệp Phi đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Lê Tiện Nam chống tay ở bên người cô, lúc ôm cô vào trong lòng, thấp giọng hỏi một câu.

Có một số từ dường như không cần phải nói ra, cô cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng Diệp Phi chỉ cảm thấy, không chính miệng thừa nhận, cô cũng không quá tự mình xác nhận sự thật.

Câu này anh nói, giống như là đang ám chỉ chuyện trong đêm ngày hôm đó.

Cô chưa từng nói vì sao mình lại không có cảm giác an toàn — — bởi vì sự hiểu biết của cô đối với anh thật sự rất ít, cũng rất khủng hoảng phía trước con đường là một vách đá, Lê Tiện Nam quay đầu dẫn cô tới chỗ này, giống như để cho cô nhìn thấy quá khứ của anh, dẫn cô bước vào cuộc sống của anh.

“Lê Tiện Nam, anh đi dạo cùng em một chút đi.

”

“Được.

”

Lê Tiện Nam sáng khoái đồng ý, cầm áo khoác dẫn cô đi xuống lầu.

Lê Tiện Nam nói đây đều là những khu dân cư dành cho người nước ngoài từ thời Trung Hoa Dân Quốc, đều là biệt thự nhỏ có sân riêng biệt, nhưng xét cho cùng, chúng đã quá cũ kỹ và hầu hết đều trống

không.

Lúc nói chuyện, Lê Tiện Nam nắm tay Diệp Phi đi vòng ra sân sau, Diệp Phi cũng rất khó tưởng tượng được ở Yến Kinh còn có nơi như thế này, yên tĩnh và vắng vẻ, có những loài cây thường xanh với hương hoa thoang thoảng.

Ở đây có một lớp sương mù mỏng — — bên kia có một đài phun nước nhỏ.

“Khi còn nhỏ anh vẫn luôn sống ở đây? Lâu lắm rồi sao?” Diệp Phi nghiêng đầu hỏi anh.

“Cũng không phải, sau khi mẹ anh qua đời năm anh mười mấy tuổi, anh ở chỗ này đến khi vào đại học, sau đó chuyển đến Hồng Kông học đại học.

”

“Sao anh không ở lại Hồng Kông?”

“Nếu anh ở lại đó, thì làm sao gặp được Phi Phi của chúng ta?” Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, nắm chặt tay cô bỏ vào trong túi áo khoác.

Diệp Phi sờ được một món đồ trong túi áo anh, hộp kim loại, nhớ ra là kẹo cai thuốc lá được anh mang theo bên người.

Lê Tiện Nam không đề cập tới quá nhiều chuyện trong nhà anh, Diệp Phi cũng không hề hỏi thêm nữa, dù sao thì mỗi người đều có một vài chuyện không thể nói thành lời, chẳng hạn như cô cũng vậy.

Lê Tiện Nam và Diệp Phi đi đến một ngọn núi thấp ở phía sau, nơi này có ghế dài, trong tầm nhìn không bị bất kỳ thứ gì che chắn.

Lê Tiện Nam ôm lấy cô hỏi cô, nơi này có thể nhìn thấy mặt trời mọc, có muốn chờ mặt trời mọc hay không.

Diệp Phi đẩy đẩy anh, nói anh điên rồi, anh đang bị cảm đó.

Lê Tiện Nam không khỏi cười rộ lên, anh đứng ở phía sau cô, một tay vươn ra nhéo cằm cô, gió lạnh nhẹ nhẹ thổi đến từng đợt từng đợt, Lê Tiện Nam cố tình hôn lên, hơi thở nóng bỏng, giống như hòa tan cơn gió lạnh kia.

Ngữ điệu của Lê Tiện Nam chứa ý cười nói, vâng vâng vâng, anh đang bị cảm, không thể lây bệnh cho em được.

Diệp Phi nhìn anh, túm lấy tay anh nói, “Trở về uống thuốc rồi đi ngủ sớm một chút đi, hứng gió lạnh nữa sợ ngày mai anh sẽ phát sốt.

”

Lê Tiện Nam nghe cô, nhưng vẫn còn nói đâu có dễ dàng như vậy.

Diệp Phi chỉ cảm thấy người này rõ ràng cũng đã hơn ba mươi rồi, sao lại không hề quan tâm bản thân mình như thế.

Phòng tắm ở chỗ Jenny vẫn là loại bồn tắm bằng gỗ, ở bên kia là ban công, trông giống như tắm gội của thời xưa, còn có bức bình phong, trên đó có khăn tắm.

Diệp Phi đẩy Lê Tiện Nam qua, động tác nấu nước nhẹ nhàng, pha xong thuốc cảm dạng nước cho anh, lấy mấy viên amoxicillin (*) ra, ở trong phòng khách chờ Lê Tiện Nam.

(*) Amoxicillin là một kháng sinh thuộc nhóm penicillin có tác dụng tiêu diệt một số loại vi khuẩn gây bệnh.

Trên bàn trà đặt một quyển sổ có cảm giác rất lâu năm rồi, trên bàn còn rải rác một vài bức thư, trông đều đã ố vàng.

Diệp Phi vươn đầu nhìn thoáng qua, liếc mắt một cái đã nhận ra kia hẳn là ông nội của Triệu Tây Chính viết, mặt trên được viết bằng chữ

ngiêng: Jenny thân yêu, phía dưới xen lẫn vài câu tiếng Pháp.

Khi đó cả đời thật dài, muốn đem tình yêu và nỗi nhớ nhưng viết thư, đường dài xe chậm, cả đời cũng chỉ đủ để yêu một người.

Diệp Phi lại nghĩ đến bà nội Triệu Tây Mi, chỗ trống trong câu chuyện này.

Người bi ai là ai?

Ai là nhân vật phụ trong câu chuyện?

Diệp Phi nhìn thoáng qua vài lần, Jenny đi xuống lầu, dịu dàng hỏi Diệp Phi, “Bị cảm sao?”

“Không phải, là Lê Tiện Nam anh ấy bị cảm nhẹ, cháu pha thuốc cảm cho anh ấy.

” Diệp Phi có hơi xấu hổ, vội thu hồi tầm mắt, lại nói Lê Tiện Nam đang tắm rửa.

Jenny cười cười, cất đồ đạc trên bàn đi, nói với cô, “A Nam không hề quan tâm đến bản thân, có cháu thì tốt rồi, trước kia có một thằng bé bị cảm kéo dài, chuyển thành viêm phổi do virus, nằm viện gần một tháng, mỗi lần bị cảm lâu ngày sẽ bị ho khan rất lâu.

”

Diệp Phi còn chưa biết chuyện này, gật gật đầu.

Jenny giống như đang trò chuyện với cô về chuyện gia đình, cho cô xem ảnh chụp khi còn nhỏ của Lê Tiện Nam — —

Kỳ thật cũng không phải là cố tình, trên giá sách đặt rất nhiều album ảnh, cũng có rất nhiều khung ảnh.

Jenny lấy một quyển, không coi Diệp Phi là người ngoài.

Mở ra, quyển album này hơn phân nửa đều là của Lê Tiện Nam, ảnh chụp thật sự rất lâu rồi, thậm chí màu có hơi phai đi.

Điều kiện sống của Lê Tiện Nam từ nhỏ đã rất tốt, năm sáu tuổi cũng mặc quần yếm, vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên sô pha, bên cạnh có một người phụ nữ trẻ tuổi, thoạt nhìn rất dịu dàng.

Không hiểu sao dường như Diệp Phi có thể đoán được thân phận của người phụ nữ kia.

Diệp Phi có thể nhìn thấy một vài bóng dáng của Lê Tiện Nam từ trên khuôn mặt cô ấy.

Rạng sáng hôm đó, Lê Tiện Nam nói, mẹ anh không xinh đẹp, nhưng rõ ràng rất đẹp.

Lật ngược album ảnh về phía sau, có ảnh chụp chung của Lê Tiện Nam và Triệu Tây Chính, còn có cả Triệu Tây Mi, Lê Tiện Nam năm mười lăm mười sáu tuổi cũng có dáng vẻ mà rất nhiều cô gái yêu thích, mặt mày hơi lạnh lùng, trông rất trầm mặc ít nói.

“Jenny, đến thời gian uống thuốc rồi.

” Bảo mẫu trong nhà ở bên kia gọi một tiếng.

“Ừ, đến ngay đây.

” Jenny lên tiếng, đưa album cho Diệp Phi, “Huyết áp của ta hơi cao, hai đứa đi ngủ sớm một chút, A Nam là một đứa trẻ tốt, chờ đến khi kết hôn, ta sẽ cho cháu một bao lì xì lớn.

”

Diệp Phi cười cười, nói chúc ngủ ngon với bà.

Jenny đứng dậy đi lên lầu, Diệp Phi cầm album, vừa vắn lật đến một tờ, đó có thể là Lê Tiện Nam năm hơn hai mươi tuổi, quần tây đen, sơ mi trắng mở hai cúc áo, giữa khuỷu tay vắt áo khoác, dáng người thanh nhã.

Diệp Phi nhìn ảnh chụp lúc đó, lại nhớ đến thuốc cảm, không xem thêm nữa, bưng ly nước đi lên lầu.

Chỉ tiếc là khi đó Diệp Phi cũng quá cẩn thận, cho rằng anh không đề cập tới, cho nên cũng không quá hỏi nhiều, cô luôn cảm thấy giữa hai người có một giới hạn trong suốt, cô không bước về phía trước, Lê Tiệp Nam cũng không nói ra.

Chỉ cần cô có một chút dũng khí bước về phía trước một bước, thì cô thật sự có thể nhìn thấy Lê Tiệp Nam không hề có một chút phòng bị nào với mình, cô muốn biết, anh cũng sẽ không che giấu cô dù chỉ là một chút.

Xem ra, bọn họ không thể thật sự quán quýt lấy nhau như vậy, bọn họ chỉ có một hiện tại, nào có nhiều quá khứ tương lai như thế, nếu lại vướng mắc từ quá khứ đến tương lai, thì có phải tính chất mối quan hệ của bọn họ phải thay đổi không, giống như sẽ biến thành bàn bạc chuyện cưới hỏi, Diệp Phi biết rõ ràng, giữa bọn họ sẽ không đi xa được đến như vậy.

Cho nên cô đã không hỏi, trong giấc mộng hào hoa chớp nhoáng này, sự cưng chiều và thiên vị của Lê Tiệp Nam đã đủ làm cho lý trí của cô tán loạn, trước kia còn có thể cảnh cáo mình phải xác định rõ ràng, nhưng hiện tại, cô muốn ngấm tuyết rơi, vậy thì tuyết sẽ rơi suốt cả đêm, muốn nhìn thấy hoa cẩm tú cầu, vậy thì anh sẽ làm cho hoa cẩm tú cầu nở từ đông đến hè.

Cô đã không có cách nào tưởng tượng ra được khi chia tay thì mình sẽ biến thành bộ dạng gì, còn hiện tại thì cứ như vậy trôi qua, đi được một ngày tính một ngày.

Trong cái hộp bên dưới album ảnh đó, đè nén tất cả quá khứ của Lê Tiệp Nam từ nhỏ đến lớn.

Nhưng Diệp Phi vẫn đặt album ảnh kia về vị trí cũ.

Diệp Phi bùng thuốc trị cảm đi lên, Lê Tiệp Nam ngẫm mình vẫn chưa tắm xong, Diệp Phi gõ cửa, Lê Tiệp Nam đáp một tiếng, cô đẩy cửa đi vào.

Đó là một cảnh tượng tuyệt vời.

Bình phong qua hơi nước lượn lờ, không khí trong phòng tắm thủy tinh nóng rực, Lê Tiệp Nam có một bộ khung xương đẹp trời sinh, các đường nét trên khuôn mặt rõ nét và mịn màng, cái trán trơn bóng, từ lông mày đến sống cao thẳng.

Diệp Phi không ngờ người này đã ngẫm mình lâu như vậy rồi còn chưa ra, bùng ly thủy tinh đi qua, đưa thuốc cho anh.

“Thuốc sắp nguội rồi, anh nhanh uống đi, nước còn nóng không?”
“Vợ hiền mẹ đảm.

” Lê Tiệp Nam khen cô, trên tay còn dính nước, bàn tay trắng nõn sống trong nhung lụa, đường nét rắn chắc, nhìn cũng cảm thấy gợi cảm.

Lê Tiệp Nam cố ý uống chậm, Diệp Phi khom lưng ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, tay đặt ở bên cạnh nhìn anh.

Lê Tiệp Nam ba mươi hai tuổi càng thành thực và ổn trọng hơn so với hai mươi tuổi, anh bùng cái ly vừa uống vừa nhìn cô, “Nhìn cái gì vậy? Cùng nhau?”

Diệp Phi lau bọt xà phòng trên mặt anh, “Năm mơ đi.

”

Lê Tiệp Nam cười với cô như thể cô là một kẻ ngốc, Diệp Phi cứ như vậy ngăn người trong nửa giây, Lê Tiệp Nam đặt cái ly xuống, bỗng nhiên cúi người lại đây, mang theo một chút hơi ẩm, cũng không biết sữa tắm nơi này của Jenny là loại nào, có mùi hương hoa nóng

bỏ, làm cho đầu óc người ta như say.

Lê Tiệp Nam như là sợ cô bỏ chạy, duỗi tay vuốt ve sau cổ cô, trên tay anh còn ẩm ướt, một chút bọt nước chảy xuống dọc theo cổ cô, xẹt qua xương quai xanh, theo dòng chảy tới trước ngực.

Diệp Phi đã thay một bộ quần áo, là bộ đồ ngủ Jenny nhờ bảo mẫu đưa cho cô, áo ngủ bằng vải cotton màu trắng mỏng manh, có hơi rộng rãi, cũng quá mềm mại, quần áo rộng thùng thình như vậy phác họa ra đường cong của cô một cách mờ ảo.

Không biết Lê Tiệp Nam duỗi tay ra từ khi nào, cở cúc áo cao nhất mà cô đã cài ngay ngắn ra.

Nụ hôn kia rất nồng nàn, giống như bọt sữa được đánh với tốc độ cao trong ly latte, mềm mại và nhẹ nhàng, làm cho người ta không chìm vào mà không hề hay biết, những vị ngọt ngào kéo đến từng đợt từng đợt tràn ngập môi lưỡi.

Diệp Phi nắm lấy cổ tay của anh, Lê Tiệp Nam nhìn cô bằng ánh mắt rất mềm mại.

Nhưng anh cũng càng muốn làm một chút chuyện xấu, làm ướt áo ngủ của Diệp Phi, Diệp Phi tức giận không nhìn được hỏi, “Em mặc cái gì ngủ?!”

“Đừng mặc nữa.

”

“Lê Tiệp Nam, anh điên rồi.....”

“Anh lấy áo sơ mi của anh cho em mặc tạm.

” Lê Tiệp Nam ái muội mời cô, “Cùng nhau không?”

Diệp Phi kéo khăn tắm của anh che ở trước người, quần áo bằng cotton vốn đã rất mỏng, bị anh hất một vốc nước lên, toàn bộ phần trước ngực bị ướt đầm.

“Phi Phi, em lấy đi rồi thì anh biết đi ra như thế nào đây?” Lê Tiệp Nam gọi cô, “Anh cứ như vậy đi thẳng ra ngoài?”

“..... Anh đợi một chút, em lại tìm cho anh một cái khác.

”

Tay chân Diệp Phi luống cuống, ôm khăn tắm che người đi tìm áo sơ mi của anh mặc vào, rồi lại một lần nữa xách chiếc khăn tắm màu trắng khác đi vào, vừa đẩy cửa ra, Lê Tiệp Nam đã đoán trước được, trong nháy mắt khi cô vừa mở cửa đã kéo cô vào, đè lên vách tường trong phòng thủy tinh, ôm cô hôn một lúc rất lâu, Diệp Phi sợ căn phòng này không cách âm, để Jenny và bảo mẫu nghe thấy, đá anh vài cái.

Lê Tiệp Nam cố ý, lúc buông cô ra, tay nắm lấy vạt áo của cô đặt ở đó.

“Phi Phi, đây có phải là anh dẫn em đi gặp người nhà không?” Lòng bàn tay anh vuốt ve bên hông cô, ngữ điệu không đứng đắn.

Khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, nhưng đối diện với đôi mắt thâm tình đắm đuối và ngập tràn ý cười của anh, trái tim không thể ngăn được mềm nhũn ra, tan chảy không nhìn thấy được hình dạng.

.

Chương 41: 41: Đồng Nghĩa Với Sự Ấm Áp

Trong cả tháng giêng, Diệp Phi đi theo bên cạnh Lê Tiệp Nam, cũng coi như là hiểu được thói quen của người này: Anh nhìn như thích đi chơi bời cùng Triệu Tây Chính, kỳ thật cũng chỉ là để cho vui, có cô ở bên cạnh, Lê Tiệp Nam không thích đi ra ngoài, sở thích cũng rất giống “người già”, đối với những con cá bảo bối của anh rất tốt.

Diệp Phi hỏi anh, cái hồ này của anh lớn như vậy, anh có biết có bao nhiêu con không?

Lê Tiệp Nam cân nhắc kỹ lưỡng, nói dù sao thì cũng đến mấy chục con, còn nói với cô về những chủng loại kia, sau đó Diệp Phi kiểm tra, anh thật sự coi nuôi cá như một thú vui, có mấy con cá có ngoại hình đẹp, đều có giá lên đến sáu con số.

Diệp Phi tự giác cách xa mấy con cá của anh hơn một chút, sợ mấy con cá này quá yếu đuối.

Lê Tiệp Nam nhìn dáng vẻ lo lắng sợ hãi của cô, cứ nhất định phải kéo cô đi đến đây, để cho cô ngồi ở trên đùi anh, nắm tay cô cho cá ăn, vừa rải đồ ăn cho cá, vừa nói, “Làm sao có thể quý giá bằng em, nếu làm cho em sợ, anh còn phải quăng bọn chúng ra ngoài.

”

Hôn quân, Diệp Phi nghĩ ở trong lòng, có một vài lời đến bên môi rồi lại ngập ngừng — Sao anh có thể không có điểm mấu chốt gì như thế?

Lê Tiệp Nam thản nhiên, không hề che giấu cô.

Chỉ là Diệp Phi chỗ nào dám thâm tưởng đâu?

Anh trăng đồng hành cùng bạn qua một đêm đêm, bạn thể hiện tấm lòng của mình với nó, liệu bạn có thể thật sự ngóng trông để cởi bỏ nó và giấu nó trong vòng tay của bạn?

Diệp Phi cũng không biết ý nghĩ này xuất hiện từ khi nào, có lẽ là lễ đính hôn lần đó của Tông Ngọc, hoặc có lẽ là bởi vì vừa trở về từ chỗ Jenny.

— — Thật sự, mọi thứ đều rất ổn.

Jenny rất vui vẻ, Jenny và người bà yêu đã có được một nơi làm tổ ấm tình yêu, dường như ngay từ đầu ông nội Triệu Tây Chính mới chính là vai phụ, nhưng trên thực tế, Jenny như là khắc vào trên mặt trái của một tờ giấy, ngay cả khi tất cả đều tốt đẹp, điều đó không thể được thể hiện ra ngoài.

Dù sao Diệp Phi cũng còn chưa chính thức bước vào tuổi hai mươi hai, anh lớn hơn cô mười năm, tự nhiên làm cho cô hơi mê mang không thể nhìn thấu được.

Bởi vì những tâm sự này, mấy ngày nay Diệp Phi không ngủ quá ngon, rõ ràng là khó khăn lắm giấc ngủ mới tốt lên, mất ngủ cũng thật sự thay đổi thất thường, lúc vừa tỉnh lại, cô lại bắt đầu nhớ đến nút bịt tai theo bản năng.

Lê Tiệp Nam tỉnh dậy trước cô, hỏi cô làm sao vậy.

Diệp Phi không nói lời nào, nói có thể là quá mệt mỏi.

Lê Tiệp Nam ôm cô sang, trong giọng nói có hơi buồn ngủ, nhưng vẫn cứ mang theo ý cười nói, “Em mệt vì chuyện gì, có chuyện gì phiền lòng cứ nói với anh, dù là rạng sáng anh cũng sẽ lắng nghe.

”

Diệp Phi ở trong lòng anh chậm rãi nhắm mắt lại, Lê Tiệp Nam đưa nút bịt tai cho cô, nút bịt tai làm giảm tiếng ồn rõ ràng là làm cho tất cả mọi thứ đều rơi vào sự yên tĩnh như là trong môi trường chân

không, không nghe thấy tiếng hít thở của anh, không nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Diệp Phi nhắm mắt lại, chỉ vừa chợp mắt được vài giây, bình thường cô cũng không nằm mơ, lần này lại mơ thấy một giấc mơ khá dài, mơ thấy người trong biệt thự ở ngoại cô chính là cô, đó vẫn là Tây Giao trong sương mù, quá lạnh lẽo, những bông hoa cẩm tú cầu xinh đẹp mờ ảo dưới làn sương mù trong veo.

Một lúc sau giấc mơ lại quay trở về nơi Jenny sống, có người nói Jenny là “vợ bé” được ông nội Triệu Tây Chính nuôi dưỡng ở ngoại ô Yến Kinh.

Diệp Phi mở mắt ra, trên trán đổ một lớp mồ hôi.

Dường như Lê Tiện Nam phát hiện ra, cúi đầu nhìn xem, sờ sờ cái trán cô

“Sao lại thế này rồi?” Lê Tiện Nam nói, “Mấy ngày hôm trước anh lây bệnh cảm cho em à?”

Anh cảm thấy bị cảm một chút cũng không có là gì cả, nào ngờ sức đề kháng của cô yếu như vậy?

Khoảng thời gian đó, Lê Tiện Nam cũng chỉ nhiễm một chút giọng mũi, nhìn thấy Diệp Phi, lại không nhìn được kéo tới ôm.

“Lê Tiện Nam.

” Diệp Phi tháo nút bịt tai ra, nhét lại dưới gối đầu.

“Ừm?”

Lê Tiện Nam đáp một tiếng, nhìn cô ở trong bóng tối mờ lung.

Suy nghĩ của Diệp Phi giống như cũng bị một lớp sương mù ẩm ướt bao phủ, hoặc là, giống như trở về năm đó ở Quảng Đông, mùa đông ẩm ướt lạnh thấu xương, trên cửa sổ có từng nước tích lại, cô co ro trên giường ở phòng gác mái, lạnh lẽo dùng chăn quấn chặt lấy

mình, nhưng trong chăn cũng hình như cũng có hơi ấm.

Tay chân Diệp Phi lạnh lẽo, Lê Tiệp Nam lại đưa tay lên sờ sờ tay cô, cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Hệ thống sưởi ấm ở Tây Giao thật sự rất đầy đủ.

Diệp Phi đã không còn phân biệt rõ ràng được vì sao mình lại khó chịu — — Cô có một loại cố chấp gần như là hoang tưởng đối với “nhà”.

Lúc trước, khi ba còn chưa ký hợp đồng bảo lãnh, cả nhà bọn họ hoà thuận vui vẻ, mới vừa đổi sang nhà mới, kết quả là bạn của ba bỏ trốn, toàn bộ nợ nần trở thành của ba cô.

Vốn dĩ ba cũng chỉ là làm ăn nhỏ, một khoản nợ khổng lồ rơi từ trên trời rơi xuống, cuộc sống thay đổi nghiêng trời lật đất, bởi vì nợ nần, ngay cả người thân cũng không còn, không còn một nhà nào lui tới với nhà cô nữa.

Tết năm ấy, nhà cô thuê một căn nhà gỗ dột nát, máy sưởi cũng không có, cô ngồi ở trong sân nhìn bông tuyết bay xuống, mái nhà bị hỏng rồi, phía dưới bỏ một cái chậu đựng đầy nước, sau một đêm nước trong chậu đã đóng băng.

Cũng may ba ba có một chút đầu óc, sau mấy năm khó khăn, trả hết nợ, lại mua một căn nhà nhỏ, ba lại mắc bệnh ung thư, căn nhà lại bị bán đi.

Hơn phân nửa ký ức của Diệp Phi, đều là lưu lạc hết nơi này đến nơi khác, còn có mùa đông lạnh lẽo thấu xương.

Cũng chính trong hai năm đó, trên tay Diệp Phi xuất hiện vết nứt da vì quá lạnh, ba nói dùng một ít rượu ngâm gì đó bôi là sẽ hết, cũng không kịp nữa rồi, những vết nứt da do thời thiếu niên để lại kia cho đến hai mươi tuổi mới biến mất không thấy tung tích.

Diệp Phi chỉ muốn có một gia đình, gia đình có phải là một căn nhà không? Hay là một từ đồng nghĩa với sự ấm áp?

Sau khi thi đậu Đại học Yển Kinh, lý tưởng duy nhất của Diệp Phi chính là mua được một căn nhà nhỏ ở Yển Kinh, cho mình một gia đình.

Cô cảm thấy khi đó mình giống như cô bé bán diêm, cuộn tròn ở trong đêm đông lạnh giá, quẹt từng que diêm còn lại trên người, nhìn thế giới này lớn như vậy, có muôn vàn ngọn đèn, nhưng cô lại không có nhà.

Thấp sáng một chút hy vọng, chỉ ngóng trông mình nhất định phải cố gắng cố gắng rồi lại cố gắng hơn nữa, thi đậu vào Yển Kinh, mặc dù cô cũng biết rằng ở một thành phố lớn như vậy, giá nhà là tắc đất tắc vàng, nhưng đó là toàn bộ hy vọng của cô.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi, Diệp Phi gặp được Lê Tiện Nam, cô lại bắt đầu hoài nghi mình muốn “nhà”, rốt cuộc là một căn nhà, hay là một chút ấm áp?

Hoặc là dứt khoát nói, là anh thì sao?

“Làm sao vậy?” Lê Tiện Nam không biết được cô đang nghĩ những gì, thấp giọng hỏi cô một câu.

“Lê Tiện Nam.....” Cô không nói ra được, hốc mắt đau nhức không chịu nổi.

Lúc này Lê Tiện Nam đưa tay ra thử thử nhiệt độ trên trán cô, mồ hôi lạnh vừa rồi rút đi, rốt cuộc anh cũng nhận ra được có điểm khác thường, nhanh chóng quyết định, vẫn còn mặc dép lê áo ngủ, bế Diệp Phi lên.

“Đi đâu.....” Trong cổ họng của Diệp Phi như bị nhét một quả bong bóng, vừa nói chuyện đã bị chọc thủng ngay lập tức, vì thế muôn vàn loại đau đớn và co thắt trào ra, từ cổ họng cho đến phổi hình như đều đau.

“Đi bệnh viện.

” Lê Tiện Nam xuống lầu cầm lấy chìa khóa xe, khi đi lên lầu gọi một cuộc điện thoại, hình như là cho người chuẩn bị phòng bệnh.

“Đi bệnh viện làm gì.....” Đầu Diệp Phi cũng đau, nói không rõ khó chịu bị nghẹn lại ở trong ngực.

“.....”

Lê Tiện Nam không trả lời câu này của cô, trong lòng anh có chút lo lắng quá mức, nghĩ đến mình trước kia bị cảm nhẹ một chút mà đã chuyển thành viêm phổi do virus, nằm trên giường bệnh cũng gần một tháng, nửa cái mạng cũng suýt chút nữa bị mất đi.

Lúc đó nghe thấy y tá kiểm tra phòng bàn tán, nói, không biết là thiếu gia nhà nào, may mà trong nhà có tiền, ở ECMO phải tốn hết sáu con số, vẫn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, nếu không phải trong nhà có tiền, kéo dài thêm mấy ngày nữa là người cũng xong luôn rồi.

Lê Tiện Nam nằm trong phòng bệnh nghe một cách vô cảm.

Nếu người bị bệnh chính là anh, Lê Tiện Nam cũng không hề yêu quý thân thể của mình một chút nào, lúc này người bị bệnh lại chính là Diệp Phi — — rõ ràng cũng chỉ là phát sốt, nhưng không hiểu sao anh lại hơi lo lắng, giống như trở về lúc Cố Điều qua đời.

Những người khác đều nhốt anh ở trong nhà, không cho phép anh đi nhìn, không cho phép anh tìm hiểu.

Lê Tiện Nam như là một con thú bị mắc kẹt trong lồng.

Tang lễ của Cố Điều được xử lý rất lâu — — kỳ thật mai táng chỉ cần hai ba ngày là đã kết thúc, nhưng chuyện khó xử lý chính là truyền thông luôn bắt bóng bắt gió, vì thế Lê Tiện Nam luôn ở chỗ của Jenny

trong một khoảng thời gian dài, Lê Hãn mời một vài người, với mỹ danh là để chăm sóc anh.

Người không có bệnh, cũng muốn bị ép ra thành bệnh, cũng chính là lúc ấy Lê Tiện Nam bắt đầu thường xuyên cảm thấy nôn nóng và bất an, Jenny là người Pháp, giữ lại rất nhiều thói quen của người Pháp, như là buổi sáng uống sữa bò lạnh, bà cũng yêu thích nước đá.

Nửa đêm Lê Tiện Nam thường xuyên giật mình tỉnh dậy, một ly nước đá, xua tan bất an và lo lắng, cảm giác lạnh lẽo kia làm cho cả người cả người tỉnh táo hơn.

Diệp Phi đau họng, phát sốt nên đầu óc choáng váng, Lê Tiện Nam im lặng không nói lời nào, nhưng chiếc xe đang chạy rất nhanh, GPS vẫn luôn nhắc nhở chạy quá tốc độ, Lê Tiện Nam cũng không thêm để ý, camera trên đoạn đường đều đang nhấp nháy.

Lê Tiện Nam nghĩ, nếu như lúc này Diệp Phi vẫn còn tỉnh táo, chắc chắn lại bắt đầu căn nhắc: Có phải anh điên rồi không.

Lần trước anh đỗ xe trái với quy định, nhận hóa đơn phạt, Diệp Phi đau lòng không chịu được, nói sao anh lại không chạy thêm một đoạn trước đó nữa rồi hay dừng, hai trăm mét phía trước là khu vực đậu xe, anh cứ nhất định phải dừng lại ở đây, vừa bị trừ điểm vừa bị phạt tiền.

Lúc đó Lê Tiện Nam bật cười, nói không được đâu, như vậy em sẽ phải đi bộ nhiều hơn.

Diệp Phi hiếm khi đỏ mặt, nói anh điên rồi.

Xe chạy rất nhanh đến thẳng bệnh viện tư nhân, chủ nhiệm tự mình đi ra đón, dẫn theo mấy ả y tá đẩy giường bệnh, còn tưởng rằng là tình trạng nguy hiểm gì đó.

Diệp Phi chỉ là phát sốt đau đầu, cũng không phải là chuyện gì lớn,

cô hoảng sợ nhìn cảnh tượng này, mơ hồ không rõ nói không có gì không có gì.

Cảnh tượng kia, cứ như thể chỉ một giây sau khi cô gặp phải tai nạn thì sẽ gặp phải một vấn đề gì đó rất lớn.

Mấy người không biết nói gì, chỉ có thể nói cô bình tĩnh đã, kiểm tra trước xem sao.

Diệp Phi vừa sợ hãi vừa xấu hổ, Lê Tiện Nam còn trấn an nắm chặt tay cô, nói không sao đâu, kiểm tra trước.

Kiểm tra cái gì đây?
Chỉ là bị cảm rồi phát sốt mà thôi.

Diệp Phi bị một đám người đẩy đi làm kiểm tra: Lấy máu, xét nghiệm máu, sinh hóa, chụp CT, sau đó còn có mấy cuộc kiểm tra nữa, còn cô cũng không biết là cái gì.

Cuối cùng được đưa đến phòng bệnh.

Đây vốn là bệnh viện tư nhân, môi trường vô cùng tốt, trong đại sảnh cũng không quá ồn ào, phòng bệnh Lê Tiện Nam tìm cho cô là phòng riêng, có giường rất thoải mái.

Diệp Phi căng thẳng nằm trong phòng bệnh sáng sủa, sau khi tiêm thuốc hạ sốt và kháng sinh, người đã tỉnh táo hơn một chút, loáng thoáng nghe thấy Lê Tiện Nam nói chuyện với người ở bên ngoài, anh liên tiếp đáp vài tiếng.

Diệp Phi đếm ở trong lòng.

Một, hai, ba, bốn, năm.....

Lê Tiện Nam đẩy cửa ra vào được, trên người còn ăn mặc áo ngủ.

Cho dù trên xe ấm áp, rồi đến bệnh viện có hệ thống máy sưởi đầy đủ, cũng không chịu đựng nổi một đoạn đường ngắn từ bãi đỗ xe đến đây.

Diệp Phi nằm ở trên giường, nhìn anh đến gần người.

Lê Tiệp Nam đi tới, thở phào nhẹ nhõm, vén lại góc chăn cho cô, mi tâm hơi nhú lại có một chút mệt mỏi, nhưng vẫn nói đùa, “Phi Phi của chúng ta thật đúng là yếu đuối, lỗi của anh, bị anh lây bệnh, ngày mai tỉnh dậy sẽ đền bù cho em.

”

Diệp Phi bĩu môi, đầu óc mơ màng, cô lại xốc chăn lên vỗ vỗ.

Lê Tiệp Nam lại cười, “Em đang gọi chó con hả, còn vỗ vỗ giường.

”

“Chúng ta..... Có thể trở về không?” Diệp Phi thấp giọng nói, “Em sợ anh ở chỗ này không ngủ ngon.

”

“Không được, chờ em hạ sốt, ngày mai sẽ đưa em về nhà.

”

Lê Tiệp Nam cũng phối hợp với cô, ít nhiều gì chiếc giường này cũng lớn, Lê Tiệp Nam xoay người lại, ôm lấy cô, nhỏ giọng hỏi cô, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Khá hơn chút rồi.

” Cổ họng của Diệp Phi lúc nói chuyện vẫn còn hơi đau, giống như bị nuốt phải xương cá.

Nghe anh nói bốn chữ đưa em về nhà này, làm cho hốc mắt cô lại chua xót, hít sâu vài lần, mới đè nén xuống được.

Lê Tiệp Nam nói xong, ôm lấy cô một lúc lâu không nói gì, im lặng vài

giây, cúi đầu nhìn, Diệp Phi cũng không ngủ.

Anh nói, “Phi Phi, phải bỏ nút bịt tai, cứ phụ thuộc vào nút bịt tai lâu như vậy không tốt, anh nghe bác sĩ nói, có phải em đã phụ thuộc và nút tai rất lâu rồi không? Chuyện nghiện này, anh đã cai thuốc lá rồi, em cũng nên bỏ nút bịt tai đi.

”

Trong phòng bệnh chỉ có một ngọn đèn nho nhỏ sáng lên, anh ngồi dựa vào đầu giường, tay đặt ở trên vai cô, giọng nói hơi trầm thấp mà nhẹ nhàng, lắng lẽ trấn an tựa con đường đàn hương cổ xưa.

“Không bỏ được thì làm sao bây giờ?” Diệp Phi nhỏ giọng hỏi, giống như hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Hiện tại cô có thể rời khỏi nút bịt tai, là bởi vì có anh ở bên cạnh, lỡ có một ngày anh không còn ở đây nữa thì sao?

Khi cô mở mắt ra lại là đêm tối, cuối cùng cô cũng không tìm được một Lê Tiện Nam nữa.

“Có anh ở bên cạnh em.

”

Anh như là đồ dành cô, trong giọng nói đều có thêm một chút cưng chiều.

Diệp Phi vùi vào trong lòng anh cọ cọ, Lê Tiện Nam khẽ cười, duỗi tay nắm lấy tay cô, nắm bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, thấy có một vài vết đỏ rất nhỏ ở góc ngón giữa trên mu bàn tay cô, Lê Tiện Nam vuốt ve một chút, Diệp Phi hơi ngứa, muốn rút về tay, Lê Tiện Nam không buông ra.

“Sao lại có cái này?” Lê Tiện Nam nắm chặt tay cô hỏi, “Va vào chỗ nào à?”

“Không phải,” Giọng của Diệp Phi mỏng manh như bông tuyết, chỉ

cần có một chút hơi nóng là lập tức tan chảy thành nước, “Khi còn nhỏ..... Khi còn nhỏ bị đông lạnh, mấy năm trước tốt hơn rồi, vừa bị gió lạnh thổi một chút là chỗ này rất dễ đỏ lên.

”

Tuy rằng nứt da có thể khôi phục bình thường, nhưng cho dù là có bình thường như thế nào, vừa bị trúng gió lạnh, vừa bị cảm, chỗ này vẫn là dễ bị ửng đỏ, một vài dấu vết nhỏ này nhắc nhở cô phải giữ ấm thật tốt, nếu không tình trạng nứt da sẽ lại tái phát.

“Quý nhỏ đáng thương,” Lê Tiện Nam bọc lấy tay cô kín kẽ, “Anh trông em, em ngủ một chút đi, ngày mai muốn ăn gì? Anh mua cho em, mang về Tây Giao ăn.

”

Diệp Phi cảm thấy áy náy, nhỏ giọng nói với anh, “Lê Tiện Nam, chỉ là bị cảm một chút mà thôi.

”

“Vậy không được, Phi Phi của nhà chúng ta đã trải qua những ngày tháng khổ sở mà, đúng không? Lại không chịu nói với anh, anh cũng không đoán được, bị cảm, nhưng cũng có người quan tâm.

” Lê Tiện Nam nắm chặt tay cô, ngữ điệu có chút lười nhác, có lẽ cũng đã mệt mỏi.

Diệp Phi ở trong lòng anh hơi ngẩng đầu lên nhìn, Lê Tiện Nam ngồi dựa vào đầu giường, trên người vẫn là áo ngủ.

Tóc anh dài hơn một chút, vuốt ngược ra sau, xương mày hơi cao, càng làm nổi bật đường cong trên trán cùng sống mũi rất đẹp, rõ ràng trời sinh có khuôn mặt lạnh lùng, cảm nhận được ánh mắt của cô, Lê Tiện Nam chậm rãi mở mắt ra, mỉm cười với cô, thế mà lại thật sự rất dịu dàng.

Thứ cô vẫn luôn muốn, rốt cuộc là một căn nhà, hay là một chút ấm

áp này?

Hoặc là nói một cách thẳng thắn hơn, cô ở lại Yến Kinh, là muốn mua được một căn nhà ở đây, hay là muốn có nhà của Lê Tiệp Nam?

Mối quan hệ của bọn họ là gì đây? Diệp Phi nghĩ, là không nói đến quan hệ sau này.

Cô thức thời không bao giờ đề cập đến, anh cũng không bao giờ đưa ra lời hứa hẹn nào với cô.

Đoạn quan hệ này, tựa như mùa đông lạnh lẽo màu xám trắng, giống như sân ở Tây Giao, ban đầu âm u mờ mịt, nhưng những chậu hoa cẩm tú cầu anh chuyển từ nơi ấm áp đến, đã thêm một chút màu sắc tươi sáng, nhưng rốt cuộc hoa cẩm tú cầu cũng không phải là hoa theo mùa, nó không nở được trong toàn bộ mùa đông, đều dựa vào anh có tình nguyện hay không.

“Lê Tiệp Nam, hoa cẩm tú cầu thật sự có thể vẫn luôn nở từ đông đến hè sao?” Diệp Phi đang mơ màng buồn ngủ, nhỏ giọng hỏi anh một câu.

Lê Tiệp Nam nửa tỉnh nửa mơ, chống đỡ tinh thần trả lời cô, “Có thể chứ, em muốn ngắm thì nó sẽ nở, em thích, anh sẽ làm cho nó nở từ đầu năm cho đến cuối năm, hoa cẩm tú cầu của người khác không nở được, nhưng chỉ cần Phi Phi muốn ngắm, thì cẩm tú cầu ở Tây Giao sẽ nở một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có thể ngắm bất cứ lúc nào.

”

“.....”

“Sao thế, hôm nay không vui lại là vì hoa cẩm tú cầu kia?” Lê Tiệp Nam đột nhiên tiến đến gần thấp giọng hỏi cô, “Có phải mấy ngày nay cái đó sắp tới rồi không, cảm xúc mãi cảm đến vậy?”

Diệp Phi không nói gì.

Lê Tiệp Nam cười vỗ vỗ tay cô, “Ngủ đi, dù trời có sập anh cũng sẽ làm cho em được ngắm cẩm tú cầu, chỉ vì chút chuyện này mà

không vui cũng không đáng, ngủ một chút đi, sáng mai em hạ sốt rồi anh đưa em về Tây Giao ăn cơm.

”

“Về nhà ăn cơm.

” Cô rầu rĩ bổ sung một câu.

“Ừm, về nhà ăn cơm.

” Lê Tiệp Nam tiếp lời, thúc giục cô, “Nhanh ngủ đi nào.

”
.

Chương 42: 42: Ba Mươi Ba Bức Tượng Quan Âm

Ngày hôm sau Diệp Phi đã hạ sốt, nhưng đầu vẫn còn nặng về tay chân nhức mỏi, lúc tỉnh dậy Lê Tiệp Nam đã không còn ở bên cạnh nữa, cô nhìn đồng hồ, cũng chỉ mới tám rưỡi sáng.

Diệp Phi không muốn làm phiền anh, để lại một lời nhắn cho anh trên WeChat, nói nếu không thì để cô bắt taxi về Tây Giao trước đi.

Tin nhắn này được gửi đi năm phút, Diệp Phi vẫn ngồi yên ngẩn người ở trên giường, đầu óc nặng nề không biết bắt đầu suy nghĩ từ chuyện nào trước.

Điện thoại bắt đầu rung lên, Lê Tiệp Nam gọi điện đến.

“Alo.

” Cổ họng của Diệp Phi vẫn còn đau.

“Anh đang nộp phạt ở cục quản lý giao thông, nửa tiếng, nửa tiếng nữa sẽ đến đón em.

”

Lê Tiệp Nam cầm điện thoại, nói với cô, có nghe thấy loáng thoáng một vài giọng nói, có người bảo anh ký tên, Lê Tiệp Nam cười cười nói vất vả rồi.

Giọng nói trong trẻo ấy như cửa vào trái tim cô, làm cho cô bất giác mềm lòng một chút.

Đêm qua cũng không phải là cô hoàn toàn không tỉnh táo, Lê Tiệp Nam lái xe rất nhanh, đầu cô vốn dĩ đã choáng váng, cố đè nén xuống, hiện tại tỉnh táo hơn một chút mới suy nghĩ, phạt tiền phải nộp hết bao nhiêu.

Diệp Phi nằm ở trên giường bệnh chờ Lê Tiệp Nam, quả nhiên là anh nói chuyện giữ lời, còn chưa đến nửa tiếng, đã nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, bác sĩ dặn dò, kê một chút thuốc, Diệp Phi ngồi ở trên giường bệnh nhìn ra bên ngoài, chắc là Lê Tiệp Nam đã trở về Tây Giao một chuyến, thay quần áo, trên khuỷu tay còn có vắt một chiếc áo khoác của cô.

Diệp Phi vừa thấy, đôi mắt đã có hơi chua xót.

Không đến năm phút Lê Tiệp Nam đi vào, nhìn thấy cô rớt cuộc cũng cười cười, đưa áo khoác cho cô, “Sáng nay hơn sáu giờ sáng anh mới tỉnh dậy, trở về lấy cho em một bộ quần áo dày, hôm nay nhiệt độ ở Yến Kinh hạ xuống thấp nữa rồi.

”

Trên chiếc áo khoác dày kia vẫn còn vương lại một chút nhiệt độ trên người anh.

Diệp Phi chậm rãi mặc vào, hỏi anh, “Anh bi trừ bao nhiêu điểm?”
“Một điểm.

”

“Em không tin.

”

“Năm điểm, năm nay phải thành thật hơn một chút, bằng không điểm của anh cũng không còn, về sau ra ngoài còn phải đưa Kha Kỳ đi theo làm bóng đèn.

” Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, cài áo khoác lại giúp cô, “Còn đi

được không? Nếu không anh tìm cho em một chiếc xe lăn?”

Diệp Phi trừng mắt lườm anh một cái, “Là bị cảm chứ không phải là gãy xương.

”

Lê Tiện Nam giúp cô cầm điện thoại, tốt bụng đưa một bàn tay qua, “Vậy không phải cũng là bị bệnh cả sao.

”

Diệp Phi không nói gì, lặng lẽ đi theo phía sau Lê Tiện Nam ra ngoài, chủ nhiệm vẫn luôn trò chuyện một cách khách khí với anh, Lê Tiện Nam nghe qua loa, ra khỏi bệnh viện, quay đầu nhìn lại, là bệnh viện tư nhân nổi tiếng trong thành phố, có lẽ sau lưng nhiều ít gì cũng có đầu tư của Lê gia.

Lê Tiện Nam lái xe đưa cô về, năm mới cũng chỉ còn tết Nguyên Tiêu vào ngày mười lăm nữa là đã kết thúc, có một vài công nhân cục đường bộ đang tháo đèn lồng, đổi sang hoa đăng trên tuyến đường chính, lướt vòng bạn bè xem một chút, có công viên gì đó tổ chức lễ hội hoa đăng rất lớn.

Diệp Phi nghiêng đầu hỏi anh, “Em nghe nói mười lăm có thả hoa đăng, anh có đi xem không?”

“Được, anh đi cùng em.

” Lê Tiện Nam trả lời như là chuyện hiển nhiên.

Trở về Tây Giao, đẩy cửa ra, nửa bức tường đều chất đồng hoa cắm tú cầu xanh tươi tốt, chắc chắn là để cho người ta thay đổi vào buổi sáng, hoa cắm tú cầu yếu đuối, chỉ cần một hai ngày thôi là đã héo úa, loài hoa này hút rất nhiều nước, lúc trước xem có người đánh thức hoa, tất cả các bó lớn bị ngâm trong nước, rất phiền phức.

Nửa bức tường dày đặc hoa cắm tú cầu, đã nở rộ bao nhiêu ngày rồi.

Lê Tiện Nam đã chuẩn bị bữa sáng trước cho cô, ngày hôm qua hỏi cô muốn ăn gì, cũng không nói, Lê Tiện Nam suy nghĩ lại khẩu vị của Diệp Phi một cách cẩn thận, hình như cô không quá thích một thứ gì đó, Lê Tiện Nam không thích lựa chọn, tí mĩ nghĩ đến một nhà hàng hai người thường đi ăn, để cho người ta đem mấy món ăn đặc trưng của mấy nhà hàng đó đưa tới.

Rất nhiều món ăn được bày đầy cả chiếc bàn lớn.

Người vừa bị bệnh, lười biếng hơn một chút, bóc thịt chân cua kia làm thế nào cũng không bóc ra được.

Lê Tiện Nam rút từ trong tay cô ra, dễ dàng bóc ra cho cô, miếng thịt cua trắng nõn đặt ở trong đĩa nhỏ trước mặt cô.

Diệp Phi ngẩng đầu lên, Lê Tiện Nam ngồi đối diện cô, làm cho cô nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, có rất nhiều chi tiết cô đều nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ rõ anh cũng làm như thế, một đôi tay đẹp và quý giá như vậy lại lột cua cho cô.

Lê Tiện Nam chăm gùnh bằm dấm cho cô, cố ý tìm đề tài nói chuyện với cô, “Sang năm tốt nghiệp?”
“Ừm, sắp tốt nghiệp rồi.

”

“Anh thấy văn phòng kia của Triệu Tây Mi cũng đã sửa sang gần xong rồi, em nhận lòng tốt của cô ấy là được rồi, đừng đặt toàn bộ mình ở chỗ đó đi, nên đi học thì vẫn đi học, internet này, nguy hiểm nhiều, có bằng cấp trong tay, ít nhất đó cũng là át chủ bài của em.

” Lê Tiện Nam lại nói, “Lỡ như sau này đi ăn máng khác thì sao, hiện tại bằng cấp ở Yến Kinh này ngày càng không đáng giá.

”

Diệp Phi liếc nhìn hắn một cái kỳ quái, “Anh cho em đi học à?”

Lê Tiệm Nam cười, lại bóc một con tôm nữa, “Hy vọng em sẽ càng tốt hơn.

”

—

Đến mười lăm tháng giêng, trận cảm này của Diệp Phi cũng gần như khỏi hẳn rồi, điện thoại liên tiếp nhận được tin tức trong nhóm trường học, mười sáu tháng giêng khai giảng, nửa cuối năm ba đại học hầu như cũng không có lớp học gì, giờ học rất ít.

Triệu Tây Mi cũng hẹn thời gian với cô, nói văn phòng đã thiết kế gần xong rồi, hỏi cô khi nào có thời gian rảnh.

Diệp Phi đến xe một chút.

Lê Tiệm Nam không thúc giục cô, Diệp Phi chậm rãi đi xuống lầu.

Lê Tiệm Nam đứng ở trong sân.

Một góc phòng khách biến thành cánh đồng hoa hướng dương, hoa hướng dương xanh um tươi tốt nở rộ, trong phòng có một chút hương vị tươi mát.

Trong sân có rất nhiều hoa cẩm tú cầu.

Rõ ràng là mùa đông này vẫn còn chưa kết thúc.

Bóng dáng của Lê Tiệm Nam cũng hòa quyện với một số màu sắc ấm áp.

Đi ra ngoài đến một nơi, là Lễ hội hoa đăng chùa Hồng Loa ở Yến Kinh.

Một ngôi chùa cổ kính với tường gạch đỏ như vậy rất thích hợp làm mấy thứ này, những chiếc đèn lồng cung đình được vẽ trên những

gốc cây cổ thụ, treo mọi nơi tràn đầy màu sắc lễ hội.

Người ta nói cái gì? Chùa Hồng Loa cầu nhân duyên.

Lễ hội hoa đăng ở nơi này, người tới đây đều là những đôi tình nhân hoặc là vợ chồng.

Chùa Hồng Loa bao quanh bởi núi và sông, cây cổ thụ tươi tốt, khí thế hào hùng và yên tĩnh, cũng là ngôi chùa cổ Phật nổi tiếng ở cả trong và ngoài Yến Kinh.

Diệp Phi khoác tay anh đi qua một cái hành lang gấp khúc, màn đêm buông xuống, những chiếc đèn lồng đỏ với những ngôi sao được bật sáng lên.

Diệp Phi cười rộ lên, nói giống không giống các hoàng tử kết hôn vào thời cổ, các dinh thự đều như vậy.

Lê Tiện Nam liếc mắt nhìn cô một cái, dường như Diệp Phi đã có tinh thần hơn một chút, mái tóc dài mềm mại thả xuống trên hai vai, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ không trang điểm, đôi mắt được thắp sáng bởi ánh sáng đứt quãng, giống như những bông hoa đào bay lơ lửng.

Lê Tiện Nam đi về phía trước cùng cô, đến trước điện Đại Hùng Bảo có hai cây bạch quả rất lớn, mọi người nói giống như một đôi trai tài gái sắc, vì thế còn gọi chúng là cây vợ chồng.

Trước mắt, trước cây vợ chồng cũng được treo rất nhiều đèn lồng.

Bên này ít người, phía sau còn có đại điện cổ miếu, hương khói lượn lờ, thỉnh thoảng có tăng lữ mặc áo cà sa đi ngang qua.

Diệp Phi nói, “Có phải là cây vợ chồng ở đâu cũng có không? Em nhớ rõ trong miếu kia cũng có hai cây bạch quả gọi là cây vợ

chồng.....”

Là cây vợ chồng, hay là ngôi chùa cầu nhân này làm cho bọn họ rối loạn một chút nhưng vẫn có chừng mực?

Đêm Diệp Phi bị bệnh không hề được ngủ yên ổn một chút nào, cô đã khóc hai lần, khi tỉnh dậy thì đại khái là không nhớ rõ.

Lê Tiện Nam lắng nghe, chỉ nghe thấy mơ hồ là cô đang nói về nhà.

Từ trước đến nay Diệp Phi chưa từng nói chuyện gì với anh, kỳ thật Lê Tiện Nam có thể nhìn thấu những tâm tư đó của cô, tình cảm và vật chất, dù sao cũng phải có một thứ chứ, đúng không? Không cần vật chất, thì đang tìm kiếm cái gì?

Tình yêu trong sáng trong mắt cô, lúc cô nói với anh Lê Tiện Nam em thích anh, thành kính giống như dâng cả trái tim của cô lên cho anh.

Diệp Phi lôi kéo anh đi tiếp, kỳ thật không phải là cô không biết đường đi, được Lê Tiện Nam dẫn đi theo ở phía sau, dù sao hai người cũng không có chuyện gì muốn làm, kết quả Lê Tiện Nam dẫn cô đến một nơi dần dần vắng vẻ hơn, ngay cả hoa đăng cũng không thấy.

“Lê Tiện Nam, anh dẫn em đi đâu vậy?” Diệp Phi bị anh nắm tay đi về phía trước.

Đền thờ phía trước có treo chữ: Đường Quan Âm.

Núi Hồng Loa nổi tiếng cầu nhân duyên, trên đường Quan Âm có ba mươi ba bức tượng Quan Âm, hơn bảy trăm bậc thang.

Buổi tối đường Quan Âm không có một bóng người.

Lê Tiện Nam là điên rồi, kéo cô đi hết hơn bảy trăm bậc thang này, đi ngang qua ba mươi ba bức tượng Quan Âm, đứng ở trên đỉnh chùa Quan Âm chùa, quan sát hoa đăng mờ ảo phía dưới.

Ba mươi hai năm nay anh chưa bao giờ bái Phật một lần nào, ngay

cả ước nguyện cũng lười ước một lần, anh muốn cái gì có cái đó, mùa đông lạnh lẽo này hái về được một đóa hoa mẫu đơn trong nhà kính, làm cho anh ngóng trông thời gian vĩnh viễn dừng lại trong đêm đông mù mịt đó.

Cô mặc một bộ đồ màu trắng, đứng trong sân vốn đã cô quạnh của anh, nhạt cảnh cây ở dưới đất viết tên anh.

Tuyết rơi dày vào đêm đông là một tờ giấy trắng, cô là bài thơ tuyệt vời nhất trên tờ giấy trắng đó.

Lê Tiện Nam đặt cô ở trước cột chùa Quan Âm, những chiếc đèn lồng trên nhân gian này, cô là tuyệt thế giai nhân, không hề tầm thường một chút nào, cô chỉ là một bông hoa mẫu đơn ngoại mông manh như vậy, không phải hoa hồng, không phải là cây mẫu đơn, mà là một bông hoa mẫu đơn dịu dàng và ấm áp.

Anh cũng chờ đợi bông hoa mẫu đơn này nở rộ ở Tây Giao, từ xuân đến đông.

Lê Tiện Nam hôn cô, tựa như trăng gió lưu luyến trần gian, mang theo cơn mưa xuân tì/nh yêu, gió cũng xao động, cả đời này núi cao sông dài, nhớ tới Diệp Phi, khiến cho anh cảm thấy nửa đời sau này của mình đều mềm mại, như thể cuối cùng cũng có một ngọn hải đăng sáng lên vì anh, chiếu sáng cho anh trong cả đêm dài.

“Phi Phi, anh cũng không biết Quan Âm nào là cầu nhân duyên, anh đi hết tất cả cùng với em một lần, một trong ba mươi ba bức tượng Quan Âm này, luôn có một cái có thể nghe thấy nguyện vọng của anh,” Hơi thở của Lê Tiện Nam hòa vào trong tiếng hít một tiếng của cô, anh nói, “Phi Phi, em cho anh thời gian, để anh thử xem.

”

Từng chữ từng chữ một, giống như nước nhỏ giọt trên mái hiên, tí tách tí tách gõ vào trái tim cô, lớp mỏng manh của trái tim đã bị đánh gục bởi cảm xúc, có một vài thứ, nhất định phải nói rõ ràng.

“Có thể sẽ phải mất khá lâu, anh chỉ muốn em vẫn còn ở đây,” Ngón tay Lê Tiện Nam vuốt ve cánh môi cô, “Anh không có gì lời thề hay lời hứa hẹn gì cho em cả, nếu em không có ở nơi này, thì anh sẽ ở Tây Giao chờ em, đèn ở Tây Giao cũng chỉ sáng lên vì em, em không hề bình thường một chút nào, em có anh.

”

Trái tim không rung động sao?
Tháng của Lý Bạch, Tương Cùg của Tô Thức, hoa mai tuyết của Trương Huệ Ngôn.

Vắng vẻ không tiếng động, rồi lại được lưu truyền rộng rãi.

Ba mươi ba bức tượng Quan Âm, luôn có một bức tượng có thể nghe thấy được, đúng không?

Diệp Phi đi ngắm hoa đăng cùng anh đến mười một rưỡi, ngày mai Diệp Phi phải đến trường học một chuyến, Lê Tiện Nam rất chiều cô, trên đường đi đọc cùng cô, “Học kỳ sau còn có còn lớp học nào nữa không?”

“Có, nhưng rất ít, một tuần học cũng không căng thẳng.

” Diệp Phi cảnh cáo hẳn, “Trường học cách Tây Giao không xa, chỉ có vài bước chân, anh đừng tới đưa đón em.

”

Lê Tiện Nam bật cười, giả vờ hỏi cô, sao thế, khi nào anh mới có thể làm chính cung của em?

Diệp Phi bị anh hỏi mặt nóng lên, dứt khoát làm lơ câu hỏi này này của anh, nói chuyện khác với anh, Lê Tiện Nam càng không muốn, đây đưa câu hỏi này gần cả đường đi.

Cho đến khi trở về, nhân lúc Diệp Phi tắm rửa, anh đi vào một cách quang minh chính đại, cầm váy ngủ của cô lên dây váy móc ở đầu ngón tay.

Diệp Phi mặt đỏ bừng ngồi ở trong bồn tắm đầy bong bóng, uy hiếp anh cũng không hề có khí thế.

Lúc Lê Tiệp Nam nảy ra một chút ý đồ xấu, khiến cho cô không có một chút sức lực nào để chống đỡ được.

anh cứ như vậy chặn cô trong bồn tắm, hôn đến mức gần như không thể tách rời.

Kỳ thật cũng không phân biệt rõ được, có phải là anh thấy mấy ngày nay tâm trạng của cô không tốt, cho nên nghĩ hết tất cả mọi cách để cô vui vẻ hay không.

Anh móc lấy cằm cô, sự động tình ẩn trong mắt anh còn bám chặt và mê hoặc hơn cả hơi nước trong phòng tắm.

Anh nói, “Làm sao bây giờ, anh cũng chỉ có một chính cung nương nương là Phi Phi, mà nó cũng đã đã được chứng kiến bởi ba mươi ba tượng Quan Âm.

”

“Lê Tiệp Nam!” Rốt cuộc Diệp Phi cũng bình tĩnh hơn một chút, cái từ chính cung nương nương này, ái muội đến mức quá mức đứng đắn.

Ý cười của Lê Tiệp Nam càng sâu, “Cuối cùng em cũng vui hơn một chút.

”

Diệp Phi nhìn vào đôi mắt anh, hơi nước trên cửa sổ thủy tinh ngưng tụ thành giọt nước từ từ chảy xuống, lung lay sắp nhỏ giọt xuống đất.

— — Em cho anh thời gian thử xem đi.

Thử cái gì, người rõ ràng như anh, làm sao anh lại không biết được?

Trong lòng thật ra đã có một đáp án.

Sau khi thử xong, thật sự sẽ có cơ hội thiên trường địa cửu sao?
Anh cao quý như vậy, một người phủ đầy tuyết trắng xóa, lại vì cô mà vấy thêm màu sắc, vì một hạt bụi này của cô, thật sự sẽ vượt ngàn núi vượt vạn dặm sao?

Nhìn vào đôi mắt anh, ngập tràn tình yêu thương, tựa như gió to có thổi qua, dù cô có ở giữa tâm gió mạnh, được anh che chở th vẫn luôn bình an vô sự.

Diệp Phi là tình nguyện tin.

.

Chương 43: 43: Nửa Giường

Lúc Diệp Phi đi học không cho Lê Tiệp Nam tới đưa đón, thật ra không có nguyên nhân gì cả, cũng không phải là sợ anh gặp phải người nào, mà là luôn cảm thấy anh tùy tiện xuất hiện ở cổng sau của trường học như vậy, như thế nào cũng khiến nhiều người nghĩ lệch lạc.

Mặc dù Lê Tiệp Nam không quá để ý, nói cứ xem như là sinh viên của trường nào đó trong trường em, có nhà ai không tận dụng khi trong nhà có hai chiếc Rolls-Royce?
Nhưng thỏa thuận này, tuân thủ hay không tuân thủ, hoàn toàn dựa vào Lê Tiệp Nam có muốn hay không.

Anh muốn, thì anh sẽ ở Tây Giao chờ, anh không muốn, vậy thì chiếc màu đen xe vẫn sẽ xuất hiện ở cổng sau của trường học.

Diệp Phi cũng lười để ý đến anh.

Lúc đó Tiết Như Ý thấy Diệp Phi không còn buồn bã như trước nữa, thỉnh thoảng mỉm cười cũng tươi tắn hơn nhiều, bắt lấy cô hỏi rất nhiều lần, Phi Phi, có phải cậu lén lút yêu đương rồi không?
Đó có phải là một mối quan hệ yêu đương không?
Diệp Phi mơ hồ nói chuyện về đề tài này, Tiết Như Ý lập tức nói chắc chắn là cô đang yêu đương, còn giấu diếm.

Việc học của Diệp Phi cũng không quá bận rộn, một tuần cũng chỉ có bốn năm tiết học như vậy, nhưng cuộc sống cũng dần dần trở nên có quy luật hơn —

Việc trang hoàng phòng làm việc của Hàn Dịch cũng sắp hoàn thành,

nghe Triệu Tây Mi nói mấy người trong nhóm là bạn học của Hàn Dịch, đều là sinh viên Thanh Hoa, chuyện phát triển phần mềm tự nhiên sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đó là mùa xuân năm 2014.

Diệp Phi bận rộn với việc học, thỉnh thoảng viết mấy bài viết quảng cáo phần mềm, quan hệ với Triệu Tây Mi cũng thân thiết hơn, Triệu Tây Mi rất khiêm tốn, có đôi khi còn lôi kéo Diệp Phi cho Diệp Phi xem bản thảo mới viết của cô ấy.

Ngày đó cũng đúng lúc Diệp Phi vừa mới đi từ trong trường học ra, trở về Tây Giao, nằm trên sofa với Triệu Tây Mi, Triệu Tây Mi cho cô xem tài liệu, bình thường Diệp Phi cũng không đọc nhiều tiểu thuyết lắm, nhìn thấy bản thảo trên màn hình.

Triệu Tây Mi nói là kể lại phần kế tiếp của một câu chuyện yêu thầm trở thành sự thật, mặt mày hớn hờ nói sơ qua với Diệp Phi.

Diệp Phi cười hỏi cô ấy, bảo cô ấy cứ nói thẳng ra là chuyện của cô ấy và Hàn Dịch là được.

Triệu Tây Mi lập tức hét lớn lên, anh ta xứng sao, đồ hũ nút nhàm chán.

Diệp Phi không nhịn được cười.

Lúc Lê Tiệp Nam trở về đẩy cửa ra, đã nhìn thấy hai cô gái cười nói vui vẻ ở trên sofa.

Trên đầu gối Diệp Phi còn đặt laptop, Triệu Tây Mi nhìn thấy Lê Tiệp Nam trước, Lê Tiệp Nam ra hiệu bảo im lặng, vòng qua xem màn hình laptop của Diệp Phi, “Cái này là gì, phân tích nghiên cứu ngắn gọn đề tài văn học nước ngoài.....”

Diệp Phi bị dọa cho giật nảy mình, vội quay đầu lại, đúng lúc Lê Tiệp Nam đứng ở phía sau cô, cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo

sơ mi màu xanh biển, trên cổ tay đeo đồng hồ nghiêm chỉnh.

“Anh trở về sao lại không phát ra một chút âm thanh gì?” Diệp Phi bưng laptop bỏ sang một bên.

“Em không hề quan tâm đến anh một chút nào.

” Lê Tiện Nam lười nhác nói một câu, ném áo khoác lên trên sofa rồi ngồi xuống.

Hai người bọn họ rõ ràng là còn chưa nói chuyện gì, nhưng không hiểu sao Triệu Tây Mi đã cảm thấy luồng gió xuân này cũng trở nên ngọt ngào, cô ấy nhét laptop của mình vào trong túi xách, trừng mắt nhìn Lê Tiện Nam một cái, “Em đi đi, hai người quá sến súa.

”

“Không tiễn.

”

Thậm chí Lê Tiện Nam còn không thèm liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

Thời gian vui vẻ của Triệu Tây Mi và Diệp Phi đã kết thúc.

Diệp Phi còn có bài tập về nhà phải làm, cho nên không có thời gian nói chuyện với anh, ôm một chồng sách trải ra trên sofa, lần lượt lật mấy trang, điểm sát hạch chuyên ngành của các cô ngoại trừ luận văn thì chính là bài tập, dù sao thì cũng là khoa văn học, bài tập hầu như cũng là viết về bài, đọc sách phân tích cái gì đó, đọc rồi ghi chép.

Diệp Phi mượn được một đồng sách từ thư viện, Lê Tiện Nam cũng không quấy rầy cô, ngồi chỗ ở cửa sổ sát đất gọi điện thoại, Diệp Phi biết anh là nhà đầu tư, lần trước nghe anh nói về bất động sản, Diệp Phi nghe không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Diệp Phi đang nói chuyện phiếm trên Wechat với Bồ Nhạc Sinh, hỏi nói mình chọn mấy quyển sách này có được không.

Bồ Nhạc Sinh nhìn ảnh cô chụp, nói cũng được, có độ khó cao một chút là được, nhưng mà chủ đề phải thống nhất với nhau. Diệp Phi nói chuyện xong, lập tức chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với mấy cuốn tiểu thuyết nước ngoài này.

Vài phút sau, Bồ Nhạc Sinh đã gửi cho cô một biểu mẫu điện tử của một số dự án hợp tác.

Diệp Phi thật sự rất cảm kích Bồ Nhạc Sinh, may mắn gặp được một người thầy cố vấn rất coi trọng cô, lúc trước Bồ Nhạc Sinh còn nói đùa với cô, chuyên ngành này của chúng ta thật sự không dễ tìm được một công việc tốt lắm, đặc biệt là trong xã hội hiện nay, sinh viên đại học càng ngày càng không đáng giá, trường của chúng ta có một vài dự án hợp tác.

Lời này của Bồ Nhạc Sinh làm cho Diệp Phi ngơ ngẩn một lúc — — lời này, Lê Tiệp Nam cũng đã từng nói với cô.

Diệp Phi nhận tài liệu điện tử kia.

Bồ Nhạc Sinh ở bên kia qua một lúc lâu mới gửi cho cô một câu: Em đã được xác nhận, sang năm là năm cuối đại học phải bắt đầu chuẩn bị thi các chứng chỉ ngôn ngữ, thành tích IELTS thì ổn định trong hai năm, yêu cầu thành tích của khoa Trung Văn trường Đại học Hồng Kông cao, lần đầu tiên không chắc chắn là em có thể vượt qua được, thi thêm vài lần, phải bắt đầu chuẩn bị ngay từ bây giờ là được rồi.

Ngày đó Diệp Phi ngồi ở trên sofa, nhìn mấy thứ Bồ Nhạc Sinh gửi đến cho cô.

— — Sao lại giống như là chuẩn bị có thai, phải bắt đầu chuẩn bị trước một năm.

Diệp Phi bị suy nghĩ này chọc cười, Lê Tiệp Nam nói chuyện điện

thoại xong cũng đang đi đến đây, hỏi cô cười cái gì đó.

Diệp Phi ngừng cười, có hơi giật mình, cảm thấy giống như bọn họ đã sống cùng nhau rất lâu rồi, những hình thức ở chung kia, quá tự nhiên.

Suýt chút nữa Diệp Phi đã buột miệng thốt ra — —
Lê Tiện Nam, nếu em muốn đi Hồng Kông, anh có chờ em không?
Giống như vào mùa lễ tốt nghiệp, một cặp đôi đó có người muốn ra nước ngoài, phải đối mặt với sự chia ly, luôn muốn hỏi một câu:
Anh(em) chờ em(anh) được không?
Vì thế lời này Diệp Phi không nói ra, chuyện chưa đâu vào đâu cả, bây giờ có nói cũng vô ích — — ai biết được khoa Trung Văn trường Đại học Hồng Kông người ta có muốn cô hay không đâu.

Diệp Phi tiếp tục làm bài tập.

Lê Tiện Nam hỏi cô, “Làm ở chỗ Triệu Tây Mi đã tích cóp được bao nhiêu rồi?”

Diệp Phi nghiêm túc suy nghĩ lại, nhưng trong khoảng thời gian này cô cũng không có thói quen ghi chép sổ sách, chỉ có thể tính toán chung chung.

Loại phương tiện truyền thông mới như Wechat mà Triệu Tây Mi dùng, có một số công ty có tầm nhìn tốt, họ đã thiết lập các tài khoản công khai, các bài báo được đăng trên đó và tiền hoa hồng sẽ dựa trên lượng người truy cập.

Hơn nữa dù sao Diệp Phi cũng có nền tảng vững chắc, gửi các bài báo khác lên một số tài khoản công chúng, mỗi bài là một nghìn, không những thế cô còn chăm chỉ, khoảng thời gian này quả thật là đã tích góp được không ít.

Lê Tiện Nam cười nhéo mặt cô, “Đã đủ tiền trả chưa?”

“Sao có thể!” Diệp Phi nói, “Hiện tại giá nhà đã bao nhiêu rồi!”

“Cuối tuần em có rảnh không?”

“Có, cuối tuần này em không đi học.

”

“Mấy ngày trước lúc đi xem một bất động sản, nghe nói đó là một nơi khá tốt, đưa em đi xem.

” Sợ cô suy nghĩ lung tung, lại nói thêm một câu, “Nhà ở chỗ đó tiện nghi, em mua ở đó chắc là đủ rồi, dù sao hiện tại em cũng không cần đến đó sống ngay, cứ mua trước, giá trị của bên kia chắc chắn có thể tăng.

”

“.....” Diệp Phi trông mong nhìn anh, giống như đang nói “Anh đúng là nhà tư bản”.

Lê Tiện Nam cười, “Vừa vặn cuối tuần anh có một cuộc họp, xong rồi sẽ đưa em đi xem một chút.

”

Diệp Phi gật gật đầu.

Đến ngày cuối tuần, Diệp Phi đi theo Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam đi họp, lúc ấy Diệp Phi suy nghĩ mình sẽ ở trong xe chờ anh, Lê Tiện Nam nghiêng người sang nói, “Ở đây chờ làm gì, làm thư ký cho anh một ngày?”

Cái từ thư ký bị anh cắn từng chữ nói ra rất mập mờ, trên khuôn mặt anh hiếm khi có được một chút nghiêm chỉnh, ở trong xe tiến đến, cách cô rất gần, nói, “Thư ký Diệp?”

Mặt Diệp Phi nóng lên, đẩy anh ra — —

Vốn dĩ bài tập của Diệp Phi còn chưa làm xong, đeo theo một cái balo, trong balo để sách của cô, nghĩ nhân lúc anh họp mình sẽ đọc một chút, nhưng thật ra còn có cả bút và vở.

Yến Kinh đầu xuân, Diệp Phi mặc hơi mỏng manh, cũng chỉ là một chiếc quần đơn giản sáng màu, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi

giản dị màu xanh biển, bên trong là một cái áo len mỏng, mái tóc đen mềm mại xõa ra hai vai, nhìn dáng vẻ của cô như là một học sinh, có chỗ nào giống thư ký của Lê Tiệp Nam?

Người khác liếc mắt nhìn thoáng qua, chắc hẳn người khác sẽ liên tưởng đến kiểu như là tình nhân rồi, đúng không??

“Thư ký một ngày, có được không?” Ở trong xe nên Lê Tiệp Nam cố tình tiến đến gần, giọng điệu ái muội vừa nghe đã mê hoặc người khác, hơi thở ấm áp hô hấp lướt qua, tự như hơi nước mềm ấm phủ lên làn da, thoải mái, khiến cho người ta nghiện.

Diệp Phi hơi miễn cưỡng, bị Lê Tiệp Nam kéo xuống.

Đến nơi là một phòng triển lãm sáng tạo, Diệp Phi và anh tới cũng mới phát hiện đây là đầu tư quy hoạch thành phố, Diệp Phi căng thẳng, Lê Tiệp Nam nắm chặt tay nói, không sao đâu, đến để mở rộng kiến thức, anh cũng không biết nhiều hơn em là bao.

— — Chắc chắn là đang an ủi cô, anh làm sao có thể không hiểu được?

Diệp Phi đi vào theo Lê Tiệp Nam, chỗ lối ra vào treo bản đồ quy hoạch từng khu vực, có một hướng dẫn viên ở đó nói phía đông sẽ phát triển cái gì, phương hướng phát triển tương lai ở phía tây, Diệp Phi đoán đại khái, kiểu như là kêu gọi đầu tư.

Tòa nhà nhiều tầng khổng lồ, toàn bộ là thủy tinh có thể quan sát được mọi thứ, hết sức thông thoáng, trên đỉnh có hành lang kiểu cầu treo, như là vừa đi bộ vừa có thể ngắm được toàn bộ tòa nhà.

Có hướng dẫn viên mặc âu phục dẫn theo một nhóm người đi qua, nói về lịch sử phát triển đô thị của Yến Kinh, nói về chính sách bất động sản hiện tại, nói về triết lý đầu tư hiện tại.

Diệp Phi đi theo bên cạnh Lê Tiệp Nam, không nắm tay anh, yên lặng đi theo phía sau anh.

Có người chuyên môn đến dẫn anh đến phòng họp, đi lên hành lang

kiểu cầu treo, Diệp Phi nghe không hiểu thuật ngữ chuyên nghiệp, có một người nhìn cũng không biết làm việc ở bộ phận nào, vô cùng nhẹ nhàng, rất có khí chất của một nhân viên công chức, trong ngực cầm một folder, lúc nói chuyện với Lê Tiện Nam thì rất có trật tự.

Dáng người Lê Tiện Nam cao ráo, quần tây tôn lên đôi chân dài, chiều dài của áo khoác vừa vặn đến đầu gối, cà vạt và cổ áo sơ mi trên cổ gọn gàng, luôn có một loại khí chất cao ngạo hơn người khác.

Diệp Phi lặng lẽ suy nghĩ, anh thế này không giống như là dẫn theo thư ký, mà là dẫn theo một thực tập sinh.

Diệp Phi nghĩ như vậy, Lê Tiện Nam dừng bước chờ cô.

Người nhân viên kia cũng dừng lại quay đầu, hỏi anh, “Anh Lê, vị này chính là.....?”

Diệp Phi ôm balo trong ngực, giống như một học sinh.

Lê Tiện Nam quay đầu lại nhìn cô, đáy mắt ẩn giấu một ý cười trêu chọc, anh cười nói, “Thư ký mới đến.

”

“À à, là thư ký của anh Lê.

”

Người nọ hiểu gật đầu, dẫn bọn họ đi đến phòng họp.

Biết được Lê Tiện Nam thích lạnh, cho nên nước người nọ rót bùng đến đều có bỏ thêm đá.

Diệp Phi thầm nghĩ, dù sao Lê Tiện Nam cũng là nhà đầu tư, đầu tư bất động sản chắc chắn sẽ phải đi theo chính sách, nếu không đã không đầu tư tiền đợi đến một ngày nào đó bên này mở rộng phát triển hơn, tiền không phải ném đá trên sông, ít nhiều gì cũng có một vài phương pháp.

“Dạ dày thư ký của tôi không tốt, đổi một ly nước ấm đi.

”

Trong lúc Diệp Phi đang ngơ ngẩn, đã thấy Lê Tiện Nam đẩy hai ly nước đá về lại, nhân viên kia đáp một tiếng rồi làm theo, lại rót cho Diệp Phi một ly nước ấm rồi bùng đến đây, rồi sau đó nói đến chính sách hiện tại, nơi nào sẽ khai phá cái gì, nơi nào giá nhà sẽ tăng giá trị tài sản, sau đó đề tài lại nói tới điều kiện mua bất động sản của năm nay.

Diệp Phi buồn bực, sao lại còn nói đến cả chuyện mua bất động sản? Lê Tiện Nam chỉ là tới ký một hợp đồng, ký tên, đối phương bắt tay với anh rồi nói hợp tác vui vẻ, sau khi đi ra Diệp Phi hỏi anh, “Anh muốn mua nhà à? Sao sau đó em nghe anh ta nói đều là đang nói về chính sách mua nhà vậy?”

“Học sinh này nghe giảng bài không nghiêm túc gì cả.

” Sau khi đi ra Lê Tiện Nam nắm tay cô nói, “Không phải anh là tìm người đến giảng riêng cho em nghe sao?”

“.....” Diệp Phi nhỏ giọng nói, “Bây giờ em cũng không mua, giá nhà cao như vậy.....”

“Vành đai số 2 ở bên kia, có một tiểu khu sẽ được khai phá trong vòng hai năm nữa, đây là tin tức nội bộ, có người nhà muốn làm ăn nhưng bị thiếu vốn, tính toán bán nhà đi, cũng là vì bán quá gấp gáp, cho nên giá cả vô cùng thấp,” Lê Tiện Nam cười một tiếng, “Có muốn đi xem thử không?”

Anh đã nói như vậy rồi, Diệp Phi gật đầu, trong lòng vẫn đang rối loạn, ngồi ở ghế phụ, ấp a ấp úng hỏi Lê Tiện Nam, “Vậy anh thấy thế nào?”

“Ếch ngồi đáy giếng, còn có thể thấy thế nào.

” Anh nói chính là người nhà kia, Lê Tiện Nam lái xe, giọng nói biếng nhác, hiếm khi kể cho Diệp Phi nghe một vài chuyện trong quá khứ, “Nam anh hai mươi tuổi có đầu tư vào một chỗ, đám người Triệu Tây

Mi đã từng nói với em chưa?”

“Không có.

” Diệp Phi lắc đầu.

Lê Tiện Nam nói với cô, “Lúc đó anh cũng không tính là đầu tư, chỉ là còn dư tiền không có việc gì làm, có cái tiểu khu đó muốn phá bỏ và di dời, chủ đầu tư đã bỏ chạy, kiện tụng rất nhiều năm, chỗ đó trước kia chính là một ký túc xá cũ, lúc trước đơn vị phân chia, lúc ấy anh cảm thấy đó là một đoạn đường tốt, cũng không biết những người đó suy nghĩ cái gì, nhà năm mươi ngàn một căn cũng chịu bán, anh nhặt được một món hời, mua hết cả tòa nhà đó, không được bao lâu thì có chủ đầu tư mới tiếp nhận, phân thành khu trường học, năm vạn một căn, hiện tại ngay cả hai triệu cũng không mua được.

”

“.....”

“Phải có tầm nhìn xa hơn một chút, hiện tại làm ăn rất khó khăn, bán nhà để buôn bán, không nắm chắc được tám mươi đến chín mươi phần trăm thì đừng chạm vào.

” Lê Tiện Nam đưa ra kết luận cuối cùng.

Diệp Phi ngây thơ mờ mịt gật đầu.

Lê Tiện Nam cười, “Nghe hiểu không?”

“Nghe hiểu.

” Diệp Phi lại gật đầu.

“Lớp trưởng tổng kết lại một chút?” Lê Tiện Nam chờ đèn đỏ, ngả ngón nói đùa với cô.

“Anh chính là nhà tư bản hiểm ác, nếu anh đem em đi bán em còn phải đưa lại cho anh để anh đếm tiền.

”

“.....”

Lê Tiệm Nam thoải mái cười, nói, “Anh làm sao có thể đem em đi bán, anh cũng đã xin trước ba mươi ba bức tượng Quan Âm, nhân duyên này của hai chúng ta, phải là dây thép dắt.

”

Ngày đó Lê Tiệm Nam tìm một người môi giới, dẫn cô đi xem căn nhà kia.

80 mét vuông hai phòng ngủ và một phòng khách, ở trong vành đai thứ hai của Yến Kinh, tiểu khu đã xây dựng được năm, không tính là quá cũ.

Căn nhà đã dọn dẹp sạch sẽ, người môi giới nói gia đình nhất định phải đến phương nam làm ăn buôn bán, cho nên thiếu chút tiền ấy, treo biển cần bán gấp.

Lê Tiệm Nam có phương pháp của anh, người môi giới nói rằng người đầu tiên liên lạc là anh — — anh thật sự không cho người khác cơ hội nhặt được món hời.

Căn nhà bán với giá thấp đến nực cười, tiền tiết kiệm của Diệp Phi cũng đã đủ mua.

Kỳ thật căn nhà này chắc sẽ phải đắt hơn nhiều, nhưng người bán cần tiền quá gấp, cũng là chuyện không còn cách nào.

Người môi giới mang theo hợp đồng, chủ nhà đã ký sẵn trước.

Ngày đó Diệp Phi có hơi hoảng hốt — —

Nếu không phải cuộc sống gặp khó khăn, thì có mấy ai muốn phải bán nhà để lấy tiền?

Diệp Phi nghĩ đến khi mình còn nhỏ, lúc ba bị bệnh, vì mười mấy vạn tiền thuốc men kia, không phải là vẫn phải bán nhà để lấy tiền sao? Thế gian chìm nổi, chúng sinh vì mấy lượng bạc vụn mà phải khom

lưng.

Tàn khốc, nhưng đó cũng là hiện thực.

Ngày đó Diệp Phi ký hợp đồng, người môi giới nói thủ tục sang tên nhà còn lại sẽ liên lạc với cô.

Người môi giới đi trước, Diệp Phi đứng ở trong căn nhà kia, căn nhà này nằm ở tầng sáu, trời tối, đèn đường bên ngoài sáng lên.

Lê Tiện Nam đứng sau lưng cô, đọc qua hợp đồng giúp cô.

Anh nói, “Phi Phi, em có nhà ở Yến Kinh.

”

“Em ở nhà ở Yến Kinh?” Diệp Phi nhỏ giọng hỏi lại một lần nữa.

“Ừm, nhà của em.

” Lê Tiện Nam lặp lại một lần nữa, đứng ở phía sau cô, như là nói đùa, “Ngày nào đó nói không chừng anh phá sản, còn phải dựa vào Phi Phi của chúng ta cho anh ở nhờ.

”

Cửa kính phản chiếu bóng dáng của Lê Tiện Nam, lờ mờ.

Dù sao cũng là nhà bán, hệ thống sưởi ấm đều ngừng hoạt động.

Diệp Phi vừa quay đầu lại, cô không cần nhiều lời, Lê Tiện Nam đã duỗi tay ôm lấy cô, tay đặt ở trên eo cô, giống như cẩn thận đo gì đó.

Nói như thế nào đây?

Muốn nhà, là một căn nhà, hay là anh?

Lúc ký tên trên hợp đồng xong, Diệp Phi cũng không quá vui mừng, khi còn nhỏ cô cuộn mình lại trong đệm đông, lần lượt nghĩ, nhất

định phải mua được một ngôi nhà của riêng mình, nhất định phải có một ngôi nhà của riêng mình.

Hôm nay đã trở thành thực hiện, vốn dĩ như là nhặt được một món hời lớn, thì hẳn là phải rất rất vui vẻ.

Nhưng không.

Diệp Phi bị Lê Tiện Nam ôm vào lòng, sự ấm áp trên người anh, dường như giúp cô ngăn cản được một chút hơi lạnh.

“Phi Phi muốn trang trí như thế nào?” Lê Tiện Nam nhẹ nhàng nói, “Có thể để lại cho anh một chỗ được không?”

“Có thể.

” Biết rõ giống như đùa vui, nhưng cô vẫn rầu rĩ đáp một câu.

“Thật sự có thể à?”

“Có thể.

”

“Vậy thì anh cũng không muốn nhiều lắm,” Lê Tiện Nam ôm cô, chống cằm trên tóc cô, “Phi Phi để lại cho anh một nửa giường là được.

”

“Không được, Lê Tiện Nam, anh không thể phá sản.

”

“Sao thế?”

“Em còn muốn ngắm hoa cẩm tú cầu ở Tây Giao từ đông chạy đến hè nữa.

”

“Phi Phi của chúng ta đúng là hơi khó nuôi nha.

”

“Chính là khó nuôi.

”

Làm sao có thể tưởng tượng ra khung cảnh anh thật sống cùng cô trong căn nhà tám mươi mét vuông này được đây?

Lê Tiện Nam trong lòng cô, chính là tuyết trắng thánh khiết trên cao nguyên phủ đầy tuyết, gỗ đàn hương tốt nhất trong chùa Phật cổ kính để mọi người chiêm ngưỡng, là tín ngưỡng tối cao trong thánh địa.

Anh là người liều lĩnh, vốn là một người cẩn trọng và cao quý.

“Được, anh không thể phá sản,” Lê Tiện Nam khế cười, hơi buông cô ra, cúi đầu nhìn cô, thả lỏng một tay nhéo nhéo mũi cô, “Đến khi hoa cẩm tú cầu nở rộ, hoa hướng dương cũng phải trồng, tính tình Phi Phi của chúng ta lớn như vậy, anh đi công tác về trễ còn không vui, ngày nào đó không mua nổi nhẫn để đồ dành, chắc sẽ còn giận dữ anh đến ngày hôm sau.

”

“Em không cần nhẫn.....”

“Vậy em muốn cái gì?”

“.....” Diệp Phi nhắm mắt lại, “Lê Tiện Nam, anh nói ít đi vài câu, để em ôm người một lúc đi.

”

Lê Tiện Nam đáp một tiếng, lấy một hộp kẹo cai thuốc lá từ trong túi ra, cắn một viên, cúi đầu hôn cô.

Diệp Phi không hề được báo trước, trong khoang miệng tràn ngập mùi bạc hà thoang thoảng, hơi lạnh qua đi, có một chút vị ngọt nhẹ.

Lê Tiện Nam buồn cười, “Nói không được lời dễ nghe, không phải hôn một chút thì sẽ ngọt sao?”

“Ấu trĩ.....” Diệp Phi đẩy anh, mặt nóng lên, “Kẹo cai thuốc lá cũng không phải để cho anh dùng như vậy!”

“Ồ? Không phải dùng như vậy à?” Trong ánh sáng mờ mịt như vậy, Lê Tiệp Nam áp cô lên cửa sổ kính sát đất, ngửi điệu ái muội, “Vậy em nói xem, dùng như thế nào đây?”.

Chương 44: 44: Cơn Bão Xoáy Mạnh

Sau khi Diệp Phi mua căn nhà kia, qua lại làm thủ tục một thời gian, khi người môi giới giao sổ nhà đến trên tay cô, Diệp Phi cảm thấy mình giống như đang nằm mơ rất không chân thật, hỏi người môi giới thêm mấy lần — Đây là thật sao? Người môi giới cười nói là thật, căn nhà này là của cô.

Khoảnh khắc đó hẳn là thời điểm Diệp Phi vui vẻ nhất trong hơn hai mươi năm này, mặc dù niềm vui này dường cũng như vẫn còn một khoảng trống.

Lê Tiệp Nam nói cô bớt chút thời gian trả lại căn phòng ở ngõ nhỏ Hòe Tam đi, dù sao cô cũng thường xuyên về đó nữa, còn không bằng để dành số tiền đó chuẩn bị trang trí nhà.

Diệp Phi nghĩ thầm cũng có lý, nhưng trả lại phòng ở ngõ nhỏ Hòe Tam thật sự khiến cô do dự một lúc, hỏi Lê Tiệp Nam, “Lỡ như em cãi nhau với anh, anh đuổi em ra ngoài thì em biết đi đâu, chẳng lẽ em còn phải ở khách sạn?”

“Nhưng lại không nở cãi nhau với em.

”

Lê Tiệp Nam nói như vậy, Diệp Phi thật sự nhớ lại một chút, quả thật đúng là vậy.

Lê Tiệp Nam không quan tâm đến vấn đề của công việc, thỉnh thoảng cũng có thời điểm hơi mất không kiên nhẫn, bảo Kha Kỳ xem mà làm, những việc nhỏ nhặt này còn tới hỏi anh, trong công ty không có người khác nào sao?

Diệp Phi vừa làm bài vừa nghe, cũng nghe hiểu được đại khái ý tứ của anh: Thời gian của anh là quý giá nhất, không có nhiều công sức chờ đợi như vậy.

Kết quả khoảng thời gian đó Diệp Phi vội vàng viết luận văn, trưng dụng thư phòng của Lê Tiệp Nam, trên bàn bày ra rất nhiều tác phẩm văn học, viết xong cũng đã đến rạng sáng, bài chuyên ngành của các cô còn dở, nhưng mà bài tập là thật sự rất nặng.

Diệp Phi lặng lẽ đi rửa mặt, trở về phòng ngủ Lê Tiệp Nam còn chưa ngủ, hình như là đang chờ cô.

Không phải thời gian của anh là quý giá nhất sao, sao có thể cứ như vậy dựa vào đầu giường đợi nửa đêm chứ?
Tiêu chuẩn kép, Diệp Phi lập tức nghĩ đến ba chữ này.

Lê Tiệp Nam vỗ vỗ nhẹ xuống giường với cô, Diệp Phi nằm ở bên cạnh anh, thoải mái lăn qua lăn lại.

“Sau này anh đừng chờ em nữa, gần đây bài tập của em nhiều, không làm kịp.

” Diệp Phi mơ màng nói, “Hình như anh cũng không thích chờ đợi người khác.

”

“Anh không thích chờ đợi người khác, anh thích chờ em.

” Lê Tiệp Nam cười sờ sờ tóc cô, “Không có em không ngủ ngon.

”

“Anh là vì ngủ ngon nên mới chờ em?” Biết rõ là không phải, nhưng vẫn phải nói ra, ngữ điệu có chút lười biếng, có chút giống như làm nũng.

“Đúng vậy, không có em ngủ không ngon.

”

Lê Tiệp Nam nhẹ nhàng vuốt tóc cô, mùi hương hoa quả thoang thoảng, anh đã quen lúc nào không hay.

Ngày hôm sau Diệp Phi không có tiết học, muốn đi đến chỗ Triệu Tây Mi, hẹn Tiết Như Ý có thời gian thì cùng đi, ngày mai hiếm khi được được ngủ bù.

Trước khi đi ngủ, Lê Tiệp Nam hỏi cô khi nào trang trí lại nhà, nói về ngõ nhỏ Hòe Tam, Diệp Phi nặng nề ngủ thiếp đi.

Chắc là ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, Diệp Phi thật sự nằm mơ thấy mình đã trang trí xong căn nhà kia, cô chạy về nói cho Lê Tiệp Nam biết, kết quả phát hiện mình có làm như thế nào cũng không thể vào được Đàn Cung Tây Giao, bảo vệ chặn cô lại, Diệp Phi cuộn tròn ngồi ở trước cổng Đàn Cung Tây Giao chờ anh, xuân đi đông đến, tất cả mọi thứ đều biến thành màu xám trắng, cô vẫn không chờ được Lê Tiệp Nam.

Cô đi hỏi Triệu Tây Chính, Triệu Tây Chính nhướng mày nói, anh Nam đã đến Hồng Kông từ lâu rồi?

Cô khóc lóc hỏi anh đi Hồng Kong từ khi nào?

Triệu Tây Chính lấy điện thoại ra đưa cho cô, đó là ảnh cưới, trông xứng đôi, nhưng mặt cô dâu như thế nào cũng không nhìn thấy rõ được, người đàn ông lại là khuôn mặt Lê Tiệp Nam.

Triệu Tây Chính nói, anh Nam đã kết hôn từ lâu rồi, cô đợi ở đây làm gì? Đây là bà Lê, môn đăng hộ đối với anh.

Khi nói chuyện, cổng Tây Giao mở ra, Diệp Phi chạy vào, hoa cầm tú cầu trong sân đã sớm chết, khô héo thành một mớ hỗn độn.

Bà Lê không nhìn thấy rõ mặt hỏi cô, chúng ta ai mới là vai phụ trong câu chuyện này?

Giấc mơ này quá chân thật, Diệp Phi ở trong mơ vẫn luôn khóc, Lê Tiện Nam gọi cô, Diệp Phi mơ màng mở mắt ra, dưới ánh đèn ấm áp là khuôn mặt uể oải của Lê Tiện Nam, hỏi cô làm sao vậy, có phải là áp lực quá lớn không?

Diệp Phi có cảm giác tâm hồn tan vỡ pha trộn giữa thực và mơ, trong mơ đau lòng đến tình lại vẫn còn đang tiếp tục, cô bật khóc vùi vào trong lòng anh nói, “Em mơ thấy Triệu Tây Chính nói anh đến Hồng Kông kết hôn, hoa cấm tú cầu cũng chết.....”

Lê Tiện Nam cứng họng, muốn dỗ cô vui vẻ lên một chút, lời nói đến bên miệng, thế mà lại có chút ảm đạm, anh vuốt ve sống lưng cô nói, “Cấm tú cầu không chết được, hôm qua anh vừa mới cho người đến đổi..... Cấm tú cầu trong sân cũng đã đâm cành, tháng sáu có thể nở, có thể nở đến ba bốn tháng đấy.....”

“Em còn mơ thấy anh không thể vào Tây Giao được, em đang đợi anh, nhưng vẫn không đợi được anh.....”

Diệp Phi nói với anh, giọng nói ấm ức không thể chịu nổi.

Lê Tiện Nam cười cười, nước mắt nóng bỏng thấm đẫm bộ đồ ngủ mỏng manh, dán vào ngực, bỗng dưng có cảm giác lạnh lẽo.

Nhất định là có một vài người sẽ làm cho anh bắt đầu suy xét đến tương lai, là muốn được xếp vào tương lai.

Nói không rõ là vì sao, thật muốn hỏi Lê Tiện Nam, Diệp Phi có điểm gì tốt?

— — Triệu Tây Chính đã từng hỏi như vậy không chỉ có một lần, Diệp Phi có điểm gì tốt?

Có điểm gì tốt à? Chỗ nào cũng tốt, đáp án là không thể chỉ ra được, chỉ là khi nhớ đến, mỗi một ngày đều rất cam tâm tình nguyện, thư ký La nói gần đây anh thật sự hơi quá, máy bay tư nhân kia chỉ có hội nghị quan trọng mới dùng đến, một tháng Lê Tiện Nam điều vài lần, thư ký La không ngồi yên được đi hỏi, kết quả phát hiện khoang hành khách máy bay đều ngậm đầy hoa cấm tú cầu.

Điên rồi.

Nhưng Lê Tiện Nam thật sự rất cam tâm tình nguyện.

Triệu Tây Mi cũng nghe nói, than vãn với anh trai cô ấy, tâm lý học có một quan điểm, con người khi còn nhỏ càng thiếu cái gì, thì sau khi trưởng thành sẽ càng dễ dàng mất khống chế đối với cái đó, có lẽ là trước kia Lê Tiện Nam chưa từng được yêu cũng như chưa từng yêu người khác, hiện tại diên thành như vậy cũng rất bình thường.

Triệu Tây Chính còn âm thầm suy nghĩ, anh ta cũng không như vậy mà.

Triệu Tây Mi nói, đừng, ba mẹ anh đều cưng chiều anh.

Ngày đó Diệp Phi gặp phải ác mộng bất kốc, Lê Tiện Nam dỗ dành cô, bế cô lên, bật đèn báo cô đi xuống dưới lầu xem, dỗ dành nói, “Phi Phi em nhìn xem, hoa cẩm tú cầu đang nở, hôm qua anh mới cho người đến đổi.

”

Đèn hành lang ở Tây Giao thường được bật sáng, hoa cẩm tú cầu trong sân nở rộ kiều diễm, màu canh nhạt màu xanh biển, từng đám từng đám lớn, vây quanh nửa bức tường.

Diệp Phi quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt Lê Tiện Nam nhìn cô tầm đầy một loại mềm mại và dịu dàng, giống như cành lá hương bồ trưởng thành đầy đủ, một cơn gió nhẹ thổi ngang qua, lá tả tung bay khắp thế giới.

“Cẩm tú cầu sẽ không chết, em cũng có thể chờ được anh.

”

Phi Phi, anh thật sự muốn xếp em vào tương lai.

Trước kia Lê Tiện Nam sống ở hiện tại, cũng không bao giờ lên kế hoạch cho tương lai.

—

Triệu Tây Mi tìm người thiết kế văn phòng rất đẹp, cửa sổ sát đất thông thoáng, nhưng mà dù sao cũng là bảo trì và phát triển phần mềm, vẫn phải dựa vào mấy người Hàn Dịch, kế toán linh tinh đều tìm thuê bên ngoài — — Triệu Tây Chính tất nhiên sẽ không quan tâm, Triệu Tây Mi bảo Diệp Phi đi nói với Lê Tiệp Nam, Diệp Phi rất khó xử, nhưng cô vừa nói, kết quả ngày hôm sau mọi chuyện đã được giải quyết xong.

Triệu Tây Mi hài lòng nói với cô, Lê Tiệp Nam đối với em thật tốt mà, ngay cả chị cũng chỉ có thể vớt được chút hời trên mặt.

Phân công công việc vô cùng đơn giản, mấy bạn học nam của Hàn Dịch đều học lập trình, bảo trì và phát triển phần mềm không cần phải nói, Diệp Phi và Tiết Như Ý viết bài quảng cáo chuyển hướng lưu lượng truy cập, thân phận của Triệu Tây Mi cũng còn đó, phía nền tảng cũng sẵn sàng trao những cơ hội này.

Chỉ là lúc phần mềm thật sự sắp đưa ra thị trường, công ty tuổi trẻ này lần đầu chính thức mở một cuộc họp, muốn đặt một cái tên thật đặc biệt cho phần mềm này.

Trước kia vẫn luôn trong quá trình kiểm tra nội bộ, nhóm người dùng vô cùng sôi nổi, Triệu Tây Mi điều hành một tài khoản Weibo chính thức cũng hút không ít fans.

Định vị của phần mềm là hẹn hò thông qua mạng xã hội, cho phép những người trẻ tuổi mở cửa trái tim mình, thông qua dữ liệu lớn để kết nối với bạn bè, người dùng đều là ẩn danh, Hàn Dịch nói phần mềm được lấy cảm hứng từ một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng năm 1992 tên là 《Tuyệt lộ》, trong đó đưa ra khái niệm về metaverse.

Metaverse có nghĩa là ảo, mọi người sử dụng khoa học kỹ thuật và

công nghệ để có được trải nghiệm đắm chìm trong thế giới ảo.

Hàn Dịch nói, mỗi người đều có thể tìm được một nửa còn lại của mình trên thế giới này, một nửa còn lại phù hợp với tâm hồn của họ.

Đây chính là ý định ban đầu của phần mềm này khi nó xuất hiện, anh ta muốn làm chính là một ứng dụng mạng xã hội của thế giới ảo, như là cô thích văn học, thì nó sẽ tìm những người dùng có cùng sở thích phù hợp với cô.

Trong phòng họp đều là một đám người trẻ tuổi, nhưng cũng đều là một đám những chàng trai cô gái hơn hai mươi, nói nếu không thì gọi là bạn tâm giao đi, Triệu Tây Mi nói như thế này lại giống như là dựa vào tâm linh vậy.

Mấy người ở trong văn phòng cãi cọ ầm ĩ.

Diệp Phi ngồi ở bên cửa sổ, trên cửa sổ sát đất có phủ một lớp cửa sổ lá sách che lại, tầng tầng lớp lớp của cửa sổ lá sách cắt ngang màn đêm, ở trong mảnh vỡ nhỏ nào đó cô nhìn thấy được dưới lầu có một chiếc xe đỗ ở đó.

Lê Tiện Nam dựa vào bên cạnh xe, áo sơ mi trắng, trên cổ thắt cà vạt tối màu, quần tây ủi phẳng phiu, chắc là cũng vừa bận việc xong, anh luôn nhớ đến đón cô tan tầm.

Rõ ràng là anh nói thời gian của nhà tư bản chính là tiền bạc, ở trong mắt cô, hơn phân nửa thời gian anh đều dùng ở chỗ cô.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam ở dưới lầu, bỗng nhiên nghĩ tới hình như là đã rất lâu rồi, Lê Tiện Nam bỏ thuốc lá, luôn mang theo kẹo cai thuốc lá bên người.

Mở nắp hộp kẹo cai thuốc lá ra, đổ ra một sợi dây chuyền ở trong lòng bàn tay cô, chiếc nhẫn kia được anh nhờ người đổi thành dây chuyền, đeo ở cổ cô.

Lê Tiện Nam kể cho cô nghe câu chuyện 21 gam, sau khi con người chết, linh hồn sẽ là 21 gam.

Kim cương là khoáng chất cứng nhất trong tự nhiên.

Kim cương 21 cara cũng không phải là 21 gam.

Lê Tiện Nam rất thích ngụ ý này, anh nói 21 gam là tình yêu thuần khiết nhất giữa người với người, cho dù người có chết đi rồi, nhưng ký ức và tình yêu vẫn vĩnh viễn còn ở đó.

Kim cương 21 gam quá khoa trương, kim cương và 21 cara, như thể ngụ ý một tình yêu không gì lay chuyển được.

Giống như một góc cánh đồng hoa hướng dương trong biệt thự Tây Giao, bạn là người duy nhất, tôi chỉ thuộc về bạn.

“21 cara đi.

” Diệp Phi nói.

21 gam không phải là linh hồn, mà là tình yêu.

Sẽ luôn có người hiểu những gì mà bạn không nói ra.

Cũng luôn có người, không nói lời hứa hẹn, không nói yêu, nhưng ánh mắt ngập tràn tình yêu đó chỉ nhìn bạn.

Bạn có thể hiểu, bạn cũng có thể được đến anh ta.

Cuối xuân đầu hạ năm 2014, tất cả đã ổn thỏa, phần mềm được phát triển bởi Hàn Dịch đặt tên là 21 cara, đưa ra khái niệm vũ trụ ảo, sau lưng có Lê Tiện Nam đầu tư, con đường đi này vì thế mà càng trơn tru hơn, bởi vì mới lạ và mượt mà mà người dùng được trải nghiệm

đắm chìm vào đó, sau khi lên kệ phần mềm này rất được giới trẻ ưa chuộng.

Có một số phần mềm xã hội định vị quá phù phiếm, làm thế nào để xác định vị trí của những người xung quanh bạn, làm thế nào để kết bạn dựa trên ảnh, có một câu nói rất phổ biến trên mạng năm đó, nói rằng, “Bạn quan tâm đến sự xuất hiện của tôi, nhưng tôi muốn tìm người đồng điệu về tâm hồn.

”

21 cara đã thực hiện một cách tiếp cận khác, đi sâu vào tâm hồn, hơn nữa cộng với một số lượng lớn các bài viết hấp dẫn để chia sẻ — Những bài viết cũng bắt đầu từ việc chia sẻ cuộc sống, nhanh chóng lôi kéo một số lượng lớn người dùng trung thành.

Có những nhân viên văn phòng đang chia sẻ một ngày bận rộn ở thủ đô.

Có người tiện tay chụp cảnh đêm ở London.

Có một số người nói về sự nghiệp diễn viên không phải là dễ dàng.

Có người kể lại câu chuyện thất tình.

Thế giới vẫn đang chìm nổi, có người đầu tư phá sản, có người bay thẳng lên đến bầu trời.

Trên lầu trong tòa nhà kinh doanh nhỏ này, công ty bên cạnh thay rồi lại đổi, ông chủ nói làm ăn khó khăn, mở cửa hàng thật còn không bằng cửa hàng trực tuyến bạn nói cửa hàng trực tuyến, ngay cả khi bạn treo trên Taobao, vẫn không ai quan tâm, tại sao? Có người bắt đầu bồi dưỡng các ngôi sao nổi tiếng trên mạng, bọn họ cần tùy tiện quảng cáo gì đó, cửa hàng trực tuyến không làm được như người ta.

Bạn nói bắt đầu tìm kiếm những người nổi tiếng trên mạng để bán hàng? Những người nổi tiếng trên mạng đều sẽ thay đổi sau một đợt,

năm ngoài còn thịnh hành mặt răn cũng đã rời khỏi lịch sử sân khấu, người ta lại thay đổi một đợt thành những người có khuôn mặt ngây thơ tình đầu quốc dân, bạn nhìn xem, lại chậm một bước nữa rồi.

Giống như những con sóng nhấp nhô, bạn phải học cách hít thở, cũng không chỉ học cách hít thở, mà bạn phải biết lặn, biết bơi, để tồn tại dưới những cơn sóng lớn này, tìm kiếm được viên ngọc trai rực rỡ nhất.

Vào mùa xuân hè năm 2014, 21 carat là sản phẩm Internet đầu tiên vượt qua được làn sóng.

.

Chương 45: 45: Chỉ Có Anh Là Thật

Cuối mùa xuân năm 2014, đối với Diệp Phi mà nói, là một năm ngập tràn hy vọng và vui vẻ chưa từng có từ trước đến nay.

Sau khi 21 cara chính thức lên kệ đã thu hút được một lượng fan rất đông, mới đầu Diệp Phi và Tiết Như Ý còn chỉ là lên kế hoạch tuyển chọn đề tài, mỗi ngày trên trang chủ của app sẽ đẩy một bài viết chất lượng được chia nhiều lên, tag chính là: #một ngày của 21 cara ở Yến Kinh#, sau đó vì để đơn giản hoá, đổi thành #oneday#, hiệu quả đều không tồi.

21 cara được người dùng truyền miệng và lượng người dùng mới tăng vọt, nhưng ngay lúc đó quy mô của công ty còn rất nhỏ, máy chủ bị sập liên tục, chỉ có bốn người không thể chỉnh sửa kịp, lúc ấy Hàn Dịch cảm thấy mình làm thêm giờ là có thể giải quyết được, nhưng Triệu Tây Mi thấy anh ta gần như ngâm mình ở phòng làm việc cả ngày, cũng mặc kệ anh ta, kéo theo vài người khác, đề xuất thông báo tuyển dụng đăng lên, nhưng đối mặt với nhóm người dùng tăng vọt, muốn thông báo tuyển dụng nhân viên mới, thì phòng làm việc này đã không còn đủ dùng.

Chẳng qua tính đi tính lại, mới mới lên kệ được bao lâu? Nghiễm nhiên là Triệu Tây Mi càng có dáng vẻ của bà chủ hơn, lên kế hoạch thông báo tuyển dụng, đi xem những tòa nhà văn phòng khác.

Mấy ngày nay Diệp Phi phải vội vàng đi nộp luận văn, công việc của Lê Tiệp Nam cũng bận rộn hơn trước kia một chút, cô dứt khoát ở phòng làm việc tăng ca viết viết hết bài của hai ngày.

Hai ngày nay tâm trạng của Tiết Như Ý không tốt lắm, có hơi sa sút, Diệp Phi còn nghĩ là trước kỳ sinh lý kỳ quấy phá cô ấy, lúc trở về từ trường học đến đây cố ý mua trà sữa xách đến cho Tiết Như Ý, kết quả tinh thần của cô ấy cũng không phấn chấn hơn chút nào, uể oải nói cảm ơn.

Thời gian ăn cơm của mọi người cũng không có quy luật, Triệu Tây Mi nằm trên sofa viết bản thảo, chuông điện thoại của Tiết Như Ý vang lên, nghe thấy trả lời vài câu, lập tức chạy xuống dưới, Diệp Phi hỏi cô ấy, “Có người gọi cậu giao hàng à?”

“Không có,” Biểu cảm trên mặt của Tiết Như Ý như mùa mưa ở Giang Nam gặt mây nhìn thấy mặt trời, mỉm cười một cái rồi đứng dậy khỏi bàn máy tính, “Đợi lát nữa sẽ nói với cậu.

”

Tiết Như Ý xuống lầu được vài phút, Diệp Phi đi đến máy lọc nước bên cạnh cửa sổ rót nước, nhìn thoáng qua ở dưới lầu, nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đen.

Đúng lúc Triệu Tây Mi cũng đi đến đây, “Phi Phi em rót cho chị một ly nước ấm đi.....”

Cái ly trong tay Diệp Phi đã rót đầy nước, nước tràn ra ngoài, cũng may là nước ấm, cũng không bị bỏng tay, Triệu Tây Mi nhanh tay lẹ mắt đóng lại, sau đó theo hướng tầm mắt của Diệp Phi nhìn xuống dưới lầu vừa thấy, hiểu rõ.

“Thật là, mẹ nó không phải cái thứ tốt đẹp gì.

” Triệu Tây Mi nhỏ giọng chửi một tiếng, trông như là Triệu Tây Chính làm bắn cái gì đó.

Diệp Phi cũng bừng tỉnh đã biết được vì sao mấy ngày nay Tiết Như Ý không vui.

Kỳ thật Tiết Như Ý cũng không phải là không muốn nói cho Diệp Phi

biết — — hai người đại học cùng nhau mấy năm nay, là người bạn thân hiem hoi hiểu tận gốc rễ của nhau.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là cái miệng lừa gạt của Triệu Tây Chính, biết Diệp Phi cũng ở đây, không dám để Diệp Phi biết, sợ Diệp Phi nói cho Lê Tiệp Nam biết.

Tiết Như Ý là một cô gái nhỏ vô cùng đơn thuần, Triệu Tây Chính nói cái gì nghe cái đó.

Triệu Tây Chính không phải là người tốt, ai cũng biết.

Tiết Như Ý có biết không?

Thật ra Diệp Phi vẫn luôn không đề cập đến chuyện này với Tiết Như Ý, chỉ là nhìn thấy Tiết Như Ý khi thì bóp cổ tay thờ dài, đa sầu đa cảm giống như Lâm Đại Ngọc, Diệp Phi cảm thấy đây không phải là một chuyện tốt.

Dù sao Diệp Phi và Tiết Như Ý mới hai mươi mấy tuổi.

Tiết Như Ý tăng ca về muộn, có một lần cũng nhìn thấy Lê Tiệp Nam tới đón Diệp Phi tan tầm.

Cứ như vậy, có rất nhiều thứ trong lòng hiểu rõ chỉ là không nói ra.

Tiết Như Ý biết được gần đây Diệp Phi giống như thay đổi thành một người khác là bởi vì cái gì, Diệp Phi cũng biết Tiết Như Ý đa sầu đa cảm là vì chuyện gì.

Nhưng tình cảm đâu cho phép bạn đi xuống dốc?

Lúc Tiết Như Ý thờ dài không biết bao nhiêu lần, hình như đã hơn một tuần kể từ khi chiếc Ferrari kia xuất hiện, khi Diệp Phi xem vòng bạn bè cùng đã nhìn thấy, Triệu Tây Chính định vị trạng thái ở Xuyên Du, nói đi ăn lẩu cùng bạn bè, trong ảnh có một cái túi xách của nữ ở trên bàn.

Ngày đó lúc người trong phòng làm việc đã về gần hết, Diệp Phi trượt ghế ngồi đến bên cạnh Tiết Như Ý.

Trên máy tính của Tiết Như Ý vẫn là một bản thảo gần như chưa viết gì, Diệp Phi nhìn chăm chăm cô ấy một lúc lâu.

“Như Ý, anh ta không phải là người tốt gì.

” Diệp Phi thấp giọng nói một câu, nghĩ thầm chắc chắn là cô ấy đã biết.

Tiết Như Ý cười cười, nụ cười hơi chán nản, nói, “Tớ biết mà.

”

Bình thường Diệp Phi viết bản thảo hay viết luận văn đều có thể tùy ý viết ra, đều là ngôn ngữ viết bằng chữ, nhưng sao lại khó nói thành lời như vậy?

Còn đang cân nhắc lời nói, Tiết Như Ý quay đầu nhìn về phía cô, mùa xuân đã đến, vạn vật sinh trưởng, vạn vật tràn đầy sức sống, đôi mắt trong trẻo và hay cười của Tiết Như Ý trong veo đến mức khiến người ta không thể nói ra một lời nặng nề nào cả.

“Phi Phi, tớ không lý trí được như cậu, tớ cũng chỉ là một cô gái nhỏ hai mươi hai tuổi bình thường không hơn, vấp ngã tớ cũng nhận, ngay từ đầu tớ cũng không ngóng trông có cái gì về sau với anh ấy, tớ không vui là có lý do trong đó, nhưng tớ còn có thể đòi hỏi cái gì nữa đây? Cũng không thể muốn anh ấy được giống như Lê Tiệp Nam vậy, dù có bận rộn đến đâu cũng sẽ gọi điện thoại cho tớ, tới đón tớ tan tầm? Phi Phi,” Tiết Như Ý gượng cười nói, “Không phải ai cũng là Lê Tiệp Nam, cũng không phải ai cũng là của cậu.

”

Ngày đó nói đến đây, Diệp Phi cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Quả thật, mỗi người đều không phải là Lê Tiệp Nam.

Diệp Phi nghĩ, một người đàn ông như Triệu Tây Chính rõ ràng đã viết trên mặt “Tôi là một người đàn ông xấu xa”, rốt cuộc có điểm nào tốt chứ? Đứng trên góc độ là bạn bè của Tiết Như Ý, Diệp Phi cũng không nhìn ra được một nửa điểm tốt, nhưng đơn thuần chỉ đứng ở góc độ công bằng mà nói: Triệu Tây Chính dí dỏm hài hước, có lẽ là cũng đã nhìn quen sóng to gió lớn cho nên vô cùng bất cần, chơi đùa, là kiểu lãng tử tình trường điển hình.

Lãng tử là lãng tử, nhưng cũng có thể thật sự biết dỗ dành người khác vui vẻ.

Diệp Phi thờ dài, Lê Tiệp Nam tới đón cô, cũng không biết nghĩ cái gì, mua cho cô một ly cà phê, Diệp Phi uống một ngụm, Lê Tiệp Nam liếc mắt nhìn cô một cái, “Không uống ra được là phiên bản giới hạn em nói sao?”

Nghe thấy vậy, Diệp Phi thật sự nhìn xung quanh cái ly, thấy một chuỗi tên kia, nhớ tới mấy ngày nay trong vòng bạn bè có người nói, phiên bản giới hạn nhất định phải xếp hàng mới mua được.

Nhà tư bạn tin rằng “thời gian chính là tiền bạc” này mà lại đến quán cà phê xếp hàng sao?

“Anh mua?” Diệp Phi giơ cái ly lên hỏi anh, trong lúc giật mình, dường như nghĩ đến thời điểm năm ngoái, hai người còn vì một ly phiên bản giới hạn mà nảy sinh một chút cãi vã.

“Anh bận họp, bảo Kha Kỳ mua.

”

“..... Sao gần anh lại họp nhiều vậy?”

“Vậy biết làm sao bây giờ, không nuôi được em đâu.

”

“Em cũng không cần anh nuôi.

” Diệp Phi nói đến chuyện này lập tức rất vui vẻ, thừa dịp đèn đỏ tiến

lại gần nói nhỏ với anh, Lê Tịen Nam cũng phối hợp mà cúi người nghiêng sang, cô cười nói, “Tiền lương của em tăng tới hơn mười ngàn rồi! Tính tiền hoa hồng gì đó, tháng này em có thể kiếm được hai ngàn đến ba mươi ngàn, có giỏi không?”

“Thật giỏi.

”

Lê Tịen Nam cười, nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, trong tay cô cầm ly cà phê, nụ cười sáng chói bắt mắt, kỳ thật đối với Lê Tịen Nam mà nói đó cũng chỉ là một con số lẻ, nhưng nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, cũng sẽ cảm thấy — — Mình bận rộn cả ngày nay, có lẽ là chỉ chờ để được nhìn thấy nụ cười của cô.

Lúc chờ đèn đỏ, Diệp Phi nói với Lê Tịen Nam về Triệu Tây Chính, bóng gió hỏi, Triệu Tây Chính đi Xuyên Du, lại có bạn gái mới sao? Lê Tịen Nam cười nhạt một tiếng, “Bên cạnh cậu ta có khi nào trống vắng, có trống thì cũng là ba cậu ta kiểm tra cậu ta.

”

Diệp Phi im lặng, cũng đúng, trong lòng cũng cảm thấy Tiết Như Ý như vậy càng không đáng.

Lê Tịen Nam không biết chuyện này, lại hỏi cô, “Sao thế, Triệu Tây Chính đắc tội gì với em? Anh thấy hai ngày này cậu ta chơi bời ở Xuyên Du, nếu không để mấy ngày anh lôi cậu ta về xin lỗi em?”

“..... Vậy còn không bằng đi xin lỗi Tiết Như Ý đi.

” Diệp Phi lại thở dài một hơi.

Lê Tịen Nam cũng hiểu được, lái xe quay đầu chuyển hướng, vài giây sau mới nói, “Cậu ta thật sự rất ham chơi, nhưng Phi Phi, người trưởng thành rồi, mỗi người sẽ có tiêu chuẩn riêng của mình, chuyện anh tình tôi nguyện, người khác còn có thể nói cái gì đây.

”

“Lê Tịen Nam.

” Diệp Phi bị giọng điệu bình tĩnh này của anh làm cho ngẩn ra.

“Ừm?” Lê Tiện Nam lại cười cười, thúc giục cô, “Em uống cà phê của em nhanh lên một chút, một lát nữa lạnh mới uống về lại bị tiêu chảy, Kha Kỳ mua về được một lúc rồi.

”

Diệp Phi nói được, lại nhấp một ngụm, bỏ thêm latte trái cây có một dư vị ngọt ngào.

Chẳng qua là không rõ vì sao cô lại nghĩ đến nửa sau trong lời nói của Tiết Như Ý.

Không phải ai cũng là Lê Tiện Nam.

Nào có người như vậy, dâng một trái tim chân thành ở trước mắt cô, nguyện cung chiều mọi thứ chứ?

“Lê Tiện Nam, không có anh thì em biết làm sao bây giờ?” Cô dùng giọng nói giỡn nói ra.

“Em biết tìm ở đâu ra đây, em nghĩ là có không.

”

Lê Tiện Nam cười nói trong đầu cô chỉ có giấy và mực, nhưng ngàn vạn đừng đa sầu đa cảm với anh.

Diệp Phi nói sẽ không.

Năm 2014, dịch vụ giao đồ ăn Mỹ Đoàn còn chưa thịnh hành như vậy, khi đó nhiều doanh nghiệp tự đi đưa cơm, đến giờ cơm thường thường không lo liệu hết được vì quá nhiều việc.

Cuối tháng hai năm đó, Triệu Tây Mi tìm kiếm được một địa điểm mới, lúc này là ở công viên khoa học kỹ thuật, chính thức mở rộng

thanh một phòng làm việc lớn, thuê cả một tầng, cũng không cần trang trí lại — — Trước đó có một công ty khác phá sản chuyển đi, phần lớn đồ đạc đều lưu giữ.

Thật sự rất kỳ diệu, đó cũng là một công ty sản xuất sản phẩm internet, ồn ào huyên náo lên sân khấu, rồi sau đó ảm đạm và hạ màn.

Mới được bao lâu? Còn 21 cara đã bị trong một thời gian dài.

Ban đầu là thử nghiệm nội bộ được thực hiện trong khuôn viên trường, từ khi chính thức lên kệ cho đến người dùng tăng vọt, không mất nhiều thời gian, giống như chỉ vừa diễn ra vào đêm qua.

Internet, như thể luồng vàng tiềm ẩn đang kích động, nắm bắt cơ hội để ăn ngay con cua đầu tiên.

Lê Tiệp Nam tin vào rủi ro cao thì lợi nhuận cao, ánh mắt của anh xưa nay luôn vững vàng.

Lần đó công ty cũng không có thời gian chúc mừng, đám người Hàn Dịch đang huấn luyện kỹ sư mới tới, trên tòa nhà chọc trời kia, ánh đèn hầu như luôn sáng, cực kỳ giống một bến cảng trong mùa đánh bắt cá, muôn vàn con thuyền neo đậu, sáng lên đèn tựa như bỏ xuống một tấm lưới đánh cá xuống.

Diệp Phi cũng tăng ca, sau khi người dùng tăng vọt, đẩy bài không thể chỉ có một bài một ngày, Triệu Tây Mi muốn làm biểu mẫu gửi bài, nhưng nội dung vẫn cần phải được kiểm tra, số lượng bài gửi đến rất nhiều, khối lượng công việc của các cô cũng sẽ tăng thêm, nhưng những thứ này cũng chỉ có thể làm từ từ, Diệp Phi chỉ có thể vất vả hơn một chút, cùng với Tiết Như Ý một ngày mỗi người viết hai bài đẩy lên, như vậy còn có thể có giải pháp thay thế.

Cuối tháng ba, trung tâm thương mại lớn bên ngoài công viên khoa học kỹ thuật khai trương, bức tường màu xanh che chắn gần một

tháng được dỡ bỏ, mà nổi tiếng nhất, không phải là việc xây dựng trung tâm thương mại, mà là nhà hàng mới mở ở trên tầng cao nhất.

Toàn bộ tầng trên cùng là một nhà hàng riêng biệt, thủy tinh màu đen phản chiếu ánh sáng, lúc Diệp Phi đi ngang qua nhìn thoáng lên, còn cười nói nhà ai lại đi trang trí nhà hành thành màu đen thế, thật là kỳ quái.

Đến cuối tháng, Triệu Tây Mi mời Diệp Phi và Tiết Như Ý trước, nói, “Nhà hàng trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại ở bên ngoài công viên khoa học kỹ thuật chúng ta đã khai trương rồi, chị nhận được thiệp mời, chúng ta cùng đi chúc mừng một chút.

”

Lúc Diệp Phi nói với Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam chỉ nhìn cô cười, nói được, chúng ta đi ăn.

Diệp Phi nhìn anh có chút kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ sâu, cuối tháng vẫn luận văn với luận văn và đẩy bài viết như cũ, không có gì thời gian suy nghĩ lung tung.

Hôm đó tan tầm, Triệu Tây Mi lôi kéo Diệp Phi và Tiết Như Ý đi đến đó ăn.

Cả đường đi Triệu Tây Mi nói — —

“Nhà hàng này vô cùng xa hoa, nói là mời riêng đầu bếp, làm món sủi cảo tôm tươi là ngon nhất, là kiểu thuần túy của Trung Quốc, còn có cả cua hoàng đế được vận chuyển bằng đường hàng không đến đây, thiệp mời khai trương này là nhờ có anh trai chị cho.

”

Ba người đi đến nơi, trung tâm thương mại này đi theo con đường cao cấp, buổi sáng khai trương còn leo lên hot search, nói mời mình tinh đến cắt băng khánh thành, có cư dân mạng nói là thương hiệu của một tập đoàn đầu tư nổi tiếng, khẳng định lai lịch rất lớn.

Nhà hàng ở tầng cao nhất kia, không biết tình huống như thế nào.

Có cư dân mạng nói, xung quanh đều là các tòa nhà khoa học kỹ thuật, đều là nhân viên công chức thường xuyên tăng ca, đâu có thời gian tới ăn kiểu nhà hàng cao cấp phải hẹn trước như thế này? Mọi người đều nói nhà hàng này mở ở đây, chắc chắn là mất tiền rồi.

Triệu Tây Mi kéo Diệp Phi và Tiết Như Ý đi vào.

Kính màu đen thuần che khuất phần lớn ánh sáng ở bên ngoài, những mảng sáng tối giống như những sợi chỉ nhỏ, phác họa ra tên của nhà hàng.

Before Sunrise

Bên ngoài tối đen như mực, bên trong có một cái hang.

Bức tường thủy tinh màu đen thuần phản chiếu một màu đỏ nhạt, toàn bộ khung cảnh như là đang khắc lại ánh sáng bầu trời trước lúc bình minh, nơi giao nhau giữa màu tím nhạt và màu xanh đậm, những ánh sao vụn trên mái vòm mờ ảo, giống như những ngôi sao mờ lung trước khi ánh sáng mặt trời lóe lên.

Mà điểm gây chú ý nhất, cũng không phải là ánh sáng mộng ảo tựa như cổ tích vậy.

Mà là vị trí ở chính giữa nhà hàng, đó là một quầy bar hình tròn, đầy bàn khám dải đèn giống như trong phòng ngủ ở Tây Giao, ở trung tâm quầy bar, đó vốn là giá rượu hình trụ cao giống như trần nhà, đặt rượu ở đó đẹp biết bao, nhưng trên giá rượu lại không có rượu, tất cả đều là hoa cẩm tú cầu rũ xuống, những cánh hoa màu xanh lam đậm nhạt khác nhau đan xen chặt chẽ, nở rộ một cách phô trương, những bông hoa tươi tốt được bó gọn thành từng đám lớn, ánh đèn màu đỏ chiếu lên trên, kinh diễm và chấn động.

Không có nhiều người trong nhà hàng.

Đầu bếp chính tự mình bung đồ ăn lên cho các cô.

Cua hoàng đế không có vỏ, tất cả các loại hải sản đều không cần lột.

Diệp Phi nhìn vào bên trong, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Là đầu bếp đã từng được Lê Tiện Nam gọi đến nhà nấu sủi cảo cho cô.

Đầu bếp chính bung đồ ăn lên, cuối cùng bung lên một cái bánh kem, nói một cách hoa mỹ là nhà hàng khai trương, tặng thêm.

Bánh kem vô cùng tinh xảo, hai con thiên nga thân hình thon dài vắt chéo cổ vào nhau tựa như tạo thành hình trái tim.

Phía dưới có tấm thiệp chocolate happy birthday cũng chưa gỡ ra.

Diệp Phi ngồi ở đó, ánh mắt chua xót không rõ lý do.

Vì sao lại cố tình khai trương vào ngày hôm nay chứ?
Ngay cả bản thân cô cũng không nhớ rõ ngày sinh nhật của mình.

Gần mười năm rồi, cũng chưa từng được ăn bánh sinh nhật.

Ngày đó Tiết Như Ý hét lên, nói với đầu bếp chính, “Ông chủ của mấy người thật có tiền, khai trương còn tặng bánh kem thiên nga đen!”

Đầu bếp chính mỉm cười, chúc các cô dùng bữa ngon miệng.

Ngày đó Diệp Phi và Triệu Tây Mi ăn cơm xong, lúc tạm biệt, chiếc Rolls-Royce màu đen đỗ ở bên kia đường lớn.

Diệp Phi không kìm được xúc động, chạy chậm qua, Lê Tiện nhìn thấy cô, mở cửa xe cho cô.

“An no rồi?” Lê Tiện Nam ở chỗ này đợi cô một lúc lâu.

Hốc mắt Diệp Phi nhức mỏi, ngồi ở ghế phụ, hỏi anh, “Lê Tiện Nam.

”

Lê Tiện Nam cười cười, cũng không phủ nhận không từ chối, nhìn ánh mắt cô, đã biết là cô muốn hỏi cái gì.

Lê Tiện Nam đưa tay lau nước mắt giúp cô, nói, “Khóc cái gì chứ, một ngày tốt như vậy, anh thấy gần đây em cũng không ăn cơm đầy đủ, bận đến mức nhắn tin cũng không thấy trả lời, mấy ngày nay anh cũng hơi bận, anh sợ em ăn không ngon.

”

— — Lời này của anh, cũng chỉ thiếu nước nói thẳng ra cho cô biết, nhà hàng này, là mở riêng cho em.

“Lê Tiện Nam, ở đây là công viên khoa học kỹ thuật, anh mở nhà hàng ở chỗ này, có phải là bị lỗ vốn chết không.....” Diệp Phi không nhịn được khóc, nói năng có hơi lộn xộn, “Có phải phải anh.....” Lê Tiện Nam mỉm cười nhìn cô, chờ cô khóc thút thít nước mắt rơi xuống, Lê Tiện Nam vẫn nhìn cô cười, trong đôi mắt trời sinh thâm thúy tràn đầy thâm tình khó nén được.

“Vậy thì có làm sao, anh mở nhà hàng cũng không phải là mở cho người khác, anh sợ Phi Phi của chúng ta ăn không ngon, có thời gian rảnh thì đi qua ăn, không rảnh thì để bọn họ đưa qua cho em, em muốn ngắm hoa cẩm tú cầu, không chỉ có thể ngắm ở Tây Giao, Phi Phi muốn ngắm, thì cũng có thể ngắm bất cứ lúc nào, đi làm cũng có thể ngắm, cẩm tú cầu nở là vì em.

” Lê Tiện Nam cười nhéo nhéo mặt cô, giọng nói lưu luyến, có muôn vàn nhu tình, anh nói, “Phi Phi, sinh nhật vui vẻ.

”

Ngày hôm đó lúc cô nói sinh nhật mình, là phát sinh trong một cuộc đối thoại bình thường và tùy ý của hai người, Lê Tiện Nam lại nhớ kỹ.

Cô cũng đã quên sinh nhật của mình là khi nào, bắt đầu từ năm mười ba tuổi đến nay cô chưa từng ăn bánh sinh nhật, cũng không có ai nói sinh nhật vui vẻ với cô.

Chín năm sau, sinh nhật lần đầu tiên, là Lê Tiện Nam tổ chức cho cô.

Theo một cách lộng lẫy và rất rõ ràng như vậy.

Mọi người lan truyền ra trung tâm thương mại mở ở đây là sai lầm trong quyết định của một tập đoàn đầu tư nào đó, Lê Tiện Nam cũng không để ý, ý của Tuý Ông không phải ở rượu (*), trung tâm thương mại vốn chính là lớp vỏ nguy trang.

(*) Ý của Tuý Ông không phải ở rượu nguyên gốc là “醉翁之意不在酒”: ý nói là có có dụng ý khác.

Nhà hàng mới chính là ý định ban đầu của anh, chỉ là vì để cho Diệp Phi ăn cơm thuận tiện hơn một chút, chỉ có thế mà thôi.

Bên kia vốn dĩ không phải muốn mở trung tâm thương mại, Lê Tiện Nam cũng lười quản vốn dĩ là làm gì, anh mua về, cũng chỉ là để làm cô vui mà thôi.

Cuộc sống lúc này đây, cũng chỉ điên cuồng vì một người, chỉ hận không thể vì cô mà hái sao trên trời, vớt trăng trong nước.

Ngày đó Kha Kỳ chọn địa điểm xong, lúc hỏi Lê Tiện Nam chốt tên nhà hàng, đúng lúc Lê Tiện Nam đang ngồi trong phòng khách, Diệp Phi còn viết luận văn ở thư phòng.

Anh rút ba đĩa CD trên kệ ra, vuốt ve một cách tỉ mỉ, thấy bìa đĩa CD phim hay, là bộ phim đầu tiên anh và Diệp Phi xem.

Before Sunrise.

Tình yêu là trước bình minh.

Anh chợt nghĩ đến bình minh màu đỏ ngày đó, Diệp Phi nằm ở trong lòng anh, tình yêu tràn ngập bốn phía, đêm đông của anh vì cô mà mà sôi trào mãnh liệt.

Lấy tên như vậy, cô có hiểu không? Sợ cô không hiểu, Lê Tiệp Nam lại đánh một bức tường đầy hoa cẩm tú cầu.

Anh cong môi cười, ý cười có chút tà ác xấu xa, trong thế giới chói mắt này, anh và cô có một bí mật biết rõ trong lòng mà không nói ra, chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Kỳ thật nguyên nhân là gì, không chỉ là bởi vì gần đến sinh nhật của Diệp Phi, mà còn bởi vì hôm đó Diệp Phi vô tình than thở một câu, Lê Tiệp Nam, nếu không có anh thì em biết làm sao bây giờ? Anh cũng không đưa ra một câu trả lời sến súa, chẳng hạn như nói một câu hứa hẹn lừa gạt.

Lê Tiệp Nam không hứa hẹn.

Tình yêu của anh sinh sôi nảy nở, trèo lên tảng đá trong cuộc sống của cô, dày đặc giống như tường tháp, nếu có gió lớn nổi lên, cô ở giữa sóng gió, có một nơi an bình khác.

Anh cũng không phải là người thẳng thắn đến như thế, anh không thể chỉ nhìn anh biến mất trong cuộc sống của cô, cũng không thể bình thản nói ra lời tạm biệt với cô, thậm chí không thể vì một vấn đề nào đó mà duy trì lý trí tỉnh táo, chỉ là anh giấu đo dự.c vọng của mình, không có cách nào giả vờ khoan dung rộng lượng, ngày đó anh không đưa ra một câu trả lời, chẳng qua là vì giữ lại cho mình một chút thể diện.

— — Phi Phi, anh muốn lưu lại một nét mực đậm nhất trong cuộc

sống của em.

Một đời bình an, anh cũng vắng anh không vui.

Trong màn đêm rộng lớn này, lớp kính đen trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại giống như cách ly với thế giới, ai cũng đoán bên trong sẽ là quang cảnh như thế nào, có một số người dự định đi đặt trước, tấm kính phản chiếu ánh sáng rực rỡ của bầu trời như bình minh, nhìn thấy những bông hoa cẩm tú cầu nở rộ trên tường.

Nhân viên phục vụ cười nói hoa cẩm tú cầu yếu đuối, tháng sáu mới nở, hoa này đều là ông chủ chúng tôi vận chuyển bằng máy bay về đây.

Mỗi người đều tán thưởng ông chủ của nhà hàng thật chu đáo, cũng chỉ có Diệp Phi biết, không phải là anh để ý, mà là anh vô cùng quan tâm đến cô.

Lê Tiệp Nam, kiểu người như thế nào, mới có thể có sau này với anh đây?

Lê Tiệp Nam, em không hề hối hận vì đã gặp được anh một chút nào.

Biết rõ anh đã hãm sâu một giấc mơ hoang đường, giấc mơ hào nhoáng, nhưng em vẫn cam tâm tình nguyện tin tưởng, chỉ có anh mới là thật.

Giấc mơ lớn này, em tình nguyện để nó kéo dài hơn một chút, ngàn vạn lần đừng tỉnh giấc.

.

Chương 46: Anh Muốn

Quay đầu đã đến tháng 5 năm 2014, mùa xuân ở Yến Kinh nồng đậm, cây liễu ven đường đã đâm chồi nảy lộc, màu xanh tươi tràn đầy sức sống, Triệu Tây Mi dùng bút danh Tây Mạn đã nộp bản thảo để xuất bản quyển sách thứ hai, ngày nộp bản thảo Triệu Tây Mi nằm trên sofa nhìn viết Diệp Phi viết bài, “Năm nay chị sẽ nghỉ ngơi một chút, sang năm lại viết một quyển nữa..... Sang năm viết cái gì đây!”

Diệp Phi nhìn chằm chằm màn hình, bình tĩnh nói đến lúc đó rồi nói sau, chắc chắn là cô ấy có thể có cảm hứng.

Kỳ thật trong năm này đã xảy ra một chuyện — cảm giác đó là một chặng đường dài.

Năm 2014 vẫn là thời kỳ hoàng kim của tiểu thuyết thanh xuân, mặc dù báo giấy đang dần dần xuống dốc, nhưng với một số người đó vĩnh viễn là thanh xuân, chỉ là trong thời đại cần đổi mới và cập nhật nhanh như vậy, các thủ đoạn marketing trước kia đã không thể vì sử dụng cho hiện tại.

Bộ phận sách dành cho giới trẻ của Văn hóa Day and Night đã xuống cấp, các tạp chí của họ đã bị đình chỉ, tuyên bố rằng sẽ chỉ sản xuất sách dài và một số sách phụ trợ cho thanh thiếu niên.

Bởi vì chuyện tạp chí ngừng xuất bản, có còn gây ra một đợt thảo luận ở trên Weibo, mọi người đều nhắc tới tác giả Lộc Phan Đạt năm đó, cũng không khỏi hoài niệm.

Lúc Triệu Tây Mi nhìn thấy, vẻ mặt không khỏi sửng sốt, nhưng Diệp Phi vẫn bắt giữ đến dấu vết của sự tiếc nuối trong đó — Rốt cuộc thì đó cũng đã từng là tâm huyết của cô ấy, mà cái bút danh này lại không còn thuộc về cô ấy nữa.

Lúc Diệp Phi nhìn thấy hỏi cô ấy, “Vì sao lúc ấy chị lại dùng bút danh Lộc Phan Đạt này?”

“Lần đầu tiên Hàn Dịch được đưa đến nhà chị,” Triệu Tây Mi dựa vào

trên sô pha nghịch diện thoại, nói, “Lúc đó anh ấy rất chật vật, vừa gầy vừa cao, đôi mắt đẹp, giống như một con gấu trúc bảo vật quốc gia bị ngược đãi, cái chữ lộc này sao..... Lúc ấy chị nghe nhầm tên anh ấy thành một cái tên khác họ Lục, đều là duyên phận, nếu không tên là Hàn Phan Đạt..... Làm sao có thể là một người nổi tiếng ở trên mạng được đây.”

Triệu Tây Mi lười biếng mỉm cười, Diệp Phi lại hỏi cô ấy, “Chị có muốn lấy lại cái bút danh kia không, làm một vài thủ tục lấy nó về?”

“Không cần nữa.” Triệu Tây Mi không chế sắc mặt, cười cười nói, “Cái bút danh kia chỉ có quyển sách đầu tiên là của chị, sau đó đều là bản thảo sủng của Hoàng Linh, lấy về rồi, chị cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì.”

Ngày đó ánh mặt trời khá đẹp, Triệu Tây Mi và Diệp Phi nói về một vài chuyện cũ, năm ấy Triệu Tây Mi làm âm ỉ với người nhà không vui vẻ gì, cứng đầu đi tiếp không tin mình không thể tự lực cánh sinh, nghĩ đến những chuyện trước kia từ nhỏ mình gửi bài cho một số tạp chí.

Lần đầu tiên Triệu Tây Mi thử viết một quyển tiểu thuyết, ở trong tiểu thuyết là một tình yêu thầm trong mơ trở thành sự thật, văn hóa Day and Night là công ty đầu tiên tung cảnh ô liu ra cho cô ấy, Hoàng Linh lại là tổng biên tập ngôi sao lúc bấy giờ, xuất phát từ tạp chí, Triệu Tây Mi ký hợp đồng.

“Kỳ thật tiền nhuận bút của bản thảo kia căn bản là không được bao nhiêu, nói ra không sợ em cười, Hoàng Linh vẫn luôn đã kích chị, lừa chị ký hợp đồng hai mươi năm, hai lần tái xuất bản sau chị cũng không biết,” Triệu Tây Mi nói, “Sau đó chị lại bị nhà khác đào đi, mới biết được chuyện này.”

“Triệu Tây Mi, chị nhất định có thể,” Diệp Phi nghiêm túc nói, “Sau này chắc chắn chị sẽ trở thành nhà văn nổi tiếng.”

Triệu Tây Mi mỉm cười, nói chị bị không đói chết là được, nghề này không có cảm giác an toàn.

Năm ba đại học ấy cũng như là đường ranh giới, có một vài bạn học ở chuẩn bị ra nước ngoài tiếp tục đọc lên nghiên cứu sinh, có nghĩa là sẽ bắt đầu chuẩn bị trước một năm, có một số bạn cùng lớp chuẩn bị đi tìm việc làm, cho nên hiện tại đang tìm kiếm công việc thực tập.

Diệp Phi giống như đang đứng ở ngã ba đường rộng lớn.

Diệp Phi hỏi Tiết Như Ý có dự định gì, về mặt Tiết Như Ý ảm đạm đi một chút, “Tớ cũng không muốn tiếp tục học nghiên cứu sinh, nên cứ chăm chỉ làm việc đi.”

Gần đây ở trong vòng bạn bè Diệp Phi cũng không nhìn thấy Triệu Tây Chính có động thái gì — — kỳ thật Triệu Tây Chính đối với Tiết Như Ý, căn bản cũng không phải là nghiêm túc gì cả, loại thái độ như gần như xa này, đối với một cô gái nhỏ cũng là thật sự khó nắm bắt. Anh ta nhớ tới thì nhờ người tới đưa cơm, còn nhớ rõ sinh nhật của Tiết Như Ý, nhờ người đưa túi xách phiên bản giới hạn tới, anh ta không nhớ thì sao, biến mất vài ngày.

Có giận hay không? Có khó chịu không? Nhưng nếu cô ấy đi hỏi, chắc là anh ta còn vô tội hỏi, không phải chúng ta là bạn bè sao? Đúng vậy, trên tình bạn, dưới tình yêu.

Diệp Phi nói với Tiết Như Ý, nếu cậu không muốn ngả bài, thì cắt đứt sạch sẽ đi.

Tiết Như Ý hỏi một đằng trả lời một nẻo, ừ ừ nói, tớ mới hai mươi hai thôi mà.

Giống như là còn tuổi trẻ, có rất nhiều thời gian để lãng phí.

Tháng năm khi mùa xuân bừng tỉnh, cấm tú cầu trong sân ở Tây Giao bắt đầu nở, Lê Tiệp Nam cho người chuyển vị trí, một bức tường khác trải đầy hoa cấm tú cầu, cây hải đường trong sân cũng có nụ hoa.

Năm nay mùa xuân hơi lạnh, mấy ngày nay nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh, hoa hải đường nở muộn hơn bình thường một chút.

Gần đến kỳ nghỉ hè, năm ba đại học của Diệp Phi cũng sắp kết thúc, Bồ Nhạc Sinh đang chuẩn bị điều điều chuyển đến công tác ở Đại học Trung văn Hồng Kông, bảo Diệp Phi bắt tay vào chuẩn bị tài liệu ứng tuyển, chuẩn bị bắt đầu thi chứng chỉ ngôn ngữ.

Gần đây quả thật là Lê Tiệp Nam có hơi bận rộn, nhưng bận rộn cũng chỉ là giảm bớt một chút thời gian ở cùng đám người Triệu Tây Chính, Diệp Phi thường nghe thấy anh gọi điện thoại.

Mùa xuân ở Tây Giao khá đẹp, nụ hoa hải đường hình như đã sắp nở, Lê Tiệp Nam nói hai ngày nữa.

Cá Koi trong hồ cũng vui vẻ bơi lội, ném một nắm thức ăn cá vào, có vô số cá Koi vàng đỏ nhảy ra khỏi mặt nước, giống như cá chép đồng loạt nhảy qua vượt vũ môn.

Diệp Phi ngồi trên ghế bập bênh trong sân, nhìn trang chủ của Đại học Trung văn Hồng Kông trên màn hình.

Nếu không gặp được Lê Tiện Nam, chắc chắn cô sẽ kiên định nắm lấy cơ hội, mà bởi vì Yến Kinh có anh, nên cô bắt đầu tham lam hơn một chút, thậm chí là tình nguyện ở trong giấc mơ này lâu hơn một chút.

Rõ ràng là trước kia, Diệp Phi mới là là người tính toán lý trí nhất. Cho nên chuyện này, Diệp Phi không giấu Lê Tiện Nam.

Cô ngồi ở dưới gốc cây hải đường, nhìn Lê Tiện Nam đi từ trong phòng khách ra, Lê Tiện Nam nhìn thấy đơn đăng ký trên máy tính cô.

Diệp Phi dịch dịch sang bên cạnh, dành ra một chỗ cho anh để ngồi xuống, sau đó thản nhiên hỏi anh.

“Lê Tiện Nam, sang năm em sẽ tốt nghiệp.”

“Thật nhanh.” Lê Tiện Nam ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, mỉm cười cúi người, Diệp Phi cũng không từ chối, mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh là dư vị của nước hoa, có loại gợi cảm trí mạng.

Lúc trước Diệp Phi còn tưởng rằng anh lén hút thuốc, Lê Tiện Nam giang tay ra, bộ dạng như là để cho cô lục soát.

Diệp Phi sờ sờ vào túi anh, nụ cười của Lê Tiện Nam có thêm một chút nghiêm túc, tựa như chính nhân quân tử, “Phi Phi, sờ chỗ nào đó.”

Rõ ràng chỉ là sờ s.oạng trong túi mà thôi.

Lê Tiện Nam hôn cô, trong lòng Diệp Phi luôn căng thẳng như một sợi dây khó nắm bắt, muốn nghe anh nói lời hứa hẹn, nhưng thật sự không có, trong đầu cô hơi hỗn loạn, nhưng cô cũng cam tâm tình nguyện ngã xuống bên cạnh anh.

Lòng bàn tay của Lê Tiện Nam đặt ở trên eo cô, lúc buông cô ra, Diệp Phi bất ngờ hỏi anh một câu, “Lê Tiện Nam, nếu không em ở lại, có được không?”

Dục vọng trong mắt Lê Tiện Nam tan đi một nửa, nhưng vẫn dịu dàng tựa như một con suối vắng vẻ.

“Phi Phi, đến Hồng Kông học nghiên cứu sinh đi,” anh nói, “Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, sau này có rất nhiều thời gian.

Nhưng cơ hội không phải là lúc nào cũng có, nắm bắt cơ hội.”

Trong mắt Diệp Phi như bị một tầng sương mù mỏng che kín, ở trong màn sương mù mênh mông này, không hỏi đến từ lâu, không hỏi đường về.

Nhưng cuộc đời cũng chỉ có mấy chục năm ít ỏi như vậy, con đường cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Cô cũng tình nguyện dành thời gian ở lại bến cảng dịu dàng của anh. Lê Tiện Nam thật sự không cho được lời hứa hẹn nào, cái từ thiên trường địa cửu này, đối với anh mà nói cùng lắm cũng chỉ là lời khách sáo, tựa như trên thương trường có một câu “Lần sau có cơ hội hợp tác”.

Lần sau có cơ hội hợp tác, nói nhiều như thế nhưng sao đều không hợp tác, đây rõ ràng còn không phải là khéo léo từ chối sao?

Lê Tiện Nam không đưa ra lời hứa hẹn, anh chỉ đưa ra đáp án vào thời điểm chắc chắn.

Diệp Phi ngoan ngoãn đáp một tiếng, nói được.

“Anh thì sao?” Diệp Phi dựa vào trong lòng anh nhìn nụ hoa hải đường, rốt cuộc vẫn không nhìn được nhẹ giọng hỏi một câu.

Con đường này không biết đã trải từ khi nào, dứt khoát thuận theo tình cảm.

“Hòa thượng có thể chạy được nhưng miếu không thể chạy cùng bọn họ.

(*)” Lê Tiện Nam ôm lấy cô nằm trên ghế bập bênh, nước trong sân lấp lánh, mùa xuân ấm áp, giọng nói của anh cũng nhẹ nhàng tựa như cơn gió sau đêm.

(*) Hòa thượng có thể chạy được nhưng miếu không thể chạy cùng bọn họ nguyên gốc là “跑了和尚跑不了庙”: có nghĩa là dù bạn có né tránh được thì cũng chỉ tránh được một lúc, đến cuối cùng bạn cũng không thể thoát ra được.

(Baidu)

“Lê Tiện Nam.” Diệp Phi ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, gọi anh một tiếng.

Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn cô.

Diệp Phi vừa mới đón sinh nhật năm hai mươi hai tuổi không lâu, vẫn là một cô gái mảnh khảnh, vòng eo nhỏ nhắn, xương quai xanh như ngọc sáng, so với sự chật vật lúc mới gặp, càng thêm tươi sáng hơn. Lê Tiện Nam thích nhìn dáng vẻ lúc mỉm cười và ngây thơ của cô, thật sự khiến người ta yêu thích.

Thế giới này có nhiều cây cầu như vậy, ngay cả khi bình thường hơn nữa, cũng có nhà thơ gửi tương tư.

Diệp Phi không nói gì, tháo chiếc nhẫn kim cương đỏ trên ngón tay xuống, đặt vào lòng bàn tay anh, “Anh đeo lại cho em một lần nữa đi, ngày đó lúc anh đeo cho em, em cũng chưa tỉnh ngủ.”

Về một chút suy nghĩ ngây thơ này, rõ ràng không giấu được, anh cũng không nở vạch trần.

Lê Tiện Nam nói được, khẽ cười một tiếng, ôm lấy cô, nâng tay cô lên, cầm chiếc nhẫn kim cương đỏ kia đẩy vào ngón giữa bàn tay cô. Đeo nhẫn xong, Diệp Phi cười đột nhiên nói một câu, “Em nguyện ý.” Lê Tiện Nam không nhìn được bật cười, Diệp Phi nhào đến, ôm lấy cổ anh hôn anh.

“Được rồi, học sinh thông minh, còn giờ trò với anh.” Lê Tiện Nam nói như thế này, nhưng cũng vui vẻ làm những trò trẻ con này với cô.

Tiết Như Ý nói cô ấy không có lý trí như Diệp Phi, Diệp Phi để tay lên ngực tự hỏi, hiện tại ở đâu của cô còn có một trăm phần trăm lý trí? Cô cũng nhớ tới những lời Lê Tiện Nam từng nói, đừng tính toán rõ ràng như vậy, trên thế giới này đâu có nhiều chuyện đen trắng như vậy chứ?

Lê Tiện Nam không tin duyên cạn, anh nói duyên phận sâu cạn, tất cả là do con người tạo ra.

Diệp Phi cũng không tin những thứ này — — so với duyên phận, có lẽ cô càng tình nguyện tin tưởng Lê Tiện Nam hơn.

Chọn lựa, anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô, nhưng thật sự không có hứa hẹn sao?

Diệp Phi nhớ lại ở trong đầu.

Liên quan gì đến hứa hẹn không..... Cô chỉ nghĩ đến trên đường

Quan Âm ở chùa Hồng Loa, Lê Tiệp Nam hôn cô, nói với cô, Phi Phi, em để anh thử xem đi.

Là thử xem, có về sau hay không?

Tiết Như Ý nói cô ấy chỉ mới hai mươi hai tuổi, Diệp Phi cũng vậy.

Vẫn còn trẻ, vẫn có một chút thời gian để có thể cập bến cảng.

Tháng sáu năm 2014, Tông Ngọc kết hôn, đăng trang nhất tin tức giải trí, đều bàn tán xôn xao về hôn lễ hoành tráng giữa thiếu gia trong giới kinh thành và thiên kim tiểu thư của một thương nhân giàu có nào đó, Tông gia cố ý tổ chức hôn lễ náo nhiệt, tựa như đang tuyên bố cái gì đó với công chúng.

Tuyên bố cái gì đây? Cưới hỏi đường hoàng?

Lần đó nên có khách sáo vẫn có, hôn lễ được tổ chức tại Thượng Hải, đoàn đội quay phim và phóng viên chỉ chụp được nửa chặng đường đầu tiên.

Nửa sau là một nơi riêng tư trên du thuyền trên sông Hoàng Phố, không có bất kỳ máy quay nào.

Lê Tiệp Nam cũng dẫn Diệp Phi đi cùng, đám người Tông Ngọc từ trước đến nay luôn chơi lớn, mấy người Triệu Tây Chính cùng Diêm Trạc và Tề Minh Viễn, tuy rằng không quá thích Tông Ngọc, nhưng rốt cuộc cũng cùng một giới, chuyện làm ăn của bậc cha chú cũng đều có qua có lại, cho nên ngày đó ngoài mặt vẫn cứ chơi đến cùng. Ở đại sảnh du thuyền, một ngày bận rộn kết thúc, buổi tối đều đã uống rất nhiều rượu, men say mơ màng, hơn nữa du thuyền còn chạy trên sông Phố Giang, trong đại sảnh bày tháp sâm panh, chất lỏng vàng trong suốt ồ ạt chảy xuống không ngừng.

Bên kia bờ chính là trung tâm tài chính Lục Gia phần hoa nhất, đối diện là khách sạn hạng sang cao cấp, bên trong là loại hào nhoáng như thế nào đây?

Có mấy người uống xong cũng không còn quá tỉnh táo, nói muốn chơi trò chơi, cần một bông hoa hồng, bông hoa hồng đó lấy từ trong bó hoa cưới kia, khi cánh hoa lung lay sắp rơi, dùng phương thức hôn môi trao cho người bên cạnh, còn không được để cánh hoa phép rơi xuống.

Ngày đó Lê Tiệp Nam vẫn giữ được lý trí, chỉ khách sáo uống nửa ly rượu.

Có người cứ nhất định phải đưa hoa đồng cho Lê Tiệp Nam, có lẽ Lê Tiệp Nam là người duy nhất tinh táo trong ngày đó.

Tửu lượng của Diệp Phi cực kỳ kém, chỉ mới uống một ly rượu vang trái cây có nồng độ thấp đã dồn lên đầu, Triệu Tây Mi đã trên sô pha du thuyền buồn ngủ gật gật đầu.

Diệp Phi ngồi trên một hàng ghế sô pha ngoài trời nhìn Lê Tiệp Nam. Hôm nay Lê Tiệp Nam cũng không phải là phù rể, mặc vừa nghiêm túc lại quý phái, cổ áo sơ mi trắng mở rộng, quần tây được ủi phẳng phiu, bao lấy đôi chân thon dài, áo khoác âu phục của anh vắt sang một bên, ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt của người đàn ông rất anh tuấn, những đường nét trên mặt rõ ràng, ánh mắt nhìn về phía cô, trong suốt như khối ngọc lạnh lẽo, không giống lạnh lùng, càng giống một loại khắc chế.

Ánh mắt anh dừng ở trên người Diệp Phi.

“Chị dâu, hôn một cái, hôn một cái — —”

Triệu Tây Chính uống nhiều, kéo theo Tề Minh Viễn và Diêm Trạc ở xung quanh cũng ồn ào hơn.

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ lên, nhẹ nhàng cất bước đi đến.

Chút rượu kia khiến cho cô ngã vào một vũng nước ấm áp, tựa như suối nước nóng từ rất lâu trước kia, hơi nóng lượn lờ, Lê Tiệp Nam ngồi trên bờ, cô hơi nhô lên khỏi mặt nước và chống nửa người, Lê Tiệp Nam cúi người lại hôn cô.

Hơi nóng ngày đó thổi tới lỗ tai, làn nước ấm áp tự nhiên giống như nụ hôn lưu luyến của người yêu, ngay cả hương vị của các loại thảo mộc Trung Quốc đã trở thành thành tựu của dự.c vọng.

Lê Tiệp Nam ngược mắt lên nhìn Diệp Phi, Diệp Phi ngốc nghếch nhìn anh mỉm cười, cô không biết lý trí của mình đã sớm biến đi đâu, mái tóc dài vấn lên, váy là anh chọn, váy hai dây màu vàng cam, làn da trắng ngần có nét dịu dàng của người con gái, làn váy bắt đối xứng, dường như đang giăng xé trái tim anh.

Trong đôi mắt trong sạch đó, chỉ có mình anh, cô cong môi mỉm cười, còn bắt mắt hơn cả cô dâu xinh đẹp của ngày hôm nay, trái tim của Lê Tiệp Nam cũng giống như chìm vào suối nước nóng, một phần men say vì đêm tối.

Nàng tiên cá bám vào hồ bơi suối nước nóng có một đôi chỉ cần liếc

mắt là có thể đoạt được mạng người, nó đánh thức những ham muốn đen tối của con người và khiến con người ta mềm lòng.

“Hai ly rượu trái cây mà đã như vậy?” Lê Tiệp Nam vuốt ve mặt cô, gió mát, lòng bàn tay anh khô ráo mát lạnh, hòa quyện vào nhau, sinh ra một cảm giác kích động cấm kỵ.

Diệp Phi gật gật đầu, nhìn anh nói, “Lê Tiệp Nam, hôm nay anh thật là đẹp.”

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, muốn hỏi cô có muốn trở về nghỉ ngơi sớm một chút không.

Diệp Phi lắc đầu.

Lê Tiệp Nam nắm chặt cổ tay cô kéo cô vào trong lòng, Diệp Phi tiến đến gần hôn anh.

Triệu Tây Chính lắc lắc bông hoa cầm trong tay, bông hoa bị giày vò cả ngày yếu ớt không chịu nổi, cánh hoa hồng rơi xuống trên mái tóc Diệp Phi.

“Bách niên hảo hợp ——” Triệu Tây Chính say khướt ồn ào, sai người gọi nhạc công trong hội trường đi vào đây, để anh ta chơi bản nhạc dành cho hôn lễ.

Nhạc công cầm đàn violin chơi một bản nhạc dành cho hôn lễ, bên ngoài nửa đêm vang lên tiếng bắn pháo hoa, ánh lửa thấp sáng gần cả màn đêm, Lê Tiệp Nam đang ôm eo Diệp Phi, mùi hương hoa quả trên người cô càng hấp dẫn hơn cả rượu nguyên chất, mùa đông hình như đã trôi qua rất lâu, đầu hạ vẫn còn nóng bỏng.

Một hôn đã đắm chìm, một hôn mà đã thâm tình không đổi.

Giống như người kết hôn không phải là Tông Ngọc.

Giống như người mới kia là cô và Lê Tiệp Nam.

Tay Diệp Phi bị anh nắm ở lòng bàn tay, chiếc nhẫn vẫn nằm trên ngón giữa bàn tay phải của cô.

Như thể nhớ lại ngày đó Lê Tiệp Nam đeo nhẫn vào cho cô, cô cười nói một câu em nguyện ý.

Rõ ràng là cũng chưa hỏi.

Lê Tiệp Nam vẫn tỉnh táo, nhìn Diệp Phi trong lòng, mùi hoa quả thoang thoảng thêm chút mùi rượu, cô thật sự đã bước vào trái tim anh, và rõ ràng là anh cũng không say, thế mà vào khoảnh khắc này lại cảm thấy, nếu như Diệp Phi mặc váy cưới, cũng sẽ đẹp hơn bất kỳ người nào.

Lê Tiệp Nam biết được có một vài quyết định nào đó đã đưa ra, tựa như thay đổi một quỹ đạo đã định sẵn, nhưng tình yêu của hai người, vốn là số kiếp cũng là duyên, anh là người trưởng thành, gánh vác trách nhiệm là lựa chọn của anh.

“Phi Phi, cho anh một chút thời gian.” Anh vuốt ve mặt cô, trong giọng nói dường như còn đọng lại sự ấm áp, “Đừng ở lại vì anh, là anh chờ em.”

Diệp Phi bị cảm giác say rượu làm cho mông lung, bị nụ hôn dịu dàng và quyến luyến này của anh làm cho đầu óc không rõ, nhìn thẳng vào anh gật đầu, nói, “Anh nói cái gì em cũng tin.”

Lê Tiệp Nam không nhịn được bật cười, bế cô lên, “Mèo say, trở về ngủ nào..”

Chương 47: 47: Nhẫn Của Lê Tiện Nam Chỉ Tặng Cho Một Người

Khi Tông Ngọc kết hôn, cô đã vui chơi ở trên sông Hoàng Phố trong ba ngày, Diệp Phi và Lê Tiện Nam cũng không chơi đùa gì quá đáng, có một vài lời nói dường như không cần giải thích, cả hai đều có thể đoán ra được một chút.

Đó là một khách sạn có view thể nhìn ra được Bến Thượng Hải, đối diện chính là Minh Châu Phương Đông, khi nhìn về đêm, đêm Phố Giang, có vài chiếc du thuyền đang neo đậu ở đó, mặt nước lấp lánh, như thể đó là một hồ rượu sâm banh bị lật.

Các tòa nhà cao tầng san sát nhau, chúng sinh cuồng hoan.

Diệp Phi đứng trên sân thượng của khách sạn, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh ồn ào ở phía dưới, cô và Lê Tiện Nam giống như bị cô lập.

Vẻ hào nhoáng và xinh đẹp trên phà Phố Giang, những thân hình trẻ trung nhảy múa bộ bikini trên du thuyền.

Cô và Lê Tiện Nam ăn mặc nghiêm túc nhìn xuống khung cảnh ban đêm đó.

“Lê Tiện Nam, có phải là nửa năm nữa, anh đã ba mươi ba rồi không?” Diệp Phi đặt tay ở trên lan can bằng kính, quay đầu lại nhìn anh.

Lê Tiện Nam ôm lấy cô từ phía sau, mùa hè ở Thượng Hải có kiểu nhiệt độ không giống với ở phương bắc, anh nói, “Ừm, còn nửa năm.”

Nói xong, anh hơi nhú mào, nắm lấy tay cô siết chặt hơn một chút, “Đi vào không? Bên ngoài nóng quá.”

“Vậy anh bế em đi vào đi.”

Ngày hôm đó Diệp Phi cảm giác thật ra căn bản là mình không say

lắm, cô xoay người ở trong lòng anh, tay gác lên trên vai anh, rồi khóa tay lại, đầu tóc được buộc gọn gàng ban đầu cũng đã tán loạn, mái tóc dài mềm mại và hơi xoăn xõa ra sau lưng, đôi mắt trong veo như vừa được rửa sạch bằng nước.

Lê Tiện Nam nhìn cô mỗi ngày, nhưng vẫn phát hiện lúc nhìn cô cười thì sẽ có cảm giác không rời mắt được.

Diệp Phi rất xinh đẹp, là kiểu khuôn mặt trứng ngỗng mịn màng, khung xương quyến rũ, các đường nét trên khuôn mặt tràn đầy sức sống, bởi vì trẻ tuổi, lại có vẻ đẹp thanh tú.

Trông rất giống với những nữ diễn viên thông minh nổi tiếng trong những năm 1980 và 1990, đường xương quai hàm rõ ràng, giống như một bông hoa sen được trồng trong hồ, nhìn từ xa thì gây kinh diễm, nhưng khi nhìn gần lại rất thoải mái.

Lúc cô cười rộ lên, có má lúm đồng tiền rất nhạt.

Lê Tiện Nam nhéo cằm cô, nhìn kỹ, trái tim lập tức mềm nhũn cả ra, khẽ cười hỏi cô, “Phi Phi, giả vờ say với anh hửm?”

Bị anh nhìn thấu, Diệp Phi cũng không hề hoảng hốt một chút nào, cô lại cười, nói, “Đúng vậy, em giả vờ say, không phải anh cũng phối hợp khá tốt đó sao?”

“Lá gan càng ngày càng lớn.” Lê Tiện Nam nhéo cằm cô, nhẹ nhàng lắc lắc, nhìn vào đôi mắt sáng ngời này, cảm xúc trong Lê Tiện Nam càng nhiều một chút, thế mà là may mắn.

May mắn vì anh có được cô.

May mắn vì chúng ta đã gặp nhau lần đầu tiên vào đêm giữa mùa đông đó.

May mắn vì trong cái chớp mắt lý trí thoát khỏi sự khống chế, anh đã mời cô cùng nhau đi ăn tối.

Rồi sau đó có được một mặt tốt đẹp như vậy.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn anh không chớp mắt, đi theo bên cạnh anh gần nửa năm, cô được anh cưng chiều đến mức gần như không có giới hạn, cô có thể cảm nhận được những sự chân thành kia, nhưng vừa đảo mắt một cái, Lê Tiện Nam cũng đã sắp ba mươi ba.

Những ngày bọn họ có thể ở bên nhau — — giống như đi dạo ở trên một cây cầu cũ, không biết khi nào thì cây cầu đó sẽ sập, giấc mơ lớn của người đi đường vẫn chưa thức dậy.

Diệp Phi là quá lạc quan, xem mỗi ngày như là một ngày cuối cùng, cố gắng làm cho mình không suy nghĩ lung tung, nhưng có chút cảm xúc cũng không thể khống chế được, bởi vì một hai chuyện nhỏ nhất mà lập tức xao động.

Gần đây Triệu Tây Chính chơi vô cùng điên cuồng, ba ngày chạy ra nước ngoài hai lần, hoặc là chạy tới Tam Á, hoặc là đến Hồng Kông và Macao đánh bạc vài ngày, thua hết tiền tiêu vặt trên người nhưng vẫn giữ được vẻ mặt tươi cười.

Giống như phát điên rồi.

Tề Minh Viễn mờ mịt nói, những ngày tháng sống yên ổn của Triệu Tây Chính chắc là sắp kết thúc rồi.

Tề Minh Viễn không nói nhiều, nhưng Diệp Phi lại hiểu rõ, không phải là muốn hồi tâm kế thừa gia nghiệp, mà là sắp ổn định.

Giật mình đã nửa năm.

Cô và Lê Tiệp Nam lại có thể có bao nhiêu ngày sống yên ổn nữa đây?

Diệp Phi ôm lấy cổ anh, mỉm cười, nụ cười chậm rãi thu lại.

“Làm sao vậy?” Lê Tiệp Nam nhìn thấy nụ cười của cô biến mất từng chút từng chút một.

“Lê Tiệp Nam, em vừa mới nhớ ra một mệnh đề.”

“Mệnh đề gì mà khiến cho Phi Phi của chúng ta đột nhiên khổ sở vậy?” Lê Tiệp Nam muốn dỗ dành cô, khi trong ngữ điệu mang theo một chút ý cười, vừa mở miệng đã có thể làm cho lòng cô mềm lòng.

“Chính là, một mối quan hệ mà bạn biết rõ kết thúc của nó là bị kịch, thì bạn vẫn lựa chọn bắt đầu chứ, hay là dứt khoát không cần bắt đầu nữa?”

Diệp Phi chỉ muốn nói ra điều đó một cách bình tĩnh, nhưng nói đến cuối cùng, ngữ điệu nhuốm chua xót, hốc mắt cũng nhức mỏi, cô nhăn mũi lại, so với nước mắt, trái tim như bị dao cứa vào càng nhanh hơn một chút, cô nói xong, không dám nhìn Lê Tiệp Nam, cụp mắt xuống, nước mắt không khống chế được lăn xuống, cô chậm rãi nói, “Chỉ là đã bắt đầu rồi.....”

Lê Tiệp Nam không nói gì, Diệp Phi dựa ra lan can kính ở phía sau, anh duỗi tay ôm lấy eo cô, Diệp Phi thuận theo dựa vào đó, hơi nhón chân ôm lấy cổ anh.

Lê Tiện Nam hơi cúi người, không nói một lời nào mà chỉ ôm lấy cô. Cô ôm có hơi chặt, Lê Tiện Nam cũng để cho cô ôm.

Gió đêm Phổ Giang thổi qua, sương mù dường như bao phủ mọi thứ bằng một lớp dày đặc.

“Lê Tiện Nam, chỉ là đã bắt đầu rồi.....” Giọng nói của cô hơi run rẩy, giống như cánh hoa bị cơn mưa to làm ướt nhẹp, có loại cảm giác yếu ớt vô thức, Lê Tiện Nam không thể nghe nổi tiếng cô khóc.

Lần trước cô khóc — —

Vẫn là cuối mùa xuân khi hai người đang xem phim cùng nhau, thật ra trên kệ của Lê Tiện Nam có rất nhiều bộ phim, kết quả Diệp Phi không tìm được bộ phim nào mình muốn xem.

Lê Tiện Nam đi đến gần hỏi cô, tìm cái gì vậy?

Diệp Phi buồn rầu nói, gần đây đang viết luận văn, cô chọn chủ đề là văn học nữ, nghĩ đến nhà văn đầu tiên là Marguerite Duras, vì thế nghĩ tới bộ phim 《Người tình》, muốn tìm xem ở chỗ Lê Tiện Nam có bộ phim này hay không.

Lê Tiện Nam tìm một lượt cùng cô, không có, ngay cả sự mất mát trong mắt cô cũng không nở nhìn, vì thế hơn mười giờ tối, anh lái xe đưa cô đến cửa hàng CD và DVD để mua.

Hơn mười giờ, cửa hàng CD và DVD đã đóng cửa từ lâu, nhưng thật ra ở góc đường nhìn thấy có một cửa hàng CD và DVD buôn bán kiểu cũ vẫn còn mở cửa.

Lê Tiện Nam kéo cô đi vào thử vận may.

Đó là vào lúc hơn mười giờ tối cuối xuân đầu hạ, Diệp Phi nói muốn xem phim, Lê Tiện Nam lái xe đưa cô ra ngoài mua đĩa CD.

Đèn sợi đốt hơi tối tăm, trên kệ bày rất nhiều đều là phim Hồng Kông, Lê Tiện Nam khom người, tìm từng hàng cho cô.

“Người tình? Của đạo diễn Jean-Jacques Annaud?” Anh vừa tìm, vừa hỏi.

Diệp Phi đứng ở bên cạnh anh, một lúc sau mới phát hiện, Lê Tiện Nam mặc một chiếc quần giản dị, một chiếc áo len mỏng cổ tròn cứ như vậy đi ra ngoài, trong tay xách theo chìa khóa xe.

Ánh sáng kia thật sự rất tối, Lê Tiện Nam khom người, cổ tay áo len tối màu được xắn lên trên, để lộ ra một cánh tay thon dài vững vàng có thể dựa vào, đầu ngón tay anh lướt qua từng hàng đĩa, vẽ mặt vô vùng chăm chú.

Ngày đó Lê Tiệp Nam thật sự quá dịu dàng.
Diệp Phi đứng ở đó nhìn anh, trái tim mềm nhũn.
Lê Tiệp Nam không tìm được, đi hỏi ông chủ, ông chủ tìm kiếm ở trên máy tính, nói bản gốc vẫn còn có một cái, đi tìm giúp bọn họ, Lê Tiệp Nam lịch sự nói làm phiền rồi.
Ông chủ đi lên lầu hai tìm, ánh mắt Diệp Phi dính vào trên mặt anh, Lê Tiệp Nam cười hỏi cô nhìn cái gì.
Diệp Phi tiến lại gần, hôn anh một cái, nói, “Nhìn anh đó.”
Có người chỉ cần đứng ở đó, là đã có thể độc chiếm được toàn bộ ánh mắt của cô, người này chỉ có là Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam nhìn thoáng qua trên lầu, đặt cô lên kệ rồi hôn cô, kỳ thật chỉ là một nụ hôn rất đơn thuần, lại khiến cho Diệp Phi căng thẳng không thôi.
Cửa hàng CD và DVD mở ở bên cạnh đường, xe đạp ở bên ngoài lại chạy như bay, phát ra tiếng còi xe inh ỏi, kích thích giống như ở công viên trò chơi ngày đó, tàu lượn siêu tốc lao từ trên đỉnh cao nhất xuống dưới, Diệp Phi bị dọa sợ đến mức trái tim đập thành thịch, Lê Tiệp Nam nắm chặt tay cô cho nên lúc lao xuống làm cho cô an tâm hơn.
Bọn họ giống như chỉ là một cặp đôi yêu đương bình thường trong thế giới rộng lớn này.
Ngày đó, ông chủ tìm được cho bọn họ một đĩa CD cuối cùng, hai người xem trong phòng khách ở Tây Giao.
《Người tình》 từng là tiểu thuyết tự truyện của Duras, một cô gái người Pháp có vẻ ngoài trầm mặc, Jane, đã gặp Tony, con trai duy nhất của một doanh nhân người Hoa giàu có ở Sài Gòn, Việt Nam.

Ở dưới cơn mưa của Sài Gòn, anh ta đã đưa cô về biệt thự của mình, anh ta tới đón cô tan học, đón cô cùng nhau ăn cơm, hai người rơi vào bể tình.

Nhưng cuối cùng, Tony phải kết hôn, Jane đã theo dõi đoàn cưới của Tony từ xa trên chuyến tàu trở về Pháp.
Đó là mối tình khắc cốt ghi tâm nhất trong cuộc đời của Jane, Jane thống vạn phần, sau bao nhiêu năm, Jane từ từ già đi, có một lần Tony gọi điện thoại đến, nói ra nói nổi tiếng được lưu truyền rất nhiều năm — —

“Tôi càng yêu khuôn mặt của bà như là lúc này hơn là khuôn mặt bà khi còn là thiếu nữ.

Một khuôn mặt bị thời gian tàn phá.”

Tony nói xong câu đó qua điện thoại, giống như quá khứ, ông ta vẫn yêu bà như vậy, vĩnh viễn không thay đổi.

Trong cả bộ phim này, Jane March đóng vai Jane hết sức sinh động, quay đầu mỉm cười là sự ngây thơ độc quyền chỉ thuộc về một thiếu nữ, Lương Gia Huy trời sinh có một khuôn mặt mặt u sầu thâm thúy, ánh sáng trong biệt thự rất tối, Sài Gòn ẩm ướt lầy lội, hai người không thể nhìn thấy ánh sáng tình yêu, nơi đó lại có ngày đêm bọn họ ở đó.

Ngày đó nhìn thấy kết cục, con tàu rời đi, chiếc xe hơi màu đen dừng ở bến cảng, Diệp Phi nằm trong lòng Lê Tiệp Nam rơi nước mắt, một câu chuyện rất sáo rỗng, lại làm cho cô khóc đến nỗi không dừng lại được.

Lê Tiệp Nam lập tức rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, vừa lau mặt, vừa nói giỡn với cô.

“Không phải tất cả mọi người đều nói rằng, Lương Gia Huy là người đàn ông quyến rũ nhất châu Á.....”

“Lê Tiệp Nam!” Diệp Phi giật mình quên mất tiếng nước nở, từ trong lòng anh, ngẩng đầu lên, khóc đến hơi nước bốc lên.

Lê Tiệp Nam cười, nhéo mũi cô một cái, “À, Phi Phi của chúng ta rất ngây thơ, không chú ý đến đâu.”

“Anh có thể nghĩ ra cái gì tốt hơn không.....”

“Nói thẳng ra một chút đi, muốn em, em chính là tốt nhất.”

“Lê Tiệp Nam,” Diệp Phi phớt lờ những câu nói đùa của anh, ôm anh nói với anh, “Em cảm thấy nam chính rất thích đâm chọc em, sự khác biệt giữa hai người rất lớn, quốc tịch, chủng tộc, đẳng cấp.....”

“Lớn cái gì chứ?” Lê Tiệp Nam nghiêng người, nói, “Anh thấy chính là một phú nhị đại nhu nhược, nhưng bộ phim này ra đời hơi sớm, ở thời đại đó, chấp nhận hôn nhân do gia đình sắp xếp là chuyện khá bình thường.”

“Vậy còn anh, nếu như anh sống ở thời đại ấy thì sao?” Diệp Phi nổi tính trẻ con, nín lấy một vấn đề nhỏ hỏi anh.

“Anh sống ở hiện tại, nhưng nói thật đi, Phi Phi.”

“Ừm?”

“Trước khi gặp được em, anh cảm thấy kết hôn cũng không có gì, sau khi gặp được em thì sao...” Lê Tiện Nam nổi lên ý xấu ôm cô lại, đè vào eo cô, nụ cười mê hoặc lòng người, “Vậy thì làm sao bây giờ, anh chỉ muốn Phi Phi.”

Hướng đi sau ngày hôm đó, khiến Diệp Phi hối hận vì đã xem bộ phim này cùng với anh, Lê Tiện Nam nói, sau này anh sẽ không bao giờ xem phim ngược luyến tình thâm cùng em nữa, xem cái gì hay hơn một chút đi.

Diệp Phi cứ nhất định phải nói đây là tác phẩm văn học lớn.

Lê Tiện Nam cũng không tranh cãi với cô, anh cười nhìn cô, nhân lúc cô không chú ý, nhét một viên kẹo bạc hà vào miệng cô, sau đó tiến lại gần hôn cô, nói, “Thật ngọt.”

Diệp Phi giả vờ tức giận nhéo anh, chọc cho anh bật cười.

Lê Tiện Nam cảm thấy cũng thật là thần kỳ, cứ như vậy vài giây, hoảng hốt nghĩ đến chi tiết nào đó.

Lê Tiện Nam ôm cô đứng trên sân thượng của khách sạn, anh không nói gì, đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt cô, hai mắt Diệp Phi ướt đẫm mông lung nhìn anh.

Bên môi Lê Tiện Nam ngậm ý cười, ánh mắt dịu dàng và lưu luyến nhìn cô.

“Anh cười cái gì.....” Diệp Phi bĩu môi, cảm thấy mình đã khóc một lúc như thế này, anh thế mà còn cười.

“Anh nhớ tới lần trước lúc xem bộ phim kia cùng em, bây giờ lại thấy Tông Ngọc kết hôn, Phi Phi của chúng ta lại suy nghĩ lung tung.” Lê Tiện Nam xoa xoa mặt cô, Diệp Phi uống rượu thì khuôn mặt sẽ lập tức ửng đỏ, như là quả anh đào mới chín vào mùa hè, một lớp màu đỏ nhạt, mềm mại khiến người ta mềm lòng.

Diệp Phi không nói lời nào, nghe anh nói đến bộ phim, càng thêm buồn bã.

Biệt thự của Tony tối tăm quanh năm, cuối cùng Jane bước lên tàu trở về Pháp, Tony thì kết hôn ở Sài Gòn.

“Lê Tiện Nam, vốn dĩ em đã không vui rồi, anh còn nói đến mấy cái này.....” Trên khuôn mặt Diệp Phi hiện lên sự tủi thân, giống như gặp phải chuyện gì rất đau khổ.

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam cười, “Anh cũng không phải là Tony, anh cũng không phải là Tông Ngọc, anh là Lê Tiện Nam, nhẫn của Lê Tiện Nam, chỉ có thể tặng cho một người.”

“.....”

“Đây không phải, đang đeo ở trên tay Phi Phi của chúng ta sao?”

Lê Tiện Nam nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, rồi sau ngón tay thon dài của anh đan vào kẽ ngón tay cô, nắm chặt, “Phi Phi, nhẫn của Lê Tiện Nam chỉ tặng cho em.”

“.....”

“Phi Phi, em cũng không phải là Jane, em là Diệp Phi của anh.” Lê Tiện Nam nói, “Ngày đó ở trên đường Quan Âm, anh nói với em là để anh thử xem, là nói em để cho anh thử, cho em một tương lai, Phi Phi, anh không thích nói lời hứa hẹn, nhưng như thế này không có nghĩa là tình cảm của anh dành cho em là giả.”

Ngày đó Lê Tiện Nam bế Diệp Phi về phòng, về mặt ấm ức của Diệp Phi, nói đến cuối cùng, cũng không biết cụ thể ấm ức là vì chuyện gì. Lê Tiện Nam biết cô đang nghĩ gì.

Trong phòng nửa tối nửa sáng, ngoài cửa sổ kính sát đất chính là cảnh đêm rực rỡ của Thượng Hải, sông Hoàng Phố vẫn lộng lẫy như vậy, cuộc cuồng hoan trên du thuyền đã qua một thời gian dài nhưng vẫn chưa tàn.

Lê Tiện Nam hôn cô thật sâu, Diệp Phi nghĩ đến anh, những tình yêu đó đều có vẻ vụng về.

Nhưng thật ra ngẫm lại thì tại sao lại không phải?

Lê Tiện Nam cũng không đưa ra lời hứa hẹn, Diệp Phi chưa bao giờ nói em yêu anh.

Ngay cả lời tỏ tình trù ối lần đó, Diệp Phi cũng chỉ nói, Lê Tiện Nam, em thích anh.

Cô không nói yêu, là bởi vì muốn giữ lại cho mình một phần tôn nghiêm cuối cùng — — lại càng như là đang cảnh tỉnh bản thân mình đã rơi vào tay giặc, bạn chỉ nói thích, thì anh ta còn chưa phải là người mà bạn yêu sâu đậm đến vậy, nhưng thật sự không phải sao? Có một số việc, không phủ nhận, thì chính vì nó đã thật sự xảy ra.

Lê Tiện Nam chưa bao giờ đưa ra lời hứa hẹn, là bởi vì tình yêu của anh chưa bao giờ dùng miệng nói, mà anh càng thích phải cụ thể

hơn một chút, tình yêu của anh rõ ràng là đưa cô vào kế hoạch trong tương lai.

Tình yêu của Lê Tiệp Nam từ trước đến nay đều không cần một lời hứa hẹn, anh cũng không phải là Tony yếu đuối.

Ánh đèn trong phòng rất tối, nơi này cũng không phải là Sài Gòn ẩm ướt.

Lê Tiệp Nam luôn đối xử với cô hết sức dịu dàng, mặc dù là vào thời khắc như vậy, cũng vẫn thông cảm cho cô.

Da mặt Diệp Phi mỏng, luôn thích tắt đèn.

Ánh đèn trong khách sạn luôn là rất mờ ám.

Nhiệt độ trên làn da Lê Tiệp Nam dường như có thể hòa tan cả cô, dưới ánh sáng mê ly, ngón tay anh lơ đãng lướt qua khuôn mặt cô, Diệp Phi nghiêng đầu theo bản năng, cọ cọ vào lòng bàn tay anh, một đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm, màn sương trong veo tan biến, bên dưới lớp sương mờ ảo ấy là một trái tim nóng bỏng và thẳng thắn.

Tony nói vào ngày anh ta phát sinh quan hệ với Jane, cô ấy sẽ sẽ nhớ kỷ buổi chiều này, mặc dù cô ấy đã quên khuôn mặt của anh ta, tên của anh ta.

Lê Tiệp Nam nói đúng, anh không phải là Tony, cô cũng không phải là Jane.

Cô nhớ rõ mỗi một khoảnh khắc ở bên cạnh anh, nhớ rõ mùa đông ấm áp bên anh, nhớ rõ sự lạnh lùng ở đáy mắt anh tan chảy vì cô.

Mà cô yêu anh.

Mặc dù ngọn lửa khát khao đó bùng cháy, nhưng tình yêu chân thành và mãnh liệt đó, dù có kìm nén như thế nào cũng không thể tắt được.

Nhẫn của Lê Tiệp Nam, chỉ tặng cho một người.

Anh chỉ đeo nhẫn cho cô.

“Phi Phi, cái mệnh đề mà em nói, không được thiết lập ở chỗ anh.”

Sau đó, Lê Tiệp Nam ôm lấy cô, hiếm khi được hưởng thụ một khoảnh khắc yên tĩnh cùng cô.

Đã là rạng sáng, trong phòng rất yên tĩnh.

Màn đêm bên ngoài cửa sổ sát đất vẫn cứ rực rỡ.

“..... Hà?” Diệp Phi bị anh ôm, tay lười nhác đặt ở trên eo anh, áo ngủ hơi mở rộng, cổ tay mềm mại của cô cọ cọ vào làn da anh.

“Anh và em, không biết kết cục bị kịch.”

“.....”

“Kết cục chỉ do con người tạo ra, anh không tin kết cục có thể bị định sẵn.

Phi Phi, hứa hẹn chỉ có khoảnh khắc nói ra miệng mới là chân thành, lời nói ra như nước hắt đi, đừng tin tưởng vào lời hứa hẹn,” Lê Tiện Nam vuốt ve bả vai cô, ngón tay lướt qua đầu vai thon gầy, anh cup mắt nhìn cô, “Tin anh.”

Diệp Phi ngửa đầu lên nhìn anh, dường như Lê Tiện Nam chưa bao giờ thay đổi, ánh mắt nhìn cô, vẫn nhẹ nhàng trước sau như một, dường như không biết đêm vô biên, từng cơn sóng lẫn lẫn vô cùng dịu dàng.

“Phi Phi, không có cảm giác an toàn thì cứ nói cho anh biết, dù như thế nào anh cũng phải ra được một vài biện pháp làm cho em có cảm giác an toàn hơn một chút.” Lê Tiện Nam giả vờ trầm tư, tắc lưỡi một tiếng, “Da mặt Phi Phi của chúng ta mỏng, không hỏi ra được.”

“Lê Tiện Nam.....” Cổ họng Diệp Phi khô khốc, gọi tên anh đều giống như là hờn dỗi đáng yêu.

Lê Tiện Nam cười kéo tay cô, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

“Phi Phi, cho dù em không ở bên cạnh anh, anh cũng sẽ làm cho em biết.”

“Biết cái gì?” Diệp Phi bám lấy hỏi.

“Biết Lê Tiện Nam không phải là bất luận kẻ nào, Phi Phi muốn, Lê Tiện Nam đều sẽ cho cô ấy.”

Lê Tiện Nam hôn lên đỉnh đầu cô, “Ngủ đi, đã rạng sáng rồi, em cũng thật sự biết cách giày vò anh mà, cô nhóc không có lương tâm, uống được một chút rượu trái cây là lập tức đùa giỡn với anh.”

“Có phải em khiến anh cảm thấy rất phiền không?”

Diệp Phi lặn ra khỏi vòng tay anh, trở mình, chống người lên nhìn anh.

“Bảo bối của mình, tự mình dỗ dành, còn có thể không cần em sao.”

Lê Tiện Nam ôm cô về lại, “Phi Phi, không có cảm giác an toàn không sao cả, anh cho em.”

Diệp Phi bị anh kéo về lại ôm vào trong lòng, giống như ôm ôm gối.

Lê Tiện Nam thật sự mệt mỏi, lặn qua lộn lại cùng cô hơn nửa đêm. Hôm nay Diệp Phi thật sự không thể nói rõ chuyện này là như thế nào, có thể là một giây ngẩn ngơ người nào đó nghe thấy Tề Minh Viễn nói Triệu Tây Chính sẽ ổn định nhanh thôi, hơn nữa còn nhìn Tông Ngọc vui vẻ kết hôn .

Trong cái giới này, hình như cũng có rất nhiều người thân bất do kỷ (*), giữa cô và Lê Tiện Nam, cho tới bây giờ đều khác nhau một trời một vực như trời với đất.

(*) Thân bất do kỷ nguyên gốc là “身不由己”: có nghĩa là chuyện của mình nhưng không thể tự mình đưa ra quyết định.

(Baidu)

Chia tay vốn dĩ hẳn là kết cục đã định, ngay từ đầu cô đã biết, đó sẽ chỉ là tham lam sự ấm áp của anh, sau đó là thể xác và tinh thần vào tình trạng thất thủ, nhất quyết không nói yêu mà nói là thích, đó thật sự chỉ là thích thôi sao?

Lê Tiện Nam nhìn thấu, anh biết hết tất cả.

Lê Tiện Nam luôn buộc cô phải tỉnh táo trên đường ray trượt lên đến đỉnh cao nhất của dục vọng, muốn cô duy trì được một phần lý trí. Diệp Phi nhìn lại anh bằng ánh mắt dịu dàng chứa đựng muôn vàn tình yêu.

Đó có thật sự chỉ là thích sao?

Trong lòng Lê Tiện Nam biết rõ.

Tình yêu của bọn họ được định sẵn là sẽ kết thúc trong bi kịch, Lê Tiện Nam cũng biết được, nhưng cô thật sự đã bước vào trong lòng anh, Lê Tiện Nam chỉ tin tưởng chuyện thành do người, anh không tin vào bi kịch được định sẵn.

Vì cô mà thử xem, cũng không chỉ là “thử xem”, chỉ là con đường này có lẽ là sẽ khó đi hơn một chút, nhưng cũng không đến mức không có con đường nào cả.

Anh không nói lời hứa hẹn, bởi vì cũng không biết con đường này nên đi như thế nào mới có thể đi một cách thuận lợi được, cũng không thể hứa trước với cô, em chờ anh bao lâu, kết quả khiến cho người đó lần lượt thất vọng, Lê Tiện Nam không nỡ nhìn thấy sự hụt hẫng trong đôi mắt Diệp Phi, ngay cả một chút cũng không nỡ.

Diệp Phi nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam

cũng nhìn cô, rồi cuộc cô cũng nhoẻn miệng mỉm cười, tiến đến gần hôn anh một cái.

Tay Lê Tiện Nam ôm lấy eo cô trượt xuống một chút, không quá đứng đắn uy hiếp, “Ngoan ngoan ngủ đi.”

Diệp Phi cười, nháy mắt với anh, “Lê Tiện Nam, em tin tưởng anh.”

“Tin tưởng thì tin tưởng, em nháy mắt làm gì chứ?” Nói xong, tay còn đi xuống thêm một chút, như là trừng phạt đánh vào mông cô một cái.

Diệp Phi bĩu môi, không thích nói ra, cô tiến lại gần, ánh mắt ngây thơ, rồi lại có chút chắc chắn.

“Lê Tiện Nam, em biết anh muốn nghe ba chữ kia, hiện tại em sẽ không nói cho anh nghe.” Cô xụ mặt, trên khuôn mặt nhỏ còn hơi ửng đỏ, đôi mắt hạnh sạch sẽ và thẳng thắn.

“Anh cũng nợ em, chờ sau này nói cho em nghe.”

Diệp Phi nhìn anh trong ánh sáng mông lung như vậy, sự bất an quấy phá cô trong đêm nay giống như một đứa trẻ lang thang đã lâu, đột nhiên có được một bảo vật gì đó, luôn chuẩn bị có một ngày nó sẽ mất đi.

Nhưng dù sao cô cũng là một cô gái mới hai mươi hai tuổi, vốn dĩ cô có thể đề xuống bằng lý trí, nhưng những ngày này được Lê Tiện Nam nuông chiều, những gì vui vẻ và không vui của cô dường như trở về đơn thuần thuở ban đầu.

Có thể tùy ý cười, cũng có thể cảm thấy ấm ức, cũng có thể tức giận — — toàn bộ đều có anh ở phía sau.

Thì ra khi được người ta nâng niu ở trong lòng thì sẽ trở nên dửng dưng cảm.

Hôm nay khổng chế không được sự bất an, cô biết rõ như vậy không tốt, khi nói ra, còn đã chuẩn bị sẵn sàng, câu chuyện có thể thay đổi theo chiều hướng không vui hay không?

Nếu là người khác, điều này chắc là sẽ dẫn đến một cuộc tranh cãi, nhưng Lê Tiện Nam thì không, Lê Tiện Nam vẫn là bến đỗ ấm áp của cô, là nơi neo đậu dịu dàng chỉ thuộc về cô.

Lê Tiện Nam cũng không phải bất luận cứ người nào.

Cô tin tưởng Lê Tiện Nam.

Tình yêu lặng lẽ, rồi lại vang vọng, cứ như vậy tràn ngập, chỉ cần nhìn về phía anh là ánh mắt đều sẽ mềm mại đi.

“Lê Tiễn Nam, có phải hôm nay em có hơi tùy hứng không?” Diệp Phi nhẹ giọng hỏi anh.

Lê Tiễn Nam nhắm mắt lại, tay gác ở trên eo cô vỗ vỗ, giọng Bắc Kinh biểng nhác nghe như chọc vào lòng người, “May mà em tùy hứng với anh, em mà tùy hứng với người khác thì anh biết đi đâu khóc đây.

Tùy hứng thì cứ tùy hứng thôi, anh quen với nó, anh cưng chiều, nâng niu trong tay anh.”.

Chương 48: 48: Waiting For You

Mùa hè năm 2014 hoa hải đường nở rộ, hai người vừa trở về từ Thượng Hải cũng chỉ mới được mấy ngày, Diệp Phi có một ngày tan tầm về sớm, lúc đang chậm rãi đi về, bước chân dừng lại ở ngoài sân.

Trong một khoảnh khắc như vậy, một từ chợt xuất hiện trong đầu cô mà không thể giải thích được: Người tình trong mộng, được như ước nguyện.

Lê Tiệp Nam đang ngồi trên ghế bập bênh ở trước hiên biệt thự Tây Giao, những cành cây hải đường cứng cáp cao chót vót, trên cành đầy những bông hoa màu trắng hồng.

Hoa anh đào có sự lãng mạn của phương Tây, thì hoa hải đường lại càng có vẻ đẹp cổ xưa của Trung Quốc, hoa hải đường có màu trắng hồng, giống như một bức tranh thủy mặc truyền thống, nhẹ nhàng điểm một chút mực, ở trên đầu cánh hoa thay đổi dần sang màu hồng nhạt.

Nước hồ trong xanh và lấp lánh, bị cơn gió chiều thổi qua tạo thành những gợn sóng xanh lăn tăn, cá Koi trong hồ nước đang khuấy động từ từ.

Lê Tiệp Nam chỉ mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu, quần tây ôm lấy phần eo phác họa ra sự gợi cảm của đàn ông, chân dài tùy ý bắt chéo, đang gọi điện thoại, bên cạnh bày một cái đĩa sứ màu xanh lá, anh lấy một dĩa thức ăn cho cá tùy tiện ném vào trong nước, đám cá Koi kia lập tức sôi ùng ục lên, vùng vẫy tạo ra bọt nước nhảy lên phía trước.

Diệp Phi đứng ở bên ngoài sân, anh lại càng chói mắt hơn cả người trong sân, chúng sinh đều là cỏ cây, chỉ có mình anh là ngọn núi cao sừng sững.

Anh là người nho nhã, dịu dàng, là rừng thông tuyết trên núi cao, anh cũng là thế giới thanh xuân mà cô xuyên vào trong một đêm đông. Hình như Lê Tiệp Nam phát hiện ra gì đó, nhìn thấy Diệp Phi ở bên ngoài sân, lập tức mỉm cười, lại dặn dò vài câu qua điện thoại rồi mới cúp máy, sau đó anh ở trong sân nói, “Đã về rồi à, sao lại không đi vào, chờ anh đi ra ngoài đón em à?”

Diệp Phi cười cười, nhìn anh, luôn cảm thấy mình như là người qua đường xông vào trong tranh.

Diệp Phi đứng ở cửa ngoài sân nói, “Được đó, vậy anh ra đón em đi.” “Đúng là tự kiêu thật.” Tuy ngoài miệng anh nói như vậy, vẫn là đứng dậy đi ra đón cô.

Đứng ở trước mặt cô, còn đưa một bàn tay ra với cô, “Đi thôi, về nhà.”

Diệp Phi nhìn anh, ý cười càng đậm.

Diệp Phi có rất nhiều kiểu hình dung về anh — —

Không phải là biển mênh mông vô tận, không phải là con đường hành hương xa xôi, là ngõ nhỏ chật hẹp ở Yến Kinh, yên lặng nhưng dịu dàng, cô chạy về phía trước, trái tim rung động mất khống chế nhưng vẫn không phanh lại, vì thế cả người và trái tim đều ngã ở trên người anh, nhưng có thể làm gì bây giờ đây, cuối con ngõ nhỏ hẹp có thể nhìn thấy được bầu trời lúc bình minh, anh mỉm cười, ôm cô vào trong lòng, hoa cẩm tú cầu vốn chỉ nở vào tháng sáu thật từ nở rộ từ màu đông rét lạnh đến giữa mùa hè.

Vào mùa đông, Diệp Phi là thật sự rất thích ngắm hoa hải đường ở trong sân cùng Lê Tiệp Nam, hải đường hoa thật sự khai, Diệp Phi mới phát hiện, những thứ mình muốn ngắm cũng không phải là hoa hải đường, mà là hy vọng đến mùa hè vẫn còn ở bên cạnh anh.

Cuối tháng, Diệp Phi nhận được thành tích năm ba đại học, Bồ Nhạc Sinh bảo Diệp Phi đến văn phòng một chuyến.

Thật ra Diệp Phi đã đoán được từ trước, học kỳ cuối cùng năm ba, điểm tích lũy của Diệp Phi rất cao, thậm chí thành tích còn đứng có đứng vị trí số một số hai trong khoa trong khoa, cô gái đứng đầu hàng năm nghe nói đã nộp đơn xin đi nước ngoài học nghiên cứu sinh, chọn chuyên ngành văn học, Bồ Nhạc Sinh nói thành tích của Diệp Phi rất ổn, hơn nữa còn biết được kinh nghiệm thực tập hiện tại của cô, ảnh hưởng của bài viết quảng cáo cho 21 carat rất lớn, có thể

viết vào tóm tắt hồ sơ cá nhân, Bồ Nhạc Sinh bảo cô bắt đầu nộp đơn từ tháng mười một.

Con đường tương lai, dường như cũng không biết đã chậm rãi mở ra như vậy từ khi nào.

Diệp Phi nói vân, sẽ nghiêm túc chuẩn bị.

Ngày đó Bồ Nhạc Sinh cũng đang dọn dẹp văn phòng, một người đàn ông chưa đến bốn mươi tuổi vẫn giữ được một phần khí chất nho nhã của học giả, ai cũng nhận ra điều đó, và cũng là một người cố vấn rất có trách nhiệm trong cuộc sống của Diệp Phi.

Ông ấy nói, “Diệp Phi, muốn giữ lại một con bướm, không phải chỉ dừng lại ở mùa xuân này, mà là tiến về phía trước, biến mình trở thành mùa xuân, con bướm kia sẽ vì em mà ở lại.”

Trong nháy mắt đó, Diệp Phi cho rằng Bồ Nhạc Sinh đã biết được cái gì đó, nhưng cô quay đầu lại, Bồ Nhạc Sinh cũng chỉ mỉm cười, nói, “Kỳ thật cũng chỉ là muốn giúp em một tay, em làm cho thầy nghĩ đến lúc thầy vừa mới bước chân vào Đại học Yến Kinh.”

“Dạ?” Diệp Phi không rõ nguyên nhân, cuộc sống bình thường quá đơn giản, chưa bao giờ chú ý đến chuyện khác

“Thầy cũng là thi đậu ở một địa phương nhỏ, hơn hai mươi năm trước, lúc đầu thầy nghĩ trạng nguyên văn khoa ở thành phố nhỏ của chúng tôi cho rằng sau khi tốt nghiệp đại học thì phải lập tức đi làm, người hướng dẫn của thầy nói — cũng chính chính là phó khoa của chúng ta, bảo thầy tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, nói với thầy tranh thủ cơ hội ở lại trường, nếu thật sự ở đó sẽ trở về quê hương, có lẽ cũng chính là sinh viên đại học bình thường không có gì đặc biệt hơn, đương nhiên, cũng không phải nói như vậy là không tốt, mà nói,” Bồ Nhạc Sinh nói, “Nhân lúc còn trẻ thì biết nắm bắt cơ hội, con đường về sau dù sao cũng sẽ rộng mở hơn một chút.”

Lúc Diệp Phi đi từ trong trường học ra là hai giờ chiều.

Cô đứng ở chỗ cổng sau của trường học, cây ngô đồng xanh um, sinh viên đến và đi vẫn luôn trẻ trung và tràn đầy năng lượng.

Muốn giữ lại một con bướm, không phải chỉ dừng lại ở mùa xuân này, mà là tiến về phía trước, biến mình trở thành mùa xuân, con bướm kia sẽ vì em mà ở lại.

Cô có nhớ mang máng Lê Tiệp Nam hình như cũng đã từng nói với cô lời như thế này.

Cô đến Hồng Kông, cắm tú cầu ở Tây Giao thật sự sẽ nở vì cô sao?

Lê Tiện Nam nói thử xem, đến lúc đó, sẽ đưa ra đáp án sao?

Anh nói, Phi Phi, không phải em tới tìm anh, cũng không phải là anh đi tìm em, mà là em trở về, anh đi đón em.

Giữa những cơn gió nóng bức của mùa hè ở Yến Kinh, ở đây là một cửa gió, cô đơn thối tới một luồng hơi mát lạnh.

Thật ra Diệp Phi vẫn luôn biết thân phận và tình cảnh của mình, cô là người thi đậu từ một địa phương nhỏ, không có gia cảnh, không có bối cảnh, không có một cái gì cả, chính là người bình thường nhất trong thành phố Yến Kinh rộng lớn này, cho dù có đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam, cái nhãn duy nhất trên người cô vẫn là: Sinh viên Đại học Yến Kinh.

Ngoại trừ cái này ra, không còn cái gì nữa.

Có một số chênh lệch không thể bị triệt tiêu hoàn toàn được, nhưng ít nhất là nó cũng cao hơn được một chút, ít nhất là nếu có cái gì, cô cũng muốn trở thành sự tự hào của Lê Tiện Nam, gặp người cũng có thể nhắc đến, Phi Phi của chúng ta giỏi như thế nào.

Giống như có thể tưởng tượng ra được giọng điệu kia của anh, Diệp Phi bất giác mỉm cười.

Gặp gỡ những người sáng sủa, ít nhất cũng phải có cùng trọng lượng tương xứng, con bướm không thể chết được ở mùa xuân nào đó, con bướm muốn vĩnh viễn ở lại mùa xuân.

Chương trình học học kỳ 1 năm bốn của Diệp Phi rất ít, toàn bộ học kỳ sau hầu như đều để trống dành cho thực tập.

Cũng trong năm cuối đại học này, cuộc sống của Diệp Phi dường như cũng đã đi vào quỹ đạo.

Một tuần cô cũng chỉ có mấy tiết học, Diệp Phi chạy qua chạy lại giữa trường học và công viên khoa học kỹ thuật, Triệu Tây Mi, Diệp Phi và Tiết Như Ý thảo luận sơ qua một lần, hiện tại #oneday# trên trang chủ của 21 cara đã trở thành đề tài kinh điển tiêu biểu của phần mềm.

Chỉ cần các cô viết đơn giản mấy cái bài viết sẽ làm mất hứng thú đọc của mọi người, Diệp Phi đưa ra chế độ gửi bài 24/24 dành cho người dùng, có thể @trợ lý nhỏ chính thức, các cô đã làm tốt việc sàng lọc nội dung xác nhận không có vi phạm quy định, sau đó mỗi

ngày sẽ chọn ra mười mấy bài, căn cứ vào số liệu người dùng để đẩy lên.

Điều này cũng đảm bảo rằng những người dùng khác cũng có thể tìm thấy nội dung yêu thích của họ một cách chính xác.

Mùa thu dường như là ngụ ý một vụ thu hoạch bội thu, cũng chính xác trong năm này, 21 cara đã hoàn thành một số nâng cấp, nhóm người dùng vẫn duy trì sự tăng trưởng ổn định hàng ngày, đặc biệt là một năm nay, còn đã xảy ra một việc, cũng đã xảy ra một vài chuyện, làm cho bài quảng cáo 21 carat đột nhiên tăng vọt.

Là một blogger 21 cara, người dùng cũ từ khi bản beta nội bộ chưa chính thức ra mắt, thường xuyên chia sẻ một ngày bình thường của mình, ở đây đã thu hoạch được không ít fans, có một ngày cô ấy đăng lên hai quyển sổ đăng ký kết hôn, kèm theo văn bản nói cho đến bây giờ mới hiểu được ý nghĩa của 21 carat, mỗi người đều là linh hồn đang lang thang ở trên thế giới này, đều trời sinh không được hoàn mỹ, có vấp ngã, đi tìm một nửa kia ăn khớp với mình. Sau đó chuyện này lại trở thành một hot search trên Weibo, mức độ nổi tiếng của 21 cara càng rộng hơn, trở thành app sáng tạo của năm 2014.

Diệp Phi cũng đang nộp đơn xin vào Đại học Trung Văn Hồng Kông vào đầu mùa thu, bởi vì kết quả ngoại ngữ cần phải chờ đợi, cho nên đã gửi email cho phòng tuyển sinh, bảo cô tạm nộp kết quả CET4 và CET6 (*), sau đó bổ sung IELTS hoặc TOEFL.

Cũng là trong năm đó, Diệp Phi cân nhắc chuyện mình nên đi trả căn phòng nhỏ ở ngõ nhỏ Hòe Tam, gần nửa năm nay, Diệp Phi lại tích cóp được một số tiền nho nhỏ, Lê Tiệp Nam dạy cô đầu tư mấy hạng mục nhỏ, dạy cô cách chia thu nhập thành mấy phần, một bộ phận làm tài sản cố định, một phần dùng để đầu tư rủi ro thấp.

Cho nên Diệp Phi đã tiết kiệm tiền học phí và sinh hoạt để phòng khi đi học, còn lấy ra một số tiền nhỏ chuẩn bị trang trí căn nhà nhỏ của mình, một phần khác chuẩn bị trả viện phí cho Diệp Đồng.

Cho nên mùa thu đó đối với Diệp Phi mà nói vẫn rất tốt đẹp, cô tự tay chuẩn bị tất cả tài liệu ứng tuyển, bao gồm cả phiên dịch tài liệu cũng tự tay làm lấy, thậm chí trang trí căn nhà nhỏ kia cũng vậy, sở thích của Diệp Phi rất đơn giản, tự mình ghi nhớ kích thước đã đo, sau đó

đi xem đồ nội thất.

Kỳ thật cô cũng có tư tâm riêng của mình, căn nhà cũng sẽ không chạy đi, trang trí xong, nói như thế nào cũng đều là nơi ở của mình, muốn thật sự có chuyện lỡ như không tốt đó xảy ra, cô ở Yến Kinh, tốt xấu gì cũng có một nơi dừng chân.

Đây có lẽ chính là một ít lý trí cuối cùng của cô.

Hai người đều bận rộn chuyện của mình, cuối tuần Lê Tiện Nam sẽ cùng cô đến IKEA (*) đi dạo, Diệp Phi tìm công ty nội thất làm trang trí đơn giản phần cứng, tất cả trang trí mềm đều do cô tự làm.

Lê Tiện Nam đẩy mua sắm xe, cùng cô lựa chọn những phụ kiện nhỏ.

Diệp Phi kéo tay anh, có một khoảnh khắc như vậy, giống như hai người đang lên một vài kế hoạch cho tương lai — — Mặc dù, ai cũng không nói đến.

Rốt cuộc Diệp Phi vẫn còn có một chút nỗi lòng của cô gái nhỏ, luôn thích mua những thứ nhỏ nhất, ví dụ như một chiếc chân đèn sẽ rung lên khi một ngọn nến được thắp sáng, hay là đệm hình phim hoạt hình, lại ví dụ như những thiết kế dán công tắc quá đáng yêu, tạo một thiết kế lồng chim gỗ kiến, bật đèn còn phải mở cửa nhỏ ở phía trước, bên cạnh cửa nhỏ là một cây cẩm tú cầu điêu khắc bằng gỗ.

Diệp Phi như là cố ý, mua xong còn đưa tới Tây Giao một phần.

Như thế để lại dấu vết của cô ở đây.

Lúc Lê Tiện Nam trở về nhìn thấy miếng dán công tắc trong nhà, còn hơi sững sốt một lát, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Diệp Phi ngồi xếp bằng ngồi ở trong phòng khách.

Mùa thu, thời gian nở của hoa cẩm tú cầu còn chưa hết, mùa xuân năm nay đến muộn, mùa thu cũng đi muộn.

Các cửa sổ kính sát đất trong suốt được bao quanh bởi những bông hoa cẩm tú cầu màu đậm và nhạt, Diệp Phi ngồi bên cạnh bàn trà, đang lắp đặt một tòa lâu đài Lego.

Bên cạnh là các hộp bao bì rải rác, Lê Tiện Nam đi đến xem, trên bàn trà phủ kín các mảnh Lego nhỏ, trên hộp đóng gói là một ngôi nhà trên cây, với những bông hoa dày đặc đang nở trên cây, biệt thự được xây dựng ở trên cây.

Diệp Phi không giỏi trong việc lắp ghép mấy thứ này lắm — —

Đây là Tiết Như Ý mua, Tiết Như Ý có thời gian rảnh rồi lập tức đi thăm Diệp Đồng, giống như để giết thời gian, mang theo rất nhiều trò chơi ghép hình và Lego cho Diệp Đồng, bày cả căn phòng.

Cái này có độ khó cao nhất, Tiết Như Ý không ghép được, lại đưa cho Diệp Phi.

Diệp Phi càng buồn rầu hơn, nghe thấy tiếng động nhìn thấy Lê Tiệp Nam, quay đầu lại mỉm cười với anh, Lê Tiệp Nam cởi áo khoác đi tới, cúi người sờ sờ mái tóc cô, nói với cô, “Ghép đến mức thế này, đợi lát nữa anh cùng ghép với em.”

Diệp Phi theo lời nói được, chỉ chờ Lê Tiệp Nam đến đây là cùng cô. Nói là như thế, kỳ thật sau đó hoàn toàn toàn biến thành Lê Tiệp Nam ghép, cô ở bên cạnh xem với vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Lê Tiệp Nam, anh thấy có giống Tây Giao không?”

Người khác đều nói bộ Lego này phải ghép hết mấy ngày, hai người bọn họ ghép từ buổi chiều đến buổi tối, rốt cuộc cũng giống với nguyên mẫu.

Lê Tiệp Nam ghép, Diệp Phi đưa cho anh.

Lúc ra được hình nguyên mẫu, Diệp Phi nhìn đến hơi ngẩn ngơ, theo bản năng lập tức nói một câu như vậy.

“Không giống, không có Phi Phi.”

Lê Tiệp Nam cũng thuận miệng trả lời một câu, chọn lựa tìm mấy mảnh nhỏ.

Diệp Phi ngồi bên cạnh anh, phòng khách bật đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ chiếu lên sườn mặt anh, Diệp Phi nhìn không muốn rời mắt đi chỗ khác.

“Cười cái gì thế?” Anh không nhìn cô, cũng nhận thấy được ý cười rạng rỡ trên khuôn mặt của cô.

“Nhớ tới lời trước kia anh nói,” Diệp Phi học theo giọng điệu lạnh lùng khi đó của anh, “Thời gian của anh càng quý giá.”

Lê Tiệp Nam liếc mắt nhìn cô một cái, rồi cầm một bông hoa lên đó, “Đúng vậy, vậy thì làm sao bây giờ, Phi Phi vô giá.”

“Anh học được nhiều lời dỗ dành người khác như vậy từ chỗ nào thế.” Cô vẫn sẽ cảm thấy mềm lòng trước những lời nói của anh hết lần này đến lần khác.

“Là dỗ dành em.” Lê Tiệp Nam tập trung ghép, “Dỗ dành em là anh cam tâm tình nguyện.”

Kỳ thật hôm nay, Diệp Phi không có nhiều sự kiên nhẫn như vậy, bộ Lego này sau đó đều được Lê Tiệp Nam lắp ghép, hơn mười giờ cô cảm thấy buồn ngủ, ban đầu là dựa vào vào trên sofa đọc sách, kết quả đọc một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cảm giác được có người bế cô lên, Diệp Phi mơ màng mở mắt ra, ngoãn ngoãn dựa vào trong lòng Lê Tiệp Nam, hỏi anh, “Mấy giờ rồi?”

“Mười hai rưỡi.” Lê Tiệp Nam bế cô đi lên lầu, “Ngủ đi, thấy em buồn ngủ như vậy.”

Diệp Phi bĩu môi, lúc đi lên lầu nhìn thoáng qua phía sau, rõ ràng là kim đồng hồ trên tường chỉ hướng số ba, cô lập tức tỉnh táo hơn một chút, “Lê Tiệp Nam, anh ghép đến ba giờ sáng.....”

Lê Tiệp Nam đặt cô lên trên giường, cười cúi người xuống hôn cô, “Không phải Phi Phi nói căn nhà trên cây này giống Tây Giao sao, anh đã lắp ráp xong để sáng mai em nhìn xem có giống không.”

Mũi Diệp Phi vô cớ đau xót, ôm lấy anh cổ hôn một lúc, Lê Tiệp Nam vuốt ve eo cô, “Ba giờ rồi, ngủ thôi.”

Diệp Phi lăn sang bên cạnh, nhường chỗ cho anh.

Đã qua bao lâu rồi?

Hình đã cũng đã rất lâu rồi Diệp Phi không còn dùng đến nút bấm tai, ở bên cạnh anh, luôn có thể ngủ ngon, trước kia Lê Tiệp Nam luôn thích uống nước đá khi thức dậy vào nửa đêm, sau đó đặt trong ngăn kéo bị vứt đi sạch sẽ, Lê Tiệp Nam cũng bắt đầu uống nước ấm.

Khoảnh khắc Diệp Phi bị thời gian làm cho giật mình, cô tỉnh táo hơn một chút, Lê Tiệp Nam nằm bên cạnh cô, đường nét tuấn tú.

Cô chạm vào anh.

“Hửm?” Lê Tiệp Nam khàn giọng trả lời cô.

Diệp Phi cười, dựa vào bên người nói với anh, giống như nói nhỏ, “Lê Tiệp Nam, anh có phát hiện không, đã lâu lắm rồi em không dùng nút bấm tai, đúng không?”

“Phát hiện.”

“Bắt đầu từ cấp hai em đã đeo nút bấm tai, lúc học cấp ba bắt đầu phụ thuộc vào nó, lúc học đại học rất nghiêm trọng, cho dù bản thân em có ở trong ký túc xá cũng sẽ muốn đeo nút bấm tai lên ngăn cách với

mình,” Diệp Phi chậm rãi nói, “Giấc ngủ của em luôn không yên ổn, lúc còn rất nhỏ đã không có nhà, khi đó bắt đầu không còn có một giấc ngủ ngon nào nữa, nhưng những ngày này ở bên cạnh anh, em luôn cảm thấy rất yên tâm.”

Lê Tiệp Nam nghe cô nói, sau đó duỗi tay ôm cô vào lòng.

Ở trong lòng anh có mùi gỗ thoang thoảng, trầm ổn lại vững chãi, giống như một lò sưởi ấm áp bùng cháy, xoa dịu mỗi đêm khuya bất an.

“Lê Tiệp Nam, anh nói chuyện với em đi.”

“Được.”

“Em nghiêm túc.”

“Nghe đây.”

Anh vừa mới trả lời, Diệp Phi ở trong lòng anh chống người dậy, như thể là cô đang lấy hết tất cả dũng khí, rốt cuộc cũng có thể tiết lộ điều gì đó cho anh.

“Lê Tiệp Nam, trước kia em thật sự không có cảm giác an toàn.”

Khi đó đeo nút bịt tai vào, thật giống như có thể cách ly với tiếng la hét ở ngoài cửa, khi ba ký vào thỏa thuận bảo lãnh kia, sau đó lúc đối phương chạy trốn, những khoản nợ kia đều rơi xuống trên đầu ba cô. Mỗi ngày thường xuyên có một đám chủ nợ đến đòi tiền, ba mẹ đi ra ngoài cố gắng làm việc, nhà của cô đã bị bán đi, nhưng vẫn không thể lấp đầy cái lỗ hổng khổng lồ đó.

Phùng Nghi thường cãi nhau với ba, nhưng cũng không có cách nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau đó bọn họ đi thuê nhà — — thuê một căn nhà trệt cũ nát, bởi vì tiện nghi, có một cái sân nho nhỏ, nóc nhà cũng bị hỏng, mùa đông tuyết rơi xuống tan thành nước, trong nhà vô cùng lạnh.

Có người đòi nợ không biết làm sao tìm tới được, đập cửa rầm rầm, đá tường, căn nhà kia thật sự rất cũ nát, giống như rung lắc kịch liệt, bụi bặm trên tường đều sẽ rột roạt rơi xuống.

Diệp Phi và Diệp Đồng nhỏ bé trốn ở trong nhà, ngay cả đèn cũng không dám bật.

Những người thật sự rất quá đáng, ngay từ đầu chỉ là tới gõ cửa, sau đó lại biến thành đập cửa, rồi sau đó là ném xác chó mèo chết vào trong sân.

Cả hai người đều là trẻ con, có thể làm cái gì chứ?

Xuân Tân là một thành phố nhỏ, những người đó không nhận được câu trả lời thỏa mãn thì sự ác độc trong nhân tính của bọn sẽ lập tức bị phóng đại, dùng bất cứ thủ đoạn để thúc giục trả nợ.

Sau đó bọn họ càng quá đáng hơn, ném đồ vật đang cháy vào trong sân, trong góc sân có một cây khô, ngọn lửa vừa vùn ném lên trên cây, cành cây gãy đập vỡ kính, đốt cháy cả rèm cửa sổ.

Diệp Đồng sợ tới mức hét lên chói tai, Diệp Phi ôm chặt lấy che chở Diệp Đồng, bệnh tự kỷ của Diệp Đồng có lẽ cũng chính là bắt đầu từ khi đó, Diệp Phi bắt đầu sợ hãi tiếng gõ cửa, cũng sợ hãi đêm khuya, vào đêm khuya luôn bưng tỉnh, sợ trong sân có thêm xác mèo chó chết, sợ đột nhiên có người phá cửa chửi bậy.

Bắt đầu từ khi đó cô đã đeo nút bịt tai.

Sau đó, ba có chút đầu óc, làm buôn bán lại kiếm được tiền, rốt cuộc cũng lấp đầy được khoản nợ kia, còn tích cóp được một ít tiền mua một căn nhà nhỏ, nhưng bởi vì làm lụng quá vất vả, bởi vì ngày thường hút thuốc quá nhiều, dường như cũng sợ tiêu tiền bừa bãi, ba kéo dài thời gian không đi bệnh viện, cho đến khi ho ra máu mới phát hiện ra là ung thư phổi giai đoạn cuối.

Khi đó mỗi ngày Phùng Nghi đều khóc, khóc lóc oán giận cuộc sống, khóc lóc cãi nhau với ba, Diệp Phi lại đeo nút bịt tai và ngăn chặn những âm thanh này.

Phùng Nghi miệng dao găm tâm đầu hủ, căn nhà kia vừa mới thanh toán xong tiền nhà, vào ở không được mấy ngày, lại muốn bán đi lấy tiền.

Nhưng nhà cũng đã bán, ba cũng rời đi, sau khi xử lý xong hậu sự của ba, Phùng Nghi giống như sụp đổ, còn có hai đứa con nhỏ, bà đến Quảng Đông làm thuê.

Diệp Phi bị đưa đến nhà dì, dưỡng luôn cãi nhau với dì, nói những lời móc mĩa, Diệp Phi trốn ở trong phòng yên lặng đeo nút bịt tai, khóc cũng không dám khóc, sợ cả tiếng hít thở của mình cũng khiến người khác không vui.

Đã trôi đi rất lâu, lúc Diệp Phi nói ra những lời này, thế mà lại rất bình tĩnh.

Lê Tiệp Nam nghe cô nói.

Diệp Phi dụi dụi mắt, “Cho nên..... Lê Tiệp Nam, em ở bên cạnh anh có thể có một giấc ngủ an ổn, anh hỏi em vì sao không trả căn phòng

nhỏ ở ngõ nhỏ Hòe Tam đi, là vì em sợ bị anh đuổi ra ngoài, em sẽ không có nơi nào để đi.”

Lê Tiện Nam ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cô.

Ở bên cạnh anh cũng không chỉ là có thể có được một giấc ngủ an ổn, vẫn là bởi vì cảm giác an toàn mà anh cho cô cũng đủ nhiều, vì cô giảm bớt hơn phân nửa khó khăn và bất an, những chi tiết anh dành cho cô cũng đủ dịu dàng, làm cho cô có thể không cần lo lắng về ngày mai, mỗi ngày đều bình tĩnh yên tâm đi vào giấc ngủ.

Được một người tốt yêu, là có thể làm cho bạn cảm nhận được tình yêu của anh ta ở trong mỗi một chi tiết, làm cho bạn có thể ngủ ngon vào mỗi ngày, bình tĩnh tỉnh dậy.

Khi đó Lê Tiện Nam không hứa hẹn với cô, luôn cho sự bất an của cô lần lượt phát tác, nhưng may mắn là mỗi ngày Lê Tiện Nam vẫn đều sẽ ở bên cạnh cô, sự dịu dàng của anh càng làm cho cô an tâm hơn cả hứa hẹn.

“Lê Tiện Nam, khi đó đi theo bên cạnh anh, em cảm thấy giống trời cao ban ơn, những đêm khuya không ngủ ngon trong quá khứ, hình như đều là vì sau này có một ngày gặp được anh, ngủ một giấc ngon bên cạnh anh.” Cô mỉm cười, nói, “Lê Tiện Nam, em rất vui ver khi ở bên cạnh anh.”

Lê Tiện Nam ôm cô, vừa định nói cái gì đó, Diệp Phi tiến đến gần hôn anh một cái, sau đó kéo chân qua đắp lên, “Lê Tiện Nam, ngủ ngon.” Dường như không cho anh cơ hội an ủi, giống một con thú nhỏ bị thương, lại muốn trốn đi liếm láp miệng vết thương bị rách ra một mình.

Lê Tiện Nam ôm lấy cả chân và cô, theo đó sờ soạng đến tay cô, nắm chặt lấy.

“Phi Phi, duyên phận này của hai chúng ta là dây thép dắt, không đứt được.” Lê Tiện Nam biết có những lời cô không nói ra, nhưng những cái cô nói ra, dường như tổng kết một câu, tạm biệt không nói càng rõ ràng, “Cầm tú cầu vì em mà nở hết đông xuân hạ thu, nó vì em mà nở một vòng bốn mùa, cũng sẽ vì mà có vô số vòng bốn mùa, em muốn ngắm, nó sẽ vĩnh viễn đều nở vì em, chỉ cần em muốn, nó sẽ không chỉ nở ở thành phố Yến Kinh này.”

“Lê Tiện Nam, Hồng Kông hơi xa.....” Cô bị anh ôm, ử rử trả lời anh.

“Xa thì làm sao, Phi Phi xứng đáng.” Lê Tiệp Nam hôn cô, “Ngủ đi, ngày mai thức dậy nhìn xem ngôi nhà trên cây kia có giống cây hải đường ở Tây Giao không.”

“Được.”

Diệp Phi tin tưởng anh không vì lý do gì, con đường phía trước dường như đi qua được hơn phân nửa chặng đường, còn lại một đoạn đường cuối cùng.

Đêm tối đèn sáng, qua mấy ngày này, anh mang đến cho cô quá nhiều ánh sáng, làm cho cô có thêm rất nhiều dũng khí đi về phía trước.

Mặc dù con đường ở phía trước không rõ ràng, cũng vẫn sẵn sàng đi về phía trước.

Lúc được anh yêu, khi thì chua xót, khi thì muốn khóc, trong lòng luôn âm thầm tự vấn liệu có xứng đôi hay không.

Anh cũng không vạch trần, anh chỉ ôm cô nói, Phi Phi xứng đáng. Lòng can đảm của cô giống như những mảnh vỡ của ngôi nhà gỗ được anh ghép lại với nhau.

Cô không dám chớp mắt khi nhìn thấy ánh mặt trời này, tất cả ánh mắt đều hướng về phía anh, Tình yêu là một bức thư pháp không chữ, và đặt bút là màu sắc quan trọng nhất.

Ngày hôm sau Diệp Phi thức dậy sớm, nhà gỗ Leo đã được ghép xong, cứ như vậy bày ở trên bàn trà, Diệp Phi đi đến xem, bên trong nhà gỗ còn có một vài món đồ trang trí nhỏ, như là mấy căn phòng nhỏ.

Diệp Phi nhẹ nhàng mở ra xem, trong nháy mắt mở ra lại hơi sững sốt.

Bên trong đặt một tấm card nho nhỏ.

Diệp Phi còn cẩn thận xem xét hộp Lego, phát hiện bên trong cũng không có tấm card này.

Tấm card giống như một tấm danh thiếp nhỏ, Diệp Phi đưa tay ra cầm lấy, phát hiện mặt trên có một mã QR nho nhỏ, cô hơi tò mò, theo bản năng lấy điện thoại ra quét thử xem.

Nhảy ra chính là một trang web chính thức tiếng Anh có tên một ngôi sao.

Ngôi sao tên: waiting for you

Chòm sao: Chòm Bạch Dương

Ngày kỷ niệm ngôi sao: 28.03.2019

Lời chúc của các ngôi sao: Gửi đến bà Lê năm năm sau.

(*) CET: Bài kiểm tra tiếng Anh đại học, hay còn được gọi là CET, là một kỳ thi ngoại ngữ tiếng Anh quốc gia ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Nó kiểm tra trình độ tiếng Anh của sinh viên đại học và sau đại học ở Trung Quốc.

(Wikipedia)

(*) IKEA là một doanh nghiệp tư nhân của Thụy Điển.

Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới; chuyên về thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà ở.

(Wikipedia).

Chương 49: 49: Lại Là Một Năm Mùa Đông Lạnh Lẽo

Sáng sớm ngày đó trời trong nắng ấm, Diệp Phi lặng lẽ thả tấm card kia vào trong lại, rồi chậm rãi đi lên lầu, hiếm khi Lê Tiện Nam được ngủ nhiều thêm một lúc, tấm rèm che đi ánh nắng ban mai.

Hoa hải đường đang chậm rãi héo tàn, những cánh hoa rơi đầy trong sân, bay lá tả, giống như cơn mưa cách hoa mùa thu.

Những bông hoa cẩm tú cầu đó vẫn nở rộ.

Diệp Phi ghé vào mép giường nhìn Lê Tiện Nam, kỳ thật có thể nghĩ ra được, ngôi sao kia chắc chắn là Lê Tiện Nam đã chuẩn bị từ rất lâu trước kia, anh chưa từng nói đến chuyện này với cô, khi nào, Diệp Phi không thể nào suy đoán ra được.

Anh luôn như vậy, luôn luôn che chở cô trong mỗi một chi tiết.

Sự bất an của Diệp Phi là khắc vào trong xương cốt, là thói quen xấu đã kéo dài mười mấy năm, nhưng thói quen xấu cũng không đáng yêu này, luôn được Lê Tiện Nam quan tâm một cách vừa cẩn thận vừa dịu dàng.

Đây có lẽ cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp Phi cảm thấy yên bình khi ở bên cạnh anh, cô không có nói ra thành lời, nhưng luôn bị anh nhìn thấu để như trở bàn tay, sau đó dùng phương thức của anh để đáp lại.

Diệp Phi cẩn thận quan sát anh, luôn cảm thấy trái tim mềm mại cả

ra, cũng sẽ cảm thấy mỗi ngày sau khi thức dậy cũng không có những lo âu thấp thỏm đó nữa.

Thì ra, là cô được anh đặt ở trong lòng, vẫn là một vị trí kiên định.

Mùa đông năm 2014, Diệp Phi kết thúc chương trình học của học kỳ 1 năm bốn, hoàn thành kỳ thi cuối cùng, thành tích của kỳ thi lần này, Diệp Phi vẫn có thể nắm rất chắc, nhưng cô lại phải đăng ký một kỳ thi trên trang web chính thức của IELTS, để lại một chút thời gian để chuẩn bị, vừa qua năm mới sẽ đi thi, thời gian hai tháng, cũng đủ để cho cô chuẩn bị.

Chiếc xe màu đen ngừng ở cổng sau trường học, Diệp Phi nhìn thấy từ phía xa, là Lê Tiệp Nam tự mình tới đón cô.

Diệp Phi chạy tới mở cửa xe, trên ghế phụ đặt một bó hoa tươi, là hoa hướng dương và hoa cẩm tú cầu, phối với mấy đoá hoa hồng trắng, từ màu sắc hoa, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta yêu thích.

Nhìn thấy hoa hướng dương và hoa cẩm tú cầu, luôn là có thể nghĩ đến Tây Giao đầu tiên.

“Hôm nay ngày gì vậy?” Diệp Phi ôm bó hoa ngồi vào, tự mình thắt dây an toàn.

Lê Tiệp Nam cười nói, “Không phải là ngày Phi Phi hoàn thành tiết học cuối cùng của học kỳ 1 sao, tốt nghiệp vui vẻ.

”

“Phải đến tháng tư mới tốt nghiệp.

”

“Vậy thì tháng tư cũng vui vẻ.

”

“.....” Diệp Phi nhìn anh bật cười, nói với anh, “Hôm nay căn nhà ở

Hoa Cảnh trang trí gần xong rồi, tối nay anh đi xem cùng em đi?”
Ngày đó Diệp Phi cứ nhất định phải kéo Lê Tiện Nam đi đến chỗ gần công viên khoa học kỹ thuật ăn cơm.

Nhà hàng before sunrise vẫn cần phải đặt trước, nhưng Diệp Phi là ngoại lệ.

Khoảng thời gian đó Diệp Phi tăng ca liên tục, buổi sáng Lê Tiện Nam cũng bận rộn, không có thời gian ăn cùng cô, nhà hàng đó mỗi ngày đều đặc biệt đưa cơm trưa đến cho Diệp Phi, còn tặng kèm một bó hoa cẩm tú cầu.

Khoảng thời gian đó có người khác còn tưởng rằng chỉ có giao đi mới có thể nhận được một bó hoa cẩm tú cầu, kết quả bồi bàn của nhà hàng nói không phải, giao cơm đi cũng không tặng hoa cẩm tú cầu.

Có người lại hỏi vì sao, nhân viên phục vụ trả lời, bởi vì cô Diệp là ngoại lệ.

Khi đó Diệp Phi ngồi ở trong phòng là việc, bữa ăn được đưa tới, cá không có xương, tôm không có vỏ, lựu cũng đã được lột sạch, Lê Tiện Nam luôn nói không nỡ để cho cô làm những chuyện này.

Diệp Phi không thích ăn cá cũng không phải bởi vì cá, mà là bởi vì sợ xương cá, khi ở cùng anh thật ra đã có ăn cá một lần, còn bị anh phát hiện.

Luôn vô cớ nghĩ đến hình như tức rất lâu trước kia, lần đó cô ở xưởng in ký tên đến mức eo đau lưng mỏi, Lê Tiện Nam bảo Kha Kỳ đưa cua thịt đã bóc sẵn đến cho cô.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi tới nhà hàng này ăn cùng Lê Tiện Nam, nhà hàng này là anh mở ra vì cô.

Lớp kính ở nhà hàng phản chiếu ánh sáng lờ mờ màu tím nhạt và

màu xanh biển đan xen vào nhau, tựa như bình minh vô tận.

Hai người bạn họ ngồi ở chỗ quầy bar, trên giá tường hình trụ trải dài hoa cẩm tú cầu, hoa cẩm tú cầu cần rất nhiều nước, vì thế phía dưới làm một cái phun sương mù, lượn lờ vây quanh tường hoa cẩm tú cầu.

Ngày đó Diệp Phi bưng một đĩa kem anh đào hỏi anh, “Lê Tiệp Nam, vốn dĩ người tới nơi này ít như vậy, sao còn cần phải hẹn trước làm gì?”

“Không phải em không thích ồn ào sao.

” Lê Tiệp Nam cười cười, rút một tờ khăn giấy, lau sạch một chút vết bẩn trên khóe môi cô.

Động tác kia tự nhiên lại sắc sảo, giống như bọn họ đã ở bên nhau rất lâu rất lâu rồi.

Diệp Phi chưa từng nói với anh những điều này, nhưng anh vẫn nhạy bén nắm bắt được.

“Lê Tiệp Nam, sao cái gì anh cũng biết thế?”

“Đúng vậy, anh cái gì cũng biết, em có muốn đi theo anh không?”
Lê Tiệp Nam bỏ khăn giấy trong tay xuống, bình tĩnh nhìn cô.

“Đi theo chứ, vì lại không đi theo.

” Diệp Phi vỗ vỗ váy đứng dậy, đưa tay ra với anh, “Đi thôi, đưa anh đi xem nhà em!”

Lê Tiệp Nam bị dáng vẻ này của cô chọc cười, nắm lấy tay cô đưa qua.

Thật ra là đã đi tới rất nhiều lần.

Lúc sửa sang lại phần cứng, mỗi ngày Diệp Phi đều đến xem công nhân thi công, Lê Tiệp Nam không yên tâm để một mình cô gái nhỏ

như Diệp Phi đến đây, cho nên cũng cùng nhau tới, anh không thể giúp được gì, chỉ nhìn Diệp Phi cầm bản vẽ đứng ở đó trao đổi với thợ cả.

Khi trang trí phần cứng xong xuôi, Diệp Phi mua một đồng hồ, lần này không có công nhân hỗ trợ, cô lập tức nhìn Lê Tiện Nam bằng ánh mắt mong chờ, vừa nhìn anh vừa nói, “Lê Tiện Nam, nếu anh không làm được mấy cái này, nếu không thì gọi điện thoại cho Kha Kỳ đi.....”

“Để cái bóng đèn đó tới làm gì?” Lê Tiện Nam cởi áo khoác ra ném lên trên sofa, đi chuyển đồ giúp cô.

Lần đó Lê Tiện Nam xắn tay áo lên giúp cô lắp ráp một cái bàn có tạo hình độc đáo, Diệp Phi cầm áo khoác của anh, nói anh sao lại mặc áo khoác như một người cán bộ già vậy, Lê Tiện Nam lập tức sầm mặt trả lời một câu, “Vậy cũng không phải cán bộ già sao, người cán bộ già này còn lớn hơn em mười tuổi đó.

”

Anh cứ như vậy ngồi trên sofa, tay áo sơ mi trắng xắn lên một đoạn, không nhìn cô, lại có cảm giác biếng nhác phong lưu, giọng Bắc Kinh bị anh nói ra thậm chí còn bình dị và mê người hơn.

Lá gan của Diệp Phi cũng càng lúc càng lớn, đi đến ôm anh hôn anh một cái, nói không có sao cả, có già cũng đẹp.

Lê Tiện Nam liền cong môi cười, anh luôn đối xử dịu dàng với cô, nhưng cũng có một vài lúc xấu xa, làm cho Diệp Phi là người không quá tin chòm sao cũng cũng thấy được sự mưu mô của Thiên Yết.

Lê Tiện Nam cũng không nhìn cô, tập trung lắp ráp món đồ trong tay, lười nhác hỏi một câu, “Vậy nếu có người đẹp hơn anh thì sao?”
Diệp Phi cũng giả vờ phối hợp với anh, như một con vật nuôi vô hại nói, “Hả? Em không nhìn thấy người nào khác.

”

Lê Tiện Nam bị câu trả lời này của cô chọc cười, ngày đó sau khi lắp đặt xong, lúc Lê Tiện Nam và cô cùng đi về, hôn cô ngay trước cửa nhà, sau khi nụ hôn kết thúc, ngón tay thon dài của anh vuốt ve cằm cô chậm rãi nói, “Phi Phi, muốn trong lòng có người khác, thì em đừng ở Yến Kinh nữa, đồ đạc đều sẽ đóng gói gửi lên mặt trăng cho em.

”

Diệp Phi cũng phối hợp với anh, ôm an giọng nói mềm mại hơn một chút, “Không được đâu, trên mặt trăng không có Lê Tiện Nam.

”

Sự vô tội đó, đối đầu với anh.

Lê Tiện Nam nhéo cằm cô, ánh mắt có thêm một chút nguy hiểm và mờ ám, anh nói, “Phi Phi, em có biết em như thế này gọi là gì không?”

“Cái gì?”

“Cây sủng mà kiêu.

”

“Vậy cũng không phải là anh sủng sao.

”

Một câu, đổ ngược lại trên người Lê Tiện Nam.

Thậm chí Lê Tiện Nam còn cảm thấy như vậy rất tốt, nhìn dáng vẻ “cây sủng mà kiêu” của cô, cũng thật đáng yêu.

Trong căn nhà này của Diệp Phi, từ lớn đến bé, càng như là bọn họ cùng nhau chuẩn bị.

Căn nhà cũng không phải là lớn gì, cũng chỉ có tám mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, rất nhỏ, nhưng cũng ấm áp, ánh sáng trong nhà là màu sắc ấm áp, phô lông xù xù thảm, trải thảm

lông xù, có một cái đèn hoàng hôn, mở ra tựa như một buổi chiều hoàng hôn.

Chỉ là chiếc đèn sàn này cũng chứa đầy kỷ niệm về Lê Tiệm Nam, Diệp Phi bẩm sinh không có kinh nghiệm trong việc lắp ráp đồ đạc, chỉ có thể dựa vào Lê Tiệm Nam, ngày đó Lê Tiệm Nam thay bóng đèn giúp cô, trong tay cầm dụng cụ, ánh mắt nghiêm túc, anh tùy ý nói, “Có hơi lo lắng cho em.

”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng Phi Phi của chúng ta không có anh ở bên cạnh, chắc, thật đáng thương, nhưng không có ai giúp em làm mấy cái này.

”

“Em có thể tự mình học được.

” Diệp Phi nói xong, lập tức đi lấy dụng cụ trong tay anh.

“Được rồi, em bớt thể hiện đi, ở bên ngoài là người lớn, ở bên cạnh anh, em vẫn nên làm một đứa trẻ đi.

” Lê Tiệm Nam chẳng những không đưa cho cô, còn kéo cổ tay cô lại đây, cúi người hôn cô, lấp kín lời cô nói, “Có nghe thấy không?” Quá nhiều, những kỷ niệm này tuy nhỏ nhặt nhưng rất đẹp.

“Tách — —”

Diệp Phi bật đèn lên, trong phòng ấm áp, cô xoay người nhìn Lê Tiệm Nam, hai người giống như một cặp đôi vợ chồng tình cảm tới xem nhà mới.

Diệp Phi lấy một chiếc chìa khóa khác từ trong túi ra, nhét vào trong túi anh.

“Sao thế?” Lê Tiệm Nam hỏi cô.

“Chìa khóa nhà em đó, cho anh một cái.

” Diệp Phi nói, “Lê Tiệp Nam, nếu một ngày nào đó anh thật sự phá sản, thì có thể đến đây sống với em, em có thể chia cho anh một nửa giường.

”

“”

“Đương nhiên, em vẫn hy vọng là anh đừng phá sản,” Diệp Phi ngửa đầu nhìn anh nói, “Lê Tiệp Nam, sau này em còn muốn ngắm hoa cẩm tú cầu, mùa đông rất đắt đỏ, anh có thể tiêu tiền như vậy, ba ngày phải đổi một lượt hoa.....”

Lê Tiệp Nam cúi người hôn cô, kỳ thật có thể hiểu được ý tứ của cô.

“Được, không thể phá sản, còn phải nuôi một bảo bối như em.

”

Ngày đó Diệp Phi nhìn anh, kỳ thật cũng rất khó tưởng tượng ra một ngày nào đó Lê Tiệp Nam thật sự sống chen chúc cùng cô trong căn nhà nhỏ này.

Anh vốn là như vậy, là Lê Tiệp Nam đứng ở trên cao.

Lê Tiệp Nam là một tia sáng mà cô gặp ở tuổi hai mươi mốt.

Hạt bụi như ánh sáng, ánh sáng không soi rọi, giấc mộng kéo dài mãi không thôi.

Anh hẳn vĩnh viễn là Lê Tiệp Nam, trên cuộc đời này chỉ có một Lê Tiệp Nam.

Căn nhà của Diệp Phi được trang trí xong, phòng ở ngõ nhỏ Hòe Tam cũng phải trả, Diệp Phi dành thời gian đi thu dọn đồ đạc, bà Triệu dù sao cũng là một bà cụ, thường không thích nghe điện thoại, Diệp Phi cũng đi thẳng đến đó.

Kia vẫn cứ là cái mùa đông, nắng ấm giữa mùa đông, trong tứ hợp viện có vẻ rất hiu quạnh.

Bà Triệu chống gậy ngồi trong sân, dò hỏi Diệp Phi, “Cứ như vậy mà đi sao, sinh viên giỏi? Cô ở căn phòng này cũng không được mấy ngày..... Thật là phí tiền!”

“Đúng vậy, mấy ngày nữa cháu sẽ dọn đi, chắc là cuối năm nay cháu đã phải đi học nghiên cứu sinh rồi.

”

“Những người trẻ tuổi như các cô, không có gì chắc chắn cả, nói đến là đến, nói đi là đi.

”

Bà Triệu ngồi ở trong sân lải nhải, lúc nói đến câu này, dường như còn mang theo một chút oán giận.

Giống như Diệp Phi đi rồi, bà lại là người cô đơn.

Diệp Phi khách sáo nói một câu, “Cháu đi trước đây, sẽ thường tới thăm bà.

”

“Không cần cô, nhanh đi đi.

”

Dường như người già luôn thích như vậy, nói một vài lời khẩu thị tâm phi, nhưng lúc ấy Diệp Phi cũng không suy nghĩ nhiều, lại nói, “Sách của cháu hơi nhiều, cháu phải dọn mất hai ngày.

”

Bà Triệu không để ý tới cô, ngồi ở trong sân nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Phi chuyển đồ đến cửa lớn, bà cụ đang phờn nắng nói, “Bà Triệu cứ như vậy, miệng dao găm tâm đầu hủ..... Đứa nhỏ này, thuê

phòng ở, bình thường cũng không mấy khi trở về, bà Triệu có để đèn cho cháu hai lần.

”

Nghe thấy thế, trong lòng Diệp Phi tự nhiên cảm thấy hơi áy náy.

Mặc dù bà Triệu đối với cô mà nói cũng giống như một người xa lạ, nhưng rốt cuộc bà cũng là một trong số ít người ở thành phố Yến Kinh này đã từng vươn tay ra để giúp đỡ cô.

Cho dù là bà Triệu cũng chỉ có cô thuê một phòng, nhưng đối với Diệp Phi khi đó, cũng vẫn rất cảm kích.

“Tuổi của cháu và cháu gái bà Triệu cũng trạc tuổi nhau, chắc là bà ấy nhìn thấy cháu cũng nhớ tới cháu gái của mình.

” Bà cụ nói.

“Vậy sao cháu gái bà ấy lại không đến đây ạ?” Diệp Phi cũng theo tiếp.

“Hầy, tình tình bà Triệu rất cứng rắn, chính bà ấy không thích lui tới với người trong nhà, con cháu cũng sợ chộc bà ấy tức giận, rất ít khi lui tới, với cái tính tình đó, trước kia trông giống như một nữ thổ phỉ.

” Bà cụ bật cười, bảo Diệp Phi đừng để ý.

Diệp Phi lắc đầu, bắt một chiếc taxi, mang theo một đồng sách muốn đưa về Hoa Cảnh, dù sao thì mấy thứ này đặt ở Tây Giao cũng chiếm rất nhiều không gian.

“Túi kìa! Lấy đi, đừng để tên trộm cắt túi xách trộm điện thoại, sắp đến tết rồi — —”

Bà Triệu ở trong sân phơi nắng, hét lớn với Diệp Phi một câu.

Bà cụ này hình như cũng không lạnh lòng đến vậy, Diệp Phi quay

đầu lại nhìn bà Triệu, vẫy vẫy tay với bà ấy, “Tạm biệt bà Triệu, có thời gian cháu sẽ tới thăm bà.

”

“Tôi cũng không quen biết cô, cô tới thăm một bà già như tôi làm gì.....”

“Thì chỉ là tới thăm bà thôi.

”

Xe chạy đến đây, Diệp Phi dọn sách lên, hướng ra ngoài cửa sổ lại vẫy tay.

Bà Triệu hừ một tiếng.

—

Trước Tết Âm Lịch, cuộc sống của Diệp Phi vẫn cứ rất viên mãn, Đại học Trung văn Hồng Kông bắt đầu cung cấp điều kiện đầu vào vào tháng hai và tháng ba, đến lúc đó dùng kết quả thi ngoại ngữ đi đổi, kỳ thi IELTS Diệp Phi cũng là vào sau Tết Âm Lịch.

Trước năm mới, Diệp Phi từ chối nhận điện thoại của Phùng Nghi — — kỳ thật ngay từ đầu không muốn từ chối, hai người vốn vẫn nói chuyện như cũ, lúc ấy Diệp Phi nói với Phùng Nghi chuyện mình có thể muốn học nghiên cứu sinh, bị Phùng Nghi từ chối, nói muốn nhân lúc cô còn trẻ thì kết hôn sớm một chút, sẽ nhờ chú Phí giới thiệu giúp cô.

Nói đến đây, Diệp Phi lập tức cúp máy.

Phùng Nghi lại gửi tin nhắn cho cô, nói phụ nữ phải thực tế một chút, mẹ là người từng trải, mẹ còn có thể hại con sao? Con học nhiều như vậy có ích lợi gì? Không phải cuối cùng cũng phải kết hôn sinh con sao?

Ngày đó Diệp Phi suy nghĩ rất lâu, nhưng rất chắc chắn một chuyện — — từ sau mười ba tuổi, ký ức của cô về Phùng Nghi, chỉ là chỗ trống.

Tình thương của mẹ cũng dường như cũng đã xuất hiện vết nứt trong năm này.

Diệp Phi chậm rãi đánh chữ nói: Con học nhiều, chính là vì để không trở thành người như mẹ.

Phùng Nghi lại bắt đầu gọi điện thoại cho cô, Diệp Phi không nghe máy, Phùng Nghi lại gửi tin nhắn chất vấn cô, ta người như thế nào, Diệp Phi, con không biết xấu hổ mà còn dám nói với ta như vậy? Con vẫn còn trách móc ta, có phải không?

Diệp Phi cũng không hề muốn cãi nhau với bà ấy một chút nào, cuối cùng trực tiếp để điện thoại ở chế độ im lặng, ngay từ đầu cô cũng không có ý định trở về Quảng Đông, lần này càng không cần suy nghĩ lại nữa.

Nhưng trước Tết Âm Lịch, Diệp Phi vẫn đi mua vài thứ, Lê Tiệp Nam nhìn thấy, còn hỏi cô mấy cái này chuẩn bị tặng cho ai à?

“Ngõ nhỏ Hòe Tam đó, là chủ nhà của em, một bà cụ, người rất tốt, em muốn tặng vài thứ cho bà ấy, dù sao thì bà cụ cũng chỉ ở đó một mình.

”

Diệp Phi mua một vài thực phẩm dinh dưỡng, Lê Tiệp Nam chờ cô ở ngoài ngõ nhỏ.

Hơn năm giờ chiều, ngõ nhỏ Hòe Tam rất yên tĩnh, bà cụ luôn ngồi phoir lắng nói chuyện phiếm không có ở đây, Diệp Phi đẩy cửa ra đi vào trong sân, gọi một tiếng, “Bà Triệu?”

Không ai trả lời, nhưng mơ hồ nghe thấy trong nhà chính có chút động tĩnh, Diệp Phi xách theo đồ đi qua xem bà, phát hiện bà Triệu nằm ở trên giường, hơi mệt mỏi.

Không biết là bởi vì bà đã quá lớn tuổi, hay là bởi vì mùa đông ở Yến Kinh quá lạnh, trong phòng chỉ đốt một cái bếp than, nhiệt độ kia quá yếu.

“Bà Triệu, bà bị làm sao vậy?” Diệp Phi thấy bà, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mấy ngày hôm trước bị trật chân, sao mà cô còn nhớ thương tôi vậy? Hai chúng ta cũng chỉ là bè nước gặp nhau.

” Ngữ điệu của Triệu có hơi gượng gạo, “Cô cách thứ gì đến đó, tôi cũng không cần mấy thứ đồ bổ này, còn không bằng mua cho tôi một con cá vược.

”

“Cháu đến thăm bà thôi, chân bà không bị sao chứ?” Diệp Phi tập mãi thành quen, cũng không so đo với người già.

“Không sao, qua hai ngày nữa là tốt rồi.

”

“Vậy bà nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa cháu mua cá vược đến cho bà.

”

“Cô đúng là một con nhóc tinh ranh mà!”

Bà Triệu đuổi cô đi, không có cách xuống giường, đành ngồi trên giường đuổi cô.

Diệp Phi suy nghĩ một chút, vẫn nghiêm túc nói, “Bà Triệu, tuy rằng số cháu trở về ở lần không nhiều lắm, nhưng vẫn cảm ơn bà lần đó đã cho cháu vào ở.

”

Ngõ nhỏ Hòe Tam cũng là ở trung tâm thành phố, tứ hợp viện nằm trong vành đai số 1 ở Yến Kinh, tiền thuê vốn dĩ hẳn là lên đến năm chữ số.

Cô coi như là đã nhặt được một món hời.

“Còn may mà con nhóc tinh ranh như cô còn có chút lương tâm.

” Bà Triệu gọi Diệp Phi sắp đi lại, “Đợi lát nữa cô đi, trong tủ lạnh tôi có sầu riêng, chuối hoặc, cô cầm về ăn đi!”

“Không cần.

Cháu đi đây.

”

Diệp Phi nghĩ đến Lê Tiệp Nam còn ở bên ngoài, chạy chậm ra ngoài, bà Triệu ngồi ở trên giường, nhìn Diệp Phi chạy đi, trong lòng cũng hơi hụt hẫng — — Diệp Phi, thật sự cũng trạc tuổi với cháu gái bà.

Trước năm mới, Diệp Phi tặng cho bà Triệu lão một con cá vược, sức khỏe của bà Triệu không tồi, mới mấy ngày đã xuống giường, ngồi ở trong sân phơi nắng, tựa như là đang chờ Diệp Phi.

Số lần Diệp Phi tới cũng không nhiều lắm, đưa cho bà một con cá vược, có một lần nhìn thấy Diệp Phi bước từ trên xe Lê Tiệp Nam xuống, bà còn hỏi một câu, “Bạn trai cô à?”

Đúng lúc Diệp Phi bỏ cá vược vào tủ lạnh, nhìn từ tứ hợp viện ra bên ngoài, Lê Tiệp Nam dựa ở bên cạnh xe chờ cô, cửa kính trong tứ hợp viện hơi cũ kỹ, tựa như cho anh một lớp filter mờ ảo.

Thật lâu thật lâu trước kia, Lê Tiệp Nam hẳn là cũng vậy, ngày đó hơn mười một giờ, Diệp Phi bước từ trên tàu điện ngầm xuống đi ra ngoài, xa xa nhìn thấy chiếc xe ở đầu ngõ Hòe Tam, anh cầm điều thuốc đang muốn châm, nhìn thấy cô, lập tức bỏ điều thuốc vào trong.

Nói, “Ngày đó đi rồi, cô nói cô ở ngõ nhỏ Hòe Tam, mỗi ngày tôi bận việc xong lập tức tới đợi, một tuần này mới chờ được người bận rộn.

”

Diệp Phi nhìn Lê Tiệm Nam ở bên ngoài, bên môi vô ý mỉm cười.

Bà Triệu hừ cười một tiếng, đuổi cô nhanh đi đi, đừng ở chỗ này sến súa như vậy.

Diệp Phi nói, “Cháu sến súa gì chứ, cháu cất cá cho bà rồi đó.

”

—

Những ngày chập vá cũng đáng để vui mừng.

Vào ngày đầu năm mới năm 2015, Triệu Tây Chính tổ chức tiệc chúc mừng, Lê Tiệm Nam hỏi Diệp Phi có đi hay không, Diệp Phi nói đi, nếu không thì cô sẽ đóng cọc ở trong nhà.

Vẫn là khách sạn quốc tế ở Yến Kinh, lại rào bước đi lên tới, lúc này mới bao lâu, một năm?

Năm 2014, hai người gặp nhau lần đầu tiên.

Thậm chí Diệp Phi còn nhớ rõ pháo hoa lộng lẫy ở ngoài cửa sổ, Triệu Tây Mi nói với cô, “Anh ấy đối xử với mỗi người đều hờ hững.

”

Khi đó Lê Tiệm Nam đứng ở sân thượng, nói với cô, “Sao lúc nào cũng nhắc nhở tôi không nên uống nước đá chứ, thói quen hơn mười năm, đâu có dễ dàng sửa như vậy.

”

Thời gian trôi qua, đông xuân hạ thu, một vòng tuần hoàn bốn mùa.

Những mảnh nhỏ lướt qua trong đầu.

Những ngày đầu năm mới 2015 vẫn ồn ào và sôi động như vậy, Triệu Tây Chính kéo người đánh bài chơi xúc xắc, giống như năm trước.

Lê Tiệm Nam bưng một ly nước ấm đặt ở trước mặt Diệp Ph.

“Lê Tiện Nam.

” Cô gọi anh một tiếng.

“Hửm?” Lê Tiện Nam cúi người xuống, cố gắng nghe cô nói trong tiếng ồn ào náo nhiệt.

“Năm trước, năm trước anh còn nói anh không bỏ uống nước đá được.....”

Diệp Phi được Triệu Tây Mi rót cho một ly nước soda, kết quả không biết trên bàn ai đã pha một chút rượu vào trong nước soda, trữ lượng của Diệp Phi cực kỳ kém, chỉ một chút khuôn mặt đã ửng đỏ, cô nhỏ giọng nói chuyện với anh.

“Năm nay anh bỏ uống nước đá, không phải là nghiện Phi Phi rồi sao?”

Lê Tiện Nam cong môi mỉm cười, trên người dính một chút mùi thuốc lá, một năm này, thuốc lá Lê Tiện Nam cũng cai, nước đá cũng bỏ, Triệu Tây Chính cười sao lại bắt đầu dưỡng sinh rồi.

Lúc anh nói chuyện, ánh đèn trong phòng lò mờ, sẵn có một chút ám muội.

Diệp Phi duỗi tay nắm lấy cà vạt trên cổ anh, Lê Tiện Nam cúi người hôn cô.

Một nhóm người bên cạnh vừa thắng ván bài vừa cười đùa một trận.

Tay Lê Tiện Nam chống ở bên cạnh cô, ngoài cửa sổ lại đúng giờ đốt pháo hoa, chúc mừng bước vào một năm mới.

Sự hồi hộp của lần gặp đầu tiên gặp gỡ ẩn hiện trong đôi mắt, như một dây leo đang say ngủ.

Mà hiện tại, anh cũng là của cô.

“Lê Tiện Nam, có phải đã một năm rồi không?”

Lúc được Lê Tiện Nam bế về, Diệp Phi điều chỉnh một tư thế thoải mái.

Lê Tiện Nam lên tiếng nói đúng rồi, đặt Diệp Phi ở trên giường, anh hôn lên má cô, nói đi xả nước cho cô, tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút.

Diệp Phi giữ chặt tay anh, một chút cảm giác say đẩy lên phía trên, cô cười nói, “Năm ngoái, có phải ở chỗ này, em hỏi anh có thể cam tâm tình nguyện nói tạm biệt với em không?”

“Phi Phi.

” Cổ tay Lê Tiện Nam bị cô kéo lại, bỗng nhiên phát hiện có chút khác thường.

Diệp Phi ngồi ở trên giường, cảm giác giống như mượn rượu nhớ lại.

Cô thật sự có một trí nhớ rất tốt.

“Rạng sáng hôm đó anh còn đưa em đi ngắm mặt trời mọc, anh xem có chính xác không, anh nói, có một vài loài chim, anh nói không muốn nhốt nó lại, anh nói đến lúc phải đi, anh hy vọng cô ấy có thể đi đến một nơi càng tốt hơn nữa.

”

Hôm nay Diệp Phi mặc một cái áo len mỏng, để lộ đường cong cực kỳ tuyệt vời trên cổ và một chút xương quai xanh, Lê Tiện Nam nhìn cô, một cô gái nhỏ hai mươi mốt tuổi, ở bên cạnh anh một năm nay, ánh mắt trở nên tươi đẹp, sẽ đối với anh có một chút cây sủng mà kiêu đáng yêu, cô vẫn còn trẻ, giống như đóa hoa mẫu đơn mới chớm nở.

“Lê Tiện Nam, căn phòng này, có phải anh vẫn không lui quá nhiều không?”

“Đúng vậy.

”

Diệp Phi nghiêng người về phía trước, kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, quả nhiên trong đó có một cái hộp.

Cô mở ra, bên trong đặt một chiếc vòng tay kim cương, tinh tế, trên vòng tay được khảm những viên kim cương nhỏ, ở giữa có bốn viên kim cương hình giọt nước.

Cô đưa vòng tay cho Lê Tiện Nam.

Lê Tiện Nam nâng cổ tay của cô lên, nhẹ nhàng đeo vào cho cô.

Cô giơ cái tay kia lên, lắc lắc ở trước mắt anh, “Lê Tiện Nam, con chim này cho dù có đi đến nơi xa, cô ấy cũng vẫn muốn trở lại Yến Kinh, hoa cẩm tú cầu nở ở Tây Giao càng đẹp hơn — — không phải Tây Giao, mà là nở ở bên cạnh Lê Tiện Nam mới càng đẹp, Lê Tiện Nam, anh phù hợp với em, em cũng không cần cách xa anh một chút.

”

“.....”

“Em biết anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, Lê Tiện Nam, năm năm, chỉ năm năm.

” Cô thật sự muốn cười nói, kết quả vừa mới mở miệng, âm cuối hơi run rẩy, hốc mắt Diệp Phi cũng chua xót, “Năm năm sau anh đã ba mươi tám rồi! Lâu hơn thì em sẽ không cần anh nữa!”

Lê Tiện Nam dờ khóc dờ cười, ôm cô vào trong lòng, dỗ dành cô nói, “Khóc cái gì, năm năm sau Phi Phi của chúng ta còn trẻ mà, đúng vậy, anh già rồi.....”

Diệp Phi ôm anh, chút rượu tạo ra cảm giác say mê lung này, những người xung quanh trùng hợp đều giống với năm ngoái.

Năm ngoái, Lê Tiệp Nam nói — —
“Phi Phi, tôi không phù hợp với em.

”

“Phi Phi, còn tỉnh táo không? Tôi cho em cơ hội quên đi rạng sáng hôm nay.

”

“Em muốn cái gì?”

“Là quà cảm ơn của tôi?”

Diệp Phi đột nhiên bật khóc không có lý do, ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, hơi bất an, Lê Tiệp Nam cúi đầu nhìn cô chăm chú, ánh mắt mềm mại, là tình nguyện kiên nhẫn chờ đợi cô.

Diệp Phi nhìn anh, cũng không biết lấy sự tức giận và đau lòng từ chỗ nào, cô vươn tay ra, cách áo sơ mi, chỉ vào trước ngực anh — —

“Lê Tiệp Nam, em muốn anh, em cũng không quên đi rạng sáng hôm đó, anh phù hợp với em! Đây không phải là quà cảm ơn, đây là sính lễ của anh!”

Lê Tiệp Nam sững sờ vài giây, “Em nói cái gì vậy Phi Phi?”

“Anh nói!” Tuy cô tỏ ra hung dữ, nhưng giọng nói lại bởi vì đã khóc nên có vẻ mềm mại, uy hiếp người cũng không có một chút sức lực nào.

Lê Tiệp Nam qua vài giây mới nhớ ra — — là cô đang nói chuyện năm ngoái.

Vì thế, Lê Tiệp Nam cười rộ lên, ấn cô vào trong lòng, “Được được được, năm ngoái anh chọc em không vui, sính lễ làm sao có thể là chiếc vòng tay này.....”

Diệp Phi ôm eo anh, mơ hồ không rõ nói, “Vòng tay anh cũng đã đeo vào cho em, nhẫn cũng là anh đeo!”

“Phi Phi.

” Lê Tiệp Nam khẽ cười, cúi đầu hôn cô, giữa môi răng cô có thoang

thoảng mùi rượu, rất nhạt, nhưng lại làm cho trái tim của người khác mềm nhũn.

Anh nắm lấy cổ tay cô, đặt lên trên ngực anh.

“Người là của em, trái tim cũng là của em.

” Anh dịu dàng nói, “Em hài lòng chưa, Diệp mèo say?”

Tết Âm Lịch năm 2015, mừng một Tết, Lê Tiệp Nam lại lái xe đưa Diệp Phi đến Ung Hòa cùng một chuyến.

“Tới chỗ này làm gì?”

“Đây không phải là vì Phi Phi của chúng ta sắp phải đi học rồi sao, duyên này hai chúng ta phải củng cố một chút.

”

“Lê Tiệp Nam, anh thật sự rất cổ hủ và mê tín, anh nói, chuyện thành do người.....”

“Chuyện thành do người, cẩn thận chặt chẽ.

”

“.....”

Diệp Phi không cãi được anh, lại bị anh kéo vào trong.

Vào một ngày khói hương mệnh mang, lúc này người trong Ung Hòa đông đúc.

Khi đó Lê Tiệp Nam mới không tin mấy thứ này, hơn ba mươi năm qua anh cũng chưa từng đến chùa một lần nào, nhưng hết lần này tới lần khác trong chuyện này có chút cố chấp và mê tín.

Lại là một mùa đông lạnh lẽo.

Mái hiên và cột trụ, hương khói lượn lờ.

Vào buổi tối, chỉ nhìn thấy màu sắc của mùa xuân.

Trong thế giới mơ hồ chìm nổi này, có lẽ anh chính là con bướm duy nhất cô muốn giữ lại.

Có rất nhiều người đã quen với việc cầu mà không được, quen nói một câu là đến, quen với việc thu mình lại trước nhà tù buồn bã, Diệp Phi cũng không phải dũng cảm gì, chỉ là cô vốn chỉ có hai bàn tay trắng, người nghèo đánh bạc là người không biết sợ nhất, còn có thể có thể vượt qua cây cầu gãy này một lần nữa.

Không phải là em tìm anh, cũng không phải là anh tìm em, cũng không phải là em vì anh mà từ bỏ cái gì.

Là em đi đến nơi có phong cảnh đẹp hơn, nếu vẫn còn tình nguyện trở lại bên cạnh anh — — khi đó, anh sẽ lập tức đến đón em.

.

Chương 50: 50: Mùa Hè Đã Kết Thúc

Qua năm đầu tiên này, từng ngày trôi qua nhanh như xé lịch. Diệp Phi đi thi IELTS, sau vài ngày kiểm tra kết quả vượt qua yêu cầu của trường Đại học Trung văn Hồng Kông, sau đó nhận được thư mời nhập học không điều kiện, tiếp đó bắt đầu một loạt thủ tục. Lê Tiện Nam biết được, nhưng anh đều giao cho Kha Kỳ đưa cô đến những nơi này. Diệp Phi chỉ nghĩ Lê Tiện Nam không thích đưa cô đến chỗ như vậy, nên cũng im lặng chẳng đề cập gì với anh. Trong nửa cuối năm, Diệp Phi không thể đến 21 carat nhiều lắm, cái app này phát triển nhanh chóng.

Triệu Tây Mi đã biết Diệp Phi sắp đi học, nên đã lên kế hoạch tuyển dụng trước, nhận thêm được một vài nhân viên mới. Tiết Như Ý thường xuyên đến thăm Diệp Đồng, mang theo cho Diệp Đồng một vài bộ Lego và ghép hình, tựa như để giết thời gian.

Quan hệ của cô ấy và Triệu Tây Chính như gần như xa. Cũng không phải Diệp Phi chưa từng nói, có một lần nhìn thấy Tiết Như Ý buồn bã cả ngày chẳng nói một lời nào, trầm mặc ngồi trong phòng Diệp Đồng chơi xếp hình, Diệp Phi biết, thời gian đó Triệu Tây Chính đúng là không ổn lắm, người khác đều nói nhà họ Triệu đang để anh ta tiếp xúc với vị hôn thê đã được chọn. Dường như Triệu Tây Chính đã coi Tiết Như Ý là một người “Bạn thân”, ngẫu nhiên đi ngang công viên khoa học kỹ thuật, sẽ đến ăn một bữa cơm với cô ấy, chỉ vậy mà Tiết Như Ý có thể vui vẻ được một thời gian. Không thể thuyết phục được Tiết Như Ý, thân là bạn bè Diệp Phi cũng bó tay.

Cuối xuân đầu hạ năm 2015, cây hải đường trong sân đã sớm nở hoa, Triệu Tây Chính đến tìm Lê Tiện Nam, nghe nói gần đây ba Triệu Tây Chính đã giao cho anh ta một hạng mục đầu tư.

Triệu Tây Chính chỉ là một cái bình hoa, đầu tư chơi chơi thì còn ổn, nhưng nếu thật sự nghiêm túc đầu tư thì đốt đặc cán mai, hơn nữa một thời gian trước đầu óc Triệu Tây Chính nóng lên, đầu tư vào một công ty giải trí — — Nói là công ty giải trí, chứ thật ra chỉ là mời một đám streamer, kết quả năm ấy chính sách siết chặt, anh ta lỗ sạch vốn, còn bị nhà họ Triệu cảnh cáo.

Lần này, khôn hơn nên trực tiếp đến tìm Lê Tiện Nam.

Ngày đó trời trong nắng ấm, Diệp Phi cũng không bận, dường như hai người đều biết rõ sự chia tay sắp đến, ai cũng ngậm miệng không nhắc đến.

Lê Tiện Nam cũng đẩy một vài cuộc họp đi, chỉ ở nhà với cô cũng chẳng cảm thấy chán.

Ngày đó Diệp Phi ngồi dưới gốc cây hải đường cho cá ăn, rảnh rồi đến mức ngồi đếm trong hồ có bao nhiêu con cá, Lê Tiện Nam cũng không nhớ được, nên cứ vậy ngồi cạnh đếm cùng cô.

Diệp Phi cầm một cốc kem dâu tây ăn — — Để tiện cho việc ăn, Diệp Phi đã mua cả một cái thùng to, coi như tự mở cửa hàng Haagen – Dazs ở nhà, mỗi lần lấy một chén nhỏ, sáng khoái ăn.

Thường thường Diệp Phi ăn không hết, cuối cùng lại đưa cho Lê Tiện Nam.

Khi Triệu Tây Chính đến đây, đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Tây Giao thật sự quá trống vắng, tổng cộng cũng chỉ có mấy chục hộ dân cư, cái sân này của Lê Tiện Nam nằm ở chỗ sâu nhất của Tây Giao, rời xa hết tất cả ồn ào náo nhiệt, năm ấy khi Lê Tiện Nam chuyển đến đây ở, mấy người Triệu Tây Chính còn hỏi, một mình anh ở đây không cảm thấy yên lặng đến phát sợ sao, hay nhét thêm hai người nữa vào đây cho anh nhé?

Lê Tiện Nam mặc kệ anh ta, nói đừng làm bẩn nhà tôi.

Lúc đó Triệu Tây Chính còn cảm thấy Lê Tiện Nam ít nhiều gì có phải

có một chút trong sạch về tinh thần hay là Ase.xual? Nhưng thật sự ngay cả khi nghĩ như vậy, tình cảm thuần khiết Lê Tiệp Nam cũng không có.

(*) Ase.xual: Những người không cảm thấy hứng thú tình d.ục với bất kỳ một giới tính nào.

Anh thật sự quá lạnh lùng, thật ra Triệu Tây Chính cũng rất kiêng kị Lê Tiệp Nam, cứ cảm thấy anh chỉ giả vờ bình tĩnh thâm sâu ngoài mặt, nhưng nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy Lê Tiệp Nam thoát ra khỏi quỹ đạo.

Anh chính là ngọn đèn cô độc mọi người thường chiêm ngưỡng trong tháp cổ chùa miếu, được mọi người tán tụng, bạn hỏi anh đang đợi gì, anh chẳng đáp lại, không đợi gió chẳng đợi mưa, chỉ đợi một người đến.

Anh là ngọn núi tuyết vừa lạnh vừa nguy hiểm, không ai có thể vượt qua, nhưng lại có một người tìm thấy lối vào, tạo ra một vườn hoa trong núi tuyết, bình thường không có gì lạ không sao, mẫu đơn mới đầu cũng không đẹp như vậy, cắt xuống nửa nhánh rễ cây khô héo, tuyết tan chảy, mặt hoa thuần khiết làm cho cô nở rộ.

Vào mùa hè, cây hải hường nở rất nhiều hoa, gió thổi qua, mấy cánh hoa khẽ bay xuống rơi xuống trên mặt nước.

Mùi thơm của hoa ngọt ngào ngập tràn trong sân, mùa xuân hòa hợp, tình yêu như một cơn gió, mà trong đó chỉ có hai người họ.

Lần đầu tiên Triệu Tây Chính có loại hâm mộ phát ra từ tận đáy lòng, hình như anh ta chỉ là một người đi đường đi lạc vào.

Triệu Tây Chính chào hỏi trước, Lê Tiệp Nam thấy anh ta, gọi anh ta đi lên thư phòng trên lầu lấy hồ sơ dự thầu, Triệu Tây Chính thấy Diệp Phi thì cất tiếng chào, vẫn gọi cô là “Phi Phi”.

Diệp Phi cũng cười, không thềm sửa lại.

Dùng giọng Yến Kinh, phát âm ba chữ Phi Phi quá đứng đắn, chỉ có Lê Tiệp Nam chịu gọi cô là “Phi Phi”, nhóm người Triệu Tây Chính đều dùng cái giọng Bắc Kinh phóng khoáng gọi “Phi Phi”, dường như càng thuận miệng hơn một chút.

Rõ ràng chỉ là một cái tên, cũng chỉ có Lê Tiệp Nam đối xử nghiêm túc và thành tâm với cô nhất.

Triệu Tây Chính đi theo Lê Tiệp Nam đi đến thư phòng.

Trong nhà bày biện những thứ mà chỉ cần nhìn đã biết là đồ của con gái, khiến cho Triệu Tây Chính hơi sững sờ.

Đặc biệt là trong thư phòng lại càng hơn — —

Trên bàn sách vẫn có một vài quyển sách IELTS, gì mà hướng dẫn luyện thi, một đồng đề thi IELTS thật.

“Lần trước Diệp Phi thi IELTS, tôi chưa dọn dẹp lại, để tôi tìm đã.” Lê Tiện Nam cảm thấy hơi nhức đầu, nhưng vẫn nhẫn nại tìm hồ sơ dự thầu, khi Diệp Phi làm đề thi anh cũng không quấy rầy, một đồng đề như vậy, cứ như đang chạy nước rút ôn thi đại học vậy.

“Anh đang hầu hạ học sinh đấy hả?” Triệu Tây Chính nhìn cảnh tượng này, vừa cảm thấy kỳ quái vừa cảm thấy không ổn tí nào — — Giống y hệt những gì Triệu Tây Mi nói, hình như Lê Tiện Nam đã chệch đường ray, dung túng Diệp Phi đến mức chẳng còn điểm mấu chốt.

“Do cô ấy phải thi mà.”

Lê Tiện Nam lật tung trên bàn lên tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy hồ sơ dự thầu dưới một quyển ôn luyện IELTS của Diệp Phi, anh cầm lấy rồi lật xem, xác nhận xong rồi đưa qua.

Triệu Tây Chính nhận lấy, bất ngờ nhìn thấy một vết cào nhọt ở trên cánh tay Lê Tiện Nam, trông như bị mèo cào, lại nhớ đến đủ loại tin đồn gần đây, Triệu Tây Chính thu lại biểu cảm, nửa thật nửa giả hỏi, “Anh Nam, anh nghiêm túc à?”

Lê Tiện Nam nhàn nhạt ừ một câu, “Nếu không thì sao?”

“Em nghĩ rằng, anh không có ý định đi tới cuối cùng với cô ấy” Triệu Tây Chính dùng giọng điệu đùa giỡn nói, cũng sợ chọc giận anh, anh ta nói, “Gần đây ba em toàn để em đi gặp mặt tiểu thư của tập đoàn gì đó, anh thấy em.....”

“Triệu Tây Chính, tôi không phải là cậu.” Lê Tiện Nam ngắt lời anh ta, “Có những kết cục không phải là kết quả, mà là lựa chọn.

Không phải ai cũng có thể, chỉ có một mình Diệp Phi.”

“Anh Nam, em nghe nói anh.....”

“Cậu nói nhiều với tôi như vậy, không bằng đọc tài liệu này xem có vấn đề gì hay không,” Lê Tiện Nam chuyển đề tài, “Chuyện của tôi

không cần cậu nhọc lòng, lựa chọn của người trưởng thành chỉ suy xét đến cái giá và hậu quả, lo trước lo sau không phải phong cách của tôi.”

“.....”

“Tuy rằng trong giới này có rất nhiều lợi và hại cần cân nhắc, nhưng không phải là cô ấy thì không thể, tôi không chỉ đưa cô ấy vào kế hoạch tương lai, tôi còn lấy cô ấy làm trung tâm để sắp xếp lại kế hoạch một lần nữa, tuy khó nhưng không phải không có cách, cậu đọc tài liệu xem có vấn đề không, nếu có vấn đề gì tôi sẽ gọi cho Kha Kỳ.”

Lê Tiệp Nam không giống nhóm người bọn họ.

Anh trầm ổn đáng tin cậy, bọn họ chỉ gây chuyện, trước kia Lê Tiệp Nam luôn thu dọn mớ lộn xộn kia cho bọn họ, anh vô cảm, không có sự khách sáo giả tạo, Lê Tiệp Nam chỉ hành động.

Ví dụ như Triệu Tây Chính vừa mới cầm bằng lái xe thì đã gây ra tai nạn giao thông, không dám nói với gia đình, nên gọi điện thoại cho Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam chỉ hỏi tình huống, chưa đến nửa tiếng, đã đưa luật sư và nhân viên của công ty bảo hiểm đến, hơn mười phút ngắn ngủi đã giải quyết xong, điều đó khiến cho Triệu Tây Chính cảm thấy Lê Tiệp Nam thật sự không giống đám người ruồi bọ bay tứ tung khi xảy ra chuyện.

Triệu Tây Chính không nói gì nữa, đọc tài liệu dự thầu, cuối cùng phát hiện có chỗ thiếu số liệu muốn xác nhận, Lê Tiệp Nam đi đến cửa sổ gọi điện thoại cho Kha Kỳ xác nhận lại.

Triệu Tây Chính thừa dịp này đi xuống dưới lầu chờ, lại gặp Diệp Phi quay lại lấy kem.

Cô ở nhà nên chỉ mặc bộ đồ ngủ màu trắng gạo, quần đùi và áo lửng, có một vài hoa văn lá sen nữ tính, trông vừa nhu mì vừa ngoan ngoãn, cô khom lưng kéo ngăn tủ lạnh ra, mái tóc dài xõa xuống.

Khi trước Triệu Tây Chính đã từng đến nơi này, trong tủ lạnh hàng năm chỉ có đá, ngay cả uống ly nước ấm cũng khó.

Giờ đây trên bàn có để một ấm trà, đồ ngâm bên trong vừa nhìn đã biết là Diệp Phi ngâm trà hoa quả, ly pha lê có làn hơi nóng mờ nhạt.

Chỗ đựng đá ban đầu, hiện tại có rất nhiều thùng kem lớn.

Diệp Phi thấy anh ta đi xuống dưới, khách khí cười hỏi anh ta có muốn nếm thử không.

“Chị dâu đừng quan tâm đến tôi, tôi ăn kem của chị thì ngày mai anh Nam sẽ khiến cho tôi thiên lương vương phá (*) đấy.” Triệu Tây Chính cười cười, xách theo túi tài liệu ngồi ở quầy bar.

(*) Thiên lương vương phá: Xuất hiện từ trend “Trời lạnh rồi, để Vương thị phá sản thôi.”

Diệp Phi có ý định nói đôi lời với anh ta, cầm chén sứ nhỏ suy nghĩ, “Triệu Tây Chính, anh đừng nghĩ tôi nhiều chuyện, đúng là tôi không có tư cách nói chuyện của anh và Như Ý....

Nếu anh đã xác định, thì anh nói rõ ràng với cô ấy đi, đừng nửa buông nửa nắm như vậy.”

“Ừm,” Ý cười của Triệu Tây Chính nhạt bớt, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Lê Tiệp Nam, ngực anh ta cũng có chút cảm xúc khác lạ, “Tôi có lỗi với cô ấy nhiều, để cô ấy chờ gần nửa năm.”

“.....” Diệp Phi nghĩ trong lòng, anh còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa à.

Nhưng lời này cũng không nói ra miệng.

“Tôi cũng rất thích cô gái kia, nhưng không có kết quả gì, những người như chúng tôi... Đâu thể muốn ở bên ai đó thì thật sự sẽ được như ý, chơi đùa thì được, chứ dẫn về nhà thì không được.” Triệu Tây Chính xách theo tài liệu, lòng bàn tay cọ vào tấm bìa thô ráp, “Chị dâu, thêm một thời gian nữa, còn phải phiền chị khuyên nhủ cô ấy, tôi không có bản lĩnh nói rõ với cô ấy được.”

Có vẻ như sẽ được xử lý một cách lạnh lùng.

“Anh.....”

“Tôi biết chị muốn hỏi cái gì, sao lại không thử một lần?” Triệu Tây Chính ngồi ở trên ghế cao, nhìn cửa sổ kính sát đất, một góc trong phòng khách chính là cánh đồng hoa hướng dương, thoát nhìn đã biết là một công trình lớn.

Một thời gian trước đó, thư ký La không liên hệ được với Lê Tiệp Nam, nên liên lạc với Triệu Tây Chính, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi cứng nhắc xách cặp công văn, cân nhắc hỏi Lê Tiệp Nam gần đây đang bận chuyện gì?

Lúc ấy Triệu Tây Chính đang ở trên bàn poker, biết thư ký La ở trước mặt là người của ba Lê Tiện Nam, vì bày tỏ sự tôn kính, anh ta còn cố ý dập đầu thuốc rồi rời khỏi bàn poker, hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?

Thư ký La nói, gần đây Lê Tiện Nam có sử dụng máy bay tư nhân, cứ nghĩ là ra nước ngoài đi chơi với anh ta, còn hỏi Lê Tiện Nam tại sao đầu tư vào trung tâm thương mại, sao lại chạy đến đầu tư công viên khoa học kỹ thuật rồi?

Gần đây ngay cả điện thoại Lê Tiện Nam cũng không nghe, không liên hệ được với người, Kha Kỳ hàm hàm hồ hồ giả bộ ngớ ngẩn trả lời qua loa.

Triệu Tây Chính cũng gạt đi, nhưng khi lên đến tìm, phát hiện hoa cẩm tú cầu nở khắp sân, rậm rạp chằng chịt, những bông hoa kiều quý này, vào mùa đông hai ba ngày là đã héo úa, cứ cách hai ba ngày Lê Tiện Nam lại gọi người đến đổi một đợt.

Còn về trung tâm thương mại bên cạnh công viên khoa học kỹ thuật kia, vị trí cũng không tốt, cô cô quanh quạnh, có một nhà hàng ở trên tầng cao nhất, Triệu Tây Chính cảm thấy lời giải đáp ở đó, vừa đến, quả nhiên, nhìn thấy một bức tường cấm kín hoa cẩm tú cầu, biết ngay là ai làm, làm vì ai.

Lê Tiện Nam đúng là sắp phát điên rồi.

“Diệp Phi, những người giống như chúng tôi, từ nhỏ đã quần gấm gạo ngọc, tuy rằng phản nghịch thì phản nghịch, nhưng cũng không thể từ bỏ cuộc sống như vậy, bảo tôi làm một người bình thường, tôi không có dũng khí lớn như vậy, nói trắng ra là, cân nhắc thiệt và hại, chúng tôi chỉ vì bản thân, không xa hoa đến mức vì một người phụ nữ mà làm loạn với gia đình.” Triệu Tây Chính khó lắm mới dùng giọng điệu đứng đắn như thế này nói chuyện với cô.

Diệp Phi trầm mặc nghe, trong mắt như có chút u ám.

Lời này nghe có vẻ như đang ẩn dụ gì đó.

Diệp Phi chắc chắn không muốn một kết cục thoát khỏi sự khống chế và sụp đổ.

Lê Tiện Nam và ba chữ người bình thường, không có một chút dính dáng nào.

“Nhưng anh Nam không giống chúng tôi, chị đừng lo lắng cái này, anh ấy không có miệng lưỡi trơn tru như tôi, anh ấy nghiêm túc với

chị, người khác không đáng tin, nhưng anh Nam đáng tin.” Triệu Tây Chính như đang dỗ cô vui vẻ, đổi qua cái giọng không đứng đắn, “Chị dâu, chị đừng lo lắng, với dung mạo và khí chất của chị, vừa nhìn đã biết sẽ làm chính cung nương nương.”

Diệp Phi không cười nổi, mũi cô đau xót, hỏi anh ta, “Lê Tiệp Nam, cũng không đến mức bị gia đình anh ấy.....”

Triệu Tây Chính cười nói, “Tôi cũng muốn gặm dưa lắm, bản lĩnh anh Nam lớn hơn tôi nhiều, nói không chừng gia đình anh ấy là vì anh ấy nên mới náo loạn thì sao, chị dâu, tôi không có văn hóa như chị, phụ tấm chân tình của người khác sẽ nuốt nghìn cây kim, bọn tôi đã bị kim đâm thủng từ sớm, nhưng anh Nam sạch sẽ, tấm chân tình của anh ấy đều ở chỗ chị.

Không phải anh ấy đưa chị vào kế hoạch tương lai, mà chị mới là kế hoạch của anh ấy, anh ấy có thể đầu tư một trung tâm thương mại ở công viên khoa học kỹ thuật chỉ để chị có thể ăn cơm ngon miệng, làm hoa cẩm tú cầu nở cả năm chỉ để làm cho chị vui, nguyện làm người bình thường cũng không thể bỏ lỡ chị.”

—

Mùa hè kết thúc, những bông hoa của cây hải đường rơi đầy sân.

Vài ngày trước Diệp Phi đã sắp xếp hành lý, chỉ là Lê Tiệp Nam không hỏi cô, cũng không dặn dò cô, anh vẫn như cũ, thảnh thơi xử lý một vài công việc rồi ăn cơm cùng cô.

Hoa cẩm tú cầu trong sân đã thật sự nở, dày đặc khắp sân.

Sáng sớm yên tĩnh, Diệp Phi cảm giác thời gian đã nghỉ chân tại giây phút này.

Như một buổi sáng bình thường.

Diệp Phi lặng lẽ đi thay quần áo, hộ chiếu và vé máy bay đều ở trong túi.

Tâm tư cô khẽ nổi lên, lấy một chiếc khăn quàng cổ đã gấp sẵn của anh, đặt vào trong vali.

Rồi sau đó cô vòng vèo về phòng ngủ.

Lê Tiệp Nam hình như còn chưa tỉnh, một chút nắng ban mai chiếu

lên mặt anh, đường nét thâm trầm sắc lạnh nhưng giờ lại bình thản hơi mệt mỏi, khiến lòng ngực cô mềm xuống.

Cô lặng lẽ lấy ra, nâng tay anh lên, nhẹ nhàng đeo vào trên tay trái anh.

Sự lẳng mạn của Lê Tiện Nam nằm ở mọi chi tiết, may mà cô đã phát hiện ra, chiếc nhẫn kim cương đỏ này là nhẫn cưới, kiểu nam rất đơn giản, nhẫn nữ là kim cương đỏ, nhẫn nam chỉ là nhẫn trơn.

Cô đeo lên trên tay trái anh, một đôi tay trời sinh sống trong nhung lụa, khớp xương ngón tay thon dài xinh đẹp, mạch máu xanh lá ẩn hiện càng tăng thêm vẻ gợi cảm, cái nhẫn màu bạc này đeo trên tay anh, như trở thành phong nền.

“Lê Tiện Nam, em mua cho anh, em cũng đeo lên cho anh, anh đừng quên, đến lúc đó tới đón em.” Cô tiến lại gần, mái tóc dài xõa xuống, khẽ chạm chóp mũi anh, Diệp Phi hôn lên khuôn mặt anh, “Em tin tưởng anh.”

Ngày 26 tháng 8 năm 2015, Yến Kinh nắng đẹp.

Bầu trời bên ngoài sân bay quốc tế xanh thẳm, Diệp Phi kéo vali đi làm thủ tục, qua cửa kiểm tra an ninh, ngồi vào ghế bên cửa sổ chờ lên máy bay.

Lê Tiện Nam cũng không nhắn tin cho cô.

Diệp Phi tắt máy, lên máy bay.

Từ Yến Kinh đến sân bay quốc tế Hồng Kông, là buổi chiều hoàng hôn.

Phía chân trời phủ lớp nắng chiều màu cam, lúc Diệp Phi mở điện thoại, chỉ có một thông báo thời tiết của Hồng Kông.

Cô đến băng chuyền hành lý để chờ hành lý, lại thấy một chiếc xe đưa đón chạy từ xa đến đây, như đang tìm kiếm gì đấy.

Diệp Phi đợi một lúc lâu mà không thấy hành lý, nên đi hỏi nhân viên công tác, nhân viên công tác nói tiếng Pidgin Hồng Kông (*) trúc trắc, sau khi hỏi tên cô, biểu cảm trở nên tôn kính, nói “Cô Diệp, hành lý của cô ở bên kia, cô đi cùng tôi.”

(*) Pidgin Hồng Kông (kết hợp giữa tiếng Quan Thoại chuẩn và tiếng Quảng Đông).

Diệp Phi theo phía sau, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

Đến chỗ trống bên kia, Diệp Phi nhìn thấy hành lý của mình, nhân

viên công tác bảo cô chờ một lát, Diệp Phi hỏi, “Hành lý của tôi bị làm sao à?”

“Cô Diệp — —”

Xa xa có một chiếc xe đưa đón đi đến, rồi có một người vội vàng chạy từ trên xe xuống.

Trong lòng ngực người đó có một bó hoa cẩm tú cầu xinh đẹp, phía trên gắn một tấm card — —

Waiting for you..

Chương 51: 51: Tiểu Tây Giao

Vào mùa đông năm 2015 và đầu mùa hè năm 2016, có một số việc đã xảy ra.

Thời gian học thạc sĩ toàn thời gian ở Đại học Trung văn Hồng Kông chỉ có một năm, cô không thuê ký túc xá trong trường mà chọn một căn hộ trong tòa nhà chung cư ở ngoài trường.

Chương trình học thạc sĩ rất bận, có rất nhiều luận văn cần phải làm, sách đọc không hết, lúc về căn hộ còn phải mang theo sách mượn ở thư viện chen chúc ở trên tàu điện ngầm.

Diệp Phi và Lê Tiệp Nam có WeChat của nhau, trước kia Lê Tiệp Nam cũng không thích nhắn tin nói chuyện phiếm, bình thường thích gọi điện cho cô hơn, hoặc trực tiếp xuất hiện dưới lầu công ty 21 cara.

Có mấy lần Diệp Phi nhìn thấy WeChat của anh, vòng bạn bè vẫn chẳng có gì trong như cũ.

Tất cả mọi thứ ở Hồng Kông đều rất nhộn nhịp, rõ ràng đều là thành phố lớn, nhưng khác xa với vẻ cổ kính và giản dị của Yến Kinh.

Yến Kinh lúc nào cũng khô ráo, mùa đông lạnh thấu xương, có đường lớn rộng rãi, ngõ hẻm nho nhỏ, đi xe đạp vào, luôn có vài người dùng giọng Bắc Kinh tiêu sái chào hỏi, “Đã về rồi à — —”

Nhưng Hồng Kông thì khác, chốn phồn hoa rất chật chội, ngôn ngữ xa lạ, có người cười bảo tiếng Quảng Đông là ngôn ngữ khó nói nhất trong nước, vì thế còn có người đặc biệt mở lớp học để dạy cách làm thế nào có thể phát âm được.

Đường phố Hồng Kông hơi xưa cũ, trong những căn nhà trong thành phố vừa đất đỏ vừa chật chội, có người gọi đùa là nhà lồng, hàng nghìn người chen chúc trong một tòa nhà, phòng nhỏ san sát nối tiếp

nhau như lòng chim, nhìn dạy đặc, khiến cho người khác cảm thấy áp lực chất cao như núi.

Khi đèn chiếu vào buổi tối sáng lên, những người mặc áo xanh đen, màu đỏ hồng, mặc quần đùi cầm quạt hương bồ, bấm còi chạy ngang qua những chiếc xe buýt như thể nó đã trở thành một trò chơi của các bác tài xế.

Có đứa trẻ túm lấy mẹ nó đòi đi dạo phố, mẹ nó vừa mất kiên nhẫn xách túi, vừa dùng giọng Hồng Kông ngắt lời, “Gan mày lại lớn hơn rồi à? Bài tập chưa làm xong, thịt xá xíu cũng tốt hơn sấm (*).……”

(*) Thịt xá xíu cũng tốt hơn sấm: ở Quảng Đông, đây là câu nói mà các bà mẹ la mắng những đứa trẻ khi giận dữ.

“Mẹ, mẹ phải tôn trọng con chứ...”

Ngày đó Diệp Phi ôm sách đang đi từ thư viện ra, rời khỏi trường học và đi đến cửa hàng Subway ở trung tâm thành phố để ăn cơm, có người bước vào cửa hàng thức ăn nhanh, đẩy cửa ra, đúng lúc để cô nghe thấy những lời này.

Cô ngồi ở một chiếc bàn nhỏ bên cạnh, hamburger đặt trong một hộp nhỏ, nơi đây hầu hết đều dùng tiếng Quảng Đông, cô chưa bao giờ thấy ai nói tiếng Quảng Đông nhẹ nhàng dịu dàng như Lê Tiệp Nam, như thể nó mềm mại ấm áp.

— — Em có biết, anh rất thích em không, cho nên em, có thích anh không?

Hình ảnh ngày đó khắc thật sâu trong tâm trí cô, trong chiếc xe công chúa bí ngô đang xoay tròn, cánh tay Lê Tiệp Nam đặt lên phía sau ghế cô, đáy mắt đắm đuối ngập thâm tình.

Diệp Phi nhớ đến Lê Tiệp Nam, tới Hồng Kông, chuyện ở Yến Kinh, dường như càng cách xa cô hơn, cô lẻ loi một mình, tựa như một chiếc thuyền cô độc, chìm nổi trên thế giới này, cực kì tầm thường.

Mùa đông năm ấy, app 21cara càng mở rộng quảng bá hơn, thậm chí đã trở thành một nền tảng xã hội, có rất nhiều nhãn hiệu muốn quảng cáo ở đây, 21 cara vẫn giữ nguyên tâm nguyện ban đầu, không hoàn toàn đi vào dòng nước đục tư bản, có Hàn Dịch dẫn đầu, trở thành một app được hoan nghênh nhất của thế hệ 9X, với số lượng người dùng hàng tháng gần năm triệu.

Hàn Dịch đến Thâm Quyến tham gia một cuộc họp báo, người đàn

ông mấy năm trước ngồi trong tầng hầm rách nát gỗ từng đoạn code trên máy tính, nay đã mặc một bộ vest cao cấp, anh ta ít nói, khi nhận giải thưởng, anh ta đứng trên khán đài ánh đèn lộng lẫy, nói định nghĩa 21 cara và tâm nguyện ban đầu — —

“Mỗi người đều là linh hồn phiêu bạc trên thế gian này, chắc chắn sẽ gặp được một linh hồn khác ăn khớp với bạn, có được tình yêu thuần khiết nhất, kiên định nhất.”

Rõ ràng chỉ mới trôi qua mấy năm, lại cứ như đã rất xa xôi.

Hàn Dịch nói lời cảm ơn rồi xuống sân khấu, lúc Diệp Phi lướt Weibo nhìn thấy cái hot search này, điều đó khiến cô cảm thấy, bản thân cũng không cách YẾN KINH xa lắm.

Tài khoản Weibo của Triệu Tây Mi cũng đang hoạt động, thỉnh thoảng đăng một vài hình ảnh chia sẻ cuộc sống hàng ngày, Diệp Phi cũng sẽ like cho cô ấy, khi Triệu Tây Mi nói chuyện phiếm với cô, chẳng hề nhắc đến Lê Tiệp Nam.

Ngày cuối năm, cảng Victoria sẽ có bắn pháo hoa, Bồ Nhạc Sinh nói với Diệp Phi đừng quá căng thẳng, hãy đi xem một chút.

Vào đêm giao thừa, tòa nhà chung cư ngày đó rất ồn ào, tiếng bước chân qua lại, căn hộ bên cạnh có du học sinh người Tây Ban Nha, dáng người không quá cao, mặc một bộ yếm jeans, trông rất giống Super Mario, anh ta dẫn một cô gái về, mới hơn chín giờ tối, tường phòng cô rung lên như động đất, cô gái kia rên rĩ không dứt.

Diệp Phi cực kỳ bức bối, cũng không thể viết luận văn tiếp, đêm giao thừa nên trường rất trống trải và lạnh lẽo, Diệp Phi tìm trên Google Maps, lên tàu điện ngầm đi đến cảng Victoria.

Màn đêm tối đen như một lớp nhung, bầu trời đầy những vì sao, cô đứng ở một chỗ không có ai xung quanh và ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên nhớ đến gì đó, mở một trang web chính thức nào đó ra, ấn vào. Trên trang web chính thức định vị vị trí của ngôi sao, còn kèm theo một tấm hình, lấp lánh như một viên kim cương.

Trong vũ trụ bao la rộng lớn này, cũng có một ngôi sao của cô.

Khi gần đến mười hai giờ, đồng hồ quả lắc lớn bắt đầu đếm ngược.

Khi tròn không giờ, pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm, cảng Victoria

như đêm Phố Giang năm ấy, những tòa nhà cao tầng san sát, ánh sáng phản chiếu ngược tạo thành một cảnh tượng lộng lẫy, có mấy chiếc du thuyền đậu ở cảng Victoria, xa xa nên khá mơ hồ, chắc có giới thượng lưu ở nơi đó mừng năm mới.

Phía sau Diệp Phi là một khách sạn năm sao xa hoa, hướng mặt về phía cảng Victoria, quan sát được hết thấy cảnh đêm phồn hoa và mỹ lệ nhất của Hồng Kông.

Khung cảnh này thật quen thuộc, như một năm nào đó, cô vẫn là người ở trong cảnh đó.

Vỡ kịch giống như chỉ là bị gọi là dừng lại, cô ở dưới sân khấu xem, người bên ngoài không nói gì, lại tựa như cảm thấy trò đùa tan rã, ghé tai nói cô si ngốc và tham vọng.

Trong ánh trăng mờ ảo, không có ai bảo vệ ở sau lưng cô, trêu cười nói đùa với cô vài ba câu.

Trăng như móc câu, Tây Lâu ở đâu?

Pháo hoa thấp sáng bầu trời đêm, không hiểu vì sao Diệp Phi cảm thấy hơi chua xót.

Từng cụm pháo hoa lớn thấp sáng bầu trời đêm, chùm ánh sáng lấp lánh vây quanh những tia lửa, những chùm ánh sáng lấp lánh.

Đám người phía sau truyền đến một tiếng hoan hô, pháo hoa vẫn cứ bắn, chỉ là không hiểu sao lại biến thành hình trái tim, pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm thành từng hình trái tim đỏ rực.

Tòa nhà bên cạnh cũng sáng đèn.

Trong trời đêm xuất hiện rất nhiều ánh sáng chớp lóe như những viên kim cương vụn lóe lên.

Diệp Phi cũng dõi theo, du khách bên cạnh nói là máy bay không người lái, có thể là một thiếu gia nào đó cầu hôn bạn gái, mọi người đều vây lại xem, nói vừa mới nhìn thấy rất nhiều máy bay không người lái ở bên kia.

Máy bay không người lái xếp thành rất nhiều hình ảnh, có một chiếc xe bí đỏ và một công chúa mặc váy cưới đứng bên cạnh.

Những dòng chữ vuông vắn và thẳng đứng như một lời tỏ tình thầm lặng nhưng lại rất hoành tráng.

Phi Phi, năm mới vui vẻ.

Phi Phi, kỷ niệm hai năm đến trễ vui vẻ.

You are my princess.

Diệp Phi ngây ngốc đứng đó, không ngờ rằng bản thân lại là nữ chính của màn tỏ tình này.

“Không phải cầu hôn à? Chỉ là tỏ tình thôi á? Thiếu gia nhà nào làm đây?”

“Không biết nữa, nghe nói là thiếu gia nào đó trong giới ở thủ đô.”

“Bạn gái của ông chủ nào đây, có thể tỏ tình ở nơi này, chắc chắn rất đỉnh.....”

Mọi người bàn tán xôn xao, có người nói rằng có hơn năm trăm hai mươi máy bay không người lái, tính thêm cả màn pháo hoa vừa rồi, cũng phải tiêu tốn cả mấy triệu tệ.

Bầu trời đêm rực rỡ như dải ngân hà.

Bầu trời này có một vì sao thuộc về cô.

Màn pháo hoa hoa mỹ kéo dài này cũng là chuẩn bị một món quà bất ngờ vào dịp năm mới cho cô.

Pháo hoa vẫn đang tiếp tục bắn, có vô số trái tim nổ tung, khiến cô không hiểu vì sao lại tin rằng — —

Màn trình diễn pháo hoa này, chắc chắn là Lê Tiệp Nam chuẩn bị. Anh không có ở bên cạnh, không ai ở Yến Kinh nhắc đến Lê Tiệp Nam với cô.

Cô lại tin tưởng vô cớ, anh vẫn còn yêu cô.

Dùng phương thức không lặng thầm nhất nhưng rất long trọng.

Nhân viên công tác của khách sạn đi tới, tìm thấy Diệp Phi.

“Cô Diệp?” Nhân viên công tác khách sạn đi đến, như là đang hỏi cô,

“Là cô Diệp đúng không ạ?”

“Đúng vậy.” Diệp Phi gật đầu.

“Anh Lê dặn chúng tôi đưa cô đến một nơi.” Người quản lý làm một động tác mời với cô.

Diệp Phi đồng ý, cạnh khách sạn có một chiếc Bentley màu đen dừng lại, Diệp Phi lên xe, xe đi xuyên qua Hồng Kông, ánh đèn đêm lộng lẫy, tắc đất tắc vàng, nhưng phố phường lại lạnh nhạt.

Xe dừng lại tại vùng ngoại thành, liếc mắt một cái đã biết đây là khu biệt thự nhỏ, quản lý lái xe đưa cô vào trong, rồi sau đó dừng xe lại, đưa chìa khóa cho cô.

“Cô Diệp, anh Lê bảo chúng tôi đưa cho cô cái này.”

Tay Diệp Phi bỗng như chết lặng, thẽ phồng nặng trĩu, tựa như siết chặt trái tim cô.

Diệp Phi nhận lấy chìa khóa, thật sự không nghĩ đến khả năng anh đến Hồng Kông, khu biệt thự này quá yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng thỉnh thoảng kêu, cô cầm chìa khóa mở cửa.

“Kéo kẹt — —”

Cắm chìa khóa vào, khẽ vặn, cửa biệt thự chậm rãi mở ra.

Căn biệt thự nhỏ theo đúng kiểu phương Tây cổ điển, dường như đã làm thành một sân vườn.

Sân không lớn như ở Yến Kinh, trên tường có từng cụm hoa cẩm tú cầu bám vào nở rộ, ở một hướng khác là hoa hướng dương, thậm chí còn làm hồ nước và núi giả ở một góc, trong ao là mấy con cá Koi xinh đẹp, chỉ trong nháy mắt, đã làm cho Diệp Phi nghĩ đến Tây Giao.

Trong sân ở Tây Giao là hồ nước, đi qua còn đường đá xanh mới có thể đi vào, thiết kế này không phải mỗi nơi đều làm được, Hồng Kông rất ẩm ướt, không thể thiết kế như thế, nên đã tạo một kiểu khác. Nói tóm lại, nơi này chính là phục chế lại Đàn Cung Tây Giao.

Ở Hồng Kông xa xôi, phục chế lại một Tiểu Tây Giao.

Cô nhận được điện thoại của Lê Tiệp Nam vào 0:30 ngày 1 tháng 1 năm 2016.

— —

Dãy số Yến Kinh quen thuộc, thậm chí cô còn không lưu tên cho anh. Ngón tay cầm điện thoại của cô hơi run lên, bấm nhận rồi nghe máy.

Nghe thấy tiếng hít thở quen thuộc truyền đến qua microphone, từng đợt nhẹ nhẹ, như một luồng điện vô hình, làm cho trái tim cô tê dại.

“Lê Tiệp Nam.” Cô gọi tên anh, giọng nói của cô hơi run rẩy.

“Phi Phi, năm mới vui vẻ,” Lê Tiệp Nam chậm rãi mở miệng, giọng nói như có tiếng cười nhẹ, “Anh không ở cạnh em, em đừng khóc nhé, anh không có cách nào lau nước mắt cho em được đâu.”

Giọng Bắc Kinh quen thuộc, bị anh nói đến lưu luyến thâm tình, như có một dây dây leo trong lòng hồi xuân, quấn chặt lấy trái tim cô.

Cảm xúc đè nén bỗng tung ra như lò xo, chỉ một câu nói của anh,

khiến vô số cảm xúc bùng nổ.

“Gần đây anh không ở Tây Giao, bận chuyện trong nhà, đèn ở Tây Giao vẫn sáng, sợ em quên mất anh, anh đưa cá hai con cá Koi đỏ mà anh thích nhất đến, anh muốn làm hoa cắm tú cầu nở ở trường học của em, nhưng lại sợ dọa Phi Phi của chúng ta, thế nào, căn phòng kia, có phải là Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông không?”

Lê Tiệp Nam cố ý dỗ cô vui vẻ, giọng điệu hơi cao lên.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài trên mặt, rơi xuống đất — — Trên mặt đất được trải thảm mềm mại, giống hệt như Đàn Cung Tây Giao.

“Phi Phi đừng khóc nha, bây giờ anh không thể đến Hồng Kông.”

“Sao anh lại không đến Hồng Kông được.....

Có phải anh bị đuổi khỏi nhà....” Cô tham lam muốn nói nhiều hơn với anh, tình yêu nồng cháy trào lên cổ họng, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

“Dù anh có phá sản thì vẫn có thể làm một Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông cho em, trong nhà có chút chuyện cần phải xử lý, không thể phân thân ra được.”

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, Diệp Phi nắm điện thoại, muốn khóc, nhưng lại không dám khóc vì sợ anh phát hiện.

Diệp Phi biết có lẽ chuyện hơi khó giải quyết, cô không hỏi nữa.

“Lê Tiệp Nam, năm mới vui vẻ.”

“Phi Phi.”

Anh gọi tên cô, hai chữ này như lưu luyến như quấn quanh bên lưỡi, có muôn vàn tình yêu giấu kín.

“Lê Tiệp Nam, ở đây em không nghe thấy tiếng Quảng Đông.....”

“Em nói lời ngơ ngẩn gì đây, ở Hồng Kông còn không nghe thấy tiếng Quảng Đông?”

“Bọn họ nói không dễ nghe bằng anh....”

Cô nghẹn nước mắt lại, thì thào.

“Phi Phi,” anh im lặng vài giây, cười khẽ, nói, “Anh rất thích em, em có vừa ý anh không? Có phải em muốn nghe câu này không?”

Thời gian như trôi ngược về đêm giao thừa năm ấy.

Pháo hoa đầy trời, công viên giải trí rực ánh đèn, Lê Tiệp Nam ngồi

trên xe ngựa bí đỏ, ngày đó anh cười với cô, đáy mắt chứa muôn vàn tình yêu.

Đêm giao thừa năm ấy, công viên trò chơi mở cửa vì cô.

Cô đã làm công chúa trong một ngày.

Đã qua rất nhiều năm, nhưng anh vẫn đặt cô trong tim.

Diệp Phi cầm điện thoại, một tay khác che miệng, cố gắng không để bản thân khóc thành tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

“Lê Tiện Nam, ở bên anh có pháo hoa không?”

“Năm nay Yến Kinh cấm đốt pháo hoa.”

“Lê Tiện Nam.”

““Hửm?”

“Em yêu anh.”

Vào ngày đầu năm mới đó, pháo hoa ở Hồng Kông bắn suốt một tiếng đồng hồ.

Lê Tiện Nam làm một Tiểu Tây Giao ở đây cho cô.

Cầm tú cầu vẫn nở thường xuyên như cũ.

Hoa hướng dương cũng vậy.

Diệp Phi gọi điện thoại với Lê Tiện Nam, từ đ rạng sáng đến bình minh.

Mấy ngày nay thời tiết rất tốt, chân trời xa xa hiện lên màu tím nhàn nhạt giao thoa với màu xanh nước biển, bình minh tuyệt đẹp, phẳng phất như được mạ một tầng nắng vàng sớm mai.

Cá Koi trong phòng bơi lượn vài vòng trong hồ.

Vẫn là bình minh màu đỏ lan khắp bầu trời.

Vẫn là tình yêu tràn ngập đến vô biên.

Diệp Phi biết, cô vẫn đang được anh yêu, bằng toàn bộ sự thành kính và phượng thức long trọng nhất.

Ngày đó cô ngủ ở khách sạn, siết chặt chiếc điện thoại đang nóng lên trong tay.

Hôm nay cô vẫn luôn nghĩ ——

Lê Tiện Nam có thể gọi cho cô một cuộc hay không?

Có thể không nhỉ?

Cô đang đợi và cũng thật sự đợi được rồi.

Giống như bộ phim 【Người Tình】 của đạo diễn Jacques Arnold, vào lúc cuối đời Jane đã nhận được một cuộc điện thoại của Tony.

Tony nói qua điện thoại rằng ông vĩnh viễn yêu bà ấy như xưa, mãi mãi cho đến khi ông qua đời.

Ở trong điện thoại Lê Tiệp Nam cũng không nói anh yêu em, cũng không nói mấy lời tình cảm sến sẩm này.

Anh đã chuẩn bị một màn tỏ tình long trọng cho cô, ở trước mặt muôn vàn người.

Vì thế anh ở nơi tắc đất tắc vàng như Hồng Kông, làm một Tiểu Tây Giao cho cô.

Cô cũng đã chờ được cuộc gọi của anh.

Nhưng, cô không phải Jane, anh cũng chẳng phải Tony.

Cô là Diệp Phi người anh yêu sâu đậm.

Anh cũng là Lê Tiệp Nam thâm tình cứng chiều cô trước sau như một.

Lê Tiệp Nam từng nói, anh không tin kết cục đã được sắp xếp trước, anh nói chuyện thành do người, anh nói duyên sâu hay duyên cạn cũng không phải do bái Phật, đã là duyên cạn, thì dù có bái Phật vẫn sẽ tan.

Anh từng nói, đừng vào tin lời hứa hẹn, hãy tin anh.

“Phi Phi, nếu em không có cảm giác an toàn thì hãy nói với anh, bằng mọi giá và bằng mọi cách anh sẽ cho em cảm giác an toàn”

“Phi Phi, chỉ cần em muốn, cầm tú cầu sẽ không bao giờ chết, cầm tú cầu cũng sẽ không chỉ nở ở Yến Kinh.”

“Phi Phi, chẳng sợ em không ở bên anh, anh cũng sẽ để cho em biết, Lê Tiệp Nam không phải bất luận kẻ nào, Phi Phi muốn, Lê Tiệp Nam đều sẽ cho cô ấy.”

“Sao lại không cần em được?”

Diệp Phi đã đến Hồng Kông rất lâu, đây là lần đầu tiên nằm mơ thấy anh.

Mơ thấy anh ngồi ở dưới gốc cây hải đường ở Tây Giao gọi điện thoại, dáng vẻ thanh cao lại lạnh lùng, thế mà khi nhìn cô lại cười rộ lên, rừng thông ngập tuyết, thâm tình vạn phần nói với cô, Phi Phi, chúng ta về nhà.

Chương 52: 52: Thư Phòng

Vào mùa xuân năm 2016, Diệp Phi nhận được hai cuộc điện thoại. Một cuộc là người môi giới bất động sản gọi tới, dò hỏi Diệp Phi có chiều hướng bán nhà hay không, Diệp Phi cảm thấy không thể hiểu được, lúc mắng mỏ với Tiết Như Ý, Tiết Như Ý hét lên, nói, “Cậu không biết sao? Đầu cơ bất động sản năm nay rất nghiêm trọng đó!” Diệp Phi mờ mịt, không quá chú ý đến những việc này, Tiết Như Ý gọi điện thoại qua WeChat với cô — —

“Cậu không biết đâu, đầu cơ bất động sản bên chỗ Hoa Cảnh vô cùng nghiêm trọng đó, một tầng hầm ngầm cũng lên đến một hai triệu rồi, cậu đoán xem tiểu khu của các cậu hiện tại bao nhiêu tiền một mét vuông? Năm triệu đó! Năm triệu! Đánh giá đến cuối năm sẽ còn tiếp tục tăng lên nữa, vành đai số 2, bên kia còn có vài trường học di dời — —”

Tiết Như Ý hô to gọi nhỏ, kinh ngạc cảm thán đối với giá nhà hiện tại không thôi.

Khi đó Tiết Như Ý nói, tớ cũng không biết hiện tại sao người ta lại giàu có như thế, mọi người biết làm thế nào để mua nhà đây.

Diệp Phi hơi hoảng hốt, giống như nhớ tới rất rất lâu trước kia, lúc Lê Tiệp Nam đưa cô đi mua căn nhà kia, người môi giới nói vừa có có tin tức là lập tức để lại cho anh.

Lê Tiệp Nam vốn dĩ là nhà đầu tư, anh không thể nào không biết được quy hoạch trong vòng mấy năm tới ở bên kia.

Cũng chính trong một hai năm ngắn ngủn này, nếu như lúc ấy cô không nghe lời Lê Tiệp Nam mua, có lẽ là cả đời này cũng mua không nổi một căn nhà của mình.

Khi đó Lê Tiệp Nam còn tay cầm tay giáo cô cách hoạch định kinh tế, dạy cô làm như thế nào để đầu tư vào mấy cái hạng mục nhỏ, dạy cô làm sao để quản lý tài chính.....

Cho nên Diệp Phi đi đến Hồng Kông nơi tắc đất tắc vàng và áp lực cực kỳ lớn này quá cũng cũng không lo lắng đến như vậy, hình như cô chịu ảnh hưởng từ Lê Tiệp Nam, luôn có thể bình tĩnh phân tích ưu và nhược điểm.

Cuộc điện thoại thứ hai, là đến từ một số điện thoại cố định, nghe máy, là giọng nói của một người đàn ông lớn tuổi — —

“Cái con nhóc tinh ranh này, thế mà chạy đến Hồng Kông, cô còn bỏ quên mấy quyển sách ở nhà tôi đây này, khi nào đến lấy về? Chiếm không gian trong nhà của tôi, cho tôi địa chỉ, tôi gửi sang cho cô.”

Nghe được giọng nói của bà Triệu, giọng Bắc Kinh hơi già nua, cô nghe có chút hoảng hốt, liên tục nói không cần, cũng chỉ là mấy quyển sách, đừng bận tâm, chờ có thời gian cháu trở về lấy.

Bà Triệu cứ nhất định phải gửi cho cô, cô còn nghĩ là sao mà bà cụ này lại cố chấp như vậy, đành phải nói địa chỉ cho bà.

Ngày đó Diệp Phi không để tâm đến chuyện này lắm, rồi lại đến một ngày cuối tuần, cô nhận được cuộc điện thoại của nhân viên chuyển phát nhanh, nói đồ đạc hơi nhiều, hay là cô tự mình đến lấy đi, nói xong gửi tin nhắn cho Diệp Phi, viết địa chỉ của bưu điện.

Diệp Phi quá bận rộn, đi học cả ngày, luận văn đã khá ưng ý, nhưng còn có rất nhiều sách phải đọc, cô cũng cố tình làm cho mình bận rộn hơn, nghe điện thoại, cũng chỉ có thể thu dọn đồ đạc sớm hơn chen chúc trên tàu điện ngầm đến bưu điện.

Lúc này còn chưa phải là giờ cao điểm, tàu điện ngầm ầm ầm chạy đến đây, Diệp Phi đi lên, rốt cuộc cũng có một chỗ trống.

Trên màn hình nhỏ phía trước đang phát sóng tin tức, đang nói về một số doanh nghiệp nào đó phá sản.

Trong dòng chảy phát triển của thế kỷ 21, ngay cả khi nhiều công ty đã từng rất huy hoàng cũng sẽ sụp đổ, người dẫn chương trình tin tức đang kêu gọi những người trẻ tuổi phải điều chỉnh lại tâm lý để ứng phó một cách tích cực.

Sau đó hình ảnh lại chuyển, nói về tin tức ở đại lục.

Một thương hiệu chuỗi trung tâm mua sắm nổi tiếng ở Yến Kinh đã đóng cửa hơn 100 cửa hàng, triển vọng phát triển rất khó khăn, cái logo kia chợt lóe lên, Diệp Phi nhìn chằm chằm nhìn một lúc rất lâu, mơ hồ nhớ tới một người.

Tề Minh Viên, cái người luôn đi theo bên cạnh Triệu Tây Chính đánh bài, đã gặp qua vài lần, luôn có loại cảm giác vượt trội không thể giải thích được của một người đàn ông kiêu ngạo.

Khi đó bọn họ chê cười Tông Ngọc Tông gia là nhà giàu mới nổi, thật sự không thể ngờ được mới một hai năm ngắn ngủn trôi qua, mà ba của Tông Ngọc sẽ trở thành một người đàn ông kiếm được nhiều tiền, lúc ấy bị mọi người treo lên trên Weibo giễu cợt rất lâu, nói là ông chủ đất vật liệu xây dựng ngay cả một cái rầm cũng không hiểu mà đi đầu tư phim? Kết quả không ngờ được ba của Tông Ngọc đầu tư tiền vào trong nhưng không can thiệp vào việc chế tác, có đủ kinh phí, sau khi bộ phim điện ảnh kia công chiếu đã gây ra một phát nổ mạnh, phim được mệnh danh là thời đại của những ông chủ đất.

Tông gia cứ như vậy mà phát triển, thỉnh thoảng Tông Ngọc bị truyền thông chụp được, được gọi là tiểu Thái Tử Yến Giao gì đó.

Một vài ngày ngắn ngủi, cảnh còn người mất, Hà Đông ba mươi năm Hà Tây ba mươi năm, kỳ thật ở thế kỷ 21 này, xa xa không dùng được ba mươi năm, xã hội phát triển nhanh chóng như vậy, không có chí tiến thủ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi sẽ lập tức bị thay thế. Diệp Phi đến bưu điện, đọc số chuyển phát nhanh, tự mình đi lấy hàng chuyển phát nhanh — — là một cái thùng lớn.

Lúc ấy cô còn buồn bực, không phải chỉ là mấy quyển sách thôi sao? Cũng may mà bưu điện ở đối diện với chung cư của cô, Diệp Phi bùng hàng chuyển phát nhanh về, mở cái thùng ra, phát hiện bên trong làm gì có quyển sách nào, gửi đến đây một cái thùng lớn, tất cả đều là đặc sản địa phương của Yến Kinh.

Bánh ngọt tám lớn (*), kẹo đường Yến Kinh, mút trái cây Yến Kinh, còn có cả mấy cái chân vịt nướng Yến Kinh được hút chân không. Diệp Phi dờ khóc dờ cười, giống như nhận được hàng tết nào đó từ người thân.

Cô gọi điện thoại cho bà Triệu, nhưng người nhận điện thoại không phải là bà Triệu, mà là bà cụ nhà bên.

“Bà Triệu đâu rồi ạ?”

“Bà Triệu nằm viện hai ngày nay, bị cảm nhẹ, nhóc con đã nhận được đồ chưa? Mấy ngày trước bà Triệu còn nói nhóc con như cháu thế mà lại một thân một mình chạy đến Hồng Kông không được đồ của Yến Kinh.”

“Bà Triệu đang nằm viện, không có ai đến thăm bà ấy sao ạ?”

“Không, cũng không nghiêm trọng lắm.” Bà cụ kia cười nói, “Bà Triệu miệng dao găm tâm đầu hủ, còn nhớ tới năm kia cháu còn đến thăm bà ấy, nói quen biết chưa được một năm mà con nhóc này con đối xử với bà ấy tốt hơn cả người thân của mình, được rồi, không nói chuyện với cháu nữa, phí điện thoại đắt quá.”

Diệp Phi ngồi ở trên thảm, gật gật đầu, không hiểu sao lại cảm thấy chua xót, nói vâng.

Kỳ thật lúc đó cô cũng chỉ là trả phòng vào đúng dịp tết, thấy bà cụ ở đó một mình, vừa vặn cũng gần với Tây Giao, cho nên đến thăm bà ấy, dù sao thì thành phố Yến Kinh lớn như vậy, Diệp Phi thế mà cũng không quen biết được mấy người, những người đó đối xử tốt với cô, cô vẫn luôn nhớ kỹ, luôn muốn làm một chút gì đó cho bọn họ.

Trong thùng còn có một lá thư, giống như là lá thư từ nhà.

Diệp Phi cũng rất khó tưởng tượng được, một bà cụ ngồi trong tứ hợp viện, còn có thể có nét chữ viết tay xinh đẹp và mảnh mai như thế, nói, chăm chỉ học tập, thành tài thành người, cầu chúc mọi điều tốt đẹp nhất.

Thậm chí bà còn không có tên, chỉ viết: Triệu thị, Bích Thành.

Triệu Bích Thành.

—

Diệp Phi gỡ thùng chuyển phát nhanh này xong, cất lá thư này đi.

Căn hộ của cô chính là một căn phòng có buồng tắm nằm ngay trong phòng ngủ, phòng vệ sinh riêng, kỳ thật rất nhỏ, chỉ mười mấy mét vuông, nhưng hơn ở chỗ có cái cửa sổ bát giác, có thể nhìn thấy khung cảnh ở bên ngoài — — Mặc dù đối diện cũng chỉ là một tòa nhà chung cư bình thường, không có phong cảnh gì quá đẹp.

Diệp Phi rất ít khi rảnh rỗi, cũng rất bình thản, cũng bắt đầu chậm rãi lên kế hoạch cho cuộc sống của mình.

Chỉ mới theo học MA (*) một năm, việc học căng thẳng, thỉnh thoảng Bồ Nhạc Sinh cũng than thở môi trường ở Hồng Kông áp lực thật lớn, nhà lồng nhỏ lít chít chằng chịt, cùng khủng bố hơn cả tầng hầm ngầm ở Yến Kinh năm đó, những tòa nhà cao tầng đồ sộ, hơi dột nát với mật độ sinh sống cực kỳ khủng khiếp.

(*) Master of Arts – M.A: Thạc sĩ Văn chương / xã hội.

(Wikipedia)

Một năm học MA của Diệp Phi ở Hồng Kông căng như dây đàn. Tối hôm đó, Diệp Phi còn đang do dự dứt khoát ăn một chút bánh ngọt rồi đi ngủ, sáng mai lúc thức dậy viết luận văn, cô nhận được cuộc điện thoại thứ ba điện thoại trong ngày.

Là Kha Kỳ.

“Anh Kha?”

“Là tôi, cô Diệp, hiện tại cô có rảnh không?” Kha Kỳ lễ phép hỏi cô.

“Có.”

“Vậy tôi đến đón cô.” Kha Kỳ nói, “Là anh Lê bảo tôi đến đón cô.”

“Được.”

Diệp Phi luôn có một loại kỳ vọng vô danh — —

Hình như là trời sinh, trên thế giới này cô hầu như không có người thân nào, Lê Tiện Nam gần như là bến đỗ duy nhất của cô.

Gặp lại Kha Kỳ, hình như cũng đã cách rất lâu, Kha Kỳ lái một chiếc Bentley, dừng ở dưới lầu chung cư, Kha Kỳ vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, chỉ là hình như không được nghỉ ngơi tốt, trông hơi mệt mỏi, khi nhìn thấy cô mỉm cười với cô, mở cửa xe ra cho cô.

Giống như rất lâu trước kia, thỉnh thoảng Lê Tiện Nam không có thời gian, thì sẽ dặn dò Kha Kỳ tới đón cô.

“Ban đầu anh Lê đã đặt vé máy bay hôm nay, nhưng ở bên chỗ Yến Kinh còn có một vài cuộc họp, đến bây giờ vẫn chưa kết thúc, không biết khi nào mới hết bận việc, nên anh ấy bảo tôi đến đón cô qua trước.”

“Được.”

Diệp Phi giống như chỉ biết nói được, trên mặt không hề sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn cứ nổi lên gợn sóng.

Nơi Kha Kỳ đưa cô đi chính là Tiểu Tây Giao, chỉ là khi vừa đẩy cửa ra, bên trong có hai cô gái — —

Triệu Tây Mi và Tiết Như Ý.

“Sao hai người lại đến đây?” Diệp Phi ngạc nhiên, gặp lại bạn thân, thậm chí Diệp Phi còn cảm thấy Hồng Kông chật chội cũng tươi đẹp hơn.

“Lê Tiện Nam bảo hai người bạn chị đến đây, sợ em ở chỗ này nhàm chán, mấy ngày nay đúng lúc hai bạn chị nghỉ làm.”

Triệu Tây Mi kéo cô đi vào, còn lú lú nói, ông chủ Lê quá xa hoa, trực tiếp mua nhà ở đây, hỏi cô sao lại không đến đây ở?

Diệp Phi nói không tiện đi học.

Tiết Như Ý đau lòng mà cho cô một cái ôm an ủi thật chặt, nói vất vả rồi, vừa rồi tới lúc đi ngang qua mấy căn nhà lồng, chỉ nhìn thôi mà cả người đã nổi da gà.

Đẩy cửa ra đi vào, bước chân Diệp Phi khựng lại một chút.

Trong phòng ăn bày một cái bàn dài, trải khăn ăn màu trắng, trên bàn đặt một giá hoa tươi bao quanh dày đặc, có những ngọn nến cắm trên giá ba chân đang bùng cháy giữa những bông hoa đang nở rộ. Đó là vào lúc hoàng hôn, bầu trời bên ngoài đã trở thành một lớp màu xanh nhạt, ánh trăng cong như một cái móc câu bắt đầu xuất hiện, phòng bếp mở có đầu bếp đang làm bữa tối.

Căn phòng được trang trí vô cùng tỉ mỉ, chẳng hạn như cách sắp xếp những bông hoa tươi này, là những cánh hoa màu hồng được trang trí với những bông hoa hải đường màu trắng nhạt, được tô điểm thêm bởi những bông mẫu đơn trắng hồng và cẩm tú cầu xanh nhạt. Được bao quanh bởi những bông hoa.

Người đầu bếp kia nhìn càng quen mắt — —

Không lâu trước đây, cô tình dậy ở Tây Giao, xuống lầu lập tức nhìn thấy Lê Tiện Nam thật sự gọi đầu bếp kinh nghiệm duy nhất trong hàng hàng nhà người ta chỉ vì nấu bữa sáng cho cô.

Đàn cung Tây Giao ngày đó tựa như đang diễn một vở kịch câm, mọi người rất cẩn thận không phát ra âm thanh, chỉ vì sợ đánh thức cô.

Ngày đó Lê Tiện Nam đi xuống lầu, nói với người ta, đừng làm ồn ào, chất lượng giấc ngủ của vị kia nhà tôi không tốt, một chút âm thanh là lập tức tỉnh dậy.

Bánh kem vẫn là thiên nga đen, trên chiếc bánh đơn giản là hai con thiên nga xinh đẹp vắt chéo cổ thành hình trái tim, trên đó có cắm một con số, 24.

Cô hai mươi bốn tuổi.

Ngày đó Triệu Tây Mi và Tiết Như Ý bảo cô ước nguyện, Diệp Phi thành kính nhắm mắt, lại phát hiện mình căn bản không có ước nguyện gì cả, chỉ nghĩ đến một mình Lê Tiện Nam.

Tối hôm đó, Triệu Tây Mi bởi vì ngồi trên máy bay quá lâu nên đi ngủ

sớm, Tiết Như Ý vô cùng có tinh thần, kéo Diệp Phi nói chuyện. Vào Tết nguyên đán, nghe nói Triệu Tây Chính đã đính hôn, ngày đó anh ta đã đăng một bài viết trong vòng bạn bè, chỉ có một tấm ảnh, là khung cảnh tiệc đính hôn.

Một số người bình luận dưới bài của anh ta: Triệu đại thiếu gia bách niên hảo hợp.

Lãng tử quay đầu quý hơn vàng nha.

Triệu Tây Chính không trả lời một cái nào, buổi tối lại xóa bài trong vòng bạn bè kia đi.

“Cậu thì sao?” Diệp Phi và Tiết Như Ý ngồi ở trong sân nói chuyện.

“Khá tốt, quên đi còn chưa tính, dù sao tớ cũng mới hai mươi bốn tuổi, anh ấy đã xác định rồi, tớ cũng không thể đi làm người thứ ba được, đúng không? Chỉ là ta không ngờ, sẽ đột ngột như vậy, vốn dĩ anh ấy chính là người như vậy.

Tớ cũng không thể yêu cầu anh ấy thay đổi bản thân vì tớ, như vậy không phải là anh ấy, anh ấy và tớ chỉ có thể đi đến đây.” Tiết Như Ý mỉm cười, chuyển đề tài nói, “Gần đây Diệp Đồng khá tốt, lần trước còn lắp ghép một bộ trò chơi ghép hình cùng tớ đó, tuy rằng không nói lời nào, nhưng tốt xấu gì cũng đã tình nguyện nhìn tớ.”

“Những ngày này đã vất vả cho cậu rồi.”

“Không có gì, dù sao tớ cũng rảnh rồi.

Người như Diệp Đồng như vậy cũng có chỗ tốt, cậu nói gì với thằng bé thì thằng bé cũng sẽ không đánh cậu, cũng không chọc cậu tức giận, cậu nói với thằng bé cái gì thằng bé cũng đều nghe, tớ còn rất nguyện ý đi thăm thằng bé.” Tiết Như Ý nói giỡn, “Phi Phi, em trai cậu thật tốt.”

“Đừng đánh chủ ý lên em trai tớ, thằng bé mới hai mươi.”

Tiết Như Ý cười hì hì.

Diệp Phi thúc giục cô ấy đi ngủ, Tiết Như Ý đứng lên nói ừ, bước được hai bước lại quay đầu, hơi do dự nhìn Diệp Phi.

“Hửm?” Diệp Phi nhìn ra cô ấy còn muốn nói gì nữa, lập tức hỏi một tiếng.

“Thật ra cũng không có gì, không hối hận là được rồi, Phi Phi, cậu

không cần lo lắng cho tở, tở đã sớm biết không kết cục gì với anh ấy, có thể hoà bình đi cùng nhau trong một khoảng thời gian, làm bạn một đoạn đường, đã quá tốt rồi, ít nhất chúng tở cũng không có xé rách da mặt nhau, đoạn ký ức này cũng vẫn tốt.”

Tiết Như Ý đi vào, lại nói Hồng Kông sao lại cho người ta cảm thấy xa lạ như vậy.

Diệp Phi đứng yên tại chỗ, lại một mình ngồi ở trong sân.

Bình thường cô rất ít khi nơi này, bởi vì thời gian làm việc rất bận rộn, cuối tuần có thời gian rảnh rỗi, đối mặt với cuộc sống có tiết tấu nhanh, cô cũng ru rú trong nhà, thường giải quyết cơm ba bữa một ngày ở cửa hàng Subway và cửa hàng thức ăn nhanh dưới lầu chung cư.

Có đôi khi áp lực thật sự rất lớn, sẽ đến nơi này để xem.

Hoa cẩm tú cầu vẫn là được đổi thường, mỗi lần tới đèn đều sáng.

Số lần đến không nhiều lắm, mỗi lần tới hoa cẩm tú cầu đều nở rộ.

Nhưng Diệp Phi chưa từng gặp Lê Tiệp Nam, nhưng lại luôn cảm thấy, hình như anh đang ở bên cạnh cô, cũng không xa.

Xe Kha Kỳ xe vẫn luôn đỗ ở bên ngoài, Diệp Phi mở cửa sân ra, Kha Kỳ nhìn sang.

“Kha Kỳ, anh nói chuyện với tôi một chút đi.” Cô nói.

Kha Kỳ sững sốt, tự biết Diệp Phi muốn nói cái gì, dăm ba câu cũng khó tóm tắt được, nói anh khá ổn, nhưng mà rất bận, thường xuyên chạy qua chạy lại hai đầu.

Diệp Phi hỏi, nơi nào mà chạy qua lại hai đầu chạy?

Kha Kỳ nói nước Mỹ và Yến Kinh, Ngô Ngàn Như rất ít khi trở về, là người Mỹ gốc Hoa.

Diệp Phi à một tiếng.

“Kỳ thật cũng không phức tạp như vậy, chỉ là Lê gia có rất nhiều tài sản và cổ phần phải phân chia, vốn dĩ đều có thể chung sống hòa bình — — Nhưng Ngô Ngàn Như và ba của anh Lê là mối quan hệ mở, open marriage, ừm, chỉ là những lợi ích này luôn được duy trì, chưa bao giờ đến mức sụp đổ vì lợi ích.”

Kha Kỳ kể lại chuyện cũ với Diệp Phi, nói, “Đây đều là những thứ anh Lê không muốn nhắc tới, nói cô đã ở Hồng Kông lâu như vậy, sợ cô không có cảm giác an toàn, nói nếu cô muốn hỏi, anh ấy sẽ để tôi nói cho cô biết.”

Từ nhỏ của cuộc sống của Lê Tiện Nam đã rất sung túc, cũng được sống trong những tháng ngày yêu thương của ba mẹ.

Mẹ anh là Cố Diều, rất xinh đẹp, là người Hồng Kông, có sự nhanh nhẹn của mỹ nhân Hồng Kông điển hình, sau đó đi theo người của rạp hát đến Yến Kinh, một cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi, đáng người thương xót, hát một vở kịch Hoàng Mai dễ nghe, là người nổi tiếng nhất ở trong rạp hát Yến Kinh, truyền lưu không ít làn điệu.

Sau đó năm hơn hai mươi tuổi, được một vị đạo diễn nhìn trúng, muốn bà tới thử vai, quen biết Lê Hãn trong một bữa tiệc, hai người thuận lý thành chương ở bên nhau.

Đó thật là một đoạn giai thoại, Cố Diều là người kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng sống ở tháp ngà voi — — bởi vì từ nhỏ đến lớn đều xinh đẹp, tuy rằng là người đứng đầu rạp hát nhật đưa trẻ bị vứt bỏ, cũng bởi vì tính tình hoạt bát nhanh nhẹn, ở trong rạp hát vô cùng được quan tâm, người nào cũng thích, cuộc sống của Cố Diều cũng chỉ hát hí khúc, không rõ nhân tính hiểm ác, đối với ai cũng không hề phòng bị.

Những ngày tháng như vậy vẫn kéo dài cho đến năm Lê Tiện Nam mười tuổi, khi đó cuộc sống thật sự rất yên bình.

Cho đến có một năm, Cố Diều đi ra ngoài, không biết là ai nói với bà chuyện Lê Hãn và vợ là quan hệ mở, tính tình Cố Diều nổi lên, âm ỉ muốn Lê Hãn phải giải thích.

Năm ấy Ngô Ngàn Như trở về, ánh mắt Lê Hãn trùng hợp muốn đầu tư vào bất động sản ở nước ngoài, vì thế ông thuận lý thành chương lựa chọn ích lợi.

Giống như Cố Diều chỉ là một đoạn tình duyên trong sương sớm, hoặc là nói, bà chỉ là người tương đối xinh đẹp, tương đối đơn thuần, lại đúng lúc sinh được một đứa con trai hiểu chuyện xuất sắc, cho nên Lê Hãn sẵn sàng xem bà như là một người khiến cho ông ta vui vẻ.

Cố Diều cũng có sự kiêu hãnh của mình, chia tay thì chia tay, nhưng mình không thể không nuôi con trai được — — khi đó Lê Hãn cho bà một căn biệt thự, cho bà cổ phiếu, cho bà công ty, khi đó Cố Diều đều không hiểu một cái gì cả.

Cuối cùng bị Lê Hãn đã nghĩ ra một chiêu trò để rút tiền đáy nôi, chi phí bảo trì biệt thự và bất động sản cao ngất ngưởng, cổ phiếu giảm thua lỗ, hoạt động của công ty không phù hợp cũng có thể dẫn đến nợ nần và phá sản.

Cố Diều chỉ biết hát kịch, từ nhỏ và đã hát kịch, bước ra khỏi tháp ngà voi này cái gì cũng không biết, giống như bị mắc chứng trầm cảm sau sinh đã bị trì hoãn từ lâu.

Cuối cùng vào ngày sinh nhật của Lê Tiệp Nam, Cố Diều làm cho anh một bữa tối thịnh soạn, nói với anh sinh nhật vui sướng, mẹ yêu con, sau đó đến ban đêm từ nhảy từ trên lầu xuống.

Bà đã mua một bảo hiểm nhân thọ, cũng không biết rằng mình nhảy lầu tự sát thì công ty bảo hiểm sẽ không bồi thường.

Lê Tiệp Nam chưa bao giờ tổ chức sinh nhật.

Rõ ràng anh vẫn sống trong tình yêu, dường như ba mẹ đều rất yêu anh, nhưng kết quả chỉ là bèo trôi trong một giấc mơ.

Tỉnh dậy, không có gì cả.

Cố Diều yêu anh, vì sao lại có thể nhẫn tâm nhảy từ trên lầu xuống như vậy.

Khi anh tỉnh dậy, phía dưới có rất nhiều người vây quanh, những người nhảy lầu chết là người thảm hại nhất, Cố Diều xinh đẹp như vậy nhưng lại chết rất ô nhục.

“Chuyện này sau đó đã bị đề xuống, kỳ thật cũng nằm trong dự liệu của Lê Hãn, vốn dĩ bà Cố Diều và anh Lê cũng không có tin tức gì, lúc đó Ngô Ngàn Như đã có một đứa con trai ở nước ngoài, chính là Thịnh Văn Tu.

Lúc ấy, truyền thông bắt gió bắt bóng, vì quan hệ gần bó mặt ngoài, nói mẹ của anh Lê là Ngô Ngàn Như, cũng nhân lúc có người đang bàn tán nên đã công bố anh Lê, nói là mấy năm nay sức khỏe của Ngô Ngàn Như không tốt, đưa theo con trai đi vẫn luôn ở Mỹ.”

Kha Kỳ nói, “Cho nên quan hệ của anh Lê và trong nhà rất lạnh nhạt, trước kia cũng không chịu thua, lần đó anh Lê cũng bước đi rất khó khăn ở Yến Kinh, bị cảm phát triển thành viêm phổi, sau đó cũng phải học cách cúi đầu, anh ấy nói dù thế nào đi nữa, cũng phải tiếp tục sống, xem ai sống lâu hơn, chết thì có bản lĩnh.”

Diệp Phi im lặng nghe Kha Kỳ nói hết, cũng chậm rãi nghĩ tới rất lâu trước đó.

Lê Tiện Nam luôn xác nhận hết lần này đến lần khác, mưa gió mãnh liệt khi cũng muốn phải lần lượt xác nhận với cô.

Tình yêu bé nhỏ ấy xuyên qua trầm luân mỏng manh, nhưng vẫn cứ kiên định.

Cô cười nói, Lê Tiện Nam, anh không cần phải luôn xác nhận với em. Khi đó Diệp Phi cho rằng đây là một con đường không thể quay lại, anh cũng chỉ là ngọn đèn xanh chiếu sáng cho cô trên con đường sương mù này, lại không ngờ cô cũng là sinh linh duy nhất xông vào. Anh muốn nhìn thấy cô lại tiếp tục đi về phía trước từng chút một, cô thật sự đi về phía trước, anh nói cho cô ấy biết không có khả năng, tôi không phù hợp em, cô ấy nói vậy anh có cam tâm tình nguyện không?

Không ngờ.

Anh không tin vào tình yêu.

Cho nên sau lần đầu gặp gỡ không lâu, tặng cho cô một cái vòng tay kim cương, dù sao cũng phải phân rõ một chút, dường như muốn chứng minh cái gì đó, tôi và em chỉ là mối quan hệ tiền tài lạnh nhạt, chỉ là em vừa lúc xuất hiện ở đây, chỉ là em vừa vặn làm cho tôi lòng mềm.

Nhưng thề mà cô chỉ là tham lam một chút ấm áp ở bên cạnh anh, làm cho có chút không thể tưởng tượng nổi, anh có cái gì mà ấm áp? Nhưng cũng là lần đầu tiên cảm thấy may mắn, mùa đông năm đó, gặp được một cô gái quệt một que diêm đến sưởi ấm cùng anh.

Tỉnh táo không, lúc sáng sớm, sợ em chỉ là đầu nhất thời nóng lên.

Cô không làm rõ được, nói anh vẫn nên gọi cô là Phi Phi đi.

Anh bắt đầu chậm rãi tìm hiểu về cô, cô cũng không phải là người tham lam cái gì, cũng cũng không muốn có bất gì cái gì với anh.

Đây là lần đầu tiên một sinh linh bước đi trên cánh đồng tuyết khô này, anh cũng hơi cẩn thận hơn một chút, trên cánh đồng tuyết quá lạnh, cô lắc đầu, giống như nói không sao cả, tôi cũng là không có ai muốn, anh là người đầu tiên tiếp nhận tôi.

Anh cứ như vậy muốn làm cho cô vui vẻ hơn một chút, muốn làm cho

cô vui vẻ, sau đó lại lúc phát hiện ra thì mình đã hình thành thói quen, anh bắt đầu muốn giữ cô lại bên cạnh.

Kỳ thật Triệu Tây Mi nói cũng đúng, càng là thiếu thốn cái gì, thì sau khi trưởng thành sẽ càng cố chấp đối với cái đó.

Lê Tiệp Nam thường sợ có một ngày Diệp Phi nói tạm biệt với anh, sau đó ngày hôm sau không từ mà biệt, anh không muốn nghe tạm biệt, ý nghĩa của hai chữ này giống như thật sự không gặp lại nữa. Không nói tạm biệt, giống như có thể sẽ mãi mãi gặp lại nhau.

Anh tự biết mình cũng không phải là người hoàn mỹ như thế nào, có biết bao nhiêu người nản lòng vì tuyết phủ trắng xóa này, chỉ có cô không sợ trời không sợ đất, muốn cùng sưởi ấm với anh.

Vì thế cô gái nhỏ vốn dĩ có chút ngượng ngùng khi đi theo bên cạnh anh, anh cũng tình nguyện ý đồ dành cô không hề có giới hạn, thánh tuyết tan chảy, thì ra những ngọn núi chứa đầy nước suối trong veo làm cho cô trở nên tươi sáng và xinh đẹp.

Anh nói có rất nhiều ngọn núi phủ tuyết trắng, tại sao anh lại cố tình chọn một cái này?

Cô ở trong bóng đêm rực rỡ và trắng lệt, xung quanh nhiều người như vậy, ồn ào như vậy, cô liếc mắt tìm một lượt, lại có thể chuẩn xác dừng ở trên người anh.

Một ngọn núi phủ tuyết trắng lạnh lẽo như anh, vậy mà lại vì cô mà trở nên mãnh liệt.

Con chim bị thương sẽ không sống trên núi tuyết, nhưng anh cũng chỉ mong con chim này đi ngắm nhìn sông núi, trải qua hành trình cần phải trải qua, nếu cô còn tình nguyện trở về, có lẽ cũng chính là nguyện vọng duy nhất của anh.

Anh không tin vào tình yêu, nhưng anh lại nhìn thấy tình yêu vững bền bất chấp sóng gió trong mắt cô.

Cô tin tưởng vào tình yêu, nhưng lại luôn không tin một người bình thường như cô sẽ được yêu thương, vì thế Lê Tiệp Nam che chở mọi chuyện của cô, biết làm sao đây, Phi Phi là độc nhất vô nhị, Phi Phi xứng đáng được yêu.

Giống như hai người cho nhau hơi ấm ở trong một mùa đông lạnh lẽo như vậy.

Ngày đó Diệp Phi ngủ ở Tiểu Tây Giao, đến nửa đêm, rốt cuộc cũng không chịu nổi ngủ thiếp đi, căn nhà này hoàn toàn là một bản sao

của Tây Giao, ngay cả mùi huân hương cũng là mùi của Tây Giao. Đây là giấc ngủ yên tâm đầu tiên của Diệp Phi từ khi đến Hồng Kông. Thậm chí cô còn không biết lúc rạng sáng, trước khi bình minh, có một chiếc máy bay tư nhân đã hạ cánh, Lê Tiện Nam kết thúc một ngày bận rộn, cũng không để ý đến nghỉ ngơi, vội vàng chạy từ sân bay tới nơi này.

Đèn ở Tiểu Tây Giao sáng lên, mấy con cá huyết rồng anh thích nhất đang chậm rãi bơi qua lại trong hồ nước.

Anh thả nhẹ bước chân đẩy cửa tiến vào, trong phòng ăn còn chưa dọn dẹp, hoa bày trên bàn vẫn nở rộ đang nhiệt tình khoe sắc.

Trong phòng bếp có một phần bữa tối vẫn còn ấm.

Giống như chút tâm tư nhỏ bé của cô, ôm một chút hy vọng trong lòng, ở đây chờ anh.

Lê Tiện Nam đi lên lầu, đẩy cửa ra, Diệp Phi còn đang ngủ, quần áo trên người cũng chưa thay.

Lê Tiện Nam đi đến, cúi người hôn lên môi cô một cái.

“Phi Phi, sinh nhật vui vẻ.” Anh khẽ cười, không đành lòng đánh thức nàng, hạ giọng nói, “Rốt cuộc cũng coi như là chạy tới, chính miệng nói một câu sinh nhật vui vẻ với em.”

Triệu Tây Mi tỉnh dậy đi vệ sinh, lúc đi xuống lầu, nhìn thấy có người ngồi ở đó ăn bữa ăn khuya, giống như gặp phải ma.

Áo khoác của Lê Tiện Nam vắt ở trên ghế, phong trần mệt mỏi.

Anh nhìn thấy Triệu Tây Mi, ra hiệu bảo cô ấy im lặng, “Đừng lên tiếng, Diệp Phi ngủ không sâu giấc.”

—

Ngày hôm sau khi Diệp Phi tỉnh dậy, thế mà đã là buổi chiều.

Triệu Tây Mi và Tiết Như Ý gửi tin nhắn trên WeChat cho cô, nói là đi về trước, bảo cô nghỉ ngơi thật tốt.

Diệp Phi dụi dụi mắt, luôn cảm thấy trong không khí mơ hồ có một chút mùi gỗ thoang thoang, vững chãi và trầm ổn, giống như còn có một chút mùi thuốc lá.

Cô ngồi dậy từ trên giường, bỗng dưng nhìn thấy đầu giường có thêm một cái hộp, giống như là một món quà.

Trái tim cô đập mạnh liệt hơn, mở hộp quà ra, bên trong là một lọ nước hoa, là một thương hiệu nước hoa nổi tiếng nào đó, nhưng loại nước hoa đó lại không được nhiều người biết đến.

Trên hộp vẽ một gốc cây dương xỉ, mở ra, là một lọ nước hoa thân chai màu đen, màu sắc rất đậm.

Cô cũng nhìn thấy trên điện thoại có thêm một tin nhắn từ WeChat, là Lê Tiện Nam gửi giọng nói — —

“Không phải trước kia Phi Phi của chúng ta hỏi anh dùng loại nước hoa gì sao, anh mang từ Yến Kinh đến cho em, em dùng tiết kiệm một chút, dùng hết chúng ta sẽ gặp lại nhau,” Anh khẽ cười một tiếng, “Gần nhất có hơi bận, không có nhiều thời gian lắm.”

Giọng nói này chỉ có mười mấy giây, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng máy bay tư nhân gầm rú, có tiếp viên hàng không đang nhắc nhở xin tắt máy.

Sau đó còn có thêm một tin nhắn giọng nói trên WeChat, ngắn ngủn năm giây.

Diệp Phi chậm rãi nhấn mở — —

“Diệp Phi, anh yêu em.”

Chính thức gọi tên cô, cũng là lần đầu tiên anh nói ba chữ này.

Chiều hôm đó, Diệp Phi ngồi ở trên giường, nước mắt lã xuống, cuộc sống bình tĩnh như nước lặng của cô, anh lại làm cho cô quay cuồng.

Cho cô an tâm, làm cô rung động.

Ngày đó bên ngoài Tiểu Tây Giao có một chiếc xe lạnh cho hoa tươi, Diệp Phi đi xuống lầu, thấy mấy người đàn ông đang ở dưới mới hoa cắm tú cầu.

Cô rất ít khi tới nơi này, khi đó luôn cảm thấy nơi này hơi xa, cũng cảm thấy Lê Tiện Nam sẽ không đến đây.

Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại hỏi người nọ, “Hoa cắm tú cầu, mấy ngày sẽ đổi một lần sao?”

“Đúng vậy, mùa đông đổi nhanh hơn, nhiều nhất là bốn ngày đã phải đổi rồi, mùa hè có thể lâu hơn một chút, nhưng mà cô là nữ chủ nhân của nơi này sao?”

“Còn có người khác tới sao?”

“Mỗi tháng chúng tôi đều đến đây đổi bốn năm lần, mỗi tháng đều thấy có một người đàn ông chờ ở chỗ này, rất cao, mỗi tháng anh ta đều đến đây, không biết cụ thể là ngày mấy tới, nhưng anh ta cũng không đợi được lâu lắm thì phải trở về, là người Yến Kinh đúng

không?”

Diệp Phi ngẩn người, “Mỗi tháng đều tới?”

“Đúng vậy, mỗi tháng đều tới, cũng không biết là khi nào.”

Ngày đó Diệp Phi chạy về, gọi điện thoại cho Lê Tiệp Nam, gọi vào lần, hình như là anh đang bận, trước kia cũng không nghe máy, một lát sau Kha Kỳ gọi tới cho cô, nói anh Lê đang họp, bảo gọi nói với cô một tiếng.

Trước kia Diệp Phi không thích quấy rầy công việc của anh.

Ngày đó phá lệ, ở trong một cuộc họp nhằm chán, Lê Tiệp Nam giống như một đứa trẻ trốn học, đến giờ giải lao ngồi trong phòng họp nghe.

“Lê Tiệp Nam,” Cô nén giọng nói, “Có phải anh lại làm cái gì rồi không?”

Không có lý do gì, rất tin tưởng.

“Đâu có, anh nào dám giấu em làm cái gì.” Anh cười, âm điệu nghe cũng có chút mệt mỏi.

Giống như đêm giao thừa năm ấy, anh nhin cười ra vẻ đứng đắn nói, làm sao dám, đâu dám tính kế Phi Phi của chúng ta.

Nói là như thế, nhưng chiếc xe đã chạy theo hướng khác.

Anh cho cô một đêm giao thừa giống như ngày Lễ tình nhân, là một số kỷ niệm quý giá mà cô có thể cảm thấy ấm áp và cảm động trong hơn hai mươi năm tĩnh lặng như nước của cô.

“Em không tin.....” Cô có chút cố chấp, dù như thế nào cũng muốn một đáp án, chính là một loại kiên định và tin tưởng vô danh.

Tình yêu là một loại tín hiệu, hoặc càng giống như trong một vũ trụ bận rộn, cả hai người đều có tình cảm với nhau luôn có thể có tần suất tương tự nhau, Diệp Phi rất ít khi liên lạc với anh, lại cũng không hiểu sao lại tin tưởng được anh yêu.

Nguyên nhân là vì sao, cô không biết.

Bên kia có người gõ cửa, Lê Tiệp Nam không có cách nào tiếp tục nói giỡn với cô, nói, “Em đi đến thư phòng ở Tiểu Tây Giao nhìn xem.”

“Được, vậy anh làm việc đi!” Diệp Phi cũng không đành lòng làm phiền anh.

Cúp máy, cô đi đến thư phòng.

Cô thật sự không chưa từng đi đến nơi này.

Trên bàn trong thư phòng chất đống mấy hộp quà, đều in logo của các thương hiệu nổi tiếng, trên mỗi một hộp quà đều đặt một tấm thiệp chúc mừng do anh tự mình viết.

Đếm từng cái, có sáu bảy hộp.

— — Phi Phi, anh còn chưa phá sản đâu, tháng này đi công tác, mua cho em một sợi dây chuyền, phù hợp với em.

— — Phi Phi, tháng này cũng chưa phá sản đâu, nhưng lại thường xuyên đi công tác, mua cho em một chiếc nhẫn ở sân bay.

— — Phi Phi, anh chưa phá sản.

— — Phi Phi, sắp đến tết rồi, năm nay cũng là công chúa.

.....

Lê Tiệp Nam là một người khá sáo rỗng, mua nhẫn, dây chuyền, vòng tay liên tục, chỉ là anh chỉ thích mua kim cương.

Mỗi tháng, dù anh có bận rộn đến đâu cũng sẽ tự mình mang một món quà đến đây.

Hắn cũng không quấy rầy cô, giống như biết được việc học của cô nặng nề, lớp học của cô ấy từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, còn phải chen chúc trên tàu điện ngầm, về nhà còn phải đọc sách, vô cùng bận rộn.

Năm ấy Diệp Phi rất thích đăng bài trong vòng bạn bè, thói quen mỗi ngày trước khi đi ngủ đăng một câu chúc ngủ ngon, Tiết Như Ý cười sao cô còn đăng thời gian đi ngủ ở trong vòng bạn bè vậy chứ?

Thật ra là muốn chờ Lê Tiệp Nam nói một câu ngủ ngon với cô.

Lê Tiệp Nam không đành lòng quấy rầy anh.

Cô cũng thật sự rất không vui, luôn không quá dám tin tưởng Lê Tiệp Nam sẽ thật sự vì cô mà làm cái gì đó.

Nhưng tình yêu của Lê Tiệp Nam ở khắp mọi nơi.

Cô đứng ở trong thư phòng, cùng gửi một tin nhắn giọng nói trả lời Lê Tiệp Nam — —

Em cũng vậy.

Gửi xong, lại do dự, khuôn mặt hơi nóng lên, cô lại nghiêm túc nói một câu: Em cũng vậy, thật sự yêu anh.

—————

(*) Bánh ngọt tám lớn nguyên gốc “京八件”: Đó là tám loại bánh ngọt kiểu Bắc Kinh với hình dáng và mùi vị khác nhau, là bánh ngọt cung đình vào triều đại nhà Minh và nhà Thanh, sau đó được truyền bá

rộng rãi trong nhân dân.

Nó được làm bằng táo tàu xay nhuyễn, mật xanh, nho khô, hoa hồng, bột đậu đỏ, đường, chuối, muối và tiêu vì vỏ, mỡ lợn, nước và mì được sử dụng làm da, và da được nhồi và nướng.

(Baidu)

Chương 53: 53: Có Anh Em Mãi Mãi Có Thể Nở Rộ Trong Tình Yêu

Vào mùa hè năm 2016, Diệp Phi đi theo Bồ Nhạc Sinh làm một vài dự án, viết rất nhiều bài báo phân tích chủ đề văn học.

Hầu như thư viện và căn hộ nằm trên cùng một đường thẳng, cuối tuần có thời gian rảnh thì lúc ấy sẽ đến Tiểu Tây Giao một lần, nhưng cũng cũng không phải là cố tình, cô sống rất đơn giản, chưa từng có quá nhiều kỳ vọng, sẽ không quá thất vọng, cũng chỉ ôm tâm lý trùng hợp đi.

Kỳ thật cũng chưa gặp được anh một lần nào.

Chỉ là qua mùa hè, nhìn thấy trên bàn sách có thêm một hộp quà, vẫn là dòng chữ mộc mạc tràn đầy sức sống mà anh viết.

— Phi Phi, tháng này cũng rất bận, thời gian rảnh rồi không nhiều lắm, đáp máy bay xuống Hồng Kông, gặp được một người ở viết thư pháp, nói: Theo gió đuổi trăng không ngừng, nơi cuối cùng núi xuân. Anh còn nghĩ đến một câu: Vượt đèo có khó, con đường ở phía trước cũng từ từ rực rỡ hơn.

Anh còn chưa phá sản đâu, Phi Phi của chúng ta sắp tốt nghiệp rồi, tặng cho em một cái túi, tốt nghiệp vui vẻ.

Diệp Phi nhìn thấy cái hộp màu cam kia, đại khái cũng đoán được thương hiệu, mở ra xem, quả thật là như thế, Hermès da cá sấu Himalaya.

Trước kia nhìn Triệu Tây Mi thường xuyên mua túi xách, nhắc đến Hermès, một số chiếc túi gần như đã trở thành sản phẩm quản lý tài sản, nói một số loại phải đặt từ một đến hai năm, giá cả tăng gấp bốn năm lần.

Trực giác mách bảo cô rằng Lê Tiệp Nam sẽ không chỉ tặng mỗi cái

túi, duỗi tay sờ một lúc, quả nhiên tâm linh tương thông.
Trong ngăn lửng của chiếc túi, cô tìm thấy một chiếc nhẫn kim cương.

Diệp Phi không nhịn được bật cười.

Lúc ấy Diệp Phi bật cười, đơn giản là vì bị hành vi người này tặng túi xách ở bên trong còn nhét thêm một chiếc nhẫn chọc cười.

Sau đó lúc Diệp Phi gọi video với Tiết Như Ý, cái túi này lọt và ống kính, đúng lúc Triệu Tây Mi cũng ở đó, cứ nhất định bắt Diệp Phi phải cho cô ấy nhìn xem, sau khi xem xong Triệu Tây Mi lú lẫm.

“Làm sao vậy?” Diệp Phi cũng không hiểu biết về túi xách lắm.

“Nói như vậy, cái túi này của em mua tới hơn mấy trăm nghìn, đó là khóa bình thường, đây là đặt làm khóa kim cương, phải lên đến bảy con số, bắt đầu là mấy con số chị cũng không dám đoán, cái túi này có tiền cũng mua không được, phải thỏa mãn điều kiện của Hermès.”

Triệu Tây Mi nói đơn giản hơn một chút, “Em xách cái túi này tới tham gia các buổi tiệc rượu của những người nổi tiếng ở Yến Kinh, em có thể ngồi ở vị trí cao nhất, ít nhất là vừa thấy đã biết chính là cấp bậc chính cung nương nương của một vị tỷ phú.”

“.....”

Tâm trạng Diệp Phi trở nên phức tạp, sau đó lại gọi điện thoại cho Lê Tiệp Nam, hỏi anh, “Có phải anh thật sự sắp phá sản rồi không, nên chơi đầu tư nguy hiểm ở chỗ này?”

“Nào dám, cho dù có đầu cái tư, cái này cũng không phải là đầu tư vào Phi Phi của chúng ta, nếu tôi thật sự nghèo túng, còn phải dựa vào ngài đâu, dù sao Phi Phi của chúng ta cũng là thạc sĩ của Đại học Trung văn Hồng Kông, còn có nhà ở Yến Kinh, chính là phú bà trẻ tuổi đó.”

Luôn như vậy, còn nói giỡn với cô.

Diệp Phi mơ hồ nghe thấy Triệu Tây Mi có nhắc đến loáng thoáng vài lần, Lê Tiệp Nam ở Yến Kinh không quá dễ dàng.

Diệp Phi nghĩ, không dễ dàng gì mà tháng nào cũng tặng quà cho cô, đúng là thật biết tiêu tiền.

Nếu như có một ngày anh thật sự phá sản, thì cô làm sao nuôi nổi anh đây.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, đến tối Diệp Phi lập tức nhắn tin cho Lê Tiệp Nam.

Kỳ thật bọn họ cũng rất ít khi gửi tin nhắn — —

Lê Tiện Nam là người không quá thích dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình yêu, trước kia chính là như thế, Diệp Phi cũng không phải là kiểu người quá thích dính người, thỉnh thoảng gửi cho anh vài tin nhắn, cách rất lâu sau Lê Tiện Nam mới trả lời.

Cô nằm ở trên giường gửi cho anh: Anh không bao giờ được phá sản, em không nuôi nổi anh.

Điện thoại đặt ở mép giường, đợi rất lâu không có tin tức gì, lúc cô sắp đi ngủ, Lê Tiện Nam trả lời cô một câu — —

【Chỉ chiếm nửa giường của em thôi, được chưa?】

Trên khung thoại vẫn hiện là đang nhận văn bản.

Diệp Phi đợi một lúc, tin nhắn nhảy ra.

【Sẽ không phá sản, không thể để Phi Phi làm công chúa bình thường, Phi Phi phải là công chúa tốt nhất.】

—

Khi gần đến mùa thu, Diệp Phi thật sự có ý định tiếp xúc với một số dự án của Bồ Nhạc Sinh.

Lần không biết đi hỏi Bồ Nhạc Sinh chọn đề cái nào tốt hơn một chút biết bao nhiêu lần, Bồ Nhạc Sinh không nói gì, ông tháo mắt kính gọng vàng xuống, dùng vải lau kính lau lau, sau đó ngồi xuống.

“Nói đi, em có ý định gì?” Gần đây Bồ Nhạc Sinh đang hướng dẫn mấy bài luận văn, còn bận rộn với mấy dự án tiến sĩ, liếc mắt một cái là lập tức nhìn ra được Diệp Phi đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Phi cũng không giấu diếm ông ấy, nói, “Thầy Bồ, cái dự án kia của kia của thầy, em muốn làm cùng.”

“Diệp Phi, đó là khoa học xã hội nhân văn, nghiên cứu văn hóa xã hội châu Âu.” Bồ Nhạc Sinh nói, “Tất cả đều là học thuật.”

“Em muốn làm cùng,” Diệp Phi nói, “Trước kia cũng chính thầy nói với em, nhân lúc còn trẻ, nắm bắt cơ hội, con đường sau này sẽ rộng mở hơn một chút.”

Bồ Nhạc Sinh ngẩn người, hỏi cô, “Diệp Phi, em học như thế này, nghiên rồi sao?”

“Thầy Bồ, thành tích của em có đủ xin vào không? Thành tích ngoại ngữ, điểm bài luận văn thành tích và số lượng các bài báo tạp chí được xuất bản của em.”

“Diệp Phi, em đừng quá.....”

“Thầy Bồ, là thầy bảo em tiếp tục học đi.”

Bồ Nhạc Sinh thở dài, hỏi cô, “Em thật sự suy nghĩ kỹ rồi? Tiến sĩ nhanh nhất cũng phải ba năm, nữ tiến sĩ cũng không dễ lập gia đình đâu.”

Nửa câu cuối, giống như là nói đùa.

Diệp Phi cười nói, “Em có người để gả rồi.”

Tất cả mọi thứ trong năm đó ở Yến Kinh dường như là cô chuẩn bị cho việc đến Đại học Trung văn Hồng Kong, chỉ là lần này cô sẽ đi xa hơn đến London.

Học tiến sĩ không phải là nhất thời hứng khởi, mà cô đã suy nghĩ rất lâu.

Cũng không phải cô hoàn toàn không chú ý đến tin tức của Lê Tiện Nam, chỉ là trong lòng đã rõ ràng, cô còn có thể nói gì đây?

Cô không thể giúp cái gì, chỉ có thể chờ anh giải quyết hết tất cả mọi thứ.

Lê Hãn thật sự bồi dưỡng Lê Tiện Nam làm người thừa kế, mặc dù đứa con trai này cũng không quá ngoan ngoãn nghe theo sự quản lý, đối với ai cũng lạnh nhạt, bọn họ vốn dĩ cũng không có gì quá nặng để duy trì quan hệ tình thân gắn bó.

Dòng chảy tư bản này vốn đã ăn sâu bén rễ ở Yến Kinh, một chút rung chuyển cũng sẽ bị đè xuống, nhưng truyền thông Hồng Kông xưa nay dám viết, cho nên cô muốn biết, cũng có thể tìm được một chút dấu vết còn sót lại.

Cô chỉ biết hiện tại Lê Tiện Nam cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Diệp Phi cũng không muốn làm cho mình lo lắng loạn cả lên, cô chỉ gửi tin nhắn cho Lê Tiện Nam vào một đêm khuya.

— — Lê Tiện Nam, còn bốn năm nữa.

— — Nhớ kỹ đó, chính xác là ba năm mười một tháng tám ngày.

Diệp Phi cười cười, ba năm, cô cố gắng, đủ để cô hoàn thành chương trình Tiến sĩ càng sớm càng tốt (*).

(*) Nguyên gốc là PhD (Doctor of Philosophy) hay Tiến sĩ (các ngành nói chung) là học vị cao nhất trong trình độ học thuật, được trao trong các trường đại học ở hầu hết các nước nói tiếng Anh.

(Wikipedia)

Kỳ thật quyết định học Tiến sĩ, là do cô đã xem được một bản tin vào một buổi chiều, đó là Bản tin kinh tế của Hồng Kông.

Phía trên xuất hiện một chữ “Lê”, bỗng nhiên cô cũng lập tức trở nên nhạy cảm hơn, nhìn xem, chọn lọc mấy chữ.

Trên đó có một tấm ảnh của Lê Tiệp Nam, giống như là một tấm ảnh chụp vội, người đàn ông mặc áo sơ mi quần dài gọi điện thoại đi trong một tòa nhà cao tầng nào đó ra, áo khoác vắt ngang trên khuỷu tay, ảnh chụp có hơi mờ, không nhìn rõ mặt anh lắm.

Nhưng Diệp Phi thấy được trên tay trái anh đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn trơn đeo trên ngón tay thon dài của anh, dường như hơi tối, làm nổi bật hình ảnh mờ hồ này cũng có thêm một chút dịu dàng. Diệp Phi tự nhiên mỉm cười, sau đó suy nghĩ một lúc mới nhớ ra mình muốn làm gì.

Năm ấy thật sự như Lê Tiệp Nam đã nói từ trước với cô, sinh viên đại học ở khắp nơi, nghiên cứu sinh cũng không có gì nổi bật, cụ thể cũng có thể hiện ở công việc và tiền lương.

Lại nhìn xa hơn, tiến sĩ đều có thể đảm nhận những vị trí đặc biệt, và mức lương có thể tăng gấp đôi.

Nếu như Lê Tiệp Nam thực sự có cái gì khó khăn, tiền lương của cô cao, hai người cũng không đến mức quá lo lắng, chỉ là ý nghĩ trong đầu này cũng chỉ cho vui, cô cảm thấy, Lê Tiệp Nam sao có thể chấp nhận như vậy được.

Những món đồ anh tặng cho cô, ít thì cũng là hơn năm chữ số, sáu chữ số cũng thường xuyên có, thậm chí còn có cả chiếc túi bảy chữ số không biết bắt đầu bằng số mấy kia.

Người này người này tặng cái gì cũng đao to búa lớn như vậy, dường như tiền chỉ là con số, cũng không thể tưởng tượng ra được người giống như anh, lỡ như đứng ở trong một cửa hàng trang sức bình thường chọn lựa một món đồ nào đó mấy trăm tệ thì sẽ bất đồng như thế nào.

Diệp Phi nghĩ, đưa ra lựa chọn này, là vì chính mình, cũng là vì sau này của bọn họ.

Chọn chuyên ngành, vẫn gửi cho Lê Tiệp Nam, quan hệ của bọn họ cũng giống như vẫn vững chắc trước sau như một, lúc Lê Tiệp Nam rảnh rỗi, sẽ lần lượt phân tích từng triển vọng việc làm cho cô.

Diệp Phi nghe không hiểu, hỏi anh cái nào càng có cơ hội việc làm

rộng hơn?

Lê Tiện Nam nói với cô bằng một giọng, nói anh không khoa học xã hội, em thích cái gì thì học cái đó, không tìm được việc cũng còn có anh đây.

Diệp Phi cười, chọn một cái rồi nói cho anh biết.

Đến khi tần cúp máy, Lê Tiện Nam mới nghiêm túc gọi cô, “Diệp Phi.”

“Hà?” Ngày đó Diệp Phi nằm dài trên sofa trong phòng khách ở Tiểu Tây Giao, bắt chéo chân xem triển vọng việc làm.

Ngoài cửa sổ, lại có người tới đổi hoa cắm tú cầu.

Chỉ là có lẽ là Lê Tiện Nam đã biết Diệp Phi sẽ đến Tiểu Tây Giao, cho nên bảo công nhân khi đến đổi hoa mang tho một bó hoa hồng đỏ tới.

Cố không ở đó, thì cứ đặt ở phòng khách, cô có ở đó, thì đưa cho cô.

Trong hoa hồng cũng không chỉ là hoa hồng, Lê Tiện Nam bảo cửa hàng bán hoa viết cho cô mấy chữ mỗi lần như vậy — —

Phi Phi, anh rất nhớ em.

“Phi Phi,” Anh trầm giọng thở dài một tiếng, giống như người yêu lưu luyến nỉ non, khi lướt qua bên tai làm cho trái tim cô nổi lên gợn sóng, “Anh rất nhớ em.”

“Vậy anh dùng giọng Bắc Kinh nói cho em sớm một chút đi.” Cô cong mắt cười.

Giống như từ trước đến nay cũng chưa bao giờ là một lời chia tay thật sự.

Giống như đó chỉ là một buổi chiều của hai người bình thường không có gì lạ mấy năm trước, Lê Tiện Nam bận rộn với công việc, cô ở trong Tây Giao chuẩn bị thi IELTS, vừa lật xem đề thật phân tích vừa chờ Lê Tiện Nam trở về.

—

Diệp Phi nhập học ở Đại học London, thuê một chung cư ở VAUXhall, bên cạnh sông Thames.

Kỳ thật lúc chọn trường này, Diệp Phi cũng là có tư tâm riêng của mình.

Nhớ tới một đêm nọ của ngày nào đó, Lê Tiện Nam nói với cô, học tài chính ở Đại học Hồng Kông, sau đó đến học nghiên cứu sinh ở Đại học Kinh doanh London.

Ngày đó Lê Tiện Nam còn nắm tay cô nói với cô, bắt đầu từ bây giờ,

Lê Tiện Nam là của Diệp Phi.

Cô cố gắng hết sức để đi trên con đường mà anh đã đi qua, có lẽ có thể đến gần anh hơn một chút.

Ngày Diệp Phi nhận được giấy mời, cô đã chia sẻ cho Lê Tiện Nam

— —

Chúng ta sẽ làm bạn cùng trường! Chẳng qua là anh học Thạc sĩ, còn em học chính Tiến sĩ.

Lê Tiện Nam lập tức khen cô, “Không tồi nha, phần mộ tổ tiên của Lê gia bốc khói xanh, đến thời anh lại cưới được một nữ tiến sĩ.”

Đầu dây bên kia, rõ ràng bên anh rất không thuận lợi, nhưng anh vẫn mềm mại đi vì cô.

Giống như thật lâu trước kia, dùng giọng điệu không quá đứng đắn nói chuyện với cô, nói xong còn muốn hôn, cố tình tự mèo khen mèo dài đuôi, Phi Phi, anh và người khác cũng không giống nhau.

Diệp Phi cảm thấy mình đang yêu một người là từ khi nào?

Chắc là tùy tiện nhặt lên một mảnh ký ức, cũng hoàn toàn là vui vẻ, chưa từng có một chút ảm ức nào.

Là khi nhớ lại những chuyện đó, mỗi một chuyện đều làm cho cô cảm nhận được rõ ràng, cô thật sự được anh yêu rất nhiều.

Thậm chí có những người không gặp mặt, đúng hẹn hoa tươi sẽ được đưa tới, mỗi tháng sẽ tặng một món quà ngẫu nhiên, mặc dù không kịp thời trả lời tin nhắn WeChat nhưng vẫn sẽ luôn trả lời, còn có cả hoa cẩm tú cầu bốn mùa ở Hồng Kông.

Diệp Phi nhớ rõ tên trên xe của cửa hàng hoa cẩm tú cầu kia, có một lần đi ngang qua vô ý đi vào, nói với bà chủ, tôi muốn một bó hoa cẩm tú cầu, màu xanh nhạt.

Bà chủ là một người phụ nữ trung niên, “a” một tiếng, “Sao lại thích hoa cẩm tú cầu thế, có muốn hoa hồng không?”

“Không cần hoa hồng, muốn cẩm tú cầu, sao thế?”

“Không có gì, tôi không nghĩ loài hoa này bán chạy, nhiều năm như vậy cũng chỉ có một người vẫn luôn đặt nó, thật khoa trương mà,” bà chủ là người Đài Loan, nói chuyện ai nha ai nha, “Cô không biết đâu, mấy năm trước đó, Hồng Kông đang mưa to, anh ta nói muốn rất nhiều rất nhiều hoa cẩm tú cầu, tôi nói trong tiệm chúng tôi không có nhiều như vậy, tôi hỏi làm cái gì, anh ta nói muốn đưa về Yến Kinh làm tạo cảnh, bảo tôi liên hệ với vườn hoa của chúng tôi, ngày đó

hoa cẩm tú cầu trong ba vườn hoa trong nhà kính của chúng tôi đều bị anh ta mua đi hết.....”

“.....”

“Cô không biết đâu, cẩm tú cầu cần rất nhiều nước, không đủ sẽ héo, chúng tôi đưa đến, anh ta ngâm hoa cho tươi trên máy bay, chúng tôi hỏi anh ta sao lại gấp gáp như thế, anh ta nói là muốn dỗ bạn gái vui vẻ, người kia thật tốt số.

Hai năm trước lại gọi điện thoại đến, nói bạn gái đến đây học, muốn chúng tôi giữ lại tất cả hoa cẩm tú cầu cho anh ta.” Bà chủ vừa bó hoa vừa nói, “Cho nên bó hoa cẩm tú cầu này, tôi chỉ có thể cho cô ba cành, ngày mai chúng tôi còn phải đưa qua nữa đó.”

Diệp Phi nghe vậy, rõ ràng là nên cười, lại cảm thấy hốc mắt thật đau.

Khi đó cô đều không xác định vị trí của mình là bạn gái của anh.

Nhưng anh lại đã sớm liệt cô vào cuộc sống của mình.

Ngày đó Diệp Phi ôm một bó hoa cẩm tú cầu, bà chủ vì muốn phối thêm vào bó hoa cho cô, đã thêm vào mấy bông hoa mẫu đơn, Diệp Phi thấy vậy thì ngạc nhiên.

Lần đầu tiên cô thấy loài hoa mẫu đơn này, giống như là ảo thuật, loài hoa này rất khiêm tốn, trước khi thức tỉnh thì hoa hơi khô héo, trông như là sắp tàn, đầu hoa vừa nhỏ vừa khô, bà chủ đi vào nhà kính trồng hoa lấy hoa, bên cạnh đều là mẫu đơn đã tỉnh, uống no nước rồi, toàn bộ đóa hoa nở đầy đặn tròn trịa, từng đóa hoa lớn nở rộ, tựa như thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, màu hồng và trắng rất nhẹ nhàng, được tô điểm trong bó hoa cẩm tú cầu.

“Vậy bên cạnh chính là hao tổn sao?” Diệp Phi hỏi.

“Không phải đâu, hoa mẫu đơn rất kiêu quý, có vài người thế khó nhìn thì rất ghét bỏ, đầu hoa to bằng móng tay, khô cần giống như hao tổn, vừa nhỏ vừa gầy, kỳ thật cô mang về nhà chăm sóc cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng từ bỏ, lúc nở vô cùng xinh đẹp,” Bà chủ chỉ chỉ cho cô, “Cô xem có phải không, lúc nở thật xinh đẹp nha.

Tôi để gọi loài hoa này là tiểu tiên nữ khiêm tốn.”

Diệp Phi nghe vậy không hiểu sao hơi buồn cười.

Giống như nhớ tới mình những năm đó, lúc năm ba còn có hơi sợ hãi, có chút lấy lòng và dè dặt, luôn thường xuyên mất ngủ ngủ không ngon.

Lê Tiệm Nam cũng kiên nhẫn, mấy năm nay đi theo bên cạnh anh, cô đã không còn đặt nặng tình cảm, cũng trở nên tự tin hơn một chút, càng quan trọng hơn là, cho dù Lê Tiệm Nam không ở bên cạnh cô, cô vẫn luôn rất an tâm.

Bởi vì mặc dù không có anh ở đây, nhưng cô vẫn cứ tin tưởng rằng cô được anh yêu.

—

Cuộc sống của Diệp Phi ở London cũng rất vui vẻ, chương trình học tiến sĩ không bận rộn như vậy, cô có thể có một chút thời gian đi dạo quanh London, cũng coi như là tăng thêm một chút kiến thức cho mình.

Bọn họ không cắt đứt liên lạc.

Diệp Phi sẽ đi xem triển lãm tranh, nghe một vở opera.

Lúc trở về, Lê Tiệm Nam sẽ gửi tin nhắn cho cô, có một cửa hàng bánh ngọt ở tầng trên của một trung tâm mua sắm trên High Stress, em có thể đi thử xem.

Hoặc là gửi cho cô một định vị, bảo cô đi ăn tối, nói đã hẹn trước vị trí giúp cô rồi.

Diệp Phi chạy từ thư viện tới nơi, nhân viên phục vụ ở cửa hỏi cô người hẹn trước là ai.

Diệp Phi nói, cô Diệp.

Nhân viên phục vụ tìm kiếm, nói không có cô Diệp hẹn trước.

Diệp Phi lấy điện thoại ra xem, Lê Tiệm Nam gửi vị trí cho cô là nơi này mà!

Sau đó đọc số điện thoại, nhân viên phục vụ quét danh sách một lần, nói, không phải là cô Diệp, là Mrs.Li.

Diệp Phi nhìn lịch hẹn trước trên đó, vừa buồn cười vừa tức giận.

Nhân viên phục vụ dí dỏm hỏi cô, là chồng cô lén tặng bất ngờ sao?

Diệp Phi nói còn chưa kết hôn.

Nhân viên tạp vụ chợt hiểu ra: Vị hôn phu!

Ngày đó đồ ăn được bưng lên, trên bàn những người khác đều cắm một cành hoa hồng trắng, trên bàn cô lại cắm một lọ hoa cẩm tú cầu, nhân viên phục vụ còn cố ý ôm một bó tới đưa cho cô, hài hước nói,

vị hôn phu của cô bảo chúng tôi chuẩn bị, còn nói chúng tôi chúc cô dùng bữa ngon miệng.

Trên bó hoa cẩm tú cầu có một tấm card, có một vài chữ Trung được viết xiêu vẹo: Chúc mừng kỷ niệm ba năm.

Lúc Diệp Phi cũng đang trên đường trở về, bị quầy lễ tân ở tòa nhà chung cư gọi lại.

“Happy anniversary, Mrs.Li.” Cô nhân viên tóc vàng mắt xanh ở quầy lễ tân đưa cho cô một cái hộp, nói là lúc tối cửa hàng trang sức đưa tới, nhờ bọn họ đưa cho cô.

Diệp Phi trở về căn hộ mở ra.

Bộ sưu tập trang sức cưới của Harry Winston, một sợi dây chuyền, viên kim cương chính giữa là một viên kim cương trắng, xung quanh điểm xuyết bởi sáu viên kim cương đỏ hình giọt nước, vô cùng trong suốt, và một chiếc nhẫn kim cương cùng bộ sưu tập, là loại thiết kế riêng.

Diệp Phi hỏi anh, kỷ niệm ba năm bị anh làm hoa lệ như vậy, anh muốn em tặng cái gì cho anh?

Lê Tiệp Nam nói, không cần em tặng gì cho anh, ngoan ngoãn chờ anh đi nữ tiến sĩ.

Diệp Phi hiếm khi giận anh, “Anh luôn tặng hết cái này đến cái khác, mỗi ngày lễ đều tặng, em còn tưởng rằng em chỉ là ở một nơi khác anh thôi đó!”

“Phi Phi, ngày lễ cũng không có nhiều.” Lê Tiệp Nam hiếm khi có thời gian nói chuyện với cô, dường như cũng là vì ngày kỷ niệm ba năm này mà đặc biệt dành ra thời gian đầy cuộc họp trực tuyến đến buổi tối, “Mỗi một ngày lễ đều là vì nhắc nhở anh yêu em, nhưng anh yêu em, vậy nhắc nhở em, nữ tiến sĩ của chúng ta ở Anh Quốc xa xôi cũng đừng quên trong nhà còn có hòn vọng phu đó.”

Nói xong, còn cười rộ lên.

Diệp Phi nói anh không làm chuyện đứng đắn.

Lê Tiệp Nam còn rất bất đắc dĩ, “Vậy làm sao bây giờ, cũng chỉ có em chịu.”

Nhưng tất cả những điều này còn hơn thế nữa.

Khi năm thứ ba học Tiến sĩ của Diệp Phi sắp kết thúc.

Ngày đó Diệp Phi lướt Weibo, lướt đến một cái Weibo, có truyền thông đưa tin nóng hổi hiện tại trong giới Yển Kinh đang rung chuyển,

vẫn là Lê Tiện Nam bắt hòa với người nhà là đầu tiên, một tập đoàn tư bản lớn như vậy đang làm phân chia tài sản, phân chia hơn hai năm cũng không xong, trong lúc đó tranh chấp lợi ích xen lẫn nhau, còn dính phải rất nhiều vụ kiện tụng.

Đột nhiên, tất cả các khoản đầu tư ra nước ngoài đều thu về thua lỗ, thời điểm đó, có người còn đồn đoán rằng Lê Hãn và Ngô Ngàn Như ly hôn, vì thế có người bắt đầu lôi chuyện cũ, cố gắng tìm ra một số chi tiết vụn vặt cũ rích.

Mà những thứ này, Lê Tiện Nam chưa bao giờ nói đến với cô, cô chỉ biết thời gian đó anh thật sự rất bận rộn, thường xuyên nói, “Cũng tạm được, trước kia không phải là người nghiêm chỉnh, hiện tại không phải là còn phải nuôi em sao, bận rộn hơn một chút cũng đúng, cũng không thể để Phi Phi của chúng ta làm một công chúa bình thường được.”

Khi đó Diệp Phi im lặng, rất nhiều lời an ủi không biết nói thành lời như thế nào.

Lê Tiện Nam lại chỉ gọi một cuộc điện thoại đến để dỗ dành cô, mà khi đó cô lại cúp điện thoại quay đầu đi đọc sách, quên mất nguyên nhân vừa rồi mình im lặng, kỳ thật là lo lắng anh quá mệt mỏi.

Đêm hôm đó Lê Tiện Nam gửi đến một tin nhắn giọng nói cho cô

— —

“Phi Phi, anh là người trưởng thành, anh chỉ muốn có một tương lai thật tốt với em, anh cũng không muốn làm cho cuộc sống của em xuống dốc.”

Anh cũng không bao giờ phàn nàn hoặc là để lộ ra sự mệt mỏi với cô, cô cũng cũng không muốn anh lo lắng, nói mình ở London rất tốt, thường chia sẻ một vài thứ với anh, mặc dù có sự chênh lệch thời gian, bởi vì công việc, hai người rất ít khi có cơ hội thật sự nói chuyện phiếm với nhau.

Nhưng mỗi ngày Lê Tiện Nam cũng nhất định sẽ dành ra một chút thời gian, gửi một vài tin nhắn cho cô, nếu như cô không buồn ngủ, còn gọi một cuộc điện thoại.

— — “Lê Tiện Nam, bây giờ ở London tối thật nhanh, ba rưỡi chiều mà đã tối đen rồi.”

— — “Sợ tôi hủm?”

— — “Không phải, hôm nay ánh trăng buổi chiều sớm hiện ra, em

phải bắt đầu nhớ anh sớm hơn một chút.”

Lê Tiện Nam bật cười, Diệp Phi hỏi anh cười cái gì.

Anh nói, “Anh còn tưởng rằng nữ tiến sĩ đều lạnh lùng chứ, sao anh nhìn như thế nào cũng thấy Phi Phi của chúng ta đáng yêu như vậy nhỉ.”

Diệp Phi ngẫm lại, sau đó đột nhiên gọi anh, “Lê Tiện Nam!”

“Ừm?” Yến Kinh vẫn là trời sương mù quanh năm, anh ngồi ở trong phòng làm việc, trong tay Kha Kỳ cầm rất nhiều văn kiện đưa vào. Sắc mặt anh không đổi ra hiệu bằng tay, bảo Kha Kỳ đi ra ngoài.

“Lê Tiện Nam, em hai mươi sáu, anh sắp ba mươi sáu, anh đến ba mươi tám thì em sẽ không cần anh!”

Lê Tiện Nam dờ khóc dờ cười, ký ức dường như bị kéo trở lại nhiều năm trước trong nháy mắt.

Diệp Phi uống say ôm anh, cùng anh nhớ lại chuyện quá khứ, vì thế còn tức giận.

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, “Phi Phi, chỉ đến sang năm, được không?”

“Anh nói đó!”

“Anh hứa.”

Vào khi đó, Lê gia rung chuyển, một mình Lê Tiện Nam không làm nổi, Triệu Tây Chính cũng không giúp được cái gì, chỉ có thể tới chấp vá một chút tốt xấu thẩu cũng kiếm được một chút may mắn.

Triệu Tây Chính có thêm WeChat của Diệp Phi.

Khoảng thời gian đó, mỗi ngày Lê Tiện Nam đều phải bận việc đến tận đêm khuya, mấy dự án đầu tư đều bị ba anh nhúng tay vào giữa chừng, bồi thường không ít, gần đây Ngô Ngàn Như ở như bên kia cũng không yên phận, bà ta vốn chính là người Mỹ gốc Hoa, tay Lê Hãn cũng không đuổi được đến nơi đó.

Năm nay Ngô Ngàn Như cũng đã hơn năm mươi tuổi, tới tuổi này rồi, cầu tài cầu danh lợi đã ngược lại với tình cảm, cũng không biết là ai thổi gió bên tai, gần đây Ngô Ngàn Như cũng không vui vẻ gì với Lê Hãn.

Sự phát triển nhanh chóng của tư bản trong thế kỷ 21, các công ty có sản phẩm ra mắt cùng thời gian với 21 cara đã đóng cửa rất nhiều, chỉ còn một mình 21 cara phát triển mạnh.

Mà trong một năm này cũng không chỉ có sự phát triển bùng nổ của internet, còn có một từ được đề cập vào năm 2017, “chia sẻ” trở thành từ hot của năm.

Lúc ấy Triệu Tây Chính còn cân nhắc hỏi Lê Tiệp Nam, “Nếu không em đầu vào cái này thử xem?”

“Không quá xem trọng,” Lê Tiệp Nam nói, “Những thứ này phổ biến không được vài năm, thứ này thay đổi nhanh chóng.”

“Sao lại thế?”

“Hiện tại có một số công ty xuất hiện làm hình thức tiền thế chấp, tiền thế chấp thiếu, không chịu nổi số lượng nhiều, hiện tại có xe đạp công cộng, ngày mai sẽ có xe điện công cộng, ai biết được sau lại có thể có ô tô công cộng hay không đâu? Chia sẻ biến thành độc quyền, trong trường hợp nếu nền tảng trốn tránh trách nhiệm, hao tổn là cậu gánh, chế độ cũng không hoàn hảo, giai đoạn hiện tại, tôi không quá xem trọng p2p (*), hiện tại có p2p, ai biết về sau có thể có B2C4 hay không.”

(*) p2p là tên viết tắt của tiếng Anh là peer to peer lending (hoặc peer-to-peer), có nghĩa là người với người (đối tác với đối tác).

Còn được gọi là cho vay trực tuyến ngang hàng, đây là một mô hình cho vay vi mô tư nhân tập hợp các khoản tiền nhỏ và cho những người cần vốn vay.

Nó là một loại sản phẩm Tài chính Internet (ITFIN).

Đó là một khoản vay vi mô tư nhân, một nền tảng tín dụng trực tuyến và các hành vi quản lý tài chính liên quan và các dịch vụ tài chính với sự trợ giúp của Internet và công nghệ Internet di động.

(Baidu)

Lê Tiệp Nam vừa ký hợp đồng vừa trả lời, Triệu Tây Chính không hiểu ra sao, giơ ngón tay cái, tiếp tục lướt vòng bạn bè, thấy vừa vặn Diệp Phi vừa đăng một ảnh chín ô vuông cách đây không lâu.

Triệu Tây Chính bấm vào, vòng bạn bè của Diệp Phi rất ngắn gọn, đều là chia sẻ cuộc sống và cảnh sắc.

Anh ta lú lẫm, “Anh Nam, anh nói xem.”

“Ừm?” Lê Tiện Nam cũng không ngẩng đầu lên.

“Hiện tại chị dâu thật xuất sắc, tốt nghiệp Đại học YẾN Kinh, thạc sĩ nghiên cứu sinh ở Đại học Trung văn Hồng Kông, lại học tiến sĩ ở top năm trường nổi tiếng ở Anh Quốc..... Nay nếu trở về, anh Na, bây giờ anh hơi thắm, lỡ như có người khác thích chị dâu thì sao?”

Triệu Tây Chính muốn uyển chuyển hỏi một chút, kết quả đề tài này cũng không hề uyển chuyển một chút nào.

Lê Tiện Nam cười nhạt, vẫn bày mưu tính kế như trước kia.

“Tôi ở chỗ cô ấy đã hoàn mỹ rồi, không ai có thể yêu cô ấy nhiều hơn tôi, Diệp Phi cũng không phải bất kỳ người nào, tôi cũng tin tưởng cô ấy.”

— Sau đó lại có người hỏi Diệp Phi, sao cô có thể chấp nhận một khoảng thời gian dài như vậy, những ngày anh ta không ở bên cạnh cô thì sao?

Diệp Phi nhất định sẽ nghĩ, bởi vì có một người, là một sự tồn tại hoàn mỹ ở trong lòng cô, cô giải nghĩa được tình yêu, đều là xoay quanh anh rồi triển khai.

Có dù không có anh ở bên cạnh, cũng có thể cảm thấy được anh yêu mỗi một ngày, rất an tâm, rất bình thản, vĩnh viễn cũng không cần hoảng loạn bất an.

—

Năm 2017, ở Anh đã xảy ra thật nhiều vụ tấn công khủng bố.

Ngày 22 tháng 3, một người đàn ông đã lái xe đâm vào người đi bộ trên cầu Westminster.

Ngày 22 tháng 5, đã có một vụ nổ tại buổi hòa nhạc của A sister tại Manchester.

Ngày 3 tháng 6, một vụ tấn công bằng dao đã xảy ra tại market borough Anh, Cầu London đã phát nổ, và một vụ tấn công cũng xảy ra gần Vauxhall.

Ngày 19 tháng 3, khủng bố tấn công công viên Finsbury.

Ngày 15 tháng 9, một vụ nổ xảy ra trên tàu điện ngầm London.

Toàn bộ thành phố đều lan tràn trong một bầu không khí lo lắng đề phòng, bạn bè trong giới và đồng nghiệp đều đăng #prayforlondon#, có mấy người bạn học vừa vặn đi qua nơi xảy ra sự việc, kinh hãi chưa kịp ổn định mà đã đăng bài viết thao thao bất tuyệt.

Khoảng thời gian đó Diệp Phi đang bận rộn với một dự án quảng

cáo, còn phải viết một chủ đề cho một tạp chí, cả người ru rú ở trong nhà, đêm ngày 3 tháng 6, nghe được tiếng chuông báo cháy phía dưới, Diệp Phi hoảng sợ, ngay sau đó có đó có nhân viên chung cư đến gõ cửa dặn dò mọi người không được ra ngoài.

Diệp Phi đứng ở cửa sổ sát đất chỗ đó, thấy cách đó không xa lập lòe xe cảnh sát ánh đèn.

Điện thoại cũng rung lên, có người hỏi cô có ổn không, nói không phải cậu sống gần vauxhall sao?

Diệp Phi nói không sao, tở ở nhà.

Cô cũng báo bình an cho Lê Tận Nam, ngày đó Lê Tận Nam gọi điện thoại cho cô, gọi liên tục mấy cuộc điện thoại.

Diệp Phi đang ở viết luận văn, lúc nhìn thấy trên màn hình đã nhắc nhở 7 cuộc gọi nhỡ.

“Lê Tận Nam, em không đi ra ngoài, anh không cần lo lắng cho em, tủ lạnh nhà em vẫn còn ăn, em có thể không ra khỏi cửa trong hai tuần!” Cô trấn an anh, còn cười cười nói, “Lê Tận Nam, anh dậy sớm vậy à? Chào buổi sáng.”

Ở chỗ Lê Tận Nam mới sáng sớm, anh nhìn thấy tin tức quốc tế vào m sáng sớm, liên tục gọi điện thoại, còn nghĩ nếu cô không nghe máy, anh sẽ dứt khoát mặc kệ hết tất cả, trực tiếp đi tìm cô.

Trong nháy mắt gấp gáp đó, giống như thiếu chút nữa làm anh trở lại trở lại cơn ác mộng đen tối mà Cố Diêu đã dày vò anh khi nhảy từ trên lầu xuống vào nhiều năm trước.

Lê Tận Nam nghe được giọng nói của cô, lập tức cảm thấy được trấn an rất nhiều.

Theo bản năng muốn đi lấy đá, kéo ngăn kéo tủ lạnh ra, bên trong còn có cả kem Diệp Phi chưa ăn hết, đã hết hạn sử dụng.

Mỗi ngày Lê Tận Nam đều trở về Tây Giao, bận rộn đến muộn cũng sẽ về, chỉ là thiếu thời gian cho cá ăn, ngắm hoa, trở về cũng chỉ là ngủ một giấc rồi ngày hôm sau lại vội vàng chạy đi công tác.

Hôm nay dậy sớm, thậm chí anh còn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Công tác trên tường là Diệp Phi mua tới trang trí, giống như cái lồng chim, phải mở cửa ra mới có thể bắt công tác được.

Trên mặt đất còn trải tấm đệm phim hoạt hình của Diệp Phi mua.

Trong tủ lạnh còn có kem cô chưa ăn hết, đã hết hạn.

Trước khi Diệp Phi đi, cẩn thận sửa sang lại thư phòng cho anh, sửa

sang lại cái giá CD, dán nhãn: Muốn cùng nhau xem, qua một thời gian xem cũn nhau, đã xem hết.....

Những ký ức đó rõ ràng rất tốt đẹp kia bắt đầu công kích dây thần kinh căng thẳng của anh, nó giống như tự tay chà xát một viên đá không sắc vào tim, khiến nơi mềm yếu nhất của trái tim anh đau nhói.

“Phi Phi.” Lê Tiện Nam đứng trong phòng khách.

Ngoài cửa sổ sát đất, những bông hoa cẩm tú cầu nở rộ thành từng chùm lớn, hoa hướng dương vẫn luôn nhiệt liệt.

Chỉ là trời tháng sáu, hoa hải đường khô héo, cánh hoa màu hồng phấn bị gió thổi qua, lập tức rơi xuống đầy hồ.

Khi đó Diệp Phi khom lưng ngồi xổm trên mặt đất nhặt một bông hoa hải đường hoàn chỉnh lên, cười nói với anh, “Lê Tiện Nam, trên mặt đất không cần quét, thật lãng mạn, cánh hoa rơi phải hết cả mặt đất.” Chuyện vụn vặt hằng ngày.

Không có cô, nơi này dường như không phải là Tây Giao.

Tây Giao không có cô, sẽ không còn mùa xuân nữa.

Những nỗi nhớ nhung bị đè nén đó như là lò xo bị kéo căng ra, chỉ trong nháy mắt đã bị nén đến mức tận cùng bắt đầu bắn ngược về phía ngược lại, hiếm khi trái tim của Lê Tiện Nam có thời điểm như bị dao cứa qua thế này.

Vậy thì đó nhất định chính là hiện tại.

Mới thật sự ý thức được, bọn họ đã không gặp mặt rất rất lâu rồi.

Mà anh vẫn luôn yêu cô như vậy, còn cô cũng vậy.

“Anh muốn nói gì thế.....” Diệp Phi cầm điện thoại nghe đầu bên kia lặng im, nhẹ giọng nói với anh, “Em thật sự không sao đâu, em ở nhà, mấy ngày nay em cũng không đi ra ngoài, mấy ngày nữa em cũng xin nghỉ là được rồi, à..... Giáo sư của bọn em đã gửi email, cho bọn em nghỉ một tuần!”

Cô giống như còn giấu một chút vui vẻ, bị anh nhận ra rõ ràng, là vì làm cho anh an tâm.

“Phi Phi, em chờ anh, chỉ sang năm thôi.” Anh nói, “Phi Phi, anh thật sự, yêu em.”

“Đang êm đẹp anh lại tỏ tình cái gì vậy.” Diệp Phi nói, “Hôm nay lại là ngày lễ gì mà ông chủ Lê phải coi là Lễ Tình Nhân rồi?”

“Không có ngày lễ cũng yêu em.”

Lê Tiện Nam đối với cô vẫn luôn rất kiên định, lúc bắt đầu còn hơi bất an, kết quả có một ngày anh về thư phòng lấy đồ, nhìn thấy trước khi ngôi nhà trên cây mà hai cùng cùng nhau lắp ráp trước khi cô đi.

Cánh cửa nhỏ của ngôi nhà trên cây hình như đã bị người khác mở ra.

Lê Tiện Nam có chút trực giác — —

Lúc ấy anh giấu ở đây, còn nghĩ chắc chắn là Diệp Phi không thể nhìn thấy, không nhìn thấy cũng tốt, năm năm sau lại xem cũng giống nhau.

Nhưng ngày đó Diệp Phi nhìn thấy được, cô còn thả tấm card lại vị trí cũ.

Lê Tiện Nam kéo cánh cửa nhỏ của ngôi nhà trên cây kia ra, cô viết lên một hàng chữ nhỏ ở sau lưng tấm card, dòng chữ nhỏ mảnh mai, có chút nghịch ngợm, phía sau còn vẽ cái hình trái tim nhỏ.

Mrs.Li: I do.

—

Vào cuối năm 2017, rốt cuộc Luân Đôn cũng dần dần khôi phục lại bình thường.

London rất ẩm ướt, cô không thích đi ra ngoài lắm, quanh năm đều ở trong căn hộ.

Ngày đầu tiên mỗi tháng Lê Tiện Nam đều sẽ gửi cho cô một món quà, mãi mãi đều là kim cương.

Diệp Phi khẽ cười, nói với anh, nếu anh thật sự phá sản cũng không sao, anh tặng em nhiều như vậy, em bán một cái cũng đủ cho nửa đời sau của chúng ta.

Cô giống như thật sự đang lên kế hoạch.

Lê Tiện Nam nói: Em bán một cái thử xem.

Diệp Phi: Thì thế nào?

Lê Tiện Nam: Chờ sau khi em trở về anh, em, ờ, cùng em mấy ngày được chưa?

Rõ ràng là chữ, nhưng vẫn làm cho khuôn mặt Diệp Phi nóng lên, mặc kệ anh, tiếp tục lướt Weibo.

Cũng là ngày đó, Diệp Phi lướt đến một Weibo.

Về phát triển kinh tế trong nước, vẫn luôn là đề tài nóng bỏng, đặc biệt là mấy năm trở lại đây, những thiếu gia từng chơi bời trắng hoa ở trong giới Yến Kinh đều không thấy tung tích đâu, luôn khiến cư

dân mạng bàn tán xôn xao.

Bây giờ Tông Ngọc đang thiết lập một người chồng tốt hời tâm chuyển ý.

Triệu Tây Chính từ xa xỉ thì giờ đã tiết kiệm và khiêm tốn hơn rất nhiều.

Gia đình Tề Minh Viên tuyên bố trung tâm thương mại đã bị thu mua. Diêm Trạc nói sang Mỹ du học.

Có người nói con trai độc nhất của Lê gia chắc là sắp kết hôn, nghe nói cũng là nhà giàu Yển Kinh.

Diệp Phi lướt đến cái bình luận hot kia, ngón tay dừng lại một chút, sáng nay cô vừa mới tỉnh dậy, ở trên bàn trang điểm chọn lựa một lúc lâu, Lê Tiện Nam tặng cô quá nhiều nhẫn, người này chắc là tiêu tiền thành tính, còn luôn chọn có ngụ ý trong đó, tặng tất cả đều là trong một bộ sưu tập cưới của những tên tuổi lớn, giống như tùy tiện chọn một cái đeo lên là có thể đi kết hôn ngay được.

Nhưng cô vẫn là thích chiếc nhẫn kim cương đỏ kia nhất, chính giữa là một viên kim cương đỏ, xung quanh là mấy viên kim cương trắng tạo thành hình hoa, cũng không tính là khoa trương, quan trọng là, cùng một đôi với chiếc nhẫn anh đang đeo trên tay.

Diệp Phi thích nhất chiếc này, cũng thường xuyên đeo chiếc nhẫn này nhất.

Cô có chút ý xấu, chụp hình gửi cho Lê Tiện Nam, nói giỡn với anh: Ông chủ Lê, có người nói anh sắp kết hôn rồi.

Lê Tiện Nam gửi lại một gói biểu cảm, lau mồ hôi.

Diệp Phi nhìn gói biểu cảm này thì không nhìn được cười, hình như cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ không biết nói gì của anh.

Kỳ thật rất muốn nghe xem Lê Tiện Nam nói gì đó, nhưng anh vốn đã không quá thích dùng ngôn ngữ để giải thích gì cả.

Nhưng mặc dù anh không nói, Diệp Phi cũng sẽ rất an tâm.

Chiều hôm đó, cũng là lần đầu tiên Diệp Phi nhìn thấy Lê Tiện Nam trong một buổi họp báo.

Trước kia anh nói, anh rất không thích lên tin tức, những năm đó trên mạng không có bất kỳ một tin tức gì về anh, chỉ có một vào bài báo đưa tin, vẫn là bên Hồng Kông bắt gió bắt bóng.

Mà lần duy nhất một lộ mặt chính là năm đó ở trong phòng bệnh của Diệp Đồng, đúng lúc nhìn thấy được một buổi phát sóng trực tiếp của

hội nghị, cũng chỉ cắt một vài cảnh quay vào anh rồi lướt qua.

Trái tim cô đập loạn cả lên.

Ngày đó tin tức chỉ là một đoạn của cuộc họp báo, Lê Tiện Nam hình như cũng hề thay đổi gì, thời gian chưa bao giờ lưu lại một chút dấu vết gì ở trên người anh.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, cà vạt màu đen được thắt chỉnh tề, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác âu phục tối màu không có nút, gọn gàng lại thanh cao và lạnh lùng, biểu cảm trên khuôn mặt anh không quá nhiều, lúc nói chuyện cũng là dáng vẻ như khi xử lý công việc.

Mặt mày thâm thúy như thường, cốt tướng trời sinh ưu việt, đôi mắt ẩn tình khi không cười luôn lạnh lùng.

Giống cây đàn hương già cháy trong chùa Phật, tựa như tuyết phủ đầy trên cao nguyên vắng lặng và hiu quạnh, không người tới, không người đến, anh cũng sẽ không thương hại bất kỳ kẻ nào.

Nhưng cũng chỉ có cô biết, một ngọn núi phủ đầy tuyết như vậy lại lạnh mạn như thế nào vì cô.

Diệp Phi không nghe hiểu anh nói cái gì.

Trong tay anh cầm một bản chương trình hội nghị, trên ngón tay thon dài mà trắng nõn, chính là chiếc nhẫn kia rất dễ thấy.

Diệp Phi ngồi ở trước TV, vô cớ mỉm cười.

Sau phần đặt câu hỏi của phóng viên, trong những biến động gần đây, anh vẫn bình tĩnh và tự chủ, nhã nhặn và lạnh lùng.

“Anh Lê, xin hỏi, gần đây liên tục có tin đồn rằng anh sắp kết hôn, có phải là thật không?”

Thật ra câu hỏi của họp báo đều đã được sàng lọc, đối chiếu bản thảo của từng phóng viên, phần lớn câu hỏi đều xoay quanh sự phát triển trong tương lai của công ty, Lê Tiện Nam để lại một câu hỏi bát quái này, không hề phù hợp với cuộc họp báo ngày hôm nay.

Diệp Phi ở London xa xôi xem qua điện thoại, thế mà lại phát hiện mình chưa bao giờ lo lắng, cô chỉ mỉm cười ngồi ở trên sofa, chờ câu trả lời của anh, cô nghĩ, anh ngàn vạn lần đừng tỏ tình lung tung trước mặt truyền thông.

Lê Tiện Nam dựng thẳng tay trái lên, trên tay trái đeo một chiếc nhẫn trơn, chiếc nhẫn màu bạc đeo trên tay anh, giống như làm cho anh rối cuộc cũng có thêm một chút dịu dàng.

“Tôi đã có vị hôn thê, tôi đang đợi cô ấy tốt nghiệp trở về sẽ kết hôn.”
Ngày đó Diệp Phi ngồi ở trên sofa, bên môi vẫn luôn hiện lên ý cười, từ trước đến nay Lê Tiệp Nam cũng không chịu lộ diện trên tất cả các tin tức, cuộc sống của anh như núi cao sông dài ngăn cách với thế giới con người, lại tình nguyện vì cô quay về nhân gian.
Khi đó Diệp Phi muốn đi tìm một câu để hình dung, đại khái chính là

— —

Cả đời này núi cao sông dài, chữ yêu không đáng nhắc tới, thành phố này chật chội, người đến người đi, em muốn anh làm ngọn gió có thể tự do đến, nhưng em tương tư trăm ngàn lần, lại chỉ chỉ muốn ngắm nhìn núi tuyết phủ trắng của anh cho em.

Có anh, em mới có thể mãi mãi nở rộ trong tình yêu.

Mặc cho thế giới này ồn ào ầm ĩ, em thích nhất là ở bên cạnh bạn để ngắm trăng lặn và mặt trời mọc, ánh trăng rơi xuống, bình minh màu đỏ, khi đó em bắt đầu yêu anh, cho đến khi màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao cũng có một vì anh đã cho em, bởi vì yêu anh, nên chỉ yêu cả thế giới này..

Chương 54: 54: Đưa Em Về Nhà

Bằng tiến sĩ ở Vương quốc Anh thường sẽ đều học trong chín học kỳ, phần lớn đều có thể ở lấy được học vị trong vòng ba đến năm năm, nhưng cũng tùy người khác nhau, dài nhất có thể lên đến bảy năm, nhưng nếu thành tích đủ, cũng có thể hoàn thành trong vòng ba năm.

Diệp Phi cũng không có nhiều mối quan hệ xã hội, cũng không có sở thích gì quá lớn, cũng chính bởi vì điều này, trong vòng hai năm rưỡi Diệp Phi đã hoàn thành tất cả các môn trong chương trình học.

Năm ấy cô cũng có rất nhiều thứ để kết thúc, cuộc sống học bằng tiến sĩ của Diệp Phi rất bận rộn, trong lúc đó còn có một lần việc học quá bận rộn muốn đi thực tập, Lê Tiệp Nam cũng hiểu được, chỉ nói cô đừng làm mình quá mệt mỏi, muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó. Chuyên ngành của cô là nghiên cứu ngôn ngữ, văn hóa và xã hội, đối tác chuyên ngành này cũng xem như tương đối rộng, lúc ấy trợ lý học tập của trường học cho cô một vài phương hướng: ngành phóng viên truyền thông, ngành công nghiệp xuất bản, nhà sản xuất, trợ lý lưu trữ công ty, trợ lý hành chính, phân tích kinh doanh của công ty hàng đầu.....

Diệp Phi xem hoa cả mắt, dưới sự đề nghị của trợ lý học tập thầy cô ở trường mà cô đã chọn mấy công ty, tất cả đều là những công ty hàng đầu trong ngành, cô viết rất tốt về mặt học thuật, nhưng đến khi viết sơ yếu lý lịch thì lập tức thấy đau đầu, ôm máy tính gần người ở thư viện chậm rãi mài giũa từ ngữ.

Người ta đi du học đều là học ba chuyên ngành hàng đầu, là kế toán, tài chính, quản lý, Diệp Phi thật sự là gương mặt Châu Á hiếm hoi trong chuyên ngành này, nhưng hàng xóm ở chung cư của cô là một cô gái người Thượng Hải, tên là Úy Hạo Nguyệt, học y ở UCL (*), hai người thường gặp mặt nhau, dần dà cũng quen thuộc hơn.

(*) UCL: Trường đại học London.

“Phi Phi, năm nay là cậu về rồi à?” Trùng hợp Úy Hạo Nguyệt cũng đến thư viện mượn sách, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Diệp Phi đang ngồi bên cạnh, trong tầm tay cô ấy còn có một vài tập tài liệu đã in, đã được phân loại xong.

“Ừm đúng vậy, cuối năm là trở về rồi.” Diệp Phi ngồi trước màn hình máy tính ngẩng đầu lên, sinh viên học y là khổ nhất, bằng tiến sĩ của Úy Hạo Nguyệt còn không biết phải học đến năm nào tháng nào mới được, “Cậu thì sao, sau này cũng về nước phát triển sao?”

“Để xem đã, chưa nghĩ ra, sao cậu không ở lại đây?” Úy Hạo Nguyệt ngồi xuống đối diện cô, hỏi cô, “Tớ ngồi ở đây viết luận văn được khôn?”

“Gia đình ở Yến Kinh, cũng muốn về nhà.” Diệp Phi cười cười.

Úy Hạo Nguyệt đã từng nói chuyện phiếm với Diệp Phi vài lần, Úy Hạo Nguyệt nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đỏ trên tay Diệp Phi, lập tức hiểu rõ, cười hỏi cô, “Là có bạn trai à?”

“Đúng vậy, đã rất lâu không gặp nhau rồi.” Diệp Phi lắc lắc tay, nghĩ đến Lê Tiện Nam lại cảm thấy vui vẻ, “Muốn trở về bên cạnh anh ấy.”
“Thật tốt, dù sao cũng là nơi đất khách quê người.

” Úy Hạo Nguyệt buồn sầu thờ dài, “Thật tốt, tới tới Anh tháng thứ ba, đã chia tay với bạn trai..... Trước kia cũng ở bên nhau năm sáu năm, đã nói là trở về sẽ lập tức kết hôn.”

Thời đại này, tình yêu dường như không đáng để nhắc tới, Diệp Phi phân tâm một lúc.

“Không nói tới chuyện này nữa, có đôi khi thật cảm thấy, nơi đất khách cũng không phải là xa cách, ngược lại như là một bài kiểm tra, tớ viết luận văn trước đây, cậu làm việc của cậu đi.” Úy Hạo Nguyệt dừng đề tài.

Diệp Phi gật gật đầu, vừa đặt điện thoại sang bên cạnh đúng lúc rung lên.

Ba giờ chiều ở Anh, là 10 giờ đêm ở trong nước.

Là cuối mùa hè, Lê Tiện Nam vừa mới trở về Tây Giao, anh chụp một tấm ảnh trong sân gửi cho cô.

Diệp Phi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời mùa hè ở London xanh thẫm, từng đám mây lớn, bên ngoài có sinh viên đạp xe

qua lại.

Lê Tiện Nam gửi cho cô một tấm ảnh, là chụp kế hoạch được sắp xếp cho ngày mai, vô cùng bận rộn, anh lại nhắn thêm một câu — — Phi Phi, yêu em.

Sến súa.

Diệp Phi nhìn màn hình cười cười, nói với anh mình đang bận viết sơ yếu lý lịch.

“Phi Phi, cậu không lo lắng sao?” Có lẽ là bởi vì nhắc tới một chút về chủ đề khiến cho người ra đau lòng, khi Úy Hạo Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy khoe môi Diệp Phi mang theo nụ cười, trả lời tin nhắn xong, lại tiếp tục viết sơ yếu lý lịch.

“Sẽ không, cảm giác an toàn là cho nhau, anh ấy cũng đủ yêu tớ, tớ cũng cũng không sẽ nghi ngờ anh ấy, tớ tin tưởng không phải là hứa hẹn và lời nói, mà là anh ấy.” Diệp Phi nhìn chăm chăm màn hình, hình như cũng nhớ tới những ngày trước kia, “Trước kia tớ cũng luôn rối rắm về chuyện anh ấy chưa bao giờ cho tớ một lời hứa hẹn, anh ấy nói với tớ, yêu không phải là dựa vào hứa hẹn và lời nói, là thật lòng, là tin tưởng anh ấy.”

“.....”

“Đến bây giờ tớ quay đầu lại nhìn, trước kia anh ấy cũng rất ít khi nói lời ngọt ngào với tớ, nhưng những chi tiết đó đều là đáp án anh ấy dành cho tớ.”

Chỉ là khi đó lần đầu tiên Diệp Phi được người khác yêu, không dám nói với anh, luôn tự mình lặp lại nghi ngờ.

Lê Tiện Nam đều đã nhìn ra.

Cô muốn cái gì, từ trước đến nay đều không cần phải nói, anh đều cho cô, dù là một chút cơ hội nghi ngờ cũng không có.

Yêu là một loại bản năng, những người có trái tim sẽ tự cho bạn câu trả lời, còn những người vô tâm thì đều là phí công.

Về tình yêu, Lê Tiện Nam mãi mãi cho cô câu trả lời đầy đủ.

Cuộc sống học tiến sĩ của Diệp Phi thật ra cũng rất phong phú, từng là thực tập sinh của một tập đoàn truyền thông nổi tiếng ở Anh trong một khoảng thời gian, cũng từng tuyên truyền sản xuất chương trình của một talkshow nào đó.

Thật sự rất bận rộn, nhưng Diệp Phi cũng có thể làm điều đó một cách dễ dàng.

Lúc kết thúc thời gian thực tập, nhà sản xuất nổi tiếng kia khen năng lực của Diệp Phi rất tuyệt, là thực tập sinh mà ông ấy có ấn tượng nhất.

Vào những lúc như vậy Diệp Phi cũng thường nhớ tới những ngày trong quá khứ.

Khi đó Lê Tiện Nam đã tự mình dạy cô cách quản lý tài sản, dạy cô bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống.

Lúc đó cô mới là một sinh viên năm cuối, cũng có sự non nớt của sinh viên, gặp phải chuyện gì cũng sẽ do dự, lo trước lo sau, khác xa với sự thành thạo của anh.

Anh có thể xử lý mọi việc một cách dễ dàng và không hoảng sợ — cô luôn có thể nghĩ đến Lê Tiện Nam.

Ngay cả khi ở Lê gia náo loạn, anh vẫn cứ như thế.

Một người yêu tốt, hứa hẹn chỉ là một vấn đề phụ, có thể quyết định điểm số của bài thi, là chi tiết, là sự tốt bụng của anh, kiến thức và kinh nghiệm của anh nhiều hơn cô rất nhiều, vẫn nguyện ý khom lưng vì cô, đối xử với cô nhẹ nhàng và dành cả trái tim ngập tràn tình yêu cho cô.

Kia không chỉ là tình yêu, còn là sự thiên vị độc nhất.

Đầu mùa đông năm 2018, Diệp Phi về nước, chương trình học chín học kỳ, cô đã hoàn thành trong vòng bảy học kỳ.

Cũng không phải quá thuận buồm xuôi gió, bây giờ Diệp Phi có thể khẳng định bản thân mình, đó đều là thành quả của nỗ lực của mình. Chỉ là năm đó, Lê Tiện Nam thường xuyên chạy qua chạy lại giữa hai nơi là Hồng Kông và Mỹ.

Lúc ấy, sau khi Diệp Phi kết thúc chương trình học tiến sĩ, kỳ thật cũng đã từng do dự ở lại London nửa năm hay là trở về, mấy ngày nay Lê Tiện Nam bận đến mức chân không chạm đất, một ngày cũng chỉ có thể nhắn cho cô vài tin nhắn ít ỏi.

Diệp Phi lo lắng, luôn nói với anh, “Lê Tiện Nam, anh kiềm chế chút đi! Nếu lúc em trở về phát hiện anh đã biến thành một ông già thì em sẽ không cần anh nữa!”

Lê Tiện Nam vừa đáp xuống đất đã gọi điện thoại video với cô, mạng ở sân bay không ổn định, hình ảnh bị đơ thành từng khung hình, giọng nói của đứt quãng của Lê Tiện Nam truyền đến từ bên kia — — “Không..... Không già đâu.....”

Diệp Phi nhìn anh lại muốn cười.

Sau đó Lê Tiệp Nam nói với cô, “Học xong rồi thì về nhà đi, nói như thế nào đây, lần này phải để Phi Phi của chúng ta vất vả chờ anh một tháng rồi.”

Một tháng, một con số rất ngắn.

Lật hết ngày này đến ngày khác, là có thể gặp nhau.

Tối hôm đó Diệp Phi đang thu dọn hành lý, đồ đạc của cô ở Anh cũng không phải là quá nhiều, mang những món đồ gia dụng đó về là không thực tế, vì thế đánh dấu xong, đăng lên trong nhóm trường học của bọn họ, thuận tiện cho những du học sinh khác đến lấy.

Có một vài người cũng đến đây học khoa ngữ văn cũng vui vẻ nhận lấy, thuận nước giong thuyền, Diệp Phi cũng không so đo, thậm chí còn tặng, chỉ lấy một chút tiền tượng trưng.

Có bốn năm hộp đã được đóng gói để ở, là sách mà cô muốn mang về, tìm một đơn vị chuyển phát nhanh quốc tế, cũng hẹn trước thời gian tới lấy.

Cô ngồi ở sofa chờ, những sinh viên mới tới căn hộ của cô lấy liên tục nói cảm ơn với cô.

“Những thứ này em có muốn lấy không?” Diệp Phi chỉ vào hỏi, đó là một ít bàn ghế, là cô tự mình mua.

“Đàn chị, em không lấy đi được, em đi điện ngầm đến đây.” Cô gái kia ngượng ngùng, liên tục xua tay.

“Được rồi.”

Diệp Phi đáp một tiếng, nhìn cô gái kia ôm cái thùng rời đi.

Cô cân nhắc đợi lát nữa gọi điện thoại quyên góp, sau khi cô nói chuyện điện thoại xong thì đứng ở cửa phòng ngủ phụ, nhìn kệ sách lè loi kia, đột nhiên lại bất giác mỉm cười.

Căn hộ này là cái hai phòng ngủ một phòng khách, sách của cô nhiều, lúc ấy đổi phòng ngủ phụ thành thư phòng.

Còn đặc biệt mua kệ sách từ IKEA, kết quả khi người giao hàng đưa đến cho cô, lại không bao gồm lắp ráp.

Ngày đó Diệp Phi ngồi ở trên thảm, trong tay cầm tua vít, bỗng nhiên lại nghĩ tới lúc mua nhà ở Hoa Cảnh và trang trí nó.

Trang trí phần mềm nói là do cô tự làm, kỳ thật phần lớn đều dựa vào Lê Tiệp Nam.

Khi đó anh vừa mới họp xong, mặc một cái áo khoác rất giống một người cán bộ già, bên trong phối với một chiếc sơ mi trắng, trang phục này nhìn thế nào cũng đứng đắn, anh xắn tay áo, luôn có loại lười biếng mê người.

Khi đó Lê Tiện Nam nói với cô, “Lo lắng cho Phi Phi của chúng ta khi không có anh ở bên cạnh, sau này không có ai giúp em làm mấy chuyện này.”

Diệp Phi thật sự không có năng lực thực hành, vì vậy cô đã mất kiên nhẫn trong việc vặn ốc vít, ốc vít xiêu vẹo xiêu vẹo suýt chút nữa bật khóc, cảm thấy bản thân mình không làm gì tốt cả.

Cũng vào chính khoảnh khắc đó, giống như thần giao cách cảm, Lê Duẩn Nam gọi cho cô một cuộc điện thoại video, Diệp Phi lau mắt lung tung, vẫn là bị Lê Tiện Nam nhìn ra được, anh cười nói, “Chút chuyện nhỏ này sao lại chọc Phi Phi khóc rồi, thể hiện chút.....”

Anh còn chưa dứt lời, Diệp Phi đã nghĩ tới nửa câu sau, anh nói, ở bên ngoài là người lớn, ở bên cạnh anh vĩnh viễn là một đứa trẻ.

Cô lại suýt chút nữa bật khóc nói, “Nhưng anh không ở bên cạnh em, anh không có cách nào giúp em làm mấy chuyện này.....”

Lê Tiện Nam dỗ dành cô qua điện thoại, thật ra cũng chỉ là cảm xúc nhất thời của Diệp Phi trong khoảnh khắc đó, mất hai phút để bình thường lại, mới ý thức được gì đó, vì thế hơi ử rử hỏi anh, “Lê Tiện Nam, anh đang làm gì vậy?”

“Đang mở cuộc họp qua điện thoại, sau khi cuộc họp kết thúc em đã ngủ rồi, tưởng muốn nói chúc ngủ ngon với em trước khi đi ngủ.”

Diệp Phi “A” một tiếng, lau lau đôi mắt nói anh nhanh làm việc đi.

Lê Tiện Nam nói, “Đâu có công việc nào có thể quan trọng bằng em được?”

Diệp Phi đặt điện thoại lên trên bàn trà, cầm tua vít tiếp tục đi lắp ráp kệ sách, kết quả cũng chưa được mấy phút, cửa phòng cửa của cô có người gõ.

Tòa chung cư có ba lớp kiểm soát ra vào, Diệp Phi không lo lắng về an toàn, nhìn thoáng qua mắt mèo, là nhân viên mặc quần áo bảo trì, cô mở cửa ra, mới nhìn thấy trong ngực nhân viên kia còn có một bó hoa hồng.

“Là anh Lê nhờ tôi tới giúp cô một chút, là lắp ráp cái kệ sách này

sao?”

Dịch vụ ở chung cư rất tốt, Diệp Phi cũng không biết còn có thể liên hệ với nhân viên.

Diệp Phi xấu hổ gật đầu, người phụ nữ kia bảo cô đi nghỉ ngơi, thành thạo giúp cô lắp ráp hảo kệ sách, trước khi đi còn nói, “Anh Lê còn gọi bữa tối cho cô, đợi lát nữa chúng tôi sẽ đưa lên cho cô.”

Diệp Phi liên tục nói cảm ơn, một lúc lâu sau mới chân tay luống cuống đi xem điện thoại, nhìn hình ảnh người đàn ông đeo tai nghe bluetooth chống tay lên trán trong màn hình, hốc mắt lại chua xót. Không biết là bởi vì anh không cúp video, hay là ân cần với cô, thậm chí là còn cho người ôm một bó hoa hồng đến.

Sự chu đáo và lãng mạn, giống như biến thành một từ gần nghĩa. Lê Tiện Nam nhìn qua, mỉm cười với cô qua màn hình.

“Sao anh còn biết em chưa ăn tối.....”

“Nhìn đồng hồ đặc trong nhà em, IKEA gần chỗ ở của em nhất cũng cách mấy chục km, tính toán là biết em chưa ăn cơm.”

“Rõ ràng là anh không ở bên cạnh em.....”

“Không có anh ở bên cạnh em, không phải cũng còn yêu em sao,” Lê Tiện Nam dặn dò cô, “Ăn cơm rồi đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh sẽ tìm người đi trang trí lại giúp em một chút.”

Diệp Phi đứng bên cạnh phòng ngủ phụ, nhìn kệ sách này, dường như cũng có thể chọn ra rất nhiều rất nhiều, ký ức tốt đẹp.

Trong lúc cô thực tập, thường không thể tự chăm sóc bản thân tốt như vậy, cô chưa từng nói với Lê Tiện Nam, kết quả vào mỗi tuần, quây lể tân đều sẽ gọi cô lại, gọi cô là Mrs.Li, nói anh Lê đặt siêu thị đưa tới.

Một túi mua hàng lớn, rau dưa trái cây, còn cẩn thận phối hợp cho cô.

Giống như cô không có năng lực tự chăm sóc bản thân — — kỳ thật khoảng thời gian đó cô cũng rất bận rộn, ở thành phố lớn như vậy, tiết tấu cuộc sống gấp gáp, năm đó Diệp Phi không có thời gian đi mua sắm, buổi tối tan tầm chỉ có thể mua một cái sandwich, hoặc là đến Tesco mua thức ăn nhanh để giải quyết.

Mà Lê Tiện Nam đều đã nhìn ra tất cả, mặc dù khi đó bọn họ đều rất bận rộn, nhưng mỗi ngày vẫn dành ra thời gian một hai tiếng để trò chuyện, chỉ có một phần hai mươi bốn một ngày dài này, Lê Tiện

Nam vẫn là rất yêu, rất yêu cô.

Diệp Phi cười cười, gọi điện thoại cho khu tái chế của thành phố, thu hồi một ít đồ đạc khác không mang theo được, rồi sau đó cầm theo thẻ cửa và vali, lúc đi xuống lầu trả lại cho lễ tân.

Quầy lễ tân giống như đang chờ cô, trong ngực có một bó hoa cẩm tú cầu màu xanh nhạt.

Mấy năm nay, lễ tân này đều quen thuộc với Diệp Phi, bởi vì mỗi tháng Lê Tiện Nam đều sẽ gửi quà cho cô, mỗi tuần đều sẽ cho người tới đưa đồ cho cô.

Cô gái tóc vàng mắt xanh ở quầy lễ tân đưa bó hoa cẩm tú cầu cho cô, dùng tiếng Anh nói với cô, “Mrs.Li, anh Lê nói chào mừng cô về nhà, thuận buồm xuôi gió.”

Bên ngoài tòa chung cư, có một chiếc xe màu đen đỗ ở đó, xa xa có người mở cửa xe ra cho cô, giống như thật sự đang nói: Chào mừng về nhà.

Máy bay cất cánh từ sân bay Heathrow, hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yến Kinh vào đêm khuya, cô trở về thành phố quen thuộc, nhìn Yến Kinh dưới màn đêm, tâm trạng không khỏi xúc động.

Mùa đông qua đi, mùa xuân cũng sắp tới.

Ngày đó là Kha Kỳ tới đón Diệp Phi trở về, trên đường đi Kha Kỳ còn cảm thán nói thời gian trôi qua thật nhanh, cuối cùng cô Diệp cũng đã trở về.

Diệp Phi mỉm cười, nói đúng vậy, đã trở về.

Kha Kỳ nói với cô đến giữa tháng sau là Lê Tiện Nam sẽ trở về.

Diệp Phi cũng nói ừ, tôi chờ anh ấy về nhà.

Đèn ở Tây Giao luôn sáng suốt cả đêm, hoa cẩm tú cầu cũng thật sự vẫn còn đang nở.

Cây hải đường khô héo, cô kéo vali mở cửa bước vào, tất cả mọi thứ dường như vẫn giống mấy năm trước khi Diệp Phi rời đi.

Cô gửi tin nhắn cho Lê Tiện Nam, nói cô về đến nhà rồi, chờ anh.

Lê Tiện Nam đang trên chuyến bay đến Mỹ, trái tim anh như thắt lại khi khởi động máy nhìn thấy tin nhắn trên WeChat, nhưng sau đó là một một nỗi nhớ nhưng lại càng sâu sắc hơn tràn vào.

—

Trước khi Diệp Phi trở về, đã nhận được lời mời làm việc của mấy công ty internet nổi tiếng ở trong nước, thuê cô đến làm phần mềm

marketing, dù sao thì app 21 cara giai đoạn trước phần quảng cáo phần lớn đều là dựa vào Diệp Phi làm, hơn nữa còn có kinh nghiệm thực tập xuất sắc của cô ở Anh, thư giới thiệu mà nhà sản xuất kia viết cho cô, đương nhiên là rất nhiều công ty ném cành ô liu ra cho cô.

Triệu Tây Mi biết Diệp Phi về nước, nên đã tự mình đưa cô về công viên khoa học kỹ thuật ăn cơm.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, công viên khoa học kỹ thuật làm sao có thể phát triển nhanh như vậy.

Năm 2014 nơi này mới có một tòa nhà văn phòng thương mại, thì nay vòng kinh doanh đã mở rộng, một số tòa nhà đã mọc lên.

Vào năm 2016, 21 cara đã nhận được nhiều vòng góp vốn, chính thức đổi tên thành Công ty trách nhiệm hữu hạn Công nghệ Panda. Ngày đó Triệu Tây Mi lái xe đến chỗ cô đi, sau khi nói xong, Diệp Phi nhay bèn bắt được hai chữ Panda, cười hỏi cô ấy có chuyện gì thế. Triệu Tây Mi mím môi cười, “Đúng rồi! Bọn chị đã đính hôn được hai năm rồi!”

“Chúc mừng nha, chờ Lê Tiệp Nam trở về, em và anh ấy sẽ cho chị một bao bao lì xì,” Diệp Phi nói, “Như ý có đến không?”

“Quý mới biết được bọn họ.” Triệu Tây Mi bĩu môi, trên đường đi nói chuyện với Diệp Phi về chuyện này có thể nói là hơi quá đáng.

Nói tóm lại, năm ấy Triệu Tây Chính đính hôn, người chỉ thành thật được một thời gian, nhưng không biết bị cái gì kích thích, cứ nhất định phải ằm ỉ với trong nhà, muốn đi ra ngoài tự mình gây dựng sự nghiệp, Triệu gia cũng không thêm quan tâm anh ta lẫn lộn như thế nào, Triệu Tây Chính chỉ biết nói, làm cái gì bồi thường cái đó.

“Sau đó thì sao?” Diệp Phi nghe vậy sửng sốt.

“Tiết Như Ý đi theo anh ta ằm ỉ bái, kết quả Triệu Tây Chính tiêu hết tiền bạc tài sản của mình, nói không muốn cố gắng nữa, vẫn muốn về nhà, Tiết Như Ý xem anh ta như trò cười, hiện tại hai người lại chiến tranh lạnh — — chắc là bị Lê Tiệp Nam kích thích, thật sự không muốn câu nói kia, nhưng không phải ai cũng có thể làm Lê Tiệp Nam.”

Diệp Phi nghe cũng vậy tâm trạng cũng phức tạp — — Tiết Như Ý

chưa từng nói với cô chuyện này, có lẽ là cũng sợ cô lo lắng.

Trung tâm thương mại cao cấp vẫn nằm bên cạnh công viên khoa học kỹ thuật, before sunrise cũng vẫn cần phải đặt trước.

“Em thế nào rồi, chị nghe nói đồ ăn ở Anh rất khó ăn, em ăn có quen không?” Triệu Tây Mi và cô đi vào ngồi ở chỗ quầy bar.

Trên kệ cao ngút trời vẫn phủ hoa cẩm tú cầu dày đặc, cũng vẫn là ánh sáng tự như bình minh, một nơi tràn ngập tình yêu.

“Khá tốt, thật ra em không ăn quá nhiều đồ Anh, đã từng ăn hải sản Anh một lần, về nhà bị đau dạ dày, sau đó cứ ba đến năm tiếng là Lê Tiệp Nam cho người đến căn hộ của em.”

Triệu Tây Mi nghe vậy thì lú lẫm, “Ông chủ Lê lão thật xa hoa, ngay cả bản thân cũng không rảnh để tự lo, còn nhớ thương em như.”

Diệp Phi không nhin được mà bật cười, hai người cùng nhau ôn chuyện, Triệu Tây Mi nói, “Con có còn nhớ Hoàng Linh năm đó không?”

“Nhớ chứ, làm sao vậy?”

Hình như, cũng đã là một câu chuyện cũ rất lâu trong quá khứ.

“Bộ phận thanh xuân của Văn hóa Day and Night hình như đã sắp đóng cửa, hiện tại làm một số tự truyện về người nổi tiếng gì đó, chủ yếu để hỗ trợ cho học sinh, Hoàng Linh nộp sơ yếu lý lịch ở khắp nơi, kết quả trong giới xuất bản không có ai là không biết bút danh nào đó chỉ là bản thảo súng, mấy năm nay ngay cả một quyển sách chị ta cũng không làm ra được, hiện tại thì sao, giờ trong giới bạn bè nói gì đó về chuyện mở lớp dạy học, mấy trăm một tiết học, lừa gạt người mới kiếm tiền,” Triệu Tây Mi lạnh lùng cười, “Chị cũng thật khinh thường chị ta.”

Mọi chuyện liên tục thay đổi, rõ ràng mấy năm đó, Văn hóa Day and Night cũng nổi bật ở trong ngành này.

Mấy năm nay quang cảnh qua đi, cảnh còn người mất.

Cô nhớ trước đây có một cuộc phỏng vấn với một người nước ngoài, nói sự thay đổi ở Trung Quốc phát triển quá nhanh.

Người nước ngoài kia nói, “Nếu tôi không trở về đất nước của tôi trong năm năm, năm năm sau tôi quay lại, đường phố vẫn là dáng vẻ kia, trung tâm thương mại vẫn là những cái đó, nhưng Trung Quốc không giống vậy, ba tháng trôi qua, siêu thị và quán ăn ở dưới lầu có thể thay đổi.....”

Kỳ thật Yến Kinh cũng có sự thay đổi rất lớn, công viên khoa học kỹ thuật có rất nhiều tòa nhà san sát nhau, dường như cũng đã trở thành “thời đại Internet”, mà trung tâm thương mại này mở ở đây, vẫn không phù hợp với nhau, nhà hàng ở trên tầng cao nhất cũng như thế.

Cố tình, lại thật sự rất giống trong xã hội bốc đồng này, giữ lại cho một mình một mảnh đất.

“Phi Phi, mấy ngày nay Hàn Dịch cũng đi công tác, chị muốn hỏi em một chút, nếu em không chê, còn tình nguyện quay về làm giám đốc sáng tạo không?” Triệu Tây Mi cười nói với cô.

“Sao mà còn dùng từ không chê này vậy?” Diệp Phi ngượng ngùng. “Bằng cấp của em còn bày ra đó! Với sơ yếu lý lịch của em vừa thả ra đã đánh bại được một đám người rồi!”

“Được chứ, sao lại không được.” Diệp Phi nói, “Bây giờ công ty internet đều quá phức tạp, gọi là gì? 996 (*)?”

(*) 966: Hệ thống làm việc 996 đề cập đến một hệ thống làm việc trong đó bạn đi làm lúc 9:00 sáng, tan tầm lúc 9:00 tối, nghỉ ngơi 1 giờ (hoặc ít hơn) vào buổi trưa và buổi tối, làm việc tổng cộng hơn 10 giờ và làm việc 6 ngày một tuần.

Hệ thống này phản ánh văn hóa làm thêm giờ phổ biến ở các công ty Internet Trung Quốc.

(Baidu)

“Là rất phức tạp, hiện tại cái gì cũng không dễ dàng.”

Đặc biệt là ngành công nghiệp internet này, từ sau năm đó, giống như măng mọc sau mưa, hàng ngàn loại app lên xuống, có một vài phù dung sớm nở tối tàn, có một số hoàn toàn đi vào dòng chảy tư bản, có một số tuân thủ khái niệm kiếm được một khoản tiền để rút lui, sau khi làm ra app lập tức qua tay bán đi, có công ty khác điên cuồng cấy ghép quảng cáo vào ứng dụng này.

Chỉ có 21 cara, luôn luôn duy trì với ý nghĩa ban đầu của nó, có được một phần chân thành.

Diệp Phi trở về công ty này, giống như cảm nhận được từng hình ảnh đã từng trôi qua rất lâu — — kỳ thật cũng chỉ là quang cảnh mấy

như vậy.

Chàng trai ngồi trong nhà trọ giá rẻ Thanh Hoa ở dưới tầng hầm kia, đã thành chủ tịch của một công ty niềm yết trẻ đầy triển vọng.

Đã từng là một văn phòng chỉ có mấy chục mét vuông, nằm cạnh một công ty du lịch nào đó, sau lại có được nửa tầng của một tòa nhà văn phòng, hiện tại, tòa nhà thương mại trước mặt này đều thuộc công nghệ Panda.

Mọi thứ thật sự thay đổi theo thời gian, xã hội này thay đổi không ngừng.

Tròng vòng một tháng, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm.

Diệp Phi luôn luôn rất có thể bình tĩnh, thế nhưng lần này lại bắt đầu hơi nóng nảy, cô đè nén cảm xúc của mình, tập trung vào công việc, trang lịch ngày ba mươi, sẽ lật qua rất nhanh thôi, cô nghĩ.

Này một tháng, đã xảy ra vài chuyện.

Việc đầu tiên, phần mềm 21 cara này đã trở nên nổi tiếng trong nước, nó gần như trở thành nền tảng.

Về chức năng, nó được chia thành dữ liệu lớn kết bạn và dữ liệu lớn chia sẻ hoạt động cá nhân, lúc ấy vì làm nội dung chất lượng, 21 cara đã sắp xếp một đội chuyên đi công tác bên ngoài, lấy một số cảnh quay ngoại cảnh làm tài liệu, nhằm mục đích chia sẻ nhiều nội dung chất lượng cao khác nhau.

Sau đó, nội dung chất lượng được làm thành hình thức video, nhóm nghiên cứu đề xuất làm riêng một ứng dụng riêng biệt về hẹn hò qua video, giữ lại khái niệm thiết kế 21 cara, chỉ là thông qua chia sẻ nội dung văn bản, một ứng dụng hoàn toàn mới thông qua video, để khớp các video yêu thích của mọi người với dữ liệu lớn.

Quan niệm này là Diệp Phi đưa ra trước, vì để thực nghiệm, một dự án riêng biệt đã được dành để thử nghiệm nội bộ.

Áp lực của Diệp Phi cũng rất lớn, lúc gọi điện thoại với Lê Tiệp Nam, đột nhiên có thể hiểu được một chút.

Ngày đó Diệp Phi ngồi ở trong sân, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, giọng nói trầm xuống.

“Làm sao vậy?” Lê Tiệp Nam đang ở nước Mỹ, trên đường đến chỗ Ngô Ngân Như.

“Lê Tiệp Nam, có lẽ em đã biết, công việc của anh bận rộn như vậy,” Diệp Phi thở dài, “Là mệt một chút thì mệt một chút, nằm xuống là ngủ ngay, ngày mai mở mắt ra thì một ngày nữa cũng đã trôi qua.....”

Dựa vào công việc để là tiêu diệt chính mình, cũng phần lớn là nguyên tắc này.

Triệu Tây Mi không để cô bận rộn như vậy, nhưng Diệp Phi cũng không muốn về sớm hơn một chút.

Luôn luôn có một hoặc hai khoảnh khắc mà vô cùng nhớ anh.

“Còn mười lăm ngày nữa.” Lê Tiệp Nam nói, “Quà tháng này, anh tự mình tặng cho em.”

Diệp Phi rầu rĩ nói được, nhưng cũng bởi vì nghe giọng của anh, luôn cảm thấy giảm bớt được một chút nóng nảy.

Kết quả đến ngày thứ mười, Triệu Tây Mi nhận một cuộc điện thoại, “A” một tiếng, nói đến nay.

“Làm sao vậy?” Ngày đó Diệp Phi còn đang viết kế hoạch, thấy Triệu Tây Mi vội vội vàng vàng cầm túi xách, hỏi cô ấy.

“Bà nội chị sắp không trụ được rồi, hôm nay chị đi tàu điện ngầm đến đây, Phi Phi, xe em có ở đây không?”

“Em đưa chị đến đó.”

Diệp Phi cầm chìa khóa xe đứng lên, từ công viên khoa học kỹ thuật đến một bệnh viện tư nhân Yến Kinh, phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Diệp Phi nhớ tới một đoạn chuyện cũ, là về Jenny.

“Jenny sao rồi?” Lúc Diệp Phi lái xe, trên đường đi hỏi một câu.

“Năm nay Jenny cũng khá tốt, nhưng dù sao cũng là người già.....”

Chị và bà nội chị, không thân thiết như vậy, chỉ là bà rất hung dữ, bởi vì tuổi của chị và Triệu Tây Chính tương đương nhau, quan hệ không tồi, vốn dĩ chị thường xuyên đến thăm bà, kết quả bà mắng chị là sói mặt trắng, nói chị đi theo đám người bọn họ, hướng về phía người nước ngoài kia.....” Triệu Tây Mi bất lực đỡ trán, “Em hiểu không, chính là kiểu người cổ hủ.”

Lúc ấy Diệp Phi còn không dám nghĩ gì, nói em hiểu.

Triệu Tây Mi thở dài nói, “Kỳ thật bà nội chị là người rất tốt, nhưng khi bà cụ hung dữ, thật sự làm cho người ta không thể chịu nổi, thấy ai mắng đó, sau đó trong nhà cũng không đi thăm bà nữa, bà nội chị

cũng rất đáng thương, nghe nói quan hệ với ông nội không tốt lắm.

Mấy năm trước bị cảm một trận, sức khỏe lập tức suy sụp, nằm ở bệnh viện rất lâu, làm ầm ĩ muốn xuất viện, mấy hôm trước mới vừa yên ổn được một chút, lại ngã một cái.....”

“Người già đều như vậy.”

“Một thời gian thời gian trước vẫn luôn bảo bọn chị tìm một người cho bà, bà đã quên tên của người là gì, nói tìm cái hợp đồng..... Một bà cụ như bà, có cái gì hợp đồng chứ!”

Tới bệnh viện, Triệu Tây Mi mở cửa xuống xe, nói cảm ơn với Diệp Phi, kết quả chưa được mấy phút, tiếng chuông điện thoại vang lên, Diệp Phi vừa nhìn mới phát hiện túi của Triệu Tây Mi để quên.

Cô vội đẩy ra cửa xe xách đi vào bệnh viện, hỏi thăm ở quầy lễ tân, có một bà cụ bị té ngã, người nhà họ Triệu?

Lễ tân nói với cô số phòng bệnh, Diệp Phi cảm ơn, xách túi của Triệu Tây Mi muốn đưa lên cho cô ấy.

Đều là phòng bệnh tư nhân, môi trường lịch sự tao nhã, Diệp Phi tìm được, cửa phòng bệnh không đóng, bên trong có hai bác sĩ, còn có vài người nhà.

Diệp Phi nhìn thấy người trên giường, trong nháy mắt đó, ký ức dường như xuất hiện chỗ trống nào đó.

Bà lão tóc ngắn nằm trên giường rất tiều tụy, trên tay đều dụng cụ nối liền nhau, trên miệng bà đeo một cái mặt nạ hỗ trợ thở, đang cố sức hít lấy oxy.

Bà nghe thấy động tĩnh, theo bản năng mà nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi sụp xuống, từ từ già đi, dường như bà đang cố gắng mở mắt để nhìn thấy người ở cửa, môi bà mấp máy.

“..... Bà nội, bà muốn nói gì?” Triệu Tây Mi tiến đến hỏi.

Bà Triệu nâng tay lên, muốn chỉ về phía cửa, run rẩy, càng run mạnh hơn.

Bác sĩ nhìn về phía cửa.

Lúc Diệp Phi đi đến, bước chân nặng nề.

Bà Triệu nhìn cô, cánh môi tái nhợt mấp máy.

“Bà Triệu?” Y tá đi đến, tháo mặt nạ oxy ra cho bà, để cho bà thuận tiện nói chuyện.

“..... Cá vược..... Ăn tết.....” Bà Triệu mơ màng nói, “Bạn trai

cô.....”

Còn chưa dứt lời, dụng cụ bên cạnh phát ra một tiếng “Tích”, thành một đường thẳng tắp.

Diệp Phi ngần người đứng ở kia, có như thế nào cũng không ngờ được, bà cụ này, thế mà lại là nữ chính trong câu chuyện xưa kia, hoặc là, bởi vì lời Triệu Tây Mi nói.

Cô ấy nói lúc còn sống bà nội cô ấy vẫn luôn ở tìm một người, là tìm cô sao?

Tìm cô, làm gì?

Mấy ngày nay tâm trạng Diệp Phi rất tồi tệ, Triệu gia bận rộn với tang lễ, ngày đó Triệu Tây Mi mặc một bộ đồ màu đen, bảo Diệp Phi cũng đến đây đi.

Diệp Phi gật đầu, nói được.

Tang lễ của bà Triệu rất long trọng, thậm chí là vô cùng long trọng, có một nhà thờ tổ từ biệt riêng, nhà thờ tổ rất lớn rất lớn, hai bên bày vòng hoa, trên mỗi cái đều viết xxx kính viếng.

Chữ “Lễ viếng” lớn khiến lòng người càng thêm lương hơn.

Bà Triệu chỉ có hai người con trai, những người khác tới đều là họ hàng.

Mọi người mặc đồ tang màu trắng quỳ gối trước di ảnh.

Diệp Phi xách túi đi đến, thậm chí Triệu còn không có một tấm chụp ảnh chung nào, mỗi người một tấm ảnh đen trắng đặt cùng với ông nội Triệu Tây Mi.

Lúc còn trẻ bà Triệu rất xinh đẹp, thậm chí có vẻ tươi tắn và hoạt bát của thiếu nữ.

Ngày đó Diệp Phi nghe người ta nói về cuộc đời của bà Triệu lúc còn sống, cũng hiểu được một chút.

Bà Triệu sinh ra trong một gia đình có gia thế cực kỳ tốt, bà cũng đáp ứng đủ yêu cầu đọc thành thạo tứ thư ngũ kinh (*) của một cô gái, về sau giúp chồng dạy con, tuân thủ nghiêm ngặt những phép tắc của người phụ nữ, cho nên hôn nhân của bà nghe theo sắp xếp trong nhà, kết quả không ngờ chồng đã sớm có người tình, còn là một người phụ nữ người nước ngoài.

Khi đó Triệu Bích Thành chỉ cảm thấy tất cả quan niệm mà mình tiếp thu từ nhỏ đều sụp đổ, khi đó còn quá sớm, b làm sao dám đấu tranh

chống lại tục lệ thời kỳ đó? Dù cho chồng có lạnh nhạt, vì gia tộc không bị người khác cười nhạo, có chịu ấm ức cũng không thể ly hôn.

Bà là người sống trong tứ thư ngũ kinh, được giáo viên ở trường tư thực dạy bảo là một người phụ nữ phải biết “giúp chồng dạy con”, mà chồng tiếp nhận giáo dục của phương Tây, cùng Jenny trẻ tuổi hiển nhiên là càng giống một đôi vợ chồng ân ái hơn.

Hơn nửa cuộc hôn nhân này của Triệu Bích Thành đều là bất hạnh, thật vất vả mới sinh được hai đứa con, cũng không thân thiết với bà. Bà cứ như vậy sống một mình trong tứ hợp viện kia, nghe nói là của hồi môn trong nhà cho bà, trông coi tứ hợp viện kia trải qua nửa đời còn lại.

Người khác đều nói bà nói năng chua ngoa, nhưng Diệp Phi cũng biết, bà cụ này cũng là tâm đau hủ.

Nếu không thì vì sao năm đó còn lấy có gửi sách để gửi cho cô nhiều đồ ăn như vậy?

Tang lễ ngày đó, Diệp Phi nói lời từ biệt trước di ảnh của bà Triệu.

Quá trình tiếp theo không thể có người ngoài, Diệp Phi chỉ có thể đi theo những người khác chuẩn bị đi ra ngoài, kết quả một lúc sau có người đàn ông mặc âu phục thấp giọng gọi cô, “Xin chào, là cô Diệp đúng không?”

“Là tôi.” Diệp Phi kinh ngạc, “Có chuyện gì vậy?”

“Cô đi cùng tôi một chút.”

Diệp Phi đi theo, nhà tang lễ này rất lớn, có một khu chuyên ngồi nghỉ ở bên cạnh, người đàn ông mở ra cặp ra, tự giới thiệu nói, “Tôi là chứng viên tài sản của bà Triệu.”

“.....”

“Tại cuộc họp năm 2016, lúc tinh thần của bà Triệu vẫn còn ở trong trạng thái tốt dưới đã viết di chúc, tặng tứ hợp viện ở ngõ nhỏ Hòe Tam cho cô, văn kiện đã được ký tên, bà Triệu nói để ở tủ đầu giường, để lại cho cô một thứ.”

—

Diệp Phi được công chứng viên dẫn đi, ngõ nhỏ Hòe Tam rất cũ, lúc này cô cũng mới biết được, trong con ngõ này đều có thân phận cao quý, chính phủ cũng thường xuyên cho người tới thăm người già ở nơi này.

Con ngõ nhỏ Hòe Tam này, trước kia là tứ hợp viện sinh sống, nửa đoạn sau đều là nơi tọa lạc của vườn trà nổi tiếng ẩn nấp, có người nói, trước kia nơi này cũng từng có một sân khấu.

Bao nhiêu bức tường đỏ của những tòa nhà cổ kính, bấy nhiêu nỗi buồn vui bị vùi lấp.

Tứ hợp viện dường như đã bị bỏ hoang rất lâu, trong sân có cỏ dại mọc um tùm, sen trong lu nước ở góc tường đã lớn lên rất nhiều, không biết có phải là nước mưa hay không, có hơi đục, hiển nhiên rất lâu không có ai ở.

Công chứng viên dẫn cô đi vào phòng ngủ, trên bàn gỗ cũ xưa, đặt một lá thư bầm đầy bụi.

Thân vàng mỏng đứng thẳng, giống như một cây bách.

Sinh viên tài năng:

Người già rồi, xa cách với người thân, cũng nhớ đến ngày cô đưa cá vượt tới.

Ta cho rằng cả đời ta đều là người đáng thương, bất hạnh bị ép duyên, bất hạnh mấy chục năm, nửa đời sau ngay cả người quan tâm đến ta cũng không có.

Cô là một đứa trẻ ngoan, ta không muốn để cô lại phải trải qua bất hạnh một lần nữa, đây có lẽ là một chút việc mà ta có thể làm cho cô, xem như trả lại mấy còn con cá vượt kia của cô.

Căn nhà này, đã từng là của hồi môn của ta, tặng cho cô, làm của hồi môn của cô, ở Yến Kinh không quen biết ai, nếu ta còn sống, ta sẽ đưa cô đi lấy chồng.

Nếu như cô đồng ý, chờ ta đi rồi, có thời gian rảnh tới tặng cho ta một bó hoa hồng, muốn màu đỏ.

— — Triệu thị, Bích Thành.

Cả đời này chồng bà cũng chưa từng tặng cho bà một bông hoa nào, bà từ nhìn thấy ông ta ôm một bó hoa hồng tặng cho người phụ nữ Pháp kia, bà còn muốn hỏi, đó là hoa gì? Hoa hồng?

Người khác nói cho bà biết đó là hoa hồng, bà cười nhạo đó là một cái tên nước ngoài.

Ghét hoa hồng cả đời, khi còn sống không có người tặng, sau khi chết cô đơn ngóng trông.

Sau khi công chứng viên nhận điện thoại, nói với Diệp Phi cô cứ xem trước, tôi có việc bận đi trước, không đợi Diệp Phi trả lời, anh ta đã đi

trước.

Ngày đó Diệp Phi đứng ở trong sân tứ hợp viện, cảm thấy buồn vô cớ.

Lê Tiện Nam gọi điện thoại cho cô, cô khóc lóc nói, “Rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, tặng cho bà ấy mấy con cá vược, chỉ có chút chuyện này, em không ngờ được là bà ấy vẫn luôn nhớ em, nếu là sớm biết, lúc em ở Hồng Kông đã gọi thêm vài cuộc điện thoại hỏi thăm bà ấy nhiều hơn một chút.....”

Ngày đó Lê Tiện Nam ở trong điện thoại, cũng nói với cô một chuyện, chưa bao giờ nói cho cô biết chuyện này.

Năm ấy nghe lời đồn nói Lê Tiện Nam sắp kết hôn với người khác cũng không phải tin đồn vô căn cứ, là con gái của chú Triệu Tây Mi, chỉ là Triệu gia đơn phương đề ra.

Đây là một chuyện lớn, đương nhiên phải nói cho bà cụ biết, kết quả bà cụ nhất quyết không đồng ý, lấy cái chết để ép, không được bà đồng ý, nếu là ai dám kết hôn, bà lập tức chết ở nơi đó.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, lúc ấy là chỉ xem là lời nói đùa, thậm chí ngay cả chính Lê Tiện Nam cũng sau đó mới biết được.

Cho nên lúc Lê Tiện Nam nói với Diệp Phi, Diệp Phi đột nhiên hiểu ra ý trứ trong lá thư kia.

— — Cô là một đứa trẻ ngoan, ta không muốn để cô lại phải trải qua bất hạnh một lần nữa, đây có lẽ là một chút việc mà ta có thể làm cho cô, xem như trả lại mấy con cá vược kia của cô.

Trước khi qua đời, là muốn nói chuyện này với cô, đúng không? Vẫn luôn tìm kiếm cô.

Bà là một bà cụ rất khổ, nhưng cả đời này rất mạnh mẽ, dù cho ông nội Triệu Tây Mi có muốn ly hôn, bà gánh vác quá nhiều, lại không thể ly hôn, vì thế một thân một mình sống ở nơi nhỏ bé này, già rồi ngay cả một người quan tâm bà cũng không có.

Rõ ràng đó chỉ là chuyện nhỏ Diệp Phi không tốn sức gì, lại được bà nhớ mong trong lòng, giống như phải báo đáp lại cô.

Chỉ là một chút chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi.

Có một câu nói như thế này, có một số người, là ông trời đang giúp bạn.

Có vài nhân duyên, ngay cả một bà cụ chỉ gặp nhau vài lần, đều cũng đang giúp đỡ cô ấy trong bóng tối.

Hiệu ứng bướm bướm dường như rất nhiều năm sau mới phát tác gây ra trận sóng thần đầu tiên.

Ở trong đêm đông lạnh lẽo kia gặp được một người, gặp một chủ nhà trời xui đất khiến, cô chỉ tặng cho bà mấy con cá vược, cũng không nghĩ đó là một chút ấm áp trong cuộc đời của bà Triệu.

—

Ngày 13 tháng 12 năm 2018, chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày Lê Tiệp Nam trở về.

Cuối cùng Bồ Nhạ Sinh cũng trở về Yến Kinh, nói là không chịu nổi hoàn cảnh sống căng thẳng và vội vã ở Hồng Kông, nói dù sao tuổi cũng lớn rồi, đừng tự ép mình như vậy.

Ngày đó Bồ Nhạ Sinh làm chủ, ông mời mấy học sinh xuất sắc của mình cùng nhau tụ tập ăn một bữa cơm.

Diệp Phi đối với Bồ Nhạ Sinh trước sau luôn có một phần ân tình ở trong đó, dù sao năm đó tiếp tục đi học, cũng không thể thiếu sự cổ vũ của ông ấy.

Nếu thật sự có thiên lý mã như cách nói của Bá Nhạ (*), thì Bồ Nhạ Sinh chính là Bá Nhạ đầu tiên trong con đường học tập của cô.

(*) Ngày nay, người ta thường ví Bá Nhạ tìm Thiên Lý mã là mượn truyền thuyết về nhân vật này để nói về những người giỏi trong thiên hạ không ít, song tìm được những “Bá Nhạ” biết chiêu hiền đãi sĩ thì cũng cần những người tài.

(kienthuc.net.vn)

Bữa tiệc này Bồ Nhạ Sinh đặt ở một nhà hàng đồ chay Michelin, nơi này là một tứ hợp viện cỡ lớn, với bốn lối vào, mỗi một tòa nhà có vài tầng, những viên gạch đá xanh trải thẳng tắp đi vào, hai bên dùng cát sỏi trắng trang trí, một góc sân làm hồ nước, bên trong nuôi không ít cá Koi.

Phòng riêng cũng là lịch sự tao nhã, phòng rất lớn, kính trong suốt, kết hợp giữa kiểu dáng Trung Quốc và hiện đại, điểm xuyên bằng gỗ màu nâu, và hoa mai trắng cắm trong một vài lọ đơn giản.

Chính giữa đại sảnh có một buổi biểu diễn đàn hạc, âm thanh ngân nga.

Trước khi đi, Diệp Phi có gọi điện thoại cho Lê Tiệp Nam, mấy ngày nay tâm trạng của cô hơi kém, là bởi vì chuyện bà Triệu mất, làm cho cô cảm thấy khổ sở mấy ngày nay.

“Em đi thay đổi tâm trạng, anh có thứ này muốn tặng em, hai ngày nữa sẽ đến.” Ngữ điệu của anh nghe hơi nhàn nhã, nhưng cũng rất có sức trấn an.

“Anh lại tặng gì thế?” Diệp Phi hỏi anh.

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

Ngày đó Diệp Phi thật sự rất không muốn đi, nhưng cũng không có bao nhiêu bạn bè có thể gọi nhau ra đi chơi gì, bởi vì bà Triệu qua đời, mấy ngày nay Triệu Tây Mi cực kỳ bận rộn.

Lê Tiệp Nam nói muốn cô đi thay đổi tâm trạng, cô cũng đã đồng ý rồi.

“Mặc xinh đẹp một chút.” Anh nhắc nhở thêm một câu.

“Không xinh đẹp thì sao?”

“Không xinh đẹp cũng không sao cả, em cũng đừng hối hận.” Anh cười nói, “Phi Phi của chúng ta chú trọng cảm giác nghi thức như vậy.”

Diệp Phi khẽ cười, cuối cùng nghĩ đến dù sao cũng là đi gặp thầy hướng dẫn, vẫn nên mặc nghiêm túc một chút.

Mấy năm nay đi học, thứ ảnh hưởng đến Diệp Phi thật sự không chỉ là học thức, mà còn có một số điều cũng lặng lẽ thay đổi.

Bình thường cô đọc sách rất nhiều, vốn đã có khí chất, hơn nữa về mặt kinh tế cũng không lo lắng nhiều như vậy, lại thực tập tại công ty nổi tiếng quốc tế, khí chất lắng đọng lại rất nhanh.

Ngày đó Diệp Phi mặc một cái áo len mỏng màu vàng nhạt, phối với một cái váy dài màu trắng, một chiếc áo khoác le dài dưới gối, cả người giống như một đóa hoa trong đêm đông.

Cô sợ lạnh, chọn tới chọn lui trong phòng thay đồ ở Tây Giao, cuối cùng vẫn rơi vào một chiếc khăn quàng cổ tối màu.

Cô nhớ tới một đêm đông rất lâu trước kia, Lê Tiệp Nam giúp cô quấn chiếc khăn quàng cổ này, khi đó bắt đầu tư tâm của cô, mang theo chiếc khăn quàng cổ đến Hồng Kông, rồi lại đến London.

Trên khăn quàng cổ tựa như lưu lại mùi hương của anh, mùi thuốc lá rất nhạt.

Lúc xa nhau, cái này cũng coi như là nhìn vật nhớ người.

Tuổi của Bồ Nhạc Sinh năm nay cũng không tính là trẻ, nhưng dù sao cũng là một giáo sư, đọc thơ đọc sách, rất có khí chất, Bồ Nhạc Sinh nói, “Hôm nay còn có mấy người tới, học trò của tôi đều ở khắp nơi trên thế giới, Đường Văn Bản bây giờ em đang làm cái gì vậy, nhà sản xuất đúng không?”

“Đúng vậy, đang chế tác một vài tiểu thuyết thanh xuân IP (*).”

Đường Văn Bản cũng là bạn học của Diệp Phi, chỉ là đã rất nhiều năm không gặp, mọi người đều hơi xa lạ.

(*) IP: xuất phát từ thuật ngữ Intellectual Property (sở hữu trí tuệ), chỉ những bộ phim chuyển thể từ truyện hay tiểu thuyết được đầu tư lớn, chế tác hoành tráng, thậm chí gây xôn xao trước cả khi quay và chiếu.

“Thấy bây giờ các em đều đang phát triển trong ngành công nghiệp của mình, thật tốt.” Bồ Nhạc Sinh rót một ly rượu gạo nói, “Khi các em học đại học, đã trôi qua thật lâu rồi, à đúng, đợt lát nữa tôi có người bạn đến đây, trò chuyện với các em vài câu.”

Diệp Phi cúi đầu múc một chén canh nấm nhỏ, thiết kế tông màu của nhà hàng này, thật sự khiến cô nghĩ đến nơi cùng đi với Lê Tiệp Nam khi mới quen.

Bọn họ ngồi ở phòng riêng tầng hai, đàn hạc ở lầu một sau đó đã chuyển sang một khúc đàn khác, Diệp Phi thoáng cái nghe ra giai điệu kia.

Chúc giáng sinh vui vẻ, ông Lawrence.

Diệp Phi chỉ uống nửa ly rượu gạo, nghe Bồ Nhạc Sinh và mấy bạn học bên cạnh nói đến sự phát triển của truyền thông hiện tại.

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên — —

“Xin chào, đây là canh nấm Vân Nam, là nước măng tươi hầm hai mươi bốn tiếng đồng hồ nêm nếm.....”

Thật sự giống như đã từng biết.

Sự căng thẳng mấy ngày nay của Diệp Phi, chính khoảnh khắc này, giống như quả bóng bay bị chọc thủng, không hề có dấu hiệu trào ra, vành mắt cô hơi chua xót, khuấy canh nấm trong chén, thế nào cũng không có khẩu vị.

Bỗng nhiên cô cũng chỉ là rất muốn nhìn thấy anh, đã qua bao lâu, ngày càng gần, cô càng khó có thể giữ bình tĩnh.

Diệp Phi không chú ý đến người khác nói cái gì, cô cầm điện thoại nhẩn tin cho anh.

Em nhớ anh, gõ ra ba chữ này, ngón tay hơi run rẩy, cô muốn hỏi anh ở đâu, em không đợi anh nữa, em sẽ đi tìm anh, những ngày cuối cùng thật sự quá khó khăn.

“Phi Phi, đây là anh Lê, không phải gần đây em đang làm một dự án mới sao? Anh Lê tiên sinh là người đầu tư.....”

Diệp Phi giống như trở thành rơi vào ảo giác.

“Học sinh?” Giọng nói quen thuộc, biếng nhác, giống như hàm chứa ý cười.

“Học sinh này của tôi rất giỏi, năm đó thi vào Đại học Yển Kinh là là Trạng Nguyên khoa văn, sau lại đến Đại học Trung văn Hồng Kông học thạc sĩ, còn là tiến sĩ của Đại học London đó!” Bồ Nhạc Sinh nhắc tới cô, ngữ điệu cũng kiêu ngạo.

Diệp Phi chậm chạp ngẩng đầu, tựa như là một giấc mơ.

Người mà cô ngày nhớ đêm thương, người mà cô vừa nghĩ đến bỗng nhiên lồng ngực quặn đau, cứ êm đẹp ngồi ở trước mặt cô.

Dường như Lê Tiệp Nam vẫn như lúc mới gặp khi vậy, mặt mày thâm thúy, đường nét rõ ràng, anh mặc một chiếc áo khoác dài, cũng thật sự giống dáng vẻ với lần đầu tiên gặp gỡ năm ấy.

Lạnh lùng, mỗi cái đưa tay nhắc chân đều cho thấy sự quý phái làm người ta liếc mắt một cái cũng khó quên.

Nhưng người lạnh lùng như vậy, lại đang ngồi ở nàg trước mặt, đáy mắt ẩn chứa một chút ý cười.

“Thưa cô, vừa rồi tôi.....” Nhân viên phục vụ thấy được cảm xúc kỳ lạ của cô, nhỏ giọng dò hỏi.

“Được rồi, dọa sợ cô gái nhà người ta rồi.”

Khóe mắt và đuôi lông mày của Lê Tiệp Nam ngậm ý cười, ánh mắt vẫn lưu luyến dừng ở trên mặt cô, luôn nhìn cô chăm chú và dịu dàng như thế.

Lúc đó Diệp Phi nghĩ ——

Có phải là một ngụm rượu gạo, làm cho cô xuất hiện ảo giác rồi không?

Cô cầm điện thoại, vội vàng đứng dậy, nói, “Em đi gọi điện thoại.”

“Phi Phi ——”

Cô chậm rãi đi thẳng ra ngoài, dường như có hơi chật vật, cô đi đến

một ban công không có người, gọi điện thoại cho Lê Tiệp Nam.

“Phi Phi.” Giọng nói của anh truyền đến từ trong điện thoại, nhưng hình như cũng rất gần.

“Lê Tiệp Nam, chừng nào thì anh trở về, hôm nay em cũng đã xuất hiện ảo giác rồi, nếu anh không nói cho em biết anh ở đâu, em đi tìm anh.....” Chân tay Diệp Phi luống cuống đứng ở ban công, gió lạnh thổi qua, cô lập tức tỉnh táo, trong không khí dường như mơ hồ có chút hương vị quen thuộc.

Một khoảnh khắc run rẩy, Lê Tiệp Nam xuất hiện ở phía sau cô.

Trên ngón tay thon dài sạch sẽ, đeo một chiếc nhẫn cưới màu bạc, đầu ngón tay quấn một chiếc khăn lụa màu trắng, một tay kia cầm điện thoại, anh không nói gì, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô, giống như cười, “Phi Phi, trái tim của em còn rất tàn nhẫn, chạy xa như vậy, sao bỏ được chứ, không phải là anh tới đón em về nhà sao?”

Diệp Phi ngây ra, dường như thật lâu sau mới nhận ra đây không phải là mơ, mà là hiện thực.

Lê Tiệp Nam lấy áo khoác của cô, khoác vào cho cô, nắm tay cô đi ra.

“Vây, vây bọn họ thì sao.....”

“Uống quá nhiều, tự mình về.”

Lê Tiệp Nam nắm tay cô đi ra, chiếc xe quen thuộc dừng ở đầu ngõ. Cô ấy giống như một người mộng du mới tỉnh táo, suy nghĩ đều hỗn loạn.

Lê Tiệp Nam giúp cô mở cửa xe ra, chỗ ghế phụ của xe đặt một bó hoa cẩm tú cầu lớn.

Diệp Phi ngơ ngác quay đầu nhìn anh, Lê Tiệp Nam đứng ở trước mặt cô, là Lê Tiệp Nam mà cô ngày nhớ đêm thương vô số ngày đêm.

Đêm tối, ánh mắt anh nhìn cô đầy ẩn ý, thật sự giống như khi khi mới gặp nhau, trái tim rung động bị đè dưới lớp vỏ ngoài vẫn còn lý trí, vì thế dòng nước ngầm bắt đầu khởi động, lý trí cùng mê hoặc hòa làm một loại màu đỏ.

Lê Tiệp Nam bước lên phía trước hai bước, giúp cô sửa sang lại khăn quàng cổ, lòng bàn tay ấm áp lướt qua khuôn mặt cô, Diệp Phi về phía sau lùi một bước theo bản năng, thắt lưng dựa vào trên cửa xe.

“Phi Phi, anh tới đón em về nhà.”

Giọng nói trầm thấp, dường như khiến bên tai cô xẹt qua một tầng cảm giác tê dại mỏng, giọng nói rất nhẹ, má cô nóng lên, mùi gỗ lạnh lẽo trong không khí thoang thoang, trầm ổn lại gây nghiện.

Rốt cuộc cô cũng chịu ngẩng đầu, ngã vào trong đôi mắt muôn vàn thâm tình kia.

“Lê Tiện Nam — —” Diệp Phi đột nhiên bật khóc, giống như lúc này mới ý thức được đây là hiện thực.

Anh thật sự đã trở lại.

Lê Tiện Nam khẽ cười, ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy, giống như ôm chặt tình cảm chân thành duy nhất của anh trong cuộc đời này.

Khuôn mặt Diệp Phi dán lên ngực anh, cô dùng sức ôm eo anh, “Anh tới đón em về nhà.”

“Đúng vậy, anh tới đón Phi Phi của chúng ta về nhà, lần này hoa là tự mình tặng cho em, có vui không?”

Trong giọng nói của Lê Tiện Nam ẩn giấu ý cười, “Chỉ nghỉ hai ngày này tâm trạng của em không tốt, anh thức liên tục mấy ngày, sớm trở về gặp em.”

Năm ấy đêm đông lạnh thấu xương, rồi lại nhiệt liệt sôi trào.

Đừng nhẹ nhàng rơi vào màn đêm đẹp đó, hãy nồng nhiệt, sục sôi, bùng cháy, để đi tìm tìm một linh hồn khác phù hợp với bạn, là một nửa còn lại của cuộc đời bạn.

Gặp gỡ anh, bạn sẽ không phát điên với thế giới thô tục này.

Trong thời đại của tình yêu theo gió này, tôi xin dâng cho bạn tất cả sự chân thành và thẳng thắn của tôi, bạn là sự vĩnh hằng của tôi.

Diệp Phi không tin lời hứa hẹn, chỉ tin Lê Tiện Nam.

Anh rất ít khi dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình yêu, chi tiết mới là đáp án của anh, về tình yêu, anh ở trong thế giới của Diệp Phi, vĩnh viễn có được câu trả lời hoàn hảo duy nhất.

Nếu gió chiết dương liễu, không gió không trăng không còn anh nữa. Xuân tới yến về, nước chảy mây trôi, nhân gian muôn người, núi dài sông rộng.

Tối nay em không trông trăng đợi mưa, chỉ đợi anh cho em một đêm an lành.

— — Có vài người, thật sự sẽ chỉ cần liếc mắt một cái chính là ngàn năm.

(*) Tứ Thư (四書 Sì shū) là bốn tác phẩm kinh điển của Nho học Trung Hoa, được Chu Hy thời nhà Tống lựa chọn.

Chúng bao gồm:

Đại Học (大學 Dà Xué)

Trung Dung (中庸 Zhōng Yóng)

Luận Ngữ (論語 Lùn Yǔ)

Mạnh Tử (孟子 Mèng Zǐ)

Thông thường người ta hay nói là: Tứ Thư Ngũ Kinh, với Ngũ Kinh gồm 5 tác phẩm Kinh thi, Kinh thư, Kinh lễ, Kinh dịch, Kinh Xuân Thu.

Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

(Wikipedia)

— Hoàn chính văn —.

Chương 55: Phi Phi Em Đã Cho Anh Một Gia Đình Rồi

Có đôi khi Diệp Phi cũng cảm thấy khi Lê Tiện Nam trở về là cố ý chọn một ngày để về.

Ngày cuối cùng năm 2018, ngày đó Lê Tiện Nam đang trên đường lái xe đến đón cô về nhà, chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, trong khoảng thời gian đợi đèn đỏ, Diệp Phi nghiêng đầu nhìn anh, ở trong bóng tối mờ lung, góc nghiêng của khuôn mặt Lê Tiện Nam vẫn giống như trước kia, Diệp Phi có một chút cảm giác như là say rượu, cảm thấy tất cả đều không chân thật, đôi mắt say lơ lơ nhìn anh, lại cảm thấy càng thêm dịu dàng hơn.

Đến đèn đỏ, Lê Tiện Nam dừng xe, đụng phải ánh mắt của Diệp Phi, anh cười rộ lên, quơ quơ tay với cô, “Còn chưa bắt kịp à?”
“Bắt kịp rồi!” Diệp Phi bắt được tay anh, đèn đỏ trong nội thành luôn rất dài, cô thuận thể đan mười ngón tay vào nhau cùng anh, “Lê Tiện Nam, anh tới đón em về nhà.

”

Kỳ thật không dám tính toán quá kỹ, từ khi hai người mới quen đến nay đã qua đi bao nhiêu năm, đã chia xa bao lâu rồi.

Nhưng dường như gặp lại nhau, khoảng thời gian chia xa dài đằng đẵng kia, tựa như một con đường sương mù không thể quay lại, bụi gai mọc thành cụm, người yêu nhau gặp lại, sương mù tan biến, rốt cuộc cũng nhìn thấy được cuối con đường, thì ra không phải chiếc cầu bị gãy, cũng không phải là vách đá hoang vu, là về tới thế giới mùa xuân khi được anh yêu.

Diệp Phi nắm tay anh, cái mũi đau xót, “Em thật sự rất nhớ anh.

”

Lê Tiệp Nam nhìn cô, mấy năm qua đi, Diệp Phi đã thay đổi một chút, loại thay đổi này rất kỳ diệu, cô gái nhỏ ở ven đường năm đó còn giống như một khối ngọc thô.

Người ta đều nói người nuôi ngọc ngọc nuôi người, anh đã dùng Diệp Phi yêu quý của mình để làm phai đi một chút ngây ngô và lo sợ nghi hoặc, biến thành người tỏa sáng động lòng người, học thức và kinh nghiệm làm cho cô lắng đọng trở nên thành thục, nhưng ở nơi này của anh, trong đôi mắt vẫn luôn có sự trong trẻo, hồn nhiên và một chút ánh sáng của thiếu nữ.

Chi tiết từ trước đến nay đều không phải là chuyện quá khó khăn, không được người khác yêu mới trở nên đa nghi nghi ngờ.

Nhân lúc trước khi cô khóc, Lê Tiệp Nam nghiêng người sang hôn lên.

Màn đêm rất sâu, ở trên một con đường lớn rộng rãi, giờ này Yến Kinh luôn bị tắc đường, dòng xe cộ hai bên có ánh sáng mờ mờ, đèn đường cũng phản chiếu, ở trong thế giới ồn ào như vậy, rõ ràng là cô hồ hững, nhưng lại bởi vì anh mà bị đánh thức tình yêu mãnh liệt.

Tư thế này hơi ái muội, rồi lại làm cho cô lún sâu không thôi.

Tay Lê Tiệp Nam bị cô nắm chặt, lòng bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, chiếc nhẫn kia hơi cọ vào ngón tay cô, xúc cảm lạnh lạnh, giống như có gợn sóng ngứa ngáy lướt qua.

Xe ở phía sau xe bấm còi, đèn đỏ nhảy đến năm giây cuối cùng, Lê Tiệp Nam mới buông cô ra, đôi mắt anh rất sâu, lúc anh cười nhìn cô làm cho trái tim mềm nhũn ra.

“Phi Phi, về nhà hay là ra ngoài?” Giọng nói của anh trầm thấp, nghe như thế nào cũng thấy hình như nửa sau không đứng đắn lắm, giống dụ.c vọng thầm kín dâng trào.

“Đi đâu?” Hai má Diệp Phi nóng lên, vẫn như trước kia khi ở trước mặt anh.

“Đón giao thừa thì sao, còn một tiếng nữa.

”

“Chúng ta vẫn nên về nhà đi, không phải mấy năm nay Yến Kinh cấm pháo hoa sao?”

Trong lòng Diệp Phi còn ôm một bó hoa cẩm tú cầu, luôn nghĩ, người này tặng đồ đâu thể chỉ tặng một bó hoa, nhưng lần này thật sự không đoán được là anh lại làm gì.

Mấy năm nay Yến Kinh cấm pháo hoa, nhưng giới hạn khu vực, hạn chế pháo hoa, cô còn nghĩ, pháo hoa là vô nghĩa.

Tron mấy năm qua, cô vẫn cảm thấy về nhà là tốt nhất.

Lê Tiệp Nam lái xe đưa cô về nhà, đèn hành lang ở Tây Giao vẫn luôn sáng lên, một chút ánh sáng yếu ớt, không hiểu sao lúc nhìn lại làm cho người ta ấm lòng, giống như mặc kệ đi bao lâu, nơi này vĩnh viễn đều là bến cảng thuộc về bọn họ.

“Lê Tiệp Nam, nhiều ngày như vậy, em đã đoán là chắc chắn anh sẽ trở về sớm, nhưng em không nghĩ tới là hôm nay, đèn ở Tây Giao, em cũng vẫn luôn để lại cho anh.

” Diệp Phi ôm bó hoa cẩm tú cầu kia bước ra, nhân lúc Lê Tiệp Nam xuống xe, đứng ở cửa sân chờ anh.

Mùa đông ở Yến Kinh rất lạnh, bên ngoài sân có trồng một số cây cảnh, nhưng bởi vì thời tiết mà có một lớp sương giá xám xịt ở trên.

Trong sân vẫn là lớp cỏ xanh um, cá Koi bơi qua lại, một bức tường được xếp bằng những bông hoa cẩm tú cầu tươi tốt.

Diệp Phi đứng ở cửa sân quay đầu lại nhìn anh, chớp mũi ửng đỏ và hai má nhìn khiến người ta xúc động.

“Lê Tiệp Nam, về nhà rồi.

” Cô vươn một bàn tay về phía anh, đứng ngược ánh sáng, áo khoác lông mềm mại rũ xuống, giống như hoa nhài trong trẻo neo đậu ở bên cạnh trong đêm.

Đến gần mùi thơm ngào ngạt, xa và cao vút.

Mấy năm nay Diệp Phi ở bên ngoài bệnh mất ngủ cũng chưa từng phát tác, chỉ là thỉnh thoảng có một vài thời điểm đi vào giấc ngủ khó khăn, giọng nói anh gửi đến đều cô lưu lại trong WeChat, có vài cái rất dài, nói với cô một vài chuyện vặt vãnh, có khi rất ngắn, click mở nghe cũng chỉ có một câu anh yêu em, nhưng lại được anh nói một cách nghiêm túc, khi đó Diệp Phi thường xuyên mở đi mở lại những tin nhắn này nghe rất nhiều lần.

Ngày đó Diệp Phi xung phong nhận việc nói thu dọn hành lý giúp anh, Lê Tiệp Nam đi tắm rửa, kết quả mới sửa sang lại đến áo khoác của anh, hốc mắt đã cảm thấy chua xót.

Trong túi không có gì cả, chỉ có hai cái hộp nhỏ, một cái là hộp kim loại, kẹo cai thuốc lá, một cái khác là một hộp giấy mỏng, bên trong là một vài miếng dán cai thuốc lá.

Trong đoạn cảm tình này, Diệp Phi đưa cho anh rất ít đồ, anh cũng yêu cô nhiều hơn những gì cô nghĩ.

Diệp Phi nói thu dọn hành lý cho anh, kết quả áo khoác cũng chưa mang vào trong phòng thay đồ treo lên đã lập tức chạy đến phòng

tắm, cũng may Lê Tiện Nam đang ở trong bồn tắm, nhìn thấy cô lại chạy vào, tay Lê Tiện Nam gác lên thành bồn tắm, ngược lên nhìn cô, trong phòng tắm ướt hơi nước bốc lên dầm dề, đáy mắt anh ẩn chứa cười, giống như trấn an, giọng Bắc Kinh biếng nhác mê người, “Thế nào, không chạy được nữa?”

Diệp Phi chạy chậm qu, bỗng nhiên khom lưng, Lê Tiện Nam nhìn cô, cũng không đoán trước được, Diệp Phi đột nhiên dùng hai tay nâng mặt anh hôn lên, Lê Tiện Nam sửng sốt trong một giây rồi mỉm cười, nước trong bồn tắm chuyển động, anh dựa vào thành bồn tắm, hơi hơi ngửa cằm để cho cô hôn lung tung một lúc.

“Lê Tiện Nam, anh đừng nói với em là anh đi công tác cũng chỉ mang theo hai cái hộp kia,” Diệp Phi buông anh, ngữ điệu chua xót, “Năm ấy khi em đi, em cũng không có.....”

Còn chưa nói hết câu, Lê Tiện Nam vuốt ve gò má cô, ngón cái của anh cọ qua cánh môi cô, Diệp Phi nhìn anh, ngã vào trong đôi sâu thẳm rồi lại mỉm cười, giống như đang đợi cô nói tiếp, cũng giống như chỉ là đang nhìn cô.

“Không có như thế nào,” Đôi mắt có sự lưu luyến và dịu dàng triền miên, bàn tay anh hướng xuống phía dưới, nắm lấy tay cô, thừa cơ luồn vào từng kẽ ngón tay cô, lại nắm chặt lấy, lòng bàn tay ướt át làm cho xúc giác của cô mẫn cảm hơn, “Không phải còn tặng nhẫn cưới cưới nữa sao? Phi Phi, nhẫn đã đeo lên cho anh, em phải chấp nhận em dùng phần đời còn lại của mình để chịu trách nhiệm với anh.

”

Giọng nói từ tính, bị hơi nước trong phòng tắm hơi nước móc đi biến thành một nỗi buồn nào đó.

Không hiểu sao hai má Diệp Phi nóng lên, “Em đi lấy đồ ngủ cho anh.....”

Không đợi Lê Tiện Nam mở miệng, cô lại vội vàng chạy ra ngoài, Lê Tiện Nam nhìn bóng lưng hoảng hốt của cô, vô cớ mỉm cười, đứng

dậy từ trong bồn tắm, tiện tay cầm lấy áo choàng tắm dài bên cạnh đi ra ngoài.

Tửu lượng của Diệp Phi chỉ nửa ly, uống rượu còn dễ dàng hiện ở trên mặt hơn, hai má nóng lên, cô chạy về phòng thay đồ, khom người đi tìm đồ ngủ của anh, không nhận ra được Lê Tiệp Nam xuất hiện ở phía sau cô, cô tùy tiện xách một bộ lên, đúng lúc anh đứng ở phía sau cô.

— — đó là một dạng cảm xúc gì, vẫn cảm thấy rất không chân thật, thần kinh giống như một cây lò xo bị co lại đến điểm nhỏ nhất, rồi bị một sợi dây nhỏ kéo ra, khi bị anh đẩy đến trước gương khi mới đột nhiên đi vòng vèo trở về, sợi dây nhỏ kia đứt đoạn, lý trí tan rã, sau đó là cảm xúc lắc qua lắc lại.

Trời sinh có một đôi mắt đẹp, khi cười bỏ những ý cười lưu luyến đó đi, dự cảm vụng thẹn kính dưng trào, anh để cô ở trước gương, cúi người hôn cô, càng nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Ngày đó có phát sinh chuyện gì, cũng là hợp tình hợp lý.

Diệp Phi vẫn nhớ rõ đêm đầu tiên rất nhiều năm trước — — cũng không có quá nhiều sự đau đớn, chỉ là khi đó có rất nhiều lời muốn nói cất giấu ở đáy lòng, ở khi đó rốt cuộc cũng không thể nói ra.

Mái tóc dài của Diệp Phi trải ra trên gối, rõ ràng là cô nhìn vào mặt anh.

Khi đó Lê Tiệp Nam luôn muốn gọi cô là Phi Phi, muốn cô nhìn anh.

Khi đó anh luôn muốn cô tỉnh táo hơn một chút.

Mà lần này, ngay thời khắc đóa hoa quỳnh đang nở rộ, Lê Tiệp Nam hôn lên môi cô, giọng nói lưu luyến trầm thấp, dùng tình cảm sâu đậm nói những lời nỉ non, làm cho cô càng chìm sâu hơn vào biển.

“Phi Phi, anh yêu em.

”

Cuối cùng cũng chính miệng nói cho cô biết.

Rất khó để hình dung được cảm giác như vậy, con bướm đi ngang qua một thế giới càng tốt càng rộng lớn hơn, vẫn trở về với Tây Giao của anh.

Tây Giao không có cô, cũng không còn người nào nữa.

Cô ở bên cạnh, anh có được, tình yêu của anh tràn ngập và tràn trệ, làm tan đi nỗi nhớ thương dày đặc đã ngưng tụ thành sương giá trên khung cửa sổ.

Đêm trắng mộng lung, có tiếng đung đưa, đôi mắt tình cảm của cô nhìn thẳng vào anh cũng dịu dàng như vậy.

Tay Diệp Phi đặt ở trên vai anh, thuận thế nghiêng về phía trước, ôm lấy cổ chống người lên hôn anh, giọng nói mềm mại, giống như cười, nhưng lại nói vô cùng nghiêm túc.

“Lê Tiệp Nam, em cũng vậy.

”

Gió mát vỗ gợn sóng, khẽ hôn lên mặt nước gợn sóng, hoa không héo tàn, hoa đắm chìm vào trong hoàng hôn.

Đêm hôm đó, Diệp Phi và anh ngồi trên ghế bập bênh ở phòng khách, thời gian cứ thế trôi, từ đêm đông năm 2013 đến đầu năm 2019.

Hệ thống sưởi trong nhà rất đầy đủ, thậm chí vẫn là kiểu dán cũ, lò sưởi thủy tinh trang trí trên tường có ngọn lửa nhảy múa mềm mại.

Anh ôm cô ngồi trên đùi, Diệp Phi mặc váy ngủ, đôi chân mịn màng cũng gác ở trên người anh.

Dây váy hơi trượt xuống dưới một chút, Lê Tiệp Nam duỗi tay móc lên cho cô.

Cô cảm giác nửa say nửa tỉnh, ngón tay anh theo bả vai cô đi xuống dưới, cổ tay đặt trên eo cô rất tự nhiên, Diệp Phi rảnh rồi không có việc gì làm ôm điện thoại, nhìn thấy Triệu Tây Mi đã chia sẻ cho cô một liên kết từ mấy giờ trước.

Đó vốn là một buổi phát sóng trực tiếp, sau khi kết thúc, còn có thể xem lại.

Đó là pháo hoa bên ngoài vành đai số 5.

Bắn trong hơn một tiếng đồng hồ.

Pháo hoa thấp sáng đêm tối, vẫn là pháo hoa xoay tròn, ở trên bầu trời đêm xoay tròn thành một hình tròn khổng lồ, rơi xuống tạo ra muôn vàn sợi bạc lấp lánh ánh sáng, giống như bầu trời đầy sao trong bức tranh của Van Gogh.

Diệp Phi nhớ rõ lúc ở Hồng Kông và London, pháo hoa đón năm mới luôn là chỉ có nửa tiếng đồng hồ, nhưng năm đó pháo hoa luôn dài hơn nửa tiếng, rực rỡ liên tục.

“Có phải là anh không?” Cô nằm ở trong lòng anh, ngửa mặt cười hỏi anh.

“Đêm giao thừa sợ không mua hoa tặng được, cho nên tặng pháo hoa cho em xem, ban đầu là muốn dẫn em đi xem, nhưng mà về nhà vẫn tốt hơn.

” Ngón tay anh quấn quanh sợi dây váy mảnh của cô, chậm rãi trả lời, tầm mắt lại dừng ở trên mặt cô, giống như dù nhìn thế nào cũng

không thấy chán.

“Anh biết hai năm đó em nghe nói cái gì không — —” Diệp Phi cất điện thoại đi, ôm anh nói chuyện.

“Cái gì?” Lê Tiện Nam cũng hỏi theo.

“Người khác đều nói, pháo hoa vào nửa sau đêm giao thừa kia, đều là của một ông chủ nào đó ở thủ đô đặc biệt bắn cho bạn gái xem, những lời đồn đại như vậy rất nhiều.

” Diệp Phi nói, “Khi đó mọi người đều đang nói Phi Phi là ai.

”

“Phi Phi là bà Lê tương lai của Lê Tiện Nam.

” Lê Tiện Nam cười nhìn cô, móc lấy ngón tay cô, kéo tay cô đến bên môi hôn một cái.

Diệp Phi lập tức rút về, sến súa không chịu được, dáng vẻ như đang cười nhạo, “Bình thường anh đều dỗ dành em thành ra như vậy, em xem đến lúc đó anh cầu hôn như thế nào.

”

Lê Tiện Nam cúi người hôn cô, giống như muốn bù lại thiếu sót của những năm đó, tính nhẫn nại của Diệp Phi không tốt lắm, bị anh hôn một lúc còn tạm được, lâu quá là lập tức đẩy anh ra.

Lê Tiện Nam nắm chặt cổ tay của cô không buông.

“Lê Tiện Nam, anh cho em quá nhiều, anh có muốn cái gì không? Ngày mai em sẽ tặng cho anh.

”

Diệp Phi né tránh nụ hôn của anh không biết bao nhiêu lần, duỗi tay

che miệng anh lại, mạnh mẽ kéo đề tài này về.

Lê Tiệp Nam dựa vào trên ghế bập bênh ôm cô, đáy mắt cất giấu ý cười ngả ngớn, bị cô che miệng, giọng nói không rõ, “Muốn em.

”

“..... Anh nghiêm túc một chút đi.

”

“Phi Phi, em đã cho anh một gia đình rồi.

” Lê Tiệp Nam nắm lấy cổ tay cô, kéo tay cô xuống, cười nhìn cô, lặp lại một lần nữa, “Phi Phi, em đã cho anh một gia đình rồi.

”

Diệp Phi nắm chặt tay không buông ra, ngửa mặt, cố ý làm bộ hung dữ với anh, “Anh còn chưa cầu hôn đâu! Cầu hôn rồi mới tính.

”

Lê Tiệp Nam cười nhéo chóp mũi cô cúi người, hơi thở của anh lướt qua bên môi cô, làm cho lồng ngực cô ngứa ngáy.

“Được, không nợ được em,” Lê Tiệp Nam cười hỏi cô, “Khi nào Phi Phi của chúng ta có thời gian rảnh?”

“Vốn dĩ rất bận, nhưng lúc nào anh nói thì cũng rảnh,” Mắt Diệp Phi cong cong cười nhìn anh, rồi sau đó lại nghĩ tới cái gì đó, “Không được quá phá của!”

Lê Tiệp Nam mập mờ thả bàn tay đang nhéo chóp mũi cô ra, cúi đầu tiến lại gần, tay ôm lấy eo cô cũng đi xuống, vô cùng xấu xa mà cọ qua vị trí nhạy cảm ở eo cô, “Phi Phi, cái gì gọi là phá của, hửm?”

Chương 56: 56: Là Thiên Vị

Năm 2019, hẳn là mới là năm đầu tiên Diệp Phi thật sự ở cạnh Lê Tiện Nam, thật sự không có chia xa, năm đầu tiên không cần lo lắng về sau này.

Từ năm nay, đề tài luôn đề cập đến “Sự nóng lên của toàn cầu”, Diệp Phi nhìn thấy rất nhiều, thậm chí cũng cảm thấy mùa đông này không lạnh đến như vậy.

Tết năm ấy Diệp Phi nghỉ sớm, tuy rằng vào thế kỷ 21 dòng chảy tư bản biến động hỗn loạn không thôi, nhưng 21 carat vẫn cứ vẫn duy trì tâm nguyện ban đầu, là một nhóm người thật sự yêu thích vị trí này.

Lê Tiện Nam luôn là đến đón cô tan tầm đúng giờ, khi đó cũng là một đoạn đáng mong chờ.

Công việc của Lê Tiện Nam không quá bận rộn, anh rất ít khi nói với cô quá nhiều về chuyện công việc, nhưng thỉnh thoảng có một số việc luôn có thể bắt bóng bắt gió.

Diệp Phi biết được loáng thoáng trong khoảng thời gian đó trên mạng lan truyền tin nóng nói Ngô Ngàn Như và Lê Hãn ly hôn, sau khi tiến hành một loạt quá trình phân chia tài sản, bởi vì liên quan đến tranh chấp quá nhiều, kiện tụng kéo dài đến gần nửa năm.

Thỉnh thoảng Diệp Phi hỏi Triệu Tây Mi, vẻ mặt u sầu nói, “Chị nói xem, không phải là anh không nói cho em biết, anh ấy bí mật bị phá sản đó chứ?”

Nhưng nhìn xem, người này vẫn luôn là đáng vẻ như vậy, trời sinh

đã có khí chất tự phụ thanh cao, nếu có thể thật sự ở độ tuổi này, Diệp Phi luôn dễ dàng suy nghĩ lung tung.

“Sao có thể được chứ, một thời gian trước chị không nghe nói nói anh ấy đầu tư mấy hạng mục, nhưng cũng có nghe anh trai chị nói qua, em yên tâm đi, ai cũng có khả năng phá sản, như Lê Tiệp Nam thì sẽ không.

” Triệu Tây Mi cười trấn an cô.

“Sao mà chị có thể chắc chắn như thế?” Diệp Phi buồn bực.

Đúng lúc công việc ngày đó không quá bận rộn, Triệu Tây Mi kỳ thật cũng không thích ở một mình, Diệp Phi có một phòng làm việc độc lập, thiết kế rất ấm áp, Triệu Tây Mi thường xuyên đến đây viết bản thảo, cô ấy không phát ra tiếng động gì, Diệp Phi cũng quen với chuyện này.

“Chị lên nói với em chuyện này.

”

Triệu Tây Mi liếc mắt kiểm tra một lượt, đóng cửa phòng làm việc lại.

“Sao chị còn thần bí như vậy?” Diệp Phi cười, nhìn Triệu Tây Mi giống như một đặc vụ.

“Em có còn nhớ, sau lưng 21 carat có một vòng đầu tư không?” Triệu Tây Mi suy nghĩ rồi nói, “Có thể là đã lâu lắm rồi, chuyện năm 2014? Lúc ấy, bước đi đầu tiên của một công ty nhỏ rất khó khăn, nhưng đột nhiên có thêm một vốn lớn để ra mắt.

”

“Hình như nhớ có chuyện như vậy.

”

Diệp Phi ôm ly nước ấm, ngồi trên ghế sofa cùng Triệu Tây Mi,

giống như đang thì thầm nói chuyện phiếm.

“Đó chính là Lê Tiện Nam đầu tư, mấy năm nay lợi nhuận và cổ phần của Công nghệ Panda cũng có một phần coi như là của anh ấy,” Triệu Tây Mi nói, “Nhưng mà điều chị muốn nói không phải cái này.

”

“Đó là gì?” Diệp Phi nhìn biểu cảm sắp kể chuyện xưa của cô ấy, cũng không kìm lòng được căng thẳng, giống như cô ấy muốn nói chuyện lớn gì đó.

“Khi đó Lê Tiện Nam đầu tư rất nhiều, nhưng một công ty internet nhỏ như vậy căn bản không nằm trong phạm trù của anh ấy, anh ấy không thiếu một cái hạng mục này, nhưng mà anh ấy vẫn đầu tư, kỳ thật anh ấy chưa bao giờ nói đến nguyên nhân một cách tỉ mỉ, nhưng đại khái cũng có thể đoán được, Phi Phi, em có tài hoa, kinh nghiệm thực tập năm đó chỉ là điểm cộng cho em, Lê Tiện Nam chính là vì muốn thêm một vài nét bút bắt mắt trên sơ yếu lý lịch của em, với anh ấy mà nói, kỳ thật làm rất làm điều thừa, nhưng anh ấy vẫn tình nguyện.

” Triệu Tây Mi nói, “VẬY sẽ nói cho chị biết, biết rõ là không thể mà vẫn làm, là sự chân thành của anh ấy.

”

Diệp Phi không biết có một đoạn chuyện cũ như vậy, quả thật, nếu lúc ấy không có khoản đầu tư kia, thì 21 carat căn bản không thể nào trở hết tài năng ở trong dòng chảy tư bản kia được, mà quá trình thử nghiệm kia, cũng biến thành viên đá kê chân đầu tiên để Diệp Phi đi về phía trước.

Biết rõ là không thể mà vẫn làm, nó cũng không chỉ là một khoản đầu tư.

Là khi đó có lẽ anh đã đưa ra quyết định cho sau này, biết rõ không

thể làm, cũng biết rõ hai người ở bên nhau có bao nhiêu khó khăn gian khổ, nhưng kể từ khi đó anh cũng đã đưa ra quyết định.

Sau khi Diệp Phi nhận ra được, rất lâu cũng chưa phản ứng lại.

“Cho nên chị cảm thấy, Lê Tiện Nam yêu em nhiều hơn so với chúng ta tưởng tượng, anh ấy làm sao nỗ lực để em sống cuộc sống bình thường được.

” Triệu Tây Mi trấn an cô, “Cho nên em cứ yên tâm đi, anh ấy vì em nên cũng không có khả năng phá sản, yên tâm nha.

”

Triệu Tây Mi đứng dậy tiếp tục đi viết bài, Diệp Phi ngồi ở trên sofa, đầu óc chậm chạp một lúc rất lâu.

Điện thoại đúng lúc rung lên một chút, Diệp Phi mở ra xem, là tin nhắn trên WeChat Lê Tiện Nam gửi cho cô: Vừa họp xong.

Diệp Phi ôm điện thoại trả lời anh: Vậy anh tới đón em tan tầm đi.

Diệp Phi nhanh chóng xử lý một vài công việc trong tay, cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài, đi tới cửa lại vòng ngược trở về, “Đúng rồi, khi nào thì chúng ta nghỉ ăn Tết?”

“Chắc là mấy ngày nữa? Nếu em muốn nghỉ sớm thì cứ nghỉ trước đi, cuối năm dự án cũng không có tiến triển gì.

”

“Được, cảm ơn.

”

Diệp Phi đợi một lúc, ôm áo khoác đi xuống lầu, bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy có một chiếc xe màu đen dừng ở trước cửa công ty, người đàn ông với dáng người cao lơn dựa vào ở bên cạnh xe cúi đầu nhìn điện thoại.

Là mùa đông, mùa xuân còn chưa tới, gió thánh một vãn khô lạnh, bên ngoài âu phục anh mặc thêm một chiếc áo gió dáng dài, dáng người phóng khoáng ưu việt, trên cổ thắt cà vạt tối màu, cổ áo gài chỉnh tề.

Diệp Phi ôm áo khoác cũng không kịp mặc, nhìn thấy bóng dangs của anh, trái tim lập tức mềm mại đi, tâm trạng của một ngày vội vàng cũng trở nên vui mừng nhảy nhót.

Rất giống một đêm khuya lạnh lẽo của mấy năm trước, anh cho cô một phần ấm áp, rồi sau đó làm cho tất cả những đêm đông của cô đều trở nên ấm áp vì có anh.

“Sao lại không mặc áo khoác vào?”

Lê Tiệp Nam thấy cô chạy tới, giang hai tay ra ôm lấy cô, trên người Diệp Phi mặc một chiếc áo len mỏng mềm mại, nhiễm nhiệt độ trên người cô.

Anh dứt khoát ôm cô vào lòng, trở tay mở cửa xe ra, “Lên xe nào, đừng để bị cảm.

”

“Lê Tiệp Nam,” Diệp Phi ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, hơi thở ra đều biến thành khói trắng mịn, nhưng cô cũng không lạnh một chút nào.

“Ừm?”

Diệp Phi cũng không có ý định nói cho anh biết, nhìn anh lại cong môi cười rộ lên, cọ cọ vào trong lòng anh, tự mình mở cửa xe ra bước lên, kết quả trên ghế phụ đặt một bó hoa hồng đỏ, còn có một ly cà phê nóng.

“Anh nghĩ gì mà lại đổi hoa thế?” Diệp Phi ôm vào trong ngực, cúi đầu ngửi ngửi, “Em còn tưởng rằng anh chỉ biết tặng hoa cẩm tú cầu.

”

“Bởi vì anh đã trở lại.

” Trước khi Lê Tiện Nam lái xe đưa cho cô ly cà phê nóng, nói giỡn với cô, “Đây không phải là năm nay vừa mới có loại giới hạn theo mùa, anh bảo Kha Kỳ đi mua trước, vừa vặn còn nóng.

”

Diệp Phi cầm ở trong tay sưởi ấm một chút, đặt ly cà phê ở trên đĩa phía trước, sau đó thừa dịp trước khi Lê Tiện Nam lái xe, nắm tay phải của anh ở trong lòng bàn tay.

“Làm sao vậy?” Lê Tiện Nam nghiêng đầu hỏi cô, “Lạnh à?”

“Không.

” Diệp Phi nhìn anh, nghĩ đến những lời Triệu Tây Mi nói, muôn vàn cảm xúc mềm mại dâng lên trong lòng.

Lê Tiện Nam chậm rãi lái xe ra ngoài, tình hình giao thông bên này rất thuận lợi, anh cũng để một tay cho cô nắm.

“Đúng rồi, sắp đến Tết, không phải là mấy ngày trước nghe em nói muốn mua một thỏi son sao?” Lê Tiện Nam chậm rãi lái xe hỏi cô, “Đã mua cho em rồi, trong hộp để đồ trước mặt, em thử xem.

”

Diệp Phi buông tay anh ra đi lấy, quả nhiên nhìn thấy ở bên trong có một thỏi son môi mới tinh, Diệp Phi mở ra thử thử, theo bản năng mà muốn kéo kính chiếu hậu trước xuống soi.

Kết quả kéo gương chiếu hậu xuống, trên đó có một chiếc nhẫn kim cương.

Lê Tiện Nam khẽ cười.

Diệp Phi gỡ xuống, đeo chiếc nhẫn lên trên tay, sau đó cười hỏi anh,

“Vẫn là cuộc hẹn hàng tháng sao?”

“Lần này có thể tự mình tặng cho em.

” Lê Tiện Nam cười nhẹ một tiếng, nói, “Lần đó anh đến Hồng Kông rất nhiều lần, cũng chưa từng gặp được người, kết quả sau đó mới biết được, ngay cả Tiểu Tây Giao em cũng rất ít khi đến.

”

“Bởi vì nơi đó rất giống Tây Giao..... Em đi thì sẽ nhớ anh rất nhiều.

”

Khi nhắc tới chuyện đó, Diệp Phi vẫn sẽ cảm thấy có một chút chua xót, cô tiết chế cảm xúc, nói đùa với anh, “Gần đây anh cũng không bận gì sao? Anh rảnh rồi như vậy, e thật sự rất lo lắng rằng anh sắp phá sản.

”

“Nếu anh sắp phá sản, em nuôi anh?”

“Cũng không phải không được, em có nhà có kim cương, chỉ cần anh đừng quá phá của, em vẫn có thể nuôi nổi anh.

”

Diệp Phi cảm thấy mình giống như một con khủng long nhỏ đang cất giấu kho báu, có một cái rương kho báu nho nhỏ, bên trong cất đầy kim cương và quà anh tặng.

Lê Tiện Nam cũng giả vờ đứng đắn, nói đùa với cô cũng cảm thấy trái tim mềm mại hơn, thừa dịp đèn đỏ, tay trái anh cầm vô lăng, tay phải nắm chặt cổ tay trái của cô.

“Đúng vậy, anh cũng chỉ cần nửa giường của em, với điều kiện tiên quyết là Phi Phi của chúng ta phải ở trên giường.

”

Nói xong, Lê Tiện Nam quay đầu lại nhìn cô.

Ngày đó mới hơn bốn giờ chiều, ánh mắt anh nhìn về phía cô cất giấu ý cười cứng chiều, nhưng lúc này Diệp Phi cũng hiểu được, đó không phải là cứng chiều, không phải là yêu thích, mà là thiên vị.

Khi đó Diệp Phi không rảnh chuyện nấu cơm lắm, bởi vì nhịp sống ở Hồng Kông rất nhanh, cô không có thời gian để làm mấy chuyện này, lúc ở Anh, cô cũng chỉ biết làm một vài món ăn đơn giản.

Lê Tiện Nam cũng không nỡ để cô vào phòng bếp, nhưng anh thật sự cũng không biết làm lắm, khi đó cố ý gọi một đầu bếp tới dạy, Lê Tiện Nam cũng chỉ nghe được vài câu, nói là học xong rồi.

Kết quả thật sự đi làm, về ngoài cũng không tệ lắm, Diệp Phi khen anh thật giỏi, Lê Tiện Nam bán tính bán nghi nếm một miếng, dờ khóc dờ cười, rút đôi đũa rút trong tay cô ra, “Anh gọi bên ngoài đưa đến.

”

Không đợi cô trả lời, Lê Tiện Nam đã thu dọn đồ trên bàn đi, bây giờ giao hàng càng ngày càng thuận tiện, Lê Tiện Nam gọi vài món ở nơi hai người thường đến, quay lại nhìn cô cảm thấy buồn cười, “Có chuyện gì xảy ra với em vậy, mặt như vậy còn ăn.

”

“Bởi vì là lần đầu tiên anh làm, tốt xấu gì cũng phải cố vũ anh một chút, như vậy về sau chuyện nấu cơm sẽ giao cho anh!” Diệp Phi ngồi ở bên bàn ăn, là thật sự chỉ xem những lời này chỉ như lời nói đùa.

Lê Tiện Nam cũng không nghiêm túc, nói giỡn với cô là được, làm đầu bếp nấu ăn tại nhà cho em, dù sao như thế nào cũng không bằng em, em là một tiến sĩ, làm sao có thể để em vào phòng bếp được?

Hai má Diệp Phi nóng lên, cảm thấy tiến sĩ cũng sắp bị anh trêu chọc.

Đúng lúc lúc này đồ ăn bên ngoài được đưa đến, Diệp Phi đẩy anh ra mặc dép lê đi lấy, trong phòng rất nóng, bên ngoài rất lạnh, Diệp Phi nghĩ chỉ đi vài bước, vì thế cũng chỉ mặc chiếc áo hơi mỏng chạy ra.

Sau khi lấy đồ xong, cô xoay người đi lên những phiến đá xanh, lại nhìn thấy Lê Tiệp Nam cầm một chiếc áo khoác đi ra đón cô.

Chỉ vài bước chân như vậy, anh vẫn không đành lòng để cô dính một chút gió lạnh.

Kia ngày đó chắc là bởi vì Diệp Phi tan tầm sớm, hai người ăn cơm cũng khá sớm, trời còn chưa tối.

Lê Tiệp Nam nhớ tới có một bộ phim còn chưa xem xong cùng cô.

Diệp Phi cũng đã quên, số bộ phim mà hai người xem không ít, cô cũng đi đến gần chọn, “Xem cái nào đây?”

Lê Tiệp Nam rút một cái đĩa ra, trên bìa đĩa là một cây cầu, Jesse và Hi Lâm gặp lại nhau, ngày đó trước khi kết thúc, hai người cùng nhau ngắm hoàng hôn.

Đây hẳn là chính là dáng vẻ của “nhà” mà Diệp Phi tưởng tượng ra từ thật lâu trước kia, ấm áp là thứ yếu, là có người đặt mình ở trong lòng để yêu, vĩnh viễn không cần lo lắng ngày mai bất an.

Diệp Phi được Lê Tiệp Nam ôm vào trong lòng, anh cũng không chán, tuy rằng hệ thống sưởi ở Tây Giao đầy đủ, nhưng anh vẫn tìm một cái chăn mỏng đắp lên trên đùi cô, Diệp Phi không muốn, dùng cái chăn mỏng kia quấn luôn cả anh lại.

Trong đó có một câu thoại — —

“Lúc còn trẻ luôn cho rằng có thể gặp gỡ rất nhiều rất nhiều người, rồi sau đó cậu sẽ hiểu được, cái gọi là cơ duyên, kỳ thật thật sự cũng chỉ có vài lần như vậy thôi.

”

Khi nghe thấy câu thoại này, Diệp Phi nhìn về phía anh theo bản năng.

Trong phòng rất tối, vì xem phim cùng cô, Lê Tiện Nam tắt hết tất cả đèn trong phòng đi, chỉ để lại đèn hành lang nhỏ nhỏ trong sân.

Ánh đèn hành lang rất ấm áp, phản chiếu vào hồ nước lấp lánh trong sân, cá Koi khi thì bơi lội, làm cho mặt nước nổi lên từng gợn sóng nhỏ.

Hoàng hôn bên ngoài đã sắp kết thúc, đầy trời màu vàng xám và màu xanh đậm giao nhau, đó là một loại hui quanh có độ bão hòa độ cực kỳ cao, giống như một trong những khung hình tinh xảo nhất trong phim Hồng Kông.

Mà Lê Tiện Nam cảm nhận được ánh mắt cô, anh cúi đầu, không hỏi cô, một chút ánh sáng phản chiếu trong mắt anh, cúi người hôn lên môi cô, Diệp Phi bật cười rộ lên, đùa giỡn với anh ở trên sô pha, cuối cùng bị anh đặt ở mép ghế sô pha.

“Lê Tiện Nam, em muốn xem phim.

” Cô cố ý nhẹ giọng nhìn anh nói, mái tóc dài buộc lên đã lỏng lẻo, nhẹ nhàng móc một cái, dây buộc tóc đã rơi ra, mái tóc dài mềm mại xõa ra trên vai, làn da trắng sứ, giống như xương quai xanh cánh bướm.

Cô không còn trẻ tuổi ngây ngô giống khi đó, nhưng bởi vì được anh yêu, nên cả người cũng mềm mại đi, giống như một khối ngọc trắng tinh không tì vết, tỏa ra ánh sáng ấm áp trong suốt.

Lê Tiện Nam không nói lời nào, tiến đến gần hôn cô.

Lời thoại đang chậm rãi phát ra — —

“Cậu không thể thay thế được bất kỳ người nào.....”

Diệp Phi kéo tấm chăn mỏng, nhân lúc anh buông cô ra, cô ngửa người dựa vào trên sofa, nghiêm túc nhìn vào mắt anh.

Ánh sáng mờ lung như vậy, một chút ánh sáng nhạt nhẽo cũng theo hình ảnh hiện lên.

Những ánh sáng bị cắt chọt lóe lên đó, xẹt qua sống mũi thẳng tắp của anh, hiện lên đôi mắt sâu thẳm mà gợi cảm của anh.

Vào lúc bình minh bắt đầu, tình yêu của cô cũng theo đó thức tỉnh cùng với ánh nắng ban mai.

Hoàng hôn mặt trời lặn, tình yêu của cô sôi sục vào giữa đêm khuya.

“Lê Tiệp Nam, em cũng rất yêu anh.

” Cô chậm rãi nói từng chữ một.

“Sao lại tỏ tình thế?” Lê Tiệp Nam khẽ cười, hôn lên má cô, “Phi Phi của chúng ta lại không có cảm giác an toàn sao?”

“Không phải, là anh quá thân thuộc với em..... Em luôn cảm thấy, em có thể làm rất ít chuyện vì anh, anh cũng không cho em cho tặng đồ cho anh, không bằng.....”

“Không bằng?” Lê Tiệp Nam hỏi tiếp.

“Vậy không bằng mỗi ngày em đều nói với anh một câu em rất yêu anh là được rồi.

” Diệp Phi cười rộ lên, ôm lấy cổ anh tiến lại gần hôn lên môi anh, còn giả vờ nghiêm túc nói, “Không còn gì khác, tiền của em đều phải tích góp, lỡ như ngày nào đó anh thật sự phá sản, em vẫn có thể có tài sản riêng của chúng ta.....”

“Không có lương tâm, mỗi ngày đều ngóng trông anh phá sản.

” Đáy mắt Lê Tiệp Nam có ý cười, tay vỗ vào trên đùi cô, tiến về phía

trước, dừng lại bên hông cô néo một cái, Diệp Phi giật mình, muốn đánh vào tay anh.

Lê Tiện Nam không thể không buông ra, trở tay nắm lấy cổ tay cô đẩy lên trên, khi hôn cô, lúc đầu cô còn hơi nhay cảm, theo bản năng dịch ra phía sau một chút.

Hai người quấn chung một cái chăn mỏng, hơi ẩm đã bị phóng đại tràn ngập.

Hơi thở của anh cọ qua cổ cô, Diệp Phi cảm thấy vành tai cũng đang nóng lên.

“Lê Tiện Nam.....” Em yếu ớt đẩy đẩy anh, có chút mơ màng nhắc nhở anh, “Còn chưa xem phim xong, là anh muốn xem.

”

Nó giống như một chút hờn dỗi.

“Được rồi, xem phim, em còn có tâm trạng để xem?” Lê Tiện Nam ngẩng đầu, trong đôi mắt sâu thẳm mập mờ có ánh sáng lơ mơ, tay anh nắm lấy cổ tay của cô, “Phi Phi, còn muốn xem phim không?”

Hai má Diệp Phi nóng lên, không rút tay về được, dứt khoát xoay mặt sang bên cạnh, vùi vào trên gối tựa ở sofa, trong giọng nói có sự ngượng ngùng, “Lê Tiện Nam!”

Lê Tiện Nam cười rộ lên, buông cổ tay của cô ra, cúi người xoay mặt cô lại, hai ngón tay néo má cô, nhìn màu hồng nhạt trên mặt cô, khẽ cười, một nụ hôn sâu.

Rồi sau đó vuốt ve mặt cô, “Tập trung xem phim.

”

Bộ phim kia nói, cái gọi là cơ duyên, kỳ thật thật sự cũng chỉ có vài lần mà thôi.

Thật ra có một vài người cũng vậy, sẽ chỉ gặp được một lần trong

cuộc đời, cũng là người yêu độc nhất vô nhị, là một nửa hoàn mỹ nhất, là một nửa phù hợp với linh hồn của cô.

Cũng may mắn trong đêm tuyệt đẹp đó, gặp được một người tốt đẹp như mùa xuân, dạy cô cách yêu, cũng yêu cô, cũng được cô yêu như vậy.

Luôn luôn bình an, cũng thật sự vắng anh không vui.

Hơn nữa, trên thế giới này cũng không còn một Lê Tiệp Nam nào nữa.

.

Chương 57: 57: Bờ Vì Em Đã Trở Lại

Tết Nguyên Đán năm 2019 rơi vào đầu tháng hai, lúc cuối tháng một Diệp Phi đã hỏi Lê Tiệp Nam có kế hoạch gì chưa, Lê Tiệp Nam rất bình tĩnh, nói ở nhà, nói xong còn hỏi cô có sắp xếp gì.

Diệp Phi không có kế hoạch gì cần sắp xếp, kỳ thật nhớ tới hai người bọn họ cũng có chút đáng thương — một thành phố lớn như vậy, thế mà cũng có một người thân nào ở bên cạnh, giống như trong thế giới vớ vẩn này, bọn họ cũng chỉ có được lẫn nhau.

Lê Tiệp Nam nói mỗi ngày cô đều nhìn máy tính chăm chăm như vậy sẽ mệt mỏi, dẫn cô đi ra ngoài một chút.

Diệp Phi cũng không hỏi đi đâu, không nói rõ được vì sao cảm thấy anh dẫn cô đi đều là nơi tốt đẹp.

Những ngày tháng trước khi Lê Tiệp Nam gặp gỡ Diệp Phi cũng sống rất lành mạnh, ngoại trừ nhóm người Triệu Tây Chính, những sở thích khác của anh đều rất ít, đơn giản cũng chỉ là nuôi cá, chơi đùa với hoa cẩm tú cầu trong sân.

Một ngày cuối tuần trước năm mới Lê Tiệp Nam dẫn cô ra ngoài, điểm đến thế mà lại là khu nghỉ dưỡng suối nước nóng mà hai người từng đến nhiều năm trước, chỉ là trở lại sau nhiều năm như vậy, dáng vẻ của nơi này đã sớm thay đổi.

Rời xa nội thành, vốn đã yên tĩnh, phong cách Bắc Âu ban đầu của khách sạn này đã sớm bị đổi thành phong cách Giang Nam, cây cầu nhỏ nước chảy, cây cảnh xanh tươi, phiến đá xanh trải ra trên mặt

nước, phía dưới có cá Koi bơi lội, phía xa chắc là có suối nước nóng, hơi nóng bốc lên lượn lờ.

“A, nơi này đổi ông chủ sao? Sao phong cách lại sửa thành giống như Tây Giao vậy?”

Xe vừa mới dừng lại, Diệp Phi nhìn vào bên trong, không kìm lòng được phát ra một câu cảm thán.

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, nói, “Có thể là vậy, quần khăn quàng cổ lại nào, bên ngoài lạnh.

”

“Em biết rồi.

”

Diệp Phi ngồi ở trong xe sửa sang lại khăn quàng cổ của mình, đi theo anh xuống xe, theo bản năng mà đi khoác tay anh, Lê Tiện Nam đan chặt mười ngón tay cùng cô, nhét tay cô vào trong túi áo gió.

“Không đúng nha, Lê Tiện Nam, phản ứng này của anh làm em rất nghi có phải là anh tự mình tìm người đến hay không.

” Tay Diệp Phi bị anh nắm, ngoắc ngoắc ngón tay anh, “Thật là, mỗi lần đi ra ngoài đều được đối đãi đặc biệt, em luôn cảm thấy là anh ở phía sau em.

”

Loại cảm giác này bắt đầu từ lúc chia xa, khi đó Lê Tiện Nam không ở bên cạnh cô, nhưng anh đối với cô vừa thiên vị vừa cưng chiều và quan chăm sóc ở khắp nơi, cho nên làm cho Diệp Phi có được cảm giác an toàn nằm ngoài mong đợi — — dù cho có chia xa, tình yêu của anh cũng chưa bao giờ vắng mặt một ngày nào.

“Cũng không sao cả, đúng lúc nơi này muốn khai thác thành khu du lịch, anh đầu tư chút tiền, bảo bọn họ để lại cho ta một tòa nhà ở cuối cùng, tìm người thiết kế sân vườn Tây Giao, thấy em có hơi sợ

người lạ, dù sao cũng phải giống trong nhà một chút, để cho em thoải mái vui vẻ.

”

Lê Tiệp Nam cũng không che che giấu giấu, dắt cô đi về phía trước, cũng cứ như vậy trả lời.

Diệp Phi cũng thật sự cảm thấy, có đôi khi mình lo lắng anh phá sản, cũng không phải không có nguyên nhân — — anh thật sự quá biết tiêu tiền.

Nhưng Diệp Phi nói với anh hết lần này đến lần khác, anh lại luôn để chuyện này vào tai này ra tai kia, cô có nói nhiều cũng chỉ đơn giản là mặc kệ.

Hồ tắm suối nước nóng ở một góc trong sân nhỏ, suối nước nóng chú ý cảnh quan, nơi này thiết kế rất đẹp, giống Tây Giao mà không phải là Tây Giao, rừng trúc u tịch càng thêm thanh tịnh.

Buổi tối mới là phong cảnh đẹp, một ngọn đèn lò mờ ở hành lang chiếu vào đêm khuya thanh vắng, một chút mùi thơm của ngải cứu lượn lơ quanh mũi.

Diệp Phi vẫn rất thích ngâm mình trong hồ suối nước nóng, nhất là khi ở cùng anh trong một nơi có tình riêng tư cao và cực kỳ thoải mái như vậy.

“Năm nay sao lại không thấy Triệu Tây Chính?” Diệp Phi tìm đề tài nói chuyện với anh.

“Bị người nhà cấm túc.

” Cánh tay Lê Tiệp Nam lên trên phiến đá xanh ở phía sau, để lộ đường cong của vai và cổ rõ nét gợi cảm ở bên ngoài.

“Rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy? Em cũng chưa từng nghe nói anh ta và Như Ý như thế nào?” Diệp Phi nhắc tới cô gái nhỏ kia lại hơi lo lắng, trước kia Tiết Như Ý rất hoạt bát, bây giờ cũng đã ít nói hơn rất nhiều, trước khi nghỉ Diệp Phi đã hỏi cô ấy có sắp xếp gì chưa, cô ấy nói sẽ về quê Giang Nam.

Một câu bình thường như vậy, bị Diệp Phi nghe có loại ảo giác đau khổ là “về nhà lấy chồng”.

Nhưng dù sao cũng là chuyện tình cảm của mỗi người, ai cũng không có tư cách phán xét gì.

“Người trưởng thành cả rồi, đưa ra quyết định không gọi là quyết định, mà gọi là lựa chọn, đưa ra lựa chọn thì phải gánh vác hậu quả.

” Lê Tiệp Nam tiến gần đến chỗ cô.

Nước gợn sóng rung chuyển, nhẹ nhàng chạm vào làn da trước ngực cô.

Có lẽ là anh đã tính toán kỹ càng, áo tắm ở suối nước nóng này vẫn là kiểu dáng của nhiều năm trước, trước ngực là thiết kế ren kiểu Pháp, vạt váy ngắn vạt ở trong nước giống như một đóa hoa nhài gợn sóng.

Đột nhiên anh tới gần, hơi nóng lượn lờ như thể hữu hình, biến thành một bàn tay câu dẫn, vô hình hôn dọc theo làn da của cô, lại như nhìn thấy mọi thứ ở dưới làn da của cô.

“Kia anh ta có ổn không? Trước kia lúc đón năm mới không phải là anh ta luôn thích.....”

Diệp Phi quay mặt đi giả vờ ngắm cảnh, cố tình không nhìn thẳng vào anh, kết quả còn chưa dứt lời, đã bị anh cứng rắn cắt ngang.

Bàn tay Lê Tiệp Nam mang theo nhiệt độ trong suối nước nóng, tay anh lần theo chân cô hướng về phía trước, lúc làn váy bị vén lên, một

tay khác của anh lại đặt ở trên eo cô.

Diệp Phi theo dựa ra gần phía sau hơn theo bản năng, vách đá trong hồ nước nóng cũng nóng, thậm chí có hơi nóng hơn một chút, nhưng loại nhiệt độ này, vào đêm đông như vậy thật sự làm cho người ta nghiện.

Cơ thể căng thẳng của Diệp Phi lại chậm rãi thả lỏng ra.

Lê Tiện Nam không nói lời nào, cánh tay anh chống ở trên vách đá phía sau cô, hơi nước ướt đầm đìa làm cho khuôn mặt anh có loại ướt át gợi cảm.

Mấy năm trước vào lần đó ở chỗ này, Lê Tiện Nam từng kể cho cô nghe một câu chuyện xưa về nàng tiên cá, như là dỗ cô ngủ, sợ cô không thể ngủ ngon ở trong hoàn cảnh xa lạ.

Diệp Phi lại đột nhiên nhớ tới câu chuyện xưa mà anh đã kể.

Nàng tiên cá trèo lên trên boong thuyền, một đôi mắt quyến rũ, liếc mắt đưa tình nhìn thủy thủ trên thuyền, cô ấy vừa mở miệng, đã khiến cho người ta tiến vào trong biển rộng mênh mông vô tận mà không hề hay biết.

Khi đó Lê Tiện Nam dùng nàng tiên cá để hình dung cô, nhưng bây giờ cô cảm thấy ngược lại, nhân vật này hẳn là càng phù hợp với anh hơn.

Ngay khi Diệp Phi phân tâm nhớ tới nàng tiên cá, Lê Tiện Nam đã hôn đến cổ cô, nước suối nước nóng là nước nóng, nhưng lúc anh hôn xuống lại càng thêm nóng bỏng.

“Lê Tiện Nam, em đang nói chuyện với anh đó!” Cuối cùng Diệp Phi cũng không đẩy anh ra, cổ tay mảnh mai đặt ở trên vai anh, sống lưng dựa vào thành hồ.

“Thế này không phải là rõ ràng rồi sao, còn nhắc đến cậu ta.

”

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, tay lại di chuyển từ sống lưng cô lên phía trước, móc lấy sợi dây thắt ở đầu ngón tay, cố gắng không di chuyển.

Hai má Diệp Phi ửng đỏ, lời nói ra cũng không có khí thế gì, “Nói giống như là em chưa từng nói đến đề tài này với anh, anh cứ không như vậy.....”

“Cái nào?”

Anh mập mờ khẽ cười, tay móc lấy sợi dây kia hơi động đậy một chút.

Suối nước nóng này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có một đầu làm tạo cảnh nước chảy, nước nóng bốc hơi lên chảy xuống theo một cái bình gốm.

Những tiếng nước chảy đó rất nhỏ nghe thật êm tai.

Hoa sơn trà xung quanh cũng đang nở rộ, một chút hương thơm thoang thoảng hòa quyện với mùi ngải cứu của suối nước nóng, giống như nụ hôn nồng nhiệt không thể dừng lại của bọn họ.

Lúc Lê Tiệp Nam bế cô trở về, trên người Diệp Phi vẫn mặc áo tắm ngâm mình trong suối nước nóng, giống như cảnh tường đã từng quen biết, cũng làm cho cô nhớ tới rất nhiều năm trước.

Lần đó sau khi hai người trở về từ suối nước nóng, cô đến Quảng Đông, anh lại tới đón cô, lúc ấy vì chuyện này, Lê Tiệp Nam còn có chút không vui.

Một vài đoạn ký ức sau đó chợt hiện lên, Diệp Phi nghĩ tới chuyện ở sân bay, cô kể cho anh nghe về một bộ phim quy mô rất lớn, suy nghĩ tan biến, Diệp Phi lại đứt quãng nghĩ đến phần hai của bộ phim

được công chiếu vào năm 2017, lúc đó Diệp Phi vẫn còn ở London, được Ủy Hạo Nguyệt dẫn đi xem.

Thành phố London này rất kỳ diệu, ban ngày náo nhiệt xe cộ kéo đến ùn ùn, buổi tối các quán bar mở cửa, có một vài nhà hàng tắt đèn lại chính là pub, Diệp Phi và Ủy Hạo Nguyệt đi xem phim, trong phòng chiếu phim lớn như vậy, hai cô gái ngồi ở hàng ghế cuối cùng, khi đó bộ phần đầu của bộ phim này còn bị hạn chế công chiếu ở Trung Quốc, hai người bọn họ đi xem phần hai ở London, kết quả lúc tới người đi xem đều là cặp đôi, cảnh tượng kia không cần nói cũng biết là xấu hổ như thế nào.

Diệp Phi nghĩ đến cảnh tượng kia, bất giác cười rộ lên.

Lê Tiện Nam ngẩng đầu lên hỏi cô, “Cười cái gì vậy?”

Diệp Phi đã ngâm mình trong suối nước nóng nên hai má ửng đỏ, một đôi mắt tự như gợn sóng nước, cô nói, “Em đang nghĩ đến phần hai của một bộ phim, em đi xem lúc ở Anh.

”

“Bộ phim khoa học viễn tưởng nào à?”

“Lần đó lừa anh, em và Ủy Hạo Nguyệt đi xem Năm mươi sắc thái đen.

”

Diệp Phi cười nói, “Bằng không để anh biết em đi xem cái kia, thật xấu hổ.

”

Lê Tiện Nam vuốt tóc mái bên má cô ra, “Có cái gì mà thật xấu hổ, còn không phải là một bộ phim khiêu dâm.

”

“..... Lê Tiện Nam!”

“Nếu không anh xem lại một lần nữa cùng em?”

“..... Không cần!” Diệp Phi từ chối một cách quả quyết, kết quả hiển

nhiên là cô đã xem nhẹ Lê Tiệm Nam có đôi khi thật sự không đứng đắn như vậy.

Hai ngày nghỉ ngơi ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng rất bình thường, đến ngày thứ ba, năm sáu giờ chiều Diệp Phi đi vào phòng tắm thay váy ngủ, cúi đầu rửa sang lại xong vừa ngẩng đầu lên, bất thành linh nhìn thấy Lê Tiệm Nam đứng ở phía sau cô, đầu ngón tay còn có một đoạn khăn lụa màu trắng quấn quanh, Diệp Phi xoay người, duỗi tay muốn lấy lại đây, “Anh luôn mang theo chiếc khăn lụa này bên người sao?”

Lê Tiệm Nam móc lấy khăn lụa, giọng nói trầm thấp, “Sau khi em đi, chiếc khăn lụa này bị em đặt ở phía dưới gối, nên anh tiện tay cất đi.

”

“..... Sao anh không buông tay?”

Lúc anh dùng một loại ánh mắt tối tăm không rõ ràng nhìn cô, Diệp Phi luôn có loại ảo giác bị anh bắt được, cô trở tay chống tay lên bồn rửa tay trong phòng tắm, bên kia là cửa sổ kính trong suốt sát đất, qua làn hơi nóng lượn lờ, còn có thể nhìn thấy rừng trúc làm tường.

Lê Tiệm Nam thông thả quấn chiếc khăn lụa kia, ngữ điệu trầm thấp, giống như có dự.c vọng đen tối trào dâng.

Anh nắm tay cô dẫn cô đi ra ngoài, hơn phân nửa tường trong phòng ngủ đều là kính, tấm rèm khép hờ, trên TV đang phát một bộ phim.

Hình ảnh vừa vặn chạy đến một khung cảnh nhất định, vút lại cốt truyện và mảnh lời quảng cáo lớn, chỉ nói về chất lượng hình ảnh, tình tiết và nhạc đệm đều là thượng thừa.

Lê Tiệm Nam thật đúng là cố ý chọn một bộ phim như vậy, Diệp Phi bảo anh tắt đi cũng không tắt, dĩ cô nói khó khăn lắm mới tìm được bản gốc.

Diệp Phi vừa nghe thấy bản gốc càng muốn nổ tung, mở đầu không

được bao lâu đã có một cảnh tượng tình cảm mãnh liệt diễn ra.

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam khẽ cười hỏi cô, ở trong ánh sáng tối tăm như vậy giống như một sự quyến rũ lặng thầm, “Em nói xem, lúc em xem ở nước ngoài, không nghĩ đến nếu như có anh ở bên cạnh thì sao ư?”

— — quả thật là có nghĩ tới.

Những người xung quanh tới xem người đều là cặp đôi, chỉ có cô và Ủy Hạo Nguyệt có vẻ hơi không phù hợp lắm.

Ngày đó bị giày vò rối cuộc vẫn là Diệp Phi, bộ phim vẫn đang chiếu, ban đầu cô mặt một cái váy ngủ có thắt lưng, ngón tay anh trượt đến sống lưng cô, Diệp Phi sợ ngứa, theo bản năng vặn vẹo một chút, kết quả Lê Tiện Nam lật ngược lại, đầu ngón tay móc một cái, động tác nhanh chóng thuần thục kéo khóa kéo xuống một chút.

Diệp Phi giả vờ không thèm để ý, kết quả khóa kéo vừa bị kéo xuống một chút.

Lúc này Diệp Phi đã phản ứng lại, dây váy cũng đã trượt xuống dưới.

Lê Tiện Nam vô tội cũng dứt khoát không giả vờ nữa, cầm lấy chiếc khăn lụa quấn quanh lòng bàn tay, ánh mắt dịu dàng mà lưu luyến, “Thử không?”

—

Cũng chính bởi vì câu nói là để thư giãn, kết quả lại biến thành đổi sang một nơi khác tiếp tục bị bắt nạt, Diệp Phi muốn về nhà sớm, xách túi xách đi lên trước, Lê Tiện Nam buồn cười lại ầm ức, kéo tay cô nói, “Được rồi, lần tới anh sẽ chú ý hơn một chút, được không?” Tựa như rất nhiều năm trước, anh nói câu gì đó, một từ hai ý nghĩa, “Lần tới không làm em đau nữa.

”

Càng nghĩ, hai má Diệp Phi càng nóng hơn.

Mở cửa xe ra ngồi vào, dứt khoát xem anh là một tài xế.

Kết quả Lê Tiệp Nam cũng không vội vàng lái xe, anh lấy từ trong túi ra hai cái hộp kim loại đựng kẹo cai thuốc lá, nói đùa với cô, “Chọn một cái.

”

“Anh chọc giận em rồi dùng kẹo dỗ em sao?” Diệp Phi giống như một con công nhỏ, “Lê Tiệp Nam, em đã bị anh chiều hư rồi, không dùng kẹo để dỗ được.

”

Ý cười của Lê Tiệp Nam càng sâu, lắc lắc hộp kim loại, “Vậy em chọn một cái mở ra nhìn xem.

”

Diệp Phi bán tính bán nghi, duỗi tay ra chọn một cái.

Lê Tiệp Nam mở hộp kim loại ra, bảo cô đưa tay ra, Diệp Phi mở lòng bàn tay ra, một sợi dây chuyền kim cương bị đổ ra, sợi dây chuyền mảnh, được trang trí bằng hai bông hoa cẩm tú cầu nhỏ màu xanh nhạt.

“Còn cái khác thì sao?” Trong lòng Diệp Phi lập tức hiểu được cái kia sẽ không trống rỗng.

Lê Tiệp Nam cũng mở một cái hộp khác kim loại hộp khác ra, đổ ra một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn tinh tế, xung quanh viên kim cương chính được đính thêm một vài viên kim cương nhỏ, bốn phía còn có bốn đóa hoa rất rất nhỏ.

“Phi Phi, anh thật sự yêu em.

” Đáy mắt anh là ý cười cưng chiều, cầm sợi dây chuyền lên, dùng ánh mắt ra hiệu với cô một chút.

Diệp Phi nghe theo, nghiêng người về phía anh, cô kéo gương chiếu hậu xuống xem, nhìn Lê Tiện Nam đeo sợi dây chuyền vào trên cổ cô.

— — Hôm nay lúc tỉnh dậy soi gương, nhìn thấy trên cổ có một vài vết đỏ, mặt Diệp Phi đỏ đến mức không chịu được, nhớ lại hai ngày này rõ ràng không phải là nghỉ ngơi, buổi sáng, hình như cũng chính bởi vì việc này nên không muốn để ý đến anh lắm.

Cũng không thể hoàn toàn trách anh được, cũng là vì cô không hề có sức chống cự đối với anh.

Lê Tiện Nam đeo cho cô xong, móc lấy sợi dây chuyền nhìn một chút, cười hỏi cô, “Tâm trạng của công chúa đã tốt hơn chưa?”
“Tốt rồi, tài xế.

”

Lê Tiện Nam cười nhéo mặt cô, nói theo, “Được rồi, tài xế đưa cô về nhà.

”

Trên đường trở về có hơi xa, dù sao cũng sắp đến tết, đường cũng hơi vắng vẻ, tay trái Lê Tiện Nam vịn vào vô lăng, khuỷu tay phải nhàn rỗi gác ở trên tay vịn, Diệp Phi cũng thuận thế nắm chặt tay anh, xụ mặt giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lê Tiện Nam bị cô chọc cười, cũng theo đó siết chặt mười ngón tay với cô hơn, Diệp Phi lại lặng lẽ nhìn lại, bàn tay thon dài đặt trên vô lăng thật đẹp, trên tay trái đeo một chiếc nhẫn, chưa bao giờ thấy anh tháo ra.

Khi đó cô còn không biết đây là một chiếc nhẫn nằm trong bộ sưu tập cưới, là một ngày nọ trước khi cô đi, tiện tay mở trang web chính thức của thương hiệu chiếc nhẫn kim cương kia ra xem, kết quả trang chủ là một đồng kim cương màu sắc lộng lẫy bắt mắt, Lê Tiện

Nam cho rằng là cô muốn ngắm những này đó, cho đã hẹn trước cho cô đến quầy chuyên thường thức những viên kim cương.

Sau khi đến Diệp Phi hỏi nhân viên công tác, mới biết được nhẫn kim cương đỏ này là một thiết kế được đặt làm riêng trong bộ sưu tập cưới, cô hỏi có nhẫn nam hay không, nhân viên công tác đưa cô đi tìm.

Kết quả từ nhà thiết kế đã tìm được bản vẽ.

Nhẫn nữ chính là nhẫn kim cương đỏ, trông rất đắt tiền, nhất là mấy viên kim cương đỏ vây quanh thành hình hoa, liếc mắt một cái đã nhìn ra được có giá trị xa xỉ, cũng chính là chiếc nhẫn cô đang đeo trên tay.

Nhẫn nam lại vô cùng đơn giản, Diệp Phi cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng được, nhẫn nam tự như trở thành phong nền.

Mà giá của nhẫn kim cương đỏ quả thật là vô giá, nhân viên công tác không chịu nói cho cô biết giá, nhưng giá của chiếc nhẫn nam bên đã được dán giá, mà cái giá lại vừa vặn bằng một tháng tiền lương của cô ở năm đó.

Cô đuổi theo nhân viên công tác hỏi, người đặt thiết kế riêng, là ai có tiện nói ra không?

Nhân viên công tác nói không tiện nói ra.

Diệp Phi lại hỏi, “Vậy tôi có thể mua không?”

Nhân viên công tác trả lời cô, “Cái này không thể bán ra ngoài, nhưng là cô Diệp thì có thể.

”

Chỉ là tự nhiên cô muốn xác nhận, đó nhất định là Lê Tiệp Nam chuẩn bị, anh rất ít khi nói cho cô biết cái gì đó, dường như anh luôn thích chuẩn bị một vài bất ngờ nhỏ cho cô.

Diệp Phi mua chiếc nhẫn kia, sau nhiều ngày thấp thòm, trước khi đi đã đeo vào cho anh, không hỏi câu hỏi ra miệng cũng đã có đáp án, chiếc nhẫn hoàn toàn ăn khớp với kích cỡ ngón tay của anh.

Tình yêu của anh giống như nhẹ nhàng đặt ở kia, chỉ cần cô có trái tim, luôn có thể nhìn thấy được.

Tâm trạng Diệp Phi tốt hơn rất nhiều, ngược lại hỏi anh, “Kẹo cai thuốc lá của anh đâu rồi, sao mà bây giờ đều bị anh dùng để đựng đồ vậy?”

“Bởi vì em đã trở lại.

”

— — Không còn cần phải dùng kẹo cai thuốc lá để chống lại nỗi nhớ nhung, những lúc đó, đều không phân biệt rõ ràng được là kẹo cai thuốc lá giúp anh cai thuốc lá, hay là bởi vì cô không có ở bên cạnh nên nôn nóng bất an.

Khi đó Lê Tiệp Nam không hút thuốc lá nữa, nhưng kẹo cai thuốc lá thì ăn rất nhanh.

Thường xuyên mang theo trên người, nhưng lại luôn cảm thấy kẹo cai thuốc lá cũng không phải là để dùng như vậy.

Nỗi nhớ nhung của anh hình như cũng không là dùng kẹo cai thuốc lá để xoa dịu cơn nóng nảy, mà là lúc đó, cô gái nhỏ dịu dàng bên người kia đã đổ ra một viên kẹo bạc hà, nhét vào miệng anh theo bản năng, sau đó bình yên ngủ ở bên cạnh anh.

Bởi vì em đã trở lại, anh cũng không cần kẹo cai thuốc lá nữa.

.

Chương 58: 58: Anh Cũng Sẽ Vĩnh Viễn Yêu Em

Trước Tết Nguyên Đán, Diệp Phi kéo Lê Tiện Nam đến siêu thị mua sắm đồ tết, Diệp Phi cố ý liệt kê ra một danh sách, dựa vào đó mà mua theo.

Vì đây là bữa cơm tất niên, năm nay Diệp Phi không muốn gọi bên ngoài giao đến, cố ý ở nhà xe video nấu ăn hơn nửa ngày, nói với Lê Tiện Nam một cách tự tin, “Cứ như vậy trước, sau đó như thế này, em học được rồi.

”

Lê Tiện Nam cũng chỉ cười nghe cô nói, nhìn bộ dáng tự tin của cô, Lê Tiện Nam cũng là sẵn sàng tin tưởng.

Tuy rằng Diệp Phi đã bắt đầu sống rất độc lập từ nhỏ, nhưng dù sao thì khi còn nhỏ luôn ở nhà dì, luôn nói dối là ăn khi đi học, cho dù là một năm đó đi theo bên cạnh Lê Tiện Nam — — phòng bếp ở Tây Giao cũng hầu như không đụng đến, Lê Tiện Nam không cho cô bước phòng bếp, thậm chí lần đó còn mời cả đầu bếp của nhà hàng người ta về.

Nhưng lần này không giống vậy, hai người sống cùng nhau, cũng không thể gọi đồ bên ngoài giao đến cả đời được, nhà ngoại trừ ẩm áp, còn là mùi khói lửa.

Trung tâm thương mại thật sự rất lớn và rộng rãi, trên kệ bày biện các loại hộp quà Tết khác nhau, bầu không khí rất náo nhiệt.

Có một ngày khi Diệp Phi đang ở cùng anh, dự án mới bị mắc kẹt nửa tháng đột nhiên có một cảm hứng, muốn thử dùng hình thức video ghi lại những khoảnh khắc thường ngày trong cuộc sống.

Tất cả đều chỉ là quay video ngắn vài giây, những khoảnh khắc bình thường.

Lê Tiện Nam không quá thích xuất hiện trong ống kính, nhưng bởi vì là Diệp Phi, anh cũng rất phối hợp, Diệp Phi cũng để ý đến anh, chỉ vừa mới lấy điện thoại ra chuẩn bị quay, đúng lúc Lê Tiện Nam và cô cùng đi trên thang cuốn xuống, đứng ở phía sau cô, anh vòng tay ôm eo cô, nhân lúc cô chưa chuẩn bị cúi đầu hôn lên mặt cô.

Trên thang cuốn có người đi lên đi xuống, da mặt Diệp Phi mỏng, tay run lên cất điện thoại đi, Lê Tiện Nam cố tình đặt cằm ở trên vai cô, hơi nóng phả vào tai, anh hạ thấp giọng hỏi, “Sao lại không quay?” “Không quay nữa, tới rồi! Chúng ta đi mua đồ trước.

” Diệp Phi lấy danh sách từ trong túi ra, bảo Lê Tiện Nam đi đẩy xe mua sắm, cô chạy tới khu đồ ăn vặt mua trước.

Lê Tiện Nam chậm rãi đi theo sau, ở bên cạnh kiên nhẫn chờ cô, cũng nhìn Diệp Phi ngồi xổm trước kệ để hàng, chọn hai hộp hạt dẻ cười hỏi anh muốn cái nào.

“Bên trái.

” Lê Tiện Nam tiện tay chỉ một hộp.

“Nhưng mà bên trái không có lời.

”

“Bên phải.

” Lê Tiện Nam đi tới, cũng nghiêm túc cùng chọn với cô.

“Nhưng mà bên phải quá nhiều, không ăn hết.....”

Lê Tiện Nam dứt khoát cầm hai hộp trong tay cô bỏ vào xe mua sắm, anh lại thuận tay lấy thêm một hộp, cúi người thừa dịp cô không chú ý hôn lên sườn mặt cô, “Muốn ăn thì mua, anh bóc giúp em.

”

Diệp Phi cười đứng lên, kéo cánh tay anh mua rất nhiều đồ ăn vặt, lại kéo anh đi đến khi rau quả mua rau củ và trái cây, chờ đến khi về nhà, hai túi đồ lớn, nhét đầy cốp xe.

Lê Tiện Nam đỗ xe xong, lúc đi đến cốp xe lấy đồ, lắc lắc chìa khóa xe trong tay, “Không giúp gì?”

“Đều giao cho anh, tôi nay em xuống bếp!” Diệp Phi rất mong chờ, nghĩ thầm mua sắm đồ đạc đầy đủ như vậy, cô cũng không đến mức sẽ làm hỏng lần đầu tiên xuống bếp.

Tuy rằng cô nói như vậy, nhưng vẫn đi qua muốn xách một túi đồ giúp anh, kết quả Lê Tiện Nam chỉ đưa chìa khóa xe cho cô, “Cầm cái này.

”

“Anh nghiêm túc sao? Em chỉ cầm cái này?” Diệp Phi dờ khóc dờ cười, “Em xách giúp anh cái túi đồ kia.

”

“Chê ít à?”

“Chỉ có một cái chìa khóa xe!”

Lê Tiện Nam sờ sờ trong túi, lấy điện thoại ra đưa cho cô, “Vậy cầm giúp anh cái này, đi mở cửa.

”

Thậm chí chỉ là cái túi đồ mà anh cũng không nỡ để cho cô xách.

Diệp Phi vì ăn tết mà cố ý đi làm móng tay, lúc đó Lê Tiện Nam sẽ kéo tay cô vuốt ve một cách cẩn thận, nói, “Bàn tay mỏng manh như

vậy, để em tự mình nấu cơm anh luôn cảm thấy áy náy.

”

Ngày đó Diệp Phi nằm ở trên giường, vươn một bàn tay về phía anh, lười nhác nói, “Đúng vậy, không làm được gì cả, bị anh chiều hư rồi.

”

Nghĩ đến những mảnh ghép nhỏ đó, khóe môi Diệp Phi cũng nhiễm ý cười, cô khóa trung tâm điều khiển của xe lại, Lê Tiện Nam xách đồ đi ở phía trước, cô vội chạy chậm theo sau.

Lê Tiện Nam quay đầu lại chờ cô, đèn hành lang ở Tây Giao vẫn luôn sáng, hoa cẩm tú cầu nở thành một vùng màu xanh đậm, lắc lư theo gió đêm.

Trong lòng Diệp Phi cô cùng cảm động, sau khi mở cửa thì chạy lên lầu, đi tháo trang sức chuẩn bị vào phòng bếp trở tài, Lê Tiện Nam đẩy cửa đi vào rửa tay, cô thuận thế thừa dịp lúc anh khom lưng ôm lấy cổ anh hỏi, “Anh có phát hiện hôm nay em trang điểm rất đẹp không?”

“Xinh đẹp cũng là của anh.

” Lê Tiện Nam rửa tay xong, bị cô ôm cổ, anh nghiêng người sang bên cạnh cô cúi người thuận thế hôn lên sườn mặt cô.

Lúc đó Diệp Phi đã tẩy trang xong, làn da trắng nõn, khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn, mặt mày tinh xảo, đại khái là bởi vì được anh yêu thương cưng chiều, vô cùng rạng rỡ và nhanh nhẹn.

Quần áo còn chưa thay, Diệp Phi mặc một chiếc áo len cổ vuông màu trắng ngọc trai nhạt, để lộ ra xương quai xanh và một vùng da nhỏ, trên cần cổ trắng nõn đeo một sợi dây chuyền mảnh, những viên kim cương nhỏ tỏa sáng, cô buộc mái tóc dài lên, nụ cười tươi tắn động lòng người.

Hiếm khi nhìn thấy vẻ đẹp năng động này của cô, Lê Tiệp Nam dứt khoát đặt ở trước bồn rửa tay, hai ngón tay nắm lấy cằm cô xấu xa hôn xuống, cô cười né đi, Lê Tiệp Nam cũng cười đi bắt cô lại.

Lần đầu tiên Diệp Phi bước vào phòng bếp, Lê Tiệp Nam giống như nhìn thấy ngày lễ gì đó, anh cứ nhất định phải ở bên cạnh nhìn, nói với móng tay kia của cô nếu không vẫn nên đứng bên cạnh xem đi, Diệp Phi từ chối, cẩn thận thái rau củ, Lê Tiệp Nam ở bên cạnh không nhìn nổi nữa, cứ một hai phải đứng ở phía sau cô, tay vốn chống ở trên bàn nấu ăn bằng đá cẩm thạch, sau đó lại ôm lấy eo Diệp Phi.

Diệp Phi rất cẩn thận, làm móng tay rất bất tiện, sợ không cẩn thận một chút sẽ cắt trúng tay.

Lê Tiệp Nam ôm lấy cô từ phía sau, nhiệt độ ở lồng ngực xuyên qua áo ngủ hơi mỏng dán lên trên sống lưng cô, Lê Tiệp Nam cũng không nói lời nào, chỉ là một lát sau anh nhận lấy con dao trong tay Diệp Phi, cứ như vậy ôm lấy cô từ phía sau thái giúp cô, Diệp Phi nhàm chán, dứt khoát duỗi tay cầm một quả dâu tây ở bên cạnh đút cho anh.

“Lần này dâu tây có ngọt không?” Diệp Phi quay đầu lại nhìn anh, dường như Lê Tiệp Nam còn thật cẩn thận nếm thử, sau vài giây, đối diện với ánh mắt thăm dò của Diệp Phi, anh buông con dao trong tay ra, một tay vòng qua sườn mặt cô, nhéo cằm cô cúi người hôn sâu

— —

“Quên rồi, vẫn là em ngọt.

” Anh cười buông cô ra, tay vừa có chút phong lưu lại có chút đứng đắn đánh vào hông cô, “Đi một bên ngồi, để anh làm, nhìn bàn tay sống trong nhung lụa này của em, đừng vào phòng bếp làm những việc này.

”

“Không được, đã nói là em làm.....”

“Được rồi, mời cô Diệp dạy anh, cho người con cá không bằng chỉ

người cách câu, em dạy anh làm, bốn bỏ năm lên cũng là em làm.

”

Diệp Phi bị câu này của anh chọc cười, móng tay cũng thật sự không tiện lắm, nhất là trên móng tay còn được đính thêm mấy viên đá nhỏ, quả thật là làm những việc này rất bất tiện.

Diệp Phi ở bên cạnh chỉ đạo anh, Lê Tiện Nam nghe theo, hai người làm hết nửa buổi tối, rốt cuộc mới làm ra được ba món mặn một canh đơn giản.

Ngày đó thậm chí hai người con rất là trịnh trọng ngồi ở trước bàn ăn.

Diệp Phi vui vẻ nhìn Lê Tiện Nam, mong chờ anh nói gì đó.

Lê Tiện Nam đón nhận tầm mắt của cô, cười nói — —
“Được rồi, về sau chuyện này giao cho anh.

”

Diệp Phi lắc lắc đầu, “VẬY LỖ NHƯ CÔNG VIỆC CỦA ANH BẬN RỘN THÌ SAO, CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ ANH LÀM MÃI ĐƯỢC.

”

“Nhưng mà là Phi Phi, có cái gì có thể quan trọng hơn em được chứ?”

Năm mới vào đầu tháng hai, đến đêm giao thừa, Tây Giao rất vắng vẻ, hai người ở nhà, nhưng thật ra có sự ấm áp và náo nhiệt khác, Diệp Phi mở TV từ sớm đang đợi bản tin Thời Sự.

Lê Tiện Nam đang làm cơm tất niên, Diệp Phi chạy về phòng ngủ, lại chạy đến phòng bếp.

“Sao vậy, chạy lên chạy xuống làm gì thế?” Lê Tiện Nam xắn cổ tay áo lên một nửa, rửa cho cô một đĩa dâu tây.

Diệp Phi chạy vào trong phòng bếp, mu bàn tay giấu sau người, nói chuẩn bị quà năm mới cho anh.

Lê Tiện Nam cười hỏi cô, “Em định tặng gì?”
Diệp Phi nói anh đoán xem.

Lê Tiện Nam thuận thế nói, không đoán được.

Diệp Phi lấy từ phía sau ra một cái hộp nhẫn, mở ra ngay trước mặt anh, lấy chiếc nhẫn ra đeo vào trên ngón tay anh.

“Thay phiên đeo, sau này mỗi tháng em cũng sẽ tặng cho anh.

”

Lê Tiện Nam cũng thật sự có chút tâm tư ở trong đó, anh tặng rất nhiều nhẫn đều nằm trong bộ sưu tập cưới, Diệp Phi ngày nào cũng giống như người đi săn kho báu.

Cô còn mua cái giá chuyên cất trang sức có tạo hình xinh đẹp, trên đó treo rất nhiều nhẫn và dây chuyền, bày ra hết nửa bàn trang điểm.

Diệp Phi cảm thấy mình thật giống một con khủng long nhỏ cất giấu kho báu, trông chừng đồng kim cương có đủ loại.

Mặc dù là đã rất nhiều, nhưng mỗi tháng Lê Tiện Nam vẫn đều sẽ tặng cho cô một món quà.

Diệp Phi cũng buồn rầu, không biết mình nên tặng cho anh cái gì.

Lê Tiện Nam thường dùng nụ hôn để trả lời, thuận thế đẩy cô nằm ở trên sofa, ngữ điệu mập mờ lại quyến rũ nói, “Phi Phi, có em là đủ rồi.

”

Khi đó Diệp Phi thường muốn tặng cho anh một vài món quà, nhưng

Lê Tiện Nam lại cũng không thiếu gì cả, cô muốn cố gắng học được nấu cơm, Lê Tiện Nam cũng không cho phép.

Sau đó, thỉnh thoảng cô tặng cà vạt, tặng cặp khuy măng sét có cùng phong cách với thiết kế chiếc nhẫn của cô, tặng kẹp cà vạt, tặng túi đi làm cho anh.

Ngay cả Kha Kỳ cũng ngạc nhiên phát hiện, những món đồ không quá thu hút sự chú ý ở bên người Lê Tiện Nam, hình như đều được thay đổi mỗi ngày.

Lúc Kha Kỳ hỏi, khuôn mặt từ trước đến nay không có biểu cảm gì của Lê Tiện Nam, lại luôn cười cười, nói, “Diệp Phi tặng.

”

Vào tối giao thừa đó, Lê Tiện Nam và Diệp Phi ăn cơm ở nhà, sau khi ăn cơm xong Lê Tiện Nam nói đưa cô đi ra ngoài đi một chút, Diệp Phi cũng không nghĩ quá nhiều, tùy tiện mặc một chiếc váy dài khoác thêm áo khoác rồi đi cùng anh.

Kết quả lên xe, xe chạy về phía sân bay.

“Đi đâu vậy? Chúng ta không mang theo hành lý gì cả!” Diệp Phi kêu lên, “Lê Tiện Nam, sao anh không nói cho em biết gì hết?”

“Đây không phải là bất ngờ sao, ngày mai là đã trở về rồi.

” Lê Tiện Nam thì ngược lại rất thản nhiên, giao thừa đã gần đến, sân bay trống trải như lần đó nhiều năm trước.

Trên đường băng có một chiếc máy bay tư nhân, Lê Tiện Nam dẫn cô lên máy bay.

Ngày đó Diệp Phi như thế nào cũng không ngờ được, máy bay lại hạ cánh ở Hồng Kông.

Anh đã sớm có kế hoạch, mang theo giấy tờ tùy thân của cô.

Cảng Victoria vẫn có dòng người chen chúc xô đẩy như cũ, những tòa nhà cao tầng san sát nhau, sóng nước nhộn nhạo, phản chiếu muôn vàn khung cảnh xa hoa tuyệt đẹp.

Lê Tiệp Nam ôm cô đứng ở đài quan sát trong khách sạn, xem một màn pháo hoa kéo dài hơn một chút.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, pháo hoa xoay tròn rồi biến thành từng đóa hoa hướng dương Van Gogh, những sợi bạc sáng tán ra xung quanh.

Từng chùm pháo hoa lớn vây quanh thấp sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Lê Tiệp Nam ôm cô từ phía sau, tòa nhà chọc trời đối diện điểm đến 0 giờ đèn được bật sáng lên — —
Phi Phi, kỷ niệm sáu năm vui vẻ.

Lê Tiệp Nam mãi mãi yêu em.

Diệp Phi không dám tin, ở trong lòng anh khó khăn lắm xoay người lại được, đón nhận nụ hôn của anh rơi xuống.

Gió đêm lạnh mà ẩm ướt, trong lòng anh khép lại một nơi dịu dàng vì cô.

Vào khoảnh khắc 0 giờ đó, Lê Tiệp Nam ôm hôn cô ở Hồng Kông xa xôi.

Khi đó Yến Kinh cầm bắn pháo hoa, Lê Tiệp Nam cố tình muốn xem pháo hoa cùng cô một lần.

Khi Lê Tiệp Nam buông cô ra, tay vuốt ve cánh môi cô, một đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, giống như có muôn vàn ánh sáng lấp lánh dịu dàng đang neo đậu.

Anh nói từng chữ một, nghiêm túc nói với cô, “Phi Phi, kỷ niệm sáu năm vui vẻ, anh cũng mãi mãi yêu em.

”.

Chương 59: 59: Anh Là Của Em

Edit: Mây

Rạng sáng đêm giao thừa hai người mới trở về, chỉ là trên đường đi Diệp Phi buồn ngủ, dựa vào trên vai anh ngủ, đến nơi Lê Tiện Nam cũng không nở đánh thức cô, nhờ tiếp viên hàng không lấy một cái chăn mỏng đắp trên người cô, bế cô đi xuống.

Trên đường trở về, bầu trời cũng đã hửng sáng, đường phố không có một bóng người, năm nay nội thành Yến Kinh vẫn cấm bắn pháo hoa, thân cây trơ trụi, phía trên treo nút thắt và đèn lồng màu đỏ của Trung Quốc, làm nổi bật sự vắng vẻ này.

Trước kia vào dịp Tết Lê Tiện Nam không thích đi ra ngoài lắm cũng chính là bởi vì như thế này, thành phố vào sáng sớm quá yên tĩnh, sau khi tỉnh dậy thành phố lại quá ồn ào, mà một năm này không giống vậy.

Lúc dừng đèn đỏ trên đường lớn cũng vô cùng yên tĩnh, Lê Tiện Nam dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, Diệp Phi ngủ thiếp đi, trên người còn ăn mặc váy ngủ và áo khoác, giống như chỉ là hèn hò cùng anh vào lúc rạng sáng.

Anh duỗi tay nắm lấy tay trái cô, Diệp Phi giật mình, thuận thế cũng nắm lấy ngón tay anh.

Lê Tiện Nam khẽ cười một tiếng, cũng thừa dịp đèn đỏ nghiêng người hôn lên má cô một cái.

“Về đến nhà rồi sao?” Diệp Phi nửa tỉnh nửa mơ.

“Còn chưa, nhanh thôi.

” Lê Tiện Nam thấp giọng trả lời cô một câu, “Ngủ thêm chút nữa đi.

”

Kỳ thật dọc theo đường đi Diệp Phi ngủ đều nửa tỉnh nửa mơ, lúc đến Tây Giao thì đã hơn năm giờ sáng.

Lê Tiện Nam bế cô xuống xe, Diệp Phi tỉnh dậy, duỗi tay ôm lấy cổ anh.

Chân trời là bình minh màu đỏ, một lớp sương mù mỏng màu xanh nhạt, từng trong khe nứt của những đám mây có một chút ánh nắng mặt trời rực rỡ của sáng sớm.

Vào lúc bình minh, ánh mặt trời vỡ ra, mà tình yêu của em cũng bắt đầu thức tỉnh.

Diệp Phi nhìn ánh nắng ban mai ngập cả bầu trời, lúc Lê Tiện Nam bế cô vào nhà, cô ôm lấy cổ anh hôn lên mặt anh, “Lê Tiện Nam, em yêu anh.

”

Lê Tiện Nam cười cười, thả cô nằm trên giường.

Vốn dĩ hai người đi xem pháo hoa cũng không chuẩn bị gì, bên ngoài áo ngủ mặc một chiếc áo khoác, Lê Tiện Nam thay quần áo rồi ôm cô ngủ, Diệp Phi buồn ngủ không chịu nổi, dính gối là ngủ ngay lập tức.

Rõ ràng là Lê Tiện Nam cũng là buồn ngủ không chịu nổi, nhưng lúc này thế mà lại không nở nhắm mắt lại, còn muốn nhìn cô thêm vài lần nữa, giống như nhìn cô, trong lòng cũng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Mấy ngày nay thật sự trôi qua quá nhanh, cũng cho đến khoảnh khắc

này, Lê Tiệp Nam dường như mới thật sự ý thức được, cô thật sự ở bên cạnh anh.

Có khi Lê Tiệp Nam cũng cảm thấy rất kỳ diệu, hơn một nửa tình cảm của anh đều vương lại trên người cô.

Trước khi gặp được cô, Lê Tiệp Nam không có nguyện vọng gì, cuộc sống trôi qua giống như để giết thời gian.

Đột nhiên cô cứ như vậy xông vào cuộc sống của anh.

Hình như cô không cần gì cả, chỉ là vào một ngày nọ khi cô hỏi anh, kiểu người như thế nào, mới có thể có sau này với anh đây?

Anh cũng như vậy muốn hỏi, em thì sao, em muốn có tương lai với người như thế nào?

Những ngày phải chia xa cô, thật ra cũng cũng không có được bao nhiêu giấc ngủ an ổn.

Ngày cô đi, ánh mặt trời trong trẻo, dường như mọi thứ vẫn như cũ, chỉ là lật sang một trang mới, nhưng anh mở mắt ra, không thấy cô ở bên cạnh, trong không khí vẫn còn tàn lưu lại một chút mùi hương hoa quả thoang thoảng.

Phía dưới gối có một chiếc khăn lụa, có đôi khi Diệp Phi tiện tay thả ở đó, anh lấy ra, trên chiếc khăn lụa màu trắng còn sót lại hương vị của cô.

Cả ngày hôm đó, anh liên tục kiểm tra tình trạng của chuyến bay.

Kỳ thật ngay từ lúc ban đầu chia tay cũng đã từng có một chút bất an, sợ cô cho rằng, bọn họ chỉ đến đó.

Anh thật sự muốn có tương lai cùng cô, sợ cô gái nhỏ này cao chạy xa bay mà quên đi anh, vì thế cứ một tháng tặng một món quà, anh nghĩ cô nhất định có thể hiểu được, mặc dù không ở bên cạnh,

nhưng anh vẫn luôn yêu cô.

Mấy năm đó cũng không thuận lợi, Lê Hãn xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, làm người khéo đưa đẩy, quan hệ rộng, là người theo chủ nghĩa cực đoan, cha con bất hòa, người khác cũng chỉ nghĩ anh giận dữ với người nhà mà thôi.

Thật ra chuyện Ngô Ngàn Như và Lê Hãn ly hôn đã sớm có một chút manh mối, Ngô Ngàn Như quanh năm đều ở nước ngoài, đã ở cùng một vị luật sư nhiều năm từ lâu, còn có một người con trai là Thịnh Văn Tu.

Người qua năm mươi tuổi, sẽ càng sẵn lòng lấy gia đình làm trọng, thậm chí trước kia Ngô Ngàn Như cũng không thể xuất hiện ở những nơi công cộng cùng với Thịnh Văn Tu, lúc có nào cũng gọi Thịnh Văn Tu là con trai của một người bạn, người bạn đương nhiên là vị luật sư kia.

Dần dà, Ngô Ngàn Như cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với con trai.

Trận phân chia này giằng co năm năm, chính là bắt đầu từ Ngô Ngàn Như.

Hai nhà liên hôn vốn đã liên lụy đến rất nhiều vướng mắc về lợi ích, bắt đầu phân chia từng cái, khối lượng công trình tương đối lớn, Lê Tiệp Nam gần như không có thời gian nghỉ ngơi, duy nhất một chút thời gian, đều chạy tới thử vận may xem có thể gặp được cô hay không.

Khi đó Triệu Tây Chính cũng nói, khả năng xấu nhất, anh Nam có thể phải ra khỏi nhà không có gì.

Lúc đó Lê Tiệp Nam thật sự cẩn thận liệt kê, suy nghĩ duy nhất của anh chính là, chờ Diệp Phi trở về, ít nhất còn có thể để cho cô sống những ngày tháng như trước kia.

Mỗi ngày đều phải đi gặp luật sư, xử lý vô số hiệp ước và hợp đồng, phải họp hết lần này đến lần khác, mặc dù là có một chút thời gian, cũng sẽ bởi vì chênh lệch giờ mà không đành lòng quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của cô.

Người ta đều nói, một mối quan hệ rất dễ dàng phai mờ bởi vì thời gian và khoảng cách, một ngày nọ khi Lê Tiện Nam trở về Tây Giao, hàng vạn nỗi nhớ nhung dâng lên trong lòng.

Sợ cô không nói tạm biệt, nhưng vẫn cứ xa chạy cao bay.

Đó là lần đầu tiên Lê Tiện Nam nói anh yêu em với cô.

Chỉ là thật đáng tiếc, không thể nói trực tiếp cho cô nghe.

Nếu có người ở trong lòng, vậy thì cô chính là người sẽ lấp đầy tất cả những chỗ trống của anh, nỗi nhớ và tình yêu, đều là dựng lên vì cô.

Lê Tiện Nam ôm chặt cô trong ánh nắng ban mai ấm áp, hôn lên giữa trán cô, “Phi Phi, anh yêu em.

”

Diệp Phi còn chưa ngủ quá say, trần trọc tỉnh lại rất nhiều lần, lúc này đã không còn mệt mỏi như vậy nữa.

Anh vừa mới dứt lời, Diệp Phi ở trong lòng anh đã ngẩng đầu lên, hôn lên cằm anh một cái thật nhanh, “Em cũng vậy.

”

—

Lúc Diệp Phi tỉnh lại đã là buổi chiều, cô thoải mái duỗi người, kết quả phát hiện Lê Tiện Nam chống khuỷu tay ở bên người cô.

Bắt đầu từ bình minh, đến khi hoàng hôn buông xuống, tình yêu trong mắt anh vẫn luôn mềm mại vì cô.

“Năm mới vui vẻ, Phi Phi.

”

Anh lấy một cái bao lì xì từ dưới gối ra đưa cho cô.

Diệp Phi cười cười, nằm ở trên giường mở ra xem, bao lì xì Lê Tiện Nam đưa cô không lớn, bên trong lại nhét một chiếc nhẫn.

“Sao lại tặng nhẫn, anh thật cổ hủ.....” Diệp Phi cười đeo vào trên ngón tay, thuận tay ôm bao lì xì che ở trước ngực.

Lê Tiện Nam cười nói, “Nhìn cái bàn trang điểm kia của em giống như kho báu, lại thêm một cái nữa vào rương bảo của em là được rồi.

”

“Đã nói là một tháng chỉ tặng một cái.

” Diệp Phi nhìn trời nói, “Anh cứ tiêu tiền như vậy, em sẽ nghi ngờ anh thật sự sắp phá sản, đến lúc đó anh phá sản, chúng ta không được sống ở Tây Giao nữa, để anh phải chịu ảm ức đi đến sống trong căn nhà nhỏ tám mươi mét vuông của em.....”

Lê Tiện Nam nói, “Năm mới chỉ một lần, nếu anh thật sự phá sản, chúng ta vẫn còn có thể sống ở Tây Giao.

”

“Sẽ không bị đuổi đi sao?” Diệp Phi ngây ngốc hỏi anh, vương bận về chuyện chưa bao giờ xảy ra với anh.

Lê Tiện Nam lại lấy từ dưới gối ra một quyển Sổ Đỏ đưa cho cô — —
“Vậy em nhìn xem?”

Diệp Phi sửng sờ khựng lại một chút, duỗi tay ôm chần nhận lấy xem, kết quả phát hiện là Sổ Đỏ của Tây Giao, bên trong kẹp thêm một phần hợp đồng — —

Giấy chứng nhận bất động sản và thủ tục sang tên cho vợ/ chồng.

Diệp Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lê Tiệm Nam nằm bên cạnh cô, chống khuỷu tay, khuôn mặt được ánh sáng lúc hoàng hôn chiếu vào mặt lên một tầng ánh sáng dịu dàng.

“Phi Phi, có bằng lòng không?” Anh hỏi cô, “Có đồng ý sau vẫn luôn giữ lại đèn ở Tây Giao cho anh không?”

Diệp Phi không nói rõ được cảm giác lúc này, căng thẳng, cảm động, trong đầu trống rỗng, có rất nhiều cảm xúc rối thành một mớ, làm cho tim cô đập rất kịch liệt.

Không hiểu vì lý do gì, mũi chua xót, cô lại ngơ ngác hỏi anh, “Anh có bằng lòng không?”

“Anh bằng lòng, đặc biệt bằng lòng.

” Anh cười trả lời, giống như chỉ là trả lời một câu hỏi rất bình thường, “Phi Phi, những ngày tháng sau này, Lê Tiệm Nam vĩnh viễn là của em, vĩnh viễn yêu em, vĩnh viễn chỉ làm Lê Tiệm Nam của em.

”

“.....”

“Phi Phi, toàn bộ tham vọng của anh, chính là có được toàn bộ quãng đời còn lại của em.

” Anh mỉm cười, đôi mắt đẹp trời sinh cong nhiễm ý cười, “Em thì sao, mấy năm trước đã hỏi anh muốn cái gì..... Phi Phi, anh muốn em, có bằng lòng không?”

Mũi Diệp Phi chua xót, cô chưa bao giờ tưởng tượng ra đáng vẻ lúc Lê Tiệm Nam cầu hôn sẽ như thế nào, bộ dạng gì cô cũng đều tình nguyện nói em bằng lòng.

Đó là vào ngày đầu tiên của năm mới sau một chiều hoàng hôn bình thường như vậy.

Câu nói tặng cho bà Lê năm năm sau kia, rốt cuộc cũng không chịu

nổi thời gian, đưa cho cô trước một tháng.

“Em bằng lòng.

” Hốc mắt Diệp Phi chưa xót không kìm nén được, luôn sẽ cảm thấy lo lắng vào khoảnh khắc như vậy, cô chậm rãi nói, “Lê Tiện Nam, em cũng có rất nhiều điểm không tốt..... Đến bây giờ em cũng chưa học được nấu cơm..... Sau này.....”

“Có anh đây, còn có thể để em học cái này sao?” Lê Tiện Nam cười đứng dậy, ôm cả cô đang quẩn chăn vào trong lòng, nói giỡn với cô, “Có tiền đồ chút đi, học tiến sĩ về còn tự mình nấu cơm sao?”

“Còn không phải giống anh.....” Cô nhỏ giọng nói một câu.

“Nhưng anh lại không nhớ để công chúa bước phòng bếp.

” Lê Tiện Nam nắm tay cô đưa lên, “Móng tay xinh đẹp như vậy.

”

Diệp Phi không nhịn được bật cười, nước mắt cũng theo đó lăn xuống, Lê Tiện Nam cúi đầu, dùng ngón tay lau lau mắt cô, “Phi Phi, sau này sẽ không làm em khóc nữa.

”

“Cũng không được chọc em tức giận.

” Cô được nước lấn tới, không có khí thế gì nói thêm một câu.

Lê Tiện Nam cười hứa với cô, “Được, không chọc em tức giận, đều nghe lời em.

”

Ngày đi đăng ký kết hôn cũng là một ngày bình thường, nằm ngoài dự đoán của Diệp Phi.

Vào ngày mừng tám Tết, Lê Tiện Nam nói đưa cô đi ra ngoài một

chút, bảo cô trang điểm một chút.

Diệp Phi cũng ngoan ngoãn làm theo, lúc lên xe bất ngờ nhìn thấy một bó hoa cẩm tú cầu đang nở rộ ở bên trong, cánh hoa màu trắng, ngoài viền được tô điểm thêm một chút màu xanh nhạt.

Diệp Phi còn cảm thấy kỳ quái, hỏi anh đi đâu.

Xe dừng ở trước cửa Cục Dân Chính, Diệp Phi mới bừng tỉnh phản ứng lại, lập tức đánh anh một cái, “Không được! Hôm nay em không mang theo giấy tờ tùy thân! Sao anh không nói cho em biết trước!” Lê Tiện Nam chỉ vào ghế sau, Diệp Phi quay đầu lại, đứng dậy lấy túi xách của mình ở ghế sau, mở ra xem, bên trong là giấy tờ tùy thân của hai người bọn họ, còn có của một hộp nhẫn.

“Sớm chuẩn bị xong hết rồi.

”

“Sao anh không nói trước với em, em chuẩn bị kỹ một chút.....”

“Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Cục Dân Chính trở lại làm việc,” Lê Tiện Nam nói, “Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay muốn lập tức bắt cóc em về.

”

Diệp Phi dờ khóc dờ cười, mở cửa xe ra bước xuống trước, sau đó cúi người thúc giục anh, “VẬY anh nhanh lên!”

Sau khi ra khỏi Cục Dân Chính, Diệp Phi ôm hai quyển sổ màu đỏ kia nhìn một lúc lâu.

Dưới dấu chạm nổi mới toanh, là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của hai người bọn họ.

Diệp Phi cẩn thận nhìn — —

“Nhìn cái gì vậy?” Lê Tiện Nam mở cửa xe ra ngồi lên, thấy cô bất động, nghiêng người sang thắt dây an toàn cho cô.

“Lê Tiệp Nam, anh chụp ảnh thật đẹp..... Sau anh phải chụp nhiều ảnh với em hơn nữa!”

“Tách.

”

Thắt dây an toàn xong, Lê Tiệp Nam nhéo mặt cô hôn lên, trong tay Diệp Phi cầm sổ chứng nhận kết hôn, ý cười dịu dàng nhìn anh.

“Lê Tiệp Nam, anh là của em!” Cô cất sổ chứng nhận kết hôn vào trong túi xách của mình, giống như giấu đi kho báu quý giá nhất của mình.

.

Chương 60: 60: Công Chúa Rồng

Diệp Phi xin nghỉ phép hàng năm thêm vài ngày nữa, có một vài việc muốn làm, Triệu Tây Mi cũng không hỏi nguyên nhân, trực tiếp bảo người phê duyệt cho cô.

Ngày đó Diệp Phi ngồi trên sofa ôm máy tính cân nhắc, Lê Tiệp Nam lên lầu nghe điện thoại xong lại đi xuống dưới, cô vẫn duy trì tư thế đó.

Anh đi đến nhéo mặt cô, hỏi cô đang xem gì vậy.

Diệp Phi chỉ vào màn hình máy tính, trên màn hình là một khu vườn hoa hồng lớn.

Lê Tiệp Nam cũng hiểu ngay.

Trước khi bà Triệu qua đời, nhờ người tặng căn tứ hợp viện này cho cô, trong lòng Diệp Phi cảm thấy rất khổ sở, luôn muốn phải làm chút gì đó.

Giá trị của căn tứ hợp viện rất lớn, Diệp Phi đã từng đi hỏi Triệu Tây Mi, Triệu Tây Mi từ chối, nói, “Mối quan hệ giữa người chị với bà nội rất lạnh nhạt, bà nội tặng cho em thì em cứ đi, thành thật mà nói, chị cũng cảm thấy ba mẹ chị không xứng đáng có được cái này.

Dù sao thì từ trước đến nay cũng chưa từng đến thăm bà nội.

”

Cô thương lượng với Lê Tiệp Nam, “Em muốn làm nơi này thành một

khu vườn hoa hồng, cũng có thể cho người tới ngắm, quét mã tiền trả tùy ý, sau đó lấy danh nghĩa bà Triệu quyên góp.

”

Như vậy cũng coi như là có chút giá trị.

Khi đó Lê Tiện Nam nói đi tìm vườn hoa giúp cô, Diệp Phi vội vàng kéo anh lại, “Không được, anh không phá của như anh đâu, lâu lâu cho người tới đổi hoa, em muốn trồng hoa hồng.

”

Lê Tiện Nam vừa nghe, “Khối lượng công trình này hơi lớn.

”

“Lớn cũng không sao cả, em có kỳ nghỉ.

”

Diệp Phi hạ quyết tâm, chọn một ngày nắng đẹp kéo Lê Tiện Nam đến vườn hoa chọn hoa hồng, công nhân nói gieo trồng hoa hồng vào tháng ba là tốt nhất, bởi vì vừa vặn có thể bắt đầu nở vào tháng năm và tháng sáu, Diệp Phi nghiêm túc chọn một vài loại hoa hồng, Lê Tiện Nam cũng không can thiệp vào quá nhiều, tập trung đưa ra ý kiến cho cô.

Diệp Phi rối rắm một lúc lâu, cuối cùng vẫn chọn hoa hồng đỏ, nghĩ đến hoa hồng đỏ rậm rạp bám vào trên tường tứ hợp viện, cô luôn nghĩ, vậy cũng coi như là hoàn thành giấc mơ lúc còn sống của bà Triệu.

Cô không tặng hoa hồng, mà cô trồng một vườn hoa hồng thuộc về tứ hợp viện kia.

Sau khi Diệp Phi chọn hoa giống xong, đi xuyên qua một hành lang ngoài trời thật dài, nhìn thấy trên kệ bên cạnh đặt rất nhiều hoa tươi vừa mới cắt, cô đột nhiên nảy ra ý tưởng, lặng lẽ đi tìm bóng dáng Lê Tiện Nam.

Anh ngồi trên ghế chờ cô, thỉnh thoảng trả lời vài tin nhắn, rồi lại theo bản năng đi tìm bóng dáng của cô.

Diệp Phi ôm một bó hoa hồng chạy về phía anh, nhét hoa vào trong lòng anh, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, có chút hương thơm của hoa tươi lướt qua mặt, Diệp Phi mỉm cười rạng rỡ, “Tặng cho anh!”

“Tặng cho anh hay là em muốn mua?” Lê Tiện Nam cất điện thoại đi, giúp cô ôm một bó hoa hồng lớn, lười nhác cười nhìn cô.

Diệp Phi không đùa giỡn với anh, nghiêm túc nhìn anh nói, “Là tặng cho anh, bởi vì em cũng rất yêu anh.

”

Quà tặng không phải là bất ngờ, là thể hiện tình yêu, quà tặng cũng hoàn toàn không chỉ được tặng vào ngày lễ — — khi đó, có lẽ là Lê Tiện Nam nghĩ như vậy.

Chọn hoa giống xong, phải tới tháng ba mới có thể trồng được, Diệp Phi đã chọn kiến trúc sư từ trước, chờ anh ta có thời gian rảnh sẽ nói chuyện cụ thể.

Nhưng mọi chuyện luôn là phát triển có chút kỳ diệu.

Một ngày trước khi Diệp Phi đi làm, Lê Tiện Nam nhận được một cuộc điện thoại, đúng lúc đó là hơn mười hai giờ đêm, Diệp Phi đang rửa mặt, nghe thấy Lê Tiện Nam gọi điện thoại ở bên ngoài, vừa đánh răng miệng nói không rõ hỏi, “Sao vậy?”

Lê Tiện Nam cầm điện thoại, không muốn giấu cô, chỉ là do dự vài giây, “Em có muốn ngủ trước không? Jenny đã qua đời ở bệnh viện.

”

—

Tuổi của Jenny đã rất lớn, qua đời là chuyện tự nhiên.

Ngày đó Triệu Tây Chính cũng cũng không xuất hiện, là Triệu Tây Mi đi xử lý thủ tục.

Diệp Phi và Lê Tiệp Nam một lần nữa trở lại ngôi nhà kia, vẫn là một khu vườn nhỏ, biệt thự nhỏ theo phong cách phương Tây và trang trí mang đậm phong cách Pháp.

Jenny chỉ có một người con trai, nhưng bởi vì thân phận xấu hổ này, cũng coi như là không thân thiết với bà lắm, hầu như không lui tới gì, là cháu trai bên ngoại ở nước Pháp xa xôi tới thu dọn di vật cũng đem theo tro cốt của bà về chôn cất, có lẽ cũng là người trước qua đời sẽ có chút cảm giác, Jenny đã tự mình liên lạc với người thân trước.

Nói đến cũng là có chút thốn thức, cuộc hôn nhân của bà và Triệu là bất hạnh cả đời, nhưng ít ra lễ tang rất có thể diện, Jenny có được tình yêu, nhưng phía sau không bao nhiêu người, ngay cả một lễ tang đáng hoàng cũng không có, đi cũng có chút thê lương.

Nghe Triệu Tây Mi nói, ông nội của bọn họ gia gia đã qua đời lúc đầu năm mười tuổi, Jenny canh giữ ngôi nhà này sống một mình ở đây trải qua quãng đời còn lại.

Ngày đó Lê Tiệp Nam lên lầu thu dọn, Diệp Phi ở lại dưới phòng khách, nhìn thấy phía dưới kệ có một cái giỏ đựng đồ, có một vài cảnh tượng còn giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Diệp Phi ngồi xổm trên đất, lấy quyển album ảnh ra, mới nhìn thấy phía dưới có một vài tờ báo.

Đó là tờ báo giải trí của Hồng Kông, trên đó viết rất nhiều điều tiêu đề tin tức nóng.

Một diễn viên Hoàng Mai kịch nổi tiếng tiếp cận một ông trùm trong giới kinh doanh.

Hai người cùng nhau xây dựng tổ ấm tình yêu.

Thực hư chuyện hai người đã có một cậu con trai.

Cố Điều bị cưỡng ép làm người thứ ba, hai người hoàn toàn cắt đứt.

Cố Điều nhảy lầu tự kết thúc cuộc đời mình.

Một bí mật lâu năm của gia đình giàu có, trên đó là hình ảnh rõ ràng của một người phụ nữ nằm sấp trên mặt đất, tờ báo chí là báo đen trắng, nhưng bị người ta dùng mực màu đen xóa và sửa mặt.....

Bỗng nhiên Diệp Phi nhặt được một số mảnh ghép nhỏ nào đó, đó là vào nhiều năm trước, có một lần cô đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Lê Tiện Nam dựa vào mép giường, khi đó cô còn tò mò, sao mà anh còn nghe kịch Hoàng Mai, sở thích thật là kỳ quái.

Lại nghĩ đến một đêm đó, cô đứng ở ngoài ban công, hỏi anh có phải là mẹ anh rất xinh đẹp không, anh nói không xinh đẹp.

Khi đó Diệp Phi còn đang suy nghĩ, sao đáp án lại như thế này?
Có rất nhiều câu hỏi, cũng đều đã có đáp án vào thời khắc này.

Thật ra đồ đạc của Jenny rất ít, Lê Tiện Nam cũng chỉ bỏ vào một cái thùng nhỏ, người cháu trai họ hàng xa bên ngoài của Jenny đến đây, còn dùng tiếng Anh không lưu loát lắm hỏi những đồ đạc khác trong nhà không thể mang đi sao?

Lê Tiện Nam hơi mệt, nói sẽ sắp xếp người chuyên môn dọn rồi gửi qua.

Người nọ tiếp tục hỏi, không thể chôn cất ở đây sao? Anh ta chỉ chọn một vài món đồ gốm Trung Quốc?

Người đi trà lạnh, sau lưng ngay cả một chút tình thân cũng không có.

Dù sao thì đó cũng là một trong số ít người thân còn lại trên đời của

Jenny, Lê Tiện Nam cũng mặc kệ anh ta, nhìn người đàn ông kia đi thu dọn đồ gốm và tranh trên bàn, sau đó ở trong phòng khách gọi điện thoại, nghe không hiểu nói cái gì, nhưng ngữ điệu rất hóm hờ.

Lê Tiện Nam đi đến sân sau, Diệp Phi cũng cất album đi, chạy ra đuổi theo anh.

Jenny hẳn là cũng là một trong số ít người đã từng đối xử tốt với anh.

Diệp Phi ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng nắm chặt tay anh trong tay.

Mùa đông còn chưa qua đi, gió đêm rất lạnh, bận rộn nửa ngày, trời cũng sắp sáng.

Cỏ trong sân không được người khác cắt tỉa, giống như che đi một lớp sương mù màu xám trắng.

Diệp Phi nắm tay anh, dựa vào trong lòng anh, nhéo nhéo lòng bàn tay anh.

“Hửm?” Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn cô, trong lúc mệt mỏi hiếm khi lấy lại được một chút tinh thần.

“Lê Tiện Nam, anh còn có em.

” Diệp Phi hạ giọng nói, “Còn có em yêu anh.

”

Lê Tiện Nam cúi đầu nhìn cô, lúc tối Diệp Phi cũng đến đây cùng anh, lúc đó thi thể của Jenny đã đưa vào trong quan tài và mai táng ở chỗ đó, Triệu Tây Mi trực tiếp đi làm thủ tục, cô và Lê Tiện Nam cùng đi thẳng đến nơi này.

Bầu trời xa xa bắt đầu hửng sáng, ánh sáng lờ mờ, đôi mắt Diệp Phi

trong trẻo, cả người mềm mại, cũng giống như là hoàn toàn dựa vào anh.

Trái tim Lê Tiệp Nam đã trống rỗng rất nhiều năm, vì cô mà trở nên vững chắc, cũng vì cô mà mềm mại ra.

Sau đó thời gian trôi qua đến Tết Nguyên Tiêu vào ngày mười lăm tháng giêng, ngày đó Diệp Phi lại đến kỳ sinh lý, nằm trên giường làm như thế nào đều không muốn động đây, Lê Tiệp Nam nằm trên giường cùng cô một lúc, nói là xuống lầu làm cho cô một chút đồ ăn, Diệp Phi uống Ibuprofen rồi vẫn không giảm bớt, cái bụng nhỏ vẫn hơi đau, nằm trên giường giết thời gian.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị người lặng lẽ đẩy ra, Diệp Phi kéo chăn xuống nhìn ra cửa.

“Anh mới trở về.....” Giọng Diệp Phi có hơi buồn bực, giống như cảm thấy lúc này trôi qua thật lâu.

Lê Tiệp Nam đứng ở cửa cười hỏi cô, “Có muốn ăn một chút gì không?”

“Anh làm sao?” Diệp Phi nghe đến đây tinh thần mới lên được một chút, nắm chặt chăn nhỏ giọng hỏi anh.

“Làm, ăn hay không ăn?” Lê Tiệp Nam đi tới, ngồi ở mép giường sờ sờ trán cô, “Đau như vậy đợi lát nữa dẫn em đến bệnh viện.

”

“Là đau vì kỳ sinh lý cũng không phải sốt, em vừa mới uống Ibuprofen, chắc là sẽ tốt hơn một chút.

” Diệp Phi kéo tay anh ra, muốn xốc chăn lên xuống giường.

Kết quả tay Lê Tiệp Nam tiến vào trong chăn dò xét, cách hơi lớp áo ngủ mỏng vuốt ve cái bụng nhỏ của cô, còn xoa nhẹ.

Lòng bàn tay anh rất nóng, xuyên qua áo ngủ bằng lụa truyền đến một chút hơi ấm, giống như thật sự có thể giảm bớt một chút đau đớn.

Diệp Phi bấu môi, ôm lấy cổ anh ôm anh không nói lời nào.

Lê Tiện Nam cười, giống như nuôi một con mèo, dứt khoát khom lưng bế cô lên, còn không quên nói với cô một câu, “Phi Phi của chúng ta thật đúng là một cái túi yếu ớt.

”

“Túi yếu ớt thì làm sao, cũng không phải ngày nào em cũng yếu ớt như vậy.

”

Diệp Phi ôm anh tiến đến gần hôn anh.

Đèn trong phòng ăn sáng lên, trên bàn bày một bó hoa hồng.

Anh đi vào phòng bếp, tay trái bưng một chén bánh trôi đường đỏ, tay phải cầm một cái thìa.

Diệp Phi nắm tay anh ôm lấy, ánh mắt Lê Tiện Nam nhìn cô có sự cưng chiều và dỗ dành cô, “Ăn trước một chút lót dạ, buổi tối ăn gì anh sẽ gọi người giao đến.

”

Ngày đó hai người cũng không ra ngoài, Diệp Phi nằm trên sofa lướt điện thoại, còn Lê Tiện Nam thì ngược lại đi lên đi xuống vài lần, chắc là cô ăn chút đồ nóng, hoặc là cuối cùng Ibuprofen cũng chậm rãi có tác dụng, Diệp Phi đứng dậy từ trên sofa, đi trên lầu tìm anh.

Kết quả nhìn thấy Lê Tiện Nam đang đứng trên sân thượng loay hoay với một cái kính thiên văn, cũng không biết anh mua từ khi nào.

Lê Tiện Nam đang điều chỉnh thử, Diệp Phi mở cửa sân thượng ra hỏi anh, “Anh đang làm gì vậy?”

“Lại đây.

” Lê Tiện Nam vẫy tay với cô, kéo cô qua.

Vẻ mặt Diệp Phi mờ mịt, đi lại gần xem, anh đã điều chỉnh thử xong góc độ.

Diệp Phi khom lưng xem, trên bầu trời là một mảnh đen kịt, cô nhìn thấy hình ảnh dừng ở dải ngân hà.

Nhìn như vậy dải ngân hà đẹp không sao tả xiết, như vẩy mực đen, những ngôi sao đó tự như rải một dải kim cương nhỏ, có ánh sáng chợt lóe lên.

“Nhìn vào ngôi sao sáng nhất.

” Anh nói.

“Nhưng hình như mỗi một viên đều rất sáng mà.....” Diệp Phi cẩn thận phân biệt.

“Vậy em nhìn kỹ hơn xem.

” Lê Tiện Nam đứng bên cạnh cô, cười hỏi cô, “Nếu không em ước một nguyện vọng đi.

”

“Có phải anh muốn em tìm mấy ngôi sao anh tặng em mấy năm trước không?” Diệp Phi nói, “Hôm nay không phải là ngày lễ, ước cái gì?”

“Thật thông minh.

”

“Cái nào đây.....” Diệp Phi tìm kiếm một cách tỉ mỉ, nhưng mà kính

thiên văn cũng không thể nhìn kỹ càng như vậy, cô nhìn một lúc lâu cũng không có phân biệt được.

“Em không.....”

Diệp Phi mới quay đầu, đã lập tức rút lại lời nói.

Lê Tiện Nam mặc đồ ngủ đứng ở phía sau cô, bầu trời đêm tối đen, đầy những ngôi sao nhỏ, đèn hành lang trong sân Tây Giao sáng lên, có chút ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng.

Lê Tiện Nam giơ tay phải lên, có một sợi dây chuyền rơi xuống từ trong lòng bàn tay, mặt dây chuyền kim cương hồng hình trái tim, bên ngoài một vòng kim cương trắng nhỏ, lấp lánh trong ánh sáng ban đêm, còn sáng hơn so với các ngôi sao.

Diệp Phi cười rộ lên, cố ý hỏi anh, “Lê Tiện Nam, có phải anh cũng không tìm được ngôi sao kia không?”

“Đã biết được phương hướng đại khái.

” Lê Tiện Nam vẫn trả lời rất bình tĩnh, anh lắc lắc sợi dây chuyền trong tay.

Nhìn ngôi sao kia là giả, tặng dây chuyền cho cô là thật.

Lê Tiện Nam cho nàng khẩu ở trên cổ.

Diệp Phi đưa ngón tay ra đếm, “Lê Tiện Nam, em có kim cương đỏ, có kim cương vàng, có kim cương hồng, có kim cương xanh..... Oa, em có thể mở một cái tủ bán được rồi!”

“Không phải em có rương kho báu sao,” Lê Tiện Nam vâng vâng sợi dây chuyền mảnh, “Rương kho báu của công chúa Phi Phi.

”

Diệp Phi bĩu môi nói, “Đó là rương kho báu vô giá của em.

”

“Em mới là vô giá.

” Lê Tiệp Nam ôm lấy cô kéo cô đi vào.

Diệp Phi đã là nhân viên của thương hiệu trang sức kia, cô chụp ảnh gửi qua, như thể mở một chiếc hộp, muốn đoán xem có phải là bộ sưu tập cưới không hề kết hay không.

Kết quả không lâu sau nhân viên trả lời cô — —

“Không phải, là kiểu dáng thiết kế riêng, nguyên bản là nhẫn bị sửa lại làm thành dây chuyền.

”

Nhân viên không chịu tiết lộ giá cả cho cô, chỉ mơ hồ nói là tám con số, thiếu chút nữa lên đến chín con số.

Diệp Phi hoảng sợ, đêm đó cẩn thận đem sợi dây chuyền này treo ở nơi cao nhất trong tủ trang sức của cô.

Lê Tiệp Nam rửa mặt xong đi vào, thấy Diệp Phi ngồi trên ghế chống cằm nặng nề nhìn tủ trang sức chiếm nửa bức tường kia — —

Anh tặng quá nhiều, Diệp Phi phát hiện cái giá treo trang sức ban đầu mình đã có hơi chật chội, sau đó Lê Tiệp Nam dành ra một bức tường trong phòng thay đồ cho cô.

Ánh đèn trong phòng thay đồ rất ấm áp, chiếu lên một nửa nửa bức tường đầy đồ trang sức kim cương lộng lẫy.

Diệp Phi sửng sốt không thôi.

Cô hỏi anh sao lại mua thương hiệu này, nếu không anh đổi sang mua của thương hiệu khác rẻ hơn đi, như vậy thật sự sợ anh phá sản.

Lê Tiệp Nam nhéo cằm cô cúi người hôn cô, nói, “Vậy em có cảm

thấy thương hiệu này rất giống husband và wife không?”

Diệp Phi suy nghĩ, “Sao anh không nói home và world?”

“Hừm?”

“Bến cảng ấm áp, tình yêu đến chết không thay đổi trong vũ trụ mệnh mông.

”

“.....”

Lê Tiệp Nam bế cô lên, “Nhà thơ lãng mạn, nên đi ngủ rồi.

”

“Công chúa Phi Phi có rất nhiều kim cương!” Diệp Phi vẫn có một mặt ngây thơ.

“Là công chúa của Lê Tiệp Nam.

” Anh bế cô đi về, “Bớt suy nghĩ nhiều như vậy đi, cũng không thể phá sản vì mua kim cương cho em, ngủ đi, công chúa rồng.

”

“Anh mới là công chúa rồng.....”

Diệp Phi cười duỗi chân đá anh, Lê Tiệp Nam lên giường, duỗi tay ôm cô lại đây, lòng bàn tay dán ở trên cái bụng nhỏ của cô, thản nhiên lại lười nhác nói, “Vậy em có thể trở thành Long Vương cùng anh không?”

“Trẻ con!”

— — là bến cảng ấm áp, cũng là sự lãng mạn vĩnh viễn đến chết không phai.

Thế giới đang phát triển nhanh chóng, bọn họ chậm rãi yêu nhau.

.

Chương 61: 61: Yêu Không Sợ Bóng Đêm

Đến cuối mùa xuân, Diệp Phi vừa bận rộn làm vườn hoa hồng ở tứ hợp viện, vừa vội vàng dẫn đoàn đội làm quảng cáo cho dự án mới, khi đó Hàn Dịch cũng biết Diệp Phi đang bận chuyện gì, cũng phê duyệt đặc biệt không cần luôn luôn có mặt trong công ty.

Diệp Phi sắp xếp thời gian, buổi chiều đến tứ hợp viện xem hoa hồng trong sân.

Bố cục của tứ hợp viện này hướng về phía ánh nắng mặt trời, có một ở ngõ nhỏ ẩn sâu trong sân nhỏ, chỉ mở ra một con đường đi về phía nhà chính, hai bên đều trồng hoa hồng, tường ngoài có tường vi rậm rạp bò trên tường.

Kiến trúc sư của vườn hoa cầm quyển sách ảnh cho Diệp Phi xem, sắc tường vi đỏ thắm từ tường trong sân bò ra ngoài, tràn đầy mà nhiệt liệt phóng khoáng, Diệp Phi vừa nhìn đã cảm thấy rất hài lòng, hoa giống được đưa tới đều đã rất lớn, còn mang theo nụ hoa, nói là được chăm sóc rất cẩn thận, đến mùa hoa năm nay sẽ nở hoa.

Nhà cũ cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ sửa chữa lại một chút, vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Diệp Phi rất lo lắng, cứ đến mỗi buổi chiều là lại chạy đến tứ hợp viện, đi tưới nước cho hoa tường vi và hoa hồng, có đôi khi trông chừng quan sát cũng rất cẩn thận.

Lê Tiệp Nam biết Diệp Phi đã đi ngang qua, anh cũng không tính là quá bận rộn.

Hơn ba giờ chiều, mùa xuân ở Yến Kinh khô ráo và thoải khoái, bầu trời xanh thẳm, lác đác vài đám mây, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong sân.

Hoa hồng hai bên đều là nụ hoa, những chiếc lá xanh mướt mọc lên rất xinh đẹp, Diệp Phi mặc một chiếc váy dài đến đầu gối màu xanh nhạt, váy được thiết kế ôm vào người mềm mại, cô khom lưng ngồi xổm ở nơi nào, trong tay xách theo một cái bình thủy tinh tưới hoa, váy hơi xộc xệch, lộ ra một đoạn cổ tay mảnh mai trắng nõn, kim cương đỏ trên ngón tay lóe lên ánh sáng trong suốt.

Mái tóc dài của cô xõa ra qua vai, ánh mặt trời ấm áp tự như vì cô tạo ra một lớp màng lọc có hơi mờ mờ lung.

Lê Tiện Nam đứng ở bên ngoài sân tứ hợp viện nhìn cô, cũng cảm thấy tháng ba se lạnh này đều dịu dàng đi.

Diệp Phi đứng ở trong sân, dường như tâm linh tương thông, lắc lắc bình nước thủy tinh với anh.

Lê Tiện Nam cất bước đi vào, chắc là bởi vì trong sân có nhiều loài hoa như vậy, cho nên không khí đều hết sức tươi mát.

Lê Tiện Nam kéo tay cô qua, quả nhiên ngón tay lạnh lẽo, anh nắm tay cô ở trong lòng bàn tay sưởi ấm cho cô, thuận thế cầm bình nước thủy tinh trong tay cô, khom lưng nhìn, “Phi Phi, cách tưới nước như vậy của em không được đâu, cẩn thận làm thối rễ cây.

”

“Hà? Có thể sao?” Diệp Phi vừa nghe thấy lại căng thẳng lên, vội xoay người lại nhìn, trong tay cầm một cái xẻng nhỏ khảnh khảnh.

Lê Tiện Nam khẽ cười, nhân lúc cô khom lưng hôn lên sườn mặt cô một cái, nói, “Không phải có anh đây sao, không hỏng được.

”

“Anh còn biết trồng hoa à?” Diệp Phi thuận miệng hỏi một câu.

“Sao lại không, không phải cấm tú cầu và hải đường trong sân Tây Giao không đều là anh trồng sao.

”

“Ồ, em còn tưởng rằng anh chỉ biết mua hoa tươi cắt sẵn thôi.

” Diệp Phi chua chát nói, “Sau đó cho người đưa đến Tây Giao, còn nói, Phi Phi muốn ngắm hoa gì thì sẽ có hoa đó.

”

Bắt chước giọng điệu của anh, nói xong cô còn tự chọc mình cười.

Lê Tiện Nam duỗi tay lau một chút nước dính trên nụ hoa bắn lên mặt cô, dùng giọng Bắc Kinh khen cô, “Em thật đúng là một người thông minh.

”

“Cây hải đường trong sân thật sự do anh trồng sao?” Diệp Phi lại kéo đề tài vòng trở về, trước kia chưa từng nghe anh nói đến.

— — cũng không hoàn toàn là vậy, thật lâu trước kia Diệp Phi đã từng hỏi anh về cây hải đường trong sân, khi đó Lê Tiện Nam nói là tiện tay trồng.

“Đúng rồi, nhưng thật sự là tiện tay chọn, nếu không sân sẽ quá trống trải, trồng bạch quả thì hơi lạc lõng.

” Lê Tiện Nam tưới hoa giúp cô nói, “Muốn tìm người tới làm, nhưng anh lại không thích người khác đến đây lắm, sau đó đã tự chính mình tìm hiểu.

”

“Lê Tiện Nam, anh nói nếu như em rải một chút hạt giống hoa trên mặt cỏ, sẽ sống sót sao?”

“Sẽ.

”

“Thật hay giả?”

“Thật, chút chuyện này lừa em là gì.

” Lê Tiện Nam cười cười, sau khi tưới xong một hàng hoa hồng thì bỏ bình nước xuống, “Về nhà chưa?”

“Vừa đúng lúc, em mang cái này về!”

Ngày đó người trồng vườn hoa đến đây, có thêm mấy gốc hoa hồng và tường vi leo tường, trong sân không trồng được, Diệp Phi định lấy về Tây Giao.

Phong cảnh ở Tây Giao rất đẹp, Diệp Phi xách theo vài gốc hoa, không biết bắt đầu từ đâu, cảm giác như mình đang phá hư.

Lê Tiện Nam cưng chiều cô, nói trồng ở đâu cũng được, cuối cùng Diệp Phi không muốn, xách vác trồng ở rào chắn ven tường, nói hình như nơi này không ảnh hưởng lắm, cô ngồi xổm ở đó trồng một cách cẩn thận, Lê Tiện Nam ngồi trên ghế bập bênh trước cửa hiên trong sân, mỉm cười nhìn cô hướng ngược lại.

Diệp Phi đã làm xong rồi quay đầu lại, mới giật mình phát hiện, cây hải đường mấy ngày trước vẫn còn đầy nụ hoa, không biết đã nở từ khi nào.

Lê Tiện Nam ngồi trên ghế bập bênh nhìn cô, một làn gió mát nhẹ, những bông hoa màu hồng phấn đầy cây run rẩy đong đưa theo gió, thỉnh thoảng có vài cánh hoa rơi xuống, lơ lửng rồi bay xuống trên hồ nước.

Lê Tiện Nam cười hỏi cô, “Công chúa, đã bận xong rồi sao?”

“Bận xong rồi, chờ đến mùa hè, hoa hồng sẽ nở.

” Diệp Phi chạy chậm qua, xách làn váy chạy qua mấy bậc thềm đá trên mặt nước, quấy nhiễu một vài con cá Koi trong hồ nhảy ra khỏi mặt nước.

Lê Tiện Nam vươn tay ra với cô, Diệp Phi giữ chặt anh, xoay người ngồi ở bên cạnh anh, dựa vào trong lòng anh.

Đã từng cảm thấy anh mới là người trong tranh, mà không ngờ qua thời gian luân chuyển, thì ra bọn họ ở bên nhau mới làm cho bức tranh này trở nên hoàn chỉnh.

Cô xách làn váy nhảy qua phiến đá xanh trên mặt nước, nước mùa xuân ấm áp, cá Koi làm mặt nước nổi lên gợn sóng, ngay cả cây hải đường lâu năm trầm mặc ở trong sân cũng đang nhẹ nhàng nỉ non.

Anh ngồi ở đó chờ cô chạy tới, sớm sớm chiều chiều chậm cất giọng nói, một chút mềm mại trong tình yêu vĩnh viễn không sợ sắc trời tối đi.

Diệp Phi trồng mấy gốc hoa hồng ở một góc sân Tây Giao, lâu lâu lại phải đi xem, tưới nước cho hoa, nghe người ta nói bã cà phê có thể làm phân bón, mỗi ngày lúc tan tầm thời, đi ngang qua tiệm cà phê dưới công ty thì cô lại do dự, cô hơi xấu hổ.

Kết quả ý nghĩ này xuất hiện tới ngày thứ ba, Lê Tiện Nam tới công ty đón cô tan tầm, thuận tay đưa cho cô một ly cà phê, Diệp Phi nhìn thấy bên cạnh còn có một cái túi giấy nhỏ, cô xách lên hỏi, “Đây là cái gì vậy? Anh lại mua bánh kem cho em à?”

“Bã cà phê, trở về trồng hoa cho em.

”

“Lê Tiện Nam, sao anh biết được? Mấy ngày trước em còn muốn đến tiệm cà phê hỏi một chút, em lại sợ bọn họ không cho em.....”

“Vậy em coi như tâm linh tương thông là được rồi.

”

Anh cười cười, nghiêng người sang thắt dây an toàn cho cô, Diệp Phi ngồi thẳng người, dựa ra lưng ghế, nhân lúc anh đang tập trung khóa lại, tiến lại gần hôn anh một cái, sau đó đưa cà phê cho anh, “Cho anh ngủ đầu tiên.

”

— — Thật ra có gì mà tâm linh tương thông, là anh vô tình thấy được lịch sử tìm kiếm trong điện thoại của Diệp Phi, hỏi Baidu, có thể xin bã cà phê của tiệm cà phê không?

Anh cứ như vậy tùy ý nhìn thoáng qua, ngày hôm sau thuận miệng hỏi một câu.

Cũng là đem chút tâm tư nhỏ bé này của cô ghi tạc vào trong lòng.

Khi đó Diệp Phi rất kiêu ngạo, nhìn mấy gốc hoa hồng trong sân nở rộ tươi tốt, nhưng tứ hợp viện lại hơi ố vàng, kêu người trồng cây ở vườn ươm tới xem, nói là có sâu bệnh, ngày hôm sau tìm người tới diệt sâu, đến mấy ngày sau lá cây mới xanh lại.

Khi đó Diệp Phi rất buồn bực, ngồi ở trong sân hỏi Lê Tiện Nam, “Hoa hồng ở tứ hợp viện có sâu, kia không đều là cùng một loại sao, không phải ở Tây Giao rất tốt à?”

Lê Tiện Nam cười không nói gì, xoa xoa tóc cô, nói, “Hoa hồng ở Tây Giao không phải đều là em tự tay trồng sao, tứ hợp viện chính là người ở vườn hoa làm cho, em trồng rất tỉ mỉ.

”

Diệp Phi ngẫm lại cũng đúng, dù sao thì một ngày xem ba bốn lần, chỉ ngóng trông chúng lớn nhanh nhanh — — giống như là nuôi con vậy.

Nhưng chuyện này cũng đến mấy hôm sau, Diệp Phi mới chậm rãi tìm ra được đáp án, vì sao hoa hồng ở tứ hợp viện yếu đuối có sâu, còn ở Tây Giao vẫn luôn khỏe mạnh.

Mấy ngày nay trước khi đi ngủ Lê Tiện Nam luôn bận rộn một lúc, nói là gần nhất có dự án muốn theo, bảo cô đi ngủ trước.

Chứng rối loạn giấc ngủ của Diệp Phi hình như đã biến mất không còn dấu vết, cô nằm trên giường, trở mình, kéo ngăn kéo ra, trong ngăn kéo vẫn là ba đôi nút bịt tai luôn luôn được chuẩn bị sẵn sàng cho cô, kỳ thật khi đó Lê Tiện Nam căn bản không biết cô thích kiểu nào, anh đã mua hết về, bảo cô chọn, luôn có một cái sẽ hợp thích.

Diệp Phi suy nghĩ một chút, cầm lấy nút bịt tai từ trong ngăn kéo ra — — cô đã không cần mấy thứ này nữa rồi.

Khi đó nút bịt tai có ý nghĩa là cảm giác an toàn bị tách biệt hoàn toàn, là sự yên tĩnh tuyệt đối làm cho cô ngủ ngon, mặc dù cũng chưa từng ngủ ngon, sau đó gặp được Lê Tiện Nam, cô luôn là có thể ngủ an ổn hơn một chút, bởi vì biết anh yêu cô, trước khi đi ngủ, sau khi tỉnh dậy, vẫn luôn là như thế.

Mấy năm trước cảm giác an toàn là nút bịt tai mang đến, nửa đời sau cảm giác an toàn đều là Lê Tiện Nam.

Diệp Phi đã không cần dùng nữa, cho nên tiện tay lấy nút bịt tai đi vứt, kết quả khi đi ngang qua cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, mơ hồ nhìn thấy trong sân có bóng dáng ai đi đi chuyển.

Cô đứng ở đó, nhìn Lê Tiện Nam lần lượt bón phân cho hoa hồng, rồi lại thay đổi một ít đất, trên người anh còn khoác áo ngủ, khom người ở bên tường, tập trung làm việc này.

— — đâu phải là cô trồng cần thận, rõ ràng là anh đang chăm sóc cần thận vì cô.

Diệp Phi nghĩ đến câu chuyện ốc đồng cô nương, chỉ là dùng này để hình dung Lê Tiện Nam — — cô tự nhiên cười rộ lên.

Lê Tiện Nam làm xong việc, xách theo túi giấy nhỏ đựng bã cà phê xoay người lại, lập tức nhìn thấy Diệp Phi dựa ở bên hiên nhà, nhìn anh cười vui vẻ.

Bị cô phát hiện rồi.

Diệp Phi vươn tay ra giữ chặt anh, cố ý nói với anh, “Còn nói hoa này là em trồng cẩn thận, còn không phải bởi vì có ốc đồng cô nương buổi tối lén lút đến chăm sóc à.

”

“Đó không phải là hoa hồng Phi Phi trong sao,” Lê Tiện Nam cũng không phủ nhận, anh khom lưng ôm lấy cô, tay đặt ở trên eo cô, “Hoa hồng Phi Phi trồng, chắc chắn sẽ nở thật xinh đẹp.

”

Diệp Phi duỗi tay ôm lấy cổ anh nhón chân, Lê Tiện Nam tiện tay bỏ túi giấy ở cửa, rồi sau đó nâng eo bế cô lên, “Đi thôi, đi ngủ nào.

”

“Lê Tiện Nam, đột nhiên em nhớ tới, mấy ngày nữa là dự án kia của em bắt đầu làm một vài video thử nghiệm, em phải đi Giang Nam, anh có rảnh không?” Cô ôm lấy cổ anh, hỏi anh, “Anh không rảnh thì em sẽ đi cùng Như Ý..... Vừa vặn cậu ấy là người Giang Nam, anh có rảnh không, anh đi cùng em được không?”

“Được, đi cùng em.

” Ngủ điệu của anh lười nhác, lúc lại thả cô lên trên giường, còn cúi người nhéo mũi cô một cái, “Bóng đèn gọi là gì.

”

Diệp Phi bị anh chọc cười, ôm lấy cổ anh không buông tay, lại nói, “Lê Tiện Nam, mấy ngày nay anh không bận việc gì cả, rõ ràng chỉ là em tiện tay trồng hoa hồng, em đã cố ý trồng ở góc tường, không nở cũng không sao hết.

”

Lê Tiện Nam khom lưng, cô ngồi ở mép giường, váy ngủ màu trắng mềm mại, hai dây mảnh cổ váy hình chữ V, trên ngực nơi làm một lớp tuyền mỏng được thêu lên, có một số đường ngọc trai sáng lên, làm cho xương quai xanh của cô càng đẹp hơn.

“Vây trên thế giới này cũng có hai loại hoa hồng, hoa hồng người khác trồng, hoa hồng Phi Phi trồng.

”

Anh nhìn cô, ánh mắt lưu luyến thâm tình tựa như ánh sao nhỏ dưới đêm trăng, những con sóng vỗ vào bờ biển, những vệt sáng phản chiếu lẫn nhau, sáng tỏ dịu dàng, anh hôn lên môi cô, hơi thở ấm áp lướt qua mũi cô.

Cô hít thở theo bản năng, dự cảm dỗi của chút dư vị thuốc lá làm tan chảy trái tim của người khác, nhịp tim vô cớ đập nhanh hơn, rõ ràng là cô cảm nhận được nụ hôn của anh, lòng bàn tay anh vuốt ve sau cổ cô.

Lê Tiện Nam buông cô ra, môi lại di chuyển xuống phía dưới, cọ qua một bên cổ cô, một hôn rơi xuống.

Hai má Diệp Phi nóng lên, tim đập liên hồi, loại rung động nguyên thủy nhất này luôn có thể bị anh đánh thức trong nháy mắt, một chút rung động là một loại bản năng, chỉ tiến vào sâu hơn theo thời gian.

“Đó là hoa hồng Phi Phi trồng, dù có trồng ở góc tường cũng sẽ nở.

”

Anh cong môi, nhéo mặt cô, “Ngủ thôi.

”

Chương 62: 62: Giang Nam

Vào cuối mùa xuân, app video ngắn của dự án tổ Diệp Phi bắt đầu xây dựng, khi đó Diệp Phi cũng vẫn nghĩ tiếp tục sử dụng cách quảng bá 21 carat khi đó, chỉ là mấy năm đó sử dụng hình thức văn bản, hiện tại đổi mới và thay đổi rất nhanh, chỉ bằng lấy hình thức video ngắn làm quảng bá.

Lúc ấy bọn họ chọn góc độ quảng bá đầu tiên là tức cảnh sinh tình, đúng lúc trong công ty và Cục Du lịch địa phương cũng có hợp tác một chút, cho nên đã chọn một trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam, đến nơi đó lấy cảnh làm cảnh quay chuyên nghiệp.

Cô báo trước thời gian cho Lê Tiệp Nam, cũng muốn dành ra một chút thời gian để anh đặt vé máy bay, định nhân lúc này sẽ nghỉ một ngày cuối tuần, ra ngoài đi dạo cùng anh một chút, kết quả sau khi đã quyết định ngày xong, ngược lại là hành trình ở nơi này của Diệp Phi bị trì hoãn chút, đành phải hoãn lại nửa tháng.

Diệp Phi rất áy náy, bên phía Lê Tiệp Nam cũng có một hạng mục đầu tư, Diệp Phi không hỏi quá nhiều, nhưng từ điện thoại Kha Kỳ gọi tới là biết được Lê Tiệp Nam tạm thời sửa lại kế hoạch.

Lê Tiệp Nam sờ sờ tóc cô, cười nói với con, “Chuyện này có gì to tát đâu, đi nghỉ ngơi mấy ngày.

”

“Vốn dĩ là muốn đi cùng anh,” Diệp Phi rất không vui, nói, “Lỡ như không ngủ ngon thì sao?”

“Phi Phi,” Ngày đó Lê Tiệp Nam cười đến gần hôn lên trán cô, nói với

cô, “Sẽ không.

”

“Làm sao anh biết.....” Diệp Phi đã quen ngủ chung với anh, không quen với việc mở mắt ra không nhìn thấy anh.

“Có tin anh không?”

“Tin.

” Diệp Phi kéo chăn mỏng qua, “Quên đi, đến lúc đó em sẽ xem lại.

”

Kế hoạch đi công tác kia rốt cuộc là bởi vì hành trình của Diệp Phi mà bị hoãn lại hơn nửa tháng, ngày đó thời tiết rất đẹp, buổi sáng Lê Tiệp Nam ra ngoài, nói là phải đi công tác một chuyến, đợi lát nữa cho Kha Kỳ đưa cô đến sân bay.

Mọi thứ của anh vẫn như cũ, thay quần áo xong, cuối mùa xuân thời tiết vẫn còn se lạnh, bên ngoài áo khoác âu phục khoác thêm một chiếc áo gió mỏng, đi đến hôn vào khoe môi cô, nói với cô, “Đến lúc trở về anh đón em.

”

—

Đại khái cũng là vì kế hoạch hành trình tạm thời thay đổi, Diệp Phi có hơi buồn bực, nhưng lúc đi ra ngoài tâm trạng mới tốt hơn một chút, trên đường chụp mấy tấm ảnh gửi cho Lê Tiệp Nam, nhìn đồng hồ, chắc là Lê Tiệp Nam cũng đang ở trên máy bay, Diệp Phi cất điện thoại đi, cầm giấy tờ tùy thân đi vào sân bay.

Hành trình quay phim lần đó kỳ thật cũng rất đơn giản, chỉ có hai ngày mà thôi.

Tới chỗ này chỉ có Tiết Như Ý và Diệp Phi, còn dẫn theo một thực tập sinh — — lúc ấy rất tình nguyện nhận việc, nói là đại học cũng học khoa nhiếp ảnh, biết chụp ảnh chuyên nghiệp, thật ra cũng là cô gái

nhỏ luôn thích náo nhiệt.

Nhân viên công tác của Cục Du lịch là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dẫn các cô đi mấy điểm tham quan tương đối tiêu biểu để lấy cảnh, Diệp Phi ở trên đường nói chuyện chọn đề tài cùng Tiết Như Ý.

Phong cảnh của trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam thật sự đẹp, hai bên là những tòa nhà nhỏ xinh, có một con đường thủy cho thuyền neo đậu, vài cây cầu ngắn có mái che, nước sông xanh màu ngọc bích, trên tường lại treo đèn lồng nhỏ màu đỏ, uyển chuyển lại thanh lệ.

Ngày đó thời tiết của trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam không được đẹp lắm, mưa nhỏ như sợi tơ mỏng, gần như không cần che ô, trên mặt nước màu xanh nhạt lập tức trải ra một tầng sương mù mờ, tựa như trong lúc vô hình kích thích một chút nhớ nhung từ tận đáy lòng.

Thơ cổ có mây, non xanh nước biếc kéo dài, trở về nhàn nhã tựa vào cửa sổ gian phòng nhỏ, gió xuân không hiểu mưa Giang Nam, cười xem mưa hèm tìm khách nếm thử.

Nhân viên công tác của Cục Du lịch kể cho các cô nghe về lịch sử và chuyện xưa ở nơi này, nhân viên công tác này rất dí dỏm, còn tiện tay nhặt ra thơ cổ Giang Nam.

“À, cái sân nhỏ phía trước là gì vậy?” Đi đến cuối hẻm nhỏ, ở đó có một ngôi nhà cũ, là biệt tự nhỏ điển hình của Tô Châu, nằm gần con đường thủy kia, với những bức màu trắng, mái hiên màu gỗ đậm, tựa như một tòa nhà nhỏ ẩn mình trong thế giới quanh co, bên ngoài bức tường trắng có một vài cây hoa tường vi bám vào, mới có một ít nụ hoa, màu đỏ tươi, càng làm thêm chiều sâu.

“À, cái kia chắc là nhà ở của người ta, nghe nói là không lâu trước

đây mới được người khác mua lại, ở cái trấn nhỏ này của chúng tôi, xem như là một thành phố du lịch, có thể là nghỉ cảnh ở nơi này hợp để nghỉ dưỡng.

” Nhân viên công tác kia cười cười, nói, “Phía trước còn có một cửa hàng sườn xám, cũng coi như là thương hiệu lâu năm ở chỗ chúng tôi, người thợ may đó làm sườn xám rất đẹp, hàng năm đều có người đến đây đặt làm, nếu mọi người cảm thấy hứng thú thì có thể đi xem thử.

”

“A, đúng vậy, có thể chụp một vài tư liệu thực tế về sườn xám, thêm cái này vào cũng không tồi.

”

Tiết Như Ý rất tán thành.

Diệp Phi cũng ngẩng đầu lên nhìn qua, cửa sổ trong một góc ở sân nhỏ, cửa sổ chạm khắc gỗ được đẩy ra, bên trong có một bà cụ đầu tóc hoa râm ngồi, mái tóc dài, trên mắt đeo kính gọng vàng, khom lưng, trong tay cầm sợi chỉ luồn kim.

Nhân viên công tác dẫn ba người bọn họ đi dạo ở không ít hẻm nhỏ, buổi tối nơi dừng chân của bọn họ cũng là một tòa nhà nhỏ bên bờ sông Giang Nam, đẩy cửa sổ lầu hai ra, lập tức nhìn thấy được dòng sông bao quanh thành phố.

Bóng đêm mê mang, đèn lồng màu đỏ treo trước tòa nhà nhỏ màu trắng mờ ảo sáng lên, phản chiếu ngày tốt cảnh đẹp, nhưng không khí của Giang Nam sau cơn mưa cuối mùa xuân hơi ẩm ướt, dưới mái hiên tinh tế cơn mưa bụi như nổi nhớ nhung nỉ non, mái ngói màu đen sẫm bị hơi nước ẩm ướt mờ mịt, góc tường màu trắng cũng mờ hồ có rêu phong trơn trượt.

Diệp Phi và Tiết Như Ý ở chung một phòng, Tiết Như Ý chống khuỷu tay ở trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài bị sương mù làm cho

mê mang, dường như yên tĩnh quá mức.

Cảnh như vậy, luôn có thể đánh thức một chút nhớ nhung đang ngủ say ở đáy lòng.

Nghĩ đến Giang Nam, nhưng cũng không phải toàn bộ đều là Giang Nam.

Mấy ngày nay, Diệp Phi đều không nói chuyện với Tiết Như Ý nhiều lắm, một cô gái vốn luôn tươi đẹp hoạt bát lại thay đổi thành một dáng vẻ khác vào thời khắc nào đó, cô ấy im lặng hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn còn cười, nhưng tiết chế hơn so với trước kia rất nhiều.

Diệp Phi nghe Triệu Tây Mi nói lần trước cô ấy và Triệu Tây Chính ở bên nhau — — trong lời nói đều cảm thấy Tiết Như Ý và Triệu Tây Chính là bị chà đạp.

— — “Triệu Tây Chính không có bản lĩnh gì, đã biết rõ anh ta chính là hổ lửa còn muốn nhảy vào trong hổ lửa, anh ta là gì chứ? Anh ta là thiếu gia được nuông chiều từ bé, bằng cấp đều là ba anh ta nhờ vào quan hệ tiêu tiền mua, sự nghiệp thành công còn không phải là dựa vào Lê Tiệp Nam sao, anh ta thật sự dám làm ầm ĩ với người nhà sao? Không có tiền, Triệu Tây Chính chẳng là gì cả.

”

Là nguyên văn lời Triệu Tây Mi nói.

“Phi Phi, cậu nhìn bên kia kia.

”

Tiết Như Ý đưa ngón tay ra chỉ về phía xa, theo đêm tối, dọc đường có mấy cái đèn lồng, tìm được nơi sâu nhất trong con ngõ nhỏ kia, trên tường treo tấm biển sáng đèn, là cửa hàng sườn xám còn chưa đóng cửa, ngôi nhà nhỏ phong cách Tô Châu ở phía xa vẫn còn một ngọn đèn nhỏ sáng lên.

“Rất xinh đẹp,” Diệp Phi nhìn nơi xa, lại quay đầu hỏi cô ấy, “Cậu có ổn không?”

Mới đầu Tiết Như Ý không nói chuyện, chỉ nhìn nơi xa, một lúc sau, Tiết Như Ý đột nhiên quay mặt đi, duỗi tay xoa xoa đôi mắt.

Diệp Phi cũng không an ủi cô ấy, duỗi tay ôm lấy cô ấy.

Tiết Như Ý khóc thật sự rất nhỏ, dùng giọng nói ngập nước hỏi cô, “Phi Phi, thật sự chỉ đến đó, bỗng nhiên tớ cũng thực không cam lòng.

”

Biết rõ là hố lửa, lúc trước không hề do dự mà nhảy vào đã đoán chắc là không có cách nào sống sót đi ra được, nhưng kỳ tích xuất hiện hết lần này đến lần khác, cô ấy không chết, lại kéo dài hơi tàn.

“Không trách được cậu, anh ta vốn dĩ là như vậy.

” Diệp Phi không biết an ủi cô ấy như thế nào, chỉ có thể duỗi tay xoa vỗ vỗ lưng cô ấy.

“Như thế nào là không được.....” Tiết Như Ý thấp giọng hỏi, “Thứ tình cảm này, không được không phải chỉ có thể bởi vì không đủ yêu sao? Nhưng rõ ràng là anh ấy.....”

Diệp Phi yên lặng nghe Tiết Như Ý kể một đoạn ngắn, lựa chọn, là có thể lấy ra một chút tình yêu, dù có còn yêu mà phải tách ra, cũng chỉ có thể quy kết là vì đó là lựa chọn sau khi suy nghĩ hết lần này đến lần khác—— mà cô ấy không phải là đáp án tốt nhất.

Diệp Phi cũng hoảng hốt nhớ tới mấy năm cô và Lê Tiệp Nam tách ra kia.

Lúc đến Hồng Kông, thoáng cái đã rời xa thành phố Yến Kinh này, bên cạnh thật sự không có một người quen nào.

Cô vốn dĩ chính là một hạt bụi cô đơn, chỉ là những năm đó ở bên cạnh anh mới nhìn thấy được một chút ánh mặt trời, tham lam thêm một chút ấm áp.

Năm ấy rời đi, tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ là cái loại giao thoa đột nhiên đứt đoạn này, giống như tất cả mọi người đều cho rằng vở kịch đã tàn cuộc.

Nhưng khán giả dưới sân khấu rời đi, tình cảm của nhân vật chính vẫn kéo dài, chia xa cũng chỉ làm cho tình yêu dài hơn.

Lê Tiện Nam vốn cũng thật sự rất khó ở bên cạnh cô, người như bọn họ, liên hôn mới là đi đến con đường rộng mở, nhưng Lê Tiện Nam cố tình đi một cây cầu độc mộc khác vì cô.

Cho dù con đường phía trước có đầy chông gai, cũng mặc kệ nhấp nhô mọc thành cụm, cô cũng đều là đáp án của anh.

Không phải là lựa chọn, mà là đáp án.

Tiết Như Ý và cô nói chuyện khá nhiều, Diệp Phi yên lặng ở cùng cô ấy, có chút cảm xúc khóc ra có lẽ là sẽ tốt hơn một chút.

Tiết Như Ý khóc xong, lại nói muốn đi ngủ, còn rất áy náy, nói làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Diệp Phi nhéo mắt cô ấy, “Vậy cậu nhanh trở nên tốt hơn đi, ở công ty tớ đã nhìn cậu đến trầm cảm luôn rồi, chờ cậu nói cho tớ biết, nhưng cậu lại không nói gì..... Nói ra thì tốt rồi.

”

Tiết Như Ý đi ngủ, Diệp Phi xem thời gian còn sớm, muốn ra ngoài đi dạo một chút, cũng thuận tiện gọi điện thoại cho Lê Tiện Nam, thực tập sinh đã sớm đeo camera đi chụp cảnh đêm, Diệp Phi đi ra phía trước, thấy thực tập sinh ở trong nhóm các cô bấm lách tách vài cái

đã chụp được mấy chục tấm ảnh.

Mưa bụi đêm Giang Nam, nổi nhớ nhung như cỏ dại mọc thành cụm, cô quần áo khoác mỏng đi trên cầu nhỏ có mái che, càng nhớ, ánh trăng lại càng sáng ngời.

Diệp Phi chậm rãi đi qua cửa hàng sườn xám, nhìn bà cụ tập trung thêu hoa, cô đứng ở ngoài cửa sổ xem, đó là một bộ sườn xám màu đỏ sẫm, nút thắt nhỏ, trước ngực thêu một gốc cây hoa mai trắng uốn lượn nở rộ.

Cô cũng nhận được điện thoại của Lê Tiệp Nam ở trong đêm tối tịch mịch như vậy.

“Có phải anh trở về Tây Giao rồi không?” Diệp Phi nắm chặt điện thoại, một lần nữa cất bước đi, chậm rãi đi trên gạch đá xanh.

“Coi như là vậy đi.

”

“Cái gì mà coi như là vậy đi chứ?”

“Em đang ở đâu?” Anh ở đầu bên kia rất yên tĩnh, giọng nói trầm thấp, xuyên qua điện thoại truyền đến, làm cho sương mù trong lồng ngực tán ra xung quanh.

“Một trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam, đã nói với anh rồi, em vừa mới đi ngang qua một cửa hàng sườn xám, thật xinh đẹp.

”

“Em đang đi theo về phía trước?”

“Phía trước có một ngôi nhà nhỏ, hôm nay hướng dẫn du lịch nói với bọn em.

”

“Có phải là đèn hành lang đang sáng không?” Trong giọng anh mang

theo ý cười, dường như rất nhàn nhã, “Phi Phi, có muốn đẩy cửa ra nhìn xem không?”

Cách cửa hàng sườn xám không xa chính là cuối hẻm nhỏ, cánh cảnh cổ xưa hờ khếp, mờ hồ để lộ ra một chút ánh đèn ấm áp trong đó.

Diệp Phi cầm điện thoại, không hiểu sao trái tim nháy một cái.

Cửa sân không đóng, cô nhẹ nhàng duỗi tay đẩy ra.

Khoảng sân theo phong cách Tô Châu này rất nhỏ, mang đậm dáng vẻ Giang Nam, có tạo cảnh núi giả nho nhỏ, hoa lá và cây cối đan xen, trên mặt đất trải gạch đá xanh hình dạng đan xen, trong góc có cái hồ nước nhỏ, làm một cái bình gốm tạo hình nước chảy, bên trong có mấy con cá Koi bơi lội.

Trong có những cây thiếp ngạnh hải đường tươi tốt nở rộ, chắc là vì để phù hợp với tạo cảnh này, đây không phải là loại cây hải đường cao lớn như ở Tây Giao, thiếp ngạnh hải đường thuộc loại cây bụi rụng lá, rất nhiều cành mảnh nhỏ tản ra, có vô số hoa hải đường màu hồng trắng nở rộ, một khác mặt trên tường đầy những bông hoa thiên trúc quỳ lớn, là màu xanh nhạt.

Mà trong sân có một cái ghế bập bênh, Lê Tiệp Nam vẫn mặc bộ đồ buổi sáng, áo gió dáng dài, dáng người ưu nhã, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều cao quý, trên tay trái cầm điện thoại là một chiếc nhẫn cưới màu bạc, bàn tay kia cũng quý, xương ngón tay thon dài tựa như khối ngọc bích.

Anh ngồi trên ghế bập bênh, cười nhạt, ánh mắt nhìn cô, xua tan sương mù mê mang trong lồng ngực, một bến cảng neo đậu dịu dàng.

“Phi Phi, sao lại không ngủ ngon, không phải có anh sao.

”

Diệp Phi rất khó hình dung ra tâm trạng của mình vào khoảnh khắc đó, tự nhủ đẩy màn sương mù tan ra, tình yêu của anh trắng trợn tảo bạo.

Là ngõ nhỏ Yến Kinh, là Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông, là tinh tế tỉ mỉ chu đáo ở London, là mưa bụi cuối hẻm nhỏ Giang Nam, là hoa cấm tú cầu vĩnh viễn nở rộ.

“Sao anh lại tới đây.....” Diệp Phi cúp điện thoại, chạy về phía anh, Lê Tiệp Nam đứng lên, vũng vàng đón được cô.

Diệp Phi vùi mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng cọ cọ.

Lê Tiệp Nam ôm lấy eo cô, hôn lên trán cô, “Không phải là nhớ em không ngủ ngon sao, cảnh sắc Giang Nam đẹp, nên muốn ngắm nhìn thật kỹ cùng Phi Phi.

”

Khi đó Diệp Phi luôn nói cấm tú cầu tươi cắt qua lại đổi quá lãng phí, Lê Tiệp Nam tìm vườn hoa, cấm tú cầu chỉ nở vào tháng sáu, anh lại tìm được được cây thiên trúc quỳ (*) cùng loại, hai loài này chỉ là hình dạng giống nhau, kỳ thật cũng không giống nhau, cây thiên trúc quỳ nở vào mùa xuân thu, chọn đúng chủng loại, thậm chí có thể nở bốn mùa quanh năm.

Lúc này cũng vào đúng cuối tháng ba, cây thiên trúc quỳ nở tươi tốt mãnh liệt.

“Phi Phi, lúc này cũng đừng nói ta phá của, lần này là cây thiên trúc quỳ.

” Lê Tiệp Nam làm như thật nói, vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền lấp lánh, cười nói với cô, “Hoa tươi đắt biết bao, bây giờ ở chỗ này trồng cây thiên trúc quỳ, tiết kiệm tiền, không phải là để mua dây chuyền cho Phi Phi sao.

”

Diệp Phi vừa thấy mặt trên kim cương kia, vừa tức giận vừa buồn cười, duỗi tay véo eo anh, “Lê Tiệp Nam, sao anh lại tiêu tiền như vậy chứ!”.

Chương 63: 63: Con Cũng Vô Cùng Yêu Anh Ấy

Theo kế hoạch ban đầu thì Diệp Phi chỉ ở lại trấn nhỏ Giang Nam hai ngày, nhưng cũng không đoán trước được Lê Tiện Nam sẽ thật sự đến đây, vốn còn cảm thấy thời tiết âm u của sương mù này khiến cho trong lòng người ta vô cùng khổ sở, nhưng có anh ở bên cạnh lại là một buổi sáng lười biếng và thoải mái.

Lúc cô mở mắt ra, Lê Tiện Nam ở bên cạnh cô, nhìn cô.

Ánh nắng rất nhạt, xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào.

Vào khoảnh khắc đó Diệp Phi cảm thấy chính thức bắt đầu một ngày tốt đẹp.

Cô từ trong chăn lăn người về phía anh, nhào lên trên người Lê Tiện Nam, thoải mái hôn anh một cái, “Chào buổi sáng.

”

Lê Tiện Nam lười biếng trả lời một câu, Diệp Phi ở trong lòng anh ngẩng đầu hỏi anh, “Anh nghĩ thế nào mà làm một cái sân ở đây? Sớm biết rằng anh sẽ tới, anh nói trước với em một tiếng, em nghe nói homestay ở nơi này vô cùng đẹp, chúng ta có thể đặt.

”

“Sợ em không ngủ ngon, nhiều năm như vậy khó khăn lắm mới có thể ngủ ngon.

” Lê Tiện Nam chậm rãi xoa xoa mái tóc dài của cô, “Ở bên ngoài ồn

ào buổi tối em lại tỉnh dậy.

”

Diệp Phi nằm trong lòng anh còn chậm chạp suy nghĩ n những chuyện đã xảy ra — —

Lúc đó Lê Tiệp Nam đi công tác, hai người vừa mới kết thúc cuộc chia xa dài đằng đẳng, Diệp Phi có chút không ổn, nhưng cũng không nói cho anh biết, kết quả Lê Tiệp Nam nói đưa cô đi cùng, lúc anh đi đến nơi khác luôn đặt phòng suite, kết quả lần đó bên cạnh phòng suite chắc là một vài người trẻ tuổi, đêm hôm khuya khoắt trở về còn lớn tiếng nói chuyện trên hành lang, tiếng đóng cửa phòng cũng rất lớn.

Khi Diệp Phi chậm rãi tỉnh lại, là rạng sáng ba bốn giờ, cô chỉ cầm lấy điện thoại xem giờ theo bản năng, Lê Tiệp Nam ôm cô lại đây, hỏi cô làm sao vậy, nói, “Nếu ồn ào thì hôm nay trước khi đi anh đã mang theo nút bịt tai phụ cho em, không thích hợp nói anh bảo khách sạn đi mua cái mới cho em.

”

Tình huống giống như vậy, cũng xuất hiện vào lúc này đây.

“Vậy anh cũng không thể chúng ta đi đến đâu thì anh sẽ mua nhà ở nơi đó được!” Diệp Phi dờ khóc dờ cười, “Có thể tiết kiệm tiền một chút được không.

”

“Cũng không bao nhiêu, về sau già rồi, chúng ta ở đây ở vài ngày cũng khá tốt,” Lê Tiệp Nam làm như thật nói với cô, “Cảnh quan sông nước Giang Nam thích hợp để nghỉ dưỡng.

”

“Nhưng nơi này quá ẩm ướt, không ở được lâu lắm.

”

Lại còn là một nơi ven sông, mưa bụi như sương mù như sóng.

“Phi Phi muốn đi đâu thì chúng ta đi nơi đó.

” Lê Tiệp Nam nói, “Anh đi theo em.

”

Buổi sáng, thực tập sinh gửi tin nhắn cho Diệp Phi, hỏi cô mấy giờ đi ngắm cảnh, còn hỏi cô đi đâu vậy, sao mà chị Như Ý cũng nói không biết.

Lúc Diệp Phi trả lời tin nhắn, nói các cô ấy cứ quay một vài video ngắn tùy ý là được.

Ngày đó cô và Lê Tiệp Nam ngồi trong sân ăn sáng, phong cảnh trong sân nhỏ rất đẹp, tựa như tiên cảnh nhân gian, có một cái bàn đá xanh, Lê Tiệp Nam cho người đưa bữa sáng đến, Diệp Phi vừa ăn vừa xem đoạn video ngắn thực tập sinh gửi đến, chọn một vài cái rồi đánh dấu lại.

“Há miệng.

” Lê Tiệp Nam gấp một miếng xiu mại nhỏ đưa qua, mắt Diệp Phi vẫn còn nhìn màn hình điện thoại, quay mặt sang há miệng.

Lê Tiệp Nam đưa đến bên miệng cho cô, còn trêu chọc cô, lúc dùng giọng Bắc Kinh uy hiếp cô cũng có vẻ vừa biếng nhác vừa gợi cảm, “Em thật đúng là càng ngày càng có bản lĩnh, bữa cơm này em ăn hết nửa ngày, em bảo đợi lát nữa dẫn anh đi dạo, đến lúc đó nếu làm xong em còn chưa sắp xếp xong thì em xem anh dạy dỗ em như thế nào.

”

Diệp Phi lười nhác ngược mắt lên, “Sao anh lại dạy dỗ em chứ?”
“Em cứ thử xem, đến chín giờ em còn chưa ăn hết bữa cơm, hai chúng ta ai cũng không cần đi ra ngoài nữa.

”

Diệp Phi nhìn anh bật cười, cất điện thoại đi, tới gần anh, “A — —”
Lê Tiệp Nam đặt đôi đũa xuống, dù như thế nào cũng nhất định phải dạy dỗ cô, thừa dịp cô há miệng, nắm lấy hai má cô cúi người hôn lên.

Diệp Phi không ngồi yên, tay chống ở trên mặt bàn, lắc lắc mặt, Lê Tiệp Nam hôn cô một lúc lâu mới buông cô ra, anh nhếch môi cười, “Em thật sự là tổ tông của anh, thành thật ăn sáng đi.

”

Thực tập sinh đi trên đường chụp ảnh, lúc chụp đến ngõ nhỏ này ngày hôm qua còn tò mò sau cách cửa kia thì giờ đã mở ra.

Tư thế của người đàn ông biếng nhác, Diệp Phi ngồi ở trên ghế, mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng, giống như một con mèo nhỏ tỉnh ngủ.

Khói sóng Giang Nam, tình yêu triền miên.

Thực tập sinh không quấy rầy, chỉ chụp lại nửa bóng dáng của bọn họ, có thiếp ngạnh hải đường che chắn, hình ảnh này có vẻ càng đẹp hơn.

Đến tháng năm, hoa hồng ở tứ hợp viện đã nở, app mới cũng đang quảng cáo mở rộng, lúc ấy chụp một vài địa phương nhỏ ở Yến Kinh, hình bóng của ngõ nhỏ Hòe Tam cũng xuất hiện ở trong video ngắn.

Hoa tường vi leo trên tường cũng nở rộ, giống như thác nước trải xuống một thảm hoa thật dày, cửa sân không đóng, trong sân trồng rất nhiều hoa hồng, cũng thu hút rất nhiều du khách đến check-in.

Con hẻm cũ này đã biến thành điểm tham quan, hấp dẫn người đi đường tới chụp ảnh.

Lúc ấy Diệp Phi cũng lo lắng lẫn như có người hái hoa thì làm sao bây giờ, kết quả ngày hôm sau Lê Tiệp Nam đã dọn dò Kha Kỳ đưa đến một thùng hoa hồng tươi mới cắt, còn dán một tấm bảng, có thể tự lấy, nhưng không nên hái hoa.

Lúc Diệp Phi tan tầm đi ngang qua ngõ nhỏ Hòe Tam, lúc đi ngang qua nhìn thấy có xe đẩy nhỏ trước cửa, trong cái thùng cắm rất nhiều hoa hồng, để người ta lấy.

Cô vừa nghĩ đã biết là Lê Tiệp Nam, lúc Lê Tiệp Nam nói đến đón cô, Diệp Phi ở ngõ nhỏ Hòe Tam chờ anh, Lê Tiệp Nam nói đã tới rồi, bảo cô đi ra.

Diệp Phi chạy chậm đi tìm anh, trong lúc hoảng hốt dường như cũng sẽ nhớ tới một đêm của rất nhiều năm trước, anh đứng ở cuối ngõ nhỏ Hòe Tam chờ cô.

“Anh còn đang đợi em, vừa rồi anh còn đến công ty của bọn em, về sớm cũng không nói với anh.

”

Lê Tiệp Nam dựa vào bên cạnh xe, giang hai tay ra với cô, Diệp Phi vững vàng nhào vào trong lòng anh, Lê Tiệp Nam cũng theo bản năng cúi đầu xuống, môi lên trán cô hai cái.

“Lúc này mới hơn bốn giờ, em cũng không biết anh lại tan tầm sớm như vậy.

”

“Còn không phải là thấy trong vòng bạn bè của Triệu Tây Mi đăng ảnh chụp màn hình trò chuyện của hai người nói em tới xem hoa, cho nên thuận đường tới đón em tan tầm.

”

Diệp Phi cười từ trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn anh, nhón chân

hôn anh một cái, “Được rồi, lần sau em sẽ nói với anh.

”

Sinh nhật của bà Triệu là vào tháng năm, tảo mộ cũng sẽ đi một lần vào ngày giỗ, Diệp Phi luôn cảm thấy mình là người ngoài, vì thế trước khi Triệu Tây Mi đi, tặng một bó hoa hồng, nhờ cô ấy mang đi.

Có lẽ cũng là bởi vì đầu tháng năm mùa hè đang đến gần, Yến Kinh có mấy trận mưa, Triệu Tây Mi đi tảo mộ bà nội, sau khi trở về nói rất nhiều chuyện khi còn bé, Diệp Phi nghe trong lòng cũng cảm thấy xót xa.

Cô tính toán ngày, hình như cũng nên về Xuân Tân xem một chút.

Mộ ba cô không có ai quét, Phùng Nghi quanh năm ở Quảng Đông, hơn nữa ông bà ngoại cũng đã mất, họ hàng bên này cũng không qua lại gì nhiều, thành phố mình sống từ nhỏ lớn cũng coi như là đưa mắt không quen, cũng chỉ có Diệp Phi, hàng năm có thời gian rảnh còn trở về thăm ba.

Đêm hôm đó Diệp Phi có tỉnh dậy một lần, mở điện thoại ra xem ảnh chụp trước kia, suy nghĩ qua một thời gian nữa hết bận rộn thì sẽ trở về thăm mộ.

Lê Tiệp Nam vốn đang ngủ, mơ hồ cảm nhận được bên người có chút ánh sáng, anh nhìn thoáng qua, Diệp Phi cầm điện thoại xem ảnh chụp, hình như là một tấm ảnh gia đình hơi cũ.

Trước kia Diệp Phi đã từng nói với anh về chuyện của ba cô, nhưng sau đó lại rất ít khi nhắc đến, ngày đó sau khi Lê Tiệp Nam kiểm tra vé, thành phố Xuân Tân không có sân bay, sân bay chỉ ở thành phố gần đó mới có, còn phải lái xe hơn hai tiếng đồng hồ, chuyển tàu cao tốc đi thẳng đến đó cũng phải sau mười giờ tối, nhưng thật ra không thuận tiện bằng lái xe, chỉ là tìm kiếm toàn bộ hành trình, lái xe đến đó cũng phải mất hơn năm tiếng đồng hồ.

Ngày hôm sau là cuối tuần, lúc Diệp Phi mở mắt ra thấy Lê Tiện Nam không có ở bên cạnh, cô ngồi dậy gọi một tiếng, “Lê Tiện Nam.....” Kết quả người kia lên tiếng, đẩy một cái vali từ phòng thay đồ ra, cũng đã thay một bộ quần áo thoải mái và dễ chịu, anh nói, “Dậy rồi, đứng dậy đi, đưa em đến nơi này.”

”

“Đi đâu vậy?” Diệp Phi cũng chưa kịp phản ứng lại, “Hôm nay là thứ bảy, chúng ta đi đâu?”

“Chẳng phải đi là sẽ biết sao.”

” Lê Tiện Nam đẩy vali cười nhạt với cô, anh cúi người xoắn chần lên, kéo tay cô bảo cô rời giường, “Rời giường thôi mèo lười, đã làm bữa sáng cho em rồi, ăn trên đường đi.”

”

Ngày đó Diệp Phi còn tưởng rằng là anh phải đi công tác, nhưng anh lại anh lại cố ý chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt trên đường đi cho cô, nhìn như thế nào không giống vội vàng đi công tác, Diệp Phi cũng không hỏi, nghĩ chắc là sẽ đến nơi nhanh thôi, trên đường còn chợ măt một lúc.

Kết quả lúc mở mắt ra, Lê Tiện Nam còn đang lái xe, phong cảnh hai bên đường là đường cao tốc, Diệp Phi hơi mờ mịt ngồi dậy, ngồi thẳng người, trên con đường này không đông xe lắm, một tay Lê Tiện Nam nắm vô lăng, tay phải đưa ra nắm tay cô, hỏi cô, “Có ngủ thêm một chút nữa không? Còn phải hai tiếng nữa mới đến nơi.”

”

Diệp Phi nhìn thời gian, đã hơn ba giờ, mà điện thoại hiện ra tin nhắn, nói chào mừng đến với tỉnh XX.

“Lê Tiện Nam, anh đưa em về quê sao?” Diệp Phi bị anh nắm tay, trong lòng đau xót.

“Ừm, đêm hôm đó thấy em xem điện thoại một lúc lâu.

” Lần đầu tiên Lê Tiện Nam lái xe đường dài, lái liên tục mấy tiếng đồng hồ như vậy chắc chắn sẽ mệt mỏi, anh nhéo nhéo lòng bàn tay cô, nói, “Muốn bồi thường cho anh thì trở về đã, cũng đã không trở về nhiều năm như vậy, trở về thăm một chút.

”

Diệp Phi ngồi trên xe, trong lòng ê ẩm, ở bên cạnh anh, có rất nhiều lời nói đều không cần nói cũng có thể hiểu được, anh luôn có thể cảm nhận được tất cả cảm xúc của cô, cũng vì cô mà lên kế hoạch hết mọi chuyện, không trách được ngày hôm qua lại cứ thúc giục cô đi ngủ sớm, Diệp Phi lè mà lè mề, thì ra là đã làm chuẩn bị sẵn sàng để hôm nay đưa cô về Xuân Tân.

Khi đó mỗi ngày Diệp Phi đều rất tin tưởng cô được anh yêu sâu đậm, cô cũng không biểu lộ cảm xúc nhỏ, luôn có thể bị anh dùng phương thức của anh để quan tâm, mọi chuyện không cần nói ra miệng cũng có được câu trả lời.

Lê Tiện Nam lái xe hơn năm tiếng đồng hồ mới đến Xuân Tân, Diệp Phi nói với anh vị trí nghĩa trang, tính cả những năm học sau đại học, Diệp Phi đã cũng chưa trở về đây trong rất nhiều năm, thành phố nhỏ này cũng thay đổi rất nhiều, Lê Tiện Nam chạy theo chỉ dẫn, nghĩa trang ở trên núi, lúc ấy bởi vì điều kiện trong nhà không tốt, chỉ có thể đặt mua mộ phần đơn giản nhất, vị trí cũng rất gần, thậm chí gần đường đi.

Trên bia mộ ba có dán ảnh chụp, có một bông hoa khô héo, hình như thật lâu trước kia đã có người đã tới đây.

Ngoại trừ cô ra, cũng cũng chỉ còn lại Phùng Nghi.

Diệp Phi không thể nào đoán được có phải Phùng Nghi thật sự đến hay không.

Ngày đó Lê Tiệp Nam dừng ở gần đó chờ cô.

Diệp Phi khom lưng ngồi xổm trước bia mộ, rút một tờ khăn giấy ra lau bia mộ.

Trước kia khi còn nhỏ, dù điều kiện trong nhà không tốt, ba cũng chưa từng bạc đãi cô, ba cũng nhớ rõ sinh nhật của cô, nhưng bởi vì mấy năm đó quá cực khổ, không mua được bánh kem, ba lại mua tôm mà ngày thường không nỡ mua nấu cho cô ăn.

Vì thế còn bị Phùng Nghi mắng mỏ một trận, nói tôm đã ba mươi tệ một cân, trẻ con thì sinh nhật cái gì.

Có đôi khi tôm cũng mua không được, buổi tối ba lại lén lút dẫn cô ra ngoài, mua cho cô một miếng bánh kem tam giác.

“Phi Phi, phải chăm chỉ học tập, lại lớn thêm một tuổi.

” Khi đó ba nói với cô, “Tuy rằng ba không có bản lĩnh gì lớn, cũng không cho Phi Phi có được một cuộc sống tốt, nhưng nghèo một chút, Phi Phi cũng là con gái ba yêu nhất.

”

Đáng tiếc là ba lại qua đời sớm, khi đó cô cũng cảm thấy, trên thế giới này người duy nhất yêu cô cũng đã rời đi.

Thời điểm đó cô cũng thật sự cảm thấy mình sẽ không được người khác yêu nữa, cô luôn sống trong một loại tự ti mặc cảm, trong lòng mang theo một chút hy vọng ít ỏi đối với cuộc sống tương lai.

Nhưng ông trời cũng không quá tàn nhẫn, vẫn là để cho cô gặp gỡ được tình cảm chân thành của cuộc đời này vào mùa đông lạnh nhất năm ấy.

Anh dùng tất cả những chi tiết để chăm sóc cô, để yêu cô, làm cho cô

hiếu được cô vĩnh viễn được anh đặt ở vị trí đặc biệt nhất trong trái tim, vĩnh viễn được anh yêu một cách kiên định trước sau như một.

Diệp Phi quay đầu lại nhìn thoáng qua, Lê Tiệp Nam dựa vào bên cạnh xe chờ cô, cũng không xem điện thoại, cũng không ngồi ở trong xe.

Trong tay anh còn cầm áo khoác của cô.

“Ba à, hiện tại con rất tốt, con gặp một người sẽ rất rất yêu con.

” Hốc mắt Diệp Phi ê ẩm, “Con cũng vô cùng yêu anh ấy.

”.

Chương 64: 64: Hôn À

Xuân Tân là một thành phố rất nhỏ, toàn bộ thành phố này cộng lại còn không bằng một quận ở Yến Kinh, nhưng dù sao Lê Tiện Nam cũng đã lái xe đến đây, hành trình dài năm tiếng đồng hồ, hai người chắc chắn không thể qua về trong ngày, anh đã đặt trước một khách sạn nghỉ ngơi.

Diệp Phi rất lâu rồi không trở về, còn muốn đi dạo xung quanh một chút, nhưng điểm tham quan nổi tiếng duy nhất của Xuân Tân chính là một ngọn núi, thường xuyên có người leo núi đêm để ngắm mặt trời mọc.

Cô hỏi Lê Tiện Nam có đi hay không, anh nói vậy đi đi, nếu không ở lại cả một ngày trong khách sạn, em không sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó sao?

Mặt Diệp Phi nóng lên, đẩy anh nói, “Anh thật đi được không? Hôm nay lái xe hơn năm tiếng đồng hồ, ngày mai chúng ta còn phải đi về..... Nếu không ngày mai em lái xe về?”

“Em tự lo cho bản thân đi, cả ngày không tập thể dục, ngày mai anh lái xe về, em phải nằm ở nhà mấy ngày, trở về anh sẽ càng đáng thương hơn,” Lê Tiện Nam rót cho cô ly nước đưa qua, “Chỉ có thể nhìn không thể đụng vào.

”

Phí công Diệp Phi còn tưởng là anh quan tâm cô, không thể ngờ được là người này lại có suy nghĩ không phù hợp với trẻ em.

Trong thành phố Xuân Tân không có nhiều điểm tham quan lắm, một là có một vài chùa miếu, bên ngoài chùa miếu có một khu vườn mẫu

đơn lớn cũng là một cảnh đẹp, tiếp theo chính là ngọn núi đỏ, cũng là một ngọn núi trong Ngũ nhạc (*).

(*) Ngũ nhạc (năm ngọn núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn).

Nhưng nhiều năm như vậy Diệp Phi cũng chưa đi lần nào, Lê Tiệp Nam cố ý dẫn cô đi, còn chọn thời gian là buổi chiều, cũng không tính là quá nóng, Diệp Phi vui vẻ đi theo anh đến nơi sau đó được thông báo, đến năm giờ là cáo treo đã ngừng hoạt động, điều này có nghĩa là hai người phải đi bộ lên trên.

Diệp Phi cảm thấy cũng tạm được, hôm nay cô thấy Lê Tiệp Nam cũng ăn mặc thoải mái, muốn đưa cô đến trung tâm mua sắm đi dạo, đi một đôi giày thể thao rồi ra ngoài, cô nhớ rõ ngọn núi này có vô cùng nhiều bậc thang, trước kia nghe bạn học nói, bắt đầu leo từ buổi chiều thì đến rạng sáng mới có thể đến, vừa vắn vắn sáng hôm sau ngắm mặt trời mọc.

Ít nhất cũng phải leo mất năm sáu tiếng đồng hồ, Diệp Phi hơi chùn bước, thật cẩn thận hỏi Lê Tiệp Nam, “Anh đi được không?”
“Em nói xem có được không?” Lê Tiệp Nam liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay cho cô, trả lời cô một câu đùa cao Vạn Kim (*), “Tới cũng tới rồi.

”

(*) Ý nói người mà việc gì cũng làm được, nhưng không chuyên về một cái gì cả.

Diệp Phi phụt cười vui vẻ, vội vàng chạy theo phía sau anh đi lên trên.

Bởi vì là khu thắng cảnh, hai bên có một vài cửa hàng lưu động nhỏ, trên núi không có phương tiện vận chuyển gì, đều là do con người vác lên.

Hai người đi tay không, thời tiết đầu tháng sáu vừa lúc thoải mái, nơi này không thể quẹt thẻ, anh đã sớm có chuẩn bị, đổi chút tiền lẻ nhét vào trong túi Diệp Phi.

Diệp Phi đi ở phía trước, mua một cây kem ốc quế xé ra, Lê Tiện Nam đi ở phía sau cô, nhìn Diệp Phi giống như một cô bé, tràn đầy sức sống chạy vài bước lại quay đầu chờ anh, kết quả túi cạp, tiền lẻ Lê Tiện Nam nhét cho rơi ra cả đường.

Diệp Phi chạy ở phía trước, Lê Tiện Nam bất đắc dĩ ở phía sau nhặt.

Kết quả Diệp Phi đi được một tiếng đồng hồ, vừa mệt vừa khát, đúng lúc phía trước có cái khu nghỉ ngơi nhỏ, nơi này không có tủ lạnh linh tinh, là dưa hấu dùng nước lạnh trên núi ướp lạnh.

Diệp Phi móc tiền trong túi ra muốn mua dưa hấu, kết quả túi trống không.

Lê Tiện Nam vui vẻ, cố ý hỏi cô, “Sao thế, bảo bối của em rơi hết rồi?” “Lê Tiện Nam, hình như tiền của em rơi rồi.....” Diệp Phi chưa từ bỏ ý định, lại sờ tới sờ lui trong túi, xác nhận là trống không, vẻ mặt đau khổ nói, “Xong rồi, tiền rơi rồi, có phải anh chỉ chuẩn bị một chút tiền lẻ đó không?”

“Thấy em chạy rất nhanh ở phía trước, tiền rơi cả đường,” Lê Tiện Nam lấy ví ra, kéo tay cô đặt vào trong tay, “Mua đi.

”

Diệp Phi xấu hổ không chịu được, “Anh cũng không nói cho em.....” Lê Tiện Nam đi sang một bên chờ nàng, Diệp Phi cầm ví tiền của anh đi chọn dưa hấu trả tiền, bởi vì tín hiệu trên núi không tốt lắm, cho nên cũng không thể thanh toán điện tử, Diệp Phi chọn mấy miếng dưa hấu rồi nhờ ông chủ cắt ra, lúc trả tiền mở ví của Lê Tiện Nam ra, lại không nghĩ đến nhìn thấy được một tấm ảnh của cô.

Tấm ảnh kia của cô gần như không còn ấn tượng gì, chợt nhìn thấy, thế mà cảm thấy hơi giật mình.

Là dưới gốc cây hải đường ở Tây Giao, hoa của cây hải đường kia đua nhau nở rộ, trên một cái cây lớn xanh tươi um tùm một chiếc lá cây cũng không có, tất cả đều là hoa nở xum xuê, ngày đó Lê Tiệp Nam tìm người đến thay nước trong hồ cá, dòng nước vô cùng trong suốt.

Đó là mùa hè trước khi cô đến Hồng Kông, cô ôm một quyển sách để đọc, Lê Tiệp Nam tìm người đến thay nước cho hồ cá, cô vốn muốn học thuộc từ đơn, kết quả nhìn anh, nhìn đến ngủ thiếp đi.

Trong sân xuân ý trêu người, cô ngủ ở trên ghế bập bênh, trong lòng còn ôm một quyển sách.

Tấm ảnh này, hẳn là trộm chụp vào khi đó, rồi sau đó bỏ vào trong ví tiền.

Diệp Phi vô ý cong môi, giống như lại tìm được một chứng cứ đáng yêu linh tinh được anh yêu một cách kiên định.

Diệp Phi thanh toán tiền, bưng đĩa hầu ông chủ đã cắt xong đi tìm anh.

Bên kia có một khu nghỉ ngơi cũng rất đơn giản, có mấy người ngồi ở đó nói chuyện, anh ăn mặc thoải mái, bên trong mặc một chiếc áo tay ngắn màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi sọc xanh trắng đơn giản, anh ngồi ở chỗ mát mẻ, lại bảo dưỡng đúng cách, thời gian đều giống như đang lắng đọng trên người anh.

Hôm nay thời tiết đẹp, lúc hoàng hôn mọi thứ đều rất yên tĩnh, cây cối xung quanh xanh được làm rất tốt, khắp nơi đều có cây cổ thụ cao chót vót, anh ngồi ở đó chờ cô, như cơn gió mát mẻ giữa hè, lúc nhìn thấy cô, anh mỉm cười, lại sáng lên như cây liễu vào mùa xuân.

Diệp Phi cũng phát hiện ra, mình vẫn sẽ mê muội anh theo bản năng vốn có nhất, lúc đối diện cũng cứ như khi mới gặp nhau, tim đập thình thịch.

Cuối cùng thể lực của Diệp Phi cũng không theo kịp, ăn xong mấy miếng dưa hấu, đi được vài bước lại phải nghỉ ngơi, lúc đó trời cũng đã tối đen, cũng may khu thắng cảnh có đèn chiếu sáng, hai bên có tiếng ve kêu, gió đêm trên núi cũng mát mẻ.

Diệp Phi ngồi trên một cục đá, kéo tay Lê Tiệp Nam ủ rũ nói, “Mới đi được một nửa thôi! Bây giờ xuống núi cũng không có chỗ, lên núi còn phải đi bốn tiếng nữa..... Lê Tiệp Nam, em mệt quá đi!”
Lê Tiệp Nam nắm chặt tay cô, dịu dàng dỗ cô, “Ngày mai ngắm mặt trời mọc, năm xong sẽ trở về ngủ, buổi chiều chúng ta về nhà, anh ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cùng em.

”

“Anh không bận việc gì sao?” Diệp Phi đặt cằm ở trên vai anh, cách anh hơi gần.

“Công việc bận rộn cũng phải ở cùng em, anh thấy em trở về sẽ phải nằm hết hai ngày.

” Lê Tiệp Nam mở chai nước ra đưa cho cô, “Uống nước đi.

”

Diệp Phi cũng bất động, Lê Tiệp Nam đưa chai nước đến bên miệng cô, Diệp Phi miễn cưỡng uống mấy ngụm, làm ra vẻ nói, “Lê Tiệp Nam, bây giờ em càng ngày càng giống một đứa trẻ bị anh chiều hư.

”

“Thế này không phải là giúp đỡ sao,” Lê Tiệp Nam cười cười, nghiêng đầu sang một bên đối diện với cô ở khoảng cách gần, một đôi mắt lưu luyến, dưới bóng đêm sâu sắc có vẻ có chút gợi cảm mê người, anh cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô, “Vậy thì cứ nhận lấy, anh

tình nguyện dõ dành.

”

Diệp Phi cong mắt cười, nhân lúc anh vịn chai nước khoáng lại, ôm lấy cổ anh tiến đến gần, bất ngờ hôn lên trên mặt anh một cái, sau đó phúi phúi mũi đứng lên, “Em sống lại rồi! Đi thôi, em còn có thể leo tiếp.

”

Lê Tiệp Nam cười nhẹ một tiếng, bị cô kéo tay tiếp tục đi về phía trước đi.

Ngày đó hai người dừng chân đi dạo ở trên núi, ánh trăng sáng tỏ, sao sáng chiếu rọi, gió trên núi đi càng mát lạnh.

Chắc là bởi vì anh luôn ở phía sau cô, Diệp Phi ngay cả leo núi vừa mệt vừa khô khan như vậy cũng cảm thấy đáng yêu, có một đoạn đường núi gập ghềnh khó đi, Diệp Phi đi có chút nóng nảy, bậc thang rất hẹp, nhưng lại là một đoạn đường rất dài.

Lê Tiệp Nam nhìn ra chút tính tình này của cô, sau khi đi lên, kéo cô vào trong lòng, ôm cô ngồi một bên nghỉ ngơi, còn duỗi tay nhéo mặt cô, cười nói với cô, “Cũng gần đến rồi, đi thêm một chút nữa.

”

Nghe anh dùng ngữ điệu dõ dành như vậy nói chuyện với cô, phiền muộn trong lòng Diệp Phi đều tan thành mây khói, anh nuông chiều và trấn an cô không hề có điểm mấu chốt, làm cho trong lòng cô cũng loáng thoáng có chút áy náy.

Cảm động cũng không phải là sự dịu dàng ngẫu nhiên, mà là anh đối với cô vĩnh viễn dịu dàng và cưng chiều như vậy.

Diệp Phi cũng có lúc làm sai, thần kinh của cô hơi thô, có đôi khi bận rộn nhớ nhầm chuyện, còn sẽ hờn dỗi, nhưng Lê Tiệp Nam chưa bao

giờ để cho cô tức giận hơn mười phút, anh luôn là đồ dành cô đầu tiên, cũng không dùng lý lẽ cũ kỹ gì để nói với cô.

Khi đó Diệp Phi nhắm mắt lại, vô cùng áy náy nói, “Lê Tiện Nam, anh nói thật đi, em sai rồi.

”

Lê Tiện Nam cũng không, anh chỉ là ôm cô về nói, “Em đã bao lớn rồi, có lý lẽ nào mà không hiểu, anh nói lý lẽ gì với em đây, đồ em là được rồi.

Đúng sai gì thì em đều đúng.

”

“Làm gì có người nào như anh.....”

“Vậy ở đâu còn có Phi Phi thứ hai đây?” Khi đó Lê Tiện Nam duỗi tay nhéo chóp mũi cô, còn ra vẻ tiếc nuối nói, “Tức giận chạy đi thì anh biết làm sao bây giờ, sống cô độc hết quãng đời còn lại.

Phi Phi nữa sao?”

Diệp Phi ngồi bên cạnh anh nghỉ ngơi, gió đêm thổi đi một chút mờ hôi, cô ôm tay anh nói với anh, “Lê Tiện Nam, anh yên tâm đi, anh cũng nằm trong tay em rồi.

”

“Sổ chứng nhận cũng đã nhận rồi.

” Lê Tiện Nam ngoắc ngoắc tay với cô, Diệp Phi tiến đến gần, Lê Tiện Nam cười nhẹ nói với cô, “Giấy chứng nhận kết hôn cũng bị anh giấu đi rồi, có chạy cũng chạy không thoát.

”

“Em mới không chạy,” Cô dựa vào trên vai anh ngẩng đầu lên, nhìn ngôi sao từ khe hở của lá cây, rõ ràng biết mình không có giác về phương hướng, còn muốn tìm kiếm ngôi sao kia, trên bầu trời mệnh mờ, nhiều ngôi sao như vậy, cô đành mặc định ngôi sao sáng nhất

kia là của cô, cô kéo tay anh, nói, “Em biết đi đâu để gặp được Lê Tiện Nam thứ hai đây.

”

“Em biết là được rồi.

” Lê Tiện Nam cười cười, nắm tay cô đứng lên, “Đi thôi, sắp đến đỉnh núi rồi.

”

Trên đỉnh núi kỳ thật có không ít người, Lê Tiện Nam kéo cô đi đến một nơi có tầm nhìn hẹp hơn, lúc đó đã hơn 3 giờ sáng.

Vốn dĩ leo hơn sáu tiếng là có thể đến, nhưng Diệp Phi đi rồi lại dừng, chậm hơn rất nhiều.

Cũng may lúc tới nơi còn chưa muộn.

Với độ cao của đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới như thể hoàn toàn chìm vào biển mây, muôn vàn đám mây mỏng đang chậm rãi hình thành, bên kia có rất nhiều nhiếp ảnh gia đặc biệt đến để chụp mặt trời mọc trên đỉnh núi, bày ra máy ảnh với giá đỡ cao thấp chờ mặt trời mọc.

Diệp Phi dựa vào bên cạnh Lê Tiện Nam nhìn chân trời, không trung tràn ngập thành một loại sương mù màu lam, hoàn toàn mây bay đè ở chân trời.

Diệp Phi đã từng ngắm mặt trời mọc cùng anh rất nhiều lần.

Ngày đó bình minh vừa ló dạng, một vài sợi ánh vàng nhạt rơi xuống từ trong khe mây, có người đang hoan hô, nói đợi nửa đêm rồi cuộc cũng chờ được rồi.

Diệp Phi nhìn qua, ngôi sao còn chưa tắt, mặt trời đã lộ một chút ánh

sáng, ánh nắng đầy trời tựa màu thủy tinh, trên bầu trời thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót.

Cô theo bản năng nhìn Lê Tiệm Nam, phát hiện Lê Tiệm Nam không nhìn mặt trời mọc, mà là đang nhìn cô.

Diệp Phi cong môi cười rộ lên, dựa sát vào anh ở bên cạnh, Lê Tiệm Nam cho là cô muốn nói gì đó, lập tức tiến đến gần nghe — —
“Hôn à?” Cô cười hỏi anh.

Bình minh đang đánh thức bầu trời, sự lãng mạn không hẹn mà đến tựa như nắng sớm bình minh, cô không biết được trời quang mây tạnh hay không, nhưng cô vẫn luôn chắc chắn là anh vẫn yêu cô trước sau như một.

Cho dù con đường núi này có hơi khó đi, nhưng anh vẫn mỉm cười ôm cô vào trong lòng cưng chiều cô.

Cô sẽ không gặp được Lê Tiệm Nam thứ hai, trên thế giới này cũng không có Diệp Phi thứ hai.

Ánh nắng ban mai lấp lánh, cây cối đung đưa, ve kêu không biết nghỉ ngơi.

Cô nhìn ánh sáng mặt trời, anh nhìn cô.

“Lê Tiệm Nam, em cũng rất yêu anh.

”

Quanh chớp mũi của cô đều là hơi thở của anh, nhẹ giọng nói với anh một câu.

“Đồ ngốc.

” Anh cười cười, cúi người tiến lại gần, bọn họ hôn nhau dưới ánh sáng vàng đầy trời, anh nói, “Anh cũng vậy.

Chương 65: 65: Tự Mình Châm Lửa Tự Mình Chịu Trách Nhiệm

Công tác quảng bá của tổ Diệp Phi đang tiến triển tốt đẹp, bởi vì mới đầu chất lượng cắt nối biên tập vlog chính thức có chất lượng cao, hơn nữa còn có Cục Du lịch của một vài địa phương hỗ trợ tuyên truyền, cho nên dự án này rất nhanh đã trở thành dự án trọng điểm thứ hai trong công ty, tất cả quá trình đều bị đẩy nhanh, cuối cùng cũng quyết định tổ chức buổi họp báo vào đầu tháng sáu, đến lúc đó cũng sẽ có tiệc tối.

Diệp Phi còn chưa có một bộ lễ phục dạ hội nghiêm túc nào, nhắc tới chuyện này với Lê Tiệp Nam, Lê Tiệp Nam suy nghĩ một lát, nói đến cuối tuần dẫn em đi, còn cố ý dặn dò cô đi ngủ sớm dậy sớm.

Kết quả Diệp Phi không ngờ Lê Tiệp Nam là có sắp xếp khác, cô còn đang lướt trong vòng bạn bè thấy có người đăng có một ngôi sao Âu Mỹ đến tổ chức concert, Triệu Tây Mi lôi kéo Diệp Phi hơn nửa ngày.

Từ trước đến nay Diệp Phi cũng chưa từng đi xem concert lần nào, cuối cùng cũng bị nói đến lung lay, Triệu Tây Mi nói với cô vé sẽ rất khó mua, bảo cô đặt đồng hồ báo thức cướp vé.

Ngày tối hôm đó Diệp Phi nhìn điện thoại không chớp mắt cướp hai tấm vé, Lê Tiệp Nam ngồi ở bên cạnh cô dặn dò cô chủ nhật phải đi thử lễ phục, hôm nay là thứ sáu, ngày mai phải đi ngủ sớm.

“Em xem cái gì thế, nhìn không chớp mắt như vậy, đến chủ nhật em không dậy nổi, em chờ xem bị ai chinh đốn lại?” Lê Tiệp Nam vừa giật điện thoại của cô, dùng giọng Bắc Kinh biếng nhác uy hiếp người

cũng có vé gởi cảm.

Anh lấy điện thoại của cô nhìn thoáng qua, vé vào cửa của một concert, đến, vừa nhìn thấy thời gian, đúng lúc là thứ bảy, còn không phải ở Yến Kinh.

“Phi Phi.

” Anh lắc lắc điện thoại của cô, cười như không cười, “Chủ nhật em không định dậy sao?”

“Em chưa từng xem concert lần nào.

” Diệp Phi lấy điện thoại về lại, nhìn về phía anh, ôm cánh tay anh, như là lấy lòng cười nói, “Em mua hai vé, anh đi cùng em đi?”
Nếu như là trước kia, Lê Tiệp Nam phải nói điên rồi đi mới xem concert, thật lâu trước kia Triệu Tây Chính thường xuyên đưa những cô bạn gái khác nhau đi xem concert của các ngôi sao nào đó, cũng đều sẽ đặt vị trí ghế VIP, sau khi Triệu Tây Chính đi xem trở về thì phải đến mấy ngày sau mới hoàn hồn lại được, nói quá hiện trường đó quá ồn ào.

Lê Tiệp Nam thích yên tĩnh, đỉnh điểm là trước đây từng đi xem buổi hòa nhạc, làm sao có thể đi xem này mấy thứ của người trẻ tuổi.

Nhưng anh không thích mấy thứ này, anh thích ở bên cạnh cô.

“Lê Tiệp Nam, có đi hay không?” Diệp Phi thấy anh không nói lời nào, trong mắt có sự chờ mong, “Nếu anh không đi thì em chỉ có thể kêu Tiết Như Ý đi cùng em.

”

“Chủ nhật thì sao?” Lê Tiệp Nam hỏi cô, “Đã hẹn trước thời gian đi thử lễ phục rồi.

”

“Concert này chắc là đến mười rưỡi sẽ kết thúc, chúng ta sẽ kịp

chuyến bay lúc rạng sáng trở về, chín giờ sáng lại đi.

” Diệp Phi lại lắc lắc tay anh, lấy ra đòn sát thủ, “Nhưng mà em muốn đi cùng anh.

”

“Đi, đi cùng em.

”

“Có phải là anh cũng chưa từng đi xem concert không?”

“Chưa.

”

“Vậy em cũng chưa, em còn có thật nhiều muốn chuyện muốn làm cùng anh đó.

”

“Còn có gì nữa?” Lê Tiệp Nam vừa nghe cô nói như vậy đã vui vẻ, nghe như là đã có kế hoạch.

Diệp Phi lập tức lấy điện thoại qua, mở bản ghi nhớ ra chọn mấy cái đọc cho anh nghe, “..... À, dù sao chúng ta cũng đã làm nhiều chuyện như vậy, cùng nhau ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn, cùng nhau đi du lịch.....”

Diệp Phi chọn ra mấy cái và phát hiện, hằng ngày hầu như bọn họ đều ở bên nhau, có rất nhiều chuyện đều cùng nhau làm và chia sẻ với nhau.

Tất cả đều diễn ra trong lúc lơ đãng sao, bọn họ đã ở bên cạnh nhau rất nhiều năm.

“Được, đi theo em.

”

“Có phải là anh cảm thấy quá điên cuồng không..... Trở về vào chuyến bay lúc rạng sáng, đến sáng hôm sau còn phải ra ngoài?”

“Sẽ không.

” Lê Tiện Nam đứng dậy, vươn tay với cô, “Ở cùng một chỗ với em làm cái gì cũng tốt.

”

“Vì sao, nếu anh không thích ồn ào, em có thể tự mình.....”

“Bởi vì anh yêu em.

”

Diệp Phi đứng lên từ trên sofa, nhìn hấn liền cười rộ lên, nàng giữ chặt hấn tay, Lê Tiện Nam kéo cô vào lòng, Diệp Phi ôm cổ anh, anh lập tức nâng eo cô bế cô lên, “Đi thôi, ngủ nào.

”

Kế hoạch xem concert này của Diệp Phi là đột xuất, cho nên đặt vé tàu cao tốc đến đó cùng ngày, buổi concert sẽ bắt đầu lúc hơn tám giờ, hơn năm giờ hai người lúc năm giờ, Diệp Phi kéo Lê Tiện Nam bắt xe trên đường chạy như điên, đây cũng là một trong những ngày hiếm hoi gần như thoát khỏi tầm kiểm soát trong cuộc đời hơn ba mươi năm này của Lê Tiện Nam.

Diệp Phi sợ bị trễ, hơn nữa ở Thượng Hải còn bị kẹt xe, cuối cùng lúc đến nơi đã gần đến giờ, Diệp Phi và Lê Tiện Nam xuống xe, cô kéo anh chạy về phía trước, cách làm việc từ trước đến nay của Lê Tiện Nam không nhanh không chậm sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, luôn để thời gian thừa ra và không gian để bình tĩnh.

Kết quả bị Diệp Phi tạm thời thêm vào, đột ngột thay đổi kế hoạch, thậm chí còn phải chạy như điên trên con đường lớn đông đúc.

Lê Tiện Nam thế mà lại phát hiện ra, cũng không tệ đến như vậy.

Thành phố ở phương nam vào tháng sáu đã hơi nóng, Diệp Phi mặc thoải mái, một chiếc váy liền màu trắng, đi giày thể thao giản dị, mái

tóc dài xõa đến vai, kéo tay anh chạy trên đường phố trong thành phố.

Trong không khí oi bức còn có mùi hương hoa quả trên người cô.

Trên đường lớn là dòng xe qua lại, lúc năm rưỡi mặt trời đã lặn xuống được một nửa, cả bầu trời là ánh nắng chiều vàng rực, nơi xa là những đám mây lốm đốm được mạ lên một lớp viền vàng.

Diệp Phi vừa chạy vừa quay đầu lại cười với anh, nói đợi lát nữa sẽ đi ngang qua một tiệm đồ uống, cô đã xem qua trước, muốn mua một nước mâm xôi lý chua đen.

Thậm chí Lê Tiện Nam còn cảm thấy, trong một khoảnh khắc như vậy, mỗi một phút mỗi một giây đều là một báu vật quý giá trong cuộc đời anh.

Thứ mà anh thích rất ít, Diệp Phi xếp ở vị trí đầu tiên, bởi vì cô mà yêu rất nhiều chuyện.

Địa điểm tổ chức buổi concert là Trung tâm Mercedes-Benz, người tới nơi này đều là người trẻ tuổi, trước cửa treo những tấm poster lớn, còn có cả tình nguyện viên đang phân phát xung quanh.

Các tòa nhà hình đĩa bay đã sáng đèn vào lúc sáu giờ tối, màn hình LED nhấp nháy chiếu các poster tuyên truyền của buổi concert, toàn bộ bầu trời đêm đều được thắp sáng.

Lê Tiện Nam và Diệp Phi kiểm tra vé rồi đi vào, sân khấu ở phía trước, bốn phía đều là tầng tầng lớp lớp ghế ngồi lên cao dần, hàng ghế đầu của khu vực chính giữa là có tầm nhìn tốt nhất.

Diệp Phi cướp được vé vào ở vị trí bình thường, là ở khu vực chính giữa sau hàng ghế thứ mười một chút.

Lê Tiện Nam cũng sẽ rất khó quên được ngày đó, trước kia anh

chưa bao giờ trải qua một buổi concert vui vẻ như vậy, ở trong hiện trường của một buổi concert với hàng vạn người, rất nhiều người đến đều là fans, nghe nói tấm vé kia đã bán hết chỉ trong vài giây.

Buổi concert bắt đầu vào đúng tám giờ tối, một chùm ánh đèn chiếu xuống, bài hát mở màn làm bùng nổ tiếng hoan hô, tiếng nhạc quả nhiên là đỉnh tai nhức óc.

Người ca sĩ Âu Mỹ mà anh cũng không quen biết kia đứng ở trên sân khấu, hát hết bài này đến bài khác với chất giọng thiên phú.

“Ánh đèn rực rỡ mới lên, tùy ý lóng lánh, ánh sao như lửa, em và anh cùng chia sẻ, nhiệt huyết của anh vì em mà nở rộ.....”

“Em không cần dùng lời nói em yêu anh để thể hiện tình yêu, ngoại trừ em, anh cũng không muốn gì cả.....”

Ánh đèn ở hiện trường rất đầy đủ, màu ánh đèn đan xen tùy ý, mọi người ở phía trước đều đứng lên, Diệp Phi cũng nhón chân xem.

“Lê Tiệp Nam, anh có cảm thấy quá ồn ào không?” Cô nhích lại gần bên chỗ anh hơn một chút, đáng tiếc âm thanh quá lớn, Lê Tiệp Nam nhất thời không nghe rõ.

“Hửm?”

“Anh có cảm thấy quá ồn ào không.....” Diệp Phi ghé sát vào bên tai nói với anh.

Sóng âm của tiếng trống giống như làm cho nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

“Cho dù không quan tâm đến đèn đỏ ở phía trước, cho đến thiên đường của chúng ta thì như thế nào, cầu xin trời cao phù hộ, mở ra hành trình của chúng ta.....”

Lê Tiệp Nam hơi cúi người, đột nhiên hôn lên môi cô, trước sau đều có đứng người, mọi người đều giơ điện thoại ghi hình, bọn họ giống như trốn trong đám người vụng trộm hôn môi.

Diệp Phi căng thẳng không thôi, duỗi tay nhẹ nhàng đẩy anh, Lê Tiệp Nam không buông ra, anh nắm lấy tay cô, hội trường rất nóng, đầu ngón tay cô cọ quá lòng bàn tay anh, giống như nụ hôn lưu luyến, Lê Tiệp Nam bắt được tay cô, đan chặt mười ngón với cô.

“Không sao hết, anh thích ở cùng một chỗ với em.

” Lê Tiệp Nam cúi người nhẹ giọng nói ở bên tai cô, hơi thở của anh ấm áp, lướt qua vành tai cô, giống như bật lửa châm một ngọn lửa.

Cái điên điên cuồng này kết thúc vào lúc mười rưỡi, Lê Tiệp Nam vừa nhìn người trong hội trường, quan sát đợt lát nữa cũng sẽ không dễ đi, dứt khoát dẫn cô rời khỏi địa điểm trước hai phút.

Lúc hai người đứng dậy, trên bầu trời có những dải lụa rực rỡ bay xuống, xung quanh là một biển sao trời, ca sĩ kia đổ mồ hôi đầm đìa đứng ở trên sân khấu, tiếng hát cất lên đến đỉnh cao cuối cùng — — “Trong lòng em biết rõ, anh chỉ biết vì em mà nỗ lực, em phải trân trọng anh.....”

Những viên sequins đầy màu sắc rực rỡ rơi xuống từ trên bầu trời, bị ánh đèn chiếu thành vô số ngôi sao, rơi ở trên vai hai người bọn họ.

Lê Tiệp Nam dắt Diệp Phi rời đi từ lối đi bên cạnh, anh quay đầu lại nhìn Diệp Phi, ý cười trên mặt Diệp Phi rất đậm, hai má hơi ửng đỏ, đôi mắt sáng lấp lánh.

Lê Tiệp Nam cũng không hề cảm thấy nơi này ồn ào đến như vậy.

Hai người bọn họ đi từ trong trung tâm ra ngoài, bên ngoài rất yên tĩnh, Lê Tiệp Nam dẫn cô đi về phía trước bắt taxi.

Đèn đường mờ nhạt, ánh đèn trong hiện trường xuyên thủng bầu trời đêm, poster của buổi concert còn ở trên màn hình.

Lê Tiệp Nam và cô đứng bên cạnh một biển báo trên đường, Diệp

Phi xoay người ôm lấy anh theo bản năng, nhón chân ôm lấy cổ anh, Lê Tiện Nam duỗi tay ôm lấy eo cô, càng ôm chặt cô ôm vào trong lòng.

Buổi concert kết thúc, mọi người đi ra từ các lối ra khác nhau, biến người tấp nập.

Đêm cuồng hoan đầu hè, sóng âm gầm thét chói tai, sau khi ra khỏi thế giới là một khoảnh khắc yên tĩnh, Diệp Phi lại chỉ nhớ rõ nhất vào điểm cao trào của bài hát, bọn họ hôn nhau ở trong đám người, một cái hôn ngắn ngủi như vậy, lại treo ở trong đầu cô như hình với bóng.

Trước khi taxi đến, Diệp Phi trốn vào trong lòng Lê Tiện Nam, giống như hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Vào giây cuối cùng cô nhón chân hôn anh.

Đêm tối giống như bị chia thành hai nửa, một nửa là đám đông ồn ào, một nửa là tình yêu kéo dài của bọn họ.

“Lê Tiện Nam, anh thích ở cùng em, mà em lại yêu anh.

”

Cô nhón chân, Lê Tiện Nam hơi cúi người, cô cười nói xong, lại tiến lại gần hôn anh một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Taxi chậm rãi tới muộn.

Lê Tiện Nam cười lên xe cùng cô, “Đi thôi, chúng ta về nhà.

”

Khi đó Diệp Phi cảm thấy, về nhà thật là từ thật tốt đẹp.

Diệp Phi và anh tạm thời điên cuồng một ngày, lúc trở về Lê Tiện Nam không mua vé máy bay, sợ thời gian gấp gáp, mua vé tàu cao tốc, lại bảo Kha Kỳ chạy xe đến ga tàu cao tốc.

Cũng đã là hai rưỡi sáng.

Diệp Phi vẫn còn rất tinh thần, nắm tay Lê Tiện Nam vừa đi vừa nói, “Thì ra xem concert vui vẻ như vậy, chờ em xem vài ngày nữa còn có concert của ai nữa, chúng ta cùng nhau đi xem.

”

“Được, xem cùng em.

” Lê Tiện Nam đều nghe theo cô, đan chặt mười ngón tay vào nhau cùng cô, ra khỏi ga tàu cao tốc vào rạng sáng, bên ngoài không có một bóng người.

Kha Kỳ chờ ở bên cạnh xe ngáp một cái, xa xa nhìn thấy Lê Tiện Nam đi tới cùng Diệp Phi, hoảng hốt cảm thấy thay đổi thật sự rất lớn.

Nhớ mang máng, ở trong ấn tượng của anh ta, Lê Tiện Nam rất ít khi cười, luôn lạnh lùng ở trong đám người, cũng rất ít nói, không có mấy người có thể nói chuyện với anh, khi đó lúc mới gặp, Diệp Phi cũng không tươi tắn hoạt bát như vậy, cô cũng không nói chuyện nhiều lắm, luôn là nhấp môi cười cười, dường như có một chút rụt rè.

Mà hiện tại, hai người đi đến gần, Kha Kỳ nghe Diệp Phi nói với Lê Tiện Nam về concert, hát một bài hát bị lạc điệu, Lê Tiện Nam cười kéo tay cô khen cô hát rất hay, Diệp Phi nói em bị lạc nhịp, Lê Tiện Nam nhắm mắt khen, chọc cho cô cười không ngừng.

Trong đêm hoang vắng yên tĩnh này, cũng sẽ bởi vì một tình yêu nào đó mà trở nên nóng bỏng và tốt đẹp.

—

Ngày hôm sau hẹn thử lễ phục, rốt cuộc Diệp Phi cũng cảm thấy buồn ngủ, nằm ở trong chăn làm như thế nào cũng không dậy nổi, Lê Tiện Nam cũng mệt mỏi, lăn lộn cùng cô trở về đã hơn bốn giờ, chín

giờ sáng còn phải thức dậy.

“Lê Tiện Nam, có thể không đi được không?” Cô rầm rì, giống như một đứa trẻ ngủ quên không chịu đi học.

Nói xong, Diệp Phi lăn một vòng ở trên giường, lăn đến trong lòng anh, ngửa mặt buồn ngủ nhìn anh.

Tay Lê Tiện Nam thăm tiến vào trong chăn, vén làn váy ngủ của cô lên, đầu ngón tay lưu luyến ở trên eo cô, nhẹ nhàng đánh một chút, giọng nói cũng có chút lười biếng, “Không được, phải đi.

”

“Lẽ phục gì mà phải đi sớm như vậy.....” Diệp Phi hơi bất mãn, nằm sấp trong lòng anh nói chuyện cũng không có sức lực.

“Chẳng phải đi là sẽ biết sao.

”

Cô nằm sấp trên người anh, Lê Tiện Nam chống người dậy, ôm cô ngồi dậy, mái tóc dài của Diệp Phi hơi rối loạn, đôi mắt nhắm nhem không muốn mở ra.

Lê Tiện Nam duỗi tay nhéo mũi cô, “Đứng dậy.

”

“Không muốn dậy.....”

Diệp Phi thuận thế gác cằm lên trên vai anh, giống như một con mèo ngủ say.

Lê Tiện Nam dứt khoát cũng không cùng nàng vô nghĩa, trực tiếp ôm nàng lên, một đường đem người ôm đến phòng thay quần áo, Diệp Phi vây vây ngồi ở ghế trên, Lê Tiện Nam mặc kệ nàng, đương nàng mặt thay quần áo.

Cuối cùng Diệp Phi cũng tỉnh táo lên.

Nhìn thấy Lê Tiện Nam mặc quần áo ở trước mặt cô, để lại cho cô một bóng lưng, là thắt lưng gợi cảm của đàn ông, hoàn toàn bị giấu vào trong lưng quần tây, vừa phải để lộ ra vẻ gợi cảm mơ hồ, Lê Tiện Nam mặc áo sơ mi và quần tây xong, tiện tay xách một chiếc váy cho cô, một tay chọn váy, ngữ điệu có hơi lười biếng, lại có chút xấu xa, “Phi Phi, em tự mình mặc hay là anh mặc cho em?”

Mới sáng sớm, Diệp Phi đứng lên từ ghế trên, cầm lấy váy trong tay anh, sau đó đẩy anh đi ra ngoài, “Anh nhanh đi ra đi, em tự mình mặc.

”

Lê Tiện Nam cười một tiếng, nhân lúc cô đẩy anh đi ra cửa, anh cúi người hôn cô, Diệp Phi ôm váy trong tay, bị anh chặn ở cửa bên cạnh tủ, Lê Tiện Nam hôn xong, còn cố tình đưa tay nhéo cằm cô, ngón trỏ cọ qua cánh môi cô, nửa như là uy hiếp, “Nếu mười phút nữa em không ra được, hôm nay chúng ta ai cũng không cần đi ra ngoài nữa, em chờ xem ai chinh đốn lại em.

”

“.....”

Mặc dù cũng làm cho người có một vài tưởng tượng miên mang, Diệp Phi cảm thấy mình cực kỳ thích nghe anh nói giọng Bắc Kinh không quá đứng đắn như vậy.

Thật ra là đến khi đi ra ngoài, vẫn hơn mười giờ sáng rồi, Lê Tiện Nam gọi đồ ăn bên ngoài, hai người tùy tiện ăn một chút, trên đường lái xe đưa cô đi, Diệp Phi hết hoảng, sau khi tới nơi rồi vẫn chưa hoàn toàn ý thức được đây là chỗ nào.

Là một nhãn hiệu thiết kế váy cưới theo yêu cầu, cửa hàng của thương hiệu này rất lớn, ba lầu, thiết kế vô cùng thông thoáng, theo phong cách châu Âu, sàn nhà trơn bóng, ánh đèn lộng lẫy, cách mấy mét có một cụm hoa cắm tú cẩm lớn, những con ma nơ canh được đều được mặc váy cưới rất xinh đẹp.

Thử lễ phục chỉ là lấy có, muốn đưa cô đến chọn váy cưới là thật.

Mà hôm nay cửa hàng váy cưới này không mở cửa, chỉ phục vụ một mình cô.

Diệp Phi không vui là giả, dường như ngay từ ban đầu các cô gái đã luôn thích có một vài chiếc váy xinh đẹp, ngày đó là cửa hàng trường tiếp đãi, tự mình dẫn Diệp Phi đi chọn từng chiếc một, cô chọn phong cách mình thích, và để cho cô thử bất cứ chiếc váy nào.

“Cô Diệp, cô chờ một lát, tôi đi lấy iPad một chút, chúng tôi còn có một vài bộ sưu tập cao cấp, cô chờ một lát.

”

“Được.

”

Diệp Phi thừa dịp cửa hàng trường đi lấy iPad, lặng lẽ chạy về tìm Lê Tiệp Nam, cô ngồi xuống bên cạnh hỏi anh, “Thì ra anh nói nói muốn em dậy sớm, là muốn em đến thử váy cưới, sao anh không nói trước với em.....”

“Không phải đã nói với em rồi à, chúng ta tạm thời đi xem buổi concert?” Lê Tiệp Nam nhéo mặt cô, “Cố ý dành ra một ngày cho em, cảm thấy em sẽ thích những chiếc váy đó, em thử nhiều một chút, lâu một chút cũng không sao cả, trao đổi một chút, chọn cái Phi Phi của chúng ta thích nhất.

”

“Lê Tiệp Nam, có phải là anh đã suy nghĩ kỹ ngày rồi không?”

“Ừm, muốn chờ dự án trong tay em hoàn thành,” Lê Tiệp Nam duỗi tay cọ cọ vào mắt cô, cười nhẹ nói, “Không thể làm chậm trễ công việc của em được, thời gian này bận rộn với dự án kia, anh chờ em, sau khi hết bận rồi, đến chuyên tâm làm bà Lê.

”

Hốc mắt Diệp Phi chưa xót, bản thân cô là một người không quá chú ý đến chi tiết, trong mối quan hệ này, vĩnh viễn đều là Lê Tiện Nam dùng hết mọi phương thức của anh để chăm sóc cô, để yêu cô, thế cho nên cô quay đầu lại nhìn, tình yêu của Lê Tiện Nam ở khắp mọi nơi.

Hôm nay cửa hàng váy cưới chỉ mở cửa vì cô, không tiếp đãi những khách hàng khác, Diệp Phi không thích đông người, Lê Tiện Nam cũng liên lạc trước chỉ để lại cửa hàng trưởng giới thiệu cho cô.

Trong cửa hàng rất trống trải, Diệp Phi cúi người qua hôn anh, “Lê Tiện Nam, anh đối xử với em thật tốt.

”

Lê Tiện Nam vòng một bàn tay ra nhéo eo cô, lười nhác nói, “Giữa thanh thiên bạch nhật sao không biết xấu hổ?”

Diệp Phi cười rộ lên, ghé sát vào trước mặt anh, nghiêm túc nhìn anh.

Lê Tiện Nam cũng cứ như vậy nhìn cô.

Diệp Phi học theo giọng điệu của anh, không hề có khí thế gì uy hiếp anh, “Lê Tiện Nam, anh cũng muốn bị ai chinh đốn lại đây?”

Lê Tiện Nam bị cô chọc cười, đánh vào hông cô bảo cô đi qua.

Cửa hàng trưởng đã cầm Ipad lại đây, Diệp Phi nghiêm túc chọn mấy bộ, sau khi chọn xong phát hiện mình chọn ước chừng hơn hai mươi bộ, Lê Tiện Nam nói không sao cả, cả ngày hôm nay chính là để dành riêng đi thử váy cùng em.

Ngày đó Diệp Phi vốn chỉ trang điểm nhẹ, tóc dài màu đen mềm mại xõa ra sau người, chiếc váy cưới thứ nhất là kiểu dáng công chúa, với làn váy lớn và cúp ngực, cửa hàng trưởng cố ý tìm một khăn voan cài đầu cho cô.

Tấm rèm chậm rãi kéo ra, Diệp Phi đứng trên bục tròn, duỗi tay kéo làn váy, cô đứng ở dưới ánh đèn, tươi cười xinh đẹp vui vẻ, Lê Tiện Nam ngồi ở trên sô pha nhìn cô, Diệp Phi cười vô cùng vui vẻ.

Lê Tiện Nam rất khó hình dung được cảm giác vào khoảnh khắc này, có một loại cảm động từ tận đáy lòng tràn lan ra, một cô gái nhỏ mềm mại như vậy, thật sự đã đi cùng anh qua nhiều năm như vậy, khoảng cách và thời gian chỉ làm cho tình yêu lâu dài và sâu đậm hơn, yêu anh kiên định trước sau như một, yêu anh rất nhiều.

“Có đẹp không?” Diệp Phi bước từ trên bục tròn xuống, đứng ở trước mặt anh, đứng đưa làn váy.

“Rất đẹp.

” Lê Tiện Nam giữ chặt tay cô, lòng bàn tay cọ qua chiếc nhẫn trên tay cô, ánh mắt dừng ở trên mặt cô, mềm mại dịu dàng, “Rất rất đẹp.

”

Diệp Phi thay từng chiếc váy, tấm rèm được kéo ra hết lần này đến lần khác, cô đứng ở trên bục tròn, Lê Tiện Nam cứ như vậy vô cùng kiên nhẫn ở bên cạnh cô, cô thay một bộ, anh lại khen một lời.

Diệp Phi dờ khóc dờ cười, thay đổi sang một bộ có kiểu dáng đơn giản, váy có xẻ tà cao, cô xách làn váy đi đến trước mặt anh, Lê Tiện Nam duỗi tay kéo làn váy xẻ tà hai bên lại, hiếm khi nói không được.

Sau đó Diệp Phi đã không còn thử váy cưới nữa, chọn một vài thiết kế hơi gợi cảm rồi trao đổi lại, bản tính của con gái là luôn yêu cái đẹp, Lê Tiện Nam cũng không xem điện thoại, chỉ là càng nhìn cô mặc váy, ánh mắt càng sâu hơn.

“Phi Phi.

”

Cửa hàng trưởng đi lấy một bộ xuống cho cô, Lê Tiện Nam duỗi tay

ra, ôm Diệp Phi tới nghiêng người ôm ngồi trên đùi.

Diệp Phi duỗi tay ôm lấy cổ anh, cố ý hỏi anh, “Có đẹp không?”
Lê Tiện Nam duỗi tay, kéo chiếc váy xẻ tà cao kia lại giúp cô, thiết kế của chiếc váy hơi gợi cảm, nửa người dưới là xẻ tà cao, phía sau lưng là hở lưng, đầu ngón tay Lê Tiện Nam lưu luyến vuốt ve trên sống lưng cô, giọng điệu hơi nguy hiểm, “Phi Phi, nếu không ngày mai anh xin nghỉ cho em.

”

“Xin nghỉ làm gì?” Diệp Phi nói, “Chỉ là xem buổi concert mà thôi, không đến mức ở nhà nghỉ ngơi.

”

“Sao anh nhìn như thế nào cũng thấy hôm nay em hơi to gan nhỉ?”
Lê Tiện Nam nhéo hai má cô nhẹ nhàng lắc lắc, “Chiếc váy này không thể mặc đi ra ngoài, nếu em muốn mặc, buổi tối về nhà mặc, tự mình châm lửa, tự mình chịu trách nhiệm, hừm?”
Nói anh không đứng đắn, anh có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh khi nói lời này, nói anh đứng đắn, đáy mắt anh cất giấu dự.c vọng và một chút quyến rũ như ánh sáng, nói xong, đầu ngón tay anh từ từ cọ vào sau phần lưng lộ ra của cô, chiếc nhẫn cưới của anh nhẹ nhàng cọ qua làn da mẫn cảm sau thắt lưng cô, anh luôn có thể tìm được chuẩn xác nơi nào là nói cô cảm thấy nhạy cảm nhất, rồi sau đó lại vừa hơi xấu xa vừa đứng đắn tán tỉnh cô.

Diệp Phi muốn nhảy từ trên đùi anh xuống, Lê Tiện Nam lại ôm lấy eo cô, ngữ điệu nguy hiểm lại cực kỳ mập mờ, “Sao? Có muốn hay không?”

“Cô Diệp, bộ tiếp theo đã chuẩn bị xong rồi.

”

Cửa hàng trưởng ở bên trong gọi cô.

“Được, tôi tới ngay — —”

Diệp Phi vội vàng trả lời một câu, vừa mới dứt lời, Lê Tiện Nam đã

nhéo mặt cô cúi người hôn lên, nụ hôn nguy hiểm này, tựa như lưu luyến triền miên, anh cố ý, Diệp Phi cảm thấy mình như là đang chìm vào trong đó từng chút từng chút một, hô hấp đều bị cướp đoạt, chỉ nhớ rõ hơi thở xung quanh đều mùi nước hoa và mùi thuốc lá gợi cảm trên người anh, chẳng chặc lại khiến người ta cực kỳ nghiện.

“Cô Diệp ——”

Cửa hàng trưởng lại thử gọi một tiếng.

Diệp Phi vội đẩy đẩy Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam mới lười nhác buông cô ra, tay theo làn váy xẻ tà cao cạo vào một chút, ái muội không thôi nói với cô, “Em đổ thêm dầu vào lửa, chính em chịu trách nhiệm.

”

Diệp Phi xách theo làn váy chạy nhanh như bay.

Lê Tiện Nam nhìn cô bật cười, nhưng cũng không thể không nói chiếc váy đó rất hợp với cô, Diệp Phi vốn đã trắng, người lại gầy, không cần quá phô trương cũng có thể nổi bật.

Lần thử váy cưới này của Diệp Phi từ hơn mười giờ sáng đến hơn tám giờ tối, cô có suy nghĩ nhiều thử một chút, cố ý chờ đến khi về nhà là có thể đi ngủ ngay.

Kết quả Lê Tiện Nam thật sự coi như thay mặt cô gọi điện thoại cho Hàn Dịch, ban đầu Diệp Phi còn tưởng rằng Lê Tiện Nam đang nghe điện thoại công việc, cho đến sau đó nghe thấy nửa sau ——
“Ừm, xin cho Diệp Phi nghỉ ba ngày, ngày hôm qua đi xem buổi concert về, giọng cũng đã khàn rồi.

”

“Giọng khàn?” Giọng của Hàn Dịch từ đầu bên kia truyền đến, “Là buổi concert mà Triệu Tây Mi nói kia sao?”

“Ừm, ngày hôm qua tôi đi cùng Diệp Phi, cô ấy chơi hơi quá, giọng bị khàn, cũng không được nghỉ ngơi tốt, để cô ấy từ từ nghỉ ngơi.

”

“.....” Diệp Phi vốn dĩ đang ngồi bên cạnh anh xem phim, nghe thấy lời này, vội nghiêng người qua cướp điện thoại trong tay anh đi.

Kết quả Lê Tiệp Nam gọi xong, thông thả đưa điện thoại cho cô.

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi đỏ bừng lên, “Ngày mai em có thể đi làm!”

“Thật sự có thể?” Lê Tiệp Nam ôm cô lại đây, anh cũng không hôn cô, chỉ là hơi cúi đầu, bên môi cọ qua bả vai cô, hơi thở lướt qua làn da cô, anh nắm tay cô, trong đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa ý cười, “Đừng cậy mạnh, Phi Phi.

”

Chương 66: Anh Mãi Mãi Là Của Em

Diệp Phi bị ép ở nhà nghỉ thêm mấy ngày, nghĩ đến thì gần đây cô cũng đi chơi khá nhiều, bình thường không vận động gì, lần trước đi Xuân Tân leo núi, ở nhà nghỉ ngơi mất mấy ngày chân đều đau nhức, dẫn tới ánh mắt tế nhị của Triệu Tây Mi, Diệp Phi ném một cái gối ôm qua, nói leo núi, nghĩ cái gì vậy.

Triệu Tây Mi lập tức cười bắt lấy gối ôm nói, chị nghĩ cái gì.

Lúc này vừa đi xem buổi concert, vừa thử váy cưới cả ngày, sức lực và tinh thần của Diệp Phi đều bị tiêu hao gần hết, ở một mức độ nào đó cũng nhờ có Lê Tiệp Nam xin nghỉ giúp cô.

Sau đó thấy đến ngày thứ ba mà Diệp Phi còn chưa hồi phục lại, Lê Tiệp Nam dứt khoát nhân lúc cô đi tắm rửa gọi cuộc điện thoại thứ hai, rồi sau đó Hàn Dịch ăn ý để lại cho Diệp Phi một lời, nói chờ thêm mấy ngày nữa trực tiếp tới tham gia cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới đi, trước đó không lâu cô cũng đã tăng ca nhiều ngày như vậy, sức khỏe là vốn liếng.

Sau khi Diệp Phi tắm rửa xong nhìn thấy tin nhắn này, lúc ấy thật sự cho rằng ông chủ này thông cảm cho cô, sau đó lúc soạn tin nhắn trả lời, thuận tiện lật lại lịch sử trò chuyện của hai người — lần duy nhất cô và Hàn Dịch nói chuyện chính là, báo cáo tiến trình dự án, Hàn Dịch chỉ gửi một từ ok.

Diệp Phi bán tín bán nghi, lại cảm thấy nhất định là Lê Tiệp Nam thổi gió gì đó, ôm điện thoại đi từ phòng tắm ra, kết quả Lê Tiệp Nam ngồi trên sofa bắt chéo hai chân xem Ipad.

Cô nắm chặt khăn tắm đi đến ngồi xuống, tóc mới sấy khô được một nửa — — hoặc là theo một blogger nói, sấy tóc khô bảy phần là tốt nhất cho mái tóc.

Cô tiến lại gần xem Lê Tiện Nam đang xem cái gì, kết quả phát hiện anh đang so sánh bộ sưu tập một vài thương hiệu váy cưới cao cấp.

Ngày đó Diệp Phi đi thử váy cưới, cô tự mình thử rất vui vẻ, nhìn cái gì cũng thấy đẹp, thế cho nên sau khi trở về Lê Tiện Nam hỏi cô, về mặt cô mờ mịt, giống như một đứa trẻ chỉ là đến chơi cho đã ghiền.

Lê Tiện Nam luôn có thể làm rất thoải mái, ngày thử váy cưới đó Lê Tiện Nam đã chọn mấy bộ chụp ảnh lại cho cô, mỗi một kiểu dáng anh đều ghi nhớ, lên trao đổi với nhà thiết kế.

Diệp Phi thần kinh thô ở rất nhiều chuyện, cô ghé sát vào bên người Lê Tiện Nam, dựa vào trong lòng anh, duỗi tay trượt màn hình xuống, mới phát hiện Lê Tiện Nam và nhà thiết kế sư đã trao đổi được hai ngày, thậm chí anh còn nhớ rõ tất cả số đo của cô một cách kỹ càng tỉ mỉ, gửi cho thiết kế sư những phong cách Diệp Phi thích mà đã được đánh dấu.

Màu sắc và thiết kế muốn đơn giản một chút, làn váy không cần quá lớn, Diệp Phi không thích đi giày cao gót lắm, chỉ nhìn thấy anh đã gửi đi rất nhiều.

Cô cũng đã quên mình tìm anh muốn nói chuyện gì, im lặng lướt trên màn hình, hốc mắt cố gắng kìm nén sự chua xót.

Lê Tiện Nam dứt khoát đưa Ipad cho cô xem, Diệp Phi không cẩn thận ấn vào bản ghi nhớ, lại nhìn thấy được một danh sách thật dài.

Lê Tiện Nam ở trong trí nhớ của cô luôn là một người rất ít nói lời sến súa, hai người cũng rất ít khi nói chuyện phiếm ở trên WeChat.

Anh hơi ít nói.

Phía dưới bản ghi nhớ là những con số viết hơn hai mươi điều, ngày tháng đều rất ngẫu nhiên, những thứ được ghi lại cũng rất lộn xộn.

— — Phi Phi là một tiểu Bạch Dương, không có tính kiên nhẫn, phải dỗ dành.

— — Hộp xong phải nhớ trả lời tin nhắn của cô ấy.

— — Kỳ sinh lý không quá cố định, chuẩn bị Ibuprofen trước ba ngày, để ở tủ đầu giường, cũng phải bỏ một hộp thuốc giảm đau ở trong túi xách của cô ấy.

— — Mỹ phẩm dưỡng da sữa rửa mặt sắp dùng hết rồi, buổi chiều thuận đường mua về.

— — Lần trước cầu hôn quá tùy tiện, còn phải cầu hôn chính thức một lần.

— — Ngày mai trời mưa, lấy ô cho cô ấy.

— — Tuần sau Diệp Phi họp nhất định phải đi giày cao gót, buổi sáng chuẩn bị dép lê ở trên xe.

— — Chiều ngày 12 tháng 6 năm 2019, đến lấy kim cương, phải đi lấy.

Diệp Phi luôn có thể tìm được rất nhiều chứng cứ được anh yêu từ chuyện nhỏ nhặt này đến chuyện khác, ngày đó hốc mắt Diệp Phi chua xót, cầm đặt ở trên vai anh, không nói một lời nào mà nhìn anh.

Lê Tiện Nam nắm chặt tay cô, buồn cười nghiêng đầu nhìn cô, một cái tay khác néo chóp mũi cô, “Sao lại chọc em khóc rồi?”

Diệp Phi nhẹ nhàng lắc đầu, ôm tay anh, nói, “Chỉ là em nghĩ đến thật lâu thật lâu trước kia.

”

“Thật lâu thật lâu trước cái gì?” Lê Tiện Nam kéo tay cô, thấp giọng hỏi cô, ngữ điệu tựa như có cất giấu một chút ý cười.

“Thật lâu thật lâu trước kia, em luôn cảm thấy tính yêu là phải dựa vào ngôn ngữ để chứng minh, khi đó anh đều chưa bao giờ nói với em, cũng không cho em lời hứa hẹn, em luôn là rất không có cảm giác an toàn, nhưng em lại cảm thấy, anh lại thật sự yêu em.

”

Giống trên con đường không có một bóng người, cô đi rất gấp ghe, cũng may đi vài bước về phía trước, có thể nhặt được một vài chứng cứ được anh yêu, tựa như Mario vượt ải trên đường còn có thể lục tìm được đồng vàng trên đó.

Cô đã đi được hai bước trên con đường này, vẫn còn có thể cảm nhận được tình yêu của anh.

Những năm chia xa đó cũng thật sự quá khó khăn.

Nhưng không có lời hứa hẹn, lại có mười ngàn chi tiết yêu cô.

Lê Tiện Nam khép ngón tay cô lại, nắm trong lòng bàn tay, ngón tay luồn vào, đan chặt mười ngón vào nhau cùng cô, nhắc đến những chuyện này, lại cảm thấy hơi xót xa.

Cũng cũng may là Diệp Phi.

Cũng cũng may cô có thể cảm nhận được tình yêu của anh dù khi đó anh im lặng không nói gì.

“Phi Phi, anh yêu em bằng cả trái tim mình.

” Anh nắm lấy ngón tay cô, nghiêng đầu hôn lên trán cô, cô vừa mới tắm rửa xong, trên người còn có mùi sữa tắm.

Diệp Phi ngược mắt lên nhìn anh, Lê Tiện Nam cong môi cười với cô, ánh mắt vẫn dịu dàng trước sau như một.

“Là yêu em bằng cả trái tim.

”

Thì ra là, mỗi một lần trộm tim được một chút tình yêu lẻ tẻ, trái tim của cô luôn mềm mại và chua xót đi, trước kia cũng luôn cảm thấy mình sẽ không được yêu, kết quả thời gian trôi qua rất nhiều năm, mỗi lần cô quay đầu lại nhìn, đều có thể phát hiện thì ra mình được anh yêu thật lâu thật lâu, được anh yêu rất nhiều rất nhiều.

Được người khác yêu, sẽ cảm động.

Anh yêu cô bằng cả trái tim của mình.

—

Vào đầu tháng sáu, app trọng điểm thứ hai của công ty chính thức ra mắt, chiều hôm đó tổ chức buổi họp báo, sau khi buổi họp báo kết thúc là một bữa tiệc tối tư nhân nhỏ.

Váy của Diệp Phi do Lê Tiện Nam chọn, một chiếc váy đuôi cá dài màu trắng, cô không cần phải phát biểu gì cả, nhưng dù sao cũng là giám đốc sáng tạo, còn phải hợp tác và liên lạc cùng một vài đối tác.

Ngày đó trước khi Lê Tiện Nam đưa cô đi, Diệp Phi cứ nhất định phải đi một đôi giày cao gót, Lê Tiện Nam cũng không nhiều lời với cô, lặng lẽ chuẩn bị chuẩn bị một đôi dép mềm ở ghế phụ cho cô.

Hội trường được bố trí rất đẹp và rất thoải mái, chắc là Triệu Tây Mi tham gia vào thiết kế, khu nghỉ ngơi trong hội trường bày rất nhiều hoa tươi, các loại hoa hồng màu sáng, tông màu vừa lãng mạn vừa dịu dàng.

Ngày đó thực tập sinh cứ đòi phải chụp ảnh cho Diệp Phi, Triệu Tây

Mi và Tiết Như Ý, nói không thể để khung cảnh này lãng phí được, bốn cô gái nhỏ đứng ở trước tường hoa chụp ảnh vô cùng vui vẻ, Lê Tiện Nam ngồi trên sô pha đối diện, tầm mắt dừng ở trên người Diệp Phi, chiếc váy màu trắng váy phác hoạ ra đường cong uốn lượn quyến rũ, trong tay cô còn cầm một bông hoa hồng màu trắng, ánh mắt va vào anh, lập tức cười rộ lên, không giống như là tham gia hoạt động, ngược lại có điểm giống cô dâu.

Sâu khi buổi họp báo kết thúc là một tiệc tối tự do nhỏ, Diệp Phi ngồi bên cạnh Lê Tiện Nam ăn một miếng bánh ngọt, một lúc sau lại muốn qua đến nói chuyện.

Lê Tiện Nam ngồi một mình ở một chỗ vắng người chờ cô.

Rất nhiều người đến nơi này đều là nhà đầu tư, còn có một vài người của Cục Du lịch.

Có người quen biết Lê Tiện Nam, cũng đến đây bắt chuyện với anh, đương nhiên cũng nhìn thấy được vừa rồi anh và Diệp Phi ngồi ở cùng nhau.

Mấy năm trước ở bên cạnh Lê Tiện Nam cũng không hề có tin đồn về người khác giới nào, nhưng bắt đầu từ năm nào đó, có một vài tin đồn vớ vẩn truyền ra, nói bên cạnh Lê Tiện Nam có một người phụ nữ, còn khá trẻ, ngoại hình xinh đẹp, vào thời điểm Lê Tiện Nam khó khăn nhất, mỗi tháng vẫn sẽ mua cho cô một viên kim cương, nghe nói sau đó cô gái kia lại đi Hồng Kông, ở Hồng Kông nơi tắc đất tắc vàng Lê Tiện Nam còn mua một căn biệt thự, đặc biệt mời người thiết kế vườn nổi tiếng đến tái tạo lại Tây Giao.

Lê Tiện Nam nghe người nọ nói những lời này, nở nụ cười hiếm thấy, “Nói chuyện không thể nói bậy, là tôi thích cô ấy, cô ấy sợ người lạ sợ ồn ào, cũng là tôi đeo bám người ta mà, nói thích người ta, thì phải có thành ý, cũng không thể trồng cây vào một cái miệng chỉ nói thích là được.

”

Cái cách dùng từ “đeo bám” này hơi tế nhị, người nọ còn nói giỡn nói, làm sao có thể giỏi bằng anh được đâu.

Lê Tiện Nam thật sự nghiêm túc dùng giọng Bắc Kinh sửa lại đúng nói, “Làm sao mà lại không thể giỏi hơn tôi được, cô ấy không hề giống với bất kỳ ai, còn là nữ tiến sĩ, có văn hóa có học thức.

”

Dường như trong lòng có cảm ứng, lúc anh nói lời này, trong tay Diệp Phi bùng đồ uống đi tìm bóng dáng anh theo bản năng, Lê Tiện Nam mỉm cười với cô, Diệp Phi kết thúc cuộc nói chuyện với người khác, đi về phía anh.

“Vậy còn mấy tin đồn thì sao, sau đó nghe nói Lê tổng lại mua một ngôi nhà ở trấn nhỏ của vùng sông nước Giang Nam, cô ấy là người Giang Nam sao?” Người nọ là người của Cục Du lịch, hỏi thêm vài câu.

“Không phải, ở bên ngoài cô ấy không thể ngủ ngon được, chỉ có thể ở nhà mới có thể ngủ thật ngon, vừa lúc cô ấy thích phong cảnh bên kia, cho nên lại một lần dừng lại Tây Giao, nói không chừng về sau già rồi còn có thể đến chỗ đó nghỉ ngơi.

”

Lê Tiện Nam cười đáp một câu.

“Vậy bây giờ cô ấy.....”

“Là bà Lê.

” Lê Tiện Nam nhẹ nhàng giơ tay trái lên tay ách chỉ, trên tay anh đang đeo một chiếc nhẫn cưới, anh cầm lấy áo khoác đứng lên, “Còn nợ người ta một hôn lễ, phải đợi công việc của cô ấy hết bận rộn.

”

Ngày đó lúc tiệc tối kết thúc cũng đã hơn mười giờ tối, Diệp Phi hơi mệt, về nhà ngâm người tắm rửa dựa vào trên sofa đắp mặt nạ chờ anh, kết quả vừa nằm ra trên sofa đã mệt mỏi rồi.

Lúc Diệp Phi mở mắt ra, đầu óc chậm chạp vài giây.

Đèn khám dưới gầm giường trong phòng sáng lên, có ánh sáng rất mờ, cả phòng yên tĩnh, cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, Lê Tiệp Nam ở bên cạnh cô, cô nhớ rõ ràng là trước khi mình ngủ còn nằm trên sofa đắp mặt nạ, duỗi tay sờ sờ trên mặt, dường như đều được anh chăm sóc rất kỹ càng.

Khi còn nhỏ mỗi lần xem TV đến khuya, đều sẽ được ba bế về trên giường, khi tỉnh dậy thì mình đã nằm trên giường — — vào lúc này sau khi nghĩ lại cô mới phát hiện, khi còn nhỏ căn bản sẽ không bị mất ngủ, bởi vì mặc kệ lúc nào, đều có ba mẹ luôn luôn yêu cô, nhà là nơi có thể an ổn ngủ ngon.

Mấy năm khó khăn nhất, cô ở nhà dì làm bài tập đến khi ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy thì đã là hai giờ sáng, dì dựng đều đã đi ngủ, cô vẫn còn ngồi trong phòng khách, xung quanh là một mảnh tối đen, giống như đang nhắc nhở cô là một đứa trẻ không được ai yêu.

Thậm chí lúc học đại học, thư viện mở cửa 24/24, cô học tập đến khuya, khi tỉnh thì quản lý thư viện gần như không có ai, khi đó ngoài cửa sổ là một mảnh đen kịt, điện thoại không có một tin nhắn, cô càng cảm mình giống như một người bị thế giới vứt bỏ.

Khi còn nhỏ ngóng trông lớn lên, đến khi trưởng thành lại ngóng trông trở lại khi còn nhỏ.

Nhưng từ trước đến nay thời gian đều sẽ không chảy ngược, ở trong thế giới vừa tàn khốc vừa lạnh nhạt này, cô may mắn gặp được anh.

Cô nhẹ nhàng lật người nhìn anh, giống như tại khoảnh khắc này được quay về khi còn nhỏ, trộm ngủ thiếp đi, tỉnh dậy được anh bế

về giường.

Cô nằm bên cạnh anh, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, mặc dù như vậy, cũng được anh yêu sâu đậm.

Lê Tiện Nam không ngủ quá sâu, cảm nhận được động tĩnh của cô, anh chậm rãi mở mắt ra, hai người đối diện nhau trong đêm tối.

“Sao lại tỉnh rồi?” Lê Tiện Nam thấp giọng hỏi cô.

Diệp Phi lặng lẽ tiến đến gần, ôm cánh tay anh cọ cọ một chút, còn chưa nói gì, bụng đã phát ra âm thanh ùng ục.

Buổi tối Diệp Phi không ăn được mấy miếng, tuy rằng trước kia thường ăn chấp vá cho qua, nhưng bây giờ miệng cũng bị Lê Tiện Nam nuôi đến xảo quyết.

Lê Tiện Nam nghe thấy được, hỏi cô, “Đợi lát nữa ngủ tiếp?”
“Anh làm gì?” Diệp Phi cũng thấp giọng hỏi anh.

Lê Tiện Nam cũng vừa tỉnh dậy, anh chậm lại vài giây, từ từ xốc chăn lên ngồi dậy, Diệp Phi nằm trên giường, anh cúi người xuống, hôn lên trán cô, “Làm chút đồ ăn lót dạ cho em, buổi tối chỉ ăn được mấy miếng bánh ngọt, không no được đến sáng mai đâu, lúc này mới hơn một giờ.

”

Lê Tiện Nam nói xong, mặc áo ngủ và dép lê đi xuống lầu, Diệp Phi ngồi trên giường đợi vài phút, cũng chậm rãi đi dép lê xuống dưới.

Lê Tiện Nam đúng là thật sự nuông chiều cô không có điểm mấu chốt gì, anh cũng không phải là người trẻ tuổi gì nữa, giờ này còn phải dậy làm bữa ăn khuya cho cô.

Trong phòng bếp sáng đèn, Lê Tiện Nam dựa vào bên đảo bếp chờ nước nóng, ánh sáng lò mờ chiếu lên trên mặt anh, anh hơi mệt mỏi,

híp híp mắt, Diệp Phi đi đến bên cạnh anh, Lê Tiện Nam ăn ý duỗi tay ra, kéo cô vào trong lòng.

Thắt lưng anh dựa vào trên đảo bếp, ôm cô trong lòng, tựa như dỗ dành cô, cười nhẹ nói, “Cả đêm không ăn cơm ngon, để cho Phi Phi của anh đói rồi.

”

“Anh nói lung tung, cũng không phải là em không ăn, anh mệt thì nói..... Em đói một chút cũng không sao cả, Lê Tiện Nam, em nào có yếu ớt như vậy, đói cả đêm cũng không có gì.

”

Cô vùi mặt vào trong lòng anh, nói chuyện cũng buồn bực.

Lê Tiện Nam ôm eo cô, tay có chút không quá thành thật đi xuống nhéo một chút, thản nhiên nói, “Vậy thì không được, để đói đến gầy đi thì xúc cảm tay anh không tốt biết làm sao bây giờ.

”

Diệp Phi cũng không phản bác anh, ngoan ngoãn nhào vào trong lòng anh.

Trước kia Lê Tiện Nam chưa từng bước vào phòng bếp, Diệp Phi muốn học, nhưng sự kiên nhẫn đối với những việc này lại không đủ lớn, mỗi lần làm không tốt thì cảm thấy rất thất bại, Lê Tiện Nam vì an ủi cô mà dùng bất cứ thủ đoạn nào, ngay cả nói về chòm sao đều lôi ra.

Vẫn là vào một ngày nọ, lúc Diệp Phi cứ nhất định phải làm sườn heo chua ngọt, cô vừa mới chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn dựa theo hướng dẫn, Lê Tiện Nam nghe thấy tiếng động đi xuống dưới, dỗ dành cô như là tổ tông đẩy đi ra — —

“Ngài đừng nữa, không thích hợp nấu cơm thì chúng ta không học, đợi lát nữa mặt biến thành bà thím già thì biết đi đâu nói rõ lí lẽ đây.

”

“Lê Tiện Nam, em đã xem kỹ mấy lần rồi, em chắc chắn có thể học được.

”

“Lần trước tay em suýt chút nữa bị bỏng rồi, nghe anh, đi ra ngoài chờ, chòm sao Bạch Dương trời sinh không thích hợp bước vào phòng bếp.

”

“Chòm sao Bạch Dương sao mà trời sinh không thích hợp bước vào phòng bếp?”

“Với cái tính không nhẫn nại này của em, trời sinh chỉ thích hợp sống trong nhung lụa, nghỉ ngơi đi.

”

“Vậy sau này chúng ta ăn cơm thì làm sao bây giờ?”

“Không phải còn có anh sao, còn có thể để em bị đói à.

”

.....

Sau đó không biết từ khi nào, Lê Tiện Nam thật sự vào phòng bếp, lúc đầu anh làm cơm cũng không tính là ăn quá ngon, Diệp Phi vẫn rất nề tình ăn sạch, rồi lại đến sau nữa, không biết bắt đầu từ khi nào, Diệp Phi cảm giác mình tan tằm trở về đi thay quần áo rồi tẩy trang xong, cơm tối cũng được làm xong rồi.

Khi đó Diệp Phi còn cười nói đùa với Kha Kỳ, có phải là Lê Tiện Nam lén lút đi học nấu ăn không.

Kha Kỳ cũng không phủ nhận.

Diệp Phi sửng sốt.

Kha Kỳ nói, lúc cô đang tăng ca, Lê Tiện Nam mời đầu bếp của nhà

hàng mà hai người thường đi đến nhà, tự mình học.

Diệp Phi hỏi Kha Kỳ vì sao, anh ấy bận rộn với công việc, sao mà còn muốn học nấu ăn?

Kha Kỳ gãi gãi đầu, nói, “Anh Lê nói có thể là cô sẽ không muốn ăn cơm ở bên ngoài mỗi ngày, nói dù sao còn sống cùng nhau cả đời, cũng không thể gọi bên ngoài đưa đến cả đời được, nói cô không học được thì không học, anh ấy làm là được.

”

Ngày đó Diệp Phi cảm động không thôi, sau khi về nhà thay đổi áo xong lập tức chạy xuống lầu, nhìn Lê Tiện Nam ở trong phòng bếp, nhào đến ôm anh từ phía sau.

Lê Tiện Nam nói giỡn với cô, “Có thể là qua một thời gian nữa, công chúa Phi Phi có thể sống cuộc sống gọi món ăn ở nhà, đến lúc đó muốn ăn cái gì, anh ở nhà làm cho em.

”

“Nếu không thì vẫn nên giao cho em đi.

” Để anh làm những chuyện này, ở trong phòng bếp, Diệp Phi có loại cảm giác của tội ác.

“Kia nếu không chúng ta đặt quy tắc này.

”

“Quy tắc gì cơ?”

“Trình độ học vấn thấp nấu cơm, trình độ học vấn cao xách túi.

”

Diệp Phi bị anh chọc cười, nói tốt xấu gì anh cũng là cái thạc sĩ mà, Lê Tiện Nam làm như thật nói, trong nhà không phải còn nữ tiến sĩ sao, anh cũng đã tuổi này rồi, em còn bảo anh đi học để leo lên cùng trình độ học vấn với em à?

— — nói là xách túi, nhưng Lê Tiện Nam cũng là có ý tứ, năm ấy một

thương hiệu cao cấp nào đó cho ra mắt túi chìa khóa siêu mini, Lê Tiệp Nam cố ý mua một cái, đựng chìa khóa xe, mỗi ngày lúc tới đón cô tan tầm, thì sẽ đưa chiếc túi lớn bằng bàn tay kia cho cô bảo cô xách.

Diệp Phi dờ khóc dờ cười.

Lê Tiệp Nam nói, trong tay em có xách túi dù gì cũng là nhà và xe của chúng ta đó, sao lại không nhiều lắm được.

Càng nhớ tới những chi tiết này, Diệp Phi càng cảm thấy, có được anh là một chuyện rất hạnh phúc.

Một rươi sáng, Lê Tiệp Nam nấu cho cô một tô mì, Diệp Phi giống như cái đuôi nhỏ, dính ở phía sau ôm eo anh, yên lặng ở phía sau nhìn anh làm.

Lúc Lê Tiệp Nam bật lửa, kéo tay cô đang ôm trên eo mình ra, cười nói, “Sao thế, để anh tự mình rửa tay cho em?”

Diệp Phi buông anh ra, Lê Tiệp Nam xoay người cầm một cái chén nhỏ cho cô, thúc giục cô tới ăn bữa ăn khuya rồi đi ngủ.

Cô nhón chân tiến lại gần, hai tay ôm mặt anh ở bên bồn rửa tay hôn anh, trong tay Lê Tiệp Nam còn cầm đồ, một tay khác ôm lấy eo cô kéo cô về lại, cuối cùng còn cảnh cáo cô, “Bớt đồ thêm dầu vào lửa đi.

”

Diệp Phi cười với anh, cắn vào trên môi anh một cái, cười thoải mái, giống như tiểu hồ ly trộm đồ, “Em mới không sợ anh.

”

Cuộc sống trước kia của Diệp Phi quá khổ sở, sau đó khẩu vị lại bị Lê Tiệp Nam nuôi thành rất xảo quyệt, tiếp đó là anh tự mình nấu cơm, luôn có thể nắm bắt chính xác sở thích của Diệp Phi.

Thật ra điều quan trọng không phải là những thứ này, quan trọng là Diệp Phi hơi cố chấp với cái từ “nhà” này, mặc dù từ trước đến nay cũng chưa nói với Lê Tiện Nam, nhưng vẫn bị anh nhạy bén cảm nhận được, sử dụng phương thức của anh cẩn thận che chở.

Lê Tiện Nam gần như sẽ không đi công tác qua đêm ở nơi khác đi, dù muộn đến mấy cũng sẽ trở về, Diệp Phi cũng không quá thích ăn cơm ở bên ngoài, Lê Tiện Nam lại tự mình học nấu ăn.

Ngày đó Diệp Phi thành thật ngồi ở bên bàn ăn, Lê Tiện Nam múc cho cô một chén, thổi thổi rồi đưa qua, “Ăn đi, ăn xong rồi đi ngủ.

”

“Vâng.

” Diệp Phi ngoan ngoãn nhận lấy, ngồi bên cạnh anh ăn bữa ăn khuya.

Lê Tiện Nam cứ như vậy chống sườn mặt nhìn cô, cũng cảm thấy có được một nơi dịu dàng tốt đẹp.

Diệp Phi rất ít khi đòi hỏi điều gì từ anh, thậm chí có hơi ít nói.

Mới đầu Lê Tiện Nam còn chưa từng phát hiện, có một lần anh phải đi công tác, vốn là ngày hôm sau sẽ trở về, kết quả Lê Tiện Nam giống như tâm linh tương thông, lúc mười một giờ gọi một cuộc điện thoại cho Diệp Phi, Diệp Phi vẫn còn thức, giọng nghe có chút không vui.

Lê Tiện Nam nghĩ, chứng mất ngủ của cô khó khăn lắm mới khôi phục lại bình thường, nếu là tái phát một lần nữa, cũng không biết mấy ngày mới có thể khôi phục lại bình thường, vì thế cũng chính ngày đó, Lê Tiện Nam đổi vé máy bay, về đến nhà đã là hai giờ sáng, Diệp Phi nằm trên sofa xem TV.

Tiếng TV rất nhỏ, giống như chỉ là một đứa trẻ sợ tối không dám ngủ một mình, xem TV mới có thể an tâm hơn một chút.

Ngày đó Lê Tiệp Nam đẩy cửa ra đi vào, Diệp Phi nghe thấy có tiếng động quay đầu lại, lúc nhìn thấy anh, đôi mắt hơi ảm đạm và rầu rĩ không vui lập tức cong lên ý cười, bước từ trên sofa xuống chạy tới nhào vào trong lòng anh.

“Sao anh lại về vào giờ này?” Ngày đó Diệp Phi ôm cổ anh, giọng buồn bã, hình như có hơi ghen ngào.

“Không phải sợ đứa trẻ ở nhà sợ hãi còn không nói với anh sao.

” Lê Tiệp Nam một tay ôm cô, một tay kia ném áo khoác lên trên sofa, anh bế cô lên, “Không phải có anh ở bên cạnh em mới có thể ngủ ngon sao, để em ngủ ngon, thì mỗi ngày đều phải ngủ ngon, thiếu một ngày cũng không được.

”

Cô cũng là thật sự gần như sẽ không nói cho anh biết những điều này, hiểu chuyện quá mức.

Cũng may trái tim của anh luôn treo trên người cô, lúc nào cũng có thể nhạy cảm nhận ra được cảm xúc nhỏ của cô, cũng cam tâm tình nguyện đối xử tốt với cô như vậy.

“Em cũng không phải là trẻ con.

” Diệp Phi còn cố chấp sửa lại đúng lời anh nói.

“Không phải là trẻ con sao còn thức đêm không ngủ còn xem phim hoạt hình ở kia?”

“Đó là em tùy tiện mở.

” Diệp Phi nằm trong lòng anh, “Anh bận việc xong rồi nên trở về trước sao, là vì em à?”

Lê Tiện Nam nhớ tới một bộ phim hài Hồng Kông mà mình và cô cùng nhau xem, là 《Nhà có chuyện vui》 của Tinh gia thập niên 90, trong đó có một đoạn ngắn rất buồn cười, Châu Tinh Trì đóng vai Thường Hoan nổi tiếng là thiếu gia đào hoa, đầu óc bất ngờ bị làm hỏng, bạn gái Hà Lý Ngọc đó vẫn tình nguyện ở lại bên cạnh anh ta, khi đó Diệp Phi nói cô thích đoạn này nhất.

Cho nên lúc đó Lê Tiện Nam không dễ dàng cô, anh cố ý nói, “Tiểu thư Hà Lý Ngọc?”

Diệp Phi cười rộ lên, nhớ tới đoạn lời thoại mình thích nhất kia,

“Hoan Hoan, anh gọi điện thoại đường dài cho em à?”

“Đúng vậy, anh rất nhớ em.

” Lê Tiện Nam ôm cô đi lên lầu, lười nhác trả lời một câu.

“Đáng tiếc anh ở Đông Kinh, em ở Hồng Kông, nếu em có thể xuất hiện ở bên cạnh anh thì tốt rồi.

” Diệp Phi ôm lấy cổ anh tiến lại gần, đoạn lời thoại kia là đoạn cô thích nhất trong phim.

Lê Tiện Nam đẩy cửa phòng ngủ ra, đặt cô nằm trên giường, cúi người hôn lên môi cô, “Đáng tiếc trước mặt em không phải là Thường Hoan, là Lê Tiện Nam, nhưng Lê Tiện Nam không nỡ để Phi Phi một mình ở Yến Kinh chờ đơn gối chiếc đâu.

Cho dù hôm nay anh có đi công tác ở Hồng Kông, cũng đến chạy trở về suốt đêm.

”

Diệp Phi bị anh chọc cười, ôm cổ anh không cho anh đi.

“Có vui không?”

“Vui vẻ,” Diệp Phi nằm trên giường, chủ động hôn anh, đôi mắt cười cong lên, “Lê Tiện Nam thật tốt, dễ người ta còn nhớ rõ dùng bộ phim yêu em thích nhất để dỗ.

”

“Vậy không phải sao, không phải chỉ có một công chúa Phi Phi thôi à, Phi Phi nhớ nhưng cũng không thể nói qua điện thoại.

” Lê Tiện Nam cúi người chống ở mép giường, trong đôi mắt phản chiếu khuôn mặt cô, bên môi anh ngậm ý cười, “Nói một câu cho anh nghe xem?”

“Em nhớ anh.

” Diệp Phi thành thật nói với anh, “Rất rất nhớ.

”

“Cho nên không phải anh đã trở rồi,” Lê Tiện Nam cúi người, xấu xa hôn lên hai bờ vai dưới dây váy cô, nhớ tới vài lời thoại của Lý Hà Ngọc và Thường Hoan ở trong phim, “Bây giờ anh muốn hôn em, có nghĩa là phải yêu em mãi mãi.

”

Diệp Phi nằm ngửa trên giường, duỗi tay nắm lấy cà vạt trên cổ anh, đáy mắt ẩn giấu nụ cười giảo hoạt, rồi sau đó nhẹ nhàng duỗi tay kéo cà vạt, cô nửa chống người ngồi dậy, chủ động hôn lấy anh, cánh tay trắng nõn quấn quanh một đoạn cà vạt của anh, “Anh mãi mãi là của em.

”

Chương 67: 67: Em Đổi Chỗ Khác Đi

Vào giữa tháng sáu còn đã xảy ra một chuyện, Triệu Tây Mi nói với Diệp Phi rằng cô ấy sẽ tổ chức đám cưới vào cuối tuần sau khi cô ấy nghỉ làm vào thứ sáu, Diệp Phi kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi, Triệu Tây Mi đã lén lút nói với cô, “Kết hôn chớp nhoáng, kết hôn chớp nhoáng, ngày hôm qua lúc về nhà đi ngang qua Cục Dân Chính, thấy Cục Dân Chính còn nửa tiếng nữa mới tan tầm, sau đó chúng tôi đi lấy sổ hộ khẩu rồi lập tức nhận sổ chứng nhận.

”

Diệp Phi cảm thấy phong cách rất Triệu Tây Mi, cô cũng đã quen với tính này, làm việc và nghỉ ngơi không giới hạn, muốn làm cái gì thì làm cái đó, giống như một con mèo không có chỗ ở cố định, kết hôn chớp nhoáng là không hề bất ngờ một chút nào.

Dường như Hàn Dịch cũng đã quen với tính cách này của Triệu Tây Mi, cô ấy muốn cái gì thì anh ta cũng nghe theo, điên cuồng cùng cô ấy.

Triệu Tây Mi cũng không thích ồn ào, hôn lễ nhỏ, chỉ mời bạn bè và người thân, tổ chức tại một khu nghỉ dưỡng tư nhân ở ngoại ô Yến Kinh.

Quá trình tổ chức hôn lễ cũng rất đơn giản, ngày đó Diệp Phi làm phù dâu cho Triệu Tây Mi, giúp cô ấy sửa sang lại làn váy cưới.

Khi đó Diệp Phi còn nói, phù dâu phải là người bạn vô cùng thân thiết làm, Triệu Tây Mi cười nói, em không phải sao.

Diệp Phi cũng đã sắp không nhớ rõ lần đầu tiên mình và Triệu Tây Mi gặp nhau là lúc nào — — nhưng chắc chắn chính là, khi đó các cô là người ở hai thế giới.

Chờ để khi phản ứng lại, cô đã bắt đầu chia sẻ những chuyện nhỏ nhặt linh tinh trong cuộc sống với Triệu Tây Mi, cẩn thận suy nghĩ lại, cô và Tiết Như Ý trở thành bạn thân cũng không có nhiều nguyên nhân khéo léo như vậy.

Giữa người với người có một loại từ trường kỳ diệu, có một vài người gặp nhau quen biết cũng không dùng lời nói để chứng minh tình cảm của họ.

Cho dù có thật lâu không gặp mặt, sau này gặp lại cũng vẫn như cũ chưa từng thay đổi.

Khi đó Triệu Tây Mi nói, cái này chắc là ứng với câu nói ở trên mạng kia: Cháo nấu chậm trong thời đại thức ăn nhanh (*).

Cũng không có sự kiện lớn rầm rộ gì cả, chỉ là một phần tình cảm vĩnh viễn sẽ không trôi theo dòng nước lũ thời gian.

Lúc trước cô ấy ở một thành phố xa lạ cho rằng, cô ấy cũng có vòng nhỏ của riêng mình, có bạn bè của cô ấy, cũng có người thật lòng yêu thương cô ấy.

Tay Triệu Tây Mi cầm bó hoa trực tiếp đưa cho Diệp Phi, lúc cô ấy đưa qua, cúi người cười thấp giọng nói với cô, “Hy vọng năm nay có thể nhìn thấy dáng vẻ em mặc váy cưới.

”

Diệp Phi cầm bó hoa của Triệu Tây Mi trong tay, theo bản năng đi tìm bóng dáng Lê Tiệp Nam.

Anh ngồi trong một góc cách cô gần nhất, ánh mắt nhìn cô mỉm cười.

Trời hửng nắng, mà cô cảm thấy nửa đời sau thật tốt đẹp, từ ngày đó gặp được anh mới chậm rãi bắt đầu.

Trước đây Diệp Phi còn chưa nghĩ đến chuyện hôn lễ, tối hôm đó sau khi trở về, lúc Lê Tiệp Nam tắt đèn, cô tiến đến gần, nhỏ giọng hỏi anh, “Lê Tiệp Nam, khi nào anh thì anh dự định lên kế hoạch cho hôn lễ của chúng ta đây?”

“Hai tháng nữa?” Lê Tiệp Nam ôm cô như ôm một con mèo, “Mùa hè hay là mùa đông?”

“Vì sao lại là mùa đông, mùa đông quá lạnh.

” Diệp Phi có chút mong chờ nhìn anh, hoàn toàn không buồn ngủ, “Mùa hè đi, mùa hè có được không?”

Lê Tiệp Nam khẽ cười, ôm eo cô, đầu ngón tay di chuyển không nặng không nhẹ, “Mùa đông có nhiều có ngụ ý, gặp được em.

”

Diệp Phi chui vào trong lòng anh cọ cọ một chút, “Nhưng mà mùa đông lạnh.

”

“Được, em nói khi nào thì là khi đó, chuyện này cả đời cũng chỉ có một lần, lấy Phi Phi làm trọng.

”

Lê Tiệp Nam là vẫn luôn đem Diệp Phi để ở trong lòng, khi đó tổng cảm thấy lúc trước cùng nàng cầu hôn thời điểm cũng quá tùy ý điểm nhi, hồi tưởng lên — — thế nhưng có điểm tiếc nuối.

Nhưng thật ra cũng phát sinh quá tự nhiên, vào ngày đầu năm mới, ánh đèn của hàng ngàn nhà sáng lên, rồi cuộc cũng có một ngọn đèn thuộc về anh, người làm cho anh lo lắng trong lòng, cứ như vậy yên tĩnh ngủ bên cạnh anh.

Lê Tiệp Nam rất ít khi nhớ rõ được những gì đã xảy ra trong quá khứ, thế cho nên những năm đó trước khi gặp được cô, ngoại trừ một

chút thống khổ, cũng không còn chuyện gì đáng để nhớ kỹ cả, anh chỉ nhớ rõ ràng những năm ở bên cạnh cô, mỗi một ngày dường như có thể được gọi là cả đời, mỗi một ngày đều có nhiều khoảnh khắc làm cho anh cảm thấy cũng yêu cuộc sống này hơn một chút.

Lê Tiệp Nam rất muốn chính thức bù đắp lại cùng cô.

Đến giữa tháng sáu, Diệp Phi còn đang suy nghĩ về chuyện của Diệp Đồng, khi đó Diệp Phi cảm thấy hơi kỳ quái, số lần Tiết Như Ý đi thăm Diệp Đồng nhiều hơn cả cô, Diệp Phi không nghĩ quá nhiều, coi như như là thời gian đó Tiết Như Ý thất tình, cô ấy thích chơi Lego để giết thời gian, nói không chừng cũng có ích gì đó đối với Diệp Đồng.

Diệp Phi cảm thấy cái lý do này cũng có vài chỗ không hợp lý, nhưng rốt cuộc cũng không để ý nữa, chỉ là mỗi tuần cô Tiệp đều gửi email cho, nói gần đây Diệp Đồng khá ổn, nhưng về bệnh tình thì vẫn là như cũ, uyển chuyển hỏi Diệp Phi có kế hoạch gì khác không.

Kỳ thật Diệp Phi cũng hiểu được ý tứ của cô Tiệp, dù sao tuổi tác cũng còn đó, ở trường học đặc biệt cũng hơi khó xử, Diệp Phi có cân nhắc để Diệp Đồng chuyển đến nhà ở Hoa Cảnh, nhưng mà lại lo lắng cho cuộc sống hằng ngày của Diệp Đồng, dù sao thì cậu cũng không thích giao tiếp với người khác, cuộc sống hằng ngày nhất định sẽ gặp khó khăn.

Diệp Phi nghĩ tới nghĩ lui, buổi tối ôm máy tính tìm một vài viện điều dưỡng có hoàn cảnh khá tốt.

Ngày đó Lê Tiệp Nam cũng nhìn thấy, sau khi Diệp Phi chọn xong, anh giao cho Kha Kỳ đi khảo sát thực tế một lượt, để Diệp Đồng chuyển tới viện điều dưỡng, cũng là chuyện sớm muộn.

Ngày Diệp Phi đi xử lý thủ tục, Lê Tiệp Nam đi cùng cô, Diệp Phi cảm thấy hơi xấu hổ, cũng không phải bởi vì gì khác, là bởi vì bắt đầu từ khi từ bé Diệp Đồng đã rất lâu rất lâu rồi không nói gì, Diệp Phi cũng

lo lắng Lê Tiệp Nam sau khi đi sẽ không được tự nhiên lắm.

Lê Tiệp Nam cười ôm sang hôn một cái, “Không được tự nhiên cái gì chứ, anh cũng không người lòng dạ hẹp hòi như vậy.

”

Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, đi tìm Diệp Đồng cùng Lê Tiệp Nam.

Cô Tiền dẫn bọn họ đi đến, Diệp Đồng ngồi ở một góc trong thư viện, ánh mặt trời chiếu qua từng tán cây xuống, bóng lưng gầy gò của một cậu thiếu niên ngồi ở vị trí gần cửa sổ, trong tay đùa nghịch với một bộ đồ chơi ghép hình.

Cô Tiền nói đều là một cô gái họ Tiết đưa đến đây, Diệp Đồng ngoại trừ vẽ tranh ra, còn có thể lắp ghép được mấy hình, khen năng tự thực hành của cậu khá tốt.

Diệp Phi đi làm thủ tục, ban đầu Lê Tiệp Nam đứng ở cửa thư viện chờ cô, sau đó dứt khoát đi vào, ngồi xuống ghế đối diện Diệp Đồng.

Vẻ ngoài của Diệp Đồng và Diệp Phi lớn lên có điểm giống nhau, chỉ là cậu thiếu niên hơi gầy gò, làn da cũng hơi tái nhợt, một đôi mắt sạch sẽ trong veo, tựa như thủy tinh trong suốt, anh mím môi không nói một lời nào, bàn bên cạnh bàn trải ra một hộp trò chơi ghép hình lớn với những mảnh nhỏ, cậu chọn lựa ở bên trong, tìm được vài miếng ăn khớp một cách chuẩn xác, sau đó ghép vào trong hình.

Lê Tiệp Nam nhìn cậu ghép hình, có một mảnh cậu xoay qua lộn lại vẫn không tìm thấy, Lê Tiệp Nam lấy ra đưa cho cậu.

Diệp Đồng mím môi, nhận lấy, ánh mắt nhìn thấy được chiếc nhẫn cưới trên tay anh, chiếc nhẫn nam đơn giản thuần khiết.

Cậu có nhìn thấy trên tay Diệp Phi cũng có một chiếc.

Lê Tiện Nam cảm thấy tuy rằng cậu bé này không nói một lời nào, nhưng hình như là anh phải nói cái gì đó.

Lê Tiện Nam sẽ không nói những lời sến sẩm với người khác, tay đặt ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng gõ vài cái, vẫn chậm rãi mở miệng nói, “Diệp Đồng, anh muốn kết hôn với chị gái của em.

”

“.....”

“Anh sẽ đối xử với cô ấy thật tốt,” Anh suy nghĩ, lại nói một câu, “Không cần lo lắng, cô ấy vẫn là chị gái của em, chỉ là em có thêm một người anh rể nữa mà thôi.

”

Diệp Đồng im lặng tiếp tục chơi trò ghép hình, Lê Tiện Nam cũng biết cậu sẽ không nói lời nào, sau khi nói xong nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giết khoảng thời gian rảnh rỗi này.

Hôm nay ánh mặt trời vẫn rất đẹp.

Lúc Lê Tiện Nam cho rằng Diệp Đồng sẽ không nói gì, sau khi Diệp Đồng chậm rãi lắp ghép xong được nửa tấm.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng rất nhẹ “Được”.

Lê Tiện Nam nghiêng đầu nhìn sang, Diệp Đồng sờ soạng lấy ra mấy mảnh nhỏ từ trong hộp, chắc là bởi vì thật sự đã rất lâu rồi không nói chuyện, hoặc có lẽ là bởi vì trước kia đã trải qua những chuyện không tốt lắm —

Diệp Phi nói cho anh biết nguyên nhân Diệp Đồng mất năng lực giao tiếp.

Khi đó Diệp Phi cũng còn nhỏ tuổi, Diệp Đồng càng nhỏ hơn, Lê Tiện Nam rất khó tưởng tượng bộ dạng khi đó đáng thương và đau khổ như thế nào, trải qua rất nhiều năm, Diệp Phi có thể nói ra một cách nhẹ nhàng và bình tĩnh, nhưng những bóng ma đó đã để lại trên

người cô rất nhiều vết tích, ví dụ như cô cảm thấy bất an, chứng mất ngủ của cô.

Cũng may, những bóng ma nhỏ bé đều chậm rãi tan biến dưới ánh mặt trời khi ở bên cạnh anh.

Cậu vẫn có thể nói chuyện, chỉ là quá nhút nhát và tự ti, cũng không nhìn thẳng vào mắt của đối phương, nói chuyện cũng cảm thấy bí bách và lí nhí, âm thanh rất nhỏ.

“Chị gái của em rất tốt.

”

“.....”

“Anh phải đối xử với chị ấy thật tốt.

”

—

Đến gần cuối tháng sáu Diệp Phi mới sắp xếp xong chuyện của Diệp Đồng, Diệp Đồng chuyển vào một viện điều dưỡng có hoàn cảnh không tồi, là một căn phòng có hai phòng ngủ và một phòng khách nhỏ, mỗi ngày sẽ có hộ công đặc biệt đến chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của cậu, sẽ có thời gian giải trí nghỉ ngơi mỗi ngày, Diệp Phi đến thăm hai lần, cảm thấy rất tốt.

Khi đó Tiết Như Ý sợ Diệp Đồng nhàm chán, lại xách theo túi lớn túi nhỏ Lego và trò chơi ghép hình đến, Lê Tiệp Nam thấy cậu thích trò chơi ghép hình, gọi người đến làm một phòng khác thành tủ trưng bày, bên trong bày những bộ Lego và hình đã được Diệp Đồng ghép xong.

Diệp Phi cũng luôn có thể tìm ra được một vài điểm cần thận của Lê Tiệp Nam trong những chi tiết này.

Đến cuối tháng, Lê Tiệp Nam cố ý đẩy chuyện hôn lễ lên, đẩy một vài công việc đi, khi đó Diệp Phi còn tưởng rằng Lê Tiệp Nam đang tăng

ca, kết quả nhân lúc anh gọi điện thoại, lặng lẽ nhìn thoáng qua, không ngờ trên màn hình máy tính của anh đều liệt kê ra kế hoạch cho hôn lễ.

Trái tim Diệp Phi nóng lên, hít sâu mấy lần mới làm cho tâm trạng chưa xót và cảm động của mình dịu đi.

Cũng vào một ngày nọ sau khi ăn cơm xong, Lê Tiện Nam dẫn cô đi ra ngoài, nói ra ngoài đi dạo một chút, xe chạy xuyên qua màn đêm, phương hướng hình như hơi quen thuộc.

“Hướng này là đến công viên trò chơi sao?”

“Đền bù lại ngày quốc tế thiếu nhi cho em.

”

Diệp Phi còn cảm thấy rất kỳ quái, cô đã sớm không còn dính dáng gì đến từ này nữa rồi, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Lê Tiện Nam nói anh đi đỗ xe, bảo cô đi vào trước, Diệp Phi nói được.

Đêm khuya khu vui chơi của công viên giải trí không có một bóng người, nhưng đèn vẫn sáng suốt đêm như nhiều năm trước vậy, nhiều năm trôi qua như vậy, khu vui chơi của công viên giải trí đã sớm mở rộng, có một con phố là thị trấn cổ tích nhỏ, cửa sổ sơn thượng kiểu Anh, thị trấn cổ tích nhỏ có sáu lầu, trên mỗi cửa sổ đều bày hoa cẩm tú cầu rậm rạp, đặt chú gấu Duffy Diệp Phi thích nhất.

Toàn bộ ánh đèn của thị trấn cổ tích nhỏ đều sáng lên, cơn gió ủa hè thổi qua, hoa cẩm tú cầu nhẹ nhàng đong đưa, giống như một màn tỏ tình long trọng.

Diệp Phi đứng trên con đường vắng vẻ, nơi xa là vòng xoay ngựa gỗ còn đang chậm rãi di chuyển, hình như cô nghĩ đến rất nhiều năm trước, Lê Tiện Nam ở Yến Kinh xa xôi, vẫn chạy tới Quảng Đông đón

cô về.

Ngày đó cô lừa anh nói không sao, không muốn để cho anh biết sự thật của cô, nhưng mà anh vẫn cẩn thận phát hiện ra, cũng kịp thời chạy tới bên cạnh cô.

Sự cảm dỗ và sa ngã lớn nhất đầu tiên của cô, hẳn là chính là vào ngày đó, anh vượt ngàn dặm xa xôi tới đón cô, làm cho cô từ cô bé lọ lem nghèo túng biến thành công chúa sống trong tình yêu.

Hình như cũng bắt đầu từ chính ngày đó, cô đã không còn là đứa trẻ không có nhà kia nữa, chỉ là khi đó cô còn quá trẻ, suy nghĩ cũng quá ngây thơ, luôn muốn đi tìm được một vài chứng cứ trong từng chi tiết, cũng may mà Lê Tiện Nam đối với cô mãi mãi đều là dịu dàng và kiên nhẫn như thế này.

Mặc dù có chia xa, nhưng sự an tâm mà anh cho cũng chưa bao giờ thiếu một nửa.

“Phi Phi, đối với em, anh luôn cảm thấy tùy tiện cầu hôn quá qua loa, vẫn luôn nợ em một lần cầu hôn nghiêm túc, hôm nay bù lại cho em, chỉ một lần như vậy, nhưng ít nhất về sau khi nhớ tới, sẽ không cảm thấy là tùy tiện gả cho anh.

”

Cô đang suy nghĩ miên man, nghe thấy giọng nói của Lê Tiện Nam truyền đến từ phía sau cô, cô đưa tay lau lau mắt, xoay người nhìn anh, Lê Tiện Nam cũng theo như bình thường, trong tay cầm một cái hộp nhung màu đen.

“Phi Phi, ở lại bên cạnh anh, em muốn làm công chúa rồng cả đời này không?”

Anh mỉm cười đi tới, nghiêm túc quỳ một gối xuống, một tay mở hộp nhẫn ra, lấp ló với cô, ánh đèn ấm áp chiếu trên mặt anh, đường nét khắc sâu anh tuấn, “Phi Phi, có nguyện ý không?”

Rõ ràng sổ chứng nhận kết hôn cũng đã nhận, anh còn nhớ đến bù

lại một lần cầu hôn cho cô, trái tim Diệp Phi cảm động, cô rất ít khi chú trọng đến một vài cảm giác nghi thức, nhưng Lê Tiệp Nam luôn vô cùng để ý đến chuyện của cô.

Cô khom lưng cúi người hôn anh, đỡ tay anh bảo anh đứng lên, Lê Tiệp Nam một tay ôm lấy eo cô, trong một đêm lãng mạn như vậy.

“Lê Tiệp Nam, sổ chứng nhận kết hôn cũng đã nhận rồi, đương nhiên là em nguyện ý.

” Diệp Phi buông anh ra, tay vuốt ve gò má anh, đôi mắt đau nhức.

“Bị bắt cóc về nhà thì cũng đến có cảm giác nghi thức, nếu không về sau Phi Phi của chúng ta nhớ tới, nói anh cầu hôn quá tùy tiện, công chúa phải có đãi ngộ của công chúa.

” Anh cười nâng tay cô lên, đeo chiếc nhẫn lên ngón tay cô, “Hiện tại là vậy, về sau cũng sẽ như vậy, vĩnh viễn đều như vậy.

Sẽ không bao giờ bởi vì đã bắt cóc em về nhà rồi mà không còn lãng mạn nữa.

”

Như thế nào mới gọi là yêu đúng người?

Ngay từ đầu Diệp Phi cho rằng có thể an ổn ngủ một giấc thật ngon, có thể mãi mãi không cần lo lắng về ngày mai, mỗi ngày trước khi ngủ đến khi tỉnh dậy đều có thể xác định anh vẫn yêu cô như cũ.

Sau đó lại cảm thấy, mỗi một ngày đều sống trong sự thỏa mãn và hạnh phúc, cho dù có quay đầu lại đi nhìn, đối với bài thi “Tình yêu” không có câu hỏi gì này, Lê Tiệp Nam vĩnh viễn đều sẽ cho cô một đáp án hoàn hảo.

Cô lo sợ, nghi hoặc hay bất an, không thể đưa ra những câu hỏi cụ thể, thì anh sẽ lấy phương thức của anh để yêu cô, mỗi một chi tiết đều ăn khớp với cô như vậy.

Diệp Phi tính toán cẩn thận, đã là năm thứ sáu hai người ở bên nhau, mà tình yêu của anh so với ngày hôm qua còn nhiều hơn.

“Lê Tiện Nam, nếu cả đời này em cũng thật sự không học được nấu cơm thì làm sao bây giờ?”

Diệp Phi bị anh ôm vào trong lòng, ngửa đầu lên nhìn anh.

Lê Tiện Nam cao hơn cô khá nhiều, anh cúi đầu, cười nói, “Vẫn còn loay hoay về chuyện này à, không có ý định để cho em học, ngoan ngoãn ở nhà ăn cơm cùng anh là được.

”

“Việc nhà thì sao?”

“Anh làm, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, còn có thể để làm việc nhà làm khó em được sao.

”

“Vậy em làm gì?”

“Không làm gì hết, nếu cứ nhất định phải làm một chút, thì xách chìa khóa nhà của chúng ta đi.

”

Diệp Phi giật mình nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, chính là bắt đầu từ một bữa cơm, khi đó ở nhà hàng cao cấp trong ngõ nhỏ kia, lúc anh lột cua cũng toát ra vẻ cao quý, ai ngờ vài năm sau, thậm chí anh còn tự mình học nấu ăn vì cô.

Thời gian này lúc có Triệu Tây Chính và Triệu Tây Mi tới nhà bọn họ ăn cơm, Lê Tiện Nam không vào phòng bếp, gọi bên ngoài đưa đến, Diệp Phi nói Lê Tiện Nam biết nấu cơm.

Kết quả Lê Tiện Nam nghiêm túc ngồi trên sofa uống trà, nói, “Cái đó chỉ làm cho em, anh cũng không phải là bảo mẫu của người khác.

”

Biểu cảm kinh ngạc đến ngậy người trên mặt Triệu Tây Chính, đến nay cô vẫn khó quên được.

Anh đối với cô, là cưng chiều, cũng là sự thiên vị độc nhất.

Tối hôm đó, Diệp Phi mất ngủ rất lâu, nằm bên cạnh anh ngủ không được.

Lê Tiện Nam cho rằng cô bị làm sao, còn theo bản năng sờ sờ trán cô thử nhiệt độ, tưởng là đêm nay đi ra ngoài làm cô bị trúng gió cảm lạnh, Diệp Phi bắt lấy cổ tay của anh, đôi mắt trong trẻo.

“Kích động cái gì vậy?” Lê Tiện Nam nhìn thoáng qua thời gian, “Mười hai rưỡi rồi.

”

“Em càng nghĩ càng không ngủ được.

”

“Ừ?”

“Lê Tiện Nam.

”

Trước kia mọi người đều nói, con gái qua một độ tuổi nào đó thì sẽ trưởng thành và tinh tế hơn, Diệp Phi cảm thấy mình từng có một khoảng thời gian như vậy, là lúc hai người chia xa, sau khi trở lại bên cạnh anh, cô được anh cưng chiều vẫn giữ được sự ngậy thơ và trái tim thiếu nữ.

“Có chuyện gì vậy? Phấn khích quá à.

”

“Chỉ là em cảm thấy, trước kia chỉ muốn ở bên cạnh anh ngủ một giấc thật ngon, không nghĩ tới, đây đã là năm thứ sáu em được anh yêu rồi.

” Diệp Phi nói đến con số này, lại cảm thấy xúc động trong lòng, “Sáu năm, thật sự đã lâu.

”

“Sau này không phải còn hơn nửa đời nữa sao.

” Lê Tiệp Nam thản nhiên kéo tay cô ôm lại đây, lười nhác đáp một câu, “Còn phải mấy chục năm như vậy.

”

Diệp Phi nằm bên cạnh anh nhìn anh, cốt cách và tướng mạo của Lê Tiệp Nam cực kỳ đẹp, đôi mắt sâu thẳm mà hình dáng cũng xinh đẹp, lúc nhìn cô lại là một đôi mắt thâm tình, đắm chìm trong muôn vàn sự dịu dàng, cô tiên lại gần, da mặt hơi dày hỏi anh, “Nếu không anh tỏ tình với em đi? Trước kia anh cũng chưa từng nói với em, em muốn nghe.

”

“Hôn ta thì anh sẽ nói cho em nghe.

” Lê Tiệp Nam thản nhiên nhìn cô, đáy mắt ẩn giấu ý cười.

Diệp Phi cảm thấy hình như có một thứ vô hình gì đó đang càng ngày càng gần, trái tim cô mềm mại xuống, cô lại gần hôn anh, vài giây cũng chưa buông ra, Lê Tiệp Nam mở mắt ra nhìn cô, trong mắt có chút gợn sóng.

Diệp Phi cố tình hôn không buông ra.

Lê Tiệp Nam đẩy cô về, mái tóc dài của Diệp Phi xõa ra trên gối, duỗi tay nắm lấy đầu ngón tay của anh, cùng hắn đan chặt mười ngón tay trong đêm đen.

Tình yêu trần trụi, hơi thở bị ngón tay mềm mại chặn đứng.

Lê Tiệm Nam nhéo cằm cô, ngữ điệu không đứng đắn, trong mắt lại hiện lên ý cười khiến cô nghiêng chìm vào đó, “Em học thói hư này?” “Học hư rồi.

” Diệp Phi nắm lấy ngón tay anh, kéo đến gần vị trí ngực, cố ý giả vờ ngây thơ hỏi anh, “Vậy làm sao bây giờ? Nửa đời sau của ngài phải ở cùng một chỗ với ta rồi.

”

Cô học theo giọng điệu không đứng đắn của anh, giống như một con tiểu hồ ly gian xảo.

Lê Tiệm Nam khẽ cười, ánh mắt giao hòa, buông thả trong đêm sương mù.

Diệp Phi không quá rụt rè dựa vào, khi cô hôn anh, luôn có một loại dụ dỗ trầm luân tự nhiên.

Mấy năm trước Lê Tiệm Nam còn có thể kiềm chế, có thể là vào thời khắc cuối cùng tự như là hỏi ý kiến của cô.

Sau đó nào có nhiều quy củ như vậy, anh cũng càng muốn xem trong đáy mắt cô có tình yêu tràn lan, càng muốn nhìn cô mãnh liệt vì anh.

Không biết từ khi nào thỉnh thoảng Diệp Phi sẽ mua một vài bông hoa mẫu đơn, có vài bông hoa không quá tươi phải ngâm mình trong nước để thức tỉnh hoa, lúc nở ra đầy đặn xinh đẹp, cánh hoa màu hồng mềm mại, khi đó Lê Tiệm Nam còn nói sao lại mua hoa mẫu đơn.

Diệp Phi nói xinh đẹp biết bao.

Mẫu đơn cũng thật sự xinh đẹp, không phải là tình yêu mãnh liệt như hoa hồng, cánh hoa đầy đặn mềm mại kia hình như cũng không thể chạm vào, buổi sáng phun một chút nước, những giọt nước trong suốt dính ở trên đó, ngày đó anh duỗi tay đụng vào một chút, cánh

hoa kia giống như lập tức lung lay sắp rụng.

Lúc đó anh cố tình nổi lên ý xấu, duỗi tay về đóa hoa mẫu đơn đầy đặn nhất một chút, khiến cho Diệp Phi nổi giận với anh, bảo anh đừng đụng lung tung.

Hoa mẫu đơn đặt ở tủ đầu giường, nở ra tròn đầy, là lúčt trong đêm khuya, những bông hoa dường như nở vì bọn họ.

Lê Tiệnam bế cô lên, anh lót gối ở phía dưới, anh hôn lên gáy cô.

“Phi Phi,” Anh cố ý dán vào bên tai cô, âm điệu gợi cảm, tựa như sương mù chưa tan sau cơn mưa.

Diệp Phi không có gì sức lực gì ừ một tiếng.

Lê Tiệnam khẽ cười, nghiêm túc nói ở bên tai cô — —

“Thật lòng yêu em.

”

Khi đó anh gọi cô là công chúa rỗng, cô có nửa mặt tường là tủ kim cương, trên đó đều để cất nhẫn kim cương và dây chuyền kim cương anh tặng.

Nhưng càng nhiều bảo vật, thì tình yêu chân thành anh dành cho cô vẫn là thứ quý giá nhất, kéo dài đến mỗi một ngày mỗi một phút mỗi một giây, đều đáng để vui mừng.

Ngày đó sau khi kết thúc cũng đã là đêm khuya, Lê Tiệnam không cho cô ăn bữa ăn khuya nữa, đi xuống lầu rửa dâu tây cho cô.

Diệp Phi để chân trần chạy ra, đứng ở lầu hai nhìn xuống.

Trên mặt đất vẫn trải thảm rất dày, từ trước đến nay cũng chưa từng bỏ đi.

Thật lâu trước kia, Diệp Phi còn gượng gạo nói lỡ như có một ngày nào đó người khác không thích tắm tắm này thì sao.

Kết quả khi đó kéo theo vali trở về, tất cả mọi thứ ở Tây Giao vẫn là đáng về lúc cô rời đi, ngay cả miếng dán công tắc trẻ con trên tường cũng chưa từng thay đổi.

Lê Tiện Nam mặc áo ngủ đứng trong phòng bếp rửa một hộp dâu tây cho cô, dáng người cao lớn, bên hông có thắt dây lưng.

Diệp Phi chạy xuống lầu, ôm lấy anh từ hắt phía sau.

Lê Tiện Nam nhặt ra tới một quả đỏ nhất đưa tới, ngữ điệu biếng nhác, “Há miệng.

”

“A.

” Diệp Phi ngoan ngoãn phối hợp, cắn một miếng không nói gì, còn cố ý cắn vào đầu ngón tay anh một chút.

“Ăn của em đi.

” Anh cười, nhét dâu tây vào trong miệng cô, còn học theo đáp trả, đầu ngón tay chạm vào cánh môi cô vờ vờ một chút.

Hai má Diệp Phi nóng lên, người này hình như trời sinh luôn có thể dùng những hành động đứng đắn làm thành không đứng đắn.

Tựa như buổi sáng hôm đó, tay anh rảnh rồi cứ nhất định phải chạm vào đóa hoa mẫu đơn kia, ngón tay thon dài trắng nõn chọc vào trên cánh hoa mẫu đơn, rồi sau đó dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp đóa hoa kia nâng lên, đưa tới chóp mũi người một chút, rồi sau đó dùng giọng Bắc Kinh không chính thống lấp bắp nói, “Sao hoa này không thơm bằng Phi Phi nhỉ?”

Người này lúc có ý nghĩ xấu xa, làm cái gì cũng có một chút phong lưu.

Lê Tiện Nam rất kiên nhẫn đút cho cô ăn nửa hộp dâu tây, Diệp Phi đứng ở trước đảo bếp ăn một cách thỏa mãn, Lê Tiện Nam dọn chiếc đĩa sứ nhỏ cho cô, dán lấy cô từ phía sau, cũng không hỏi cô, giữ lấy mặt cô xoay qua, hôn lên cổ cô.

Trong miệng Diệp Phi còn cắn dâu tây.

Quả dâu tây kia vừa ăn vào miệng cứ như vậy mà chạy đi.

Lê Tiện Nam dứt khoát bế cô lên, ôm ngồi ở trên đảo bếp.

Mặt bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Cô ngồi ở phía trên, hai tay Lê Tiện Nam chống ở bên cạnh cô, đường nét sâu sắc và rõ ràng.

Ánh sáng trong phòng bếp rất ấm áp, là tông màu trầm.

Diệp Phi vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài còn hơi ướt, hai má hiện lên một lớp màu hồng nhạt, một đôi mắt sáng ngời mềm mại, váy ngủ trên người cô cũng là màu sáng, là chiếc váy màu trắng ngò sen hơi mỏng, cô ngồi ở nơi này, là thật sự giống như một nàng tiên cá từ biển sâu bước lên bờ, đáy mắt hồn nhiên, rồi lại ẩn chứa sự dụ dỗ.

“Lê Tiện Nam, không được.

” Diệp Phi mơ hồ cảm thấy không ổn lắm.

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam nói, vươn tay trái ra với anh, anh vuốt ve cánh môi cô, đáy mắt khép lại không tính là khống chế dự.c vọng, “Vừa rồi em ăn dâu tây không quá thành thật, xem này em còn cắn anh.

”

“Đâu có!”

Diệp Phi thật sự kéo tay anh xuống đặt ở trước mắt nhìn nhìn, một chút dấu vết cũng không có, cô dứt khoát kéo cổ tay anh đặt ở bên miệng cắn một cái, “Đây mới là em cắn.

”

Chỗ hổ khẩu (*) đó của anh có thêm hai vầng trắng lười liềm cong cong.

(*) Hổ khẩu

Bàn tay Lê Tiện Nam rất đẹp, trắng nõn, xương ngón tay thon dài, trên mu bàn tay mơ hồ có mạch gân xanh, trên đó có đeo nhẫn cưới, càng làm tăng thêm sức hấp dẫn của hệ cấm dục.

Diệp Phi thật là có chút không nỡ.

Lê Tiện Nam trở tay nắm chặt tay cô, ghé vào sát hơn một chút, đáy mắt ẩn giấu ý cười, “Anh đánh dấu thì cứ đánh, nhưng em đổi chỗ khác đi, cổ có được không? Công chúa rờng?”

—————

(*) Cháo nấu chậm trong thời đại thức ăn nhanh nguyên gốc là “快餐时代小火慢炖的粥了”: Có nghĩa là trong thời đại nhịp độ nhanh này, tất cả mọi người đều theo đuổi đam mê và hứng thú tức thì, và không muốn tốn kiên nhẫn và năng lượng.

Nhưng tôi hy vọng chúng ta có thể quản lý mối quan hệ của mình một cách kiên nhẫn, bắt lửa chậm và giữ cho nước chảy từ từ.

(jikipedia.

com).

Chương 68: 68: Hoa Hồng Vĩnh Viễn Là Hoa Hồng

Cuối cùng Lê Tiệp Nam cũng đã ấn định hôn lễ sẽ được tổ chức vào cuối mùa hè.

Sau khi app lên kệ thì tổ dự án của Diệp Phi vẫn cần phải làm công tác tuyên truyền tiếp theo, nhưng mà lần này có mấy người ở Cục Du lịch tỉnh hợp tác, việc lựa chọn đề tài sẽ không quá hạn chế, Diệp Phi vẫn cứ tiếp tục sử dụng phương thức của của trước kia, cố định mỗi tuần sẽ đẩy lên một lần, có các việc thúc đẩy khác là do hệ thống gửi, @trợ lý nhỏ chính thức, sau khi nhân viên công tác xét duyệt xong sẽ tiến hành đẩy dữ liệu lớn.

Vào mùa hè, tổ dự án của Diệp Phi chọn ra địa điểm là đi một hòn đảo nhỏ để quay video tuyên truyền, theo một mặt nào đó cũng có thể thúc đẩy du lịch của địa phương đó phát triển.

Diệp Phi tính toán hết bận rộn với kế hoạch quay chụp này thì sẽ trực tiếp xin nghỉ một thời gian để kết hôn.

Cô đã chuẩn bị xong đơn xin nghỉ phép, lúc cầm đi tìm Hàn Dịch ký tên, đúng lúc Hàn Dịch đang ở phòng làm việc nghe điện thoại, nhìn thấy Diệp Phi, anh ta chỉ chỉ sô pha đối diện ý bảo cô đợi một chút.

Phòng làm việc của Hàn Dịch cũng không lớn, anh ta dường như không bất kỳ điều gì cần theo đuổi đối với cuộc sống vật chất, Diệp Phi nhìn anh ta, sẽ luôn mơ hồ nhớ tới lúc mới mới gặp Hàn Dịch vào năm 2014, khi đó cô đã nghĩ rất nhiều người và rất nhiều chuyện đều giống như măng mọc trong mùa đông đó, đang đợi một cơn mưa

xuân, chờ trời hửng sáng, chờ hy vọng.

Trong ký ức của cô vẫn khắc sâu cái kia tầng hầm kia, khi đó Hàn Dịch vẫn còn lại một sinh viên, ở trong một tầng hầm nhỏ hẹp và cũ nát, giường trên mặt đất còn chất đống rất nhiều sách về mật mã.

Không thể rõ vì sao, có lẽ là bởi vì sự tập trung và kiên trì của anh ta, làm cho Diệp Phi cảm thấy sớm muộn gì anh ta cũng sẽ thành công.

Lời tiên tri dường như cũng nằm trong dự đoán.

Ngay lúc này, Hàn Dịch cúp điện thoại, Diệp Phi đưa đơn xin nghỉ cho anh ta ký tên.

Hàn Dịch nhìn lướt qua, cầm một cây bút ký tên ký xuống, rồi khẽ cười nói một câu chúc phúc với cô, “Trăm năm hạnh phúc, anh ấy là thật sự rất yêu cô.

”

Diệp Phi duỗi tay nhận lấy, trong lòng nghĩ — — sự đối đãi khác biệt của anh, có lẽ là quá trắng trợn và táo bạo, những người bên cạnh cô dù là ai cũng có thể nhìn ra được.

Lúc Diệp Phi nói phải đến hòn đảo nhỏ để công tác, Lê Tiệp Nam cân nhắc một chút, nói đi cùng cô.

“Công việc của anh thì sao?” Diệp Phi tắm rửa xong, lau tóc đi ra.

“Sợ em không ngủ ngon.

” Lê Tiệp Nam ngồi trên sofa, lấy khăn lông trong tay cô, lau lau mái tóc dài của cô, “Ngay cả một ngày bị mất ngủ cũng không được.

”

Vì thế lần đó, Lê Tiệp Nam cũng thật sự đẩy một vài công việc đi, tối thứ sáu cũng cô bay đến tỉnh ở phương Nam gần biển kia.

Thực tập sinh sớm đã chuyển thành chính thức, thẩm mỹ của cô ấy không tồi, sau khi cắt nối biên tập thêm filter thì trông rất tươi mát, chất lượng hình ảnh cao kết hợp cảnh vật tiết tấu chậm hàng ngày, quả thật là video ngắn đã hấp dẫn một làn sóng fans.

Lúc máy bay hạ cánh là hơn mười giờ tối, hình như cũng đã có mưa, không khí ẩm ướt, gần biển, nhiệt độ ban đêm hơi thấp, Diệp Phi vừa ra khỏi sân bay đã hắt xì, Lê Tiện Nam cởi áo khoác mỏng của mình ra khoác thêm cho cô, Diệp Phi hỏi anh có lạnh không, Lê Tiện Nam cười nói nhiệt độ chỉ hạ một chút.

Bọn họ tạm quyết định ở nội thành hai ngày để quay chụp chọn cảnh, hai ngày sau đến hòn đảo nhỏ — — trên đảo không có phương tiện giao thông, chủ yếu là đảo cũng không lớn lắm, trở về nội thành phải ngồi tàu một lúc.

Giữa hè ở phương nam mưa khá nhiều, lần này Lê Tiện Nam tự mình đặt khách sạn — — vẫn là Diệp Phi liên tục cảnh cáo anh không được phá của.

Vị trí của sân bay nằm gần vùng ngoại thành, lúc xe chạy vào nội thành, nội thành đang mưa to tầm tã, tài xế nói với bọn họ hai ngày nay mưa hơi nhiều, bảo bọn họ đi ra ngoài chú ý an toàn.

Sau khi nhận phòng, Lê Tiện Nam nắm tay cô đi thang máy lên lầu, trên đường ho khan vài tiếng, Diệp Phi đau lòng nhìn anh, Lê Tiện Nam đứng trong thang máy, nhìn cô cười, nói, “Không sao đâu, trước kia hút thuốc, không phải còn ho dữ dội hơn sao?”

“May mà anh bỏ hút thuốc, anh còn xem đây là chuyện tốt nữa.

” Diệp Phi nói, “Em nhớ rõ trong túi của em có thuốc trị cảm, đợi lát nữa lấy cho anh uống.

”

Những loại thuốc trị cảm kia, đều là Lê Tiện Nam chuẩn bị cho cô.

Trở về phòng, Diệp Phi lục lọi, không tìm được thuốc giảm ho, bèn lấy thuốc cảm đi pha thêm nước, thúc giục anh đi nghỉ sớm một chút.

Lê Tiệp Nam nào dám cãi lại cô, ngoan ngoãn nghe theo.

Đến đêm, tiếng mưa rơi bên ngoài bị ngăn cách, trong phòng chột lóe sáng, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm.

Diệp Phi không thích những ngày mưa lớn, vốn đang sắp ngủ thiếp đi, một tia sấm sét xẹt qua, Lê Tiệp Nam phản ứng nhanh hơn cô.

Anh cũng không nói gì, lặng lẽ duỗi tay ra kéo cô lại ôm vào trong lòng, dường như cho cô cảm giác an toàn, còn kéo chiếc chăn mỏng, hôn lên trán cô, “Anh ở đây, ngủ đi.

”

Yến Kinh rất ít khi có ngày sấm chớp mưa lớn như vậy, hơn nữa những năm đó Diệp Phi ở Hồng Kông và London càng chưa từng gặp phải thời tiết như thế này.

Cô không hề thích sấm chớp mưa bão một chút nào.

Mùa hè ở tỉnh này, không khí tựa như vốn đã mang theo một chút ẩm ướt, vùi vào trong chăn, trên chiếc giường mềm mại cũng có một chút mùi ẩm ướt của nước giặt quần áo.

Lê Tiệp Nam hạ nhẹ một tiếng.

Diệp Phi nặng nề đi vào giấc ngủ, nhưng loại thời tiết này không thể ngủ quá ngon giấc.

Hồi trước sấm chớp mưa bão, vẫn là khi còn nhỏ, Xuân Tân đột nhiên có mưa to, bọn họ vẫn còn ở trong căn nhà nhỏ kia, nhà vừa cũ vừa bị hư hỏng, ở trong khoảng sân rộng có thể nhìn thấy bầu trời xám xịt, ngôi nhà trông có vẻ hoang sơ, gió to thổi qua, không biết

tiếng sột soạt vang lên từ đâu, cơn mưa lớn bắt đầu rơi xuống, chưa đến vài phút nóc nhà đã bắt đầu nhỏ nước, lúc đó người lớn cũng không có ở đây, chỉ có thể ở trong nhà lấy chậu hứng, cứ được một lúc là lại đầy, còn phải bung ra ngoài sân đổ, cô ra ra vào vào, trên người ướt đẫm, cũng không có nước ấm để có thể tắm rửa.

Cánh cửa gỗ kia dường như cũng đã quá rách nát không thể chống chịu nổi, lúc gió thổi qua, cửa phát ra tiếng kéo kẹt.

Diệp Phi vẫn luôn rất sợ hãi ngôi nhà kia, vị trí hẻo lánh thì không nói, xung quanh còn đều là cỏ dại mọc thành cụm và những bức tường nứt, trẻ con không suy nghĩ được nhiều như vậy, đọc tiểu thuyết kinh dị thì sẽ tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh đáng sợ.

Diệp Phi giống như trở về ngôi nhà trong đêm mưa lớn, mưa lớn làm cho trong nhà bị cúp điện, cả người cô ướt đẫm ngồi ở trước bàn làm bài tập.

Chiều và tối ngày hôm đó, là một trong những ngày mà Diệp Phi ghét nhất.

Giống như bị người khác vứt bỏ, tự như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Đêm mưa mà cô chán ghét thứ hai đêm mưa, không phải là ngày ba mất, mà là ngày có kết quả kiểm tra của ba.

Ung thư phổi giai đoạn cuối, nằm trong dự đoán, nhưng lại nằm ngoài dự liệu, luôn cảm thấy ung thư là một từ rất xa vời, nhưng rồi nó lại đã thật sự xảy ra như vậy.

Ngày ba được chẩn đoán chính xác đó trời mưa, một trận mưa giông rất lớn, Phùng Nghi đi bán nhà, bởi vì là bán gấp, rất nhanh đã có người đến hỏi giá, sợ đối phương đổi ý, Phùng Nghi đội mưa to đi ký tên làm thủ tục.

Ba ở phòng bệnh là bốn người, trời âm u, bên ngoài mưa to, cây cối đều bị gãy, sắc mặt những người trong phòng bệnh đều xám xịt, giống như cây cầu gãy trên đường hoàng tuyền.

Ngày đó ba nhìn Diệp Phi ngồi ở bên cửa sổ làm bài tập, chỉ nói với cô, “Phi Phi, nếu là ba không còn nữa, con phải tự chăm sóc bản thân mình.

”

“.....”

“Người như mẹ con, bà ấy cứ như vậy, con phải tự chăm sóc bản thân mình.

”

Ba cũng không nói gì với cô linh tinh như là “Ba ở trời sinh cũng sẽ bảo vệ con”, người không còn nữa chính là không còn nữa, từ đây sẽ biến mất vĩnh viễn trong cuộc đời của cô.

Ba không còn nữa, cũng thật sự không còn ai yêu cô.

Hình như Lê Tiệp Nam cảm thấy cô ngủ không ngon giấc, duỗi tay ôm cô, có nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng cô, anh hơi muốn ho khan, nhưng vẫn nhịn xuống.

Diệp Phi cứ như vậy nặng nề mở mắt ra, thật ra cũng đã ngủ được một vài phút ngắn ngủn, nhưng vài phút đó lại có vẻ hơi dài, trong đầu giống như bị dính một tầng sương mù ẩm ướt, vài phút đó, trái tim đều đập vô cùng nặng nề.

Trong phòng khách sạn có một ngọn đèn tường sáng, cô ngẩng đầu, sau đó mới phát hiện Lê Tiệp Nam vẫn luôn không buông cô ra.

“Ngủ không ngon à?” Lê Tiệp Nam thấp giọng hỏi cô, “Đổi phòng? Hay là đổi khách sạn?”

Kỳ thật cách âm của khách sạn này rất tốt, rèm cửa cũng chỉ để lại

một khe hở nhỏ.

Diệp Phi lắc đầu.

Lê Tiện Nam lại khụ nhẹ một tiếng.

Diệp Phi ở trong lòng giầy giụa, bỗng dưng nghĩ tới trước kia Jenny từng nói với cô, trước kia Lê Tiện Nam từng bị cảm phát triển trở thành viêm phổi.

Cô đưa một tay ra sờ sờ trán Lê Tiện Nam, sau đó bò dậy gọi điện thoại cho quầy lễ tân của khách sạn, bảo đưa đến một hộp thuốc trị ho.

Lê Tiện Nam buồn cười nhìn cô, “Thì ra là do anh làm ồn nên em không ngủ được à?”

“Là em nghĩ đến Jenny và Kha Kỳ đã từng nói với em trước kia anh từng bị viêm phổi, Lê Tiện Nam, anh không được bị bệnh nằm viện, nếu không sau này em phải ngủ trong phòng bệnh cùng anh, không có anh, em không ngủ ngon,” trên trán Diệp Phi toát ra một tầng mồ hôi mỏng, bỗng nhiên sau đó lại cảm thấy may mắn.

Ít nhiều gì vừa rồi tình lại vẫn có anh ở bên.

Lễ tân khách sạn đến rất nhanh, mười phút sau đã có tiếng gõ cửa, Diệp Phi mặc áo ngủ đi mở cửa, pha thuốc cho Lê Tiện Nam rồi bùng về.

Lê Tiện Nam nhìn dáng vẻ lo lắng này của cô không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, “Cùng lắm cũng chỉ là bị cảm nhẹ thôi.

”

“Vậy trước kia không phải là anh còn bị phát triển thành viêm phổi đó sao?”

“Em còn rất thích lời chuyện cũ ra,” Lê Tiện Nam dựa vào đầu giường, nói, “Hơi nóng.

”

Diệp Phi đi tìm một que pha cà phê khuấy khuấy cho anh, vừa mới gặp một cơn ác mộng, phản ứng của cơ thể còn hơi chậm chạp.

Lê Tiệp Nam kéo tay cô, nghiêm túc nói với cô, “Sẽ không.

”

“Sẽ không cái gì?”

“Sẽ không bị bệnh nằm viện, làm sao có thể để em ngủ ở phòng bệnh cùng anh, thật không nỡ.

” Lê Tiệp Nam rất nghiêm túc nói với cô về chuyện không xảy ra này nói, “Phi Phi của chúng ta cũng không biết nấu cơm, xa anh cũng không thể ngủ ngon, tan tầm anh còn phải đến đón.....”

Lê Tiệp Nam còn chưa nói hết, Diệp Phi ngồi ở mép giường đã dựa vào trong lòng anh.

Lê Tiệp Nam duỗi tay ôm lấy cô, lại kéo chăn bọc cô vào.

Trong chăn rất ấm, nhiệt độ ở lồng ngực anh vừa vặn.

“Lê Tiệp Nam, không được bị bệnh.

” Cô mơ hồ nghĩ đến giấc mơ rời rạc vừa rồi, giọng nói buồn bã nói, “Em cũng chỉ có anh.

”

Kỳ thật Lê Tiệp Nam cũng chỉ bị cảm nhẹ, ngày hôm sau là đã khỏe hơn nhiều rồi, Diệp Phi nhất định bảo anh phải ở trong phòng nghỉ ngơi một ngày, cơm ba bữa vẫn là Diệp Phi tự mình đến nhà hàng của khách sạn bung lên, chăm sóc thật sự rất chu đáo.

Lê Tiệp Nam dở khóc dở cười, nhưng thật sự mà nói, đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời anh loại chuyện nhỏ như bị cảm này lại được người khác quan tâm thành như vậy.

Lúc được người khác yêu, sẽ cảm thấy cảm động và ấm áp.

Đến ngày thứ ba trời đã tạnh mưa, cuối cùng Lê Tiện Nam cũng không còn ho nữa, sau Diệp Phi liên tục xác nhận lại nhiều lần mới đi ra ngoài cùng anh, sợ thời tiết này thay đổi thất thường, trước khi ra ngoài Diệp Phi đã mang theo ô.

Ngày đó quyết định ngày đầu tiên sẽ đến vườn bách thảo nổi tiếng nhất của địa phương, lúc chín giờ sáng có một vài khu vực nào đó sẽ làm thành khe núi và rừng sương mù, sau cơn mưa không khí vô cùng tươi mát.

Nhiếp ảnh chọn vài cảnh nhỏ để lấy tư liệu.

Diệp Phi kéo Lê Tiện Nam đi xem, kết quả cũng chính bởi vì phun sương tạo cảnh, lại trùng hợp sau cơn mưa, có rất nhiều người tới nơi này chụp ảnh cưới.

Một con đường mòn trên núi, khắp nơi đều là những bụi cây xanh tươi tốt, cảnh vật ở trong sương trắng lượn lờ từ từ lan ra, trong bụi cây xanh tươi tốt cũng khám một vài loài hoa nhỏ không quá phổ biến.

Một vài phiến đá xanh theo một con đường nước uốn lượn thông đến nơi nào đó không biết.

Diệp Phi lập tức kéo Lê Tiện Nam đi theo đường nhỏ này, phiến đá xanh ở trong nước, trong nháy mắt đã làm cho cô nhớ tới sân nho ở Tây Giao.

Đi đến cuối đường, nơi này không có một bóng người nào.

Ánh mặt trời từ từ kẽ hở của cây chiếu xuống dưới, sương mù làm cho hình dạng của ánh mặt trời biến dạng.

Lê Tiệp Nam và cô ôm hôn nhau ở trên con đường không người này, Diệp Phi nhón chân ôm lấy cổ anh, anh lập tức hơi cúi người, cười nhìn Diệp Phi, rõ ràng hai người không có kế hoạch chụp ảnh gì, nhưng chiếc váy hôm nay cô mặc vẫn vô cùng thích hợp để lên hình.

Trời nóng, là một chiếc váy hai dây màu vàng nhạt, đường cong xinh đẹp của bờ vai và cổ lộ ra bên ngoài, nơi này sương mù mờ ảo, làm cho mái tóc dài của cô hơi ẩm ướt một chút.

Chụp ảnh vừa vặn đi đến nơi này, cảm thấy ánh sắc con đường đá này rất đẹp, lúc vừa giơ máy ảnh lên, mới nhìn thấy cuối đường có người.

Trước kia khi làm việc mới nhân viên, luôn cảm thấy Diệp Phi thoát nhìn rất có khí chất, cái loại khí chất này có được từ việc đọc sách và tích lũy kiến thức, bình tĩnh, dịu dàng nhưng cũng mạnh mẽ, có suy nghĩ, rất hợp với câu nói cổ kia, bụng có thi thư khí tự hoa (*), mặc dù tiếp xúc riêng, Diệp Phi cũng là luôn là người biết tiến biết lùi đúng lúc.

(*) Bụng có thi thư khí tự hoa nguyên gốc “腹有诗书气自华”: Ngay cả khi một người có cuộc sống khó khăn và quần áo thô cứng suốt ngày, chỉ cần người đó có thơ, sách trong người và học được điều gì đó, thì người đó vẫn sẽ rất có khí chất và tỏa sáng.

(Baidu)

Mà nhìn hiện tại, cũng không hoàn toàn đúng.

Con người có lẽ cũng sẽ chỉ được là chính mình khi ở bên người mình yêu, mới có thể không cần làm người lớn, trở về làm cô bé ngây thơ và được yêu thương.

Trước khi đi quay chụp cũng đã từng nghe Triệu Tây Mi nói, khi đó cô ấy cũng tò mò, nói có phải là nữ tiến sĩ không dễ tìm đối tượng không?

Triệu Tây Mi nói, “Cô sơ suất rồi, tổng giám đốc Diệp của mấy người đã yêu xa rất nhiều năm.

”

“Đó là kiểu đàn ông như thế nào?”

Khi đó Triệu Tây Mi thật sự suy nghĩ một chút, đối diện với ánh mắt mong chờ của cô ấy, Triệu Tây Mi đưa ra một đáp án, nói, người đàn ông không ai có thể chinh phục được.

Đây hình như cũng không phải là lần đầu cô ấy nhìn thấy Lê Tiệp Nam, lần đầu tiên là ở trấn nhỏ Giang Nam, cô ấy vô tình nhìn thấy hai người ăn bữa sáng ở trong sân đầy hoa tươi.

Mà lần này, hai người hôn nhau ở sâu trong rừng sương mù không có một bóng người, tiên cảnh nhân gian, cũng có sự lãng mạn mãnh liệt.

Rất nhiều thứ cũng để lại dấu vết trong đó.

Ví dụ như nhà hàng có hoa cẩm tú cầu nở quanh năm ở công viên khoa học kỹ thuật, lúc Diệp Phi đến vĩnh viễn không cần hẹn trước, vĩnh viễn sẽ có nhân viên phục vụ tự mình tặng cho cô một bó hoa cẩm tú cầu, người khác đi hỏi, nhân viên phục vụ chỉ nói là hoa này là không thể tặng cho người khác.

Vì sao vậy?

Quản lý bị người năn nỉ ỉ ôi, sau đó nói, nghe nói này trung tâm thương mại này cũng là ông chủ đặc biệt mở ở đây, bởi vì bà chủ đi làm ở gần đây, sợ cô ấy không ăn cơm ngon miệng, hoa cẩm tú cầu cũng là loài hoa phụ nhân thích nhất, đương nhiên là chỉ tặng cho vợ của ông chủ.

Cũng có người nhiều chuyện, chỉ tiếc ông chủ dường như cũng không thích lên tin tức, cũng không quá nhiệt tình với việc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau đó cô ấy lại tò mò, đi theo sau lưng Triệu Tây Mi hỏi hết nửa ngày, mới hỏi ra được tên, Lê Tiện Nam.

Nhưng mà nhập vào Lê Tiện Nam, từ liên quan duy nhất chỉ có Diệp Phi.

Tìm kiếm theo, chỉ có một cái video.

Là một người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng và thanh cao đang phỏng vấn, anh chỉ là ngồi ở đó, áo sơ mi sạch sẽ, cà vạt thắt trên cổ chỉnh chu, anh dựng thẳng bàn tay trái lên, trên tay là một chiếc nhẫn màu bạc.

— — “Tôi đã có vị hôn thê, tôi đang đợi cô ấy tốt nghiệp trở về kết hôn.

”

Nhiếp ảnh giờ máy ảnh lên, lặng lẽ ghi lại một cảnh đẹp đẽ như vậy, rồi sau đó lại lặng lẽ rời đi, tự như sợ quấy rầy.

Bọn họ mới là người trong tranh.

Diệp Phi biến lần đi công tác này thành chuyến đi ngắn cùng Lê Tiện Nam.

Hoàng hôn ngày hôm sau, hai người đi tàu ra hòn đảo, bởi vì mỗi ngày chỉ có mấy chuyến tàu, trên đảo không có khách sạn, chỉ có homestay của người dân địa phương, Diệp Phi đã đặt trước một nhà, là nhà tầng nhỏ của dân địa phương trên đảo, đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy bờ biển.

Hai người ngồi xe đến bến tàu, trên bầu trời rộng lớn xanh thẳm, có từng đám mây lớn, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, đường lớn ẩm ướt, những cây cọ cao chót vót.

Rất giống với một khung hình nào đó trong mấy bộ phim ngôn tình

làm khuynh đảo giới văn nghệ thuật của nước ngoài.

Hoàng hôn, không có nhiều xe chạy trên đường lớn.

Tài xế lại vừa vặn đang mở bài When i'm with you của nhóm nhạc nam Westlife, Diệp Phi và Lê Tiện Nam đang nắm tay, cô nghiêng đầu nhìn anh, Lê Tiện Nam ngồi bên cạnh cô, dường như có tâm linh tương thông với cô, anh quay đầu đối diện với cô.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không — —
Trước kia cô chưa từng nghiêm túc ngắm bình minh và hoàng hôn, cũng không cảm thấy thế giới này có cái gì quá hấp dẫn.

Sau đó gặp được anh, bình minh và hoàng hôn đều là lãng mạn.

“Em là điều không thể thiếu trong cuộc đời anh — —”
Cô nhích lại gần bên cạnh anh, cẩn thận nhìn tài xế, tài xế đang tập trung lái xe, cũng không chú ý đến phía sau.

Diệp Phi nắm lấy tay Lê Tiện Nam, nhẹ nhàng cuộn tròn một chút, Lê Tiện Nam càng nắm chặt tay cô hơn.

Cô dùng khẩu hình hỏi anh cái gì.

Lê Tiện Nam liền ghé vào gần hơn một chút, giống như thì thầm với cô.

Diệp Phi nhận lúc anh tiến đến quay sang hôn anh, Lê Tiện Nam đã sớm phát hiện ra, ngay khoảnh khắc đó anh lập tức quay đầu sang, hôn lên môi cô ở hàng ghế sau chật hẹp.

Diệp Phi không ngờ anh lại trắng trợn và táo bạo như vậy, sợ tới mức hai má nóng lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lê Tiện Nam mở mắt nhìn cô, hai má Diệp Phi ửng đỏ, nắm chặt ngón tay anh cào cào vào lòng bàn tay anh.

Gió biển sau cơn mưa vào giữa hè, trước kia Lê Tiệm Nam cũng chưa bao giờ phát hiện hoàng hôn lại mềm mại như thế này.

Tài xế ho nhẹ một tiếng.

Diệp Phi vội đẩy Lê Tiệm Nam ra.

Lê Tiệm Nam kéo tay cô không buông ra, khẽ cười một tiếng, lời ít ý nhiều, “Mới cưới.

”

“Hiện tại người trẻ tuổi chỉ thích tới hòn đảo này của chúng tôi, đến nơi này một chút cũng khá tốt, tiết tấu chậm, trên đảo ngay cả xe đều không có, tình cảm của hai người thật tốt.

”

“Sáu năm rồi.

”

Diệp Phi giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy Lê Tiệm Nam trả lời một như vậy thì mỉm cười.

Cô nhớ tới lúc trước vào một lần tăng ca nọ, Lê Tiệm Nam tới đón cô, Triệu Tây Mi cũng nói một câu như vậy — —

“Tình cảm của hai người thật tốt.

”

Khi đó Lê Tiệm Nam vẫn không nói quá nhiều, Triệu Tây Mi nói anh đúng là tiêu chuẩn kép, thật sự không nói nhiều lắm, lúc nhắc tới em mới nói nhiều hơn một chút.

Diệp Phi thu dọn đồ đạc tan tầm, hỏi Triệu Tây Mi, anh ấy có nhắc đến em ở bên ngoài sao?

Triệu Tây Mi kinh ngạc, “Em không biết sao? Chắc chắn là có rồi, Lê

Tiện Nam chưa bao giờ ăn cơm ở bên ngoài, nói phải về ăn cơm cùng vợ, người khác đều hỏi thăm vợ của anh ấy là ai, lần đó Lê Tiện Nam trả lời nha, anh ấy nói, vợ của anh ấy rất tốt, không có ai có thể so sánh được.

”

Khi đó còn bị Triệu Tây Mi liên tục than vãn, hâm mộ không chịu nổi.

Bỗng nhiên trong đầu cô nghĩ tới một câu — —
Có lẽ cũng là vì em, cho nên mới yêu thế giới này một lần nữa.

Anh cũng vậy, cô cũng vậy.

Nhịp sống ban đêm trên đảo rất chậm, nơi này cũng không có xe máy chạy, đi bộ vòng quanh đảo cũng chỉ mấy tiếng đồng hồ, tiết tấu tương đối chậm.

Vào ban đêm, có những tiếng sóng vỗ liên tiếp trên con đường quanh đảo.

Diệp Phi và Lê Tiện Nam chọn một nhà hàng ngoài trời để check-in, rốt cuộc cô cũng biết làm một vài chuyện trẻ con, ven đường có chụp được một vài tấm ảnh, đó là tấm ảnh chụp chung thứ hai của Diệp Phi và Lê Tiện Nam.

Ở trong ngõ nhỏ trên đảo, những bức tường của ngõ nhỏ, hoa tường vi đỏ nở đầy tường, nở tràn ra từ đầu bức tường.

Đèn đường mờ nhạt, bọn họ tay trong tay đứng bên cạnh ngõ nhỏ.

Chỉ là ngay khoảnh khắc bấm chụp, Diệp Phi đột nhiên hiện ra suy nghĩ, kéo cánh tay anh nhón chân hôn anh.

Lê Tiện Nam là người phản ứng lại rất nhanh, tựa như đều biến thành sự ăn ý của hai người.

Ban ngày trời nắng hòn đảo càng xinh đẹp hơn, cách nơi bọn họ ở không xa có một biệt thự kiểu Mân (*), tường gạch đỏ, cổng vòm và cột hành lang, khắp nơi trong sân trồng những loại cây và hoa.

(*) Tỉnh Phúc Kiến (Trung Quốc).

Những đốm sáng tựa như viên đá quý được khảm ở trong hoa, giống như thế giới thần tiên trong vườn của Monet trong những bức tranh sơn dầu.

Homestay trên đảo không yên tĩnh như ở khách sạn, cửa sổ cũng không phải là cách âm quá tốt, còn ở gần bờ biển, mở cửa sổ ra, là có thể nghe được tiếng sóng biển.

Đó là một phòng ngủ trên tầng hai của một biệt thự.

Đẩy ra xem, là cảnh biển, gần đó còn có các biệt thự kiểu Mân.

Lê Tiện Nam còn sợ Diệp Phi ở nơi như thế này không ngủ ngon, lúc đi đã chuẩn bị nút bịt tai cho cô.

Diệp Phi nhìn anh mỉm cười, nói em không ngon lúc nào chứ, là rời xa anh mới không ngủ ngon.

Tối hôm đó Diệp Phi còn buồn bực, hỏi anh, “Anh đi cùng em bốn ngày, sao lại không có ai tìm anh? Công việc của anh thì sao?”

Lê Tiện Nam trả lời rất vô tội, “Tắt máy.

”

“Tắt máy?”

“Tắt máy bốn ngày rồi.

”

“.....”

Lê Tiện Nam tuân thủ quan điểm “Không có gì công việc gì phải giải quyết trong kỳ nghỉ”, thời điểm ở cùng cô sẽ không bao giờ bận rộn

với công việc, ngày đó Diệp Phi nằm trên giường hỏi anh một câu hỏi

— —

“Lỡ như có người khác thì làm sao bây giờ?”

“Làm gì có người nào khác?”

Diệp Phi biết là anh không kịp phản ứng lại, chống người mình ghé vào bên cạnh anh, cố ý nói, “Người thứ ba.

”

“Sẽ không có.

”

“Lê Tiện Nam, anh là Dink (*) à?”

(*) DINK – Dual Income No Kids: là một cụm từ viết tắt để chỉ những gia đình có hai vợ chồng đi làm, tạo dựng hai nguồn thu nhập và chủ động lựa chọn không có con cái.

“.....” Ý thức được cô đang nói đến cái gì, Lê Tiện Nam chậm rãi quay sang nhìn cô, “Dink gì mà không Dink, không phải quyết định phụ thuộc vào em sao?”

“Vậy nếu có thì sao?”

“Em có rồi?”

“Không có.

”

“Vậy sau này rồi nói.

”

“Không được, nói bây giờ.

” Dù làm thế nào Diệp Phi cũng phải quăn lấy anh để hỏi.

Lê Tiện Nam suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói với cô, “Sau này đứa trẻ cũng sẽ có cuộc sống riêng của mình, em mới là người sống cùng anh cả đời.

”

“Cho nên thì sao?”

“Cho nên sau khi đứa trẻ tròn mười tám tuổi sẽ phải sống tự lập.

” Lê Tiện Nam lại nói thêm một câu, “Nhưng trước năm mười tám tuổi cũng phải tự mình làm chủ.

”

“.....” Diệp Phi tổng kết, “Cho nên ý này của anh là.....”

“Cho nên ý của anh là, anh thiên vị.

”

Diệp Phi nằm bên cạnh anh, bỗng nhiên cũng cảm thấy hơi đau lòng vì đứa bé không tồn tại.

Cô còn chưa có thai, Lê Tiện Nam nói thiên vị rồi.

“Lê Tiện Nam, có phải là anh không thích trẻ con không?”

“Em còn không phải là trẻ con sao?”

“Em nói là đứa trẻ, đang nói em chỗ nào chứ.

”

Lê Tiện Nam thật sự suy nghĩ, “Cũng tạm, nhưng thật ra cũng sẽ ghen.

”

“.....”

“Phi Phi.

”

“Ừm?”

“Không phải trước kia em hỏi anh, muốn cái gì sao?”

“Hình như anh vẫn chưa nói cho em biết.

” Diệp Phi nằm bên cạnh anh trầm ngâm vài giây.

“Anh nghĩ ra rồi.

”

“Cái gì?”

“.....” Lê Tiệm Nam giữ chặt tay cô, đặt ở bên môi hôn một cái, “Sau này có con cũng đừng quên anh.

”

Diệp Phi bị anh chọc cười, tiến đến gần hôn lên má anh một cái, “Sao có thể!”

Lê Tiệm Nam ôm lấy eo cô, bàn tay vén lên làn váy ngủ của cô lên, đi vào thăm dò, cọ qua eo và xương sườn của cô.

Diệp Phi sợ nhột, cười ấn chặt tay anh.

“Anh không được lơ là anh,” Lê Tiệm Nam biếng nhác nhìn cô, “Em cẩn thận bị anh ghi thù.

”

“Anh ghi thù? Sao em lại không biết nhỉ?”

Diệp Phi nói xong thì lập tức hối hận.

“Lê Tiệm Nam ——” Nơi này cũng không phải là khách sạn cũng không phải là nhà nghỉ, là một biệt thự tư nhân với không gian rất thoải mái.

Lê Tiệm Nam đi chân trần xuống giường, đẩy cửa sổ ra, tiếng sóng biển kéo đến hết đợt này đến đợt khác.

Những con sóng vào ban đêm không yên tĩnh, nhấn chìm tất cả các âm thanh.

Ý thức được ghi thù này là ghi thù gì, Diệp Phi phát hoảng không chịu được.

Lê Tiệm Nam đuổi tay, cởi nút váy ngủ của cô ra.

Trước kia cẩn thận và dịu dàng với cô ở mọi nơi, anh khắc chế và thận trọng.

Nhưng cũng không tất cả đều như vậy.

Gió và sóng biển của đêm mùa hè kéo dài không nghỉ, che giấu một vài đêm khuya khác thường.

Lê Tiện Nam cố tình dựa sát vào người cô, sau khi hôn cô trong mắt anh là muôn vàn thâm tình, lại hơn hết đó là sự chiếm hữu.

Sau đó, Diệp Phi vô lực hỏi anh, anh cũng không thể ghen thật đó chứ? Nếu không phải là Dink thì thôi.

Lê Tiện Nam không cười nổi, ôm cô lên.

Diệp Phi nằm sấp trong lòng anh thật sự suy nghĩ đến cuộc sống Dink.

Lê Tiện Nam hôn lên vành tai cô, Diệp Phi nháy cảm vừa cử động, hơi nóng của anh phả vào cô.

“Phi Phi, nghe không hiểu sao?”

“Hả?”

“Anh cố ý.

” Lê Tiện Nam duỗi tay, cầm từng cúc váy ngủ của cô, giúp cô cài lại, “Muốn bắt nạt em một chút, tìm cớ.

”

“.....” Lúc này Diệp Phi mới chậm rãi phát hiện, tức giận cắn vào bả vai anh, “Anh lấy chuyện này là cái cớ, em còn thật sự suy nghĩ có nên sống theo Dink không!”

“Nào có, những lời kia cũng có lời nói thật,” Lê Tiện Nam dựa vào đầu giường cười với cô, “Ghen cũng là thật, vừa rồi chỉ là muốn bắt

nạt em.

”

Thật ra Diệp Phi cũng không tức giận như vậy, cô giữ chặt tay Lê Tiễn Nam, ghé sát vào nói với anh — —

“Lê Tiễn Nam, em biết anh muốn nói cái gì.

”

“Nói cái gì?”

“Anh cũng chỉ thiên vị một mình em.

” Diệp Phi tiến lại gần, hôn lên môi anh một cái như chuồn chuồn lướt nước, “Thiên vị.

”

Vĩnh viễn đều là thiên vị độc nhất.

Hoa hồng vĩnh viễn là hoa hồng.

Vĩnh viễn đều là thiên vị.

.

Chương 69: 69: Không Chỉ Có Ngày Nay Mới Là Công Chúa

Ngày hôm sau ở đảo, Diệp Phi và Lê Tiệp Nam đi đến một điểm tham quan khá nổi tiếng trên đảo, nghe nói là trước đây là khu vườn riêng của một quý tộc nổi tiếng người Đài Loan, vườn hoa được chia làm ba phần, một phần là kết hợp biển với khu vườn, một phần là làm vườn kiểu Tô Châu ở tỉnh xa lạ này, phần thứ ba còn là một bộ sưu tập.

Khu vườn tư nhân này mở cửa cho mọi người đến tham quan, chiếm diện tích rất lớn, cũng coi như là điểm tham quan chính của đảo, cây xanh rất đẹp, các loại cây xanh khác nhau, kết hợp với dòng nước, có một màu sắc khác.

Diệp Phi và Lê Tiệp Nam đi một vòng, ngồi nghỉ ngơi trong một góc bóng râm.

“Lê Tiệp Nam, em nhìn nơi này luôn cảm thấy rất quen thuộc.”

Diệp Phi hơi nóng, đưa tay quạt gió.

“Sao lại quen thuộc?” Nhịp sống ở trên đảo rất chậm, lại trùng hợp vào giữa hè, có rất nhiều người già đang bán măng cụt và chanh dây, trong trong bầu không khí đều là hương trái cây ngọt ngào, Lê Tiệp Nam mua cho cô một chai nước khoáng ướp lạnh mở ra đưa qua, còn không quên lau mồ hôi trên trán cho cô.

“Có phải bây giờ em điên rồi lắm đúng không, em đi đâu cũng cảm thấy giống Tây Giao, Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông, còn có vườn nhỏ ở ngõ Giang Nam, em thấy anh và chủ nhân của khu vườn tư nhân này cũng không khác biệt lắm,” Diệp Phi nói, “Người ta triển lãm đàn dương cầm, vậy anh làm triển lãm kim cương của em đi.”

Lê Tiệp Nam khẽ cười một tiếng, “Vậy không được.”

“Sao lại không được?”

“Đó là nhà của anh và em, làm sao có thể để cho người khác tới,” Lê

Tiện Nam nhận lấy chai nước trong tay cô đóng lại, “Những viên kim cương kia cũng là bảo bối riêng của công chúa rồng mà.”

Diệp Phi ngồi trong chỗ râm mát cùng anh, ánh nắng ấm áp, nửa tường là những bông hoa tươi tốt.

— — có lẽ là bởi vì anh yêu rất nhiều, cô cảm thấy tình yêu của anh ở khắp mọi nơi, cũng sẽ không bao giờ hâm mộ người khác một chút nào.

Hoa mai mơ trên nửa mặt tường của khu vườn tư nhân này, luôn có thể làm cho cô nhớ tới cây hải đường và nửa mặt tường hoa cẩm tú cầu ở Tây Giao.

Khi đó cô thoải mái dựa ở trong lòng anh, nghĩ nếu chờ đến khi bọn họ già rồi, Tây Giao cũng không hề kém khu vườn tư nhân này, chắc là Lê Tiện Nam sẽ viết: Triển lãm kim cương của bà Lê.

Diệp Phi bật cười khi tưởng tượng ra như vậy.

Lê Tiện Nam nghe thấy âm thanh, cúi đầu hỏi cô, “Cười cái gì vậy?”

“Suy nghĩ đến sau này già rồi, Tây Giao có thể cũng làm thành điểm tham quan.”

“Em nằm mơ đi, đó là nhà của hai chúng ta.”

“Anh còn rất có dự,c vọng chiếm hữu.”

“Là đối với em.”

“Chúng ta già rồi thì anh có kế hoạch gì?”

“Không có kế hoạch.”

“Vì sao?”

“Từ đâu mà nhiều vì sao như vậy, yêu em còn không phải là kế hoạch mỗi ngày sao.”

Hai người ở lại trên hòn đảo này thêm mấy ngày, sau đó là thay đổi chỗ ở, rốt cuộc Lê Tiện Nam cũng lo lắng nơi ở ban đầu quá gần biển, mấy ngày nay ban đêm gió cũng lớn, sợ cô không ngủ ngon.

Sau khi đổi chỗ cũng là một biệt thự trên đảo, biệt thự này cũng từng là nơi ở của vị quý tộc nổi tiếng người Đài Loan kia, sau đó đổi thành dinh thự khách sạn, trong dinh thự còn dán lịch sử của gia tộc này.

Thiết kế của dinh thự vẫn giữ được vài phần cổ điển của trước kia, dinh thự cổ kiểu Mân có một loại hương vị dân quốc, cách trang trí đã được tân trang lại, trong dinh thự rất yên tĩnh, đồ ăn nhẹ cũng ngon.

Đến đêm khuya, Diệp Phi và Lê Tiện Nam ngồi ngoài ban công của phòng, bên ngoài vườn hoa vẫn có hành khách đi đêm, đèn xanh

chiếu xuống có ánh sáng mờ nhạt.

Một khoảnh khắc như vậy, tự nhiên Diệp Phi nghĩ tới một khung cảnh trong bộ phim đã xem cùng anh thật lâu trước đây.

Câu thoại kia nói, “Em sẽ nhớ rõ buổi chiều này.”

Trong cuộc đời của cô có rất nhiều khoảnh khắc cùng anh đều đáng được ghi nhớ kỹ.

Gió đêm nhẹ nhàng vuốt ve, mùi hoa ẩm ướt thoang thoảng.

Lê Tiện Nam pha một tách trà nóng cho ban đêm, Diệp Phi nhìn anh trong màn đêm, luôn cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều rõ ràng có thể bị gọi là vĩnh viễn.

“Anh dự định mua thêm một vài bất động sản, chờ đến khi già rồi đưa em đi nhiều hơn một chút,” Lê Tiện Nam nói, “Cuộc sống như vậy cũng rất tốt.”

“Không phải anh không có ý định lên kế hoạch sao?” Diệp Phi kéo ghế lại đây, ngồi bên cạnh anh.

“Vậy thì bây giờ tính toán.”

“Để em suy nghĩ lại,” Diệp Phi nói, “Vườn hoa Tây Giao, còn rất dễ nghe.”

“Phi Phi,” Lê Tiện Nam lười biếng cười gọi tên cô.

“Ừm?”

“Sao lại nghĩ đến lấy nhà của chúng ta ra làm triển lãm vậy?” Lê Tiện Nam ôm cô từ ghế trên lại đây, móc lấy dây váy ngủ của cô, hơi nghiêng đầu sang một bên, mái tóc dài của cô cọ qua chóp mũi anh, anh cười khẽ một tiếng, “Giữ lại một chút riêng tư đi, được không?”

—

Lần đó sau khi trở về từ hòn đảo, Diệp Phi trực tiếp nghỉ ở nhà chuẩn bị kết hôn, Lê Tiện Nam đã sắp xếp tất cả kế hoạch thỏa đáng, thật ra Diệp Phi cũng không có gì cần phải làm, đơn giản là cô đang nghĩ đến việc mình phải làm như thế nào để giữ dáng và chăm sóc da một chút trước hôn lễ.

Thời gian đó nói đến cũng khá buồn cười, Diệp Phi cảm thấy mình giống như một con cá muối (*), Lê Tiện Nam xoa xoa đầu cô, kéo vào trong lòng nhìn trái nhìn phải — —

(*) Cá muối nguyên gốc “咸鱼”: Ám chỉ là những người còn sống mà giống như đã chết.

Ko có đam mê, ko có ý chí, không có nghị lực sống.

“Anh nhìn gì vậy?”

Diệp Phi cảm giác anh đang nhéo mắt mình như là đang chơi đùa với thú cưng gì đó, bĩu môi hỏi anh.

“Con cá này rất đẹp.” Lê Tiện Nam cố ý giả vờ nghiêm túc nhìn, chơi trò chơi trẻ con này cùng cô, “Là cá cao cấp hạng nhất sao.”

Diệp Phi đánh vào tay anh đang nhéo mắt mình, “Em mới không phải là cá anh nuôi.”

“Là nàng tiên cá nhà Lê Tiện Nam.” Lê Tiện Nam nhéo hai má cô, ghé vào sát hơn một chút, Diệp Phi bị anh chọc cười, muốn hôn anh, anh còn không cho, Diệp Phi nhéo vào eo anh một cái, anh mới buông mặt cô ra.

“Nàng tiên cá cũng sẽ cắn người.”

“Cắn như thế nào?” Lê Tiện Nam dựa vào trên sofa, rất nhàn nhã nhìn cô, giọng nói lười biếng hỏi cô, “Cắn chỗ nào?”

Diệp Phi cũng có một chút ý nghĩ xấu xa, ngồi trên đùi anh, cách anh càng gần một chút.

Mỗi lần Diệp Phi đều rất khó kháng cự lại hơi thở của anh, rõ ràng là đã không hút thuốc lá, nhưng trên người dường như vẫn còn có mùi thuốc lá thoang thoảng, một loại gợi cảm và trưởng thành dành riêng cho Lê Tiện Nam.

Lê Tiện Nam đại khái đã biết được Diệp Phi không có gan làm chuyện xấu, cứ như vậy bình tĩnh nhìn cô.

Diệp Phi vẫn khó chống lại được dáng vẻ nhã nhặn và quyến rũ này của anh, lần này cố tình to gan một lần, tiến đến gần hôn lên cổ anh, hình như Lê Tiện Nam không thể ngờ được, yết hầu khẽ trượt, tay Diệp Phi nắm lấy vạt áo ngủ của anh hơi siết chặt một chút, cọ qua eo và bụng anh.

Diệp Phi cảm nhận được có điểm không đúng, lập tức chuẩn bị bỏ chạy.

Quá táo bạo rồi.

Lê Tiện Nam ấn eo cô kéo về lại, “Đổ thêm dầu vào lửa rồi chạy?”

“Em sai rồi, anh xem ở chúng ta vừa mới đi du lịch về, ngày mai em còn phải đến công ty thu dọn đồ đạc.....” Diệp Phi thấy gió chiều nào theo chiều ấy.

“Em không nói thì anh cũng quên.” Lê Tiện Nam cười, chặn ngang bế cô đi lên lầu.

“Anh làm gì thế?” Tay Diệp Phi còn ôm lấy cổ anh, cẩn thận hỏi anh.

“Không phải em còn triển lãm triển lãm nhà của chúng ta sao?” Lê Tiện Nam tiến đến gần, nhẹ nhàng hôn lên sườn mặt cô, thấp giọng nói với cô, “Nếu không thì em nhìn kỹ xem có thể làm triển lãm không?”

Lúc ấy Diệp Phi lúc ấy còn rất tự tin nói, “Triển lãm kim cương có được không?”

“Anh nói đó là kim cương sao?”

“VẬY anh nói cái gì?”

Anh không trả lời, nhưng Diệp Phi thấy nụ cười không quá đứng đắn của anh thì trong lòng liền cảm thấy không đúng, nhưng trong lòng thật sự cẩn thận suy nghĩ một lượt, Tây Giao còn có nơi nào mà cô không biết? Rất an toàn.

Kết quả Lê Tiện Nam đẩy mạnh phòng thay đồ bế cô đi vào.

Hai mắt Diệp Phi trợn to — —

Bộ đồ ngủ cô đã giấu từ rất lâu đã bị anh tìm được rồi.

Lúc cô mua cũng không suy nghĩ gì nhiều, đơn giản chỉ là thấy đẹp, đầu óc nóng lên lập tức đặt mua không ít, nhưng khi thật sự nhận được đồ thì lại cảm thấy không có mặt mũi nào để mặc, sau đó lén lút giấu vào chỗ khuất nhất ở trong tủ quần áo, tính toán qua mấy ngày nữa sẽ đi phi tang, kết quả không ngờ lại bị Lê Tiện Nam nhìn thấy.

Diệp Phi có loại ảo giác bị anh bắt được.

“Mua từ khi nào?” Lê Tiện Nam trở tay đóng cửa phòng thay đồ lại, đi về phía trước một bước.

Diệp Phi cảm nhận rõ ràng được cảm giác được máu dưới làn da của mình nóng bỏng, từng luồng hơi nóng dâng lên mặt, trong phòng thay đồ còn vương lại hương nước hoa của anh, dư vị thuốc lá lạnh lẽo và gợi cảm tựa như là một mối nhử vô hình, giống như sương mù ven hồ che lấp rừng cây hấp dẫn người xâm nhập.

Phòng thay đồ chỉ có một dải đèn khảm bên trong, đóng lại ánh sáng sẽ tối đi.

Trong tủ kính trong suốt treo áo sơ mi và áo khoác của Lê Tiện Nam, vốn dĩ anh đã có loại cảm giác cảm dục lạnh lẽo, rồi lại cố tình đứng ở trước mặt cô nhìn từ trên cao xuống, dùng ánh mắt hiểu sâu nhìn

thấu tất cả những căng thẳng và dự,c vọng mà cô ẩn giấu.

“Hửm?” Anh duỗi tay xách một chiếc váy hai dây, làn váy hình cách hoa bất quy tắc.

“..... Em mua lung tung, không hợp với em.....”

“Cho nên em giấu đi?” Khóe môi Lê Tiệp Nam nhếch lên cười, “Còn giấu ở phía dưới quần tây của anh?”

“.....”

“Anh còn tưởng nhà chúng ta có một con tiểu hồ ly từ đâu đến.” Ngón tay thon dài của Lê Tiệp Nam móc chiếc váy, ấn cô đến trước gương trong phòng thay đồ.

Diệp Phi thật sự có loại ảo giác bị anh bắt được, mặt nóng lên, giả ngu giả ngơ, “Đúng vậy, tiểu hồ ly đâu ra, đây không phải là số đo của em.”

“Cô bé lọ lem còn phải thử giày thủy tinh, nếu không em thử xem?”

Lê Tiệp Nam cúi người ghé sát vào cô, ngữ điệu dính sự ái muội,

“Anh nhìn xem có phải là số đo của em hay không?”

Da mặt Diệp Phi có dày cũng không trình độ thâm sâu như anh, nói mấy câu đã bị anh chọc cho mặt nóng đến mức không chịu nổi, cô duỗi tay muốn đẩy anh ra, kết quả Lê Tiệp Nam thuận thế nắm lấy cổ tay cô, ra vẻ không rõ, “Chạy cái gì?”

Không chạy chờ thì chờ anh bắt nạt sao?

Diệp Phi nghĩ thầm.

“Phi Phi,” Lê Tiệp Nam dường như phát hiện ra cô đang suy nghĩ gì đó, anh cầm lấy chiếc váy kia, kéo tay cô thả vào trong tay cô, thông thả dùng ngữ điệu biếng nhác ngữ điệu có sự gợi cảm vốn có, “Hòa thượng có thể chạy được nhưng miếu thì đứng yên (*).”

(*) Hòa thượng có thể chạy được nhưng miếu thì đứng yên nguyên gốc “跑得了和尚跑不了庙”: có nghĩa là dù bạn có né tránh một lúc, nhưng không thể tránh khỏi những vấn đề khác, cuối cùng bạn cũng không thể thoát ra được.

(Baidu)

Diệp Phi thật sự hối hận rồi.

Cũng không biết chính xác là hối hận chuyện nào.

Diệp Phi rất ít khi tin vào chòm sao, nhưng đối với Lê Tiệp Nam, cô

cảm thấy anh hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của chòm Bọ Cạp. Lần đó là nhìn thấy Triệu Tây Mi vào xem chòm sao, cô cũng liếc mắt nhìn một cái — —

Bụng dạ đen tối, dự,c vọng chiếm hữu.

Kết quả lúc cô nằm trên giường xem, còn bị Lê Tiện Nam bắt được, anh tiến tới nhìn thoáng qua, rút điện thoại của cô ra, cố ý đọc, “Bọ Cạp nam thích chiếm hữu, anh ta thích bạn thì sẽ rất thẳng thắn.....”

“.....” Diệp Phi nằm yên.

Lê Tiện Nam còn sẵn sóc mà kéo chăn giúp cô, “Bớt xem chòm sao, không có gì đúng cả, nếu anh không phải chòm Bò Cạp anh cũng như vậy, cái gì mà chòm sao không chòm sao.”

“.....”

“Chỉ là anh yêu em, chỉ thế mà thôi.”

“Vậy sau này anh ít bắt nạt người khác đi!” Diệp Phi căm giận trừng mắt nhìn một cái.

Lê Tiện Nam khẽ cười, chậm rãi trả lời cô — —

“Không làm được.”

—

Ngày hôm sau cuối cùng Diệp Phi cũng dậy muộn, cũng may là cũng không có gì gấp gáp, chỉ là đến phòng làm việc thu dọn một vài đồ đạc của mình chuẩn bị nghỉ phép mà thôi.

Ngày đó Lê Tiện Nam đưa cô đến công ty, Diệp Phi chào hỏi Triệu Tây Mi, Triệu Tây Mi đưa cô xuống lầu, đồ đạc của Diệp Phi không nhiều lắm, hôm nay cố ý đeo chiếc túi tote.

Kết quả hai người đi xuống lầu, như thế nào cũng không ngờ được nhìn thấy một “người quen cũ” ở khu tiếp khách của quầy lễ tân.

Hoàng Linh ngồi ở kia, đối diện chính là phòng nhân sự của công ty. Diệp Phi nhìn thấy Hoàng Linh — — đã rất lâu rồi cô chưa gặp lại chị ta.

Chỉ là thỉnh thoảng nghe bạn bè trong giới của Triệu Tây Mi âm dương quái khí nói đến, đại ý chính là bây giờ Hoàng Linh đã thay đổi bốn năm công việc.

Triệu Tây Mi cũng không phải là một người thích ghi thù.

Trước kia Diệp Phi cũng đã từng hỏi Triệu Tây Mi, vì sao lại ghét Hoàng Linh như vậy, Triệu Tây Mi cũng không trả lời cô ngay, vài ngày sau mới nói — —

“Lúc ấy chị còn chưa đến hai mươi tuổi, mười mấy tuổi, chị ta vì ích lợi của mình mà hạ thấp đi đả kích chị, làm cho chị vẫn luôn cho rằng chị rất kém cỏi.

Sau đó gặp được một biên tập khác, theo bản năng luôn cảm thấy mình không xứng, bản thân không ưu tú, em có biết không, từ khi mười mấy tuổi sau khi chị và chị ta xuất bản một sách, có rất nhiều năm không viết được gì, chị chỉ cảm thấy, mỗi một người kiên trì làm chuyện mà mình thích, đều xứng đáng được tôn trọng, mặc kệ người bao nhiêu tuổi, đều xứng đáng được tôn trọng.”

Có một số việc, có một vài tình yêu mãnh liệt mới có thể đi xa hơn. Mặc kệ thành công hay thất bại, có thể kiên trì đi tiếp, đã rất xứng đáng được tôn trọng.

Có thể không giúp đỡ, nhưng cũng không cần phải đi dẫm lên nó. Sau đó Diệp Phi mới biết được những điều này, lúc Triệu Tây Mi lấy bút danh Lộc Phan Đạt xuất bản sách, đã từng được ca ngợi là vì một quyển phong thần, nhưng cũng không ai biết con đường sau đó nhấp nhô và khúc khuỷu như thế nào.

Cũng không ai biết cô ấy đã đánh mất bút danh có rất ý nghĩa này với cô ấy, nhìn cái bút danh này bị Hoàng Linh nhét vào rất nhiều bản thảo sủng phá hỏng danh tiếng.

Cũng không ai biết cô cũng có rất nhiều năm ngừng bút hoài nghi bản thân nhiều lần.

“Đều đã qua rồi.” Triệu Tây Mi nói, “Xem ra hiện tại chị ta chẳng qua cũng chỉ là một biên tập bình thường, gần đây còn thất nghiệp phải tới nơi này xin một công việc marketing, chị cũng cảm thấy không có gì mà phải hận chị ta, không cần lãng phí thời gian, con đường phía trước vẫn phải đi.

Phong thủy luân chuyển, năng lượng bảo toàn, chị ta làm như vậy với người khác, sớm muộn gì cũng có một ngày người khác dạy chị ta làm người.”

—

Lê Tiệp Nam quyết định tổ chức hôn lễ vào cuối hè, nói trước thời gian với Diệp Phi một cách rất nhẹ nhàng, thế cho nên Diệp Phi cho rằng chỉ là đi ngang qua sân khấu.

Khoảng thời gian đó Lê Tiện Nam làm việc và nghỉ ngơi rất điều độ, ngủ sớm dậy sớm, nhưng cũng thật sự nghiêm túc nghe những lời Diệp Phi nói khi ở trên đảo, có mấy ngày lúc Diệp Phi tỉnh dậy thì không thấy Lê Tiện Nam ở bên cạnh.

Cô liền nằm trên giường chơi điện thoại, được một lúc không nghe thấy âm thanh gì, cô trở mình, nhìn thấy trong tay Lê Tiện Nam cầm một bó hoa hồng, hiển nhiên là vừa trở về từ bên ngoài — —

“Anh làm gì vậy?”

“Chạy bộ buổi sáng.”

“Vậy anh mua hoa?”

“Tặng hoa.”

“..... Anh chạy bộ buổi sáng làm gì?” Diệp Phi cho rằng tư duy nhận thức của mình xuất hiện kẽ hở.

Lê Tiện Nam nhẹ nhàng đặt bó hoa hồng ở trên tủ đầu giường, rồi sau đó cúi người, vuốt mái tóc trên má cô ra, hôn lên môi cô, cười nói, “Không phải Phi Phi nói, anh không thể bị bệnh sao, chạy bộ buổi sáng rèn luyện sức khỏe, sáng mai đi cùng anh?”

Trước kia Diệp Phi không có khả năng dậy sớm, nhưng bởi vì Lê Tiện Nam, cô sẵn sàng ra ngoài vào buổi sáng cùng anh.

Lúc này cô cũng mới biết được, ngay tại ngã tư giao nhau giữa ngõ nhỏ Hòe Tam và Đan Cung Tây Giao, có thêm một cửa hàng bán hoa.

Là để mỗi ngày Lê Tiện Nam thuận tiện mua một bó hoa tặng cho cô. Một ngày của cô bắt đầu từ một bó hoa hồng.

Khi đó, hai người cũng không có tính là chạy bộ buổi sáng, chỉ là sáu giờ sáng cùng nhau ra ngoài, mặt trời lên cao, trên đường lớn không có một bóng người, ngược lại chỉ có ngõ nhỏ Hòe Tam bắt đầu thức tỉnh.

Chuông xe đạp丁丁丁, có người gia dùng tiếng Yến Kinh chào hỏi.

Diệp Phi đứng ở đầu ngõ nhìn vào bên trong, kéo Lê Tiện Nam cùng nhau đi vào.

Trong sân nhà bà Triệu, hoa hồng nở rộ điểm lệt, hoa tường vi nở khắp tường, đã sắp nở qua một mùa hoa, trên đường ngõ nhỏ có vài cánh hoa rơi xuống.

Cánh hoa bị gió buổi sáng thổi lên.

Lê Tiện Nam bảo cô đứng ở đây chờ.

Diệp Phi ngoan ngoãn đứng ở ven tường ngõ nhỏ ngắm hoa, sau khi cửa sân cũ kỹ đóng lại còn có một khe hở, Diệp Phi khom lưng ghé vào chỗ đó nhìn hoa hồng trong sân.

Cô nghĩ, nếu như bà Triệu còn sống, nhìn thấy cả sân hoa hồng này có lẽ cũng sẽ vui vẻ.

Hoặc là, dù bà có vui vẻ cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, chắc chắn sẽ vừa nói năng chua ngoa nói, “Đây là hoa hồng à? Tôi thấy cũng không có gì đặc biệt.”

Diệp Phi nghĩ đến bà cụ, trong lòng cũng vô cớ cảm thấy chua xót.

Diệp Phi đứng dậy, nhìn đến Lê Tiện Nam từ xa, trong tay còn cầm một bó hoa hồng hồng lớn đi về phía cô.

Trong nháy mắt đó cô giật mình, cô luôn có thể xách lên một vài mảnh nhỏ.

Lúc hai người mới quen kỳ thật hơi vụng về, ngày đó Lê Tiện Nam dẫn cô đi ngắm mặt trời mọc, mua nút bịt tai cho cô, còn thuận tay mua một bông hoa hồng.

Khi đó cô nói, “Chỉ là một bông hoa hồng mà thôi, tôi cũng có thể tự mình mua.”

Lê Tiện Nam là người đầu tiên tặng hoa hồng cho cô.

Đang suy nghĩ lung tung, Lê Tiện Nam đã đi đến trước mặt cô, Diệp Phi duỗi tay nhận lấy, kéo tay anh đi về phía Tây Giao.

“Lê Tiện Nam.”

“Ừm?”

“Anh có còn nhớ năm 2014 đó không, sao anh lại đi mua nút bịt tai, còn muốn tặng hoa hồng cho em?”

“.....” Lê Tiện Nam thật sự suy nghĩ, nói, “Muốn em cười, nhưng lúc đó anh cũng không biết cách dỗ dành em, cho rằng hoa hồng có thể làm cho em cười.”

Đó là bông hoa đầu tiên cô nhận được.

“Không có ai tặng em, anh tặng em, anh cũng tình nguyện mãi mãi tặng em.

Phi Phi, vì em cam tâm tình nguyện, là thành ý anh dành cho em.” Lê Tiện Nam nắm tay cô đi về phía nhà, “Tựa như anh không thích gió

thối, nhưng anh thích ở cùng một chỗ với em, có bị gió thổi trúng cũng không sao cả, ý của anh là, làm gì cùng em cũng tốt, anh đều cam tâm tình nguyện, em có anh thiên vị.”

— — cũng chỉ có em, mới làm anh tình nguyện vĩnh viễn thiên vị. Tay phải Diệp Phi ôm hoa hồng, tay trái nắm tay Lê Tiệp Nam, trong lúc đang đợi đèn đỏ, cô lặng lẽ nhón chân tiến lại gần hôn anh, Lê Tiệp Nam luôn có thể ăn ý phát hiện ra tâm tư của cô, ôm lấy eo cô kéo vào trong lòng.

Nắng sớm sáng ngời, thành phố đang thức dậy.

Tình yêu của bọn họ ngày một thăng hoa.

“Em cũng yêu anh.”

Ngay trước khi cô mở miệng, Lê Tiệp Nam nhìn thẳng vào đôi mắt cô, ánh mắt thâm tình lưu luyến, nói xong còn cúi người hôn cô một cái.

“Rất rất yêu em.”

—

Hôn lễ của Lê Tiệp Nam và Diệp Phi được tổ chức vào cuối tháng tám, nơi Lê Tiệp Nam chọn là lâu đài cổ và nhà thờ ở London.

Diệp Phi không chọn được váy cưới, váy cưới đều là Lê Tiệp Nam tự mình trao đổi với nhà thiết kế, đặt làm riêng cho cô.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, thời tiết London nắng không gió.

Diệp Phi nghe thấy vài lời đồn về chiếc váy cưới kia trước ba ngày, đặt làm chiếc váy độc nhất vô nhị từ một thương hiệu cao cấp nào đó, làn váy lớn rất đẹp, có đuôi kéo dài hơn hai mét và sa cài đầu, còn đặt làm một vương miện kim cương.

Ánh mặt trời tươi sáng, chiếu vào từ cửa sổ vòm cổ xưa, bị cắt thành những đốm sáng ấm áp, tấm bình phong trắng đang đung đưa trong gió.

Phía trước có một cái gương toàn thân, Diệp Phi đứng ở trước ghế, đuôi váy cưới rất dài, làn váy tầng tầng lớp lớp, đính thêm một vài viên kim cương nhỏ, tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời.

Diệp Phi trang điểm nhẹ nhàng và trong sáng, với khuôn mặt trái xoan, mắt hạnh sáng rực động lòng người, được chiếc váy cưới làm nổi bật giống như một đóa ngượng ngùng nở rộ.

Trong tay cô cầm một bó hoa cẩm tú cầu nhỏ màu trắng và xanh nhạt, vương miện kim cương đặt trong hộp, hộp nhung màu đen làm

cho vương miện vô cùng cao quý đến lạ thường.

Chuyên viên trang điểm cầm lấy vương miện, nhẹ nhàng đội lên trên đầu Diệp Phi, sửa sang lại sa cài đầu cho cô.

Đại sảnh nhà thờ cổ xưa rất thông thoáng, cửa sổ sát đất, cột điêu khắc La Mã, thiêng liêng và trang nghiêm, chỉ là trên con đường dài này, có vô số hoa cắm tú cầu nở rộ.

Từ trước đến nay Lê Tiện Nam đều không quá thích lộ diện ở trước truyền thông, hôn lễ lần này là ngoại lệ của anh.

Từ xa Diệp Phi nhìn thấy Lê Tiện Nam đứng ở cách đó không xa, bóng dáng cao lớn, Diệp Phi rất thích nhìn dáng vẻ mặc âu phục chỉnh tề của anh, thanh cao quý phái, tỉ lệ dáng người cực tốt, đường nét trên khuôn mặt ưu việt, lúc nhìn thấy cô liền hơi cong môi khẽ cười, đôi mắt lạnh lùng kia tựa như rừng thông tuyết tan, xuân ý dạt dào.

Cô vô tình đột nhập vào cánh cửa của anh trong những thăng trầm của thế giới, nhận lấy bàn tay anh đưa qua, bị anh kéo vào trong thế giới ngập tràn xuân ý.

Ngày đó Diệp Phi thật sự trở thành công chúa thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng cô lại không nhớ rõ rất nhiều chi tiết, lần đầu tiên kết hôn, không căng thẳng là giả.

Cô chỉ nhớ rõ ngày đó Lê Tiện Nam nắm lấy tay cô, đeo nhẫn cưới kim cương cho cô, ánh mắt mỉm cười chuyên chú nhìn cô — —

“Bà Lê, cưới được em là vinh hạnh của anh.”

Hôn lễ kéo dài một ngày vẫn chưa kết thúc, đến tiệc tối, Diệp Phi thay sang một chiếc váy khác, dẫn Lê Tiện Nam bưng một miếng bánh kem, cùng đến vườn hoa của khách sạn ngồi hóng gió.

Lê Tiện Nam biết Diệp Phi hơi sợ người lạ, cố ý cởi áo khoác cho cô khoác.

Ngày đó vườn hoa của khách sạn cũng là được đặc biệt bố trí, ngay cả xích đu cũng đổi thành xe ngựa bí ngô của công chúa.

Diệp Phi cầm bánh kem ăn, ánh đèn khách sạn sáng lên, rực rỡ giống như hộp cổ tích.

Lê Tiện Nam lấy một miếng bánh kem đưa đến bên môi cô.

“Lê Tiện Nam, gả cho anh cũng là vinh hạnh của em.” Diệp Phi hơi

ngheñ ngào, “Vẫn luôn được anh yêu như vậy, thật sự rất hạnh phúc.”

“Được rồi, đừng khóc, công chúa rồng, hôn lễ đến muộn, muốn kết hôn với em từ rất lâu rồi.” Lê Tiệñ Nam duỗi tay lau lau đôi mắt cô, mỉm cười nói, “Nghiêm túc mà nói, chăm sóc em thật tốt, là thành ý của anh, yêu em, dù sao mỗi ngày cũng phải làm cho em đều biết, Lê Tiệñ Nam thật sự rất yêu công chúa Phi Phi của anh ta.”

“.....”

“Lê Tiệñ Nam yêu em bằng cả trái tim của mình.”

Gió đêm ấñ áp, mang theo hương thơm của những bông hoa.

Diệñ Phi duỗi tay sờ sờ vương miện trên đầu mình, có chút ngheñ ngào nói, “Cái này cũng là tặng em sao?”

“Là quà cưới, sau khi về nhà công chúa rồng cất vào trong hộp bảo vật, có được không?” Lê Tiệñ Nam cười cô, duỗi tay bưng bánh kem của cô, lấy một miếng nhỏ cho cô ấñ.

Hốc mắt Diệñ Phi chưa xót, khóe môi còn có dính một chút kem, cô tiến đến gần muốn hôn anh, Lê Tiệñ Nam duỗi tay che miệng cô lại, “Mèo lem nhem, ấñ bánh kem của em đi.”

“Anh còn ghét bỏ em.” Diệñ Phi cũng không phải là khó coi đến vậy, ít nhiều gì hôm nay là có trang điểm nhẹ, không đến mức thành mắt gấu trúc.

Lê Tiệñ Nam khẽ cười, cúi người hôn cô, “Không chê.”

“Lê Tiệñ Nam, em cũng yêu anh bằng cả trái tim của mình.” Giọng Diệñ Phi ngheñ ngào, “Rất yêu rất yêu anh.”

“Được, hai chúng ta cũng đã hơn sau năm rồi, sau này còn mấy chục năm như vậy, đừng sến sẩm nữa.” Lê Tiệñ Nam cười cô, “Về sau anh làm em nhớ lại, ngày Phi Phi gả cho anh khóc đến hơn mười giờ tối?”

Diệñ Phi véo anh, Lê Tiệñ Nam không nhịn được cười.

Ngày đó cả ngày Diệñ Phi đều rất lo lắng, không hiểu quy trình của hôn lễ, phần lớn đều được Lê Tiệñ Nam đơn giản hoá.

Buổi tối.

lúc trở về khách sạn, Diệñ Phi mới lật xem một vài tin tức.

Đó là một hôn lễ thế kỷ, long trọng và hoành tráng, mỗi một chỗ chi tiết đều giống như trong câu chuyện cổ tích mơ ước.

Diệp Phi nhìn thấy bức ảnh kia, cô đứng bên cạnh Lê Tiện Nam, lúc ấy cũng không biết nên nhìn vào đâu, căng thẳng không chịu nổi, Lê Tiện Nam nắm lấy tay cô, giống như cố ý dỗ dành cô.

Anh dùng giọng điệu chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nói với cô ——

“Công chúa rờng, em có vui không?”

Vốn đang căng thẳng, nghe được ý cười trong giọng nói của anh, Diệp Phi cũng cười rộ lên theo bản năng.

Ngày đó có người nói, vương miện Diệp Phi đội trên đầu là đặt làm của một thương hiệu kim cương và nhà thiết kế nổi tiếng, giá lên đến tám con số.

Váy cưới cũng là độc nhất vô nhị.

Chi phí của hôn lễ càng là không thể nào suy đoán được, hoa cầm tú cầu không chỉ ở xung quanh nhà thờ, còn trên đường từ khách sạn đi đến nhà thờ.

Ký ức căng thẳng trong ngày đó của Diệp Phi rất nhanh đã xuất hiện vết nứt.

Cô chỉ nhớ rõ Lê Tiện Nam đã nói gì trong hôn lễ, may mà ngày đó hôn lễ có ghi hình, nhân lúc Lê Tiện Nam tắm rửa, Diệp Phi ngồi ở phòng khách xem.

Trong một hôn lễ long trọng như vậy, Lê Tiện Nam nói ——

“Phi Phi, có thể cưới được em là vinh hạnh của anh, em sẽ vĩnh viễn được anh yêu bằng cả trái tim này, không chỉ là công chúa trong hôn lễ hôm nay, sau này còn phải làm công chúa của Lê Tiện Nam cả đời, con đường tương lai anh và em sẽ cùng đi, là trung thành, là thiên vị, là Lê Tiện Nam vĩnh viễn chỉ thuộc về em, hy vọng mỗi một ngày gả cho anh, đều có thể làm một cô bé vui vẻ.”

Diệp Phi ngồi ở trong phòng khách, tạm dừng hình ảnh, sau đó xách váy ngủ chạy vào phòng tắm.

Lê Tiện Nam đang ngồi trong bồn tắm.

Bên ngoài bồn tắm trải một tấm thảm, Diệp Phi khom lưng ngồi xổm trước bồn tắm.

Lê Tiện Nam buồn cười nhìn cô, hốc mắt Diệp Phi hồng hồng, giống như con thỏ vừa mới khóc.

“Cuối cùng cũng phản ứng kịp rồi?” Lê Tiện Nam giơ tay lên lắc lắc,

“Nhấn cưới chính là em đeo cho anh.”

“Lê Tiện Nam, gả cho anh rất vui vẻ, sau này cũng sẽ rất vui vẻ,” Diệp Phi nắm chặt tay anh, “Có thể được anh yêu nhiều như vậy, rất vui vẻ.”

“Đã nhìn ra rồi, nói năng lộn xộn,” Lê Tiện Nam tiện tay kéo khăn tắm, cười hỏi cô, “Còn định tiếp tục nhìn?”

“.....”

“Nếu không thì cùng nhau?”.

Chương 70: 70: Đầu Mùa Thu

Hôn lễ của Diệp Phi và Lê Tiện Nam được tổ chức ở London, khi đó Lê Tiện Nam hỏi cô có chỗ nào rất muốn đi không, Diệp Phi cảm thấy cho dù là ngày thường, tình yêu anh cho cô cũng đủ nhiều, khiến cô không có quá nhiều mong chờ vào bất kỳ ngày nào — — mỗi một ngày, đều đã như là Lễ Tình nhân.

Lê Tiện Nam nhớ lại những năm chia xa với cô luôn cảm thấy thật đáng tiếc, khi đó Diệp Phi bận rộn với việc học, phần lớn các hoạt động giải trí hay nghỉ ngơi cũng đều là trong nội thành London.

Khi đó có rất nhiều điều muốn chia sẻ với anh, vượt qua chênh lệch thời gian, khoảng cách, ngay cả cảnh cũng bị lu mờ.

Lê Tiện Nam cố ý ở lại đây cùng cô mấy ngày, về chỗ ở, cũng là cho cô một bất ngờ.

Sự phát triển ở nước ngoài cũng không nhanh chóng như ở trong nước, ký ức của Diệp Phi đối với thành phố này không được bao nhiêu, chỉ là xe buýt giao thông công cộng của thành phố này thường xuyên đổi tên.

Lê Tiện Nam nắm tay cô, bảo cô đoán hôm nay ở đâu.

Diệp Phi kéo tay anh nói không đoán được.

Lê Tiện Nam và cô đi dọc theo đường lớn, kết quả càng đi, Diệp Phi càng cảm thấy quen thuộc.

Là tòa nhà chung cư mà cô sống khi cô Tiến sĩ, ở gần Vauxhall.

Quầy lễ tên đã đổi người, Lê Tiệp Nam cầm chìa khóa đẩy cửa kính ra đi vào cùng cô, vẫn sàn nhà màu vàng nhạt như cũ, khu vực nghỉ ngơi ở đại sảnh sạch sẽ ngăn nắp.

“Không phải là anh đưa em đến căn hộ trước kia em ở đó chứ?” Diệp Phi đi vào thang máy cùng anh, loại cảm giác đến nơi này một lần nữa cùng anh rất kỳ diệu.

“Em đoán xem.

”

Lê Tiệp Nam cầm chìa khóa ấn nút, thang máy không lớn, Lê Tiệp Nam dứt tay vào túi, cuối mùa hè đầu thu ở London hơi lạnh, Lê Tiệp Nam mặc áo sơ mi đơn giản, tay áo kéo lên một nửa, lộ ra đường cong cổ tay thon dài và rắn chắc, anh đứng bên cạnh cô, hơi cúi người, Diệp Phi đi giày đế bằng, thấp hơn anh một đoạn.

Diệp Phi duỗi tay kéo kéo vạt áo sơ mi của anh, tư thế Lê Tiệp Nam nhàn nhã, giọng điệu không quá đứng đắn, “Kéo quần áo anh làm gì?”

“Không hôn thì thôi.

”

Lê Tiệp Nam cong môi cười, cố ý đứng thẳng người ở trước mặt cô, nhưng lại không thể nhìn nổi Diệp Phi tức giận với anh, anh đưa tay ra ôm lấy eo cô kéo vào gần trong lòng, Diệp Phi mặc một chiếc váy hai dây, váy ôm sát lấy vòng eo, để lộ nửa tấm lưng, Lê Tiệp Nam chưa bao giờ can thiệp quá nhiều vào chuyện cô mặc gì, ngược lại sẽ chuẩn bị áo khoác và chặn ở trên xe cho cô.

Bàn tay ấm áp của anh đặt trên eo cô, ôm cô vào lòng, nhân lúc Diệp Phi không chú ý cúi đầu chuẩn xác hôn cô, Diệp Phi không biết nên đặt tay ở đâu, chỉ có thể một tay đặt ở trên thắt lưng anh, một tay khác chống ở trước ngực anh.

Dưới áo sơ mi, tay cô giống như dán lên làn da anh, cảm nhận được rõ ràng nhịp tim đập thành thịch của anh ở dưới lòng bàn tay cô.

Lê Tiện Nam ôm lấy eo cô, tay không quá thành thật, di chuyển dọc theo vòng eo thon nhỏ của cô hướng về phía trước, chiếc váy kia có lộ một chút lưng, đầu ngón tay ấm áp vuốt ve qua xương bướm của cô, hình như là đang mở khóa kéo kia.

Thang máy đang đi lên, mỗi lần hôn môi với anh, ngay cả hơi thở cô cũng sẽ tham luyến, mùi thuốc lá thoang thoảng tràn ngập, lại thêm cả dục vọng.

Diệp Phi đã không còn nói rõ là vì sao lại căng thẳng.

Là bởi vì ngón tay anh lướt qua sống lưng cô, khóa kéo hơi lạnh cọ vào làn da nhạy cảm.

Hay là bởi vì thang máy đang đi lên, con số sắp nhảy đến lầu trên cùng.

Hay là bởi vì mỗi lần hôn môi với anh luôn đánh thức những rung động nguyên thủy nhất.

Diệp Phi thu tay lại, giữ chặt cổ tay của anh.

Lê Tiện Nam thì ngược lại, tay cứ như vậy đặt ở trên eo cô, thành thật không được một giây lại đi xuống.

Hai má Diệp Phi đỏ lên đẩy anh ra.

Cuối cùng Lê Tiện Nam cũng không nhìn được cười ra tiếng, xoa xoa mặt cô, “Sao đã hôn một chút rồi còn tức giận chứ?”
“Anh là người này không thành thật.

” Diệp Phi trở tay mu bàn tay dán lên mặt, nóng đến kỳ lạ.

“Không thành thật chỗ nào?” Lê Tiệp Nam nói, ôm lấy eo cô, tay di chuyển đến trên hông cô đánh một cái, lười biếng cười nói, “Phi Phi, đây mới đúng.

”

Diệp Phi không có cách nào nói chuyện với người này nữa, đúng lúc thang máy đã tới, người sống trong chung cư này không chỉ có sinh viên, là chung cư thương mại, còn có một vài nhân viên công sở làm việc ở London.

Quay lại chung cư này, Diệp Phi cảm thấy có một cảm giác khác.

Lê Tiệp Nam đưa chìa khóa cho cô, Diệp Phi mở cửa, lúc đẩy cửa ra, cô chỉ cảm thấy phần tình yêu này càng sâu đậm hơn.

Phòng khách là cửa sổ sát đất, rất thông thoáng, vốn cho rằng chỉ là trang trí bình thường, không ngờ lại hoàn toàn được bố trí theo phong cách ở Tây Giao, từ công tắc lồng chim, đến họa tiết hoạt hình gối dựa trên mặt đất.

Trong bình pha lên trên bàn cắm một bó hoa cẩm tú cầu lớn.

Tự như bọn họ chỉ là đi du lịch một thời gian ngắn rồi về nhà.

“Về sau em đi đâu, thì nhà sẽ ở đó, Phi Phi, em mới là nhà của anh.

”

Lúc ấy, Diệp Phi ở London có rất nhiều chuyện tiếc nuối không thể làm cùng anh.

Ví dụ như nắm tay cùng nhau đi qua phố Oxford, hay là cùng anh cùng đi đến nhà hàng mà anh đã hẹn trước nói không có cô Diệp mà chỉ có bà Lê.

Diệp Phi và anh cùng nghe buổi hòa nhạc hoàng gia, năm ấy Merry Christmas, Mr.

Lawrence kéo dài không ngừng.

Ở trong nhà hát opera lộng lẫy và hoa lệ, Diệp Phi cúi người ghé sát vào bên tai Lê Tiệp Nam nói với anh.

Cô luôn có một cảm giác kỳ diệu đối với bài hát này, dường như luôn luôn có thể làm cho cô nhớ lại một số khoảnh khắc mới gặp nhau của hai người.

Buổi hòa nhạc kết thúc, Diệp Phi nắm tay anh đi trên đường lớn, nghiêng đầu hỏi anh, “Có phải là yêu từ cái nhìn đầu tiên không? Em nói trước, em là vậy.

”

“Anh cũng vậy.

” Lê Tiệp Nam ngẫm lại, nắm tay cô để ở bên môi khẽ hôn lên một cái, “Còn để em phải chịu ấm ức.

”

“Rõ ràng là vừa vặn, tuy rằng lúc ấy em luôn không có cảm giác an toàn gì, nhưng nếu anh thật sự mở miệng tỏ tình với em.

” Diệp Phi run run, “Có thể là em còn bị anh dọa chạy.

”

Là thật sự vừa vặn, cô vừa vặn luôn bất an, khi đó anh lại không tin ngôn ngữ có thể biểu đạt tình yêu, trong mỗi một chi tiết dành cho cô đều có sự dịu dàng.

Lê Tiệp Nam nắm lấy tay cô, ngón tay thon dài chui vào lòng bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau cùng cô, lặp lại một lần nữa, “Rõ ràng là rất vừa vặn.

”

Vừa vặn tốt, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nhau đã có một loại rung động kỳ diệu.

Vừa vặn hai người lại thử hấp dẫn lẫn nhau, vừa vặn là hai người cùng nhau tham lam, lại vừa vặn là hai người cùng nhau thoát khỏi sự khống chế, ngoài ý muốn cũng vừa vặn.

Mỗi người đều là một linh hồn tự do trên thế giới này, nghiêng ngả đảo đảo đi về phía trước, tìm kiếm một nửa kia phù hợp nhất, có vài người ở ma sát vào nhau sau đó vỡ vụn, chấp vá lại tiếp tục du dương, có vài người tự do nửa đời, không chịu tạm chấp nhận không chịu khuất phục, vì thế nửa đời mới gặp được.

Như vậy cũng tốt, ba mươi hai tuổi cũng hoàn toàn không tính là quá tiếc nuối.

Bên cạnh có một quán bar hát, một vài bài hát vui vẻ mơ hồ truyền ra bên ngoài.

“Trước kia anh chưa từng khao khát về tình yêu, cho đến khi gặp được anh, em cũng sẽ luôn chung tình với anh, tựa như hành trình không có phanh.....”

Diệp Phi và Lê Tiệp Nam ôm hôn góc phố sau khi mặt trời lặn.

Gió đêm cuốn theo hương hoa, thổi làn váy Diệp Phi bay lên.

“Em nhớ tới một câu,” Diệp Phi duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, đầu ngón tay tạm dừng ở cằm anh.

“Ừm?”

“Nếu như sau có con, anh sẽ theo đuổi em như thế nào?” Diệp Phi cong môi cười, “Sincerity is always precious among all living beings.

”

Sự chân thành luôn là điều đáng quý cuộc sống của tất cả mọi người.

Trong thời đại tình yêu theo gió này, tình yêu Lê Tiện Nam dành cho cô cũng không là thức ăn nhanh, mặc dù là yêu từ cái nhìn đầu tiên, vẫn tình nguyện chậm rãi, ở trong mỗi một chi tiết để cho cô lần lượt xác nhận tình yêu của anh.

Anh đã dâng lên cho cô tất cả sự chân thành và thẳng thắn thành khẩn của anh.

Kỳ thật Diệp Phi không có kế hoạch đi tuần trăng mật, mấy năm nay đi theo bên cạnh anh, mặc dù là chia xa cũng đều không có một ngày là ảm ức và khổ sở.

Mùa hè ở Anh ban ngày vô cùng dài, Diệp Phi và Lê Tiện Nam đi bên ngoài Đại học London, sáng sớm hôm sau lên máy bay trở về Yến Kinh.

Thật ra Diệp Phi không thể tưởng tượng ra được dáng vẻ đi học trước kia của Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam nắm tay cô mỉm cười, “Nếu em muốn biết đến vậy, hay là đi quanh hỏi thăm xem trước kia đi học người nào thích anh không?”

“Thật sự có sao?”

“Không biết.

”

“Sao anh còn không biết?”

“Lúc đó đi học chỉ nghĩ hoàn thành hết tất cả tín chỉ sớm một chút, điểm của giáo sư bọn anh rất khó lấy, em học tài chính dễ dàng như vậy, nhưng lúc anh học thạc sĩ, cũng không được chỉ có học.

”

Lê Tiện Nam thật sự suy nghĩ, kể cho cô nghe qua, luôn cảm thấy giống như kể chuyện cho cô nghe trước khi đi ngủ.

“Anh còn làm gì nữa?”

“Còn đến thực tập tại một công ty đầu tư mạo hiểm.

”

“Em còn tưởng rằng người giống như anh, sẽ không thực tập nữa chứ.

”

“Vậy tại sao lại không có thời kỳ phản nghịch chứ.

” Lê Tiện Nam nắm tay cô đi dọc theo con đường bên ngoài Đại học London trở về, “Anh cho rằng sau này dù thế nào cũng phải tự mình dốc sức làm, làm giám đốc điều hành ngân hàng đầu tư mạo hiểm gì, không phải cũng rất tốt sa.

”

“Vậy trường đại học của anh thì sao?”

“Đi học, học bài, thực tập.

.

”

Diệp Phi buồn bực, “Sao anh lại ít ham m.uốn như thế chứ?”

“Có phải là anh ít ham m.uốn hay không, không phải là em biết à.

” Lê Tiện Nam khẽ cười, nắm lấy tay cô nhét vào túi áo khoác, gãi gãi vào lòng bàn tay cô một cái rất nhẹ.

“.....”

“Đứng đắn một chút,” Lê Tiện Nam hiếm khi đổi thành ngữ điệu đứng đắn, “Anh ở tuổi hai mươi, vĩn vĩn không muốn bởi vì yêu đương mà yêu đương, bằng không chỉ có thể hấp dẫn người có cùng mục đích, phải sống nghiêm túc và bận rộn với sự nghiệp của mình, về sau luôn có thể gặp được một người thật sự bị anh hấp dẫn, em

cũng sẽ có cũng đủ năng lực để có một tương lai thật sự với cô ấy.

Tuy rằng có người cảm thấy điều quan trọng trong cuộc sống là trải nghiệm, tình cảm cũng là trải nghiệm, nhưng ít ra là khi anh hai mươi tuổi, anh không cảm thấy yêu đương là nhu cầu thiết yếu của anh.

”

“Vậy anh năm ba mươi tuổi thì sao?” Diệp Phi hỏi tiếp.

“Không phải năm ba mươi tuổi đã gặp được em sao, lúc anh năm ba mươi tuổi anh chỉ tin tưởng chuyện thành do người, người muốn ở lại bên cạnh anh, chỉ có thể là đáp án và kết quả, không phải lựa chọn.

” Lê Tiệp Nam liếc mắt nhìn cô một cái, “Một chút dao động cũng chưa từng có.

”

“Vậy hai mươi tuổi của tôi thật nông cạn mà, lúc em hai mươi tuổi không có quan niệm về tình cảm, cứ như vậy yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

” Diệp Phi muốn nhìn lại một chút, kết quả sau đó phản ứng lại — — không phải cô gặp được anh vào cuối hai mươi một tuổi sao.

“Hai mươi tuổi của em không phải cũng rất tốt sao, dù không ở bên cạnh anh, nhưng em còn là sinh viên của Đại học Yến Kinh, về sau còn đến Hồng Kông học nữa.

Chỉ là không có nhiều nếu như vậy, Phi Phi, không phải hai mươi tuổi em là vì gặp được anh, là trong năm đó em đúng lúc gặp được anh mà thôi.

”

Trước kia Diệp Phi cũng từng nghĩ tới, vì sao lại là anh đây.

Nhưng có rất nhiều chuyện không có cách nào tìm ra được một nguyên nhân cụ thể.

Hết lần này tới lần khác là anh làm cho cuộc sống vốn lộn xộn của cô tốt đẹp hơn một chút, là bởi vì gặp được anh nên mới có thể vừa vặn được ngủ một giấc thật ngon.

Từ trước đến nay thứ anh cho cô đều là tôn trọng và thiên vị.

Cô năm hai mươi mốt tuổi không phải vì gặp được anh, mà là năm đó vừa vặn gặp được anh, anh xuất hiện, thêm một nét bút làm cho cuộc sống buồn tẻ của cô càng thêm phong phú hơn.

Cho tới bây giờ Lê Tiện Nam đều là đáp án của cô, cô gặp được anh trong năm đó vừa khốn khổ vừa yếu ớt, là anh lấy kinh nghiệm và kiến thức nhiều hơn cô, lấy khoan dung và thiên vị, làm cho càng an tâm hơn trên con đường phía trước này, trên con đường này có hoa nở rộ, có ánh mặt trời rực rỡ, kết thúc là có tương lai của anh.

Khi đó Diệp Phi nghĩ, cô đi học thạc sĩ học tiến sĩ, là muốn thay đổi càng tốt hơn, cũng đủ để đứng bên cạnh anh, cũng coi như là cho đoạn tình cảm này một khoảng thời gian đệm, khi đó cô không biết sự chia xa này có phải thật sự có ý nghĩa chấm dứt hoàn toàn hay không, ngày chia tay đó, xem như là một chút rung chuyển cuối cùng của Diệp Phi ở trong đoạn tình cảm này, nhưng khi cô vừa đặt chân đến Hồng Kông lập tức nhận được hoa cẩm tú cầu.

Nhưng anh không phải là người khác, anh là Lê Tiện Nam.

Thứ quý giá nhất của cô, một trái tim chân thành kia, cô đã trao đúng người rồi.

Đèn Tây Giao luôn sáng, không chỉ ở Yến Kinh, hoa cẩm tú cầu cũng sẽ không chỉ nở ở Yến Kinh.

Vào một đêm nào đó Lê Tiện Nam cũng từng nói với cô ——

“Phi Phi, trái tim của một người chỉ đủ để làm một cái đinh thép, anh đã đóng đinh ở chỗ em rồi.

”

Sự chia xa và khoảng cách từ trước đến nay đều không phải là nguyên nhân chia tay, tình yêu không đủ mới đúng.

Sau khi trở về Yến Kinh, Diệp Phi và Lê Tiện Nam bị chênh lệch thời gian hai ngày, lúc tỉnh dậy, đã nhìn thấy Lê Tiện Nam ngồi ở mép giường, trong tay đang lật xem cái gì đó.

“Anh đang xem gì vậy?” Diệp Phi từ trên giường quăn chăn lăn đến, ghé sát vào trong tay anh xem.

Lê Tiện Nam đưa cho cô, khẽ cười nói, “Ngày đó em nói muốn nhìn thấy anh đi học trông như thế nào, cứ như vậy đi.

”

Diệp Phi vừa nghe đã lên tinh thần, lấy món đồ trong tay Lê Tiện Nam.

Thế mà lại là một tờ báo, có vẻ đã hơi cũ.

Lúc Lê Tiện Nam ở độ tuổi hai mươi cũng khí phách hăng hái, mặc áo sơ mi trắng, vạt áo sơ vin vào trong quần thắt lưng chỉnh tề, ngồi trên ghế trong một văn phòng.

Khi đó thoát nhìn dáng vẻ của Lê Tiện Nam cũng không dễ nói chuyện lắm, bên môi cười nhạt, cũng dừng lại ở lễ phép, như gió trong khe suối, tựa tuyết rừng trúc.

Diệp Phi nằm sấp trên giường, cầm tấm ảnh này so sánh, “Cười cái em xem.

”

Lê Tiệm Nam đứng dậy, đi đến mép giường khom lưng quỳ gối ở mép giường, cúi người chống vào bên cạnh cô hôn cô.

Diệp Phi tiệm tay đặt tờ báo kia ở bên giường, đưa tay lên ôm cổ anh.

Cô vẫn yêu Lê Tiệm Nam bên cạnh cô nhiều hơn.

“Tờ báo này từ khi nào vậy?” Diệp Phi hỏi anh.

“Chắc là lúc đi thực tập, lúc học đại học cũng đã chính thức làm ở một công ty đầu tư tài chính.

” Lê Tiệm Nam hôn lên sườn mặt cô, “Dâu ăn một chút gì ngủ tiếp.

”

“Máy giờ rồi?”

“Tám rưỡi tối rồi.

”

“Anh nấu cơm sao?”

“Làm vài món, còn muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn dâu tây, chúng ta đi mua đi.

”

“Biết trước mỗi ngày em đều ăn dâu tây, đã mua từ lâu rồi.

”

“Anh thức dậy khi nào vậy?”

“Sớm hơn em hai tiếng.

”

“Sao anh lại không gọi em.....” Diệp Phi bò dậy từ trên giường, đi dép lê vào muốn đi rửa mặt.

“Không nữa, còn có nguyên nhân nữa.

”

Lê Tiệp Nam cười, đẩy cô đi phòng tắm, nói đi rửa dầu tây cho cô.

Diệp Phi đi rửa mặt đánh răng, lúc này mới phát hiện, hành lý của bọn họ cũng không biết đã được Lê Tiệp Nam thu dọn xong từ khi nào, tất cả đều giống như là bọn họ còn chưa từng rời đi.

Diệp Phi cười cười, dọn dẹp đơn giản một chút rồi đi xuống.

Yến Kinh đã vào mùa thu, cánh hoa hải đường rơi đầy sân, trên tường vẫn là những bông hoa cẩm tú cầu nở rộ.

Đèn hành lang của Tây Giao vẫn sáng, cánh hoa nổi lênh bênh trong hồ, cá Koi trong hồ yên tĩnh chìm xuống đáy hồ, thỉnh thoảng có một vài ngọn gió đêm quấy nhiễu thì lập tức nhảy ra khỏi mặt nước.

Diệp Phi đứng ở trước cửa sổ sát đất, một góc hoa hướng dương kia cũng vẫn nở rộ rực rỡ.

Lê Tiệp Nam rửa dầu tây trong phòng bếp.

Cô đi vào trong phòng bếp, duỗi tay ôm lấy eo anh từ phía sau.

Lê Tiệp Nam trước sau như một, chọn một quả đỏ nhất đưa cho cô.

“Lê Tiệp Nam, thật tốt, là nhà của chúng ta.

”

“Lê Tiệp Nam cũng là của em.

”

“Đã sớm là của em rồi.

” Cô cắn dầu tây, hung dữ với anh một cách mơ hồ không rõ.

Lê Tiệp Nam cười duỗi tay nhéo mũi cô, “Đúng vậy, đã sớm là của

em rồi.

”
.

Chương 71: Vào Cuối Mùa Thu

Thời gian nghỉ kết hôn của Diệp Phi thật ra cũng chỉ xin nghỉ hơn ba tháng, không có gì quá sóng gió và chấn động cả, mỗi một ngày của cô và Lê Tiệp Nam đều ẩn chứa trong những phút giây của cuộc sống.

Ngược lại Lê Tiệp Nam cũng dẫn cô đi dạo ở vài nơi một chút, trong đó có một ngày nói đi Hoài Xuyên ngắm mặt trời mọc trên biển, kết quả toàn bộ hành trình Diệp Phi đều buồn ngủ không chịu nổi, chỉ nhớ rõ ngòi bên bãi biển, khoác áo khoác của Lê Tiệp Nam, dựa vào trong lòng anh, khi mặt trời mọc đường bờ biển bị kéo dài thành sự dịu dàng vô hạn, ánh mặt trời ban ngày tỏa ra một tầng ánh sáng mờ mờ lung.

Diệp Phi theo bản năng quay sang nhìn Lê Tiệp Nam, lại phát hiện Lê Tiệp Nam đã sớm nhìn cô được một lúc rồi.

Về Hoài Xuyên, ký ức của Diệp Phi không nhiều lắm, chỉ nhớ rõ trong nhà hàng của khách sạn hai người ở, phía dưới mỗi món ăn trong thực đơn đều có một lời yêu thương.

Ngay lúc đó nhân viên phục vụ đưa ra gợi ý gọi một món canh, Diệp Phi nếm thử, hương vị rất ngon, có những lát táo mỏng để tăng hương vị, rất mới lạ.

Nhân viên phục vụ đến giới thiệu liền cười nói này canh cũng có lai lịch, nói đây là món canh đầu tiên mà vợ của ông chủ khách sạn bọn họ làm lúc trước.

Lúc ấy Diệp Phi còn nghĩ thật lãng mạn, đáng tiếc mình không có thiên phú trong việc bếp núc.

Cô nhìn thực đơn nhiều lần, trên mặt sau có một câu — —
Ngày cưới chưa muộn, sớm sớm chiều chiều.

Sau đó cũng mới biết được ông chủ khách sạn này và vợ của ông ấy có một trai một gái, tên là Giang Thời Mộ và Thẩm Giai Kỳ.

Trên đường Diệp Phi và Lê Tiệp Nam trở về, còn cố ý than vãn với Lê Tiệp Nam, “Em còn rất muốn nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông của anh.

”

Lê Tiệp Nam liếc cô một cái, “Sao em lại không nghĩ tốt hơn một chút.

”

“Vậy anh thích con gái hay là con trai?”

Trên chuyến bay trở về, Diệp Phi quấn chăn dựa vào bên cạnh anh, đèn đọc sách sáng lên lờ mờ, ngoài cửa sổ là những đốm ánh sáng của thành phố.

“Không có gì khác lắm.

” Tay Lê Tiệp Nam đặt lên trên cái bụng nhỏ của cô, “Thích em.

”

Diệp Phi đánh vào tay anh, “Em còn chưa có thai đâu!”

“Không phải sắp đến kỳ si.nh lý rồi sao?”

Lê Tiệp Nam biết kỳ si.nh lý không quá chuẩn xác, lúc đó sẽ cố ý nhớ kỹ ngày tháng cho cô, ngày đầu tiên của kỳ si.nh lý Diệp Phi sẽ rất đau, cho nên phải uống Ibuprofen trước một ngày.

Khi đó Diệp Phi cảm thấy mình thật là một người phụ nữ, những

kiến thức về phương diện này thiếu sót rất nhiều, nhưng Lê Tiệp Nam cũng không nói gì cô, lặng lẽ bỏ Ibuprofen vào trong túi xách của cô trước, cô vừa nói eo đau chắc là kỳ sinh lý sắp đến, uống thuốc giảm đau trước hai mươi bốn tiếng, ngày hôm sau dù như thế nào cũng có thể giảm bớt rất nhiều.

Sau đó, cũng không biết Lê Tiệp Nam nghe được từ chỗ nào, nấu trà gừng đường đỏ cho cô, Diệp Phi không thích trà gừng, Lê Tiệp Nam thay đổi thành bánh trôi đường đỏ, gạo nếp đường đỏ, luôn có thể dỗ dành cô ăn.

Lê Tiệp Nam bật cười, nói cung phụng tổ tông.

Diệp Phi lập tức nhảy xuống nói rửa chén giúp anh, Lê Tiệp Nam lại ấn đầu cô về lại, nói cung phụng cũng đã cung phụng rồi, còn thiếu rửa một cái chén à.

Nhưng cũng vào thời điểm đó, cách một lúc là Lê Tiệp Nam lại hỏi cô có tác dụng hay không, ngày đầu tiên của kỳ sinh lý có còn đau nữa không.

Kỳ thật ít nhiều gì vẫn còn hơi đau, nhưng bởi vì có anh ở bên cạnh, lại luôn quan tâm đến từng một chi tiết nhỏ của cô như vậy, Diệp Phi cảm thấy một chút đau đớn này không tính là gì.

Chỉ là vào một khoảnh khắc nào đó sẽ giật mình, Diệp Phi cũng cảm thấy một màn này dường như đã từng trải qua, hình như là rất nhiều năm trước, lúc Lê Tiệp Nam cai thuốc lá, kẹo cai thuốc lá, còn có cả miếng dán cai thuốc lá nho nhỏ trong suốt, chỉ lớn bằng móng tay, dán trên xương cổ tay, thật sự có tác dụng lớn như vậy sao? Khi đó Diệp Phi khi cũng là như thế này, cẩn thận hỏi anh có tác dụng hay không?

Trên mạng luôn miêu tả phản ứng cai thuốc lá sẽ rất lớn, sẽ mất ngủ tim đập nhanh, một loạt di chứng, hơn nữa khi đó Lê Tiệp Nam đã hút thuốc rất lâu, đột nhiên nói cai thuốc lá có phải là cũng rất khó khăn không, miếng dán cai thuốc lá ấy nhìn thế nào thấy cũng không

quá đáng tin cậy.

“Miếng dán cai thuốc lá, làm sao có tác dụng lớn bằng em được?” Lê Tiệp Nam cười rộ lên, “Chỉ cảm thấy cai thuốc lá là vì em.

”

Phản ứng vào giai đoạn đầu cai thuốc rất lớn, không hiểu sao tim đập nhanh hơn, khi đó Diệp Phi liền kéo tay anh qua, cẩn thận dán miếng dán cai thuốc lá lên cho anh, tựa như chuyện có lớn như thế nào, cô chỉ cần nắm cổ tay anh là có thể đè nén xuống.

Lê Tiệp Nam chỉ cảm thấy nhìn cô, lập tức bình tĩnh lại.

Đau bụng vào kỳ sin.h lý của cô càng hơn thế, kỳ thật đường đỏ cũng không có tác dụng lớn như vậy, chỉ là bởi vì có anh ở bên cạnh, cô mới có thể xem nhẹ cái bụng đang đau đớn.

Lúc Diệp Phi nghỉ phép kết hôn cũng tuân theo quan niệm nghỉ phép không bận rộn với công việc, khi trở về suýt chút nữa bị chêch đường ray, app mà tổ các cô phụ trách quảng cáo nhảy lên đứng đầu những phần mềm hot, trong đó video quảng cáo vlog chất lượng cao đó, ban đầu là nhằm mục đích quảng bá một số văn hóa du lịch của các địa phương, kết quả sau đó không thể hiểu được bị chuyển đến các trang web video khác nhau và trở nên hot.

Đoạn video ngắn, tổng cộng cũng chỉ có mấy chục giây, kể về phong tục tập quán của địa phương.

Có trấn nhỏ của vùng sông nước Giang Nam, có bà cụ chuyên tâm làm sườn xám kia, có một góc của khu vườn hoa tư nhân, những cành thiếp ngạnh hải đường xum xuê tỏa ra bốn phía cánh hoa nở bung ta, trong sân có tiếng nước chảy, có từng cụm quỳ thiên trúc, một đôi tình nhân đang hôn nhau.

Cũng có rừng sương mù của tỉnh phía Nam kia, trên một dòng suối

có con đường đá xanh, cô và Lê Tiễn Nam ôm nhau ở cuối con đường không người.

Những video này cũng đã mang lại sức hút cho các điểm tham quan du lịch địa phương, vì thế Cục Du lịch còn đặc biệt viết thư cảm ơn gửi cho công ty bọn họ.

Diệp Phi xem đi xem lại những video đó, vô cớ mỉm cười.

Cảnh xuân nhân gian, vì anh mà dựng lên.

Vào một ngày sau khi Diệp Phi đi làm lại được một tháng, lúc chờ Lê Tiễn Nam đến đón cô tan tầm, nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang thu dọn đồ đạc bỏ vào thùng.

Là Hoàng Linh đã không thông qua kỳ sát hạch lần này.

Diệp Phi có nghe loáng thoáng tổ dự án bên cạnh nói, lúc ấy tuyển Hoàng Linh, là bởi vì sơ yếu lý lịch của chị ta nhìn rất ngăn nắp, nói ra mấy quyển tiểu thuyết siêu hot mà mình đã marketing ra, lúc ấy phòng nhân sự thấy thật kỳ quái, sao lại vượt qua từ sách đến phương tiện truyền thông mới chứ?

Hoàng Linh nói ngành sản xuất sách báo không kiếm được tiền, công ty trước kia không có chí tiến thủ.

Phòng nhân sự cảm thấy nói như thế nào cũng là một người có kinh nghiệm liên quan, kết quả tổ dự án hiện tại đều là người trẻ tuổi, đều là người chạy theo tình yêu mãnh liệt, không được mấy ngày đã liên tiếp nhận được đơn khiếu nại, nói mỗi Hoàng Linh nhận công việc ném nôi không nói, còn xa lánh người trẻ tuổi các cô ấy, ỷ vào tuổi tác của mình lớn hơn ném cho các cô ấy làm, muốn đến cuối cùng mình ôm thành quả.

Hoàng Linh nói mỗi ngày mình đều tăng ca đến nửa đêm, bây giờ người trẻ tuổi cũng không dễ bắt nạt, các cô ấy nói cùng một công việc đến năm giờ là chúng tôi đã hoàn thành rồi, chị đến nửa đêm

còn tăng ca thì chứng tỏ hiệu suất làm việc của chị thấp.

Ngành công nghiệp truyền thông mới, vốn chính là ưu tiên ý tưởng mới, Hoàng Linh luôn lấy tuổi lớn tự cho mình là đúng, phản bác ý kiến của người khác, còn đi theo tổ trưởng thổi gió bên tai.

Toàn bộ tổ dự án bởi vì sự tồn tại của Hoàng Linh mà chướng khí mù mịt một thời gian, cuối cùng thật sự thấy Hoàng Linh không có thành quả gì, quyết định sa thải chị ta.

Diệp Phi cũng không muốn nhìn thấy chị ta lắm, ngồi ở khi nghỉ ngơi một lúc chờ chị ta đi rồi mới đi ra ngoài.

Có đôi khi, cũng không thể quá thực dụng và tính toán nhỏ nhen với người khác, mỗi người đều không phải là kẻ ngốc.

Diệp Phi nghĩ đến mình lúc hơn hai mươi tuổi, khi đó chính bởi vì mình quá không tự tin, luôn dễ dàng bị người khác chỉ hướng chạy, không dám từ chối, cũng không dám phản bác.

Thời gian luôn là minh chứng tốt nhất.

Là đúng hay sai, là tốt hay xấu, thời gian sẽ đưa ra câu trả lời.

Khoảng thời gian đó kỳ si.nh lý của Diệp Phi vẫn không chuẩn lắm, cho đến một ngày nọ.

Lê Tiệp Nam tới đón cô tan tầm, trên xe có một ly nước trái cây vừa mới mua ở một tiệm cà phê cho cô, khi đó Diệp Phi thấy có một loại cà phê mới nói thêm mùi cam, kết quả cuối cùng cũng không chọn cà phê, thay thành nước trái cây.

Lê Tiệp Nam còn bắt đầu chăm sóc sức của cô, nói cô cũng nên cà phê một thời gian.

Trên đường về nhà, Lê Tiệm Nam hỏi cô có phải kỳ si.nh lý lại sắp đến rồi không?

Diệp Phi do dự vài giây, nói nếu không đến bệnh viện kiểm tra thử xem?

Lê Tiệm Nam còn chưa biết được suy nghĩ kia của cô, nói cũng được, nếu quá đau đớn cần điều trị thì nên điều trị.

Diệp Phi cười cả đường đi, đến khoa phụ khoa đăng ký, Lê Tiệm Nam ở bên ngoài chờ cô, anh còn thật sự cho rằng cô đau bụng kinh đến mức muốn đi kiểm tra.

Khám sức khỏe phụ khoa yêu cầu người đàn ông phải chờ bên ngoài.

Lúc đi ra, trên mặt Diệp Phi hiện lên nụ cười, Lê Tiệm Nam thuận tay đi đến dắt cô, hỏi cô có chuyện gì thế.

Diệp Phi cười nói, “Không có gì, không phải là vấn đề gì lớn.

”

“Hôm nay nghĩ thế nào mà lại muốn tới bệnh viện kiểm tra?” Lê Tiệm Nam nghi ngờ hỏi cô, “Có phải lần trước đau dữ dội không nói với anh không?”

“Không phải.

”

“Em cứ vậy đi, trở về anh lập tức tịch thu hết kem trong tủ lạnh của em.

”

Sau khi về đến nhà, Diệp Phi đứng bên cạnh xe giang tay ra với anh.

“Lê Tiệm Nam, anh có thể ôm em một chút không?”

“Sao thế?”

Anh luôn cảm thấy hôm nay có chuyện gì đó, bán tín bán nghi bước xuống xe, ôm cô vào trong lòng.

“Anh ôm em một chút rồi em sẽ nói cho anh nghe.

”

Lê Tiện Nam nghĩ là trời lạnh cô không muốn đi lại, cứ như vậy bế cô lên, đã vào mùa thu, mặt cỏ trong sân ở Tây Giao vẫn xanh tươi tốt, những bông hoa cẩm tú cầu lớn dựa vào hàng rào nở rộ, cái Koi bơi qua bơi lại trong hồ nước, mặt hiên lên từng gợn sóng.

“Có cảm thấy em nặng không?” Diệp Phi ôm lấy cổ anh, cười hỏi anh.

“Gần đây em cũng không ăn cơm ngon miệng lắm,” Lê Tiện Nam bế cô đi vào, “Cái đồ uống mới kia của em, uống chán rồi? Hai ngày nay một ngụm cũng không uống, lần tới không mua cho em nữa.

”

“Lê Tiện Nam,” Diệp Phi cười càng đậm hơn, ghé sát vào bên tai anh nói với anh, “Thân phận của anh lại phải tăng thêm một bậc nữa rồi.

”

Vừa vặn Lê Tiện Nam bế cô đi vào đến hành lang Tây Giao, rất lâu sau anh vẫn chưa phản ứng lại ý tứ trong lời nói này.

Diệp Phi đứng ở trước mái hiên Tây Giao, kéo tay anh, lấy giấy kiểm tra sức khỏe từ trong túi xách ra đưa cho anh.

Lúc ấy Lê Tiện Nam thật sự không kịp phản ứng lại.

“Sáng hôm nay em đã thử que thử thai, sợ không chuẩn, lúc tan tầm mới đến bệnh viện xác nhận lại một chút.

”

Diệp Phi cũng hơi căng thẳng.

Lê Tiện Nam cầm que thử thai và giấy kiểm tra kia đọc đi đọc lại rất

nhiều lần.

Diệp Phi nói với anh, “Là thật sự có thêm một người, có nhà của chúng ta, Lê Tiệp Nam, tuy rằng em còn chưa sinh, nhưng không sao cả, em sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn, vẫn luôn yêu anh, em sẽ cố gắng, sẽ không làm anh ghen.....”

Còn chưa dứt lời, cô đã bị Lê Tiệp Nam kéo vào trong lòng.

“Phi Phi, ghen cái gì chứ.

” Ngữ điệu của Lê Tiệp Nam không còn bình tĩnh như trước, dường như có ẩn giấu ý cười, lại có chút như là chua chát, “Vất vả cho em rồi, sau này anh sẽ cùng yêu em thật nhiều.

”

Mùa thu năm 2019 sắp kết thúc.

Thời tiết thoải mái và nhẹ nhàng, hoa hải đường ở Tây Giao đã rụng hết, Diệp Phi cảm thấy rất đẹp, không cho Lê Tiệp Nam quét cánh hoa, vì thế cánh hoa rải rác trên mặt cỏ, có một cảm giác dịu dàng khác.

Hoa hồng cô trồng vào lúc nào đó ở trong sân cũng đã nở một lần, mấy đóa hoa hồng đỏ tươi nở rộ vào ban đêm, một bên khác là bức tường hoa cẩm tú cầu nở không bao giờ héo tàn.

Chương 72: 72: Nhớ Mãi Không Quên Sơn Thủy Tương Phùng

Ngày đó Lê Tiện Nam biết Diệp Phi có thai, anh từ trước đến nay ngủ sớm dậy sớm hiếm khi không ngủ được.

Diệp Phi bị anh thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi, hơn mười giờ là đã phải đi rửa mặt nằm ngủ, ngày đó trong phòng chỉ có đèn đầu giường sáng lên, nắm chặt chăn kéo đến cằm, chớp chớp mắt nhìn anh nói, “Lê Tiện Nam, mấy tháng này vất vả cho anh rồi, thật sự, phải, nhẫn, nhịn.

”

Diệp Phi nói xong, lập tức kéo chăn lên muốn ngủ.

Lê Tiện Nam ngồi dựa vào trên giường, cười cười tắt đèn đi, hơn một năm nay giấc ngủ của Diệp Phi rất tốt, chỉ là vào một đêm mưa nào đó Lê Tiện Nam luôn tỉnh lại theo bản năng, nhìn Diệp Phi vẫn yên tĩnh ngủ, trái tim lại buông lỏng.

Có một lần đó, Diệp Phi tỉnh lại vào đêm khuya, theo bản năng Lê Tiện Nam muốn lấy nút bịt tai cho cô, kết quả kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, lại không ngờ cũng không nhìn thấy nút bịt tai đâu.

“Làm sao vậy?” Diệp Phi mơ mơ màng màng hỏi anh.

“Cho rằng em bị tỉnh lại.

”

Diệp Phi không hỏi nửa câu sau, đã biết là anh muốn nói cái gì, trong

phòng ngủ chỉ có ánh sáng lờ mờ, là đèn được khảm dưới giường, ngày đó Diệp Phi rất nhẹ nhàng ngủ trong lòng anh, tay đặt ở trước người anh, giọng nói chậm rãi nói, “Lê Tiệp Nam, em không cần nút bịt tai từ lâu rồi, anh mới là thuốc chữa khỏi chứng mất ngủ của em, nút bịt tai trong ngăn kéo đã bị em vứt đi.....”

Diệp Phi đối anh hoàn toàn yên tâm, là một loại ỷ lại rất sâu.

Lê Tiệp Nam luôn muốn chuẩn bị cho cô một vài “chuyện ngoài ý muốn”, ví dụ như đi công tác, ví dụ như về trễ, nhưng nghĩ lại, Lê Tiệp Nam từng thản nhiên nói với Kha Kỳ, sau năm giờ là phải kết thúc hành trình, mặc dù thật sự có cái cuộc họp nào đó diễn ra quá muộn, Lê Tiệp Nam cũng sẽ vội vàng chạy về trước mười một giờ.

Khi đó luôn nghĩ, trong nhà còn có Diệp Phi, xa anh không chừng đêm nay lại bị mất ngủ thức đến mấy giờ.

Mà cũng thời khắc này, Lê Tiệp Nam mới thật sự ý thức được, bọn họ là có một gia đình thuộc về bọn họ, trên thế giới này, sẽ có một sinh mệnh nhỏ khác cũng ỷ lại vào anh.

Trước kia Lê Tiệp Nam luôn rất thờ ơ đối với cái từ “gia đình” và “tình yêu” này, bởi vì Diệp Phi, anh mới một lần nữa có định nghĩa về tình yêu và gia đình.

Ngày đó Lê Tiệp Nam phá lệ không ngủ được, anh nghiêng người nhìn Diệp Phi bên cạnh, Diệp Phi ngủ rất yên tĩnh, ngoan ngoãn, gần đây đã vào thu, Diệp Phi mua một bộ đồ ngủ lông xù mềm mại, giống như một con thỏ trắng lớn.

Lê Tiệp Nam chỉ nhìn cô, trong lòng đã hiện lên sự mềm mại vô biên.

Rốt cuộc Lê Tiệp Nam cũng không buồn ngủ, chậm rãi xốc chăn lên xuống giường.

Biệt thự Tây Giao rất lớn, trước kia khi anh sống một mình, hơn nửa phòng đều trống không, sau đó mặc dù có thêm Diệp Phi, nhưng

cũng chỉ có thư phòng, phòng khách và trong phòng bếp có thêm hơi người.

Lê Tiện Nam xuống lầu, đứng ở trên cầu thang, rất khó tưởng tượng được nơi này nếu có thêm một đứa trẻ nữa thì cảnh tượng trông sẽ như thế nào, cũng rất khó tưởng tượng ra cảnh tượng anh và Diệp Phi cùng nhau nuôi lớn một cái đứa trẻ thì sẽ là như thế nào.

Lê Tiện Nam hầu như chưa từng có bất kỳ khoảnh khắc nào cảm xúc dao động quá lớn, có một lần, anh chỉ nhớ rõ là khi Diệp Phi rời đi và khi đón cô về nhà.

Lê Tiện Nam ngồi trên ghế bập bênh ở trước hiên Tây Giao, rơi vào một cảm giác trống rỗng rất sâu, có mong chờ, có một chút lo lắng không dễ phát hiện ra.

Trước kia luôn cảm thấy suy nghĩ về những chuyện chưa xảy ra thật là lãng phí thời gian, nhưng đến lúc này, Lê Tiện Nam thế mà lại có suy nghĩ, nếu đứa trẻ giống Diệp Phi hơn hay là giống anh hơn, phòng trên lầu nên thiết kế lại như thế nào, ah không có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai, có nên mời người chuyên chăm sóc đến hay không, nhưng Diệp Phi lại hơi kén ăn, lỡ như người khác làm đồ ăn không hợp khẩu vị của cô thì nên làm gì bây giờ.

Diệp Phi ngủ một lúc, theo bản năng nhích sang bên cạnh gần hơn một chút, kết quả lại không nhìn thấy Lê Tiện Nam đâu, cô sờ sờ chần, đã hơi lạnh lẽo, chứng tỏ anh đã tỉnh dậy được một lúc rồi.

Diệp Phi đi dép lê vào xuống giường, trong thư phòng không có ai, Diệp Phi đi xuống lầu, bước chân dừng lại.

Lê Tiện Nam ngồi trên ghế bập bênh ở trước hiên, trong tay còn cầm cái gì đó đang xem.

Cô thả nhẹ bước chân, lặng lẽ đi đến xem.

Ban đêm gió thu hơi lạnh, cuốn theo mùi hương của hoa cẩm tú cầu thoang thoảng.

Lê Tiệp Nam ngồi ở kia, trong tay đang cầm giấy kiểm tra sức khỏe hôm nay và que thử thai của cô.

Diệp Phi cảm thấy khá buồn cười, hôn lễ kia là sau đó cô mới chậm rãi tiếp nhận, hiện tại có thai là Lê Tiệp Nam.

Thậm chí anh còn không hề để ý cô đang đứng bên cạnh anh.

Diệp Phi duỗi tay ra rút que thử thai trong tay anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Sao lại tỉnh rồi?” Dường như lúc này Lê Tiệp Nam mới hoàn hồn, theo bản năng mà duỗi tay ra kéo tay cô qua đặt ở trong lòng bàn tay đóng lại, “Có lạnh không, đi vào thôi.

”

“Không lạnh, gió đêm nay rất thoải mái,” Diệp Phi lắc đầu, cô dựa vào trong lòng anh, ngửa đầu cười hỏi anh, “Lê Tiệp Nam, vì chuyện này mà anh mất ngủ?”

“Ừm.

”

“Mất ngủ cái gì chứ, chuyện này có bao lớn đâu.

” Diệp Phi học theo giọng điệu của anh, cố ý nói như vậy với anh.

Gió đêm nay thật sự rất thoải mái, rất nhẹ và nồng, mơ hồ nghe được một vài tiếng của cành cây nhỏ đong đưa.

Không biết có tiếng nước nhỏ giọt ở đâu.

“Suy nghĩ về đứa trẻ này.

” Lê Tiện Nam nắm tay cô, nhẹ nhàng đặt ở trên bụng cô, chiếc áo lông xù mềm mại, còn mang theo nhiệt độ cơ thể Diệp Phi, sau khi biết được Lê Tiện Nam có loại cảm giác mềm mại, anh chậm rãi nói, “Phi Phi, đây cũng là lần đầu tiên của chúng ta, lần đầu tiên làm ba mẹ, tuy rằng còn không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng em vĩnh viễn có anh thiên vị.

”

Diệp Phi được anh ôm ở trong lòng, nắm tay anh nhẹ nhàng xoa xoa bụng, “Có nghe thấy không nhóc con kia, con chỉ mới mấy tuần tuổi thôi, ba con đã nói thiên vị mẹ rất nhiều lần đó.

”

Lê Tiện Nam khẽ cười, hôm nay cũng hiếm khi có một ngày buông thả ngủ muộn.

“Lê Tiện Nam, anh cũng không thể thật sự bởi vì chuyện này mà không ngủ được đâu, đúng không?”

“Suy nghĩ về phòng trên lầu.

”

“Làm sao vậy?”

“Nên sắp xếp lại một chút.

”

“Còn không biết là con trai hay con gái đâu.

”

“Dù sao phòng trống cũng rất nhiều, làm thêm mấy phòng là được.

”

“.....”

“Qua mấy ngày nữa anh nói với Hàn Dịch một tiếng, cho em nghỉ thai sản, anh còn đang suy nghĩ xem có nên mời người đến đây nấu ăn cho em hay không, lại sợ em.....”

Lê Tiện Nam còn chưa dứt lời, Diệp Phi đã đột nhiên tiến đến, vừa vịn hôn lên môi anh.

Bàn tay Lê Tiện Nam ôm lấy vòng eo mềm mại của cô hơi giật mình.

Diệp Phi hôn liên tiếp đều rất cẩn thận, giống như luôn có một chút căng thẳng, Lê Tiện Nam nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên, giọng hơi khàn, mỉm cười nói với cô, “Phi Phi, chịu đựng đi, đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa.

”

“Không cần người khác nấu cơm, có anh thì tốt rồi, em cũng không kén ăn, không cần người khác tới chăm sóc em.

”

“Được, đây là nhà của hai chúng ta.

”

“Nên đi ngủ rồi, chú Lê, cẩn thận bị già đi.

”

“Già sao?” Lê Tiện Nam bị cô chọc cười, cố ý tiến đến gần cọ vào cô, “Chỗ nào già?”

Diệp Phi vẫn đang cười, “Vậy thì cũng không còn trẻ nữa, không được thức đêm!”

“Được, đi thôi, trở về ngủ.

”

Diệp Phi nghỉ thai sản rất sớm, gần như là vừa kiểm tra ra là có thai thì đã lập tức bắt đầu chuẩn bị nghỉ phép, trong chuyện này cũng không thiếu phần của Lê Tiện Nam, trực tiếp gọi điện thoại cho Hàn Dịch, Diệp Phi cảm thấy khá buồn cười, nói anh tự mình gọi điện thoại, Hàn Dịch sao có thể không phê duyệt được.

Lê Tiện Nam ngồi trên giường, nắm lấy tay cô, làm theo phép dặn dò Hàn Dịch vài câu, xong việc thì cúp điện thoại, nói xong, trước mắt sẽ

ngủ một năm rưỡi xem sao.

Diệp Phi cười, “Ngủ trước một năm rưỡi xem sao?”

“Ngủ hai năm cũng không phải là vấn đề.

”

“Anh đừng như thế này với em.

”

“Em rất hân hạnh.

”

Hiếm khi Lê Tiện Nam có chút vô lại, chống người dựa vào, giả vờ muốn hôn cô.

Tay Diệp Phi tỏ ra tùy ý cọ qua chân anh, “Em đổ thêm dầu vào lửa nhưng em không phụ trách?”

“Vậy thì em nhớ cho kỹ.

” Lê Tiện Nam cúi người hôn cô, hơi thở lướt qua chóp mũi cô, “Chờ sau này chậm rãi tính toán với em.

”

Khoảng thời gian đó Lê Tiện Nam cũng không bận rộn với công việc, cả ngày rảnh rỗi ở nhà nghiên cứu những việc cần chú ý khi mang thai, Diệp Phi ở nhà đi chân trần giẫm lên trên thảm đi tới đi lui, cắn một quả dâu tây nói, trước kia hoàng hậu nương nương cũng không khoa trương như vậy chứ?

Lê Tiện Nam gác chân trên bàn trà, cầm một quyển sách lật nói, anh làm sao biết được hoàng hậu nương nương mang thai, đây không phải là chuyện của bà Lê sao?

Một câu nói thản nhiên bằng giọng Bắc Kinh kia, luôn có thể là trái tim của Diệp Phi mềm đi.

Cuối thu thời tiết rất đẹp, Diệp Phi ở nhà rất thích đi chân trần, Lê Tiện Nam không nói gì nhiều với cô, chỉ lặng lẽ vào ngày nào đó

nhân lúc ngủ trưa, cho người tới đổi thảm dày trên đất, thuận tiện cho cô đi qua đi lại.

Khi đó Diệp Phi khi đó không cần bận rộn với công việc, nhưng cũng có một vài tính toán khác, căn nhà ở Hoa Cảnh đoán chừng là cũng sẽ không ở, thương lượng với Lê Tiện Nam nên làm như thế nào, Lê Tiện Nam nói hiện tại với vị trí địa lý tốt như bên kia, cho thuê chắc chắn xem như là đầu tư.

Diệp Phi cảm thấy cho thuê quả thật là một lựa chọn tốt, nhưng cũng có chút không ổn, tốt xấu gì cũng là căn nhà nhỏ của mình, Lê Tiện Nam nhìn ra được điểm rối rắm của cô, nói vậy thì giữ lại, không cho thuê.

Cũng vào tối hôm đó, Diệp Phi nhiệt huyết dâng trào kéo Lê Tiện Nam xem phần ba, Tình yêu trước khi màn đêm buông xuống, Diệp Phi rất có cảm giác nghi thức, nghiêm túc nói với anh, “Vốn là muốn chờ chín năm sau xem cùng anh, nhưng em sợ quên phần trước.....”

Lê Tiện Nam xoa xoa mái tóc cô, thật xem cùng cô trước khi màn đêm buông xuống.

Phần ba là cuộc sống hôn nhân của Jesse và Celine, khi đó đã có con, hai người không tránh được luôn có một vài lần cãi nhau, đối lập với hai phần trước, phần này giống cuộc sống thực tế hơn.

Trong đó có một tình tiết, là sau khi Jesse và Celine cãi nhau thì sẽ đến khách sạn ôn lại tình cảm mãnh liệt trước kia của bọn họ.

Diệp Phi dựa vào trong lòng Lê Tiện Nam nói với anh, “Em nghĩ ra rồi!”

“Nghĩ ra cái gì?”

“Nhà ở Hoa Cảnh không cần cho thuê nữa, chờ sau này chúng ta sinh con ra, nếu như anh và em cãi nhau, chúng ta sẽ đến nơi đó, làm cặp vợ chồng bình thường một ngày.

”

Một lúc lâu sau Lê Tiệm Nam vẫn không xác định được vấn đề trong logic của cô, khi phản ứng lại, Diệp Phi đã tiếp tục xem.

Lê Tiệm Nam móc lấy sợi tóc của cô nói, “Cãi nhau cái gì, anh làm sao dám cãi nhau với em, còn vợ chồng bình thường, Phi Phi, thế này còn không phải là vợ chồng bình thường sao?”

“Ai biết được, anh xem, có con rồi sẽ có nhiều việc vất vả như vậy.....”

Diệp Phi chỉ vào màn hình chỉ chỉ trở trở.

Lê Tiệm Nam cười tới gần cô, nhéo cằm làm cho cô quay sang.

“Có con rồi thì là sẽ có rất nhiều việc vất vả, nhưng anh sẽ không bao giờ cãi nhau với em, Phi Phi, thiên vị nhưng không chỉ là thiên vị,” Lê Tiệm Nam nghiêm túc nói với cô, “Là cán cân mãi mãi nghiêng về phía em.

”

“Vậy chúng ta có nên đợi đến sau này, mỗi tháng đều đến Hoa Cảnh làm một ngày kỷ niệm?” Diệp Phi buồn rầu nói, “Căn nhà kia cũng không thể cứ để không vậy mãi, đúng không?”

“Được, căn cứ bí mật.

”

“..... Hẹn hò bí mật sau khi kết hôn.

”

“Phi Phi.

” Lê Tiệm Nam không nhận được cười.

“Hửm?” Diệp Phi vừa nhìn màn hình vừa dựa vào chỗ anh.

“Giống như là yêu đương vụng trộm.

” Anh cố ý đè thấp giọng nói, hơi thở lướt qua bên tai cô, vừa ngứa vừa nóng.

Cuộc sống lúc mang thai của Diệp Phi vô cùng vui vẻ, tuy rằng ở nhà lâu như vậy, nhưng dù sao cũng có Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam làm việc rất thoải mái, chẳng qua là anh đều làm việc ở nhà, Diệp Phi thật sự là ở nhà chỉ lo hưởng thụ.

Lê Tiện Nam không có hạn chế nghiêm khắc gì đối với cô, thỉnh thoảng sự có vài lần phải đến công ty, vẫn chia hoa quả thành từng phần cho cô xong, trước khi ra ngoài còn dặn dò vài lần, “Hơn mười giờ ăn dâu tây trên bàn trà, đã ép nước trái cây cho em rồi, nhàm chán thì gọi điện thoại cho anh.

”

“Sao hôm nay anh bận nhiều việc vậy?” Diệp Phi ngồi trong sân cho cá ăn, thoải mái nằm trên ghế bập bênh, không hề có một chút tự giác gì của phụ nữ có thai.

Trong tay cô bưng một đĩa thức ăn của cá, nghiêng đầu nhìn anh.

Cuối thu thời tiết mát mẻ hơn, Lê Tiện Nam cầm áo khoác bỏ lên trên ghế bập bênh của cô, đưa tay sửa sang lại cà vạt, Diệp Phi cứ như vậy ngửa đầu nhìn anh, Lê Tiện Nam mặc áo khoác vào, lại sửa sang cổ tay áo, dáng vẻ thanh cao nhã nhặn không thể chê vào đâu được, “Có nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi.

”

“Thời gian trước Kha Kỳ xin nghỉ phép, nghe nói vợ của cậu ta sắp sinh, muốn có mặt lúc sinh con.

”

“Nhanh như vậy sao? Thì ra Kha Kỳ xin nghỉ là người ta kết hôn, em ở nhà thật nhàm chán, nếu không mấy ngày nữa chúng ta đi thăm

một chút?”

“Hơn nữa.

”

“Đi thăm đi, hình như Kha Kỳ cũng đã làm trợ lý của anh rất nhiều năm rồi.

”

Diệp Phi chỉ nhớ lúc cô và Lê Tiện Nam tổ chức hôn lễ thì cũng không nhìn thấy Kha Kỳ đâu, lúc đó Lê Tiện Nam nói là có việc riêng nên xin nghỉ, Diệp Phi không nghĩ đến phương diện này, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, bình thường Kha Kỳ rất không có cảm giác tồn tại, luôn đeo mắt kính, rất nhã nhặn, cũng không nói nhiều lắm.

Lúc Kha Kỳ kết hôn, Tiện Nam cũng gửi một phần bao lì xì, kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai này, vẫn là Kha Kỳ truyền thụ cho anh một chút.

Lê Tiện Nam tự mình đi ra ngoài ký kết hợp đồng, chưa được một lúc đã trở về, Diệp Phi muốn ra ngoài đi dạo, nói là vợ của Kha Kỳ cũng sắp sinh rồi, nếu không tặng một vài món đồ dù sao cũng có ý tứ một chút.

Lê Tiện Nam cũng không biết tặng cái gì, Diệp Phi nhiệt huyết dâng trào — — chắc chắn là tặng đồ dùng trẻ con rồi!

Lê Tiện Nam cứ như vậy bị Diệp Phi kéo đến trung tâm thương mại, một thương hiệu trẻ sơ sinh rất nổi tiếng, cửa hàng này bố trí vô cùng ấm áp, khắp nơi đều là đồ dùng của em bé, tông màu ấm áp, trên kệ bày hàng rất nhiều họa tiết hoạt hình, thú bông và quần áo trẻ em, vừa nhìn đã khiến cho trái tim người ta mềm mại cả đi.

Diệp Phi nắm tay anh đi dạo quanh, không nhịn được, mua rất nhiều đồ, trung tâm thương mại cũng rất nhân đạo, nói trực tiếp giao đến nơi cho bọn họ

Vì thế tối hôm đó, Lê Tiện Nam gọi điện thoại cho Kha Kỳ, nói mua một vài món đồ viết địa chỉ nhà của anh ta, Kha Kỳ nhận được một đồng đồ xe nôl và đồ chơi của trẻ e, sợ tới mức bị sặc, lại gọi điện thoại nói anh Lê, có phải anh viết sai địa chỉ rồi không?

Lê Tiện Nam hiếm khi có lúc nói giỡn với anh ta, “Trông tôi giống người viết sai địa chỉ lắm sao?”

Ngày đó là mua hai phần, một phần đưa đến cho Kha Kỳ, một phần khác đưa về Tây Giao.

Lúc Diệp Phi và Lê Tiện Nam về nhà, nhân viên của trung tâm thương mại đã tới rồi, trước cửa có mấy cái thùng lớn.

Lê Tiện Nam nhờ người giúp đỡ bùng lên lầu hai, Diệp Phi thay quần áo xong đi ra ngoài, người đã sớm đi rồi.

Cô thấy cánh cửa nào đó trên hành lang mở ra, lặng lẽ đi qua đứng ở cửa, Lê Tiện Nam đang mở thùng ra, căn phòng kia trống rỗng, hai người mua một đồng đồ lớn.

— — căn bản chính là mua sớm, giường em bé, các món đồ chơi nhỏ.

Ngày tháng mang thai của Diệp Phi cũng không hề nhàm chán một chút nào, chuyện mong chờ nhất trong khoảng thời gian đó chính là sau bữa tối nhìn Lê Thức Nam dọn dẹp phòng trẻ em.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn tường, đồ đạc mở ra rải đầy đất, Lê Tiện Nam cứ như vậy mặc quần áo ở nhà ngồi trên thảm, tập trung lắp ráp cũi cho em bé, Diệp Phi ngồi bên cạnh anh, tùy tiện đồ cho anh.

Lê Tiện Nam thấy cô ở đây quấy rối, cũng không có ý định chinh đồn lại cô, khi cô đưa sai không biết bao nhiêu lần, Lê Tiện Nam vui vẻ nói, “Cố ý quấy rối đến nghiện rồi hửm, Phi Phi?”

“Đúng vậy.

”

“Được lắm, vậy anh sẽ nhớ kỹ thay em,” Lê Tiện Nam chậm rãi nhận lấy tua vít trong tay cô, “Sau này ngày lành của em sẽ đến.

”

“Vậy anh cũng phải chịu đựng thêm mấy tháng nữa đi rồi hẵng nói.

”

Diệp Phi không sợ hãi, ôm cánh tay anh nghiêm túc nhìn anh làm những việc này.

Hình như Diệp Phi vô cùng thích khoảnh khắc như vậy, luôn có thể nghĩ đến rất nhiều năm trước khi trang trí căn nhà ở Hoa Cảnh kia, Lê Tiện Nam đang trang trí lại căn nhà nhỏ đo cùng cô, kia luôn có một sự ấm áp rất kỳ diệu, giống như đang cùng anh xây dựng một ngôi nhà thuộc về bọn họ từng chút từng chút một.

Mới hai ba tháng trôi qua, tiến độ của hai người không tính là nhanh, phòng trẻ em này cũng đã hoàn thành hơn một nửa.

Trên mặt đất trải thảm mềm mại, một mặt tường thú bông, trên đất còn có vài con gấu hoạt hình khổng lồ.

Lê Tiện Nam chuyên chú lắp ráp một con cừu gỗ hoạt hình, Diệp Phi cứ như vậy nghiêm túc nhìn anh.

Ánh đèn trong phòng rất ấm áp, đèn vẫn do Diệp Phi chọn, cũng là cái đèn hình con thỏ hoạt hình, Lê Tiện Nam làm gì cũng thông dong và tao nhã, Diệp Phi cứ như vậy dựa vào bên cạnh anh, trong tay ôm một con thú bông hoạt hình nói với anh, “Lê Tiện Nam, chúng ta cũng đã gần bảy năm rồi đúng không?”

“Ừm, bảy năm ngựa ngáy, thân phận thăng cấp.

”

“Thật tốt.

”

Đã gần bảy năm, còn có thể được anh trân trọng như trước sau như một.

Đó dường như là sự ăn ý mà hai người hiểu ra nhưng không nói ra, buổi tối hai người cùng nhau sửa sang lại cái phòng trẻ em kia, Diệp Phi cũng không làm gì cả, có đôi khi cầm trái cây ăn, có đôi khi nằm dài trên thảm dưới đất nhìn anh.

Luôn có thể tìm được rất nhiều sự quan tâm trong đó, Lê Tiệp Nam bảo dưỡng khá tốt, Diệp Phi ghé sát vào xem, luôn cảm thấy thời gian không hề lưu lại dấu vết ở trên người anh, anh vẫn giống như như khi hai người vừa mới quen nhau vậy, cấm dục quý phái, làm cái gì cũng luôn bình tĩnh.

Sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của anh rất lành mạnh, mỗi ngày còn dẫn cô ra ngoài đi dạo, mỗi ngày đều sẽ đến cửa hàng bán hoa ở ngã tư giao Tây Giao với ngõ nhỏ Hòe Tam kia mua cho cô một bó hoa.

Diệp Phi cười hỏi anh, cửa hàng bán hoa này không phải là anh cho người mở ở nơi này đó chứ?

Lê Tiệp Nam cười cười cũng không phủ nhận, nói dù sao mỗi ngày cũng muốn tặng em một thứ gì đó, làm mẹ vất vả như vậy.

Diệp Phi trầm ngâm, “Trước khi em có thai anh cũng tặng mỗi ngày.

”

“Bởi vì yêu em,” Lê Tiệp Nam nói, “Tặng thì tặng, không có lý do, lý do duy nhất chính là anh yêu em.

”

Trong thời gian mang thai Diệp Phi cũng không thèm ăn lắm, mỗi lần đều là chỉ ăn một chút, Lê Tiệp Nam đã nhìn ra, cho nàng ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, trong phòng bếp vẫn luôn có bữa ăn khuya giữ ấm, cũng có trái cây được rửa sạch.

Có đôi khi vào lúc hai ba giờ, ban đêm Diệp Phi bị đói tỉnh lại, Lê Tiệp Nam xem thời gian, dậy hâm nóng đồ ăn rồi bung lên cho cô.

Diệp Phi đi xuống lầu tìm anh, ánh đèn trong phòng trẻ em sáng lên, cô ôm cánh tay đứng ở đó xem, bàn tay vô thức vuốt ve bụng mình, mang thai được ba tháng, bụng đã nhô lên rõ ràng.

Hai người đều mong chờ đứa trẻ này, cũng nhất định sẽ được bọn họ yêu thương thật nhiều.

“Tuy rằng ba con nói sẽ thiên vị, nhưng ba cũng nhất định sẽ rất yêu rất yêu con,” Diệp Phi lặng lẽ nói với đứa trẻ còn chưa chào đời này, “Ba con nhất định sẽ là một người ba rất tốt.

”

Lời này đã bị Lê Tiệp Nam đang đi lên lầu nghe thấy được, Lê Tiệp Nam bung một đĩa trái cây và một ly sữa bò, đặt ở trên khay, anh cầm rất vững vàng, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bụng Diệp Phi, nghiêm túc nói, “Đúng vậy, cho nên con ngoan một chút, đừng bắt nạt mẹ con, mẹ con là ba vất vả lắm mới cưới được.

”

Diệp Phi thuận thế nắm lấy tay anh, về phòng ăn một chút trái cây lót bụng, sau đó ngoan ngoãn nằm trên giường chờ Lê Tiệp Nam, có lẽ là nửa đêm tỉnh dậy lăn lộn một lúc như vậy, Diệp Phi cũng rất áy náy, làm Lê Tiệp Nam theo đó cũng không thể nghỉ ngơi tốt.

Lê Tiệp Nam cúi người hôn cô, nói là đã có bồi thường rồi.

Diệp Phi liền đánh anh, nói anh không đứng đắn.

Kết quả người này đã kìm nén bấy lâu, rốt cuộc cũng còn phải kiên trì thêm mấy tháng nữa, Lê Tiệp Nam dứt khoát kéo dài nụ hôn này, có lẽ là thời gian mang thai nên tâm tư cũng mất cảm hơn, mỗi lần Lê Tiệp Nam hôn cô đều dịu dàng như vậy, cô theo bản năng không hề

chống lại.

Cuối cùng Lê Tiện Nam buông cô ra, tay cứ đặt trước ngực cô như vậy, đầu ngón tay cọ cọ, cười hỏi cô, “Hai chúng ta ai không đứng đắn đây?”

Ban đêm Diệp Phi luôn đói, ăn bữa ăn khuya xong lại sẽ không dễ dàng ngủ tiếp, khi đó Lê Tiện Nam dứt khoát ôm cô dỗ cô ngủ, Diệp Phi thoải mái nhắm mắt lại nói, “Lê Tiện Nam, đây là anh thích ứng với việc dỗ trẻ em trước sao?”

“Ừ, anh phải lấy em ra để luyện tập.

” Nói xong, Lê Tiện Nam thật sự duỗi tay ra nhẹ nhàng vỗ vỗ eo cô, giọng trầm thấp dỗ dành cô, “Nhanh ngủ đi, đã hai giờ rồi, không ngủ được ngày mai sẽ bị mèo hoang bắt đi.

”

Diệp Phi lặng lẽ oán thầm, “Giờ ba con ngay cả mẹ cũng lười dỗ dành, con cũng đừng nghĩ nữa.

”

Lê Tiện Nam cười, ngữ điệu nửa phần lười biếng, “Anh dỗ dành em và dỗ dành con còn có thể giống nhau sao, em suy nghĩ lại thật kỹ xem trước kia anh dỗ em như thế nào?”

Cuối tháng 12 năm 2019, lễ Giáng Sinh đến gần.

Diệp Phi và Lê Tiện Nam ra ngoài đi dạo trở về, trong trung tâm thương mại có một cây thông Noel cao chọc trời, phía dưới đặt thật nhiều quà tặng đạo cụ và xe tuần lộc của ông già Noel.

Lúc trở về đi ngang đầu ngõ nhỏ Hòe Tam, bước chân Diệp Phi dừng lại, chỉ chỉ nói với anh, “Lê Tiện Nam, trước kia anh đứng ở chỗ này chờ em.

”

“Nói cho em biết một chuyện em không biết.

” Lê Tiện Nam cũng nhìn về phía đó một cái, dường như cũng có thể nghĩ đến đông đêm năm đó.

“Em còn không biết cái gì?” Diệp Phi quần khăn quàng cổ của anh, khi nói chuyện có khói trắng mờ nhạt bay ra.

“Anh ở chỗ này đợi em một tuần, không chờ được em,” Lê Tiện Nam cười nói, “Có hai lần chờ suốt đêm.

”

“Suốt đêm?”

“Bạn việc xong lại đến đây cũng đã tối rồi, nghĩ đợi một lát thì đợi một lát nữa thôi, kết quả đến mười giờ không thấy người, mười một giờ cũng không thấy người, ngược lại anh càng muốn nhìn xem rốt cuộc đến mấy giờ thì em sẽ trở về, càng chờ càng muộn, dù sao rảnh rồi thì cũng rảnh rồi, thời gian cũng không cấm chờ.

”

“Lỡ như anh chờ em đến rạng sáng thì sao?”

“Vậy hẹn em cùng nhau ăn bữa sáng?”

“Vậy em có cảm thấy anh điên rồi không?”

“Vậy em có thể đồng ý ăn sáng cùng anh không?”

Diệp Phi nghe câu hỏi này, không hiểu sao lại cười rộ lên.

Cực kỳ giống với lời dạo đầu của Tình yêu trước bình minh — —

“Em có thể đi dạo quanh Vienna cùng tôi được không? Chuyến bay của anh là chín giờ sáng mai, tôi chỉ biết không có em sẽ thật đáng tiếc, nếu em cảm thấy tinh thần của tôi không bình thường, có thể chuyển sang chuyển tàu tiếp theo.

”

Nếu chờ tôi đến rạng sáng thì sao?

Vậy thì cùng nhau ăn bữa sáng.

Mười ngón tay của Diệp Phi và Lê Tiện Nam đan chặt vào nhau, “Đổi

thành bữa sáng, em cũng sẽ đồng ý.

”

“Hửm?”

“Vừa gặp đã thích, sẽ không chỉ thích vào buổi tối, mà buổi sáng, buổi trưa đều sẽ thích,” Diệp Phi chậm rãi nói, “Lê Tiện Nam, bởi vì là em, cho nên bây giờ em không hề ghét mùa đông một chút nào.

”

Lê Tiện Nam cười nhét tay cô vào trong túi, hai người nắm chặt tay nhau trong túi, “Cũng chỉ bởi vì là em.

”

Rạng sáng ngày lễ Giáng Sinh Diệp Phi có tỉnh dậy một lần, ngày đó không nở quấy rầy Lê Tiện Nam, muốn tự mình đi rửa một chút trái cây để ăn.

Kết quả bất ngờ nhìn thấy trong phòng khách có thêm một cây thông Noel, trên cây quấn lấy đèn màu, có vài món quà được xếp dưới gốc cây.

Diệp Phi cảm động, Lê Tiện Nam luôn rất giỏi trong việc tạo bất ngờ cho cô, đây nhất định là nhân lúc cô ngủ đã cố ý bố trí.

Diệp Phi ngồi trên thảm mở những món quà đó ra.

Có nhẫn kim cương, có dây chuyền, có vòng tay.

Còn có một tấm card — —

Không chỉ là bà Lê, cũng không chỉ là một người mẹ tương lai, còn mãi mãi là công chúa rồng của Lê Tiện Nam.

— —From: Ông già Noel.

Diệp Phi ngồi trên thảm, cầm tấm card này mỉm cười.

Lê Tiệp Nam cũng tỉnh dậy, khoác áo ngủ, dựa vào trên cầu thang nhìn cô, nụ cười đọng đầy sự dịu dàng.

Vừa gặp đã thương, nhân gian kinh hồng.

Nhớ mãi không quên, sơn thủy tương phùng (*).

(*) Sơn thủy tương phùng: có nghĩa là dù có xa nhau bao lâu cũng không phải là vấn đề, cuối cùng sẽ gặp lại nhau.

Gặp gỡ trong một đêm đông lạnh lẽo, nhưng không sao cả.

“Bởi vì ở bên cạnh nhau.

”

Cho nên quãng đời còn lại sẽ vĩnh viễn ấm áp, vĩnh viễn được yêu, vĩnh viễn sôi trào, vĩnh viễn vui tươi và phấn khởi.

Chương 73: 73: Lê Tiện Nam Vất Vả Cho Anh Rồi

Tết năm nay dường như có một ý nghĩa đặc biệt đối với hai người bọn họ.

Năm nay Yến Kinh vẫn cấm bắn pháo hoa, bởi vì Diệp Phi đang có thai, cũng không thể dẫn cô đi ra ngoài lặn lội, nhưng hai người chỉ ở trong Tây Giao Lê Tiện Nam cũng cảm thấy vui vẻ tự tại, nói như vậy còn an toàn hơn một chút, tránh đi ra ngoài chạy lung tung.

Diệp Phi hơi lười biếng, trong nhà cũng quá thoải mái, hai tháng đón tết, đúng lúc Diệp Phi mang thai ở tháng thứ năm.

Hầu như đều là Lê Tiện Nam tự mình chăm sóc cô, mọi chuyện đều do anh làm, trong thời gian mang thai Diệp Phi cũng không có phản ứng gì quá lớn, ngoại trừ ăn uống không ngon miệng lắm, ăn cái gì đều chỉ ăn vài ba miếng.

Lê Tiện Nam nuông chiều cô không có điểm mấu chốt, ban đầu là tìm đầu bếp của mấy nhà hàng tư nhân nổi tiếng đến nấu ăn, xem Diệp Phi thích ăn cái gì, anh sẽ tự mình đi theo học cái đó.

Lúc đó Triệu Tây Chính cũng có tới một chuyến, là cuối năm đến chúc tết Lê Tiện Nam trước, khi đó Triệu Tây Chính còn không tin Lê Tiện Nam thật sẽ bước chân vào phòng bếp.

Kết quả lúc tới vừa vặn là giờ cơm, ngày đó Diệp Phi cũng ở trong phòng bếp, Lê Tiện Nam cho cô làm rất ít việc, là cô cứ nhất định phải giết thời gian, ngồi ở đó bóc hạt dẻ cười, nói đờ ỉa nửa ăn

trong lúc xem phim.

Lê Tiệp Nam cười nói, vậy sao nhất định phải bóc ở chỗ, ở phòng khách không bóc được sao?

Diệp Phi không vui, dù như thế nào cũng phải ở bên cạnh anh.

Lúc Triệu Tây Chính tới, chính là một cảnh tượng như vậy.

Lê Tiệp Nam mặc áo ngủ đứng trong phòng bếp, Diệp Phi ngồi bên cạnh anh, mái tóc dài được vấn lên, không biết nói cái gì với anh, trên mặt lộ ra ý cười, Lê Tiệp Nam vừa rửa trái cây cho cô vừa tiếp lời.

Giống như một đôi vợ chồng không thể bình thường hơn.

Triệu Tây Chính thật sự đã quen biết Lê Tiệp Nam gần hai mươi năm nay, đã quen nhìn dáng vẻ dù có sóng gió cũng không sợ hãi, điềm đạm và lạnh lùng của anh, khi đó luôn cảm thấy, Lê Tiệp Nam vốn dĩ là lạnh lùng như vậy, giống như núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt anh cũng không kinh hãi, khi đó luôn có người lên nói người như Lê Tiệp Nam thật tàn nhẫn.

Triệu Tây Chính cũng chỉ nhìn thấy Lê Tiệp Nam đối với ai cũng là bộ dạng thờ ơ, cũng không thể tưởng tượng được Lê Tiệp Nam rơi vào nhân gian dính khói lửa.

Những khoảnh khắc như thế này.

Hàng ngàn thứ cất giấu ở trong lòng, trong lòng cũng chỉ có một người là Diệp Phi mà thôi.

Triệu Tây Chính xách đồ đạc đi vào, Lê Tiệp Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Anh Nam, chị dâu, chúc mừng năm mới, qua một thời gian ta phải về quê Thừa Đức, đến sớm tặng bao lì xì cho chị dâu và con trai nuôi

còn chưa chào đời của em.

”

Triệu Tây Chính cười đưa bao lì xì trong tay cho Diệp Phi, còn làm bộ dùng hai tay dâng lên.

“Nói không chừng còn là con gái.

” Lê Tiệp Nam nhận thay Diệp Phi rồi đưa cho cô.

“Được rồi, anh Nam, anh đừng khoe ân ái ở trước mặt em nữa.

” Triệu Tây Chính da mặt dày hỏi, “Lần đầu tiên thấy ngài xuống bếp, có thể ăn ké bữa cơm được không?”

“Vậy cậu phải hỏi chị dâu của cậu.

”

“..... Chị dâu?”

Triệu Tây Chính lại chuyển ánh mắt về phía Diệp Phi.

Diệp Phi cười nói được, cứ ở lại ăn, cũng chỉ thêm một bộ chén đĩa mà thôi.

Đó đúng là lần đầu tiên Triệu Tây Chính được nếm thử tay nghề của Lê Tiệp Nam — —

Chỉ là bởi vì Diệp Phi có thai, khẩu vị đều thiên về thanh đạm và lành mạnh, vừa thấy đã biết đây là từ mình học.

Triệu Tây Chính chép chép miệng, vừa giơ ngón tay cái lên với Diệp Phi, nhân lúc Lê Tiệp Nam không ở cùng Diệp Phi nói, “Chị dâu, vẫn là chị được, trước kia anh Nam không hề kén chọn, cả đời cũng chưa từng vào phòng bếp, đây là vì yêu mà vào bếp.

”

Diệp Phi cười nhạt, Lê Tiệp Nam kiêng rượu cai thuốc lá, trong nhà ngay cả một viên đá cũng không có, rót cho Triệu Tây Chính còn là

một ly sữa lắc dâu tây ép cho Diệp Phi.

Sau khi đến đây Triệu Tây Chính hâm mộ không chịu nổi, đại khái cũng là tức cảnh sinh tình, cảm thán nói, có người yêu thật là tốt.

Lúc anh ta nói lời này, Diệp Phi liền nhớ tới Tiết Như Ý — — xem vòng bạn bè, năm nay Tiết Như Ý trở về Giang Nam ăn tết, mấy ngày trước còn định vị ở sân bay.

Lê Tiện Nam đuổi anh ta ra ngoài, nói uống ly sữa lắc còn say? Năm nay Triệu Tây Chính cũng không còn trẻ nữa, khoảng thời gian này hơi lộn xộn, trong nhà đã chọn người cho anh ta, anh ta cũng không quay về, tâm tư của Lê Tiện Nam đều đặt ở chỗ Diệp Phi, chỉ cảm thấy gần đây Triệu Tây Chính không có cảm giác tồn tại gì.

Từng nghe thấy Triệu Tây Mi có nhắc qua, có lẽ là thẻ bị ba anh ta khóa lại, gần đây đang ăn bám ba mẹ.

Lê Tiện Nam khoác áo khoác, tiễn anh ta ra ngoài.

Triệu Tây Chính cũng có một biệt thự ở Tây Giao, nhưng anh ta luôn không quen ở đây, thích ở một căn phòng trong khách sạn, Triệu Tây Chính đã đổi xe, một chiếc Audi rất khiêm tốn.

“Nếu cậu thật sự thu lại tâm tư, thì quyết định sớm một chút, nhìn đi thời gian qua cậu sống như thế nào?” Lê Tiện Nam lạnh lùng nói, “Cậu luyến tiếc cuộc sống này của cậu, thì phải cúi đầu trước ba cậu.

”

“Anh Nam, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt một cái mà anh đã sắp làm ba rồi, trong đám người chúng ta, chỉ còn em vẫn còn hỗn loạn như vậy.

” Triệu Tây Chính không trả lời anh ta, mở cửa xe ra nói, “Người không ra người quý không ra quý, cho dù em có bỏ được cuộc sống

này..... Anh Nam, cũng không có ai giống như chị dâu, em cũng không làm được như anh.

”

Lê Tiện Nam không nói tiếp, hất cằm với anh ta, “Về đến nhà thì đi ngủ sớm một chút.

”

Triệu Tây Chính buồn bực đáp một tiếng, lái xe đi, nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, Lê Tiện Nam đứng ở ngoài sân, đèn hàng lang ở Tây Giao sáng lên, tông màu ấm áp, trong cửa sổ sát đất, còn có thể nhìn thấy Diệp Phi khom lưng đứng chọn gì đó ở trên giá.

Bầu không khí này quá ấm áp, ấm áp đến mức làm cho Triệu Tây Chính vô cớ chua xót.

Trước kia cảm thấy Lê Tiện Nam mới là người không dính khỏi lửa, cứ như vậy mấy năm qua đi, trông giới này cũng chỉ là lại một người cô đơn là anh ta.

Ngẫm lại cũng là không còn trẻ nữa, từ cuối năm 2013 đó, đến bây giờ đã sắp bước qua năm 2020.

Đã bảy năm.

Trong bảy năm qua, vị trí ở bên cạnh Lê Tiện Nam vẫn luôn là Diệp Phi, tình yêu trong đáy mắt cũng là càng sâu đậm hơn.

Triệu Tây Chính cũng tự dưng nhớ tới một người nào đó.

—

Diệp Phi và Lê Tiện Nam ở nhà ăn tết, sau khi ăn cơm xong sẽ cùng xem chương trình tiệc tối trên TV, Diệp Phi ôm điện thoại nằm trong lòng Lê Tiện Nam, buồn chán lướt vòng bạn bè.

Là có nhìn thấy trạng thái của Tiết Như Ý.

Đó là một thành phố ở phương nam, ở một nhà hàng kiểu Tô Châu, thoát nhìn bữa ăn khác trang trọng, vòng chữ đi cùng kia làm tay Diệp Phi tạm dừng vài giây — —

Tự mình nói không thành, không bằng đi xem ba mẹ giới thiệu.

Ngày đó Diệp Phi nói chuyện phiếm với Tiết Như Ý, hỏi cô ấy đi xem mắt à?

Tiết Như Ý cũng không trả lời rõ ràng, cô ấy chỉ nói một câu, Phi Phi, gần bảy năm rồi.

Bảy năm đúng là một con số thần kỳ.

Bảy năm, có một vài tình yêu sẽ đơm hoa kết quả, có một vài tình yêu sẽ tan ra trong biển người.

Chắc là cũng vì mang thai, tâm trạng của Diệp Phi rất miễn cảm, ôm điện thoại thờ dài liên tục, Lê Tiệp Nam bóc hạt dẻ cười cho cô, đưa đến bên miệng cô, nói ăn hạt dẻ cười cho vui vẻ hơn.

Diệp Phi muốn than vãn hai câu, kết quả khi nói ra, chỉ biến thành một câu, Lê Tiệp Nam, có anh thật tốt.

Lê Tiệp Nam cứ như vậy một bàn tay vuốt ve bụng cô nói, được rồi, mẹ con lại đa sầu đa cảm.

Trước khi ăn tết hai người chỉ ra ngoài một chuyến, vẫn là mua sắm vài đồ ăn vặt trái cây cho năm mới, mấy năm nay chính sách ăn tết thắt chặt, càng ngày càng không có hương vị đón tết.

Bất động sản ở Tây Giao thật ra khá tốt, hàng năm đều được trang trí xinh đẹp, đáng tiếc Tây Giao không có bao nhiêu người ở nơi này, càng có vẻ quanh quẽ, Diệp Phi ra dán câu đối, còn cắt giấy dán, treo một cái đèn lồng màu đỏ trước nhà.

Buổi tối đi dạo về nhà, Diệp Phi ngạc nhiên phát hiện toàn bộ Tây Giao chỉ có nhà của bọn họ sáng đèn.

Diệp Phi nắm tay Lê Tiệp Nam, cảm thán nói, “Vẫn là nhà của chúng ta tốt.

”

“Là có em mới tốt.

” Bởi vì mang thai, Lê Tiệp Nam không đưa cô đi quá xa, cây xanh trong Tây Giao rất nhiều, có khu vườn riêng, màu xanh của lá cây ngập tràn, đi dạo ở đây giống như là ở khu thắng cảnh, trên người Diệp Phi còn mặc một chiếc áo khoác lông xù, rất có tâm hồn thiếu nữ.

Lê Tiệp Nam quấn khăn quàng cổ lại cho cô, Diệp Phi cứ như vậy ngửa đầu lên nhìn anh.

Đèn đường cung đình chiếu xuống ánh sáng nhàn nhạt, xung quanh phủ một màu xám xịt, Diệp Phi nhìn lên bầu trời nói, “Mùa đông năm nay còn có tuyết rơi không?”

“Không phải dự báo thời tiết báo nói hai ngày nữa có tuyết rơi dày sao?”

“Anh nói tuyết rơi dày, em lại nhớ tới trận tuyết rơi nhân tạo mấy năm trước.

” Đôi mắt Diệp Phi cong lên mỉm cười, “Rơi suốt một đêm đó!”

“Vậy cũng không thể tất cả đều là anh, may mà mấy ngày nay không khí ẩm, bằng không công nhân cũng không là rơi được.

”

Diệp Phi nhìn anh cười, hai người nắm tay dạo một vòng, Diệp Phi giật mình thấy bầu trời có cái gì đó đang bay, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy một vài bông tuyết mỏng manh rơi xuống dưới ánh đèn đường.

Lê Tiện Nam dắt cô đi về, Diệp Phi rất thích ngắm tuyết, xem Xuân Vãn một lúc, vì một tiểu phẩm ấm áp nào đó mà cảm động đến bật khóc, lúc nghiêng đầu nhìn, tuyết ở bên ngoài đã rơi dày hơn.

Phủ một lớp màu trắng hơi mỏng trên mặt cỏ.

Ngày đó cũng chắc chắn là Lê Tiện Nam đã sớm có chuẩn bị, bây giờ chính sách bắn pháo hoa ở Yến Kinh càng ngày càng nghiêm, cộng thêm hai năm nay đến tết là người ta chen chúc về quê, toàn bộ thành phố đều giống như trống không.

Lê Tiện Nam chuẩn bị pháo bông trước cho cô, Diệp Phi nhìn thấy liền vui vẻ, cũng thật sự rất bất ngờ.

TV trong phòng khách đang phát sóng liên hoan Tết Nguyên Đán, Diệp Phi và Lê Tiện Nam ngồi trên ghế bập bênh trước hiên Tây Giao, cây pháo bông bốc cháy ánh lên tia lửa, sáng lên rồi mờ dần, chợt lóe lên, Lê Tiện Nam nhìn cô mỉm cười, Diệp Phi vô cùng vui vẻ, nói chuyện phiếm với anh, hỏi anh, “Anh đã nghĩ ra tên cho con chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.

”

“Nhanh vậy à?”

“Ừm, đã suy nghĩ rất lâu rồi.

”

“Tên là gì?”

Diệp Phi lắc lắc que pháo bông trong tay, chỉ cảm thấy buổi đêm như vậy cũng thật sự cảm thấy đáng yêu.

Mọi thứ đều im lặng, cả thế giới này giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, nép mình vào trong ngôi nhà của bọn họ.

“Lê Ngộ Đông.

”

“Là Yu nào?”

“Ngộ trong gặp gỡ.”

”

Nói xong, Lê Tiện Nam còn kéo tay cô qua, vuốt ve trong lòng bàn tay cô.

Ngộ Đông.

Bọn họ gặp được nhau trong một đêm đông.

“Rất hay, con trai hay con gái đều có thể dùng được.

”

—

Chỉ là đứa trẻ này, sinh ra vào mùa hè.

Nửa sau thời gian mang thai của Diệp Phi cũng rất thuận lợi, Lê Tiện Nam làm gì cũng thành thạo, đã đặt bệnh viện và phòng bệnh cho cô từ rất lâu trước kia, chỉ là sẽ hơi do dự có nên để Diệp Phi đến trung tâm gì đó ở cũ hay không, như vậy sẽ có hộ lý chăm sóc ở cũ như ở trong khách sạn cao cấp, Lê Tiện Nam thật sự nghiên cứu một chút.

Bởi vì loại dịch vụ chăm sóc ở cũ này đều rất cao cấp, sống trong một khu xa hoa ở trong vành đai số một của Yến Kinh, một phụ nữ mang thai sẽ có bốn năm quản gia, một ngày ba bữa dinh dưỡng phối hợp thích đáng, tiêu chuẩn của bữa ăn là một ngày hơn năm con số.

Lúc Diệp Phi mang thai hơn tám tháng, cô nhìn thấy Lê Tiện Nam xem website official của cái này, cười hỏi anh, “Thật sự có người đến nơi như thế này sao? Ở cũ mà cũng phải lên đến bảy con số?”

“Không phải cả đời cũng chỉ có một lần như vậy thôi sao?” Lê Tiện Nam nói, “Anh luôn lo lắng anh sẽ không thể chăm sóc em chu đáo.

”

“Không muốn đi, vừa tưởng tượng ra có nhiều người đi theo phía sau em như vậy đã lập tức làm cho chứng sợ xã hội của em phát tác,” Diệp Phi nói, “Có tinh thần tham gia một chút, em tin tưởng anh.

”

Lê Tiện Nam bật cười, nói được được được, đều nghe theo em.

Gần đến trước khi sinh con, Lê Tiện Nam đã sớm đặt xong phòng bệnh riêng cho cô, Diệp Phi không nghĩ cô ở đây là để sinh con, ngược lại giống như là nghỉ dưỡng, nhưng còn Lê Tiện Nam, nhiều lần xác nhận đơn kiểm tra sức khỏe của cô.

Sự căng thẳng của Diệp Phi sau này mới kéo đến, là một đêm trước khi định ngày sinh với bác sĩ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi mất ngủ trong mấy năm nay, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ ngon được.

Cũng may Lê Tiện Nam ở bên cạnh cô, tuy rằng anh cũng không nói gì, nhưng trong sự im lặng vẫn có thể cảm giác được anh cũng có chút căng thẳng.

“Lê Tiện Nam,” Diệp Phi gối vào trong lòng anh, nhỏ giọng gọi anh một tiếng.

“Làm sao vậy?” Lê Tiện Nam rất lo lắng, hỏi cô, “Không thoải mái à?”
“Không phải.

”

“Vậy làm sao thế?”

“..... Ngày mai, chúng ta sẽ phải biến thành một nhà ba người.

” Lúc Diệp Phi nói lời này, trong lòng ê ẩm, tay vuốt ve trên bụng,
“Ngày mai là có thể nhìn thấy con rồi.

”

“.....”

Một nhà ba người, một từ thật sự tốt đẹp.

Ngày mai còn rất dài và đáng mong chờ.

Cả đêm đó Diệp Phi làm như thế nào cũng không thể ngủ ngon, nói chuyện với Lê Tiệp Nam về rất nhiều đề tài, Lê Tiệp Nam đều lắng nghe, tự như trấn an sự lo lắng không dễ phát hiện này của cô.

“Lê Tiệp Nam, chờ sau này, mỗi tháng chúng ta đều phải đi trải qua thế giới của hai người một chút.

”

“Ừm, đến chỗ Hoa Cảnh.

”

“Chúng ta còn có thể đến Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông.....”

“Ngõ nhỏ ở Giang Nam cũng được.

”

“Mùa đông đi Hồng Kông, nơi đó ấm áp, mùa hè đi Giang Nam.

”

“Được, đều đồng ý với em.

”

“Lê Tiệp Nam, em rất căng thẳng.

”

“Anh cũng vậy.

” Lê Tiệp Nam ôm lấy cô, tay áp lên trên mu bàn tay cô, thuận thế nắm lấy, “Lại kiên trì một ngày nữa, anh ở bên cạnh em.

”

Lúc Diệp Phi ngủ cũng đã là rạng sáng, ngoài cửa sổ trong phòng bệnh, có tia nắng đầu tiên.

Tràn ngập cả bầu trời xanh thẳm, ánh trăng và các ngôi sao còn chưa tan biến.

Lê Tiện Nam ôm lấy cô, giống như đang dỗ cô ngủ, khẽ ngâm nga một bài hát cho cô.

Đó là một bài hát tiếng Anh hơi cũ.

Giọng hơi trầm thấp của anh, dung hòa trong ánh nắng ban mai nhàn nhạt này, làm cho những lo lắng vô cớ trong lòng cô chậm rãi thả lỏng ra.

“Anh hạ quyết tâm muốn đi tìm em
Rất muốn nói cho em biết em ở lòng anh hoàn hảo không có một khuyết điểm
Ở trong mắt anh em không giống như người thường
Khoa học cũng không thể lý giải được tình cảm, lý trí khó truyền đạt
.....”

Trước khi đi ngủ Diệp Phi nắm tay anh, theo bản năng hôn lên cằm anh, nhẹ giọng nói với anh, “Lê Tiện Nam, em cũng rất mong chờ ngày mai.....”

Chiều ngày hôm sau Diệp Phi tiến vào phòng sinh, ngày đó Lê Tiện Nam dù như thế nào cũng không yên lòng, cuối cùng thay quần áo vô khuẩn, ở bên cạnh Diệp Phi.

Diệp Phi cảm thấy bộ dạng như vậy của mình thật sự chưa nói tới lịch sự, ở phòng sinh căng thẳng đến mức nào, nhưng vừa nhìn thấy Lê Tiện Nam, không hiểu sao cô lại an tâm hơn.

Anh đeo khẩu trang và mũ vô khuẩn, chỉ để lộ một đôi mắt đẹp.

Tay Diệp Phi bị anh nắm chặt để ở bên môi.

“Phi Phi, vất vả rồi.

”

— — Diệp Phi và anh ở bên nhau nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhìn thấy có khoảnh khắc nào Lê Tiện Nam giống như vậy, anh kiềm chế, hốc mắt lại hơi đỏ, hai tay nắm tay cô để ở bên môi, rồi lại vô ý thức hôn đi hôn lại.

Tiếng khóc của em bé đã phá vỡ phòng phẫu thuật vào lúc hoàng hôn.

Thậm chí Lê Tiện Nam còn không chú ý tới tiếng khóc không ngừng của bạn nhỏ Lê Ngộ Đông, chỉ nắm tay Diệp Ph, nắm lấy thật chặt.

Diệp Phi không nhịn được mà bật cười, nói thật nhanh.

Bác sĩ khen cô, nói đúng vậy, chưa đến nửa tiếng, vẫn là nhờ vào sức khỏe của cô tốt.

Diệp Phi nhìn Lê Tiện Nam, quay đầu lại khen anh, “Là anh chăm sóc tốt.

”

Ngày đó nói ra cũng khá buồn cười, Lê Tiện Nam tự mình đẩy Diệp Phi trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, ý ta ở phía sau ôm đứa trẻ, còn nghĩ thầm hai vợ chồng này thật là, sinh con ra còn không thèm nhìn một cái.

— — “Đó là thương vợ, đúng không?” Ý tá nhỏ lén lút nói.

— — “Tình cảm thật tốt.

”

Diệp Phi có hơi mệt, trở lại phòng bệnh mệt mỏi không chịu nổi, ngày

hôm qua đã ngủ rất muộn, lúc này cũng không có sức lực gì nữa, cơn buồn ngủ cũng kéo đến.

Ý tá đẩy giường em bé tới, đặt cậu nhóc vào trong, Diệp Phi muốn nhìn một chút, ý tá dạy cho Lê Tiệp Nam cách bế em bé như thế nào.

Lê Tiệp Nam cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, em bé mới chào đời nho nhỏ, trên người nhẵn dums đó, bàn tay nho nhỏ tay trông thật mềm mại, không thể nhìn ra là giống ai.

Diệp Phi nhìn thoáng qua, mới yên tâm nói ngủ một lát.

Thật ra Diệp Phi cũng chỉ ngủ mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh thì đã hơn mười một giờ đêm, màn đêm đen kịt, những ngôi sao lấp loè.

Là mùa hè, gió tự nhiên rất thoải mái.

Lê Tiệp Nam ngồi dựa vào bên kia giường, nhóc con ngủ say ở trong giường em bé.

Trong lúc Diệp Phi hoảng hốt luôn cảm thấy một cảnh tượng này làm cho trái tim người ta vô cùng mềm mại.

Lê Tiệp Nam gần như là người đầu tiên phát hiện ra cô đã tỉnh lại, thấp giọng hỏi cô thế nào, nói ý tá nói em còn phải đợi lát nữa mới có thể ăn chút gì đó, hỏi cô có đau không?

Diệp Phi cười rộ lên, mò mẫm đan chặt mười ngón tay vào nhau cùng anh, “Lê Tiệp Nam, anh vất vả rồi.

”.

Chương 74: 74: Đối Diện Với Ánh Mắt Ngập Trần Xuân Sắc Của Anh

Sau khi bạn nhỏ Lê Ngô Đông chào đời, Diệp Phi cảm thấy hình như cuộc sống cũng không có gì thay đổi.

Một thời gian đầu là ở bệnh viện tư nhân, ngày ba bữa, phối hợp vừa phải, khi đó Diệp Phi cảm thấy mỗi một ngày thời gian đều có thể dừng lại ở một ngày.

Cảnh quan trong bệnh viện cũng rất đẹp, Lê Tiện Nam cố ý đổi cho Diệp Phi sang một nơi có tầm nhìn thông thoáng hơn, vì thế chọn phòng bệnh ở lầu thấp, chỉ ở lầu hai, trước cửa sổ sát đất có một cây ngô đồng thật lớn, lá xanh xum xuê, ánh mặt trời bị khe hở cắt thành từng mảnh nhỏ, nghiêng nghiêng trải ra trên sàn nhà sứ trắng.

Lê Tiện Nam cố ý để cô ở đây nghỉ ngơi thật tốt, còn tự mình chọn cho cô mấy đĩa CD ở nhà cho cô, rồi lại mang thêm mấy quyển sách đến đây, không cho cô nhìn điện thoại trong thời gian dài.

Diệp Phi cũng rất vui vẻ và tự do.

Chủ yếu là bạn nhỏ Lê Ngô Đông rất ngoan, cậu bé rất ít khi quấy khóc, một ngày thỉnh thoảng quấy khóc vài lần đều là bởi vì đói bụng hoặc là muốn đi vệ sinh.

Ông bố và bà mẹ mới ra trận, Diệp Phi phát hiện ra mình là người kéo chân sau.

Lúc lần đầu tiên bạn nhỏ Lê Ngô Đông khóc, tay chân Diệp Phi luống

cuống, thậm chí còn muốn bấm chuông gọi.

Trí nhớ của Lê Tiện Nam vô cùng tốt, nhìn thoáng qua thời gian, nói vừa mới uống sữa mấy tiếng trước, bây giờ chắc chắn là muốn đi vệ sinh.

Sau đó Diệp Phi đứng bên cạnh, nhìn Lê Tiện Nam mở một túi tã giấy ra, động tác tự nhiên lại thành thạo thay cho cậu bé.

Lê Ngộ Đông liền không khóc nữa, duỗi bàn tay nhỏ lắc qua lắc lại, trái tim Diệp Phi mềm đi, đưa tay mình qua, ngón tay cậu nhóc mềm mại, trắng nõn múp máp, nắm chặt ngón tay Diệp Phi kéo kéo.

Mọi người đều nói em bé vừa mới chào đời còn chưa nhìn ra gì, từ khi Lê Ngộ Đông chào đời đã có một đôi hai mí to tròn xinh đẹp, hoàn toàn được di truyền từ Lê Tiện Nam, ý tá tới kiểm tra phòng đều không nhin được nhìn lâu hơn.

Đó một khung cảnh Diệp Phi thích nhất trước khi đi ngủ.

Năng lực hành động của Diệp Phi vẫn luôn rất kém, bao gồm cả chuyện dỗ con, thỉnh thoảng Lê Ngộ Đông sẽ hơi khó đoán, sẽ đột nhiên bắt đầu khóc, Diệp Phi ôm dỗ vài phút cũng không ngừng, Lê Tiện Nam vừa bế lấy cậu nhóc đã chậm rãi yên tĩnh lại, cho nên công việc này cứ như vậy tự nhiên giao cho anh.

Đến buổi tối, trong phòng ngủ của phòng bệnh chỉ có đèn tường sáng lên, Lê Tiện Nam ngồi dựa vào trên giường, trong lòng ôm Lê Ngộ Đông, trước khi Lê Ngộ Đông ngủ đều phải uống một chút sữa, Lê Tiện Nam cứ như vậy một tay ôm cậu bé, tay trái cầm một bình sữa nhỏ, bạn nhỏ Lê Ngộ Đông mở to hai mắt tròn xoe và hơi quơ quơ tay.

Diệp Phi cũng không chú tâm đọc sách, cứ như vậy dựa vào bên cạnh Lê Tiện Nam nhìn cậu bé.

Trước kia cảm thấy Lê Tiện Nam hình như cách thế giới rất xa xôi, nhưng vì cô, mà tình nguyện yêu tất cả mọi thứ trên thế giới này.

Diệp Phi thích nhìn anh như vậy, vẻ mặt mềm mại, luôn luôn dịu dàng.

“Anh xem thằng bé cười rộ lên, trông có giống anh không?” Lê Tiện Nam đặt bình sữa lên trên tủ đầu giường, ôm Lê Ngộ Đông cho cô xem.

Diệp Phi nhìn đôi mắt kia, lập tức bấu môi nói, “Rõ ràng là Lê Ngộ Đông giống anh hơn, em còn nhớ em đã từng xem qua tấm ảnh khi còn nhỏ của anh, giống nhau như đúc.

”

Diệp Phi hơi khó tưởng tượng được khi con trưởng thành sẽ trông như thế nào, nhưng cô luôn cảm thấy, nhất định sẽ là bản sao của Lê Tiện Nam, “Không được, phải yêu thương thằng bé thật nhiều, không thể giống anh được.

”

“Vì sao lại không thể giống anh?” Lê Tiện Nam cười nói, “Có chuyện gì à?”

“Anh quá lạnh lùng, không được các cô bé thích.

”

“Nhưng anh cũng không muốn được người khác thích.

” Lê Tiện Nam đứng dậy, đặt Lê Ngộ Đông lại trên giường em bé, chậm rãi nói, “Chỉ cần một mình em thích là được.

”

Thời gian hoạt động và nghỉ ngơi của Lê Ngộ Đông rất tốt, hơn tám giờ tối đã ngủ.

Buổi tối Lê Tiện Nam sẽ dẫn Diệp Phi đi dạo, trong phòng bệnh riêng

có y tá chuyên nghiệp chuyên môn trông coi, nhưng Lê Tiệp Nam cũng chỉ đi ra ngoài cùng Diệp Phi một lát.

Vị trí của bệnh viện tư nhân gần như rộng quyền cũ, cũng chính là gần biệt thự của Jenny, Diệp Phi nhớ tới trong nhà Jenny có album của Lê Tiệp Nam — — Lúc Jenny qua đời xử lý hậu sự vội vàng, hơn nữa có cháu trai người Pháp của Jenny ở đó, hai người không thể ở lại quá lâu.

Diệp Phi và Lê Tiệp Nam đi trên con đường nhỏ trong bệnh viện, hỏi anh có lấy album về nhà không?

“Không, vậy thuận đường đi xem một chút, đúng lúc lấy về cho em chậm rãi xem.

” Lê Tiệp Nam nắm tay cô, nói, “Cũng phải đến xem, sau khi Jenny qua đời anh còn chưa từng đến đó, nhìn xem để một thời gian nữa có cần tìm người giúp việc đến quét tước dọn dẹp hay không.

Dù sao cũng là nhà cũ, ít nhiều gì cũng còn có một vài ký ức.

”

Ra khỏi bệnh viện, gần đó đều rất yên tĩnh, góc đường có một nhà cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ.

Lê Tiệp Nam và Diệp Phi đi đến biệt thự nhỏ kiểu phương Tây của Jenny, có lẽ cũng là người đi trà lạnh, hoa trong hơi héo đi, mở cửa ra, vị cháu trai người Pháp kia thật sự cũng chỉ chọn một vài món đồ đáng giá mang đi, hầu như vẫn duy trì dáng vẻ ban đầu, chỉ là trên bàn trà có thêm mấy cái vỏ chai rượu — — chắc là Triệu Tây Chính đã tới.

Diệp Phi ngồi xổm xuống trước kệ sách trong phòng khách, kéo ngăn kéo ra, bên trong có hai quyển album của Lê Tiệp Nam, Diệp Phi mở trang đầu ra, lọt vào trong tầm mắt đó là Lê Tiệp Nam khi còn nhỏ, được một người phụ nữ trẻ xinh đẹp ôm vào trong lòng, ngây thơ

ngơ ngác nhìn vào ống kính.

Lê Ngô Đông thật sự là một cái khuôn được khắc ra từ anh khi còn nhỏ.

Lê Tiện Nam khom lưng đứng bên cạnh cô, lại nhìn tấm ảnh trong album, nhớ tới cậu nhóc còn đang ngủ say trong phòng bệnh, anh cũng có một loại cảm giác thật kỳ diệu không chân thật.

Cái từ gia đình này, vừa nhớ tới sẽ làm cho đáy lòng anh mềm mại ngay lập tức.

Diệp Phi ôm hai cuốn album đứng lên, Lê Tiện Nam theo bản năng nắm lấy tay cô.

“Chúng ta nên trở về rồi, sợ một lát nữa Lê Ngô Đông sẽ khóc.

”

“Ừm.

”

Tuy rằng trả lời như vậy, nhưng Lê Tiện Nam vẫn duỗi tay ôm cô vào trong lòng, ôm nhau rất chặt.

“Phi Phi.

”

“Hửm?”

“Rất rất yêu em.

”

—

Lúc bạn nhỏ Lê Ngô Đông được bốn tuổi thì chia giường.

— — Là Lê Tiện Nam đã tiêm mũi dự phòng cho cậu nhóc từ sớm.

Kết quả khi đến hôm nay, cậu nhóc lại hơi rầu rĩ không vui, ôm gối đứng ở bên cửa sổ im lặng phản kháng.

“Ba ơi, có thể để ngày mai lại nói được không?” Trong lòng cậu nhóc ôm cái gối nhỏ của cậu, đi chân trần giẫm lên thảm đứng bên giường, khuôn mặt nhỏ tủi thân.

“Nam tử hán nói lời phải giữ lời.

” Lê Tiện Nam đứng ở mép giường, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cậu góc, “Mau đi ngủ thôi.

”

“Con muốn đi tìm mẹ.

”

“Tìm mẹ cũng vô dụng.

”

“Ba đối xử với con không hề tốt một chút nào, con không thích ba!” Cậu nhóc ôm gối, trong giọng nói cùng vương mùi sữa hừ một tiếng, “Con đi hỏi mẹ xem có thể ngủ cùng con trong phòng của con hay không.

”

“Vậy con nghĩ chia giường là như thế nào?” Lê Tiện Nam vừa nghe liền bật cười, ngồi xổm xuống trước mặt cậu nhóc hất cằm, “Phòng của con ở ngay đối diện, đêm nay hứa với con, không đóng cửa, được chưa?”

“Không được.

”

“Con sợ tối?”

“Con mới không sợ.

”

“Vậy thì vì sao lại không ngủ một mình?”

“Con phải bảo vệ mẹ.

”

“.....”

Cậu nhóc nói với vẻ mặt nghiêm túc và đứng đắn, Lê Tiệp Nam thế mà lại không nói nên lời một câu phản bác nào.

Diệp Phi tắm rửa xong đi từ phòng tắm ra, hiển nhiên là nhìn thấy cảnh tượng hai ba con đang “đàm phán”, “Lê Ngộ Đông, nên đi ngủ rồi.

”

“Mẹ ơi, ba không cho con bảo vệ mẹ.

” Cậu nhóc ôm cái gối nhỏ chạy đến bên cạnh Diệp Phi, ngưỡng mặt lên, vẻ mặt mong chờ hỏi, “Mẹ, nếu không mẹ để ba sang ngủ ở phòng con, con và mẹ ngủ cùng nhau, có được không ạ?”

Biểu cảm ngây thơ vô tội kia của cậu nhóc, Diệp Phi không nỡ từ chối, nhưng đã tới tuổi rồi, cô không thể nuông chiều con cái được, từ chối cũng phải suy nghĩ lựa chọn từ ngữ.

Lê Tiệp Nam biết Diệp Phi không nỡ, liền đi đến bế cậu nhóc lên, “Không được, Lê Ngộ Đông, nửa tháng trước ba đã nói với con chuyện phải chia giường ngủ, có phải là con đã đồng ý rồi không?” Cậu nhóc mím môi, hừ một tiếng, giãy giụa muốn nhảy ra khỏi vòng tay của Lê Tiệp Nam.

Lê Tiệp Nam buông cậu bé ra, cậu bé ôm cái gối nhỏ của mình đi ra ngoài cửa, “Ba, hôm nay con thật sự không thích ba!”

“Lê Ngộ Đông, con nói cái gì đó?”

“Không thích ba!” Giọng của cậu nhóc truyền đến từ phòng đối diện.

Diệp Phi cười cười, xốc lên chăn lên giường, phòng cậu bé cũng ở ngay đối diện, Diệp Phi cũng không hề lo lắng một chút nào, như nói

đùa hỏi Lê Tiệm Nam, “Ngày mai có khi nào thằng bé sẽ không để ý đến anh không?”

“Thằng bé ngủ một giấc thì sẽ quên ngay.

” Lê Tiệm Nam hiểu rõ cậu nhóc này.

Cuối cùng Diệp Phi vẫn không hoàn toàn yên tâm, ngồi dậy nhìn sang phòng đối diện, đèn đầu giường sáng lên, cô thấp giọng nói, “Em là sợ đêm nay thằng bé không ngủ được.

”

“Một đứa trẻ bốn tuổi, dễ dàng mất ngủ như vậy sao?”

Lê Tiệm Nam nói ra lời này còn chưa được vài phút, thật ra cũng có chút lo lắng hôm nay cậu nhóc không ngủ yên ổn.

Vì thế, mười phút sau — —

“Lê Ngộ Đông, con sang đây.

”

“Không đến! Giận rồi!”

“Lại đây.

”

“.....”

“Lê Ngộ Đông?”

Cách giáo dục của Lê Tiệm Nam đối với Lê Ngộ Đông rất thuận theo tự nhiên, cho cậu bé tình yêu thương và sự kiên nhẫn, thỉnh thoảng cũng sẽ nghiêm khắc, một đứa trẻ bốn tuổi, còn chưa thể phân biệt được đúng sau một cách chính xác như vậy, chỉ có thể từ từ.

Diệp Phi càng Phật hệ hơn (*), cậu nhóc rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, cơ bản không cần Diệp Phi quá lo lắng.

(*) Phật hệ: có tấm lòng Bồ Tát, hiền lành lương thiện, không tâm cơ, không tranh đoạt với ai.

Một lát sau thấy phòng đối diện truyền đến tiếng sột soạt.

Diệp Phi vừa ngẩng đầu, cậu nhóc tũ thân đứng ở cửa phòng bọn họ.

“Ba gọi con làm gì?”

“Lại đây.

” Lê Tiện Nam bị chọc cười, duỗi tay về phía cậu nhóc, vẻ mặt của cậu nhóc không vui, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi tới, đứng ở mép giường.

“Con còn tức giận?”

“Vâng.

”

“Con tức giận, ba cũng yêu con.

” Lê Tiện Nam đưa tay cho cậu bé, “Lên đây.

”

Cậu nhóc bấu môi bò lên trên giường, cố ý nằm sấp trong lòng Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam ôm cậu bé, cậu nhóc mềm mại ngoan ngoãn.

“Hai người làm gì vậy?”

Diệp Phi nhìn mà buồn cười, vừa rồi hai ba con còn đang giận dỗi ghét nhau, lúc này lại đang ôm nhau.

“Mẹ ơi, con gái phải đi ngủ sớm một chút, mẹ cũng nhanh đi ngủ đi.

” Cậu nhóc dựa vào trong lòng Lê Tiện Nam, nghiêm túc dùng giọng còn vương mùi sữa nói với cô.

“Đã biết, mẹ ngủ ngay đây.

”

Diệp Phi nói, tiến lại gần hôn lên mặt cậu nhóc một cái, ngoan ngoãn nằm xuống kéo chăn.

Lê Tiện Nam ôm cậu nhóc, dù sao sức lực của trẻ con cũng yếu ớt, dựa vào trong lòng Lê Tiện Nam không được một lúc bắt đầu ngủ gà ngủ gật, trước khi mơ màng sắp ngủ còn nói với anh, “Ba, sau khi ba đỡ con ngủ rồi thì phải bế con về phòng, con nói chuyện giữ lời.

”

“Biết rồi.

” Lê Tiện Nam nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu nhóc, khẽ cười một tiếng,

“Không tức giận nữa à?”

“Không thềm để ý tới ba.

”

Tính tình còn rất lớn.

Diệp Phi nhìn hai ba con, trong lòng dâng lên cảm giác mềm mại, cậu nhóc đi vào giấc ngủ rất nhanh, tay đặt ở trên vai Lê Tiện Nam, khuôn mặt khi ngủ rất ngoan ngoãn và yên tĩnh.

Diệp Phi nhẹ nhàng duỗi tay, nắm lấy lòng bàn tay mềm mại, đầu ngón tay cọ qua mu bàn tay của cậu nhóc.

Cậu nhóc nhắm mắt lại, hàng lông mi dài hơi rũ xuống, chỉ mới bốn tuổi, hồn nhiên đáng yêu.

Lê Tiện Nam đỡ cậu bé ngủ xong, mới chậm rãi nhẹ nhàng đứng dậy, bế cậu bé trở về chiếc giường nhỏ trong phòng cậu, lúc tắt đèn giúp cậu bé, cậu bé mở đôi mắt nhấp nhem ra.

“Ngủ đi, không ngủ được thì ba ở đây với con thêm một lúc nữa.

” Lê Tiện Nam cố ý nói, “Đợi lát nữa còn phải về dỗ mẹ con ngủ.

”

“Ba phải bảo vệ mẹ thật tốt nha, mẹ cũng sợ tối.

”

“Phiền con lo lắng nhiều rồi.

” Lê Tiệp Nam xoa xoa mặt cậu bé, thúc giục cậu, “Nhanh ngủ nào.

”

Diệp Phi thấy hơi kỳ quái sao hai người này một lúc lâu rồi mà không có động tĩnh gì, để chân trần giẫm lên thảm đi sang, cô dựa vào cửa, nhìn Lê Tiệp Nam ngồi bên chiếc giường nhỏ, cuộc đối thoại rất trẻ con với cậu nhóc kia — —

“Ba ơi, buổi tối con tỉnh lại, có thể lên giường ngủ ba mẹ ngủ được không?”

“Không được, buổi tối mẹ con cũng sẽ tỉnh lại.

”

“Vậy con có thể bên cạnh ba được không?”

“Không thể.

”

“Vì sao ạ?”

“Con là nam tử hán, ngày mai mẹ con thức dậy nhìn thấy con lại lén lút trở về, sẽ cảm thấy con là người nuốt lời.

”

“Nhưng mà con mới bốn tuổi, con sợ bóng tối thì làm sao đây?”

“Lê Ngộ Đông, con có ngủ không?”

“Ba, sang năm là con đã phải đi học rồi sao?”

“Đừng có nói chuyện phiếm vào lúc này, Lê Ngộ Đông, đã chín giờ rồi.

”

“Ba, sao ba lại không kiên nhẫn với con như vậy, ba nhanh trở về

cùng mẹ đi, mẹ cần phải ngủ một giấc thật ngon, con mới không cần ba nữa, hôm nay con cũng đã dũng cảm chia giường, con là nam tử hán.....”

“Vậy ba đi?”

“Đi đi ạ, nói với mẹ là con rất yêu mẹ.

”

“.....”

Diệp Phi đứng ở cửa, nghe xong hốc mắt liền chua xót.

Lê Tiệp Nam dỗ cậu nhóc một lúc, chờ cậu bé ngủ rồi mới tắt đèn trở về phòng ngủ, cho rằng Diệp Phi đã ngủ rồi, động tác lên giường nhẹ nhàng, kết quả vừa mới tắt đèn, Diệp Phi đã lặn vào trong lòng anh.

“Lại đến thời gian dỗ em?” Lê Tiệp Nam bật cười, “Được rồi, sách truyện của Lê Ngộ Đông vẫn còn ở đây, hôm nay kể cái gì?”

Tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, sợ đánh thức cậu nhóc.

Diệp Phi nằm trong lòng anh, hôn lên cằm anh, “Yêu anh.

”

Trước kia Diệp Phi cho rằng, trẻ con ở cái tuổi này không tính là quá đáng yêu, trước kia luôn cảm thấy trẻ con đều tương đương như vua phá phách, nhưng Lê Ngộ Đông lại không phải.

Mà điều này, phần lớn đều phải nhờ vào lời nói và cách làm việc mẫu mực của Lê Tiệp Na, từ trước đến Diệp Phi đều chưa từng nhìn thấy Lê Tiệp Nam giáo dục Lê Ngộ Đông, nhưng mà mỗi một ngày, cô đều cảm giác được rõ ràng, mình không chỉ được Lê Tiệp Nam yêu, mà còn được cậu nhóc này dùng phương thức của anh để yêu cô.

Mà sau đó Diệp Phi mới phát hiện, là vào lúc gần đến một mùa xuân nào đó, luôn cảm thấy cậu nhóc và Lê Tiệp Nam đang âm mưu làm gì đó, cô mở nhắm mắt làm ngơ.

Cho đến ngày sinh nhật của Diệp Phi, trước khi cậu nhóc đi ngủ, trịnh trọng đưa cho cô một cái USB, bảo cô nhất định phải tự mình đến thư phòng mở xem vào lúc mười hai giờ.

Diệp Phi cười cậu bé còn thần thần bí bí.

Lê Tiện Nam đang sắp xếp kệ sách ở phòng khách, Diệp Phi lặng lẽ đi đến thư phòng, mở laptop của mình ra.

Một đoạn video dài hai mươi phút hiện ra, tên là: Lê Ngộ Đông mãi mãi yêu mẹ.

Cậu nhóc cầm điện thoại, giọng nói còn vương mùi sữa nói ——
“Lúc bảy giờ sáng, ba và con sẽ rời giường ra ngoài chạy bộ buổi sáng, mẹ không dậy nổi, con muốn đi ra ngoài cùng ba, mua bữa sáng yêu thích của mẹ, ba còn đi đến cửa hàng hoa ở đầu ngõ mua cho mẹ một bó hoa,” Cậu nhóc nghiêm túc giới thiệu một ngày của mình, trên người cậu bé mặc áo ngủ lên người hình hoạt hình, đi ngang qua gương toàn thân, ống kính đảo qua Diệp Phi đang ngủ ở trên giường, “Nhìn kìa, mẹ con còn đang ngủ, con phải nói nhỏ một chút, ba nói mẹ ngủ rất dễ dàng tỉnh dậy, đánh thức con gái đang ngủ là hành vi không ổn.

”

Là góc nhìn non nớt của một đứa trẻ, ống kính cầm cũng không vững chắc lắm.

Cậu nhóc tự mình làm rất độc lập, trong phòng tắm có chuẩn bị một cái ghế nhỏ cho cậu rửa mặt, cậu nhóc tự mình bước lên lên đó rửa mặt, “Con đánh răng xong rồi, con muốn đi mua hoa tặng mẹ cùng ba.

”

Ống kính lắc lắc, là sân Tây Giao, nước hồ lấp lánh, Lê Tiện Nam đứng ở cửa chờ cậu nhóc, cậu nắm chặt tay Lê Tiện Nam, cùng nhau đi ra ngoài.

“Ba nói mẹ thích hoa cẩm tú cầu và hoa hồng đỏ nhất, mỗi ngày đều phải mua một bó cho mẹ, ba nói với con mẹ cũng là trẻ con, cũng cần phải dỗ dành giống như con, một nhà ba người chúng ta, mẹ là công chúa, mỗi tháng đều phải nhớ mua quà tặng cho mẹ, ba tặng nhãn, con không có tiền, con sẽ tặng cho mẹ thật nhiều nụ hôn.

”

“Ba nói mẹ luôn thích lén lút uống trà sữa, có đôi khi đi làm còn không ăn cơm đầy đủ, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho mẹ, con đã nghĩ ra một biện pháp, con sẽ mua thật nhiều thú bông, có thể đổi lấy trà sữa của mẹ, về sau mẹ muốn uống trà sữa, thì con sẽ dùng đồ chơi của con để đổi lấy nó đi.

”

“Ba còn nói với con, con trai phải tự lập, cho nên tuy rằng con chỉ mới bốn tuổi, nhưng con sẽ tự mình rửa mặt đánh răng, ba còn dạy cho anh cách tắm rửa, dạy cho con quét nhà, còn có lúc mẹ giặt quần áo xong giúp mẹ gấp lại, ba nói với con mỗi ngày phải nhớ nói với mẹ là con yêu mẹ, mỗi ngày con đều nhớ kỹ.

”

“Mẹ không biết nấu cơm, ba nói cho con biết có chuyện gì phải phải gọi ba trước, ba cái gì cũng biết, ba nói nếu ba không có ở nhà thì con phải làm nam tử hán, không thể làm mẹ tức giận, không thể để mẹ bước vào phòng bếp, lúc mẹ đưa con ra ngoài thì nhất định phải nắm tay mẹ thật chặt, lúc về nhà phải gọi điện thoại cho ba, ba tới đón chúng ta.

”

“Ba nói với con, chúng ta đều phải yêu mẹ, phải đưa đầu nhọn dâu tây cho mẹ, phải cho mẹ miếng bánh đầu tiên, con muốn nói với mẹ là con và ba đều yêu mẹ rất nhiều rất nhiều, ba nói yêu mẹ nhất định phải nói cho mẹ biết, con ngấm lại, con làm được, mỗi ngày con đều sẽ nói nói với mẹ là con và ba đều yêu mẹ rất nhiều rất nhiều siêu cấp yêu mẹ.

”

“Ba nói sắp đến sinh nhật của mẹ rồi, mẹ ơ, sinh nhật vui sướng nha, là con và ba cùng ghi hình, ba bảo con xem camera thành mẹ, nói ra những lời con muốn nói với mẹ, ba nói mẹ chính là công chúa xinh đẹp nhất, mẹ ơ, ngày mai con và ba sẽ cùng tổ chức sinh nhật cho mẹ.

”

“À đúng rồi, ba còn dạy cho con một câu, muốn con nói với mẹ, để con nghĩ lại đã,” Cậu nhóc hôn lên ống kính một cái, giọng nói mềm mại và đáng yêu, “Mẹ ơ, con và ba đều rất thích mẹ, con không nhớ được..... Siêu cấp siêu cấp siêu thích mẹ đó!”

“Mẹ ơ, tuy rằng con còn nhỏ, nhưng mà con và ba sẽ vẫn luôn bảo vệ và chăm sóc mẹ, mỗi ngày đều sẽ vô cùng vô cùng yêu mẹ.

”

Diệp Phi ngồi ở trong thư phòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn búng ra sữa của cậu nhóc trên màn hình, chớp mũi chua xót.

Trên thế giới này, không chỉ có thêm một sinh mệnh nhỏ yêu cô, mà còn có một sinh mệnh nhỏ hoàn toàn yêu cô, chân thành và tha thiết.

Diệp Phi tắt máy tính đi, lặng lẽ đứng dậy đi xuống lầu.

Hoa cẩm tú cầu trong sân Tây Giao hoa nở rộ, trên bàn cắm hoa hồng đỏ.

Diệp Phi nhìn thấy Lê Tiệp Nam ở trong sân, chạy chậm đến ôm lấy anh.

Tự nhiên rất muốn nói với anh một câu cảm ơn — —

Yêu cô như vậy, dùng hành động của anh và ngôn ngữ để dạy dỗ cậu nhóc cũng yêu cô như vậy.

Anh yêu cô, vĩnh viễn thiên vị.

Lê Tiệm Nam dường như đã sớm phát hiện ra, ôm cô vào trong lòng, hôn lên sườn mặt cô — —

“Phi Phi, anh cũng rất yêu em, mỗi một ngày đều như vậy.

”

Ngày đó, màn đêm đã buông xuống, gió xuân mềm ẩm, bông hoa đầu tiên của cây hải đường đã nở.

Bình minh tan vỡ, hoàng hôn buông xuống, đêm khuya đầy sao, tình yêu mãi mãi bền lâu, tình yêu cũng không ngừng nghỉ, hoa ở Tây Giao không bao giờ héo tàn.

Từ từ ngân hà có vô số ngôi sao, nhưng cũng có một ngôi sao Lê Tiệm Nam tặng cho cô.

Trên thế giới rộng lớn này, người đến người đi, cũng có một ngọn đèn, vĩnh viễn sáng lên hết đêm này đến đêm khác vì cô.

— — mà tất cả sự khởi đầu này, là từ đêm đông nhiều năm trước.

Cô cùng anh bước vào mùa đông trong bao thăng trầm của thế giới này, anh mỉm cười, duỗi tay ra với cô, cô vừa ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt ngập tràn xuân sắc của anh.

Gặp gỡ trong một mùa đông như vậy, tình yêu cũng như sông dài đơm hoa kết trái theo thời gian.

.

Chương 75: 75: Cv

Chương này là về cặp đôi Triệu Tây Chính – Tiết Như Ý mình sẽ không edit.

Vì mình không thích nhân vật Triệu Tây Chính lắm và nó cũng khá dài nên mình không có hứng thú để làm.

Mong mọi người thông cảm.

[Convert]

Tiết như ý cùng Triệu Tây Chính tương ngộ cũng chưa nói tới vui sướng.

Kia sẽ vẫn là 2013 cuối năm, Diệp Phi từ trong phòng ngủ dọn ra đi không bao lâu, bốn người tắm biến thành ba người tắm, mặt khác hai cô nương chuyện này nhiều, sai sử người không nói, làm việc và nghỉ ngơi cũng ai không đến cùng đi.

Tiết như ý cùng trong nhà thông điện thoại, nói muốn dọn ra đi chính mình trụ, kết quả nàng mụ mụ tới một câu, phòng ngủ quan hệ muốn ở chung hảo, mọi việc nhiều tìm chính mình nguyên nhân, Tiết như ý chỉ cảm thấy đề tài này vô pháp tiếp tục đi xuống, toại không hề nhiều lời.

Chỉ là tưởng dọn ra đi này ý niệm sinh ra, liền cùng đổ thêm dầu vào lửa dường như, trong nhà không cho dư thừa tiền, Tiết như ý lúc ấy nghĩ đi ra ngoài làm công, thực mau tìm được rồi một cái học bổ túc kiêm chức, đối phương là một cao trung học sinh, chỉ có thể buổi tối có rảnh, Tiết như ý liền lái xe qua đi.

Cũng chính là ngày đó học bù kết thúc, Tiết như ý xem thời gian đã khuya, sao cái gần lộ vòng trở về, hảo hảo bắt hảo một chiếc xe dừng tới đây, nàng bản thân lái xe kỹ thuật liền chẳng ra gì, liền người mang xe ngã ở vành đai xanh, đầu gối cùng lòng bàn tay một mảnh nóng rát đau.

— — Triệu Tây Chính phanh gấp, ở trong xe hoãn vài giây mới ý thức được sao lại thế này, đèn xe đánh, bên cạnh vành đai xanh một bóng người.

Hắn chạy nhanh kéo ra cửa xe xuống xe, nhìn thấy bóng người kia giật giật, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đèn xe đánh, nhìn đến là một năm nhẹ cô nương, “Nha, ngài này không có việc gì đi?” “Người như thế nào lái xe a?” Tiết như ý nén giận, chỉ là này chung quanh tối lửa tắt đèn, nàng cũng không dám lớn tiếng ồn ào, nhớ tới kia hai năm mỗi xã hội ác tính án kiện, vốn dĩ một tài xế chỉ là đụng vào người, sau lại đem người cấp thọc, nàng lẻ loi tại đây Yến Kinh thành, nhát gan không được.

Triệu Tây Chính nhìn lên người còn hành, nhìn nhìn thời gian, “Nếu không ta trước đem người đưa bệnh viện đi?” “Đừng.....” Tiết như ý hoảng sợ, cả người ngồi quỳ trên mặt đất, mọi nơi nhìn xem, một bóng người đều không có.

Triệu Tây Chính ngày thường giao thông bất hợp pháp cũng không thiếu, ngựa quen đường cũ liên hệ công ty bảo hiểm cùng giao cảnh đội, sau đó rất có hần diễn xuất hỏi, giải quyết riêng vẫn là thế nào? Tiết như ý nào có này đó trải qua, xem hắn này thái độ, không giống người xấu, đảo giống cái nóng lòng xong việc phú nhị đại.

“Nói chuyện đâu?” Triệu Tây Chính thúc giục nàng.

“..... Kia, bệnh viện.....”

Đại khái là mùa đông ăn mặc hậu, bên này đèn đường ám, miệng vết thương cũng xem không quá ra tới, Triệu Tây Chính còn tưởng rằng

vấn đề không lớn, kết quả kêu nài lên đầu, Tiết như ý lắp bắp nói lên không tới, Triệu Tây Chính vừa thấy kia đường cái nha, vẫn là móc di động ra đánh 120.

120 tới cũng nhanh, Tiết như ý lâm bị nâng đi lên phía trước, Triệu Tây Chính đưa cho nài một trương danh thiếp, cùng nài nói có việc nhĩ đánh này điện thoại.

— — Tiết như ý liền như vậy ở bệnh viện nằm mấy ngày, đi tới rồi bệnh viện kiểm tra, trên đùi một miệng vết thương quá lớn, phồng mấy chấm, còn thương tới rồi gân cốt.

Cũng may đối phương xử lý khá tốt, có cái bí thư dạng người tới một chuyến, cùng nài nói nên làm cái gì kiểm tra liền làm cái đó kiểm tra, giữ lại hảo biên lai, đến lúc đó tới cấp người bồi thường, còn cùng nài nói có cái gì yêu cầu liền cứ việc đề.

Tiết như ý cũng có chút không cao hứng địa phương, cùng người nọ nói, “Như thế nào đụng vào người cũng chưa một câu thực xin lỗi? Người khẩu khí này giống như ta muốn ngoa các người dường như.

”

Triệu Tây Chính cái kia trợ lý vẫn là hấn ba sai khiến cho hấn, đặc biệt cho hấn thu thập cục diện rối rắm, ngày đó kỳ thật đuối lý, Triệu Tây Chính uống lên một chén rượu, hấn cũng là xem cô nương này tuổi không lớn, tưởng sớm xong việc, vì thế vội đáp ứng xuống dưới, nói, “Thành thành thành, không thành vấn đề, ta lập tức làm Triệu tiên sinh tới cùng ngài xin lỗi.

”

Đây mới là Triệu Tây Chính chính thức thấy Tiết như ý.

Hấn không quá vui, sống nhiều năm như vậy cấp một nha đầu xin lỗi, ngày đó cũng vừa lúc vượt xong năm, dựa theo Triệu Tây Chính an bài, là đến cùng một đám bằng hữu lâu lẳng chơi, bị nhiễu hứng thú, cũng vừa lúc bí thư muốn kết tiền thuốc men, dứt khoát mang theo

mấy vạn đồng tiền tiền mặt tới.

Đám người ngày đó trời tối, Triệu Tây Chính không quá thấy rõ ràng Tiết như ý mặt, lúc này tới, trong phòng bệnh ánh sáng thông thấu, vừa thấy cô nương này, nửa lớn lên tóc từng suy sụp trát cái đuôi ngựa, mặt còn có điểm non nớt trẻ con phì, hẳn lúc ấy trong đầu toát ra tới đệ nhất ý niệm là — —

Này quá đơn thuần quá sạch sẽ, cùng một trương giấy trắng dường như, hẳn nhưng đến ly nhân gia xa một chút.

Lúc ấy hẳn xác thật có điểm hư ý, tưởng cầm một đồng tiền mặt đi nhục nhã nhân gia tới, thật tới rồi địa phương, này ý niệm ma xui quỷ khiến tan.

Hắn ở hành lang ngoại như vậy do dự vài giây, gặp phải bí thư, hẳn đem tiền tắc qua đi, lại phái đi người đi mua điểm nhi đồ vật đưa tới.

Triệu Tây Chính đối với phòng bệnh cửa sổ thu thập thu thập, làm chính mình đừng có vẻ cùng cái nhị lưu manh dường như, kết quả Tiết như ý nhận thấy được, hướng bên ngoài nhìn thoáng qua, hai người tầm mắt đối thượng, nói không rõ là ai trước xấu hổ.

Triệu Tây Chính đẩy cửa đi vào, tượng trưng tính khách sáo vài câu.

Tiết như ý ngày thường cũng không như thế nào cùng khác phái như vậy đơn độc tiếp xúc quá, đặc biệt là loại này làm nàng mặc danh có “Triều nam sợ hãi chứng” loại hình.

— — kia thật đúng là đặt ở trong đám người sẽ làm người nhiều xem vài lần loại hình.

Hắn là hỗn huyết, là liếc mắt một cái có thể nhìn ra tới trình độ, mắt hai mí thâm, hình dáng lập thể, phương tây thâm thúy cùng phương đông tinh xảo dung hợp thành một loại làm người dời không ra tầm mắt yêu nghiệt cảm.

Hai người chính thức gặp mặt liền cùng ăn tết bị gia trưởng lôi kéo ra tới cấp thân thích chào hỏi dường như — —

“Ngài không có việc gì đi? Nay thật đúng là chậm trễ ngài, học sinh đâu?”

“..... Ân, đại tam.

”

“Hai ngày này đi học đi?”

“Hai ngày này không có tiết học.

”

“Thành, tiền thuốc men cho người kết, chậm trễ người đi học.

”

“..... Không, không có việc gì.....”

“Người nói lắp cái gì?”

Triệu Tây Chính trước vui vẻ, nhìn nàng kia chân bọc màu trắng băng gạc, lót ở một khung giường thượng, thấy thế nào, như thế nào có loại mặt danh buồn cười.

“Người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.

”

Tiết như ý da mặt mỏng, phòng bệnh không tính đại, hẳn hướng nơi này vừa đứng, không biết dùng cái gì nước hoa, thực thoải mái thanh tân cam quýt bạc hà điều, dùng ở trên người hẳn, xứng với kia tản mạn cười, thấy thế nào như thế nào giống một văn nhã bại hoại.

Tiết như ý kéo qua lót ở sau người gối dựa, gương mặt phiếm năng, đuổi hẳn đi ra ngoài.

Triệu Tây Chính cũng xác thật không nhiều đãi, đợi lát nữa an bài kia bí thư đưa nàng hồi trường học, còn đặc biệt bao lớn bao nhỏ tặng dinh dưỡng phẩm, thế cho nên Tiết như ý xuống xe thời điểm — — một chiếc rất gây chú ý Maybach, một tây trang giày da bí thư, trong tay xách theo bảy tám rương xa hoa đồ bổ, đưa tới không ít người

ánh mắt.

Tiết như ý què chân, hận không thể tìm cái khe đất chui vào đi.

Khởi điểm cũng thật sự cho rằng đây là một hồi bèo nước gặp nhau, thẳng đến phóng nghỉ đông thời điểm.

Tiết như ý cha mẹ làm buôn bán, cuối năm phá lệ vội, cùng Tiết như ý nói qua năm trong nhà a di cũng muốn về quê, làm nàng chính mình chiếu cố hảo tự mình, Tiết như ý còn có một cái ca ca, ở nước ngoài gốc, năm nay cũng không trở lại.

Tiết như ý không vui chính mình trở về gốc, lưu tại Yến Kinh đi, phòng ngủ cũng đóng cửa, nàng cân nhắc chính mình năm nay rất xui xẻo, dứt khoát đính cái Tam Á mấy ngày du.

Cũng chính là ở chỗ này, Tiết như ý lại ngoài ý muốn gặp Triệu Tây Chính.

Tiết như ý trong nhà điều kiện là không tồi, đính cái tinh cấp khách sạn, nàng lúc ấy mới vừa đi thả hành lý, xuống dưới tìm địa phương ăn cơm, đứng ở khách sạn tạo cảnh trong hoa viên tra lộ tuyến.

“Ta liền nói như thế nào vừa rồi thấy một người quen, thật đúng là người.

”

Cà lơ phát phơ giọng Bắc Kinh ngữ điệu, triều nhiệt Tam Á, tim đập quỹ dị lậu nhảy một phách.

Tiết như ý ôm di động, vừa quay đầu lại, chính thấy ăn mặc ngắn tay quần đùi Triệu Tây Chính, cực giản phối màu, giá trị xa xỉ logo.

Này trời xa đất lạ địa phương, này cũng coi như là duy nhất thực gương mặt.

Đại khái là bởi vì năm viện kia sẽ hấn kia bí thư rất dễ bụng, Tiết như ý đối hấn cũng không có gì quá mâu thuẫn cảm xúc, cũng liền khách khí lễ phép mà chào hỏi một cái, nói xạo a.

“Chính mình tới?” Triệu Tây Chính lúc ấy chỉ là thuận miệng vừa hỏi, trong lòng nghĩ như vậy một cô nương tổng không thể thật chính mình từ Yến Kinh chạy đến Tam Á, hơn phân nửa nhi cùng bạn trai tới.

“Ân.

”

“..... Thật giả?”

“Thật sự, chính mình tới.

”

“Cùng bạn trai cãi nhau, cố ý nói như vậy?” Triệu Tây Chính nhàn tản cười, trong tay còn kẹp không trừu xong yên.

“Không.....”

“Không? Cái nào không?”

“Không bạn trai không,” gió đêm thực ôn nhu, thổi trên người hấn nhàn nhạt nước hoa vị giống triều tịch đường như dững mãnh vào quanh hơi thở, bối cảnh là huyền lệ như tinh quang ánh đèn, Tiết như ý vô cớ cảm thấy đề tài này có điểm vi diệu, miệng lưỡi cũng coi như không thượng quá kiên nhẫn, ước chừng cũng là vì ngượng ngùng, mặt sau lại dùng phương ngôn nói một câu cái gì, Triệu Tây Chính không nghe hiểu.

Nàng cũng không phải là phương bắc cô nương, nói chuyện làn điệu có điểm Giang Nam bên kia mềm mại, mơ hồ giống Tô Hàng bên kia khẩu âm, nói này Ngô nông mềm giọng dẫn hấn có điểm bật cười.

Triệu Tây Chính kẹp yên không trừu, ánh mắt thiên lại đây nhìn nàng liếc mắt một cái.

Ma xui quỷ khiến.

Hắn rất có tự mình hiểu lấy, chính mình không tính cái gì người tốt, loại này sạch sẽ giống giấy trắng, tươi sống chưa bao giờ ở hắn trong phạm vi.

Là cái loại này xem một cái làm người cảm thấy thoải mái, nhưng cũng muôn vàn biến nhắc nhở chính mình này nhưng không thích hợp chính mình loại hình.

Nhưng khi đó Triệu Tây Chính quá mức tự tin, luôn cho rằng chính mình ở nam nữ quan hệ thượng còn chưa từng trượt chân quá.

Hắn kẹp yên trườn một ngum, đem đầu mẫu thuốc lá ở kim loại thùng rác thượng xoa diệt, nửa cười không cười mà nói, “Hai ta đáp cái bạn nhi? Xảo, ta cũng bản thân tới.

”

Triệu Tây Chính nói lời này có đánh cuộc thành phần, hắn ở Tam Á cũng không đến mức không cái bằng hữu, bất quá cũng thật là chính mình tới, một đám người đánh cả đêm bài, làm hắn có điểm bức bối, lấy có xuống dưới mua yên, liền như vậy thấy một hình bóng quen thuộc.

Triệu Tây Chính ước chừng là thường tới, mang theo Tiết như ý đi một nhà khách sạn phụ cận tiệm đồ ăn Nhật, hắn ăn cũng không nhiều, cơm thực cũng đều là tiểu đĩa.

“Người cũng là khách du lịch sao?” Tiết như ý gấp một con bốc cực bối, cắn một ngum, hỏi hắn.

“Ân, ở nhà gốc thiền, tới giải sầu.

”

Tiết như ý trầm mặc mà ăn trước mặt đồ vật, nhân viên tạp vụ một

đĩa đĩa thượng đồ ăn, đại khái là hoàn cảnh bầu không khí, toàn bộ nhà ăn giống như cũng chưa bật đèn, chỉ có trên bàn sáng lên một tràn làm cũ cùng phong đăng lung.

Là giấy làm, mặt trên họa một ít cùng phong nữ nhân.

Dựa cửa sổ vị trí, mặt đường đều là ẩm ướt.

Không biết là cái nào ghế lô có người ở ăn cơm, cư nhiên còn thỉnh người biểu diễn, chỉ là như thế nào nghe như thế nào có điểm quý dị Nhật Bản diễn, kia cảm huyền nửa bát không bát, rầm rì, còn cùng với vài tiếng cười.

Triệu Tây Chính thấy nàng tầm mắt, đối nàng ngoắc ngoắc tay.

Tiết như ý dựa qua đi, cho rằng hẳn muốn nói gì.

“Đợi lát nữa người xem kia phòng.

”

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn xem chẳng phải sẽ biết?”

Hắn nói lời này thời điểm không giống người tốt, cà lơ phất phơ, có điểm gian tà ý vị.

Tiết như ý thật liền lưu ý đối diện ghế lô, quả nhiên không một hồi bên kia đẩy kéo môn mở ra, rèm vải tử xốc lên một góc, Tiết như ý chiếc đĩa thượng kếp một khối sushi lạch cạch rơi xuống.

Nơi đó mặt là cái tiểu bao sương, bàn lùn, chỉ là trên bàn nằm một tuổi thanh xuân thiếu nữ làm bàn ăn, trắng nõn trên da thịt phóng thứ thân, tình cảnh này nhìn làm nàng một ngạnh, nháy mắt hết muốn ăn.

Triệu Tây Chính ác liệt cười ra tiếng tới, “Liền xem người vẫn luôn hướng chỗ đó xem, thấy không phải không hiểu kỳ?”

Bái hẳn ban tặng, nửa sau Nhật thức nướng BBQ, nàng nửa điểm ăn

uống cũng chưa.

Tiết như ý cùng Triệu Tây Chính cùng nhau ở một tiệm ăn Nhật ăn điểm nhi đồ vật, hần tản mạn nói đưa nàng trở về bá, Tiết như ý theo tiếng, chỉ là đến đại sảnh thời điểm, có người đặc biệt xuống dưới chờ hần — —

Triệu Tây Chính đình đình bước chân, quay đầu lại nhìn Tiết như ý liếc mắt một cái, lười cười xem nàng, “Người trở về ngủ sao, muốn hay không một khối?”

“Không đi.

” Cơm tiền là hần kết, nói là thế nào lần đó đụng phải nàng đều là hần vấn đề, coi như thỉnh cái khách ăn cơm bá, Tiết như ý cùng hần từ biệt, chính mình đi thang máy lên lầu.

Chỉ là trở về phòng tắm rửa một cái, buổi tối tổng cộng cũng liền ăn về điểm này đồ vật, tưởng ai một ai, kết quả hai điểm nhiều vẫn là bò dậu.

Khách sạn nội có cái loại nhỏ quán bar, cung cấp rượu, cũng cung cấp tiểu thực.

Tiết như ý điểm một phần salad, lại điểm một ly gà đuôi, chờ cơm thời điểm hướng bên cạnh nhìn lướt qua.

Triệu Tây Chính ở đâu đều là thấy được tồn tại, Quán bar đèn là rũ xuống thủy tinh mảnh, ánh đèn giống lưu động ngân hà, ở giây phút gian lấp lánh sáng lên.

Triệu Tây Chính như vậy lười nhác mà oa ở trên sofa, nàng lúc này mới phát hiện trên tay hần mang hai quả nhãn, không biết có phải hay không trang trí.

Đại khái là người này quá mức loá mắt, Tiết như ý nhìn nhiều vài lần, hần đại khái là trở về đổi quá một bộ quần áo, một kiện sơ mi trắng, thân hình thon gầy, tay áo nửa vãn, lộ cánh tay thon chắc, gân xanh

gợi cảm.

— — đó là một loại rất kỳ quái cảm giác, liếc mắt một cái qua đi liền biết này không phải cái gì người tốt, nhưng cố tình làm người nhìn không được nhiều xem vài lần loại hình.

Tiết như ý vẫn luôn là cái ngoan ngoãn nữ, cha mẹ dạy dỗ có cách, nửa điểm khác người ý tưởng đều không có quá, không có gì ngoài ý muốn, nhân sinh đó là dựa theo dự thiết phương hướng đi xuống đi: Ở Yến Kinh tốt nghiệp đại học, về sau về nhà, gả cái dạng gì người đều là liếc mắt một cái thấy đáy.

Như vậy hơn hai mươi năm, vẫn luôn là như thế này lại đây.

Nhân viên tạp vụ cho nàng thượng cơm, chỉ là nàng không hiểu biết rượu Cocktail, điểm này một ly vừa lúc còn số độ có điểm cao.

Nàng ở dư quang thấy Triệu Tây Chính đứng dậy đi tới, so với phản ứng, nàng trước ngữi được kia trận mát lạnh cam quýt bạc hà điều, dính chút rượu tinh cùng cây thuốc lá hương vị, làm nàng nhìn không được lại nhiều ngữi ngữi.

“Xảo a, hai ta thấy lần thứ ba rồi.

” Triệu Tây Chính trên tay còn kẹp một chi yên, đương nàng mặt diệt ở trên bàn gạt tàn thuốc.

“Không khéo.

” Tiết như ý nội tâm mơ hồ có điểm bất an, không thể nói là vì cái gì.

“Nói chuyện như thế nào như vậy hướng?” Triệu Tây Chính ngồi ở nàng đối diện nhi, nhìn thoáng qua nàng bên cạnh kia ly uống lên một nửa gà đuôi, “Đợi lát nữa cho người đưa trở về? Nhìn người một cô nương bản thân tại đây.

”

“Ta cùng người cũng không tính nhiều quen thuộc.....”

Tiết như ý buột miệng thốt ra, nói ra tới, mới ý thức được này ngữ khí không tính là quá hảo, nàng da mặt mỏng, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết hướng trên mặt dũng, lại chậm lại ngữ khí nói, “Liền đến này đi, ta không có việc gì.

”

“Tiết như ý.

”

Liền ở nàng nhớ tới thân thời điểm, Triệu Tây Chính gọi lại nàng.

Vẫn là kia khẩu lưỡi nhắc không đứng đắn làn điệu, nghe phảng phất một trận phất quá mặt hồ phong, ngực đảo qua một trận bất an.

“Người này còn mang thù đâu?” Triệu Tây Chính thường thức một con bật lửa, ấn một chút, châm chúc hỏi, “Là đâm người lần đó, vẫn là vừa rồi kia bàn ăn?”

Không đề cập tới còn hảo, nhắc tới kia bàn ăn, nàng bất an cảm càng nùng liệt lên.

Kỳ thật là nói không làm tốt gì đó, giống như có một loại thuyết phục ở nàng phụ cận nguy hiểm, nàng là con mồi, nguy hiểm ở nơi tối tăm.

Mà Tiết như ý vừa nhắc đầu, đối thượng Triệu Tây Chính kia hai mắt, hấn đôi mắt quá mức thâm thúy, giống một loan thâm hồ, hỗn huyết mặt phảng phất yêu vụ mọc thành cụm đầm lầy, cặp mắt kia nhìn thẳng nàng, làm nàng ngực run rẩy.

Là thanh đi bầu không khí quá ái muội, rạng sáng thời gian, người đều tan, lại còn có lửa lướt âm nhạc ở phóng.

Trừ bỏ bọn họ, này thanh đi duy nhất khách nhân vẫn là một đôi ngoại quốc tình lữ, ở kế cửa sổ bên cạnh bàn hôn môi.

Còn phía trên nháy mắt, nàng mất đi kiên nhẫn, hỗn loạn vài câu quê nhà lời nói, từ sô pha đứng dậy, “Nông hảo phạt? Nông hảo vớt khí, ha cãng có gì cãng đầu lạp? Tránh ra.

”

“Cãng cái gì?”

Không chút để ý ngữ điệu, giống nghe thấy một câu chê cười, không biết là bị này nghe không hiểu Ngô nông mềm giọng chọc cười, vẫn là này thần chí không rõ biểu tình chọc đến bật cười.

Triệu Tây Chính nghiêng đầu thò lại gần, thế nào cũng phải đuổi theo hỏi rõ ràng, “Cho ta phiên dịch phiên dịch?”

Tiết như ý ấn huyết Thái Dương, bức bối không thôi, “Tránh ra, ta mệt mỏi, muốn ngủ.

”

“Kia không có rất nhiều cơ hội sao?” Triệu Tây Chính buồn cười, cà lơ phất phơ hỏi, “Ngủ chỗ nào?”

“Đừng dùng loại này ánh mắt xem ta.

”

“Cái gì ánh mắt nhi?” Hắc cười, còn cố ý ở nàng trước mặt điểm một chi yên, đối với nàng thổi ra một ngụm vòng khói, đó là hắc thường trừu thê bài, lại khổ lại sặc.

“.....” Tiết như ý nghẹn lời, tìm không thấy hình dung từ, đơn giản nói thẳng, “Người không phải người tốt.

”

Triệu Tây Chính sừng sốt một chút, này yên mới trừu một ngụm, xem nàng thật là có điểm không quá thanh tỉnh, hắc diệt yên, đứng dậy nói, “Hành, ta đây đương hồi người tốt, ta đem ngươi đưa trở về, này ta cũng không hiểu thâm cừu đại hận, một bút câu bá?”

Tiết như ý không phản ứng hắc, đi ở phía trước, Triệu Tây Chính ở phía sau đi theo.

Hai người cộng thừa một cái thang máy, lượng mặt bốn phía giống gương, nàng lại nhìn không được ở phía sau trộm xem hắn, kết quả Triệu Tây Chính dường như có điều phát hiện, dựa ở thang máy trên vách tường, từ trong gương quắc trợn nàng tầm mắt.

Hai người ánh mắt liền như vậy quý dị tương giao, thang máy còn phải đi một hồi.

“Chán ghét ta?” Triệu Tây Chính trước mở miệng.

Tiết như ý nhấp môi không để ý tới hắn.

“Ta không đúng, được chưa?” Triệu Tây Chính lại nói, “Lần đầu ăn cơm, không nên mang người đi kia chỗ ngồi.

”

Tiết như ý vẫn là không quá tưởng phản ứng hắn, Triệu Tây Chính không nói nữa, thang máy mở cửa, bọn họ một trước một sau ra tới, Tiết như ý đi rồi hai bước dừng lại, quay đầu lại xem hắn, “Người đừng đi theo ta.....”

“Ai cùng người,” Triệu Tây Chính quơ quơ trong tay phòng tạp, buồn cười, “Tốt xấu lý ta?”

“.....”

Tiết như ý đứng ở chính mình trước cửa phòng, mắt thấy Triệu Tây Chính ngừng ở nàng đối diện phòng trước cửa.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lại mặc danh cảm thấy không quá thông thuận.

Triệu Tây Chính mở cửa, trong phòng không bật đèn, hắn dừng một chút, đứng ở trên hành lang hỏi nàng, “Ở Tam Á góc mấy ngày?”
“Bảy ngày.

”

“Ngày mai, cùng nhau?”

“.....”

“Ta này không cho người đương cái hướng dẫn du lịch nhận lỗi sao?”

“.....”

Tiết như ý đau đầu, đóng cửa trở về phòng.

Chỉ là hóa đóng cửa kia nháy mắt, vừa rồi cảnh tượng phảng phất hậu tri hậu giác nảy lên trong óc, nàng mặc danh gương mặt phiếm nhiệt, một hô một hấp gian phảng phất còn có cái loại này rõ ràng mát lạnh rồi lại thấp âm gợi cảm hương vị.

Lần trước có như vậy cảm giác, vẫn là tốt nghiệp cấp ba khi nhìn đến chỗ vị ái mộ đã lâu học trường trúng ba phần cầu, ở mãnh liệt giữa hè dưới ánh mặt trời, lần đó càng hẳn là thanh xuân xao động cùng hormone câu nhân trái tim loạn nhảy.

Khi đó nàng bị giáo huấn giáo dục vẫn là không thể yêu sớm, không được ở cái kia tuổi thích người, sẽ chậm trễ học tập.

Thẳng đến đại tam, Tiết như ý vẫn cứ vẫn duy trì mỗi tuần cùng mục mục trò chuyện, mục mục cũng luôn là dặn dò nàng, đại học không cần phân tâm.

Nàng dựa vào ván cửa thượng hít sâu, bình phục lực có vài phần bất an tim đập.

Kia như là một loại bí ẩn tâm động, một loại nhìn chính mình hướng một cái đường nhỏ thượng quả đi, lại không quá tưởng ngăn lại mất khống chế.

Tiết như ý ngủ trước không có hồi tưởng câu kia cà lơ phất phơ mời, chỉ đương hẳn ngày mai đại khái liền đã quên.

Cho nên nàng an tâm ngủ một đêm — — ở tỉnh lại thời điểm không tính là an tâm, chính là sắp tới đêm tỉnh lại kia một khắc, nàng phảng phất làm giấc mộng.

Là ngày hôm qua khách sạn quán bar, ở một mảnh tường kim sắc quang trung, Triệu Tây Chính ngồi ở một sofa ghế dài thượng, tay đập ở chỗ tựa lưng thượng, trời sinh một trương đa tình mặt, giống cái nam hồ ly tinh.

Nàng từ khách sạn trên giường bừng tỉnh, vừa thấy thời gian, đã là buổi sáng 10 giờ rưỡi.

Tiết như ý rửa mặt một phen, tới phía trước làm một ít công lược, nàng ở kéo ra cửa phòng trong nháy mắt kia, trên hành lang không có một bóng người, liền cũng theo bản năng đem đêm qua câu kia mời làm như hẩn thuận miệng vừa nói.

Thẳng đến nàng đi thang máy đi xuống lầu, ở đại sảnh nghỉ ngơi khu chỗ đó, là vô pháp xem nhẹ ngồi ở cửa sổ Triệu Tây Chính.

-

Này xem như một đoạn bắt đầu liền không minh bạch quan hệ, nói là bằng hữu sao, hình như là, ở Tam Á bảy ngày, Triệu Tây Chính thật đúng là tựa như cái tận chức tận trách hướng dẫn du lịch, mang theo nàng đi cảnh điểm dạo, mang nàng đi các tiệm ăn đánh tạp, mới đầu Tiết như ý còn có thể trở thành là hẩn nhân không có việc gì làm.

Nhưng rõ ràng cũng không phải, bởi vì mỗi ngày hồi khách sạn thời điểm, đại sảnh nghỉ ngơi khu liền ngồi vài người, hiển nhiên là đang đợi bộ dáng của hẩn.

Kia cảm giác thật là phi thường quý dị.

Tiết như ý thậm chí liền bằng hữu vòng cũng chưa dám phát, phảng phất nhiều một cái muộn tới thuộc về tuổi dậy thì bí mật.

Tại đây tràng lữ hành sắp kết thúc thời điểm, Triệu Tây Chính nói mang nàng chơi cá biệt.

Tiết như ý cho rằng hấn là lấy Tam A du thuyền linh tinh hoạt động làm kết thúc, nhưng không phải.

Là bầu trời đêm nhảy dù.

Tam Á bầu trời đêm thanh triệt, nhảy dù căn cứ đèn đuốc sáng trưng, bên kia còn có mấy cái người trẻ tuổi, cùng Triệu Tây Chính chào hỏi, như vậy kíc, thích hạng mục là ngày thường Tiết như ý căn bản sẽ không suy xét sự tình, nhưng loại này sợ hãi cùng khẩn trương, rồi lại quý dị có như vậy một chút hưng phấn cùng chờ mong.

Triệu Tây Chính đi ở phía trước, xuyên một thân xung phong trang, dáng người cao dài, nâu thẫm đầu tóc lược trường, bị gió thổi tán, hấn xoay người lùi lại đi, đôi tay cầm túi, quay đầu lại nhìn nàng, tựa hồ cười nàng như thế nào còn không mau đuổi kịp.

Khẩn trương thời khắc có rất nhiều, ký xuống an toàn hiệp nghị thời điểm.

Triệu Tây Chính tựa hồ thường tới, hảo cúi người ở trên bàn ký xuống tên của hấn.

Khi đó Tiết như ý còn không biết hấn tên là nào mấy chữ, hấn thêm tốt an toàn hiệp nghị liền đặt ở tay nàng biên, kia chi bút nước thượng còn mang theo bị hấn nắm quá độ ẩm, nàng từng nét bút ký xuống tên của mình.

Có người cùng hấn nói giỡn — —
Nàng nghe được rõ ràng, là đang nói nàng.

“Triệu lão bản đổi khẩu vị?”

“Đổi cái rắm, lẩn.

”

Hấn cười ném một lọ thủy qua đi, bên kia mấy người tầm mắt hài hước dừng ở trên người nàng.

Tiết như ý giả vờ trấn định, phía trước ngôi cao thượng dừng lại bảy tám giá phi cơ trực thăng, có nhân viên công tác tới cấp nàng mặc vào trang bị, mặt sau đi theo mấy cái ngoại quốc huấn luyện viên.

“Cùng không cùng ta cùng nhau?” Triệu Tây Chính trong tay cầm hai cái kính bảo vệ mắt, trên dưới ước lượng, dựa ở cửa hiên biên, cười hỏi nàng, “Có sợ không?”

“Không sợ.

”

“Phi cơ cần phải phi 3000 mét đâu, một vạn thước Anh.

”

Hắn ném qua tới một cái kính bảo vệ mắt, Tiết như ý chặt chẽ tiếp ở trong tay, nghe thấy này tổ con số, nàng đầu ngón tay cứng đờ phiếm lạnh, Triệu Tây Chính cười, đối nàng ngoắc ngoắc tay, ngoại quốc huấn luyện viên vì nàng luôn mãi kiểm tra rồi trên người an toàn trang bị.

Trên phi cơ tổng cộng liên liên như vậy bốn năm người — —
Nghe bọn hắn nói chuyện phiếm, này nhảy dù căn cứ chính là bọn họ câu lạc bộ, vài người đều là khảo quá chứng, có thể độc lập nhảy dù, ngược lại là Tiết như ý, lúc ấy vẻ mặt mòng bức, Triệu Tây Chính đối nàng nhượng mày.

“..... Huấn luyện viên đâu?”

“Ta tự mình cho người đương huấn luyện viên, có đủ hay không?”

— — kia hắn là chủ mưu, bởi vì hắn như vậy sẽ thời điểm, phi cơ trực thăng vừa lúc cất cánh, thật lớn tiếng gầm rú, Triệu Tây Chính ngồi ở nàng đối diện, một trương hình dáng thâm mà anh đĩnh mặt, kính bảo vệ mắt hạ đôi mắt chọn không chút để ý cười, kia tầm mắt lại là dừng ở trên mặt nàng.

Phi cơ thăng lên 3000 mét trời cao, màn đêm hạ sở hữu cảnh tượng

đều có một loại không biết kích thích.

Tam Á vốn là lâm hải, tầm mắt có thể đạt được chỗ một mảnh phiếm lân quang mặt nước, vật kiến trúc phảng phất rắc một phen đem kim cương vụn.

Khẩn trương thời khắc là ký xuống an toàn hiệp nghị thời điểm, là phi cơ bắt đầu lên cao thời điểm, là nhân viên công tác kéo ra cửa khoang thời điểm.

Gió đêm thổi tới, nàng trên trán thấm ra hơi mỏng mồ hôi lạnh.

Mặt sau mấy người dịch đến cửa hầm, so cái soái khí thủ thế, từ phi cơ trực thăng thượng nhảy xuống.

Mỗi nhảy xuống đi một người, phi cơ liền nhẹ nhàng mà hoảng một chút.

Tiết như ý khẩn trương hô hấp đều không quá vui sướng, Triệu Tây Chính cố tình ngồi ở nàng đối diện, đối nàng đưa qua một bàn tay.

“Ta chính là tư chất đầy đủ hết, giao cho ta còn không yên tâm?” Hắc âm điệu bị gió thổi tới, trên phi cơ chỉ còn lại có bốn người, nàng cùng Triệu Tây Chính, một vị nhân viên công tác, còn có phi công.

Phi cơ ở trong trời đêm xoay quanh, Tiết như ý rối rắm ước chừng vài phút, rốt cuộc tiếp được hắc đưa qua tay.

Cái tay kia là ấm áp, Triệu Tây Chính đem nàng kéo qua tới, kia tư thế rõ ràng thực bình thường, nhưng thấy thế nào như thế nào ái muội, nàng cơ hồ là ngồi ở trong lòng ngực hắc, Triệu Tây Chính sờ soạng đem an toàn khấu khấu hảo, có nhân viên công tác luôn mãi xác nhận.

Cửa khoang ngoại gió thổi nàng tóc dài, Triệu Tây Chính cơ hồ là ôm nàng hướng bên kia dịch.

Hắn hoàn toàn không có cho nàng bất luận cái gì nhắc nhở, dịch đến cửa hầm, về phía trước đè nặng nàng, kia phảng phất là thả người một phác, thỉnh linh xảy ra không trọng cảm nảy lên tới, Tiết như ý gắt gao mà nhắm mắt lại, nàng sống lưng dán hẳn ngực, ở hơi lạnh trong gió đêm, trên người hắn độ ấm như là cuối cùng một chút ấm áp.

Phi cơ trực thăng động cơ nổ vang, còn có bên tai hô hô tiếng gió.

Hỗn loạn nàng kịch liệt thả hỗn loạn tim đập, giống như đã nhảy tới cổ họng.

Kia đại khái chỉ có 30 giây tự do vật rơi thời gian, mỗi một giây đều bị chạy dài thành thật lâu thật lâu.

Triệu Tây Chính nhận thấy được nàng khẩn trương, khẽ cười một tiếng, “Khẩn trương cái gì đâu, có ta ở đây còn có thể thế nào người, tốt xấu ta cũng là cái chuyên nghiệp.

”

“.....”

“Xem phía trước,” Triệu Tây Chính âm điệu có điểm sung sướng, “Vạn nhất là cả đời liền một hồi chuyện này đâu, nhìn người này lá gan.

”

Tiết như ý thật chậm rãi trợn mắt, vạn dặm trời cao, không trung trong sáng, một loại phá tan tự do, thành thị đều giống như biến thực nhỏ bé, cái loại này khẩn trương đã bị kích thích cùng hưng phấn hòa tan.

Tay nàng nắm chặt đai an toàn, Triệu Tây Chính tay buông xuống, hai người tay khó khăn lắm chạm nhau, ngực như là biến thành một tầng hơi mỏng chocolate, có cái gì rơi xuống, chocolate hòa tan hạ hãm, chảy xuôi tiến đáy lòng.

Kia như là một bí mật, ở trong đêm tối, kíc.h thích, khẩn trương, bí ẩn, chỉ thuộc về nàng một người bí mật.

Rơi xuống đất thời điểm, Triệu Tây Chính sờ so.ạng cởi bỏ đai an toàn, phía trước mấy người ngồi ở bờ cát du thuyền bên uống champagne.

Triệu Tây Chính làm nàng đi ngồi chậm rãi, Tiết như ý hơn nửa ngày cũng chưa hoãn lại đây, ngồi ở bờ cát bên, tim đập mà phảng phất muốn nhảy ra yết hầu.

Triệu Tây Chính cho nàng đoan lại đây một ly bọt khí đồ uống, tùy ý oa tiến bên cạnh bờ cát ghế, “Không cần.

”

“Cảm ơn.

”

“Thế nào, còn mang thù đâu?” Triệu Tây Chính đổ ly champagne, liền ngồi ở nàng bên cạnh uống, mới vừa đã trải qua một lần nhảy dù, Triệu Tây Chính tâm tình không tồi, giống cái đơn thuần đại nam hài, có điểm khoe ra miệng lưỡi nói, “Đây chính là ta thích nhất chuyện này, ta nhưng mang người đã đến rồi.

”

“..... Người là nhảy dù huấn luyện viên sao?” Tiết như ý đối hắn tóm lại hạ thấp một chút địch ý, ngữ khí cũng không tự giác mà mềm một chút.

“Suy nghĩ nhiều.

”

“Ân?”

“Yến Kinh nổi danh phố máng.

”

“.....”

“Suy nghĩ nhiều, này sao có thể đương chức nghiệp, đương cái yêu thích liền không sai biệt lắm,” Triệu Tây Chính chân đáp ở một ghế trên, đối với nàng lắc lắc chén rượu, “Ta thật đi đương phi công, ta ba bái ta da còn kém không nhiều lắm.

”

Hắn là dùng nói giỡn miệng lưỡi nói, nhưng như thế nào nghe, như thế nào có loại tiếc nuối cùng cô đơn.

-

Tiết như ý là ngày hôm sau buổi sáng phi cơ hồi trình, mùa đông Tam Á xem như du lịch mùa thịnh vượng, nàng lại vừa vẫn ở dưới lầu đựng phải Triệu Tây Chính, Triệu Tây Chính nói nhàn rồi cũng là nhàn rồi, đưa nàng đi sân bay.

Ngày đó Triệu Tây Chính thay đổi một cái quần đùi ngắn tay, trong tay hoảng một phen chìa khóa xe, bên ngoài dừng lại một chiếc xe thể thao.

Tiết như ý xuyên một cái quần jean, một kiện ngắn tay cùng áo sơ mi, mắt thấy chính là một ngoan ngoãn nữ.

Triệu Tây Chính phỏng chừng còn muốn ở Tam Á lại ngốc mấy ngày, sí dương mặt trời chói chang, nàng liếc mắt một cái thấy được hắn đùi phải căng chân thượng tạng lớn xăm mình, rậm rạp đồ án chiếu vào trắng nõn trên da thịt, hắn kéo ra cốp xe, tiếp nhận nàng trong tay rượu hành lý bỏ vào đi.

Người này tổng có thể cho nàng một loại mạc danh rung động.

Hắn chính là trên mặt mình viết “Ta cũng không phải là cái gì người tốt” loại hình, lấy nàng theo khuôn phép cũ nhiều năm như vậy lý trí tới xem, nàng xác thật hắn là rời xa người như vậy.

“Trở về lúc sau, vội sao?”

Lộ thiên xe thể thao, Tam Á phong ẩm áp thoải mái, cái này thời tiết xuyên cái trường tụ vừa lúc, hai bên đều là rậm rạp cây cỏ, có loại nhiệt đới phong tình.

“Còn hảo.

”

“Có rảnh, ước người ăn bữa cơm xem cái điện ảnh đánh cái trò chơi?”

“..... Nhìn kỹ hăng nói.

” Tiết như ý như vậy trở về, lại giống như cảm thấy không tốt lắm, cuối cùng lại bỏ một câu, “Ta không nhất định có thời gian.

”

Đúng là đèn đỏ, Triệu Tây Chính dừng xe, trên mũi giá một bộ kính râm, hấn màu da thiên bạch, nhìn qua thời điểm, phảng phất ngậm ý cười.

Kia sợi lười nhác bĩ ý phảng phất không tiếng động xâm lược.

“Bưng.

” Hấn nói, “Hành, ta ăn này bộ.

”

“.....” Tiết như ý gương mặt phiếm hồng, quay mặt đi xem ngoài cửa sổ, nhỏ giọng lắm bẩm một câu, “Thật tự mình đa tình.

”

“Các người phương nam người ta nói lời nói, đều như vậy?”

“Loại nào?” Nàng không kiên nhẫn.

“Ta học không tới, ta liền nghĩ đến Tô Đất Kỳ, hồ ly tinh dường như.

”

“Người mới hồ ly tinh!”

“Mắng chửi người đều cùng làm nũng dường như.

”

Triệu Tây Chính nghe liền buồn nhạc, Tiết như ý càng không nghĩ để ý đến hắn.

Tốt xấu là tới rồi sân bay, Triệu Tây Chính không đưa nàng đi vào, nói không tốt lắm dừng xe, Tiết như ý cùng hắn nói câu tạ, xách theo rương hành lý tiến thông đạo.

Triệu Tây Chính ngồi ở trong xe hướng bên trong xem, nhìn Tiết như ý kéo rương hành lý đi vào bóng dáng, tạm dừng vài giây, hồi tưởng lên cảnh tượng đã không quá nhớ rõ, chỉ nhớ rõ đó là một loại không có mài giữa quá sinh động cùng tự nhiên, sẽ bùng cảm xúc, sẽ có điểm khẩu thị tâm phi, nàng có điểm gầy, vừa thấy cũng chính là vườn trường cái loại này vẫn tĩnh lại ngoan ngoan loại hình, kia cũng là Triệu Tây Chính cảm thấy hắn nhất nên bảo trì khoảng cách một loại hình.

Giống hắn loại này xen lẫn trong thế tục người, nhưng đừng điểm.

Ô nhân gia.

Chỉ là hắn đối nàng có điểm hứng thú, cũng cũng không có biểu lộ cái gì, tựa hồ nghĩ, đương cái bằng hữu chỗ liền khá tốt.

Chỉ là đương bằng hữu cái này từ, là hắn là cam tâm, chính là giống như lại không như vậy cam tâm.

Hai người là có như vậy một thời gian không có bất luận cái gì liên hệ.

Cho đến ăn tết thời điểm.

Tiết như ý không có về nhà, cha mẹ năm nay làm buôn bán rất bận, ca ca cũng ở nước ngoài không trở lại, phòng ngủ cũng muốn đóng cửa, Tiết như ý không có gì thuê nhà kinh nghiệm, hơn nữa cha mẹ cũng không đồng ý, cộng lại một chút, ít nhất được hai mươi ngày qua khách sạn.

Tiết như ý nàng mẹ cho nàng đánh tới điện thoại, hỏi nàng có phải hay không ở trường học nói chuyện bạn trai cho nên không trở lại? Nghe kia dần dần nghiêm túc miệng lưỡi, Tiết như ý chỉ cảm thấy đau đầu, nói, “Mẹ, ta trở về trong nhà cũng không có người, còn không bằng đừng lặn lội, liền ở Yến Kinh đi, các người đều không trở lại, ta trở về làm cái gì?”

Tiết như ý nàng mẹ nhìn chăm chăm lại nhai hơn nửa ngày, cuối cùng là cho nàng đánh lại đây một số tiền, làm nàng tìm cái hảo điểm nhi khách sạn, ít nhất là quán một ngày tam cơm.

Tiết như ý trong nhà cũng coi như là dư dả, nàng cân nhắc ở khách sạn gốc mấy ngày, lại tìm mấy cái địa phương lữ du lịch.

Cũng chính là nàng thu thập rương hành lý, tìm được một nhà không tồi khách sạn thời điểm.

Liền lại như vậy một lần, nhìn thấy ở khách sạn nghỉ ngơi khu hút thuốc Triệu Tây Chính.

Nàng lúc ấy xách theo rương hành lý tưởng —— hẳn như thế nào như vậy ái xuất hiện ở khách sạn đâu?
Ở Tam Á thời điểm là, ở Yến Kinh, vẫn là.

Ngẫu nhiên gặp được một người rất nhiều lần, đây là một loại vi diệu duyên phận.

Ngày đó Triệu Tây Chính cùng hứng thú không cao dường như, lười nhác ở kia hút thuốc tổng cổ thời gian, thấy Tiết như ý thời điểm, còn tưởng rằng là làm một giấc mộng, cho rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Liền như vậy, Triệu Tây Chính cùng nàng nói, hai ta thật đúng là duyên phận, ta vừa lúc cũng tìm không thấy người một khối, một khối ăn một bữa cơm?

Tiết như ý xách theo rương hành lý nói, “Người như thế nào sẽ tìm không thấy người cùng nhau, người không phải bằng hữu rất nhiều sao? Huống hồ, ta cùng người cũng không như vậy quen thuộc.

”

“Người nhiều đến là, có thể liêu một khối cũng liền như vậy ba năm cái, nhân gia đều vội vàng đâu,” Triệu Tây Chính ném chìa khóa xe, tản mạn nói, “Trò chuyện trò chuyện không phải quen thuộc?”

— — khi đó Tiết như ý tưởng, cũng đúng, coi như này to như vậy trong thành thị thêm một cái bằng hữu, cũng hảo.

Bằng không chính mình lẻ loi mà tại đây gốc hơn hai mươi thiên, ngấm lại đó là có chút chịu không nổi.

Khi đó hai người ở chung thật đúng là như vậy bốn phận, Triệu Tây Chính đối nàng là rất khắc chế, mang theo đi xuyên lão Yến Kinh nôi lầu đồng, đi ăn thiêu vịt, hơi mỏng bánh xuân da cuốn vài miếng nạc mỡ đan xen vịt nướng, dính lên tương ngọt cùng dưa chuột ti nhĩ, hẩn đưa qua.

Quán ăn thực náo nhiệt.

Tiết như ý xem hẩn này quen thuộc động tác, không khỏi hỏi hẩn, “Người thật là hỗn huyết sao? Người ba ba vẫn là mù mù người là người nước ngoài?”

“Nãi nãi,” hẩn nói, “Nãi nãi người nước Pháp, bắt quá đánh tiểu Yến Kinh lớn lên, ngài cũng đừng làm cho ta nói tiếng Pháp, một câu đều không biết, trừ bỏ bonjour.

”

Tiết như ý nga một tiếng, nàng cắn cuốn bánh, lại nhìn hẩn đôi tay kia.

Tay thực thật xinh đẹp, thon dài trắng nõn, chỉ là trên tay trái mang hai quả nhẫn.

Nàng thử thăm dò, giả vờ lơ đãng nói, “Khá xinh đẹp.

Bạn gái đưa?”

Triệu Tây Chính muốn ăn không tính quá hảo, liền ở kia đặc biệt cuốn vịt nướng, cuốn một phần phóng tới nàng trước mặt tiểu đĩa, nghe vậy, hấn ngẩng đầu, cười như không cười nhìn nàng.

Đó là một loại trắng ra, làm nàng cảm giác đến nguy hiểm ánh mắt.

“Bạn gái không có, bất quá bằng hữu rất nhiều.

”

“Cái gì bằng hữu, sex friend sao?”

— — nàng nói có điểm trắng ra, vẫn là bởi vì trong học viện có mấy cái ngoại quốc lưu học sinh, Anh quốc cùng nước Mỹ tới, đại khái là văn hóa sai biệt, nói friend còn muốn chia làm girlfriend cùng sex friend.

Bằng hữu phạm trù, lại rốt cuộc như thế nào định nghĩa đâu?

“Ta chỉ là xem người thường thường xuất hiện ở khách sạn.

” Tiết như ý lại bổ như vậy một câu, “Này vấn đề có điểm mạo phạm?”

“Xuất hiện ở khách sạn là bởi vì ta mỗi ngày gác khách sạn ở, ta trụ phòng xép,” Triệu Tây Chính buồn nhạc, “Ta không yêu ở nhà gỗ, gia chỗ ngồi quá hoang, vạn nhất ra chuyện này nhi cũng chưa người phát hiện ta.

”

“.....”

“Nhẫn là nhẫn hiệu tân khoản, mang đẹp,” Triệu Tây Chính cũng cảm thấy có điểm quý dị, giống như cùng nàng giải thích, sau khi nói xong

lại cảm thấy không đối vị, dứt khoát một phen loát xuống dưới, ném nàng trước mặt, “Đẹp liền đưa ngươi bái.

”

“Ta mới không cần, vừa thấy chính là nam mang.

”

Tiết như ý không lý do gương mặt đỏ lên, đem nhẫn lại cho hắn đẩy trở về.

Triệu Tây Chính nhìn nàng, ý cười tắc tắc thu liễm.

Ngày đó buổi tối Triệu Tây Chính cùng nàng tổng cổ thời gian, đi xem mổ tràng âm nhạc sẽ vũ trường, là buổi tối 8 giờ rưỡi bắt đầu, muốn ở 10 giờ nhiều kết thúc.

“Ngươi còn xem cái này?” Kia âm nhạc sẽ vẫn là ái nhạc chi thành tuần diễn, như thế nào đều cùng hắn không đáp.

“Người khác đưa phiếu, ta không thích, không phải đánh với ngươi phát thời gian sao.

”

Triệu Tây Chính khai một chiếc thực phong cách Ferrari, khai xe khóa mời nàng đi lên.

Là ở một đại rạp hát, nói thực ra tới đại bộ phận đều là học sinh, vẫn là chuyên nghiệp học sinh cùng tình lữ cự nhiều, nàng đi theo Triệu Tây Chính đi nghiệm phiếu, hắn vị trí là ở vip khu, lầu hai.

Bất quá lầu hai căn bản không có gì người, vì thế Triệu Tây Chính mang nàng ở cuối cùng một loạt ngồi xuống.

Tập điểm tiến vào, ánh đèn toàn diệt, chỉ chừa sân khấu thưng.

Dàn nhạc ngồi ở trên đài, có ban nhạc người phụ trách tiến hành

tương quan giới thiệu, biểu diễn nhân viên ăn mặc hoa lệ, dùng mỹ thanh ở ca hát kịch.

Dương cầm thanh trầm thấp, trang bị mặt khác nhạc cụ thanh.

Mỹ thanh phảng phất cùng dương cầm thanh dung hợp.

“Ở một cái quán bar, xuyên thấu qua màn khói trung quán ăn, liền phát hiện ái, chúng ta tất cả mọi người đang tìm kiếm người khác ái, kinh hồng thoáng nhìn, xúc không thể thành.

”

Là lướt lưu luyến thanh tuyến, phảng phất ở kể ra một đoạn triền miên chuyện xưa.

Tiết như ý theo bản năng mà nghiêng đầu xem hấn.

Hấn thật là không có gì hứng thú, rũ mắt nhìn dưới đài diễn tấu ban nhạc.

Sườn mặt đường cong phá lệ rõ ràng, mũi rất thác, cười lộ lên thời điểm không chút để ý rồi lại kinh hồng thoáng nhìn.

Không phải cái gì người tốt, nhưng cũng có cũng đủ tư bản làm người liếc mắt một cái tâm động, giống lùi lại thật lâu tâm động.

Triệu Tây Chính phát hiện nàng tầm mắt, theo nhìn qua, đối thượng nàng giống tìm tòi nghiên cứu ánh mắt.

Lại hoặc là, chỉ là đang nhìn hấn, còn nhìn có một hồi.

Triệu Tây Chính rốt cuộc cũng không phải là học sinh, ngâm mình ở này trong vòng, cái gì nhìn không ra tới? Đơn giản hấn giả ngu giả ngơ bản lĩnh lấy giả đánh tráo.

Dưới đài ca kịch còn ở tiếp tục xướng, thanh âm uyển chuyển động

lòng người, phảng phất tối tăm quán bar, triền miên câu nhân ám dục cùng cồn hỗn hợp, đó là một cái tươi đẹp, xa lạ, lại thuộc về người trưởng thành thế giới.

Người trưởng thành thế giới không hỏi nguy hiểm, chỉ hỏi này hậu quả có thể hay không gánh vác.

Ở vừa rồi kia quán ăn, Triệu Tây Chính rõ ràng không uống rượu.

Là rạp hát độ ẩm sao? Gió ẩm đánh thực đủ, lâu hai không có gì người, chung quanh một mảnh hắc ám.

Trầm thấp tà âm, giống ở trần thuật một đoạn đau khổ tình yêu.

Triệu Tây Chính tầm mắt dừng ở trên mặt nàng, khi đó một trương mềm mại thả tuổi trẻ mặt.

Kỳ thật nàng là có trang điểm quá, này quần áo xuyên cũng ẩn giấu một chút tâm kế.

Cởi áo khoác, mặt trên một kiện tu thân mỏng lót nền sam, bên hông vật áo là v hình, vừa động liền có thể lộ ra một tiểu tiết mảnh khảnh eo, cổ áo cổ áo có điểm đại, cổ tình có hai điều giao nhau tế mang, lộ trắng non dường như xương quai xanh.

Nửa người dưới thâm sắc hơi rậm quần jean, sấn đến chân vừa thẳng vừa dài, nàng khung xương tế, ăn mặc phá lệ có một loại mềm mại cảm giác.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ cuộc tâm tư a.

.

Chương 76: 76: Cv

Chương này là về cặp đôi Triệu Tây Chính – Tiết Như Ý mình sẽ không edit.

Vì mình không thích nhân vật Triệu Tây Chính lắm và nó cũng khá dài nên mình không có hứng thú để làm.

Mong mọi người thông cảm.

[Convert]

Cũng đúng là lần đó lúc sau, hai người quan hệ tựa hồ có một chút vi diệu biến hóa, ít nhất là Triệu Tây Chính bắt đầu thường thường kêu nàng cùng đi ăn cơm, có đôi khi cũng mang theo nàng đi ra ngoài chơi — — kia cũng không phải là đệ tử tốt sẽ đi địa phương, bài bàn, Macao đánh cuộc.

Tràng, Tam Á thịnh yến.

Nàng là không quá muốn đi, nhưng bởi vì nghỉ đông mới bắt đầu, cũng không quá tưởng tượng oa ở khách sạn, vì thế ở hẩn phát tin tức hỏi thời điểm, nàng luôn mãi do dự, nói tốt a, ta đây đi Macao du lịch đi một chút.

Kia sẽ trên mạng có một câu ngôn luận, nói là tra nam như thế nào hảo đâu, tra nam nói ngọt sẽ hống người, trừ bỏ nhân tra khác cũng không có gì.

Muốn nói tra nam, Triệu Tây Chính thậm chí có thể ở “Tra nam” cái này mệnh đề thượng bắt được vượt mức điểm, tra nam bề ngoài, hỗn bủn xỉn không kèm chế được tính cách, cùng hẩn câu thông thực thoải mái, cũng vĩnh viễn không cần lo lắng tìm không thấy đề tài lieu.

Nàng đem này xưng là — — “Tra nam đều có tra nam mị lực.”

Vì thế, đơn giản cũng đưa điện thoại di động thượng ghi chú đối thành: Tra nam.

2014 năm thời điểm WeChat còn không có như vậy thịnh hành, phần lớn vẫn là điện thoại cùng tin nhắn liên lạc.

Ngày đó buổi tối, Triệu Tây Chính ước nàng tới ăn bữa ăn khuya, Tiết như ý luôn muốn: Người này không phải là □□ đi?

Nhưng kỳ thật như vậy ở chung mấy ngày, này khả năng tính cực kỳ bé nhỏ.

Triệu Tây Chính đặc biệt mê chơi, mỗi ngày bữa tiệc rượu cục không ngừng, nhưng kỳ thật nhìn kỹ xem, mỗi lần xuất hiện những cái đồ gương mặt cố định liền như vậy mấy cái, kêu tề minh xa cùng diêm trạc, cũng có một ít nữ nhân, nhưng phần lớn đều là kia hai người kêu tới.

Triệu Tây Chính giống như cũng gần dừng bước với “Mê chơi”, phảng phất tiêu ma thời gian.

Là rạng sáng 12 giờ rưỡi, ở nào đó ẩn thân ngõ nhỏ tư nhân quán ăn ghế lô.

Phòng trang hoàng nhìn đảo giống cái đứng dẫn phòng tiếp khách, màu đỏ thắm thắm, gỗ đỏ ghế, tơ vàng gối dựa, mấy cái tuổi trẻ nam nhân ở ăn không ngồi rồi mà đánh bài.

Bên cạnh còn ngồi mấy cái nữ hài, này Yến Kinh đại trời lạnh, vẫn như cũ là bao mông bó sát người váy liền áo, trang bị da thảo cùng giày bó, các nàng cũng ngồi ở trên sofa nói chuyện phiếm, nghe vài câu, làm Tiết như ý có điểm bất cười, giống như nhéo làn điệu Los Angeles nữ hài, khoa trương giơ lên, kéo lớn lên làn điệu, liêu đề tài là làn da bảo dưỡng.

Toàn bộ trong phòng, cũng chỉ có Tiết như ý ở cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, nhân viên tạp vụ từng đạo thượng, tiểu chung trong chén là canh gà chưng lô đinh trứng gà, mặt trên rải một chút nấm cục đen. Nhân viên tạp vụ mỗi thượng một đạo đồ ăn, liền làm một câu giới thiệu — — cũng cũng chỉ có nàng đang nghe.

Triệu Tây Chính không có gì ăn uống, hồi hồi đều là đối phó mấy khẩu, ở tẩy bài khoảng cách, hẩn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói mang nàng ra tới, là theo bản năng thuận miệng một kêu, nàng cũng không chơi không nháo, tới thật liền nghiêm túc ăn cơm.

Kêu nàng ra tới nguyên nhân cũng tìm không thấy, đại khái là ở âm ỉ

sau khi kết thúc, hai người ở đêm khuya cùng nhau hồi khách sạn, tầng lầu giống nhau, chỉ là hắc trụ phòng xép, nàng ở tại một cái ngấm cảnh phòng, ở yên tĩnh đến châm rơi có thể nghe hành lang, nàng nói với hắc trụ một câu ngủ ngon.

— — tóm lại làm hắc trụ cảm thấy, trở về kia giai đoạn cũng hoàn toàn không như vậy tĩnh mịch.

Tề minh xa thấy Triệu Tây Chính dừng ở bên kia tầm mắt, cùng bên cạnh nữ hài đưa mắt ra hiệu.

Tiết như ý đang ở nghiêm túc liều mạng tiểu chùng canh gà chưng trứng, một trận hoa nhài nước hoa vị bay tới, vừa nhắc đầu, một cái nữ hài đối nàng cười, hỏi nàng có thể hay không đánh bài?

Tiết như ý lắc đầu, “Đại khái chỉ biết bài xe lửa.”

“Ta dạy cho ngươi đâu?”

Trong phòng không ai nói chuyện thời điểm, nàng hạ giọng đều có thể cấp nghe thấy.

Triệu Tây Chính dựa ở ghế trên, tay đập ở lưng ghế, triều nàng nhìn qua.

Tiết như ý trực lai trực vãng, nói đánh bài không thú vị, đồ ăn còn không có thượng tề, vừa rồi nhìn thực đơn, còn có một đạo điểm tâm ngọt muốn nếm thử.

Cũng không muốn lại đây ý tứ,

Tề minh xa chia bài, Triệu Tây Chính tùy tay trừu một trương đưa cho người khác, đứng dậy đi tới.

“Còn có thực đơn?” Triệu Tây Chính đêm nay còn không có ăn cái gì.

“Ân, liền ở trên bàn.”

Tiết như ý buông chiếc đĩa, thực đơn là thiệp mời hình thức, phỏng Tống Huy Tông hành thư, đề bút phiết nại tự nhiên.

Triệu Tây Chính thấy mấy thứ này liền đau đầu, chọn lựa cũng không thấy rõ vài câu.

Tiết như ý liền đọc cho hắc trụ, “Gia nước thiêu cá, gà nước chưng lô đình trứng gà tá nắm cục đen.....”

Trong phòng sương khói lượn lờ, mặt sau người tiếp tục đánh bài, diêm trạc nói cái chề cười, mấy người cười rộ lên.

Tiết như ý trong tay cầm thực đơn, lại tiếp tục nói, “Này tự viết đến khá tốt, bất quá Tống Huy Tông vẫn là gầy kim nổi danh, phiên nhược kinh hồng, thiên cốt tù nhiên, trước kia nhân gia nói, Bắc Tống

không thể không có Tống Huy Tông, Trung Quốc cổ đại nghệ thuật không thể không có Triệu Cát.”

Cũng vừa lúc là tại đây sẽ, nhân viên tạp vụ tới thượng một chung cốt canh, vừa lúc nghe thấy được Tiết như ý lời này.

“Tiểu thư ánh mắt thật tốt, này thực đơn là chủ bếp viết, chúng ta chủ bếp cũng là thư pháp hiệp hội.”

“Còn sẽ thư pháp đâu?” Triệu Tây Chính khó được cầm lấy cái muỗng nếm nếm.

“Ân, sơ trung thời điểm ta mẹ đưa ta đi học quá,” Tiết như ý hỏi,

“Chính là kia sẽ ta chỉ nghĩ học quốc họa, thư pháp đi học nửa năm.”

Triệu Tây Chính nghiêng đầu xem nàng, Tiết như ý là rất đậm nhiên một cô nương, tuổi không lớn, đều có một loại yên ổn cảm giác.

Rõ ràng cũng chính là cái hai mươi xuất đầu tiểu cô nương, ở làm người này khối thật là trong suốt một trương giấy trắng, cũng không nhiều ít lòng dạ, nhưng như vậy đậm nhiên cùng yên ổn cảm, lại là độc nhất phân.

Tựa như ở cái này bãi, nếu người khác đều là nguy ngập nguy cơ phạm, nàng chính là chậm rì rì phiêu ở Giang Nam thủy thượng từ từ bè trúc.

—— hẳn tưởng, kia sẽ tổng nhện không được kêu nàng ra tới, nhất định là bởi vì loại này vô danh yên ổn cảm.

Triệu Tây Chính uống lên mấy chén rượu trái cây, tan cuộc thời điểm là rạng sáng hai điểm nhiều, là Tiết như ý mệt nhọc, nói muốn trở về ngủ, Triệu Tây Chính xách áo khoác lên.

Tề minh xa trêu yên, nói, “Cho người kêu cái người lái thay, vẫn là đợi lát nữa trực tiếp đi giao quản cục vớt người?”

Buổi tối cái này điểm nhi, không ai tra xét, Triệu Tây Chính người này hẳn không tiếc, lá gan đại, trước kia nhưng không thèm để ý này đó.

“Sẽ lái xe sao?” Triệu Tây Chính nghiêng đầu nhìn về phía Tiết như ý.

“Đại một nghỉ hè khảo bằng lái, nhưng người nhưng đừng quá trông cậy vào ta……”

“Có liền thành,” Triệu Tây Chính tán mạn cười, từ trong túi lấy ra chìa khóa xe, quay đầu lại cùng tề minh xa nói, “Người không quan tâm ta.”

Nói, hai người một khối đi ra ngoài, Triệu Tây Chính đem chìa khóa xe ném qua tới, Tiết như ý thiếu chút nữa không tiếp được.

Tiến thang máy thời điểm, nàng châm chước nói, “Ta cũng thật không như thế nào khai quá xe..... Ta cầm bằng lái, liền không sờ qua xe.”

“Kia kí.ch thích a Tiết tiểu thư,” Triệu Tây Chính dựa vào thang máy trên vách tường, khóe môi chọn cười, “Mệnh giao cho ngươi.”

“.....”

Ánh mắt kia dính còn, ái muội lại câu nhân, này không chút để ý ngữ điệu, nói như vậy một câu, quý dị làm nhân tâm gian rung động một chút.

Triệu Tây Chính thực thích khai kia chiếc Ferrari, kỳ thật cũng không phải đỉnh xúng, hắn cũng có rất nhiều xe, này một chiếc tựa hồ đối hắn đặc thù.

Triệu Tây Chính khá tốt nói chuyện, phảng phất giảm bớt nàng khẩn trương dường như, nói, “Đừng nhìn hắn không phải đỉnh xúng, đây chính là ta duy nhất một chiếc chính mình kiếm tới xe.”

“Nói như thế nào?” Tiết như ý khởi động xe, một bên chậm rì rì mà chuyển xe ra kho.

“Ta người này không có gì bản lĩnh, đi học thời điểm không hảo hảo đọc sách, tốt nghiệp làm cái gì bởi cái gì, đây là ta đi theo ta một đặc sùng bá người một khối đầu cái hạng mục, liền cầm điểm này chia hoa hồng, phòng ở liền không cần, ta mua này chiếc xe.” Triệu Tây Chính thay đổi cái tư thế, thích ý mà dựa vào phó giá thượng, lại không khỏi cảm thán nói, “Đều này vòng người, có người cái gì đều được, có người liền nằm yên đương cái phế vật.”

Lời này nói chính là hắn cùng Lê Tiệp Nam, đối lập lên, hắn thật là này trong vòng nhất nằm yên một cái.

“Vậy ngươi không thể làm ngươi muốn làm?”

“Lời này nói đơn giản.”

“Ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta ngẫm lại a,” Triệu Tây Chính bế nhắm mắt, “Phi công —— kỳ thật ta thi đậu, cuối cùng ta ba cho ta giáo thất bại.”

“Ta còn tưởng rằng là ngươi trên đài kia xăm mình,” Tiết như ý lái xe rất chậm, “Phi công không thể có xăm mình đi?”

“Ân, có hạn chế, ta kia xăm mình,” Triệu Tây Chính nhắm hai mắt buồn nhạc, “Là ta ba cho ta giáo hoàng ngày đó ta đi văn, nếu không

phải xăm mình chủ tiệm lôi kéo, ta còn không được dứt khoát văn cái toàn thân được.”

Tiết như ý không biết như thế nào tiếp, đơn giản không nói chuyện.

“Giáo thất bại cũng liền giáo thất bại, dứt khoát đoạn hoàn toàn một chút, tình chính mình lưu niệm tưởng, ta xăm mình này diện tích, cùng phi công vô duyên.”

Triệu Tây Chính lặng im vài giây, đàm thanh nói một câu.

Tiết như ý lái xe là thật sự rất chậm, không giống hần như vậy không muốn sống, xe sườnng bỗng bị nàng đóng, bịt kín không gian trung, hết thảy đều giống như chậm lại.

Triệu Tây Chính thích chen chúc ồn ào thế giới, bởi vì sẽ có đủ loại thanh âm cùng hình ảnh tràn ngập hần sở hữu, phân tán hần lực chú ý, làm hần ở đủ loại kiểu dáng rực rỡ trung tê mõi.

Hần không thích an tĩnh.

Đây là hần duy nhất một lần ở vào an tĩnh, bịt kín hoàn cảnh trung.

Trong xe thực ám, Tiết như ý đôi tay đỡ tay lái, mặt nghiêng an tĩnh, nàng phản ứng chậm nửa nhịp, qua vài giây mới nhìn qua, một đôi mắt vô tội mờ mịt.

“Thế nào?” Triệu Tây Chính còn cho là câu nói kia làm nhân gia xấu hổ.

“..... Người trên xe không hướng dẫn, ta không nhận lộ, phía trước giao lộ, thẳng đi vẫn là rẽ trái?” Tiết như ý thành thật hỏi một câu.

Triệu Tây Chính vui vẻ, đối nàng vươn một bàn tay, “Ta di động không điện, người di động lấy lại đây.”

Tiết như ý dang ra một bàn tay lấy ra di động đưa qua đi.

Triệu Tây Chính thật không phải cố ý xem, ngón tay lầm chạm được góc phải bên dưới tin nhắn, nàng tin nhắn không nhiều lắm, phần lớn đều là 10086, liền hần tin tức ở mặt trên, ghi chú là 【tra nam】.

Triệu Tây Chính cười khẽ, vẫn là tìm được rồi Baidu bản đồ, thua cái địa chỉ, sau đó cúi người đem điện thoại cố định ở nguyên bản phóng gps vị trí.

“..... Tô Giới bên kia? Hôm nay không trở về khách sạn ở?” Tiết như ý nói, “Đều điểm này nhi, hần là cũng không tàu điện ngầm đi, ta đợi lát nữa đánh xe hồi khách sạn.”

Triệu Tây Chính không hé răng, oa ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết như ý cũng không nói lời nào, liền nửa giờ xe trình, bị nàng khai

hơn bốn mươi phút.

Bên này có điểm tới gần vùng ngoại thành, phụ cận không có gì người, đều là chút cũ xưa tiểu dương lâu, Triệu Tây Chính chỉ huy nàng tìm được một đồng, nơi này là mang độc lập tiểu viện, phụ cận xanh hoá thực hảo, mùa đông cũng nơi nơi thường thấy màu xanh lá bụi cây.

“Đều tam điểm, còn hồi cái gì đâu, ở chỗ này trụ đi,” Triệu Tây Chính xách theo áo khoác xuống dưới, “Ta nãi nãi gia.”

Này tiến độ quá nhanh, Tiết như ý kinh hoàng một cái chớp mắt,

“Không..... Này không hảo đi?”

“Người nghe qua Yến Kinh lão truyền thuyết sao?”

“Ân?”

“Quỷ chuyện xưa a.”

“..... Người đừng nói nữa.”

Tiết như ý nhát gan, nghe thấy quỷ cái này tự đã bị sợ tới mức một giật mình, chung quanh đen nhánh một mảnh, cách mấy mét một cái cũ xưa đèn đường, một đoàn một đoàn quang, bên này bản thân liền không phải cư dân khu, mấy đồng hoang rớt biệt thự một mảnh đen nhánh, nàng lại nảo bổ đến trước kia ở ký túc xá xem dân tục chuyện xưa, bị dọa đến không nhẹ.

Triệu Tây Chính là thật sự cố ý hù dọa nàng, nói liền phải mở đầu,

“Người nghe qua cái kia sao.....”

“Đừng nói nữa.” Tiết như ý thúc giục hắn, “Đi vào a.”

Triệu Tây Chính mừng rỡ không được, “Lá gan thật tiểu.”

Hắn ở nửa đêm thời điểm ấn chuông cửa, Tiết như ý còn lo lắng này nửa đêm sảo lão nhân, Triệu Tây Chính nói không có việc gì, trong nhà có cái a di.

Quả nhiên, chuông cửa ấn hai lần, trên lầu đèn liền sáng.

Yến Kinh mùa đông lãnh, Triệu Tây Chính liền xuyên cái áo sơ mi, hắn thân hình cao gầy, mũi chân vê một cây thảo, hồn không tiếc bộ dáng thấy thế nào như thế nào không giống người tốt.

Nhưng nói không phải người tốt sao, lại giống như không phải.

Ít nhất đối nàng tới nói, không như vậy hư, đảo qua tới ánh mắt nhi lại tổng làm nàng mặc danh tướng né tránh.

A di là bốn năm chục tuổi, ăn mặc áo ngủ tới mở cửa, thấy hắn liền nói, “Jenny ngủ, các người tiến vào cũng mau nghỉ ngơi đi, gần nhất

Jenny ngủ không tốt lắm, nhỏ một chút thanh.”

“Đã biết hồng dì.” Triệu Tây Chính khom lưng, xách ra tới hai song dùng một lần dép lê.

Hồng dì lên lầu nói cho bọn họ thu thập một chút tắm phòng, tắm rửa một cái ngủ ngon giấc.

Lâm đi lên phía trước, hồng dì đánh ngáp lại nói một tiếng — —

“Nga đúng rồi, ngày mai trong nhà tới công nhân, liền người kia phòng còn không, phòng cho khách sợ là không thể ngủ, sàn nhà mốc, muốn sửa chữa lại.”

— — Tiết như ý đề dép lê động tác dừng một chút.

Triệu Tây Chính nói thành, hồng dì người đi ngủ đi.

Tiết như ý gương mặt phiếm năng, tổng cảm thấy kia lời nói giống như cũng không có đơn giản như vậy.

Triệu Tây Chính lên lầu, cùng nàng nói phòng tắm vị trí.

Này phòng ở thật sự rất lão, nhưng cũng rất có dị quốc phục cổ phong tình, giống sửa chữa lại dân quốc thời kỳ nước Pháp biệt thự, bồn tắm đều là phao tắm thùng gỗ, Tiết như ý đơn giản mà rửa rửa ra tới, chỉ là mặc quần áo thời điểm, quên mất gác ở rửa mặt trên đài nhẵn, bị vọt vào bồn nước.

Hồng dì giúp nàng nhìn nhìn, nói nếu không phải ngày mai tìm thi công đội.

Tiết như ý xua xua tay, nói không quan hệ, là từ vật phẩm trang sức cửa hàng tùy tiện mua, cũng không đáng giá tiền.

Triệu Tây Chính phòng môn không quan, nàng thay đổi thân áo ngủ ra tới, thấy hần liền như vậy nằm ngửa ở trên giường, chân dài hơi khúc, trên người vẫn là áo sơ mi.

Nghe thấy nàng ra tới động tĩnh, hần từ trên giường chống thân thể, hơi dài tóc có điểm loạn, là hần trời sinh cứ như vậy tàn mạn ánh mắt, vẫn là bởi vì hậu tri hậu giác cảm giác say hơi say?

Tiết như ý trên người áo ngủ là vị kia hồng dì chuẩn bị, cotton trường tụ quần dài, còn mang theo bột giặt hương vị.

Nàng cầm gối đầu qua đi, nhấp môi nói, “..... Người đi bên cạnh điểm, chấp vá một đêm đi.”

“Tiết như ý.”

Triệu Tây Chính không nhúc nhích, tay liền như vậy chống ở trên giường.

Tiết như ý trong tay cầm gối đầu.

Nói như thế nào đâu.

Là này phòng ở thực ái muội — — ái muội đến làm nàng nhớ tới sắc.

Giới điện ảnh, trên vách tường tạo hình phục cổ đèn, rơi xuống một vòng nhỏ nhĩ sắc màu ấm quang.

Hình vòm cửa sổ, có hoa văn màu pha lê, vì thế bẻ một tầng mờ ám.

Phòng là không lớn, mộc chất giường, tứ giác có khắc hoa giường trụ, trên tường còn hợp lại kiểu Pháp giường màn, kia có lẽ hẳn là mùa hè mừng còn không có hủy đi.

Triệu Tây Chính tư thái tản mạn, một trương hỗn huyết mặt phá lệ thâm thúy, là thiên phương đông, cốt tương khắc sâu, đường cong ưu việt, có loại tự do thả khó có thể dịch khai tầm mắt gợi cảm.

“Ta cũng không phải là cái gì người tốt,” Triệu Tây Chính nhìn nàng, ánh mắt có loại trắng ra xâm lược tính, hẳn cong cong môi, phảng phất phẩm vị, nói, “Liền các người tiểu cô nương nói — — tra nam.”

“.....”

Triệu Tây Chính rốt cuộc đứng lên, áo sơmi cổ áo hơi sừng, cổ gợi cảm, hầu kết hơi lẩn, hẳn so nàng cao rất nhiều, trên cao nhìn xuống mà nhìn nàng.

Phòng cửa phòng là đóng lại, máy sưởi thực đủ, về điểm này nhiệt ý làm vị giác biến mất cảm, trên người hẳn mùi rượu cùng nước hoa vị tỏa khắp, mạc danh làm má nàng nóng lên, trong tay ôm một con gối đầu, liền đầu ngón tay đều cứng đờ lên.

Triệu Tây Chính nói, tay phải xách theo áo khoác, ở nàng trước mặt hơi hơi khom lưng, cùng nàng tầm mắt tề bình đối diện.

Này ngắn ngủn hai giây, Tiết như ý không dám nhìn hẳn, tầm mắt buông xuống xuống dưới, hỉ chỉ là dư quang nhận thấy được Triệu Tây Chính cong môi đậm cười, rồi sau đó đứng dậy, tay xoa nhẹ một phen nàng tóc.

“Ngủ đi, ta đi ngủ sô pha.”

Tựa hồ chỉ là một câu trần thuật, nói xong hẳn thật liền xách theo áo khoác đi ra ngoài.

Tiết như ý đứng ở mép giường, trái tim mạc danh nhảy thực mau.

Nàng luôn mãi do dự, kéo ra cửa phòng rón ra rón rén đi ra ngoài,

đứng ở lan can biên đi xuống xem.

Triệu Tây Chính liền như vậy nằm ở trên sofa, trên người cái hắc áo khoác.

Tiết như ý trở về phòng kéo ra ngăn tủ, cầm một giường thảm mỏng phóng nhẹ bước chân đi xuống, Triệu Tây Chính đôi tay gối lên sau đầu, hạp con mắt, khuôn mặt có chút ủ rũ.

Tiết như ý nhẹ nhàng đem thảm đắp lên, Triệu Tây Chính chậm rãi mở mắt ra.

Hai người tầm mắt bốn mắt nhìn nhau, Triệu Tây Chính cảm giác chính mình trái tim ở nhảy, kia có một loại xúc động ——

Nàng cong eo, tóc dài rũ trên vai hai sườn, mềm mại đen nhánh phát, mang theo một chút mùi hoa hương vị, xách theo thảm mỏng thủ đoạn tinh tế trắng nõn.

Nếu hắc tướng, này sẽ hắc là có thể thuận theo tự nhiên phát sinh điểm cái gì, người trưởng thành thế giới, luôn là không có như vậy đơn thuần.

Nhưng là không có, Triệu Tây Chính hít một hơi thật sâu, đem về điểm này tâm tư áp trở về, lười biếng cùng nàng nói một câu, “Cảm tạ a, Tiết tiểu thư.”

“Không quan hệ.”

Nàng thấp giọng nói một câu, sau đó tay không lên lầu trở về.

Triệu Tây Chính nằm ở trên sofa, nhìn Tiết như ý lên lầu bóng dáng.

Kia cảm giác tới chính là rất không thể hiểu được, phảng phất người với người chi gian nào đó từ trường, hấp dẫn tới gần, Triệu Tây Chính là hỗn, nhưng cũng không hỗn đến kia nông nổi.

Hắc đời này không như vậy nhiều ái có thể nói, cũng không như vậy cả gan làm loạn.

Kia sẽ Lê Tiệp Nam cùng Diệp Phi ở bên nhau, Triệu Tây Chính cũng không phải không đi hỏi qua, Lê Tiệp Nam thái độ rất kiên định, nhưng hắc cũng đích xác có kia tư bản —— vạn nhất cùng trong nhà nháo phiên thiên, Lê Tiệp Nam là có bản lĩnh.

Nhưng hắc cái gì đều không có, cũng không bản lĩnh cùng trong nhà nháo phiên, cũng không bản lĩnh nuôi sống chính mình, cũng không có can đảm thoát ly chính mình hiện tại này sinh hoạt.

—— đủ loại sự tích đều cho hắc giáo huấn.

Triệu tây mi cùng hăn cãi nhau thời điểm, đều kêu hăn người nhu nhược, Triệu Tây Chính thường thường hỏi một câu, người ghé góm, người bản lĩnh được chưa?

Đồ cái gì đâu, kia sẽ Triệu tây mi mới vừa cùng Hàn Dịch ở bên nhau thời điểm, bị trong nhà biết sau nháo đi lên, Triệu tây mi chính là bị Triệu gia nuông chiều lớn lên, tính tình nóng nảy đi lên trực tiếp thu thập đồ vật, nửa đêm trèo tường chạy.

Triệu gia nóng nảy vài thiên, cuối cùng Triệu Tây Chính trước tìm được người.

Kia nhưng quá chật vật, Triệu tây mi như vậy nuông chiều một người, ăn vạ Hàn Dịch nơi đó.

Kia sẽ Hàn Dịch vốn dĩ hăn là ở tại trường học ký túc xá, kết quả dọn ra tới, sau lại mới biết được, là bởi vì Triệu tây mi rời nhà trốn đi, trên người một phân tiền không có, Hàn Dịch tốt xấu là Thanh Hoa học sinh, năng lực ở, đại học liền làm điểm kiêm chức tích cóp điểm tiền, thuê một cái tầng hầm ngầm, hai người oa ở nơi đó, Hàn Dịch ngủ sofa, duy nhất một chiếc giường nhường cho Triệu tây mi.

Bất quá khi đó Triệu tây mi là thật sự rất vui vẻ, nàng đáy ở, hoàn toàn không có nghèo túng công chúa bộ dáng, thấy hăn, ngược lại nói với hăn, “Ta cũng là có thể nuôi sống chính mình, ta bản thảo quá lạp, ta có thể kiếm tiền nhuận bút!”

Sách báo xuất bản kết toán chu kỳ rất dài, kỳ thật thuận lợi cũng đến đã hơn một năm mới có thể bắt được tiền, chỉ là kia sẽ vận mệnh giống như thật liền như vậy cơ duyên xảo hợp, nói tốt nói hư, cũng vô pháp ở lúc ấy làm ra bình phán.

Triệu tây mi mới ra bản năm ấy cũng là thật sự tuổi còn nhỏ, cao hứng là chỉ do bởi vì chính mình có thể dựa viết đồ vật kiếm tiền, vẫn là cùng ngay lúc đó nổi danh công ty, phảng phất thoát ly Triệu gia cũng làm theo có thể quá thượng chính mình muốn sinh hoạt —— cũng là sau lại mới phát hiện, đó là nàng sự nghiệp thượng cái thứ nhất lửa lớn hổ.

Triệu Tây Chính rất khó hiểu, nói, “Đừng động người kia quang minh không quang minh tương lai, liền xem người hiện tại, ở tại này chỗ ngồi, ăn cái gì? Bánh mì, mì gói? Thật là có tình uống nước no a?”

“Ta thích hăn!” Triệu tây mi nói, “Như thế nào liền không được? Nói nữa, Hàn Dịch lại không phải người thường, hăn chính là Thanh Hoa

cao tài sinh, về sau có rất nhiều quang minh tương lai.”

Ngày đó Triệu Tây Chính nằm ở trên sofa, lăn qua lộn lại mà hồi tưởng rất nhiều đồ vật.

Triệu tây mi cùng Hàn Dịch ở bên nhau cũng qua một thời gian khổ nhật tử, hẳn cảm thấy rất không đáng giá, chính là không đáng, có phải hay không lại muốn xem với ai đâu?

Hàn Dịch xuất thân không tốt, nhưng năng lực ở, liền tính về sau tiến công ty lớn, kia trình độ khởi điểm cũng là cao.

Nếu người này không phải Hàn Dịch, là tùy tiện một người bình thường ngạch? Đời này cũng liền oa ở như vậy phá địa phương đi? Cho nên tóm lại tới nói, vẫn là đến xem người kia là ai đi.

Triệu Tây Chính tự nhận chính mình không phải, hẳn tinh tế tính tính, chính mình căn bản không rời đi trong nhà, nháo phiến không có gì chỗ tốt, hẳn cái gì bản lĩnh đều không có, này thế đạo cần mẫn điểm tóm lại không thể đối chết chính mình, nhưng người tồn tại, như thế nào có thể đem đừng đối chết trở thành yêu cầu?

Huống hồ hẳn từ sinh ra liền tại đây trong vòng, từ bỏ này đó hẳn không nghĩ tới.

Cho nên, chẳng sợ thích một người, cũng gần chính là thích.

Hắn lý trí cùng lương tri chính là nói cho hẳn, ly nhân gia xa một chút. Cho nên cũng cứ như vậy, thích liền thích, không sau đó.

-

Tiết như ý cố ý định rồi đồng hồ báo thức, sợ chính mình ngủ quên, dù sao cũng là ở trong nhà người khác.

Ngày hôm sau lên rửa mặt xuống lầu, bữa sáng cũng vừa lúc bùng lên — — là tam phân, có nạng.

Tiết như ý lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Tây Chính nãi nãi, hoa râu đầu tóc kéo, ăn mặc thoải mái ôn hòa, châm dệt váy dài cùng áo choàng, mặc dù là ngoại quốc bộ dạng, nói Yến Kinh lời nói lại địa đạo.

“Đây là?”

“Nãi nãi người hảo, ta kêu Tiết như ý.” Tiết như ý lễ phép khách khí.

“Kêu ta Jenny liền hảo, là đồng sự sao?” Jenny ngày thường nhưng không quá can thiệp Triệu Tây Chính những việc này nhi, nhưng là đây cũng là Triệu Tây Chính đầu một hồi đem người đưa tới trong nhà tới.

“Bằng hữu.”

Triệu Tây Chính duỗi tay cầm một mảnh phun tư bôi lên mỡ vàng, nhẹ nhàng tùy ý đáp một câu.

Tiết như ý kỳ thật nói không hảo là cái gì cảm giác, chỉ cảm thấy trong lòng vì diệu thất bại một cái chớp mắt, nhưng cũng tìm không thấy nguyên do.

— — đúng vậy, giống như vốn dĩ chính là bằng hữu.

Thất bại lại là vì cái gì đâu?

Nếu là hấn cấp một câu ba phải cái nào cũng được hồi đáp mới không hảo đi.

“Hôm qua đánh xong bài quá muộn, hồi này phương tiện điếm, rạng sáng, tổng không thể làm nhân gia chính mình đánh xe hồi khách sạn sao.”

Triệu Tây Chính lời này nói tùy ý, ba người lại nghe ba loại cảm giác. Với Jenny, phảng phất giấu đầu lòi đuôi, nàng như thế nào nghe không hiểu đâu?

Với Triệu Tây Chính, dường như cho chính mình làm trần thuật tới trấn an chính mình, đêm qua này hành vi là có hợp lý lý do.

Với Tiết như ý — — nói chính là sự thật đi, thật sự cũng chỉ là như vậy.

Jenny không có nói tiếp, chỉ là làm Tiết như ý nếm thử bánh mì nướng kiểu Pháp, nói là hồng di đặc biệt làm, cũng không biết nàng ăn quen hay không, nói ăn không quen nói cũng có thể làm người đi mua bánh bao nhỏ cùng sữa đậu nành.

Tiết như ý lắc đầu, nói như vậy liền rất hảo.

Jenny cùng Tiết như ý nói chuyện phiếm vài câu, hỏi nàng là người địa phương nào, Tiết như ý liền giảng chính mình là Giang Nam bên kia, nói còn cùng Jenny giảng các nàng bên kia bữa sáng cơm nắm cùng bánh bao nhân nước.

Triệu Tây Chính không nói chuyện, chậm rì rì ăn bánh mì, chỉ là ngẫu nhiên khoảng cách vừa nhắc đầu.

Này hẳn là sẽ là một cái thực tốt buổi sáng, như là chuyện xưa tốt đẹp bắt đầu.

Ánh mặt trời từ toái hoa bức màn thấm tiến vào, Jenny bùng một ly hồng trà cười cùng Tiết như ý nói chuyện, Tiết như ý tóc dài xoa trên vai, khuôn mặt nhỏ sạch sẽ, một bên tóc dài dịch ở nhĩ sau, nói

chuyện thời điểm nhẹ giọng chậm rãi.

Nói không hảo nơi nào hảo, lại làm người cảm thấy thực an tâm.

— — trước kia có cái mệnh đề nói, người nhất hy vọng thời gian ngừng ở khi nào?

Triệu Tây Chính nhất định có thể tưởng, chính là hôm nay, chính là hiện tại, 2014 năm sơ cái này mùa đông.

Ăn qua cơm sáng sau, Jenny làm Tiết như ý lên lầu hồ trợ lấy được, kỳ thật là chi khai nạng.

Triệu Tây Chính kiều chân ngồi ở chỗ kia xem di động.

“Là mang về tới, cho ta xem?” Jenny nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi ra tới.

Triệu Tây Chính kỳ thật không thấy cái gì khác, di động nhàm chán mà ở khóa màn hình thượng phiên tới phiên đi, vài giây sau ừ một tiếng.

“Nhân sinh cứ như vậy vài thập niên.”

“Chính là bắt đầu rồi không có kết quả, cùng căn bản không có bắt đầu, vẫn là người trước sẽ càng tiếc nuối một ít,” Triệu Tây Chính nói, “Về sau sẽ vẫn luôn cảm thấy, như thế nào liền thiếu chút nữa nhi đâu.”

“Người còn trẻ,” Jenny cũng lặng im vài giây, khô khốc tay vỗ về ly sứ nói, “Có một số người, là cả đời chỉ biết gặp được một lần.”

“Đúng rồi, ta vừa rồi còn tưởng cùng thi công đội nói một tiếng.....

Kết quả ta vừa rồi lấy móc sắt từ câu một chút, câu ra tới,” hồng di từ trên lầu xuống dưới, trong tay cầm một quả nhãn, “Hôm qua ban đêm kia tiểu thư tắm rửa, nhãn rót vào bồn nước, ta cấp tìm được rồi, A Chính, người còn cho nhân gia.”

“Cái gì nhãn?” Triệu Tây Chính duỗi ra tay, hồng di đưa cho hắn.

Đó chính là một quả thực bình thường tổ vòng nhãn, nhìn chính là ngàn đem khối đồ vật.

“Nói là tùy tiện mua, người nhớ rõ còn cho nhân gia a.”

“.....”

-

2014 năm Tết Âm Lịch, có như vậy mấy ngày, Triệu Tây Chính không tổ khởi bữa tiệc.

Phảng phất nhất thời tâm huyết dâng trào, hỏi Tiết như ý có hay không ở Yến Kinh chơi qua?

Tiết như ý thật đúng là không như thế nào đạo quá Yến Kinh, liền cũng liền đi theo hấn ở Yến Kinh dạo một vòng.

Ngày đó là tân niên, đường cái trên không không một người, Triệu Tây Chính tiếp một hồi điện thoại, là hấn ba muốn hấn nhớ rõ đi ung cùng cung dâng hương đưa lạc quyền.

Triệu Tây Chính cũng liền thuận đường chờ Tiết như ý đi qua.

Hấn nói, “Người gác nơi này từ từ ta bái, ta đi đem chi phiếu cấp trụ trì.”

Tiết như ý gật gật đầu, chờ hấn thời điểm, hướng bên trong đi đi.

Là hoàng hôn, ung cùng cung muốn bế chùa, còn có cuối cùng một bát khách hành hương chưa đi.

Có một đôi tình lữ hỏi đường quá tăng nhân, nói chính duyên cùng nghiệt duyên có cái gì bất đồng?

“Chính duyên tu thành chính quả, nghiệt duyên phân phân hợp hợp,” tăng nhân nói, “Nhưng sự thành do người, hảo hảo đối đãi, các nhân đều sẽ tu thành các quả, không có gì định nghĩa, định nghĩa cũng bất quá là lời nói của một bên.”

Tiết như ý nghe xong cái rõ ràng, lại dời đi tầm mắt, đi tìm Triệu Tây Chính.

Hấn liền ở một bên Phật đường trung, màu đen áo khoác cùng hươu nhàn quần, trời sinh một trương hỗn huyết mặt, ở như vậy địa phương có chút không khoẻ.

Pháo hoa lượn lờ, nhưng nàng cảm thấy hấn thân ảnh lại là như vậy chân thật, liên quan một ít nảy sinh cảm tình đều đẩy ra sương mù tán, phủ nhận cũng là tồn tại.

Kia như là muộn tới rất nhiều năm mờ ám tình tố.

Higashino Keigo hình dung nói, biết rõ không có khả năng ái, tựa như từ rút rằng khôn đau nhức trung tìm kiếm kho.ái cảm.

Triệu Tây Chính đem chi phiếu đưa cho trụ trì, nói đây là hấn ba thác hấn đưa tới.

Trụ trì nói lời cảm tạ, nói một phen lời khách sáo, rồi sau đó hỏi hấn, có hay không cái gì nguyện vọng? Có thể đuổi ngày mai đầu hương lại đây.

Triệu Tây Chính không tin mấy thứ này, chỉ là đầu hương hai chữ làm hấn suy nghĩ hơi đắn, hàng năm chùa miếu đều là đầu hương nhất đặc biệt, thường thường có người trước tiên suốt đêm một đêm

tới chờ, liền vì này đầu hương.

Đầu hương thực sự có dùng sao?

Đơn giản là ký thác niệm tưởng đồ vật.

Triệu Tây Chính hương bên ngoài nhìn thoáng qua, nghiền ngẫm tưởng, muốn thực sự có cái gì nguyện vọng, hấn đảo hy vọng, bên ngoài kia cô nương nhưng ngàn vạn đừng quá nghiêm túc, chỉ hy vọng nàng về điểm này liếc mắt một cái nhìn đến để thích, là nhất thời hứng khởi.

Hấn không phải cái gì người tốt, đảo cũng tưởng lần này làm điểm chuyện tốt.

Ngày đó Triệu Tây Chính cùng nàng một khối vượt năm, đêm giao thừa, cũng thật sự không địa phương khác buôn bán, hấn đám kia bằng hữu đêm giao thừa đều đến về nhà.

Vì thế Tiết như ý cùng Triệu Tây Chính ngồi ở khách sạn sân phơi thượng, xa xa mà nhìn tân niên pháo hoa.

Hai người sóng vai oa ở trên sô pha.

Phảng phất bị thế giới quên đi hai người.

“Chỉ là bằng hữu sao?”

Ở vô biên lan tràn trầm mặc, là Tiết như ý trước mở miệng.

Thực nhẹ, phảng phất màn đêm tỏa khắp pháo hoa, một cái chớp mắt liền biến mất.

Triệu Tây Chính tay đáp ở trên đùi, có một chút không một chút nhẹ khẩu.

Là nàng đang hỏi.

Chỉ là bằng hữu sao?

“Người lại cam tâm sao?” Triệu Tây Chính lười vừa nói, “Lãng tử là sẽ không quay đầu lại, không phải sẽ không quay đầu lại, là —— lãng tử chính là lãng tử, ta cũng không phải là hai mươi tuổi, ta cũng mau 30, tận tình khuyên bảo đối ta vô dụng, tình tình ái ái đối ta vô dụng, người cam tâm sao? Tiết tiểu thư?”

Hấn tự xưng là, liền tính là tra nam, kia cũng là cái có hạn cuối tra nam —— kết cục liền ở kia phóng, cũng liên tiếp nhắc nhở quá người.

Tiết như ý khi đó nói đến cùng cũng mới 21 tuổi tuổi暮, sơ sơ đối tình yêu, như cũ có thiên chân ảo tưởng.

Phảng phất là một hồi muộn tới, phản nghịch thích.

Biết rõ con đường này là gập ghềnh, nhưng rốt cuộc cũng không giống khi còn nhỏ, mọi chuyện đều có người nhà quản giáo, khi đó nàng tưởng, chạy đến xa xôi Yến Kinh cũng là chuyện tốt, phảng phất một hồi tự do lại bí ẩn yêu sớm.

Chỉ là nàng cam tâm, Triệu Tây Chính lại cũng hoàn toàn không như vậy tích cực.

Như cũ giống dĩ vãng, ước nàng ăn cơm, cùng nhau xem 0 điểm điểm ánh tân phiến.

Không có hôn môi, không có ôm, không có dắt tay.

Buổi tối cũng cũng không có giây hồi tin nhắn, cũng cũng không có hỏi han ân cần quan tâm, áp đảo bằng hữu phía trên, lại ở người yêu dưới bồi hồi.

Chỉ là chung quanh người xem ánh mắt của nàng nhi không giống nhau, những cái đó oanh oanh yến yến cũng tự giác cách hẳn xa một ít, Triệu Tây Chính cũng cũng không có cái gì quá lớn phản ứng, như cũ đánh bài hút thuốc nói giỡn.

Này trong vòng cũng không phải không ai nhắc nhở quá nàng.

Ở lần nọ sau khi ăn xong, cái kia phía trước gặp qua nữ hài tử hảo tâm nhắc nhở nàng ——

“Theo chân bọn họ những người này, chơi chơi là được, như vậy một hồi phù hoa mộng, tỉnh lại thời điểm chỉ còn đầy đất phù mạt, cảm tình đặt ở sai lầm nhân thân thượng, kia kêu tự làm tự chịu.”

Tiết như ý kia trận rất không vui.

Kia nữ hài khom lưng đối với gương bồ trang, vừa rồi ở trên bàn cơm rõ ràng vẫn là một bộ Los Angeles nữ hài khoa trương kiều đà miệng lưỡi, này sẽ trên mặt không có gì biểu tình, lý trí lại đậm mạc.

Nàng không vui đều đã mỗi người có thể thấy được.

Nhưng lại có như vậy tôn nghiêm nói cho nàng —— không cần thiết ăn nói khép nép cầu hẳn như thế nào như thế nào, cũng không cần thiết đuổi theo hẳn muốn đáp án.

Nàng khi đó cũng là thật sự không hiểu chuyện, đối hết thầy đều là sơ sơ hiểu biết, Triệu Tây Chính mang nàng tiến vào một cái người trưởng thành thế giới, đáng tiếc nàng còn non nớt quan niệm, còn không hiểu như thế nào thừa nhận người trưởng thành cảm xúc phản công.

Nàng biết người trưởng thành thế giới chỉ xem hậu quả, khá vậy

không có một cái người trưởng thành cường tráng trái tim. Nàng sẽ vì hấn như gần như xa thái độ khổ sở, sẽ thất vọng, nhưng lại có thể như thế nào — — hấn nói rõ ràng, hấn chính là người như vậy.

Tiết như ý lần đầu tiên khóc, kỳ thật cũng không có cụ thể nguyên nhân, là nàng sinh nhật thời điểm vừa lúc gặp sinh lý kỳ, Triệu Tây Chính đầu cái công ty game, cũng không phải nhiều chuyện quan trọng nhi, liền như vậy một ngày không liên hệ.

Tin nhắn biên tập vài điều, lẫn qua lộn lại tưởng — — sắp tới đem gửi đi kia một giây, hoàn toàn tỉnh ngộ, từ đầu đến cuối đều không phải chính thức mà nam nữ bằng hữu quan hệ.

Ôm không có, dặt tay không có, hôn môi không có, cái gì cũng chưa phát sinh quá.

Sau đó nàng ở sinh nhật ngày đó buổi tối, 0 điểm vừa qua khỏi, xoát tới rồi Triệu Tây Chính bằng hữu vòng.

Hấn ngồi ở trung gian, bên người vài cái tuổi trẻ chân trường xinh đẹp nữ chủ bá, bên cạnh còn có diêm trạc cùng tề minh xa.

Rõ ràng không xác định qua quan hệ, trong lòng vẫn là khó chịu chua xót.

Nàng kéo đến Triệu Tây Chính bằng hữu vòng, cảm thấy muốn như vậy quyết liệt — — kia cũng nên là trầm mặc quyết liệt, bằng không người đơn phương lý tưởng hào hùng cắt bào đoạn tụ, nhân gia vẫn đậm phong khinh tới một câu: Người hiểu lầm đi?

Kia nhiều chật vật.

Khi đó Tiết như ý không dám đi cùng Diệp Phi giảng, sợ Diệp Phi lo lắng, chính là cảm xúc ghen ở trong lòng, nàng dứt khoát chạy đến công ty tăng ca.

Triệu tây mi ngày đó cũng là xảo — — ăn tết, Hàn Dịch công tác cuồng, Triệu tây mi điểm cơm hộp bồi.

Hai người bọn họ chưa từng nói rõ quá, nhưng là khi đó Triệu Tây Chính ngẫu nhiên tới cấp nàng đưa cái cơm, tiếp nàng xem cái điện ảnh, là cá nhân đều có thể nhìn ra một ít manh mối.

Triệu tây mi thấy nhiều không trách, nói, “Đừng nghĩ cùng hấn có thể có cái gì về sau, cùng hấn chính là biết rõ hố lửa còn hướng bên trong nhảy, hấn sẽ cái gì nha? Cái gì bản lĩnh đều không có.

Người cũng đừng ảo tưởng hẳn có thể vì người cùng trong nhà nháo phiên, thật nháo phiên, hẳn liền chính mình đều nuôi sống không được.”

Tiết như ý ghen ngào nói, “Người cùng người chênh lệch liền như vậy đại sao? Lê Tiện Nam.....”

“Trên thế giới này lại có mấy cái Lê Tiện Nam,” Triệu tây mi trữu yên nói, “Cũng đúng, ít nhất Triệu Tây Chính này súc sinh còn có lương tâm không điểm.

Ô người.

Cũng không lỗ.”

Khẩu khí này, đem Tiết như ý nghe dở khóc dở cười.

Tiết như ý kéo đen Triệu Tây Chính, cách hai ngày lại thả ra, chính là nhật tử vẫn là giống dĩ vãng như vậy, chỉ là Tiết như ý thu hồi một chút chờ mong.

Này chờ mong hoàn toàn nát, vẫn là một khác sự kiện.

Cũng không phải Triệu Tây Chính tự mình nói cho nàng.

Là nàng vẫn như cũ ở bằng hữu trong giới xoát tới rồi hẳn động thái, kia như là tiệc đính hôn một góc.

Nàng click mở kia bức ảnh, lặn qua lộn lại nhìn thật nhiều biến.

Muốn khóc sao? Khóc không được.

Không khóc sao? Trong lòng lại ghen một cổ tử khó chịu.

Chính là lại có thể như thế nào đâu?

Hắn đã sớm báo cho quá, nàng cũng trong lòng biết rõ ràng không kết quả.

Chỉ là khi đó tuổi trẻ thời điểm, tổng cảm thấy, vạn nhất đâu?

Nhưng vòng đi vòng lại như vậy qua đi, giống như thật sự rất nhiều năm.

Tiết như ý cũng hỏi qua Diệp Phi, có phải hay không ta thích không rõ ràng a?

Diệp Phi lúc ấy không trả lời nàng, qua một hồ cho nàng phát lại đây một cái WeChat nói — —

【ngồi ở bếp lò biên người, sẽ không biết thiêu đốt sao?】

Đó là Tiết như ý khổ sở nhất một đoạn nhật tử, Triệu tây mi cùng

Diệp Phi đều là đem nàng đương bằng hữu, có đôi khi lôi kéo nàng đi ăn cơm, có đôi khi bồi nàng tăng ca, không nói gì rồi lại ầm áp. Chỉ là nàng kia sẽ không biết, Triệu Tây Chính ngày nọ tới đi tìm Triệu tây mi.

Triệu tây mi nhìn còn ở tăng ca Tiết như ý, mấy năm nay qua đi, nên thành thân thuộc sớm đã thành thân thuộc.

Không thành, như thế nào đều không thành.

Triệu Tây Chính thật không thích sao?

“Giúp ta một hồi đi, nhìn nàng điểm nhi,” Triệu Tây Chính nói, “Người có thể nói ta uất ức, ta xác thật cũng không có gì bản lĩnh, ta cùng ta ba nháo một hồi, ta được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, thiếu một đồng nợ còn phải dựa ta ba thu thập, ta ở Yến Kinh sống không nổi, mấy năm nay, ta nhất không có thực xin lỗi nàng.”

“Cái gì mới kêu không có thực xin lỗi?”

“Ta không chạm vào nàng.”

“Đây là mấy năm?” Triệu tây mi mặc kệ hấn, “Như thế nào không còn sớm đoạn sạch sẽ, chậm trễ mấy năm nay, không phải thực xin lỗi sao?”

“Ta nghĩ tới thử xem,” Triệu Tây Chính nói, “Ta cũng không bản lĩnh cùng nàng ở Yến Kinh gốc đi xuống.”

Ta làm không được người thường, ta làm việc vất nuôi sống nàng sao? Vẫn là cả đời phiền toái Nam ca chiếu cố ta? Có tình không thể uống nước no, Triệu tây mi, người cảm thấy có tình có thể uống nước no, là bởi vì Hàn Dịch không giống nhau, nếu Hàn Dịch là ta như vậy làm gì đều không được rác rưởi, người còn cảm thấy có tình uống nước no sao?”

-

Tiết như ý không cùng hấn cãi nhau, cũng không cùng hấn nói qua. Hết thảy đều là gió êm sóng lặng.

Triệu Tây Chính như cũ mỗi ngày đánh bài, lãng tới lãng đi.

Ở ngày nọ tân niên xoát tới rồi một cái bằng hữu vòng.

Đó là một tổ cửu cung cách, Tiết như ý cùng một người nam nhân ngồi ở cùng nhau, tô thức nhà hàng nhỏ, trên mặt nàng đậm cười.

Xưng văn nói: Chính mình như thế nào nói đều nói không tốt, không bằng nhìn xem ba mẹ giới thiệu.

Triệu Tây Chính click mở nhìn hơn nửa ngày.

Tiết như ý kỳ thật thay đổi điểm, năm ấy đi theo hắc bên người, ở mỗ gia tráng lệ huy hoàng phòng, thuốc lá lượn lờ, nàng an tĩnh ăn một chung canh gà chưng trứng, cùng hắc nói cái gì Tống Huy Tông, cho hắc đọc thực đơn.

Mấy năm a.

Triệu Tây Chính ần ần huyết Thái Dương.

Kia vẫn là 2014 năm sơ sự tình.

Triệu Tây Chính trí nhớ không tốt lắm, chuyện quá khứ rất ít lặp lại hồi tưởng.

Nhưng cũng chính là ngày đó, Triệu Tây Chính làm giấc mộng, Jenny còn chưa có đi thể, bọn họ ở cái kia biệt thự ăn bữa sáng, ánh mặt trời ấm áp, nàng cười giảng các nàng quê nhà nơi đó tư cơm nắm.

Triệu Tây Chính ngày đó ngủ ở Jenny biệt thự.

Jenny đã qua đời, đồ vật nghe nói đều bị nàng nước Pháp cháu trai quét một vòng, hồng di cũng đã sớm về hưu.

Triệu Tây Chính lặp lại muốn một lần nữa mơ thấy kia một ngày, lại liền buồn ngủ đều không có, hắc uống lên chút rượu lặp lại tưởng ôn lại.

Hắc ngưỡng ở trên sofa, nghĩ ngày đó trộm xem nàng xuống lầu, trong tay xách theo thảm mỏng.

Ở pháo hoa tạc nứt tỏa khắp thời điểm, nàng nhẹ giọng hỏi, “Thật sự chỉ là bằng hữu sao?”

Kỳ thật rất nhiều chuyện, cũng đều là sự thành do người.

Có thể không chỉ là bằng hữu.

Nàng sinh nhật ngày đó hắc cũng nhớ rõ, chỉ là xách chìa khóa xe, vẫn là buông xuống.

Năm đó hắc ba giáo thất bại hắc phi công chí nguyện, hắc đi văn lớn như vậy một xã mình, là vì bóp chết chính mình cuối cùng một chút niệm tưởng.

Tĩnh về sau tiếc nuối tưởng, vạn nhất đâu?

Vậy không có vạn nhất, đã không đường lui.

Hắc cùng Tiết như ý chi gian vốn là không có khả năng, hắc có thể nhẫn tâm một chút.

Làm nàng lần lượt thất vọng, về sau cũng không có tiếc nuối, sẽ không cảm thấy “Liền thiếu chút nữa điểm”, ít nhất như vậy, ở trong

lòng nàng, hẳn chính là cái thật đánh thật tra nam, như vậy tóm lại sẽ dễ chịu một ít.

Là hẳn không xứng, chỉ thế mà thôi.

Cái loại này

-

Năm sau, Tiết như ý đã trở lại một chuyến, Triệu Tây Chính uống lên vài thiên rượu, cũng không như thế nào thu thập chính mình, ước nàng thấy một mặt.

Khi đó Tiết như ý chỉ cho là nghe nói Triệu Tây Chính kia trần xui xẻo, chính mình đầu óc trừu đi gây dựng sự nghiệp, bởi cái đế hướng lên trời, vẫn là hẳn ba cho hẳn thu thập cục diện rối rắm.

Triệu Tây Chính đưa cho nàng đồ lên bao, cười vẫn cứ không quá đứng đắn, tản mạn nói, “Tiết tiểu thư, về sau gặp được ta người như vậy, người cần phải cách khá xa một chút.”

“.....”

“Cảm tình thứ này, làm người rơi lệ cùng không vui, đều là nghiệt duyên.”

Như ý, ta may mắn trải qua người trong cuộc đời tốt đẹp nhất kia mấy năm, khách qua đường cũng hảo, nhân tra cũng hảo, ta cũng không quá tin mộng đẹp trở thành sự thật, nhưng ta sau này chấp tay trước ngực duy nhất nguyện vọng, là chúc người sau này trôi chảy, bình an.

Tiết như ý ngồi ở hẳn đối diện, hoảng hốt gian, đã qua đi rất nhiều năm.

Nàng kỳ thật biết, hẳn đại khái đều biết.

Hai người đều ở giả ngu, ai cũng chưa chỉ ra, nàng trước mũi toan.

Triệu Tây Chính trước sau như một, khẽ cười một tiếng, duỗi tay lại đây, hẳn không tiếc mà trừu tờ giấy khăn xoa xoa nàng mặt.

“Lúc này ta không tiễn người, liền đến nơi này.”

Không có gì hảo oán, cũng không có gì hảo hận, cũng không nháo đến muốn kéo hắc, muốn khóc, muốn phân rõ giới hạn.

Người bất đồng hành, cũng không xa đưa.

Liền đến này.

Không nháo, không kéo hắc, không quấy rầy, là cuối cùng một chút tình ý.

Triệu Tây Chính trong nhà cho hẳn định rồi một môn hôn sự, nhưng

cũng gần là đính hôn, lãnh chứng đều bị hẫng qua loa lấy lệ qua đi, nói không vội không vội, nhà gái gia cho rằng hẫng có cái gì khôn kể bệnh kín, kéo dài rất nhiều năm, nhà gái đề ra giải hôn ước.

Chuyện này ở trên mạng nháo đến ồn ào huyền ảo.

Triệu Tây Chính đương hồi rùa đen rút đầu, cũng lười đến giải thích.

Tiết như ý xoát đến cái kia hot search thời điểm, còn thấy được cái kia Weibo phía dưới xúng một trương ảnh chụp.

Triệu Tây Chính ngồi ở mụ nội nó biệt thự trong viện, trên người cái một cái thảm mỏng, tay trái ngón út thượng mang một quả nhẫn.

Kia chiếc nhẫn — —

Tiết như ý phóng đại nhìn nhìn, đó là nàng 2014 năm rớt ở Jenny gia kia cái, tay nàng chỉ tế, sửa lại, đại khái cũng chỉ có thể mang ở hẫng ngón út thượng..

Chương 77: 77: “ngộ Đông” Đáp Án Là Cả Đời

Có một năm như vậy vào cuối mùa xuân, bạn nhỏ Lê Ngộ Đông còn chưa chính thức đi học, Lê Tiện Nam cũng không vội vàng, nhưng cũng tìm cho cậu một trường tiểu học cho cậu.

Lê Tiện Nam và Diệp Phi không đưa ra yêu cầu quá cao đối với cậu, vẫn hy vọng ở giai đoạn này đứa trẻ có thể vui vẻ hơn một chút, trường học song ngữ, cũng sẽ phát triển toàn diện sở thích của trẻ. Cậu nhóc vẫn rất mong chờ đối với chuyện đi học, lúc đó còn đang học mẫu giáo, chỉ là mỗi tháng có mấy ngày như vậy, Lê Tiện Nam và Diệp Phi đều cùng nhau ra ngoài một chuyến.

Khi đó Triệu Tây Mi vừa mới đăng ký kết hôn với Hàn Dịch, không dựa vào Triệu gia, dựa vào tiền nhuận bút của cô ấy và thu nhập của Hàn Dịch, hai người mua một căn biệt thự có sân vườn ở Yến Kinh.

Cho nên gần đây Triệu Tây Mi ngoại trừ theo dõi chuyện trang trí còn lại rất rảnh rỗi, vừa vặn cũng rất thích trẻ con, chủ động nói trông giúp Diệp Phi hai ngày, nhìn Diệp Phi đưa Lê Ngộ Đông xuống xe, ánh mắt Triệu Tây Mi ái muội ra hiệu, “Yên tâm đi chơi đi, chị sẽ trông chừng Lê Ngộ Đông cho, thằng nhóc này không có gì phải lo lắng cả.”

Diệp Phi cười nói cảm ơn với cô ấy, Triệu Tây Mi mặc áo ngủ đi xuống lầu, Lê Ngộ Đông rất ngoan, tự mình đeo cặp sách nhỏ, mỗi bước đi đều quay đầu lại, nói tạm biệt với mẹ.

Diệp Phi đeo túi xách đứng ở ngoài sân biệt thự vẫy vẫy tay với cậu. Lúc đó Triệu Tây Mi cố ý trêu chọc cậu nhóc này, dẫn cậu đi vào sau đó rửa trái cây cho cậu, Lê Ngộ Đông không giống với những đứa trẻ ở độ tuổi này, rất ngoan ngoãn và nghe lời, cũng có sự ngây thơ ở tuổi này.

“Lê Ngộ Đông, cháu ở nhà nghe lời ba hay là nghe lời mẹ?”

“Ba nói phải nghe lời mẹ.” Lê Ngộ Đông ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa nghiêm túc trả lời, “Bởi vì ba nói, mặc kệ sau này có đang làm gì, cũng phải để lại một phần yêu thương và dịu dàng cho mẹ.”

“Vì sao thế?”

“Ba nói với cháu trước kia mẹ không có cảm giác an toàn, muốn để cho mẹ biết mẹ có cháu và ba yêu thương.” Lê Ngộ Đông ngây thơ vô tội nói, “Cho nên ba tặng hoa hồng, cháu và ba sẽ cùng đi mua!”

“Mỗi ngày sao?”

“Đúng ạ, mỗi buổi sáng, ở ngã tư Tây Giao có một cửa hàng bán hoa, chỉ bán hoa cẩm tú cầu và hoa hồng, cửa hàng kia thật thông minh nha, biết mẹ cháu thích hoa cẩm tú cầu và hoa hồng nhất.”

“.....”

Trẻ con nói chuyện đều không biết kiêng kỵ, đều nói chuyện một cách thẳng thắn nhất.

Triệu Tây Mi đang ăn dâu tây đỏ mới của năm nay, lại đột nhiên cảm thấy dâu tây này cũng không còn ngọt nữa.

Khi đó cũng đã từng hỏi Diệp Phi, nói vì sao Lê Tiện Nam tặng lại chỉ tặng hoa cẩm tú cầu và hoa hồng thế, Diệp Phi mỉm cười không trả lời.

Sau đó cô ấy lại đi hỏi Lê Tiện Nam, Lê Tiện Nam nói bí mật, vẫn là thật lâu sau đó Diệp Phi mới nói với cô ấy —

“Bởi vì lúc đó vừa mới ở bên nhau, vào một mùa đông đó đột nhiên em muốn ngắm hoa cẩm tú cầu khi nở trông như thế nào, không lâu sau đó, Lê Tiện Nam vận chuyển rất nhiều hoa cẩm tú cầu từ Hồng Kông về bằng máy bay.

Hoa cẩm tú cầu chỉ nở vào mùa hè lại nở từ đông đến hè, là anh ấy mua hoa tươi vừa mới cắt, cứ mấy ngày lại phải đổi một lượt.” Diệp Phi nói, “Anh ấy không nói rõ với em, thật ra em biết, nhìn thấy hoa cẩm tú cầu thì sẽ lập tức nghĩ đến Tây Giao, đó là cảm giác nhà, nhà không phải là Tây Giao, kỳ thật là ở bên cạnh anh ấy, em biết có anh ấy đang yêu em.”

Sau đó Triệu Tây Mi mới nghĩ đến, cái đầu tiên nghĩ đến không phải cái gì khác, thế mà lại là Tiểu Tây Giao ở Hồng Kông năm ấy.

Ở Hồng Kông xa xôi đó, tắc đất tắc vàng, đó chính là năm khó khăn nhất khi Lê Tiện Nam hăm sâu vào nhà tù, lúc đó Triệu Tây Mi đều

cho rằng Lê Tiện Nam làm sao có thể làm ra hành vi “lấy toàn bộ tiền có hiện tại trong tay cầm đi mua một căn nhà để không”.

Khi đó còn nghĩ nếu không bảo Hàn Dịch suy nghĩ cách, nhưng khi gặp lại Lê Tiện Nam, vẫn là phong thái thanh cao nhã nhặn và bình tĩnh như vậy, luôn luôn có trật tự rõ ràng, đơn giản là mấy ngày đó vì đi công tác nên sắc mặt có hơi mệt mỏi.

Lê Tiện Nam chỉ cười nói, không cần lo lắng, căn nhà này mua trước khi Diệp Phi đi, không phải bây giờ mới mua, chỉ là gần đây nhà thiết kế vẫn luôn đang thiết kế sân mà thôi.

— — Đó không phải là quyết định vì cô, mà là bởi vì cô nên mới có sự sắp xếp trước.

Diệp Phi không phải là kế hoạch, mà là Diệp Phi quyết định kế hoạch của anh.

Tình yêu của anh trước sau như một, kiên định không hối hận, mà những ý nghĩa này đều hướng về phía cô.

Rồi sau đó, là sinh nhật Diệp Phi, Lê Tiện Nam đến tìm cô ấy và Tiết Như Ý trước, sợ Diệp Phi lẻ loi một mình ở Hồng Kông, lúc vừa biệt thự kia, ngay lập tức nhìn thấy hoa cẩm tú cầu nở khắp sân.

Mấy năm trước vẫn chỉ có cảm giác rời rạc, sau đó đem những chi tiết này khâu chuỗi lại với nhau, mới biết được hoa cẩm tú cầu có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là anh vẫn còn yêu cô, anh sẽ vẫn luôn yêu cô.

Cho nên mặc dù là ở Hồng Kông xa xôi, vẫn có một Tiểu Tây Giao, hoặc là mặc dù cô đang ở London xa xôi, vẫn có thể nhận được hoa cẩm tú cầu anh nhờ người đưa tới vào mỗi tuần, còn có nhẫn kim cương mỗi tháng.

Diệp Phi thường nói, tình yêu của Lê Tiện Nam từ trước đến nay đều không phải là nói ra thành lời, mấy năm trước thật ra chưa từng nghe được một câu anh yêu em từ chỗ anh, người này rất có ý tứ, tặng nhẫn vào mỗi tháng, đều tặng nhẫn nằm trong bộ sưu tập cưới, tặng hoa mỗi tuần, trở về cũng có quà, anh không nói yêu, anh chỉ dùng chi tiết để chứng minh.

Trước kia mọi người đều nói sinh con chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, ít nhất là ở chỗ Lê Tiện Nam và Diệp Phi thì không phải, có thêm bạn nhỏ Lê Ngộ Đông, trên thế giới này cũng có thêm một người yêu

Diệp Phi.

Triệu Tây Mi sợ cậu nhóc này không ăn cơm ngon miệng, gọi đồ ăn bên ngoài đưa đến, chuông điện thoại vang lên, cô ấy đi ra sân lấy. Diệp Phi và Lê Tiệp Nam còn chưa đi, thời tiết cuối mùa xuân, áo len cổ chữ V tay phồng màu vàng mơ, váy đuôi cá dài màu cà phê nhạt, dịu dàng lại điềm tĩnh, Lê Tiệp Nam ở trong xe chờ cô, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, người đàn ông xưa nay luôn lạnh lùng cũng sẽ có thời khắc như vậy — — trong mắt là ý cười dịu dàng.

Cái loại cảm giác này cũng khi chỉ có Diệp Phi ở bên cạnh mới có thể bị người khác nhìn thấy, vốn là một vùng trời tĩnh lặng, xa xôi, trong trẻo, sương mù sâu thẳm, người sống chớ gần, nhưng cũng không có người nào có thể ngọn núi cao phủ đầy tuyết trắng đó, lại chỉ khi ở bên cạnh cô, sương mù tan tuyết tan, cảnh xuân càng dạt dào hơn. Là bởi vì sự thiên vị độc nhất, mới làm cho người ta cảm động. Mà người này, sẽ chỉ là Diệp Phi, cũng chỉ có thể là Diệp Phi.

—

Mỗi tháng Diệp Phi đều sẽ ra ngoài vài ngày cùng Lê Tiệp Nam. Đây cũng là vào một ngày họ Lê Tiệp Nam đề nghị với cô, lúc ấy lấy cớ vẫn là người trẻ tuổi không cần cứ nhào vào công việc, Diệp Phi cười nói giọng điệu này của anh sao lại chua lèm như thế?

Lê Tiệp Nam còn nói rất thản nhiên, vừa ôm lấy cô vừa nói, “Tại sao không chứ, chỉ có một chút thời gian này, trước kia đều là của anh, bây giờ còn phải chia cho công việc rồi phải chia ra cho Lê Ngộ Đông.”

Diệp Phi liền thật sự hỏi anh, nói nhĩ sao mà đột nhiên lại muốn đi đâu đó?

Lê Tiệp Nam tỳ cằm ở trên cổ cô, hơi thở lướt qua làn da của cô, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Lần đó khi xem bộ phim kia cùng em, không phải là em nói.”

“Hừm?”

“Bộ phim Tình yêu trước khi màn đêm buông xuống kia, sau khi Celine và Jesse kết hôn luôn có mâu thuẫn lớn nhỏ, bọn họ liền cùng đi đến khách sạn nghỉ phép, sau đó em còn nói sau này có con rồi thì sẽ đến Hoa Cảnh.” Lê Tiệp Nam cố ý dừng lại, nói, “Vậy thì gọi là gì? Ôn lại tình cảm mãnh liệt trước hôn nhân?”

“Nhưng em và anh không có để ôn lại,” Diệp Phi sợ ngứa, anh cách cô gần như vậy, luôn làm cho cô vô cùng mất cảm, ngay cả bàn tay tùy ý gác ở trên eo cũng nặng hơn một chút, “Mỗi ngày đều được anh yêu, trước và sau kết hôn cũng không có gì khác nhau cả.”

“Anh có sự khác biệt.” Lê Tiện Nam bất mãn, đơn phương đưa ra quyết định, “Mỗi tháng dành ra mấy ngày, coi như là nghỉ phép, trải qua thế giới của hai người thật tuyệt.”

— — Cứ quyết định như vậy, cũng may có Triệu Tây Mi còn thích trẻ con, có thể trông chừng giúp vài mấy ngày như vậy.

Thật ra Lê Tiện Nam cũng không đưa Diệp Phi đi đến nơi nào quá xa, cũng không gì quá lãng mạn để nói.

Anh chỉ đưa cô về trấn nhỏ ở Giang Nam một lần, chậm rãi ở lại trấn nhỏ đó mấy ngày, anh dứt khoát tắt điện thoại, nói cũng không có chuyện gì lớn, đơn giản thì có Kha Kỳ, nhưng khi hai người ở bên nhau, Kha Kỳ có việc thì trực tiếp tìm cô cũng giống nhau.

Lê Tiện Nam cũng không có hứng thú gì với công việc, kỳ thật cũng không phải là bắt đầu từ sau khi kết hôn, nghiêm túc suy nghĩ lại, hẳn là sau khi hai người gặp lại là lập tức có manh mối, Diệp Phi nói như vậy không tốt, nên công việc bận rộn thì vẫn phải bận rộn.

Lê Tiện Nam trả lời một câu, không có công việc nào quan trọng hơn em.

Công việc của Diệp Phi cũng không tính là quá bận rộn, sau khi app chính thức lên kệ, tổ tuyên truyền của bọn họ chỉ cần đăng bản thảo hàng ngày là được, nhưng thái độ của Diệp Phi đối với công việc rất nghiêm túc, sẽ tự mình xem qua xem lại kiểm tra rất nhiều lần trước khi đẩy lên, hơn nữa hiện tại xã hội phát triển càng ngày càng nhanh, cái khó không phải nội dung, mà là nội dung được người ta nhớ tới, điều này cũng ý nghĩa là tổ thường xuyên cần phải mở họp suy nghĩ một vài góc nhìn mới và chọn cảnh nhập vào.

Hơn nữa có một thời gian trạng thái của Tiết Như Ý không tốt, Diệp Phi và Triệu Tây Mi thường thường thỉnh thoảng cũng tăng ca cùng cô ấy.

Nghĩ như vậy, quả thật là có một khoảng thời gian hơi xem nhẹ Lê Tiện Nam.

Mà hai người cùng nhau ra ngoài mấy ngày, giống như trở lại rất

nhiều năm trước, chỉ là hai người đơn thuần đang yêu nhau.

Lê Tiện Nam sẽ đi dạo cùng cô ở trấn nhỏ Giang Nam kia một chút, ngồi trên cây cầu thấp ngắm hoàng hôn, ngắm mặt trời mọc ở trong sân có cây quỳ thiên trúc.

Cửa hàng sườn xám của bà cụ vẫn còn mở, Diệp Phi nhìn nhiều hơn vài lần, anh liền hất cằm, bảo cô đi đặt làm một bộ, Diệp Phi nói tuổi này của mình, mặc sườn xám thật kỳ quái.

Lê Tiện Nam lập tức ngồi trên ghế đối diện cửa hàng sườn xám, hoàng hôn buông xuống, tất cả mọi thứ trong trấn nhỏ đều rất chậm. Anh kéo tay cô, ôm cô vào trong lòng, Diệp Phi ngồi trên đùi anh, may mắn là xung quanh không có người nào.

“Cái tuổi gì?” Lê Tiện Nam gom mái tóc dài của cô lại, nhàn nhã ngồi ở đó, vuốt tóc mái bay qua bên tai cô, ngón tay cọ qua hai má cô, “Phi Phi, mặc kệ bao lâu em đều là công chúa rồng của anh, muốn làm cái gì thì làm cái đó, mãi mãi xinh đẹp, mãi mãi đều là như vậy.”

Lê Tiện Nam nói, lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc nhẫn, nâng tay cô lên đeo vào cho cô.

Hoàng hôn mặt trời lặn, mỗi một giây trên trấn nhỏ đều có thể được kéo dài thành cả đời.

Trong sông có thuyền đang chèo, cửa hàng sườn xám của bà cụ đang se chỉ luồn kim.

Bọn họ ngồi ở một góc ôm hôn nhau ở bên dòng sông này.

Diệp Phi đặt làm một bộ sườn xám ở chỗ này, là màu xanh nhạt, làn váy đến đầu gối, làm một đường xẻ tà ngắn, để lộ ra đôi chân cân đối, cũng là vì cuối mùa xuân nên trời còn hơi lạnh, phối với một cái áo khoác dệt kim màu xanh sương mù.

Phong thái uyển chuyển và ưu nhã, không dính khói lửa, giống như là ánh trăng sáng chỉ thuộc về anh, cũng là nốt chu sa đỏ giấu ở trái tim.

Lúc Diệp Phi thay đồ xong còn rất ngượng ngùng, nói sườn xám quá kén người và đáng người.

Lê Tiện Nam cười nhìn cô, nhân lúc buổi tối cô ngồi ở trước gương tháo búi tóc ra, cầm một sợi dây chuyền ngọc trai đeo lên cho cô.

Anh cúi người tiến đến gần, đầu ngón tay vân vê sợi dây chuyền ngọc trai trên cổ, khẽ hôn lên sườn mặt cô, giọng nói hoàn toàn đi

vào đêm khuya — —

“Sao lại khó coi, Trang Chu nhìn thấy em, cũng không thể mơ thấy con bướm nữa (*), phải chuyển sang mơ tưởng em.”

(*) Nguyên gốc là “Trang Chu mộng hồ điệp”: Mộng hồ điệp hay Trang Chu mộng hồ điệp là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang Tử của Trung Quốc.

Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam.

(Wikipedia)

“Anh chỉ nói lung tung.....”

Lê Tiện Nam khẽ cười, duỗi tay vuốt ve sau cổ cô, giúp vén mái tóc dài buông xõa ra, tốt bụng kéo khóa kéo xuống cho cô.

Đến đó, thỉnh thoảng Diệp Phi cảm thấy hơi bất an, không phải bởi vì gì khác, mà là bởi vì luôn cảm thấy mình hơi lo âu về tuổi tác của mình, đôi khi cũng sẽ lo lắng hỏi Lê Tiện Nam, mấy ngày hôm trước mình cười rộ lên phía dưới khóe mắt có phải có nếp nhăn rồi không. Lê Tiện Nam luôn lấy sự kiên nhẫn vô vàn và sự nghiêm túc của mình để trả lời cô, ở dưới ánh đèn mờ lung vào ban đêm, anh thật sự nghiêm túc nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, một đôi mắt ngập tràn tình yêu, “Một chút cũng không, vẫn là vô cùng xinh đẹp.”

Khi đó Lê Ngộ Đông ngây thơ hỏi, “Sao lúc nào mẹ cũng thích hỏi kiểu câu hỏi như thế này thế ạ?”

Diệp Phi còn không biết nên trả lời như thế nào.

Lê Tiện Nam nhéo mặt Lê Ngộ Đông nói, “Không phải là mẹ muốn hỏi, mà là mẹ muốn được yêu, mẹ hỏi nhiều hơn một chút cũng không phải là lỗi nhai, là muốn để cho chúng ta nghe được, sau đó phải yêu mẹ thật nhiều.”

Thỉnh thoảng hai người cũng đi một chuyến đến Hồng Kông, nắm tay nhau đi qua trung tâm thành phố người đến người đi.

Lê Tiện Nam đặc biệt đi cùng cô, lúc nào cũng thích mặc đồ đơn giản và thoải mái, bởi vì thói quen sinh hoạt của anh rất tốt, năm tháng gần như cũng chưa lưu lại dấu vết gì ở trên mặt anh, anh trời sinh đã có ưu thế về khí chất và ngoại hình, đường nét rõ ràng, xương mày cao, hốc mắt sâu, lông mày và đôi mắt sâu cũng không thua người

phương Tây một chút nào, dáng mắt lại càng đẹp, thâm tình lại dịu dàng.

Nó cũng giống như một khung hình trong phim Hồng Kông.

Tựa như nhiều năm trước, khi hai người đi tìm đĩa phim Tình nhân của đạo diễn Jacques ở một cửa hàng bán đĩa CD trên góc phố Yến Kinh.

Khi Lê Tiện Nam và cô chờ đèn đỏ, đụng phải tầm mắt của cô, cơn gió mùa hè thổi qua mặt, bọn họ chỉ là Lê Tiện Nam và Diệp Phi, hai người yêu nhau trong thế giới hào nhoáng này.

Trên lối đi bộ không có một bóng người, eo Diệp Phi dựa vào trên lan can, anh cúi người hôn lên.

Mặt trời lặn hoàn toàn đi vào từng đám mây, cả bầu trời đều phủ một vàng hào quang màu vàng óng.

Các tòa nhà cao tầng, dòng xe cộ bắt đầu di chuyển, mọi người đang bước đi vội vàng.

Chỉ có bọn họ yêu nhau mãnh liệt ở trong thế giới ồn ào này.

Lê Tiện Nam hôn lên môi cô, cơn gió mùa hè thổi qua mái tóc dài của cô, ánh nắng chiều bao phủ cả bầu trời chính là tình yêu vừa vô biên vừa mãnh liệt.

Sự dịu dàng trong mắt anh còn nồng đậm hơn cả hoàng hôn, tình yêu có thể thuận gió vượt biển, tình yêu vượt muôn vàn khó khăn.

“Phi Phi, anh yêu em, rất rất yêu.”

Hoa cẩm tú cầu không phải là hoa cẩm tú cầu, là anh muốn đem toàn bộ tình yêu cho cô.

Sau vài lần, Lê Tiện Nam cũng sẽ đưa cô ra biển.

Vào cuối mùa hè, thời tiết sáng khoái.

Lê Tiện Nam hiếm khi dẫn cô đến khách sạn ở lại, luôn sợ cô sẽ không ngủ ngon — Mặc dù Diệp Phi vẫn luôn ngủ rất yên ổn, chưa từng bị mất ngủ, chỉ là lúc đó vừa mới sinh Lê Ngộ Đông xong, buổi tối trẻ con sẽ tỉnh lại, sẽ khóc, hoặc là đói bụng, hoặc là đi tiểu, Diệp Phi cũng thường xuyên tỉnh dậy đi xem.

Khi đó Lê Tiện Nam cũng thật sự sợ chứng mất ngủ của cô sẽ tái phát, mặc kệ là động tác của cô có nhẹ nhàng như thế nào, Lê Tiện Nam luôn có thể tỉnh dậy rất nhanh.

Một thời gian sau, buổi tối Diệp Phi không nghe thấy Lê Ngộ Đông

khóc, còn tưởng rằng cuối cùng Lê Ngộ Đông cũng có thể an ổn ngủ một đêm, thẳng đến một đêm hôm đó, không hiểu sao Diệp Phi lại tỉnh dậy, sau khi tỉnh dậy thì không nhìn thấy Lê Tiện Nam đâu, theo bản năng đi tìm anh.

Sau đó liền nhìn thấy phòng trẻ con sáng đèn, Lê Tiện Nam mặc áo ngủ, trong lòng ôm Lê Ngộ Đông nhẹ nhàng dỗ dành, một tay còn cầm bình sữa đã được làm ấm.

Thì ra không phải là buổi tối Lê Ngộ Đông không khóc nữa, là Lê Tiện Nam tỉnh dậy trước cô một bước.

Lê Tiện Nam cũng thật sự sợ cô không thể ngủ ngon nữa, lúc đưa cô ra ngoài rất khi đặt phòng khách sạn, lần đó Lê Tiện Nam mua một căn biệt thự ở bờ biển để nghỉ dưỡng, toàn bộ cửa sổ kính là cửa sổ sát đất, trong sân trồng một cây hải đường, hoa trang trí cũng vẫn là hoa cẩm tú cầu màu nhạt như thế.

Cuối mùa hè, cây hải đường vẫn còn nở hoa, toàn bộ cây là một màu hồng nhạt.

Lê Tiện Nam lại đặt mua một chiếc ghế bập bênh riêng, cùng cô ngắm bình minh ở đây.

Diệp Phi không nhịn được bật cười, nói, “Nếu không sau này cùng nhau dẫn Lê Ngộ Đông đến đây đi, nghĩ đến thằng bé bây giờ chắc là còn đang làm bài tập về nhà lại cảm thấy thật đau lòng.”

“Thế giới của hai người cứ một tháng vài ngày như vậy là được, để thằng bé yên tâm làm bài tập thật tốt, tuổi này vẫn nên tập trung vào học tập.”

— — Lê Tiện Nam nói rất đường hoàng.

Lê Tiện Nam cũng đưa cô đi lướt sóng, đi du thuyền ngắm hoàng hôn trên biển.

Hai người cứ như vậy ngồi trên bậc thang ở đuôi du thuyền, ngâm chân mình ở trong nước biển, cô đạp sóng hết lần này đến lần khác.

Lê Tiện Nam và cô cùng chờ mặt trời lặn, lúc rảnh rỗi lấy từ một chiếc lồng tay kim cương từ trong túi ra đeo vào trên cổ tay cô.

Bờ biển không có người, bên này có lẽ vốn dĩ chính là khu nghỉ dưỡng tư nhân, cảnh sắc thật sự xinh đẹp, bên bờ biển là một dãy nhà gỗ nhỏ với màu sắc rực rỡ, có những chiếc ghế gỗ dài, có ngọn hải đăng sẽ sáng lên vào ban đêm.

Khi mặt trời sắp lặn là thời điểm mê người nhất, trên bầu trời rắng vàng, thỉnh thoảng có vài tiếng hải âu kêu to.

Bọn họ giống như hai người thoát ra khỏi thế giới để yêu nhau, hôn nhau dưới ánh hoàng hôn trên bờ biển.

Khi đó, toàn bộ thế giới dường như đều bị hút hết thành chân không, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Tình yêu bắt đầu từ bình minh tờ mờ sáng, lan tỏa khắp vào lúc hoàng hôn, nó cũng mãnh liệt không ngừng trước khi màn đêm buông xuống.

Diệp Phi cùng hắn ngồi ở bãi biển thưởng ngắm mặt trời lặn.

Lê Tiệp Nam nắm cầm cô, hôn lên cổ cô, Diệp Phi dứt khoát xoay người ngồi ở trên đùi anh, hai tay Lê Tiệp Nam ôm lấy eo cô kéo đến gần mình.

Tiếng sóng biển từng đợt, sóng biển nhấp nhô.

Vào thời điểm mặt trời lặn, màn đêm đến như một cuộc hẹn, mà họ sẽ mãi mãi yêu nhau say đắm.

—

Lê Tiệp Nam tăng ca là chuyện rất ít khi, xác suất này vô cùng thấp, Diệp Phi liền đi đón Lê Ngộ Đông, cũng không muốn quấy rầy anh, chỉ ngồi đợi cùng Lê Ngộ Đông ở khu nghỉ ngơi của đại sảnh lầu một của tòa nhà.

Cô cũng thật sự rất khi đến nơi làm việc của anh, bởi vì nơi này liên quan đến tài chính, người lui tới đều là doanh nhân mặc âu phục nghiêm túc, nhân viên lễ tân ở lâu một luôn là chân váy màu xám và áo sơ mi trắng, vô cùng thành thạo và máy móc.

Nhưng Lê Ngộ Đông thích ở đây chờ Lê Tiệp Nam cùng Diệp Phi, nói là bởi vì kẹo trên bàn ăn ngon, Diệp Phi cầm lên nhìn một chút, tự dưng muốn cười, kẹo trong đĩa nhỏ trên bàn đều là kẹo bạc hà, cấm hút thuốc ở nơi làm việc.

Số lần cô dẫn Lê Ngộ Đông tới cũng không vượt quá năm lần, sau đó Lê Tiệp Nam gọi một cuộc điện thoại cho cô nói, “Ngồi ở dưới làm gì, đi lên đi.”

“Anh không bận gì sao?”

“Không bận, cuộc họp trực tuyến sắp kết thúc.

rồi.”

“Cũng được.”

“Thang máy chuyên dụng của anh ở bên tay phải, có thể quẹt hoặc là dùng mật khẩu, mật khẩu là sinh nhật em.”

“Ừm.”

Diệp Phi dẫn Lê Ngô Đông đi qua, bên kia có sáu thang máy, quả nhiên có một chiếc là chuyên dụng, đi thẳng lên đến lầu cao nhất. Diệp Phi nhập mật khẩu, kết quả cửa thang máy mở ra, Lê Ngô Đông hét lên một tiếng trước.

Thang máy không tính là lớn, bên trong lại đặt rất nhiều hoa tươi, là được đặc biệt bố trí, lấy màu xanh nhạt của cẩm tú cầu là chủ đạo, hoa phối cùng vẫn là hoa mẫu đơn và hoa hồng màu sáng.

Diệp Phi lập tức nhớ tới thật lâu trước kia cùng Lê Tiện Nam xem một bộ phim Hồng Kông, vẫn là Ngô Ngạn và Tổ Cổ Thiên Lạc đóng vai chính trong 《Dã thú chi đồng》, trong đó có một cảnh nổi tiếng là, Cốc Tổ Lâm nói với Cổ Thiên Lạc, “Tuy rằng chưa từng nói cho anh biết tôi thích cái gì, nhưng anh cũng không có lý do gì để tặng……

Nào có người đàn ông nào tặng tủ lạnh cho phụ nữ?”

Sau đó Cốc Tổ Lâm mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh là hoa tươi được nhét kín.

Khi đó tình cảm của anh nhất định cũng là như thế, thang máy mở ra, nhìn thấy hoa tươi trước mắt.

Lê Ngô Đông cũng không biết những thứ này đó, cậu chỉ biết mỗi ngày đều dậy đi mua hoa cùng ba, cửa hàng hoa kia cũng chỉ có hai loại hoa, ba nói tặng hoa là bởi vì muốn nói cho mẹ biết con yêu mẹ. Cho nên lúc Lê Ngô Đông nhìn thấy này thang máy đầy hoa này, nắm Diệp Phi tay, ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt cực kỳ kiên định nói với cô, “Mẹ ơi, ba vô cùng yêu mẹ.”

Sau đó cậu nhóc lại bổ sung thêm một câu, “Mẹ ơi, con cũng vậy, cả con và ba đều rất yêu mẹ.”

Lại đến cuối năm, Triệu Tây Mi bắt lấy Diệp Phi, mời khách hối lộ cô vài lần, ngược lại là Lê Tiện Nam nhìn ra manh mối, lạnh lùng hỏi một câu, “Có việc gì thì nói thẳng.”

Triệu Tây Mi cũng không giả vờ, cười hì hì hỏi Diệp Phi, “Em có thể lấy hai người làm hình mẫu viết một quyển tiểu thuyết được không?”

Diệp Phi cũng không có ý kiến, nhưng thật ra Lê Tiện Nam có dặn dò một câu, “Em đừng có viết lung tung về anh.”

“Như thế nào gọi là lung tung?”

Lê Tiện Nam thật suy nghĩ một chút, nói, “Đừng thêm thứ cầu huyết vào bên trong cho anh, tuy rằng cuộc sống không phải là tiểu thuyết, nhưng Diệp Phi là nữ chính duy nhất của anh, em mà viết lung tung lộn xộn về anh, quyển sách này của em, nhân lúc còn sớm thì đừng viết nữa.”

“Chắc chắn, Lê Tiện Nam, em chỉ muốn nói điều này anh thật sự là người tiêu chuẩn kép.”

“Mấy năm trước anh cũng đã nói rồi,” Lê Tiện Nam bình tĩnh uống trà, thản nhiên thừa nhận, “Quả thật là tiêu chuẩn kép.”

— — Bản thảo này của Triệu Tây Mi rất không thuận lợi, kỳ thật cô ấy viết xong, kết quả bị Lê Tiện Nam cầm đi bớt chút thời gian đọc, lúc ấy cô ấy thật sự không thể tưởng tượng nổi, lại không chắc chắn lắm hỏi Diệp Phi, “Anh ấy đọc thật à?”

“Buổi tối hai ngày nay đều xem máy tính, đoán chừng là đọc đó.”

Diệp Phi không nhịn được cười.

Cảm xúc của Triệu Tây Mi kia lên xuống ba lần, một lúc là cực kỳ tự tin, một lúc lại cảm thấy lỡ như Lê Tiện Nam quá khắc nghiệt thì biết làm sao bây giờ.

“Vậy chị đừng để ý đến anh ấy, chị muốn viết cái gì thì viết cái đó.”

“Vậy cũng không được, cái này là lấy hai người là nguyên mẫu, lỡ như chị viết không tốt, vậy không phải là thiên lương vương phá à.”

Diệp Phi nghe vậy thì bật cười, không hiểu sao lại nghĩ đến một màn rất nhiều năm trước.

Thật là rất lâu rồi, Lê Tiện Nam đặc biệt bay từ Yến Kinh đến Quảng Đông đi đón cô, trên đường đi người này dùng ngữ điệu rất thản nhiên nói, thiên lương vương phá, vậy phải phá hợp pháp.

Những mảnh vỡ linh tinh rải rác, nhớ tới lại làm cho cô cảm thấy tâm tư mềm mại đi.

Lực viết của Triệu Tây Mi vừa phải, Lê Tiện Nam đọc xong cũng không có nhiều lắm ý kiến — — Lúc ấy anh đọc, ý tứ cũng rất đơn giản, thật sự sợ Triệu Tây Mi lấy anh và Diệp Phi ra viết không hay. Khi đó Triệu Tây Mi vừa mới lấy bút danh Tây Mạn ra xuất bản ba quyển sách nằm trong series mối tình đầu, từ yêu thầm đến gương vỡ lại lành đến sau khi kết hôn, thanh danh truyền xa, quyển thứ tư

vốn dĩ chính là cuốn tiểu thuyết lấy nguyên mẫu từ Lê Tiện Nam và Diệp Phi xuất bản đưa ra thị trường.

Lúc ấy tiêu đề sách mãi vẫn không xác định được, biên tập chọn mấy cái đều cảm thấy không hay lắm.

Chuyện này, Triệu Tây Mi đi xin sự giúp đỡ từ Lê Tiện Nam.

Đến đêm hôm sau Lê Tiện Nam mới trả lời cô ấy — —

《Ngộ đông》

Đầu mùa đông năm ấy, quyển sách này được đưa ra thị trường có doanh số rất tốt, bên xuất bản đã tổ chức hai hoạt động offline, là buổi ký tặng của Triệu Tây Mi, Diệp Phi đi cổ vũ, nhưng không đi vào, ngồi cùng Lê Tiện Nam ở quán cà phê đối diện với nhà sách lớn, bạn nhỏ Lê Ngộ Đông còn không biết có chuyện gì xảy ra, tập trung ôm một quyển truyện tranh đang đọc.

Ngày đó, Lê Tiện Nam không chỉ gửi tên sách cho cô ấy là 《Ngộ đông》, mà còn tự mình viết một trang đầu cho cô ấy.

Anh không nói với em về tình yêu,

Em ngẩng đầu lên nhìn xem,

Bầu trời đầy sao có một ngôi sao là lời tỏ tình mà anh dành cho em,

Cầm tú cầu không hé là bởi vì anh có đang yêu em,

Tình yêu vượt núi vượt biển, em là sự thiên vị độc nhất của anh,

Công chúa rồng của anh, em mới là vĩnh hằng của anh.

Chuyện thành do người, câu hỏi về tình yêu, anh dùng cả đời này để trả lời em.

Không có ký tên, vì vậy một đoạn văn cứ như vậy được in trên trang đầu.

Diệp Phi ngồi ở quán cà phê lật xem, liếc mắt một cái đã thấy được một đoạn này.

Lê Tiện Nam ngồi đối diện cô, trong tay Lê Ngộ Đông ôm một quyển truyện tranh, khó khăn hỏi anh, “Ba ơi, chữ này đọc như thế nào?”

Lê Tiện Nam liền cúi đầu nhìn sang, sau khi nói với cậu bé xong, còn trêu chọc cậu nhóc.

Lê Ngộ Đông tức giận, ôm truyện tranh tới tìm Diệp Phi cáo trạng, ánh mắt Diệp Phi nhìn chằm chằm trang đầu quyển sách kia, nhìn một dòng cuối cùng, hốc mắt chua xót.

Cô nhân cơ hội nghiêng đầu đi dụi dụi đôi mắt, giả vờ đột nhiên bị mờ.

Lê Tiện Nam liền nghiêng người đến gần, nắm lấy cằm nhìn.
Bên trong nhà sách, Triệu Tây Mi ký tên xong vừa ngẩng đầu lên.
Lê Tiện Nam nắm cằm Diệp Phi nhìn tới nhìn lui, Diệp Phi chớp chớp mắt với anh, cách một cái bàn cà phê, anh dùng ngón cái lướt qua cánh môi cô, bàn tay kia sống trong nhung lụa, nhẫn cưới trên tay từ trước đến nay cũng chưa tháo ra.
Không biết nói gì đó, anh cười rộ lên, Diệp Phi đánh bay tay anh, đáy mắt cũng có ý cười.
Bạn nhỏ Lê Ngộ Đông ôm truyện tranh vẽ mặt buồn bực.
Khi đó có người nói Triệu Tây Mi tuyển tình cảm trong quyển sách này rất kỳ quái, yêu từ cái nhìn đầu tiên sao, nhưng lại không nói rõ ràng là yêu từ cái nhìn đầu tiên như vậy.
Triệu Tây Mi cảm thấy đáp án đã sớm được viết ở trong sách.
Tình yêu là một loại bản năng, mỗi người đều là một mảnh vỡ tự do trong thế giới này, nghiêng ngả chao đảo mới có thể gặp gỡ được nửa kia phù hợp với mình, chỉ có hai người hấp dẫn lẫn nhau, mới có thể dẫn đến bản năng phát sinh, sinh ra nhịp tim đập cộng hưởng, bọn họ sẽ không đi lạc, cho dù có biệt ly cũng sẽ gặp lại nhau và yêu nhau — — hoặc là, bọn họ gặp lại nhưng không gọi là gặp lại, mà gọi là về nhà.
Thế giới rất vội vàng, chỉ có bọn họ đang chậm rãi yêu nhau.
Thế giới này không có Lê Tiện Nam, cũng không có Diệp Phi thứ hai.
Đó là tình yêu, là yêu nhau, cũng là thiên vị.
Cuộc đời tất nhiên là có tình si, tình yêu này không liên quan đến gió và trăng.
— Hoàn toàn văn —.

Tải ebook miễn phí tại [DTV EBOOK](#)